

திருப்புகழ்

விரிவுரை

Acc.No. 33895

A211 66 3/6

திருப்பரங்குன்றம்
திருச்செந்தூர்

வானசி
பதிப்பகம்

திருமுருக
கிருபானந்த வாரியார்

திருப்புகழ்

விரிவுரை

திருப்பரங்குன்றம்

திருச்செந்தூர்

(முதற்படைவீடும் இரண்டாம் படைவீடும்)

உரையாசிரியர்:

திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள்

அவர்கள்

வானதி பதிப்பகம்

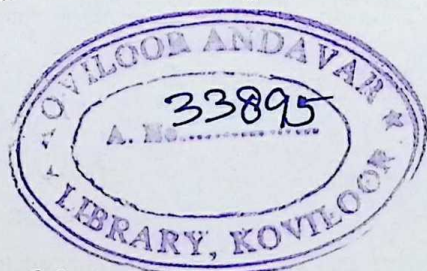
உ
முருகா

திருப்புகழ் விரிவுரை

திருப்பரங்குன்றம்

திருச்செந்தூர்

(முதற்படைவீடும் இரண்டாம் படைவீடும்)



உரையாசிரியர்:

திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள்
அவர்கள்



வானதி பதிப்பகம்

23, தீனதயாளு தெரு,
தி.நகர், சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு	: ஜனவரி, 1977
இரண்டாம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 1982
மூன்றாம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 1991
நான்காம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 1996
ஐந்தாம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 2000
ஆறாம் பதிப்பு	: ஆகஸ்ட், 2008
ஏழாம் பதிப்பு	: ஜூலை, 2011
எட்டாம் பதிப்பு	: ஜூலை, 2014
ஒன்பதாம் பதிப்பு	: ஜூன், 2016
பத்தாம் பதிப்பு	: ஆகஸ்ட், 2018
பதினொன்றாம் பதிப்பு	: செப்டம்பர், 2020

உரிமை : பதிவு

வானதி வெளியீடு

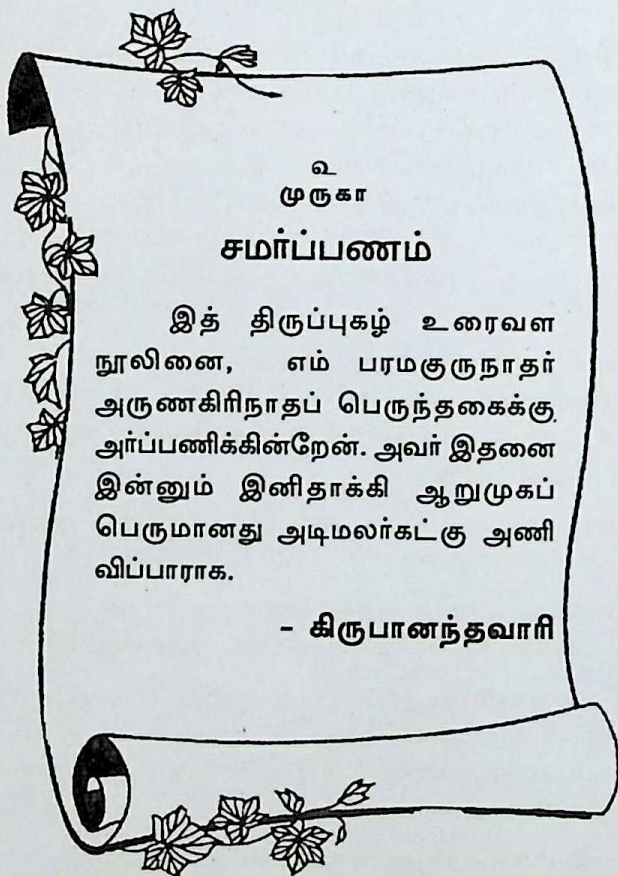
விலை : ரூ.450.00

☐ Title	: THIRUPUGAZH VIRIVURAI (Thirupparankunram & Thiruchendur)
☐ Comentary by	: Thirumuruga Kripanandha Variyar
☐ Language	: Tamil
☐ Subject	: Religion
☐ Edition	: Eleventh Edition, September, 2020
☐ Pages	: XIV + 682 = 696
☐ Published by	: VANATHI PATHIPPAKAM 23, Deenadayalu Street, Thyagaraya Nagar, Cheennai-17. ☎ 24342810, 24310769 E-mail : vanathipathippakam@gmail.com
☐ Price	: ₹ 450.00

Laser at : GoodWill Computers,

T.nagar - 17, Mobile : 9444006583, Email : goodwilltngr@yahoo.in

Printed at : Novena Offset Printing Co., Chennai - 5 ☎ 28446891, 28446166



உ
முருகா

சமர்ப்பணம்

இத் திருப்புகழ் உரைவள
நூலினை, எம் பரமகுருநாதர்
அருணகிரிநாதப் பெருந்தகைக்கு
அர்ப்பணிக்கின்றேன். அவர் இதனை
இன்னும் இனிதாக்கி ஆறுமுகப்
பெருமானது அடிமலர்கட்கு அணி
விப்பாராக.

- கிருபானந்தவாரி

முன்னுரை

மூவர் தேவாதிகள் தம்பிரானாம் முருகப் பெருமான் ஒருவரையேபாடி, பரம பதிவிரதநிலை இதுவே என்று உலகுக்கு உணர்த்திய பரமகுருநாதர் அருணகிரிநாதர் ஆவர். இப்பரமாசாரியர் ஏனோரும் ஒதி உய்யும் பொருட்டு, தேனூறும் தித்திக்கும் செந்தமிழால் பாடிய தமிழ் மறை திருப்புகழ் ஆகும். இத்தமிழ் வேதம் பரகதிக்கு ஏணி; அருள் கடலுக்கு ஏற்றம்; மனத்தளர்வுக்கு ஆணி; பிறவி மாசறுக்கும் அரம்.

அரணகிரி நாதர்பதி னாறா யிரமென்
றுரைசெய் திருப்புகழை ஒதீர்-பரகதிக்கஃ
தேணி அருட்கடலுக் கேற்றம் மனத்தளர்ச்சிக்
காணி பிறவிக் கரம்.

திருப்புகழை அன்புடனும் நியமமுடனும் ஒதுவார்க்கு
அஷ்டமா சித்திகளும் உண்டாகும்.

“கருப்புகழாம் பரசமயக் கதைகளோ தனுதினமுன்
திருப்புகழைக் கற்பார்க்குச் சித்தியெட்டும் எளிதாமே”

திருப்புகழ் முருகப் பெருமானுடைய திருமார்பை
அலங்கரிக்கின்ற மதாணி ஆகும். அவருடைய திருமார்பில்
விளங்கும் கடப்ப மலர்மாலை மணக்குமாறு தெளிக்கின்ற
பன்னீரும் ஆகும்.

“உரைபெற வகுத்தருணை நகரிலொரு பக்தனிடும்
ஒளிவளர் திருப்புகழ் மதாணிக்கு பாகரனும்”

“பலபல பைம்பொன் பதக்கமாரமும்
அடிமை சொலுஞ்சொல் தமிழ்ப்ப னீரொடு
பரிமளமிஞ்சக் கடப்ப மாலையு மணிவோனே.”

வேதத்திலுள்ள நுண்மான் பொருள்களும், ஆகமங்களி
லுள்ள அரிய பெரிய கருத்துக்களும், புராணங்களிலுள்ள

அறநெறிகளும், இசைத் துறைகளும், ஓசை நயங்களும், தாளகதிகளும் திருப்புகழில் ஒருசேரக் குவிந்திருக்கின்றன. அதனால், திருப்புகழைக் கற்பார்க்கு வேதம் முதலிய எல்லா வித்தைகளையும் கற்ற பயன் உண்டாகும்.

“வேதம்வேண் டாம்சகல வித்தைவேண் டாம்கீத
நாதம்வேண் டாம்ஞான நூல்வேண்டாம் - ஆதி
குருப்புகழை மேவுகின்ற கொற்றவன் தாள்போற்றும்
திருப்புகழைக் கேளீர் தினம்.”

என்ற பாடலால் அறிக.

முருகப் பெருமானுடைய திருவருளை எளிதாகப் பெறுகின்ற நெறி திருப்புகழை உள்ளம் உருகி ஒதுவதே யாகும்.

“அளப்பில் கீதம் சொன்னார்க் கடிகள்தாம் அருளுமாறே”

என்ற அப்பர் பெருமான் அருள்வாக்கால் அறிக.

திருப்புகழை உரை உணர்ந்து ஒதுவது மிகவும் நன்மை பயக்கும். அநுபூதிச் செல்வராகிய அருணகிரி நாதருடைய அருள் வாக்காகிய திருப்புகழுக்கு திருவருளும், அருணை அடிகளாரின் குருவருளும் துணை செய்தால், ஓரளவு உரை காணலாம்.

அடியேன் இளமையிலிருந்து திருப்புகழைப் பாராயணம் செய்தும், திருப்புகழ்த் தத்துவார்த்த விரிவுரை புரிந்தும் வரும் நியமத்தால், கந்தவேளின் கருணை துணைபுரிய, ஆறுபடை வீட்டுத் திருப்புகழ்களுக்கும் உரை எழுதி வெளியிட்டேன். அப்புத்தகங்கள் இப்பொழுது கிடைப்பது அரிதாகிவிட்டது. அன்பர்கள் பலரும் திருப்புகழ் உரை நூலைப் படிக்க வேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்பிக் கேட்கின்றார்கள்.

அன்பர்களின் இந்த அருள் தாகத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று வானதி பதிப்பக அதிபர் திரு. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் முன் வந்தார். இப்போது முதற் படைவீடாகிய திருப்பரங்குன்றம், இரண்டாவது படைவீடாகிய திருச்செந்தூர் என்ற இரு திருத்தலங்களின் திருப்புகழ்ப் பாடல்களின் உரைகளை அழகாக அச்சிட்டுத் தமிழகத்திற்கு வழங்குகின்றார். மற்றை நான்கு படைவீடுகளின் உரைகளைப் பின்னே அச்சிட்டு வழங்குவார்.

அன்பர் திருநாவுக்கரசு அவர்கள் இதை வியாபார நோக்கமாகக் கருதாமல் தமிழ் அன்னைக்குச் செய்யும் திருத்தொண்டாகக் கருதிச் செய்கின்றார். திருநாவுக்கரசு உள்ளத்தால் உயர்ந்தவர்; கந்தன் கருணை வெள்ளத்தில் திளைக்கின்றவர்.

இந்த உரை நூலை அன்பர்கள் அனைவரும் முறை உணர்ந்து, திருப்புகழை ஒதி, இம்மை, மறுமை, வீடு என்ற மும்மை நலங்களையும் பெற்று உய்வார்களாக.

முகாம் : கல்கத்தா

20-12-1976

கிருபானந்தவாரி

பதிப்புரை

அருணகிரிநாதரின் அமுதவெள்ளமான தமிழ் வெள்ளத் திருப்புகழுக்கு அருள்மொழியரசு திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் அவர்கள் விரிவுரையளித்துள்ளார்கள். இது சாதாரண விரிவுரை மட்டுமல்ல. ஒவ்வொரு திருப்புகழையும் பொருளுணர்ந்து படிக்கச் சொல்லுக்குச் சொல் பதவுரையும், பொழிப்புரையும், கருத்துரையும், விரிவுரையும் கலந்து விரிவாகவே இதனை வழங்கியுள்ளார்கள்.

தமிழ் மக்கள் செய்த பாக்கியத்தாலேயே இவ்விரிவுரைக் களஞ்சியம் தமிழ் இலக்கிய உலகுக்குக் கிடைத்துள்ளது.

எத்தனையோ பல்கலைக் கழகங்களின் தமிழ்த்துறையினர் ஒன்றுகூடி ஆய்வு செய்து, அரும்பெரும் தமிழ்ப் பாடல் களுக்கு உயிர்நாடியான உட்பொருள் காணவேண்டிய அரும் பெரும் தமிழ்ப்பணியை, வாரியார் சுவாமிகள் ஒருவரே செய்துள்ளார்கள்.

உள்ளாழங் காணமுடியாத தமிழ்க்கடல் அருணகிரி யாரின் 'திருப்புகழ்'. அந்தத் தமிழ்க் கடலில் அநாயாசமாகப் புகுந்து அதிலுள்ள முத்துக்களையும் தமிழ் ரத்தினங்களையும் அரும்பெரும் பொருள்களையும் வாரி வாரி வழங்கியுள்ளார்கள். இது வாரியார் அவர்களின் ஐம்பதாண்டு உழைப்பின் பலனாலும், தமிழ் ஞானத்தினாலும், பழுத்த அநுபவத்தினாலும் மட்டுமே கிடைத்த பெரும் பொக்கிஷம்; கிடைத் தற்கரிய பொக்கிஷம்.

தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு வாரியார் அவர்கள் வழங்கிய அற்புதமான காணிக்கையைப் பக்தி உள்ளத்தோடு மிகச்சிறந்த தமிழ்ப் பணியாகக் கருதி வானதி பதிப்பகத்தில் இந்த அரிய பெரிய நூலைப் பதிப்பித்துள்ளேன்.

இப்பொழுது, அருணகிரிநாதர் போற்றிய முதற்படை வீடும் இரண்டாம் படைவீடுமாகிய, திருப்பரங்குன்றம்

திருச்செந்தூர் திருப்புகழ்ப் பாடல்களுக்கு வாரியார் அவர்களின் விரிவுரையான உரைவள நூலினை ஒன்றாக்கித் தந்துள்ளேன். இதைப்போல் மற்றப் படைவீடுகளுக்கும் வாரியார் சுவாமிகள் அருளிய உரை வளங்களை வானதி பதிப்பகத்தின் மூலம் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்க விருக்கிறேன். இதற்கு, எல்லாம்வல்ல இறைவன் அருள்புரிதல் வேண்டும்.

இந்நூலினை தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கும் வாய்ப்பினை அளித்த வாரியார் அவர்களின் கருணை உள்ளத்தையும், இறைவனின் அருளையும் நன்றியறிதலோடு போற்றி வணங்குகிறேன்.

மனித வாழ்வு புனிதமடைய, சந்தங்கள் பல நிறைந்த இந்த திருப்புகழ் விரிவுரை சந்ததமும் பயன்படும். இதை மக்கள் பொருளுணர்ந்து போற்றிப்படித்து இன்புறுவார்கள் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. பலத்த நம்பிக்கையோடு இந்நூலினைத் தமிழ் மக்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

அன்பன்,

ஏ. திருநாவுக்கரசு

வானதி பதிப்பகம்

திருப்பரங்குன்றம் (முதற் படைவீடு)

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

	பக்க எண்		பக்க எண்
அவருக்கு மங்கை	99	தடக்கை	138
*உம்பர்தரு	22	*நினது திருவடி	31
உனைத்தினந்	48	*பக்கரை	13
கருவடைந்து	112	பதித்த	143
கறுக்கு மஞ்சன	58	பொருப்புறுங்	150
கனகந்திரள்	75	மன்றலங்	157
காதடருங்	128	முத்தைத்தரு	38
*கைத்தல	1	வடத்தை	69
சந்ததம்	134	வரைத்தடங்	168
சருவும்படி	90	*விட மடைசு	25

*இக்குறியிட்டவைகள் விநாயகர் துதிப் பாடல்கள்.

வரலாறுகள்

	பக்க எண்
1. விநாயமூர்த்தி கனிபெற்ற வரலாறு	4
2. விநாயகருக்கு யானை முகம் வந்த வரலாறு	9
3. விநாயகர்முன் சிரவில் குட்டிக்கொள்ளும் வரலாறு	35
4. சிவபெருமான் சுந்திரனைத் தரித்த வரலாறு	10
5. சிவபெருமான் இயமனை உதைத்த வரலாறு	64
6. சிவபெருமான் திரிபுரமெரித்த வரலாறு	83
7. சிவபெருமான் பன்றியின் கொம்பை யணிந்தது	160
8. சிவபெருமான் ஆமையின் ஓட்டைத் தரித்த வரலாறு	163
9. சிவபெருமான் நாகங்களை ஆபரணமாகக் கொண்டது	166
10. சிதம்பர நடன வரலாறு	106
11. முருகவேள் கிரவுசமலையின்மீது வேல்விட்டது	17
12. மேருவைச் செண்டாலெறிந்த வரலாறு	79
13. முருகவேள் அயனைச் சிறைபுரிந்த வரலாறு	125
14. ஐயத்ரதவத வரலாறு	44
15. தமிழ் பாடுவோர் பின் தாமோதரர் சென்ற வரலாறு	95
16. பாரிஜாத மலர் பூமிக்கு வந்த வரலாறு	171
17. உயிர்கள் மேலுலகிலிருந்து பூமிக்கு வந்து கருவடையும் விதமும், கரு வளர்ச்சியும்	115
18. கருவில் குழந்தைக்கு 9ஆம் மாதத்தில் பூர்வக்ஞானம் உதித்து ஈசுவரத்தியானம் புரிவது	118
19. வாதவூரருக்கு உபதேசம்	110

திருச்செந்தூர் (இரண்டாம் படைவீடு)

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

அங்கை	219	தண்டையணி	229
அந்தகன்	238	தந்தபசி	365
அமுதுததி	534	தரிக்குங்கலை	368
அம்பொத்த	554	துன்பங்	374
அருணமணி	248	தெருப்புறத்	380
அவனிபெறுந்	580	தொடரிய	585
அளகபாரம்	570	தொந்திசரிய	387
அறிவழிய	254	தோலோடு	396
அனிச்சங்	593	நாலுமைந்து	405
அனைவரு	262	நிதிக்குப்	411
இயலிசை	269	நிலையாப்	418
இருகுழை	272	நிறுக்குஞ்	607
இருள்விரி	279	பங்கமேவு	661
உத்தியறல்	285	பஞ்சபாதக	423
உருக்கம்பேசி	601	படர்புவி	432
ஏவினை	293	பதுமஇரு	441
ஓராதொன்றை	297	பரிமள	445
கட்டழகு	301	பருத்தந்	637
கண்டுமொழி	305	பாதநூபுர	448
கமலமாது	575	புகரப்புங்கப்	565
கரிக்கொம்பந்	613	பூரணவார	453
கருப்பந்தங்	619	பெருக்கச்சஞ்	644
களபமொழுகிய	311	மங்கைசிறு	460
கனங்கள்	317	மஞ்செனு	466
கன்றிலுறு	321	மனத்தின்பம்	633
காலனார்	650	மனைகனக	471
குகரமேவு	324	மாயவாடை	476
குடர்நினை	331	மான்போற்	482
குழைக்குஞ்	624	முகிலாமெனு	497
கொங்கைகள்	335	முந்துதமிழ்	177
கொங்கைப்	560	முலைமுகந்	490
கொடியனைய	544	மூப்புற்று	496
கொம்பனையார்	340	மூளும்வினை	501
கொலைமத	347	வஞ்சங்	509
சங்குபோல்	654	வஞ்சத்துட	514
சங்கைதான்	224	வந்துவந்து	517
சத்தமிகு	666	வரியார்	523
சந்தனசவாது	674	விதிபோலு	204
சேமக்கோமள	352	விந்ததினூறி	525
தகரநறை	359	விறல்மார	211
தண்டே	188	வெங்காளம்	196
		வெஞ்சரோ ருக்	530

வரலாறுகள்

பக்க எண்

1. யாக ரக்ஷக வரலாறு 183
2. வள்ளிமலை 194
3. அறுமுகச் சிவனாரை
ஐம்முகச்சிவனார் வழிபட்டது 214
4. மா எறிந்த வரலாறு 217
5. கங்கையை தரித்த வரலாறு 226
6. முருகவேள் விஸ்வரூபம் 234
7. செந்தில் அமைப்பு 236
8. இயமலோகம் செல்லும் வழி 258
9. அகத்தியர் (சிவனை நிகர்) 260
10. புல்லாங்குழல் 316
11. சீலத்தின் சிறப்பு 355
12. கஜேந்திரன் வரலாறு 458
13. நக்கீரரைக் காத்தருளியது 493





ஓம் குஹாய நம:

திருப்புகழ் விரிவுரை விநாயகர் துதி

கைத்தல நிறைகனி யப்பமொ டவல்பொரி கப்பிய கரிமுக	னடிபேணிக்
கற்றிடு மடியவர் புத்தியி லுறைபவ கற்பக மெனவினை	கடிதேகும்
மத்தமு மதியமும் வைத்திடு மரன்மகன் மற்பொரு திரள்புய	மதயானை
மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை மட்டவழி மலர்கொடு	பணிவேனே
முத்தமி ழடைவினை முற்படு கிரிதனில் முற்பட எழுதிய	முதல்வோனே
முப்புர மெரிசெய்த அச்சிவ னுறைரதம் அச்சது பொடிசெய்த	அதிதீரா
அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும் அப்புன மதனிடை	யிபமாகி
அக்குற மகளுட னச்சிறு முருகனை அக்குண மணமருள்	பெருமானே.

பதவுரை

கைத்தலம்-திருக்கரத்திலே, நிறை கனி-நிறைந்தகனியையும், அப்பமொடு அவல்பொரி-அப்பத்தோடு அவல்பொரிகளையும், கப்பிய-உண்ணுகின்ற, கரிமுகன்-யானை முகத்தையுடைய விநாயகப் பெருமானது, அடிபேணி-திருவடிகளை விரும்பி, கற்றிடும் அடியவர்-(அறிவு நூல்களை) ஓதுகின்ற அடியாரது, புத்தியில் உறைபவ-அறிவினிடத்தில் கலந்து வாழ்கின்றவரே! கற்பகம்-கற்பகத்தருவைப்போல் அடியவர் நினைத்தவை

யனைத்தும் அருளவல்லவரே! முத்தமிழ் அடைவினை-மூன்று தமிழின் முறையினை, முற்படு கிரிதனில்-கிரிகளுக்கெல்லாம் முதன்மையானதாகிய மகாமேருகிரியில், முற்பட எழுதிய-எல்லா மொழிகளுக்கும் முதன்மையுற எழுதிய, முதல்வோனே-எல்லாத் தேவர்களுக்கும் முதன்மையானவரே! முப்புரம் எரிசெய்த-மூன்று புரங்களையும் தழுவெழ நகைத்து எரித்தருளிய, அச்சிவன் உறை ரதம்-அந்த (அளக்கரிய புகழையுடைய) சிவபெருமான் ஊர்ந்த இரதத்தினுடைய, அச்சது பொடி செய்த - (தன்னை நினையாத காரணத்தினால்) அச்சை முறித்துப் பொடியாக்கிய, அதிதீரா-மிகுந்த தீரத்தன்மையுடையவரே! அத்துயர் அது கொடு-இன்பரச சக்தியாகிய வள்ளி நாயகியாரை மணந்து ஆன்மாக்களுக்கு பேரின்பத்தை யருள வேண்டுமென்றதாகிய அந்த இரக்கத்தைக்கொண்டு சுப்பிரமணி படும்-சுப்பிரமணியக் கடவுள் சென்ற, அப்புனம் அதனிடையிலே -வள்ளியம்மையாரிருந்த அந்தத் தினைப்புனத்தில், இபம்ஆகி-யானை வடிவங்கொண்டு, அக்குற மகளுடன்-அந்த குற மாதாகிய வள்ளிநாயகியாரோடு, அச்சிறு முருகனை - அந்த இளம்பூர்ணனாகிய முருகப்பெருமானை, அக்கணம் மணம் அருள்-அத் தருணத்திலேயே விவாகமாகும்படி திருவருள் புரிந்த, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! என-என்று துதி செய்ய, வினை கடிதேகும் - தீவினைகள் விரைவில் நீங்கும், (ஆதலால்) மத்தமும்-ஊமத்த மலரையும், மதியமும்-சந்திரனையும், வைத்திடும் அரன் மகன்-சடா முடியின் கண் (கருணைகொண்டு) தரித்துள்ள சிவபெருமானது திருக்குமார ராகிய, மல்பொரு திரள்புய-மல்புத்தம் செய்கின்ற திரண்ட தோள்களையுடைய, மத யானை-மதங்களைப் பொழிகின்ற யானைமுகத்தையுடைய வரை, மத்தள வயிறனை-மத்தளம்போன்ற அழகிய வயிற்றையுடையவரை, உத்தமி புதல்வனை-உத்தம குணங்களின் வடிவமாகிய உமாதேவியாரது புத்திரராகத் தோன்றிய மகா கணபதியை, மட்டவிற்ப் மலர் கொடு-தேன் துளிக்கின்ற மலர்களைகொண்டு அர்ச்சித்து, பணிவேன்-வணங்குவேன்.

பதவுரை

தருத் தங்கு அ பொலத்து அண்டத்தினை கொண்டு-கற்பக மரந்தங்கியுள்ள அந்தஅழகிய பொன்னுலகத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு, அசுரர்க்கு-அத்தேவர்கட்கு, அஞ்ச-அஞ்சமாறு, தட துன்பத்தினை தந்திட்டு எதிர்-பெரிய துன்பத்தைத் தந்து எதிர்த்துப் போர் செய்த, சூரன்-சூரபன்மன், சமர்க்கு எஞ்சி-போரில் வலிமை குன்றி, படி துஞ்ச-இப்பூமியில் மடியுமாறு, கதிர் துங்கத்து அயில்கொண்டு-ஒளியும் தூய்மையும் உடைய வேலாயுதத்தைக்கொண்டு போர்புரிந்து, தலத்து உம்பர்பதிக்கு அன்பு உற்று அருள்வோனே-அந்த மேலுலகத்தில் தேவர் கோமானுக்கு அன்பு செய்து அருள் செய்தவரே! திருக் கஞ்சத்தனைக் கண்டித்து-அழகிய தாமரையில் வாழ்கின்ற பிரம்ம தேவனைக் கண்டனஞ் செய்து, உற-நன்மையுறுமாறு,

முறைமையை மலைகளுக்குள் முதன்மையுடைய மகா மேரு கிரியில் எழுதியருளிய முதன்மையானவரே! (தேவர்கள் வேண்ட) திரிபுரங்களைச் சிரித்தெரி கொளுத்திய சிவபெருமான் எழுந்தருளிய பெரிய தேரினுடைய அச்சை (தன்னை நினையாத காரணத்தால்) ஒடித்து, துகள் செய்த மிகுந்த தைரியமுடையவரே! இன்பரச சக்தியாகிய வள்ளி பிராட்டியாரைத் திருமணம் புரிந்து உயிர்களுக்கு இன்பத்தை அருள வேண்டுமென்று கருணைகொண்டு, தினைவனத்திற்குச் சென்ற குமாரக் கடவுள் வள்ளி பிராட்டியார் இசையாமையால் (இவ்வேளை துணை செய்ய வேண்டுமென நினைக்க) யானை வடிவங்கொண்டு சென்று குறவர் குடியிற்றோன்றிய வள்ளி நாயகியாருடன் என்று மிளைய பெருமாளாகிய ஆறுமுகக் கடவுளை மணம் புணர்த்தி திருவருள் பாலித்த பெருமையிற் சிறந்தவரே! என்று துதி செய்தால் (துன்பத்தை விளைவிப்பதாகிய) வினைகளனைத்தும் விரைவில் விலகும். (ஆதலால்) ஊமத்தமலரையும், பிறைச் சந்திரனையுஞ் சடாமகுடத்தில் கருணைகொண்டு சூடிக் கொண்டுள்ள பாவங்களை அழிப்பவராகிய சிவபெருமானது திருக்குமாரரும், மல்யுத்தம் புரிகின்ற திரண்ட தோள்களை டையவரும், மதங்களைப் பொழிகின்ற யானை முகத்தையுடைய வருமாகிய விநாயக மூர்த்தியை, மத்தளம் போன்ற அழகிய திருவுதரத்தையுடையவரை, உத்தமியாகிய உமாமகேஸ்வரி யாரது அருட் புதல்வரை, தேன் துளிக்கும் புதுமலர்களால் அர்ச்சித்து (வினைகள் விலகும் பொருட்டு அன்புடன்) வணங்குவேன்.

விரிவுரை

இத்திருப்புகழிலுள்ள உயிர் எழுத்துக்களை மட்டும் கூட்டினால் 200 எழுத்துக்களாகும். 100 என்பதை பிள்ளையார் என்று சொல்வது (சில ஊர்களில்) மரபு. அதனால் இத்திருப் புகழை இரட்டைப் பிள்ளையார் என்பார்கள்.

கைத்தலம் - கையாகிய இடம் என விரித்துப் பொருள் கொள்க.

நிறைகனி - ஞானரசம் பொருந்திய மாதுளங்கனி.

“உவகாரி அன்பர்பணி கலியாணி எந்தையிட
முறைநாய கங்கவுரி

சிவகாமி

ஒளிரானையின் கரமில் மகிழ்மா துளங்கனியை

ஒருநாள் பகிர்ந்தவுமை

யருள்பாலா”

(சிவஞான புண்டரீக) திருப்புகழ்.

இக்கனி விநாயகருக்குச் சிவபெருமானால் தரப்பட்டது.
(கைநிறையப் பழம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.)

விநாயகமூர்த்தி கனி பெற்ற வரலாறு

முன்னொரு காலத்து, ஆயிரம் நரம்புகளுடைய மகதி யாழில் வல்லவராகிய நாரதமுனிவர், தமக்கு அரிதிற் கிடைத்த தேவ மாதுளங்கனியை சிவபெருமானது திருவடியில் வைத்து வணங்கினர். தீராத இன்பமருளும் பரமகாருண்ய மூர்த்தி யாகிய பரமேஸ்வரன், அக்கனியை ஏற்று நாரதருக்கு நல்லருள் புரிந்தனர்.

பின்னர் விநாயகக் கடவுளும், குமாரக் கடவுளும் தந்தையை வணங்கி அக்கனியை தமக்குத் தருமாறு வேண்டினர். சிவமூர்த்தி அப்பழத்தை இரண்டாகப் பகிர்ந்து அளிக்கலாமன்றோ? அவ் வண்ணமளித்தாரில்லை.

(ஒரு காலத்தில் பிருதிவி முதல் நாதமீறான அளவிலா உலகங்களையெல்லாம் ஒரு நாளில் சுற்றி வருகின்றவன் எவனோ அவனே தேவர் யாரினும் பெரியோன்; அவனே பரப்பிரமம் என்று தேவர் முதல் பதினெண் கணத்தவர்களுங் கூடிய சபையிலே பேசித் தீர்மானித்தார்கள். அவ்வாறு சுற்றி வருவதற்கு அரியரி பிரமாதியருந் தம்மாலாகாதென வாளாவிருந்தனர்.

கண்ணுதற் கடவுள், தேவர்களுக்கு நேர்ந்த இவ்வையத்தை நீக்கத் திருவுளங்கொண்டு, சர்வலோகங்களையும் ஒரு நொடிப் பொழுதினுள் வலம் வரவும், எல்லாவற்றையும் அறியவும், படைக்கவும், காக்கவும், அழிக்கவும், மறைக்கவும், அருளவும், வல்லவர் முழு முதற் கடவுளாம் முருகக் கடவுள் ஒருவரே என்று தேவரும் யாவரும் தெளிந்துய்யக்கருதி ஒருபாயஞ் செய்வாராயினர்.)

“நீவிர் இருவரும் ஒரு கனியைக் கேட்பின் எவ்வாறு உதவுவோம். நும்மில் எவர் ஒரு கணத்துள் அகில உலகையும்

வலம் வருகின்றனரோ அவருக்கே இப் பழம் உரியதாகும்” என்று திருவாய் மலர்ந்தனர். இச்சொல் முடியுமுன்னரே சர்வலோக நாயகராகிய சரவணோற்பவர் மரகதமயில் மீதுர்ந்து விரைவிற் சென்றனர். வாயுவேகம், மனோவேகம் என்று சொல்லப்பெற்ற வேகங்கள் அவர் போன வேகத்திற்கு ஓரணுத் துணையேனும் ஒவ்வா. அப் பரமன் சேர்ந்த வேகத்தை அறையவல்லார் யாவர்? அதலம், விதலம், சுதலம், மகாதலம், தராதலம், இரசாதலம், பாதலம் என்னும் ஏழனையும், அவற்றிற்கு மேலுள்ள எட்டிலக்கம் யோசனை தூரமுள்ள கணிட்டம் என்னும் எட்டாவது பாதலத்தையும், பூமிக்கணுள்ள சத்ததீவம், கடல்கள், மலைகள், முதலியவைகளையும், மேகம், வாயு, சூரிய, சந்திர, நட்சத்திர மண்டலங்களையும், துருவ நட்சத்திரமுள்ள புவர்லோகம், இந்திரன் வாழும் சுவர்லோகம், மார்க்கண்டேயர் முதலான முனிவர் குழாம் வசிக்கும் சனலோகம், பிதிரர் வாழும் தவலோகம், சனகாதியர் தவம் புரியும் மகாலோகம், சதுர்முகன் வாழும் சத்தியலோகம், வடபத்திரசயனன் வாழும் வைகுண்ட லோகம் முதலிய உலகங்களையும், இங்ஙனமே பிரமாண்டங் களையும், பிருதிவி அண்டத்திலுள்ள ஆயிரங்கோடி அண்டங் களையும், அப்பு அண்டம், தேயு அண்டம், வாயு அண்டம், ஆகாய அண்டம், தன்மாத்திராண்டம், அகங்கார புவன முதலாக நாதமீறாயுள்ள உலகங்களான பஞ்ச கலைகளுக்கும் உட்பட்ட மந்திரம், பதம், வன்னம், தத்துவம், புவனம் என்னும் சொற் பொருட் பிரபஞ்சங்களை எல்லாம் ஒரு நொடிக்குள் வலம் வந்து திருக்கயிலையை நோக்கினார்.

யாவராயினு மிக்கனி விழைந்துளோர் கணத்திற்
பூவலங்கொடு வருதிரே லவர்க்கெனப் புகலத்
தூவியம்பசுந் தோகைமா மஞ்ஞைமேற் றோன்றித்
தேவர்சேனைகா வலன்கிரி யிழிந்துபார் சேர்ந்தான்.

- பழநித் தலபுராணம்.

“செகமுமுது முன்புதும்பி முகவனொடு தந்தைமுன்பு
திகிரிவலம் வந்த செம்பொன் மயில்வீரா”

- (அனைவரு) திருப்புகழ்.

“இலகுகனி கடலைபய றொடியல் பொரி யமுதுசெயும்
இலகுவெகு கடவிகட தடபார மேருவுடன்

இகலிமுது திகிரிகிரி நெரியவளை கடல்கதற
எழுபுவியை யொருநொடியில் வலமாக வோடுவதும்”
- சீர்பாத வகுப்பு.

“ஆரமதுரித்தகனி காரணமுதற் றமைய
னாருடனுணக்கை புரி தீமைக்காரனும்
ஆகமம் விளைத்தகில லோகமு நொடிப்பளவில்
ஆசையொடு சுற்றுமதி வேகக்காரனும்”
- வேளைக்காரன் வகுப்பு.

“வாரணமுகன் தனது தாதையை வலஞ்சுழல
வாகைமயில் கொண்டலகு சூழ்நொடி வருங்குமரன்”
- பூதவேதாள வகுப்பு.

உலகங்கள் முழுவதும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் சுற்றி வருவதற்குள் மலைகளெத்தனை? கடல்களெத்தனை? திக்கு யானைகள் திக்கு நாகங்களெத்தனை? திசைப்பாலகர்கள் எத்தனையர்? சூரிய சந்திர அக்கினி வாயு மேகங்கள் நட்சத் திரங்கள் எவ்வளவின? பிரமவிட்டுணுக்களும் சத்தியலோக வைகுண்டங்களும், இந்திரர்களும், சுவர்க்கங்களும் உருத்திரர் களும் புவனங்களும் எண்ணிறந்தவரும் எண்ணிறந்தவையுமாகும். யாவரையும் யாவற்றையுங் கண்டு கண்டு செல்ல அவர்களும் இவரை அஞ்சலி செய்து வணங்கியுள்ளார்கள். இது எங்ஙன முடியுமெனின்? எங்கும் வியாபியாய், சர்வஜீவசாட்சியாய் சர்வலோகங்களையுந் தனக்கு அங்கமாகக் கொண்ட அத்துவா மூர்த்தியாகிய நம் அறுமுகப் பெருமானார்க்கு இஃதோர் அருஞ்செயலோ? இது பற்றியே,

“அநேஜதேகம் மநஸோ ஜவீயோ
நைநத்தேவா ஆப்நுவன் பூர்வமர்ஷத்
தத்தாவதோ (அ)ந்யாநத்யேதிதிஷ்டத்
தஸ்மிந்நபோ மாதரிச்வா ததாதி!”

என்று ஈசோபநிடதம் முழங்குகிறது. (அதாவது பதி ஒருவர், அவர் அசைபவரல்லர். மனத்தைப் பார்க்கினும் அதிக விரைவாகச் செல்பவர். ஐம்பொறிகளினும் மிக்க வேகமாக முன் செல்லும் இப்பதிப்பொருளைப் பொறிகளிலொன்றும் அடையமாட் டாது. அவர் திரமாக இருந்து விரைவாகச் செல்லும் மன முதலிய கருவிகளையுங் கடந்து செல்கிறார். காற்று அவருழை

யிருந்தே உயிர்களுக்கு உடலினசைவைக் கொடுக்கிறது என்பதே யாம்)

எங்கும் முகங்களும், எவ்விடமுங் கண்களும், எவ்விடமுஞ் செவிகளும், எவ்விடமுங் கைகளும், எவ்விடமுந் திருவடிகளும் எவ்விடமும் வடிவமாகப் பெற்றார் ஒருவர்க்கன்றி ஏனையோரால் இக் காரியம் முடியாது. அத்துணைப் பெருஞ் சிறப்புடைய அகண்ட வியாபக சச்சிதானந்தப் பரம்பொருள் தாம் என்பதை விளக்குதற்கன்றோ நம் குமார குரு உலகையொரு நொடியில் வலம் வந்து அவ்வுண்மையை விளக்கியருளினார். இதனை, யசர்வேத சுவேதாச்சுவதர உபநிடதக் கருத்துடையதாகிய,

எங்கணும் பணிவதனங்க ளெங்கணும் விழிகள்
எங்கணுந் திருக்கேள்விக ளெங்கணுங் கரங்கள்
எங்கணுந் திருக்கழலடி யெங்கணும் வடிவம்
எங்கணுஞ் செறிந்தருள் செயுமறுமுகத் திறைக்கே

என்ற கந்த புராணத் திருவாக்காற் காண்க.

இங்ஙனஞ் சண்முகப் பிரபு அகில உலகையும் வலம் வந்து கயிலை வருமுன், கணபதி சிவத்தை விட்டு உலகம் அன்னியமாயில்லை; சர்வலோகங்களிலும், பாலுடன் நீரும், வெளியுடன் காற்றும், உடலுடனுயிரும், மலருடன் மணமும், மணியுடன் னொளியும் போல் பிரிவறக் கலந்து அத்துவிதமாக வியாபித்து நிற்பவர் தந்தையன்றோ? என ஆராய்ந்து கறை மிடற்றண்ணலை வலம் வந்து “உலகமெங்கணும் நிறைந்து நிற்கும் நின்மலப் பொருள் தேவரீரன்றோ? தங்களை வலம் வந்தது உலகைச் சுற்றியதனோடொக்கும். ஆதலால் கனியைத் தந்தருள்க” என்றனர். மலைமகள் மகிணன் மனமகிழ்ந்து உடனே கனியை மூத்த பிள்ளையார் கரத்தளித்தனர். பன்னிருகைப் பரமன் பரமசிவத்தால் “பழம் நீ” என்று பகரல் பெற்றார்.

இவ்வரலாற்றின் நுண் பொருள்

ஒரு கனியை இருவரும் விரும்பினால் கனியைப் பகிர்ந்து தரலாகாதோ? அகிலவுலகங்களையும் ஒரு கணத்தில் ஆக்கியும் அளித்தும், நீக்கியும் ஆடல் புரிகின்ற எல்லாம்வல்ல இறைவர் மற்றொரு கனியை உண்டாக்கித் தரலாகாதோ? காரைக்

காலம்மையாருக்கு ஒரு கனிக்கு இரு கனிகளையே வழங்கிய வள்ளல் அன்றோ அவர்! தம்பியே கனி பெறுக என்று தமையனாரும், தமையனே கனி பெறுக என்று தம்பியாரும் ஒற்றுமையுறலாகாதோ? ஒரு கனி காரணமாக அகில உலகங்களையும் ஒரு நொடியில் வலம் வருவது முயற்சிக்குத் தக்க ஊதியமாகுமா? சகல வல்லபமும் உடைய வல்லபை கணபதிக்கு உலகை வலம் வரும் வண்மையிலதா? சிவத்தை வலம் வருவதே உலகை வலம் வருவதாகும் என்பது அறிவின் வடிவாய் ஆறுமுகவேள் அறியாததா? இன்னோரன்ன பல ஐயங்கள் நிகழுமன்றோ? ஆதலின் இதன் நுண்பொருளை விளக்குவதும். அன்பர்கள் கூர்ந்து உன்னியுணர்சு.

சிவம் என்ற ஒன்றினுள் எல்லாவற்றையுங் காணுந்தன்மை ஒன்று. எல்லாவற்றினுள் சிவத்தைக் காணுந்தன்மை மற்றொன்று.

இதனைத்தான் ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் என்ற இருவடிவங்களாக நின்று ஒரு பரம்பொருள் நமக்கு உணர்த்தியது.

அரும்பு-சரியை; மலர்-கிரியை; காய்-யோகம், கனி-ஞானம். எனவே, சிவத்தின் கண் இருந்தது ஞானம் என அறிக. ஞானத்தில் விருப்பம் ஏற்பட வேண்டும் என்பதைத் தெரிவிக்க விநாயகரும் வேலவரும் அக்கனியை விரும்பி அருளினார்கள். ஞானத்தைச் சிதைக்க முடியாதென்பதைத் தெளிவாக்குகின்றது அக்கனியை அரனார் சிதைத்துத்தராமை; சிவத்திற்கு அந்நியமாக வேறு இன்மையைத் தெரிவிக்க விநாயகர் விமலனை வலம் வந்து ஞானமாகிய கனியைப் பெற்றனர். “எல்லாம் அவனே” என்பதைத் தெரிவிக்க வடிவேற் பரமன் உலகை வலம் வந்து தாமே ஞானக் கனியாக நின்றனர். ஞானமே அவர்; ஞான பண்டிதன்; ஞானந்தானுருவாகிய நாயகன். ஞானமாகிய கனியைத் தாங்கும் விநாயகர் ஞானாகரர்.

விநாயகர் வேறு முருகர் வேறு என்று மலையற்க. ஐங்கரனும் அறுமுகனும் ஒன்றென உணர்க. பாலும் சுவையும் போல் என்று அறிக. பால் விநாயகர்; பாலின் சுவை கந்தவேள். சுவையைப் பால் தாங்கி நிற்கின்றது. அதுபோல் ஞானக்கனியை விநாயகர் தாங்கி நிற்கின்றனர்.

அப்பமொடு அவல் பொரி-அப்பம், அவல், பொரி முதலிய சத்துவகுண ஆகாரங்களை அறிவு வடிவமாகிய விநாயகமூர்த்தி விரும்பி உண்கிறார்.

கரிமுகன்-யானைமுகன்; கரத்தையுடையதால் யானைக்குக் கரியெனப் பெயருண்டாயிற்று. சினையாகுபெயர்.

விநாயகருக்கு யானைமுகம் வந்த வரலாறு

கயிலையங்கிரியில் ஓர் பாலுள்ள சித்திரமண்டபத்து அடியார்க்கருள் புரியுமாறு வேதங்கள் “ஐயாவென வோங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியராம்” சிவபெருமான் உமாதேவியா ரோடு எழுந்தருளினர். அச் சித்திர மண்டபச் சுவர்களில் எழுதியுள்ள அழகிய ஓவியங்களைக் கண்டு உலவுங்கால், ஓர் பால் ஏழுகோடி மகாமந்திர சொருபங்களும் அவைகளுக்கெல் லாம் முதலிய சமஷ்டி வியஷ்டி பிரணவ வடிவ மந்திர சொரு பங்களும், அதில் ஆண் யானை. பெண் யானை வடிவங்களும் வரைந்திருக்க, அவற்றுள் சமஷ்டிப் பிரணவ வடிவமாகிய பெண் யானைச் சித்திரத்தின் மீது அகில சக அண்ட நாயகியாகிய அம்பிகையும், வியஷ்டி வடிவமாகிய ஆண் யானைச் சித்திரத் தின் மீது ஆலமுண்ட அண்ணலும் விழிமலர் பரப்பினர்.

அங்ஙனம் பார்த்தவுடன் கோடி சூரியப் பிரகாசத் துடனும், யானை முகத்துடனும், நான்கு புயாசலங்களுடனும், விநாயகமூர்த்தி அவதரித்தனர்.

பிடியத னுருஉமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர வருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே. - தேவாரம்.

கற்றிடும் அடியவர் புத்தியில் உறைபவ:- கல்வியானது இறைவன் திருவடியை விரும்பி ஐயந்திரிபு மயக்கமற பதிஞானந் தலைப்படுமாறு கற்கப்படுவதாம். அங்ஙனமன்றி, கேவலம் பொருள் மாத்திரம் விரும்பிக் கற்றல் கூடாது என்பதும் கடவுள் கழலிணைக் கஞ்சங்களிடத்து அன்பு வைக்காமல் படித்தல் பயனற்றது என்பதும் இதனாற்றெனிக.

“அரகரா வெனாமுடர் திருவெணீ நிதாமுடர்
அறிவுநூல் கலாமுடர்” - (இரதமானதேனுறல்) திருப்புகழ்.

கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்.

- திருக்குறள்.

பதிஞானம் பெற விழையாது பொருள் விழைந்து கல்வி
பயில்வோர் மக்கட்பதடியாவர்.

“திருந்துமுதுக் குறைவெய்தக் கற்பதன்றித்
திருவெய்தக் கற்கின்றோரும்

பொருந்தவரி தாயமக்கட் பதடியெனக்

கற்றுணர்ந்தோர் புகல்வரன்றே!

- கூர்மபுராணம்

பதி நூல் கல்லாதவர் உள்ளத்தில் பரமன் வாசஞ் செய்யான்.

“கல்லார் மனத்துடனில்லா மனத்தவ

கண்ணாடியிற் றடங்

கண்டவேலா”

(என்னால் பிறக்கவும்) திருப்புகழ்.

ஆதலால் பதி நூல் கற்றவர் உள்ளத்தில் இறைவன்
வசிப்பவன் என்பது நன்கு புலனாகும்.

“கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியை”

- திருவிசைப்பா

கற்பகம் என வினை கடிது ஏகும்:- விநாயகப் பெருமானை மன
மொழி மெய்களால் சிந்தித்து வாழ்த்தி வந்திருப்பார்களது
தீவினைகள் விரைவில் நீங்கும்.

விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்க வல்லான்

விநாயகனே வேட்கைதணி விப்பான்-விநாயகனே

விண்ணுக்கு மண்ணுக்கு நாதனுமாந் தன்மையினாற்

கண்ணிற பணிமின் கனிந்து.

- பதினோராந் திருமுறை.

மதியமும் வைத்திடும் அரன் :-

சிவபெருமான் சந்திரனை தரித்த வரலாறு

மலர்மிசை வாழும் பிரமனது மானதபுத்திரருள் ஒருவ
னாகிய தட்சப் பிரசாபதி வான்பெற்ற அசவினி முதல் ரேவதி
ஈறாயுள்ள இருபத்தேழு பெண்களையும், அநுகுயா தேவியின்
அருந்தவப் புதல்வனாகிய சந்திரன் அழகிற் சிறந்தோனாக
இருத்தல் கருதி அவனுக்கு மணம் புணர்த்தி, அவனை நோக்கி,
“நீ இப்பெண்கள் யாவரிடத்தும் பாரபட்சமின்றி சமநோக்காக

அன்பு பூண்டொழுகுவாயாக', என்று கூறி புதல்வியாரைச் சந்திரனோடனுப்பினன். சந்திரன் சிறிது நாள் அவ்வாறே வாழ்ந்து, பின்னர் கார்த்திகை உரோகணி என்கிற மாதரிருவரும் பேரழகுடையராயிருத்தலால் அவ்விரு மனைவியரிடத்திலே கழிபேருவகையுடன் கலந்து, ஏனையோரைக் கண்ணெடுத்துப் பாரானாயினன். மற்றைய மாதர்கள் மனங்கொதித்து தம் பிதாவிடம் வந்து தம் குறைகளைக் கூறி வருந்தி நின்றனர். அது கண்ட தக்கன் மிகவும் வெகுண்டு, குமுதபதியாகிய சந்திரனை விளித்து “நின் அழகின் செருக்கால் என் கட்டளையை மீறி நடந்ததனால் இன்று முதல் தினம் ஒருகலையாகத் தேய்ந்து ஒளி குன்றிப் பல்லோராலும் இகழப்படுவாய்” என்று சபித்தனன்.

அவ்வாறே சந்திரன் நாளுக்கு நாள் ஒவ்வொரு கலையாகத் தேய்ந்து பதினைந்து நாட்கள் கழிந்தபின் ஒருகலையோடு மனம் வருந்தி, இந்திரனிடமேகித் தனக்குற்ற இன்னல்களை எடுத்தோதி “இடர் களைந்து என்னைக் காத்தருள்வாய்” என்று வேண்டினன். இந்திரன், “நீ பிரமதேவர்பால் இதனைக் கூறுதியேல், அவர் தன் மகனாகிய தக்கனிடம் சொல்லி நினக்கு சாபவிமோசனஞ் செய்தல்கூடும்” என, அவ்வண்ணமே சந்திரன் சதுர்ப்முகனைச் சரண்புக, மலரவன் “சந்திரா! தக்கன் தந்தையென்று என் சொல்லைக் கேளான்; ஆதலால் நீ கயிலையடைந்து கருணா மூர்த்தியாகிய கண்ணுதற்கடவுளைச் சரண்புகுவாயேல் அப் பரம பிதா நின் அல்லலை அகற்றுவார்” என்று இன்னுரை பகர, அது மேற்கொண்ட சந்திரன் திருக்கயிலைமலை சென்று, நந்தி யெம்பெருமானிடம் விடைபெற்று மகா சந்நிதியையடைந்து, அருட்பெருங்கடலாகிய சிவபெருமானை முறையேவணங்கி, தனக்கு நேர்ந்த சாபத்தை விண்ணப்பித்து, “பரமதயாளுவே! இவ்விடரை நீக்கி இன்பமருள்வீர்” என்ற குறையிரந்து நின்றனன்.

மலைமகள் மகிணன் மனமிரங்கி, அஞ்சேலென அருள் உரை கூறி அவ்வொரு கலையினைத் தம் முடியில் தரித்து, “நின்கலைகளில் ஒன்று நம் முடிமிசையிருத்தலால் நாளுக்கு கொரு கலையாகக் குறைந்தும் இருக்கக் கடவாய், எப்போதும் ஒரு கலை உன்னை விட்டு நீங்காது” என்று கருணை பாலித்தனர்.

எந்தை யவ்வழி மதியினை நோக்கிநீ யாதுஞ்
 சிந்தை செய்திடேல் எம்முடிச் சேர்த்திய சிறப்பால்
 அந்த மில்லையிக் கலையிவண் இருந்திடு மதனால்
 வந்து தோன்றும்நின் கலையெலாம் தாடொறும் மரபால்.
 -கந்தபுராணம்.

மதயானை:- இச்சை, கிரியை, ஞானம் என்னும் மூன்று சக்திகளே
 விநாயகருக்கு மும்மதம்.

மத்தளவயிறு:- உலகமெல்லாந் தன்னகத்தில் அடங்கியுள்ள
 மணிவயிறு.

உத்தமி புதல்வன்:- உத்தம குணங்களுக்குப் பிறப்பிடமான
 வரும், முப்பத்திரண்டு அறம் வளர்க்கும் அன்னையும், “வாக்கே
 நோக்கிய” மங்கையுமானபடியால உமாதேவியாரை “உத்தமி”
 என்றனர். அவ்வம்மையின் புதல்வன் என்றமையால் தாய்க்குரிய
 குணம் மகனுக்குமுண்டு என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“இமவான் மடந்தை யுத்தமி பாலா”

- (சந்ததம்பந்தத்) திருப்புகழ்.

முத்தமிழடைவு:- தமிழிலக்கணங்களை அகத்தியர் கூற விநாயகர்
 எழுதினார் என்பது கன்னபரம்பரை. முத்தமிழடைவு என்பதை
 மஹாபாரதம் என்று வலிந்தும் பொருள் கொள்ளலாம்.

முதல்வோனே:- சகலதேவர்களுக்கும் முதற்கடவுளாகத்
 திகழ்வதாலும், சிவபுத்திரரில் முதல்வராக விளங்குவதாலும்,
 யாவர் எக்காரியத்தைத் தொடங்கினாலும் முதலில் நினைத்துப்
 பூசிக்கும் முன்னைப் பழம் பொருளாயிலகுவதாலும் முதல்வன்
 என்றனர்.

உனதுதாயுலக சராசர மெவையுமொருங்குடன் பூத்தவளுந்தை
 கனபரிபுரண சுகத்தனின் றமையன் காரியமுதல்வ னின்மாமன்
 வனசனாதியர்கள் பணிபதனிவர் கள்வளமெலா முனக்குரித்தாமால்
 வினவுசெல் வத்துட் செல்வனபோரூர் வீறிவா ழாறுமாமுகனே.

- திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை.

முப்புரம் எரிசெய்த அச்சிவன்:- தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன்,
 வித்யுன்மாலி என்ற அசுரர்களால் தேவர்களுக்கு நேர்ந்த
 இன்னலைக்களைவான் கருதி கண்ணுதல் கருணைகொண்டு

முப்புரத்தையுமெரித்தனர். அதன் தத்துவமாவது, ஆணவம், மாயை, கன்ம என்ற மும்மத காரியமாம். (85ஆம் பக்கம் பார்க்க)

அப்பணி செஞ்சடை யாதி புராதனன்
முப்புரஞ் செற்றன னென்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புரமாவது மும்மல காரியம்
அப்புர மெய்தமை யாரறி வாரே.

- திருமந்திரம்.

அச்சது பொடிசெய்த அதிதீர:- தன்னை நினையாத காரணத்தால் சிவபெருமானேறிய தேரின் அச்சை இற்றுப் போமாறு செய்த மகா தீரர். இங்ஙனம் அச்ச இற்ற இடம் இப்போதும் அச்சிற் பாக்கம் என வழங்கும். இத்தலம் தேவாரம் பெற்றது.

இபமாகி.....அக்கண மணமருள் பெருமானே:-

குமாரக் கடவுள் திருமணங் கொள்ள வடிவமாறித் தினைவனஞ் சென்று பல வினையாடல்கள் புரிந்து, முடிவில் கிழவடிவங்கொண்டு குறவர் குலத்துதித்த கொம்பனானை வேண்ட, அவ்வம்மையார் இணங்காது பிணங்கியகல அக் காலத்து விநாயகப் பெருமானை வருமாறு குமரகுரு நினைக்க, உடனே கணேசமூர்த்தி பெரிய யானை வடிவங்கொண்டு வந்து வள்ளி பிராட்டியாருக்கும் குன்றெறிந்த குழகனாருக்கும் திரு மணம் முடித்து வைத்தனர்.

கருத்துரை

விநாயகப் பெருமானைத் துதிப்பவர்கள் வினைகள் விரைவில் நீங்கும். அப்பெருமானை நினையாதார்க்கு காரியங்கள் இனிது முடியாது. அப்படி நினையாத சிவபெருமானது தேரின் அச்சை ஓடித்தனர். தன்னை நினைந்த முருகவேளுக்குத் திருமணம் முடித்து வைத்தனர். ஆதலால் எடுத்துக் கொண்ட இந்நூல் இனிது முடிவதன் பொருட்டு அம் மகா கணபதியை வணங்குகிறேன்.

2

பக்கரைவி சித்ரமணி பொற்கலணை யிட்டநடை

பட்சியெனு முகர்தூர

கமுநீபப்

பக்குவம் லர்த்தொடையும் அக்குவடு பட்டொழிய

பட்டுருவ விட்டருள்கை

வடிவேலும்

திக்கதும் திக்கவரு குக்குடமும் ரட்சைதரு
 சிற்றடியு முற்றியபு னிருதோளும்
 செய்ய்ப்பதியும் வைத்துயர்தி ருப்புகழ்வி ருப்பமொடு
 செப்பென எனக்கருள்கை மறவேனே
 இக்கவரை நற்கனிகள் சர்க்கரைப ருப்புடனெய்
 எட்பொரிய வற்றுவரை யிளநீர்வண்
 டெச்சில்பய றப்பவகை பச்சரிசி பிட்டுவெள
 ரிப்பழ மிடிப்பல் வகை தனிமூலம்
 மிக்கஅடி சிற்கடலை பட்சணமெ னக்கொளொரு
 விக்கினச மர்த்தனெனு மருளாழி
 வெற்பகுடி லச்சடில விற்பரம ரப்பரருள்
 வித்தகம ருப்புடைய பெருமானே.

தோற்றுவாய்

நினைக்க முத்தியளிக்குந் திருவருணையில் நம் அருணகிரிப்
 பெருந்தகையார் முன் குமார்க்கடவுள் தோன்றி “முத்தைத்தரு”
 என்று அடியெடுத்துத் தந்து மறைய, அத் திருப்புகழொன்று
 மட்டும் பாடி சிவயோகத்திருக்க, முருகவேள் அசரீரியாக “நம்
 வயலுருக்கு வா” என்றருள்புரிய, அருணகிரியார் வயலுர்போய்
 ஆண்டவனைப் பணிந்து, திருப்புகழைப் பாடும் முறைமையை
 வினவ, சுந்தவேள் இன்ன இன்னவைகளை வைத்துப் பாடென்று
 பணிக்க உடனே அருணகிரியார் வயலுரில் எழுந்தருளி
 யுள்ள பொய்யாக் கணபதி சந்நிதியில் நின்று “கைத்தல
 நிறைகனி” என்ற திருப்புகழைப் பாடியபின் தனக்கு முருகவேள்
 கூறிய அனுக்கிரகத்தை மறவேன் என்று இத் திருப்புகழைப்
 பாடினார்.

பதவுரை

இக்கு - கரும்பையும், அவரை - அவரையையும், நல்கனிகள் - நல்ல
 பழவர்க்கங்களையும், சர்க்கரை - சர்க்கரையையும், பருப்புடன் நெய் -
 பருப்போடு நெய்யினையும், எள்-எள்ளையும், பொரி-பொரியையும்,
 அவல்-அவலையும், துவரை-துவரையையும், இளநீர்-இளநீரையும், வண்டு
 எச்சில்-தேனையும், பயறு-பயறையும், அப்பவகை-பலவகையான
 அப்பங்களையும், பச்சரிசி-பச்சரிசியையும், பிட்டு-பிட்டையும், வெள்ளரிப்
 பழம்-வெள்ளரிப்பழத்தையும், இடி - பல்வகை-இடித்துச் செய்கின்ற

பலவகையான சிற்றுண்டிகளையும், தனிமூலம்-(மதுரத்தினால்) ஒப்பற்ற கிழங்குகளையும், மிக்க அடிசில்-மிகுந்த அன்னத்தையும், கடலை-கடலையையும், பட்சணம் எனகொள்-(அடியார்களால்) அன்புடன் நிவேதிக்கப்படும் இவை முதலான சத்துவகுண ஆகாரங்களை உணவாகக் கொள்ளும், ஒரு விக் கினசமர்த்தன் எனும்-ஒப்பற்றவரும் விக் கினத்தை உண்டு பண்ணவும் நீக்கவும் வல்லவருமாகிய, அருள் ஆழிருகிருபா ச்முத்திரமே, வெற்ப-மலையில், வசிப்பவரும், குடிசசுடிச-வளைந்த சடாபாரத்தையுடையவரும், வில்பரமர் அப்பர் அருள்-(ஒருவராலும் எடுக்க முடியாத மகாமேருகிரியாகிய வில்லையுடையவரும், பெரிய பொருளும், உலகங்களுக்குத் தந்தையுமாகிய சிவபெருமான் அருளிய, வித்தக ஞானசொருபரே! மருப்பு உடைய - தந்தத்தையுடைய, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! பக்கரை-அங்கவடியையுடையதும், விசித்திர மணி-விசித்திரமாக இரத்தினமணிகளைப் பதியவைத்துள்ள, பொன் கலணை இட்ட-பொன்னாற் செய்யப்பெற்ற சேணத்தையுடையதும், நடை-வேகமான நடையுடையதுமான, பட்சி என்னும் உக்ர துரகமும்-பட்சி என்று சொல்லப்படும் உக்கிரமுடைய, குதிரையையும், (மயில்வாகனத்தையும்) நீபபக்குவமலர்த் தொடையும் - மலர்கின்ற பக்குவத்தில் தொடுத்த கடப்பமலர் மாலையையும், அக்குவடு-அந்த (கிரவுஞ்ச)மலையானது, பட்டு ஒழிய-அடியோடு அழிந்துபோகவும், பட்டு உருவ-வேலாயுதமானது பட்டுஉருவிப் பாயவும், விட்டு அருள்கை-விட்டருளிய கரத்திலே இலகும், வடிவேலும்-கூர்மையான (வடித்த) வேலாயுதத்தையும், திக்கு அது மதிக்கவரும்-எட்டுத்திக்குகளும் மதிக்குமாறு (கெம்பீரமாகப்) பறந்து வருகின்ற, குக்குடமும்-கோழிக் கொடியையும், ரட்சைதரும் சிற்றடியும்-ஆன்ம கோடிகளை இரட்சித்து அரணாக விளங்கும் சிறிய திருவடியையும், முற்றிய பன்னிரு தோளும்-முதிர்ந்த பன்னிரண்டு புயாசலங்களையும், செய்பதியும்-வயலுரையும், வைத்து-(உலகம் உய்யுமாறு) அமைத்து, உயர்திருப்புகழ்-எல்லாவிதத்திலும் உயர்ந்த திருப்புகழை, செப்பு என்-சொல்லக்கடவாயென்று, எனக்கு அருள்கை - அடியேனுக்கு திருவருள் பாலித்த அனுக்கிரகத்தை, மறவேன்-ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன்.

பொழிப்புரை

கரும்பு, அவரை, நல்ல பழ வகைகள், சர்க்கரை, பருப்பு, நெய், எள், பொரி, அவல், துவரை, இளநீர், தேன், பயறு, (கொழுக்கட்டை) அப்ப வகைகள், பச்சரிசி, பிட்டு, வெள்ளரிப் பழம், இடித்துச் செய்யும் படியான பலவகைச் சிற்றுண்டிகள், (மதுரத்தினால்) நிகரற்ற கிழங்குகள், மிகுந்த அன்னம், கடலை, இவை முதலான (சத்துவகுண) ஆகாரங்களை உணவாகக்

கொள்ளுகின்றவரும், ஒப்பற்றவரும், விக்கினங்களை ஆக்கவும், நீக்கவும் வல்லவருமான கருணையங்கடலே! கயிலாய மலையில் வசிப்பவரும், வளைவான சடா மகுடத்தையுடையவரும், (ஒரு வராலும் எடுக்க முடியாத மகாமேருகிரியாகிய) வில்லையுடைய வரும், பெரிய பொருளும், உலகங்களுக்கெல்லாம் தந்தையுமாகிய சிவபெருமானருளிய ஞானவடிவினரே! ஒற்றைக் கொம்புடைய பெருமையிற் சிறந்தவரே! அங்கவடியை உடையதும், விசித்திரமானதும் ரத்தினங்களைப் பதிய வைத்துள்ள துமான பொன்னாலாகிய சேணத்தையிட்டு அலங்கரிக்கப்பட்டதும், வேகமான நடையுடையதும், உக்கிரம் பொருந்தியதுமாகிய பட்சியென்று சொல்லும்படியான (குதிரையையும்) மயில் வாகனத்தையும், (இலக்கத்தொன்பான் வீரர்களையும் மாயையால் மயக்கிய) கிரவுஞ்ச மலையை அடியோடு (அதன் மாயையும்) பிளந்தழியுமாறு விட்டருளிய (ஞான சக்தியாகிய) வடிவேலாயுதத்தையும், அட்டதிக்குகளும் மதிக்குமாறு கெம்பீரமாகப் பறந்து வருகின்ற குக்குடதுவசத்தையும், எல்லா உலகங்களுக்கும் உயிர்களுக்கும் காவலாக இருந்து திருவருள் பாலிக்கும் சிறிய திருவடியையும், வல்லபத்தில் முதிர்ந்த பன்னிரு புயாசலங்களையும் வயலூர் என்னும் புனித திருத்தலத்தையும், அமைத்து (அருள்நாதவொலியால்) உயர்ந்த திருப்புகழை (உலகம் உய்யுமாறு) சொல்லக் கடவாயென அடியேனுக்குத் திருவருள் புரிந்த அருள்நெறித் தொண்டை ஒரு காலத்தும் மறக்கமாட்டேன்.

விரிவுரை

பட்சியெனும் உக்ரதுரகம்:- மயிலைக் குதிரையாக உருவகம் புரிந்தனர்.

- | | |
|--|----------------|
| “சம்பரம மயூர துரகக்கார” (சந்தனசவாது) | - திருப்புகழ். |
| “ஓகார பரியின் மிசை” (இரவியென்) | - திருப்புகழ் |
| “நடநவில் மரகத துரகம்” (தவநெறி) | - திருப்புகழ் |
| “வெங்கலாப ஒரு பராக்ரம துரகம்” (பொதுவாய்) | |
| “ஆடும்பரி” | - அநுபூதி. |

என்ற அழகிய திருவாக்குகளையுஞ் சிந்தித்துச் சித்தம் மகிழ்க.

பக்குவ மலர்த்தொடை :- மலர்ந்துவிடில் வண்டுகள் எச்சில் புரிந்து விடுமாதலால் வண்டுகள் நுகராமுன் மலரும் பக்குவத்தில் “சிறையளி புகுதாமுன்னஞ் சிறுகாலை யெழுந்திருந்து” என்றபடி அன்பர்களால் விதிப்படி எடுத்துத் தொடுத்தணியப் பட்ட மாலை.

அக்குவடுபட்டொழிய:- கிரவுஞ்ச மலையின் மீது
வேல்விட்ட வரலாறு:

அகத்தியர் அரனார் அருள் பெற்றுத் தென் திசை நோக்கி வரும் வழியிலே மாயமாபுரம் வந்தபோது, சூரபன்மன் துணை வனாகிய தாரகாசுரனுக்கு உறுதுணையாயிருந்து பற்பல மாயங்களைப் புரிந்து தேவர்களையும், முனிவர்களையும் கொல்லுகின்ற கிரவுஞ்சனென்னும் அசுரன் கண்டான். அன்றில் வடிவத்தை யுடையானாகிய அவனுடைய மாயைகளையும் வல்லமைகளையும் அளவிட்டு உரைத்தல் அரிது. மண்ணுலகை விண்ணுலகாக்குவன்; விண்ணுலகை மண்ணுலகாக்குவன்; தினகரனைச் சந்திரனாக்குவன்; சந்திரனைத் தினகரனாக்குவான்; மேருவை அணுவாகவும், அணுவை மேருவாகவும், வடவா முகாக்கினியை நீராகவும், நீரை வடவாமுகாக்கினியாகவும் இவ்வாறே ஒன்றையொன்றாக மாற்றுவான். அவன் மாயா வலியைக் கூறவல்லார் யாவர்? இத்தகைய மாய வல்லனாகிய அவ்வசுரத் தலைவன் விந்தமலை போல் சிகரங்களை ஆகாயத் திற் போக்கி, பெரியதோர் மலைவடிவங்கொண்டு தன்னுள் வழியுமொன்று செய்து நின்றான். அம்மலைக்குள் ஒரு குரோச தூரஞ் சென்ற அகத்திய முனிவர் வழிகாணாது நிற்ப, பின்னர் ஒரு வழி காணப்பட்டது; அவ்வழி செல்லப் பின்னரும் வழியில தாயிற்று. தவமுனிவர் மயங்கி ஒரு பக்கம் சிறுவழி தோன்ற அதன் கண் நடந்த காலை அக்கினி சுவாலித்துச் சூழ, மழை சோனையாகப் பொழிய, இடிஇடிக்க, இருட்படலஞ் சூழுமாறு மாயத்தைச் செய்தான்.

முனிவனார் இது அறிவிலிகளாம் அவுணரது மாய மென்று உண்மையுணர்ந்து கைகொட்டி நகைத்துச் சீறி “நன்று நன்று இவன் வல்லமையை யொழிப்பேனென்று தங்கரத்தி லிருந்த தண்டாயுதத்தாற் புடைத்துத் துவாரமுண்டாக்கிச் சாபங்கூறுவாராயினார். “வெய்யோய்! நீ அசுர வருமாறி

இம்மலைவடிவாய் இராக்கதருக்கு இருப்பிடமாகி இருடிய
ருக்கும் இமையவருக்கும் இடர்மிகப் புரிந்து பல நாட்கள்
இருப்பாயாக. எமது தண்டாயுதத்தாற் புழை படுத்தப்பட்ட
இவைகளெல்லாம் மாயைகளுக்கு இருப்பாய் விளங்கிக் குமரக்
கடவுளின் நெடுஞ்சுடர் வேலால் பொடியாக அழியக் கடவாய்”
என்று கூறிச் சென்றனர்.

மாற்படு நமதுபாணி வலிகெழு தண்டா லுன்றன்
பாற்படு புழைகள் யாவும் பற்பல மாயைக் கெலாம்
ஏற்புடை யிருக்கையாகவெம்பிரா னுதவுஞ் செவேள்
வேற்படை தன்னிற் பின்னாள் விளிகுதி விரைவி லென்றான்.
- கந்தபுராணம்

அவ்வாறே யவ்வசரன் மலைவடிவாயிருந்து பலருக்கும்
மாயஞ்செய்துவந்தனன். பின் ஆறுமுகத் தண்ணலார் ஆணைப்
படி அமர்புரிய வந்த வீரவாகு தேவர், தாரகனுடைய மாயந்
தெரியாது, அம்மலைக்குள் அவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்று
மயங்கினார். முதல்வர் சென்று திரும்பிலரே? யாது நிகழ்ந்
தனவோ என்று வீரகேசரி, வீரமகேந்திரர், வீரமகேச்சுரர், வீர
புரந்தரர், வீரராக்கதர், வீரமார்த்தாண்டர், வீராந்தகர், வீரதீரர்
என்னும் எண்மரும் இலக்கம் வீரரும் பூத வெள்ளங்களும்
அவ்வாறே சென்று கிரவுஞ்சமலையில் மயங்கிக் கிடந்தனர்.

இதனை நாரதர் ஓடிச்சென்று நம் கதிர் வேலண்ணலிடம்
விண்ணப்பம்புரிய, அவர் நெடுஞ்சுடர் வேலையேவி அக்கிர
வுஞ்ச மலையைப் பொடிப்பொடியாக அழித்தருளி, தாரகனை
யும் மாய்த்து, மயங்கிய இலக்கத்தொன்பான் வீரர்களுக்கும்
இன்பமளித்தனர்.

திக்கது மதிக்கவரு குக்குடம்:- குமாரமூர்த்தியினது கொடியாக
விளங்கும் சேவல் அட்டதிக்குகளும் அதன் வலியைக் கண்டு
மதிக்குமாறு மகாவீரத்தோடு உலவுகிறது என்பது இதனால்
நன்கு விளங்குகின்றது. வெற்றித் துவசமாகிய அச்சேவலானது
சிறகையசைத்தவுடன் அண்ட கடாகம் உடைபட்டது; உடுக்
குலங்கள் உதிர்ந்தன. கிரிகளும் மகாமேரு பருவதமும் இடிந்து
விட்டன என்கின்றார்.

படைபட்ட வேலவன் பால்வந்த வாகைப் பதாகை யென்னுந்
தடைபட்ட சேவல் சிறகடிக் கொள்ளச் சலதிகிழிந்

துடைபட்ட தண்ட கடாக முதிர்ந்த துடுபடலம்
இடைபட்ட குன்றமு மாமேரு வெற்பு மிடி பட்டவே.

- அலங்காரம்.

“வானகிரி யைத்தனது தாளிலிடியப் பொருது,
வாகைபுனை குக்குட பதாகைக் காரணம்”

- வேளைக்காரன் வகுப்பு.

ரட்சைதரு சிற்றடி:- அருள்நெறியிலுதவி புரிவதும், பிறைச் சந்திரனையொத்த பற்களுடன் பாசக் கயிற்றைக் கையில் கொண்டு வடவாக்கினி போன்ற விழிகள் சுழல வரும் இமய தூதுவரைப் பிறகிடச் செய்வதும், நினைந்தவையனைத்துத் தருவதும், அடியாருடைய பகைகளை அழிப்பதும் குமார மூர்த்தியின் திருவடிகளே யாதலின் உயிர்களுக்குக் காவலாயிருந்து உதவுகின்ற சரணம்.

“முதல்வினை முடிவிலிரு பிறையெயிறு கயிறுகொடு
முதுவடவை விழிசுழல வருகால தூதர்கெட
முடுகுவது மருணெறியி லுதவுவது நினையுமவை
முடியவரு வதுமடியர் பகைகோடி சாடுவதும்”

- சீர்பாத வகுப்பு.

“உறுநர்த் தாங்கிய மதனுடை நோன்றாள்”

- திருமுருகாற்றுப்படை.

முற்றிய பன்னிருதோள்:- அளவுபடுத்த இயலாத அவுணர் குழாங்கள், வரத்தாலும், வாள் முதலிய படைகள் பற்றிய கரத்தாலும், மலைபோன்ற உரத்தாலும், விரைவாகச் செல்லுகின்ற சரத்தாலும் மிகச் சிறந்து தம்மை வெல்வார் ஒருவருமில்லையெனத் தருக்கி ஆயிரத்தெட்டண்டங்களிலும் நிறைந்து வந்த காலத்து அவ்வவுணர்சேனை முழுவதையும், அரியரி பிரமாதியரை ஏவல் கொண்ட சூரபன்மாவையும் வென்ற தோளான படியால் வல்லபத்தில் முதிர்ந்ததென வியந்தனர்.

“அலகி லவுணரைக் கொன்ற தோளென”

- திருப்புகழ்

“எதிர்ப்பு நெடிய தருவடு பெரிய கடாமுமிழ்
நாகமேக மிடிபட மற்பொரு
திண்சிலம் படங்க

மோதிப்பிடுங்கின்

இபரத துரக நிசிசரர் கெடவொரு சூரனை
மார்பு பீறியவனுதி ரப்புனல்
செங்களந் துளங்கி

யாடிச்சிவந்தன”

- புயவகுப்பு

செய்ப்பகுதி:- (செல்-வயல், பதி-ஊர்) ஆறுமுக வள்ளல் அருணகிரியார்க்குத் திருப்புகழைப் பாட அருணையில் அடியெடுத்துத் தந்து மீண்டும் அசரீரியாக நம்* வயலாருக்கு வாவென அருளி, வயலாரில் அருணகிரி யாருக்கு இன்ன இன்ன பொருளை வைத்து திருப்புகழை விருப்பமொடு செப்பென அருளினர். ஆதலால் அருணகிரியார் திருப்புகழ் பாடும் விசேட அனுக்கிரகம் பெற்றதும், முருகன் கனவிலும் நனவிலும் பல காலுந் தரிசனந் தந்தருள் புரிந்ததும் தெய்வீகம் பொருந்தியது மான திருத்தலமானபடியால் வயலாரையும் திருப்புகழில் இடையிடையே வைத்துப் பாடுவாராயினர். இத்தலத்தில் அளவுகடந்த அன்பு சுவாமிகளுக்கிருந்ததெனத் தெரிகிறது.

உயர்திருப்புகழ்:- திசைகள் நான்கிலும் அன்பர்கள் அற்புதம் அற்புதம் என்று இறும்பூதெய்தும் சித்திர கவித்துவ சத்த மிகுத்து அருளாலும் பொருளாலும் சந்தத்தாலும் ஓசையாலும் உயர்ந்தது திருப்புகழ்.

“பூர்வ, பச்சிம தெட்சிண உத்தர திக்குள

பக்தார்க ளற்புத

மெனவோதும்

சித் கவித்துவ சத்தமிகுத்த திருப்புகழ்”

- (பத்தர்கணப்ரிய) திருப்புகழ்.

“அரிய பெரிய திருப்புகழ்”

- (இதமுறு) திருப்புகழ்.

திருப்புகழையோதுவோருக்கு ஞானமும் சகல நன்மை களும் வானம் அரசாள வரமும் மனோலயத்தால் கிடைக்கும். முத்திவீடும் உண்டாகும்.

ஞானம் பெறலாம் நலம்பெறலாம் எந்நாளும்
வானம் அரசாள் வரம்பெறலாம்-மோனவீ
டேறலாம் யானைக்கிளையான் திருப்புகழைக்
கூறினார்க் காமேயிக் கூறு.

* வயலார் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு மேற்கே 5 மைல் தூரத்திலுள்ளது.

விருப்பமொடு:- திருப்புகழை அன்போடு பாடவேண்டும்.

“உவப்பொடுன்புகழ் துதிசெய விழைகிலன்”

- (உனைத்தினந்) திருப்புகழ்.

இவ்வுயர் திருப்புகழை மறவாமல் விருப்பமொடு பல காலும் பாடிப் பரவுதல் செய்யும் அடியார்களுக்கு ஆண்டவன் தண்ணருள் புரிகிறான்.

“பலகாலு முனைத்தொழு வோர்கள்

மறவாமல் திருப்புகழ் கூறி

படிமீது துதித்துடன் வாழ

அருள்வேளே”

- (நிலையாத) திருப்புகழ்.

இக்கு... கடலை:- இத்தகைய ஆகாரங்களால் சத்துவ குணம் உண்டாகும். ஆதலால் விநாயகர் சத்துவகுண ஆகாரங்களையே விரும்புகின்றார்.

விக்கினசமர்த்தன்:- தன்னை நினைந்தார்க்கு நிர்விக்கினமும் நினையாதவர்களுக்கு விக்கினமும் புரிவதில் மிகவுஞ் சாமர்த்திய முடையவர். தன்னை நினையாது கடல் கடைய ஆரம்பித்த தனால் விடத்தையுண்டாக்கினார். பின்னர் நினைத்தனால் அமிர்த்தத்தை உண்டாகச் செய்தார்.

அருளாழி-வழிபடும் அன்பர்களது இடர்கடியும் பெருமானான படியால் பெருங்கருணைத் தடங்கட லென்றனர்.

“கருநோயறுத் தெனது மிடிதூள் படுத்திவிடு

கரிமாழுகக் கடவுள்

அடியார்கள்

கருதாவகைக்கு வர மருள் ஞானதொப்பை”

- (இருநோய் மலத்தை) திருப்புகழ்.

“வழிபடு மவரிடர் கடி கணபதி”

- தேவாரம்.

குடிவச்சடிவம், - வளைந்த சடாபாரம்.

“குடிவசடை பவுரிகொடு தொங்க”

- (அமுதுததி) திருப்புகழ்.

விற்பரமர் அப்பர்:- வில்-ஒளி மயமானவர். சிவம் என்கிற ஒன்றே எல்லாவற்றிற்கும் பெரிய பொருள். அவர் ஒருவரே உலகங் களுக்குத் தந்தை.

“உமா ஸஹாயம் பரமேச்வரம் ப்ரபும் த்ரிலோசனம்.
நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம்.”

(பொருள்) பிரபுவாய், முக்கணனாய், நீலகண்டனாய், மிகுசாந்தனாய், பூத காரணனாய், சமத்தசாட்சியாய், உமையொடு கூடினவனாயுள்ள பரமேச்வரனை (யஜுர் வேத கைவல்யோபநிடதம்).

வித்தக மருப்பு:- வித்தகம்-ஞானம், மருப்பு-தந்தம், வித்தகம் என்ற பதத்தை மருப்பு என்ற பதத்திற்கு அடைமொழியாகக் கொண்டு மேன்மை பொருந்திய தந்தத்தையுடையவரென்றும் பொருள் கூறலாம்.

கருத்துரை

வித்தக மருப்புடைய விநாயகமூர்த்தியே! மயில் வாகனத்தையும் கடப்பமலர் மாலையையும், வடிவேற்படையையும், கோழிக் கொடியையும், திருவடிக் கமலங்களையும், பன்னிரு புயாசலங்களையும், வயலூரையும் அமைத்து விருப்பத்தோடு உயர் திருப்புகழை ஓதுவாயென (முருகப் பெருமான்) அருள் புரிந்த திருவருட் பணியை ஒருபோதும் மறவேன்.

3

உம்பர்தருத் தேனுமணிக்	கசிவாகி
ஒண்கடலிற் றேனமுதத்	துணர்வூறி
இன்பரசத் தேபருகிப்	பலகாலும்
என்றனுயிர்க் காதரவுற்	றருள்வாயே
தம்பிதனக் காகவனத்	தணைவோனே
தந்தைவலத் தாலருள்கைக்	கனியோனே
அன்பர்தமக் கானநிலைப்	பொருளோனே
ஐந்துகரத் தானைமுகப்	பெருமானே.

பதவுரை

தம்பிதனக்கு ஆக - தம்பியாகிய முருகவேள் பொருட்டு, வனத்து அணைவோனே - கானகத்தில் (யானை வடிவங் கொண்டு) சென்றவரே! தந்தை வலத்தால் - தந்தையாராகிய சிவபெருமானை வலஞ் செய்ததனால், அருள்-வழங்கிய, கை கனியோனே - கரத்தில் ஏந்திய கனியையுடையவரே!

அன்பர் தமக்கு ஆன-அன்புடையோர்கட்கு உரிமையான, நிலை பொருளோனே-நிலைத்த பரம்பொருளே, ஐந்துகரத்து - ஐந்து திருக்கரங்களையுடைய, ஆனைமுக - யானை முகங்கொண்ட, பெருமானே-பெருமையின் மிகுந்தவரே: உம்பர்தரு-தேவதருவாகிய கற்பகம் போலவும், தேனு-காமதேனுவைப் போலவும், மணி-சிந்தாமணியைப் போலவும், கசிவாகி-என் மனமானது கசிந்து அன்புடையதாகியும், ஒண்கடலில் தேன் அமுதத்து-ஒளிபெற்ற பாற்கடலில் பிறந்த இனிய அமுதம் போன்ற, உணர்வு ஊறி-ஞான உணர்ச்சி ஊற்றெடுத்தும், இன்ப ரசத்தே பலகாலும் பருகி-சிவபோகமாகிய பேரின்ப வெள்ளத்தை அடியேன் பலகாலும் பருகியும் மகிழுமாறு, என்றன் உயிர்க்கு-அடியேனுடைய உயிருக்கு, ஆதரவு உற்று அருள்வாயே - ஆதரவு செய்து திருவருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

முருகவேள் வள்ளியை அடையும் பொருட்டு யானை வடிவுடன் கானகத்தில் வந்தவரே! தந்தையை வலஞ்செய்து அவரால் தரப்பட்ட பழத்தைக் கையில் தாங்கியவரே! அன்புடைய அடியார்கட்கு உரிமையான நிலைத்த பரம்பொருளே! ஐந்து கரங்களும் ஆனைமுகமும் படைத்த பெருமிதமுடையவரே! கற்பகத்தரு, காமதேனு, சிந்தாமணிபோல் என் உள்ளம், ஈகைக்குணம் உடையதாகி ஒளிபெற்று பாற்கடலில் தோன்றிய இனிய அமுதம் போன்ற ஞான உணர்வு ஊறி மெய்ஞ்ஞான இன்ப அமுதைப் பலகாலும் பருகி மகிழ, அடியேனுடைய உயிருக்கு ஆதரவாகி அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

உம்பர்தரு:-

தேவலோகத்தில் ஐந்து விருட்சங்கள் இருக்கின்றன. அவை கற்பகம், அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிஜாதம், சந்தானம் என்பனவையாம். இவைகளில் நினைத்ததைத் தரும் ஆற்றலுடையது கற்பகம், கற்பகம் போல நினைத்த மாத்திரத்தில் குறிப்பறிந்து கொடுக்கும் இயல்பு நம்மிடம் அடைய வேண்டும்.

தேனு:-

காமதேனு:- இது அமிர்தத்துடன் பிறந்தது. கோட்டைத் தரும் இயல்புடையது. வசிட்டாதி மகிரிஷிகட்கு உதவுவது,

இதுபோல் வறியவர்கட்கு வழங்கும் இயல்பும் நம்பால் அமைய வேண்டும்.

மணி:-

சிந்தாமணி:- இது சிந்தித்ததைத் தரும் சிறப்புடையது.

இதுபோல் நாமும் மற்றவர்கள் சிந்தித்ததை அறிவின் நுட்பத்தால் அறிந்து கூடுமானவரை கரவாமல் கொடுக்க வேண்டும்.

ஒண்கடலில் தேனமுதத்துணர்வூறி:-

பாற்கடல் வெண்மையான ஒளி வீசிக்கொண்டு விளங்கும். அக்கடலில் தோன்றிய அமுதம் போன்ற இனிய மெய்ஞ்ஞான உணர்ச்சி ஊற்றெடுக்கவேண்டும்.

இன்பரசத்தே பருகி பலகாலும்:-

ஞான உணர்ச்சியால் பேரின்ப நலம் விளையும். அத்தேன் போன்ற இன்பரசத்தைப் பலகாலும் பருகி சிவமயமாக விளங்க வேண்டும்.

என்னுயிர்க்காதரவுற் றருள்வாயே:-

அடியேனுடைய உயிருக்கு உறுதுணையாக உதவி செய்து அருள் புரிவீராக,

தம்பிதனக் காகவனத் தணைவோனே:-

முருகப்பெருமான் வள்ளிநாயகிக்கு அருள்புரியும் பொருட்டு வள்ளிமலைக்குச் சென்றார். அந்த ஆன்மாவுக்குப் பக்குவம் விளைவிக்கும் பொருட்டு வேடனாகவும், வேங்கை மரமாகவும், வேந்தன் மகனாகவும், கிழ வேதியனாகவும் பல அற்புதத் திருவிளையாடல்கள் புரிந்தார்.

வள்ளி நாயகியின்பால் இருந்த பந்தபாசம் விலகும் பொருட்டு விநாயகரை யானைவடிவாக வருமாறு நினைத்தார். தம்பியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி விநாயகர் ஓங்கார யானையாக வடிவெடுத்து அவ்வனத்திற் சென்றார்.

யானையைக் கண்டவுடன் வள்ளிபிராட்டியார் “உயிருக்கு இறுதி வரும்போது உறுதியளிப்பார் யாரும் இல்லை. தாய்

தந்தை உடன்பிறந்தார் என்ற அனைவரும் உதவி செய்கிலர்” என்று எண்ணி பற்றற்று, பற்றற்ற பரமனைப் பணிந்தாள்.

தந்தைவலத்தால் அருள் கைக் கனியோனே:-

நாரதர், தவத்தால் பெற்ற மாதாளுங்கனியை, சிவமூர்த்தி யின் திருமுன் வைத்து வணங்கினார்.

அக்கனியை ஆணைமுகக் கடவுளும் ஆறுமுகக் கடவுளுங் கேட்டனர். “அகில உலகங்களையும் ஒரு நொடிப்பொழுதுக் குள் வலம் வருபவனுக்கு இக்கனி” என்றார் சிவபெருமான்.

எல்லா உலகங்களும் சிவத்துள் அடக்கம் என்று கருதி தந்தையை வலம் வந்து, கனி பெற்றார் விநாயகர். இவ்வரலாற்றின் நுட்பம் யாது? இறைவனுக்குள் எல்லாம் அடங்கியிருக்கின்றன. இறைவன் எல்லாப் பொருளிலும் இருக்கின்றான். “அணோர ணீயாந் மஹதோ மஹீயானாத்மா” என்பது உபநிடதம்; ஆதலால் விநாயகமூர்த்தி சிவத்துக்குள்ளே எல்லாவற்றையும் பார்த்தருளினார். எல்லாவற்றுக்குள்ளும் சிவத்தை முருக வேள் பார்த்தருளினார். (இதன் விளக்கத்தை 5ஆம் பக்கம் பார்க்க)

ஐந்துகரத்து ஆனைமுகப் பெருமானே:-

கணபதி, ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்ற ஐம்பெருந் தொழில்களை ஐந்து திருக்கரங் களால் புரிகின்றார். ஆனைமுகம் ஓங்கார வடிவை உணர்த்து கின்றது.

கருத்துரை

விநாயகப் பெருமானே! அடியேனுடைய ஆன்மாவுக்கு ஆதரவு காட்டியருள் புரிக.

4

விடமடைசு வேலை யமர்ப்படை சூலம்

விசையன் விடு பாண

விழியுமதி பார விதமுமுடை மாதர்

வினையின்விளை வேது

மெனவேதான்

மறியாதே

கடியுலவு பாயல் பகலிரவெ னாது	
கலவிதனில் மூழ்கி	வறிதாய
கயவனறி வீன னிவனுமுயர் நீடு	
கழலிணைகள் சேர	அருள்வாயே
இடையர்சிறு பாலை திருடிகொடு போக	
இறைவன்மகள் வாய்மை	யறியாதே
இதயமிக வாடி யுடையபிளை நாத	
கணபதியெ னாம	முறைகூற
அடையலவ ராவி வெருவஅடி கூர	
அசலுமறி யாம	லவரோடே
அகல்வதென டாசொ லெனவுமுடி சாட	
அறிவருளும் ஆனை	முகவோனே.

பதவுரை

இறைவன் மகள்-உக்ரசேனன் மகளாகிய தேவகி, வாய்மை அறியாதே-நடக்க இருக்கும் உண்மையை உணராமற்படி, இதயம் மிகவாடி-உள்ளம் பெரிதும் வருந்தி, பிளைநாத - பிள்ளைப் பெருமானே! கணபதி என-கணங்களுக்குத் தலைவரான விநாயகரே என்று, நாமம் முறை கூற-திருநாமங்களை எடுத்துக் கூறி துதித்ததனால், இடையர் சிறுபாலை-யாதவர்களுடைய சிறிய அளவுடையபாலை, திருடிகொடுபோக - களவுசெய்துகொண்டுபோகவும், அடையலவர் ஆவி வெருவ-பகைவர்கள் உயிர் அஞ்சவும், அடிகூர-திருவடியைச் சிலர் விரும்பவும், அசலும் அறியாமல் அவர் ஓட-அயலார் அறியாமற்படிக்கு அஞ்சி அவர்கள் ஓடவும், அகல்வது எனடாசொல் எனவும்-ஓடுவது என்னடா சொல்லுக என்று கூறவும், முடிசாட-தலைகளை அறுத்துக் கொள்ளவும், அறிவு அருளும்-கண்ணபிரானுக்கு அறிவைத்தந்த, ஆனைமுகவோனே-ஆனைமுகமுடைய அண்ணலே! விடம் அடைசுவேலை - நஞ்சு பொருந்திய கடலும், அமரர்படை-தேவர்படையும், சூலம்-சூலமும், விசையன் விடுபாணம்-அர்ச்சுனன் விடுகின்ற கணையும், எனவேதான் விழியும்-சமானம் என்று கூறும்படியான கண்களும், அதிபாரவிதமும்உடை மாதர்-மிருந்த கனமுடைய தனங்களும் உடைய பெண்களின்-வினையின் விளைவு ஏதும் அறியாதே-சாகசத் தொழிலால் விளையும் துன்பங்கள் ஒன்றையும் அறிந்து கொள்ளாது, கடிஉலவு பாயல்-வாசனைமிக்க படுக்கையில், பகல் இரவு எனாது-பகல் இரவென்ற வேறுபாடு இல்லாமல், கலவிதனில் மூழ்கி வறிதாய-போகத்தில் மூழ்கி ஏழ்மையடைந்த, கயவன்-

கீழ்மகனும், அறிவு ஈனன்-அறிவுகுறைந்தவனும் ஆகிய, இவனும்-அடியேனும், உயிர் நீடு-உயர்வு நீண்ட, கழல் இணைகள் சேர-இரண்டு திருவடிகள் சேர்ந்து இன்புற, அருள்வாயே-திருவருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

உக்ரசேன மன்னனுடைய புதல்வியாகிய தேவகி தேவி நிகழ இருக்கும் உண்மையை உணராமல் உள்ளம் மிகவும் வருந்தி “பிள்ளைப் பெருமானே! கணபதியே!” என்று அவர் திரு நாமங்களைக் கூறித் துதி செய்து முறையிட்டதனால் கண்ண பிரானுக்கு யாதவர்களுடைய சிறிய அளவுள்ள பாலைத் திருடிக்கொண்டு போகவும், பகைவர்களுடைய உயிரைப் பயப்படச் செய்யவும், சிலர் அவருடைய திருவடியை விரும்பவும், பிறர் அறியாமல் அப்பகைவர்கள் அஞ்சி ஓடவும், அவ்வாறு ஓடுகின்ற அவர்களைக் கண்டு, “எங்கே போகிறீர்கள்? சொல்லு” என்று கூறி அவர்கள் தலையைத் தகர்க்கவும், அறிவையருளுகின்ற ஆணைமுகக் கடவுளே! நஞ்சுடன் கூடிய கடலையும், தேவர் ஆயுதத்தையும், சூலத்தையும், அர்ச்சுனன் பாணத்தையும் ஒத்த கண்களும் மிகுந்த கனமுள்ள தனங்களும் உடைய விலைமகளிரின் சாகசத் தொழிலால் விளைவதை ஒன்றும் அறியாதவனாகி வாசனை மிக்க படுக்கைமீது பகல் இரவு என்னாதபடி போகத்தில் முழுகி ஏழ்மையடைந்த கீழ் மகனும் அறிவற்றவனும் ஆகிய அடியேன் உயர்ந்து நீண்ட உமது சரணாரவிந்தங்களில் சேர அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

விடமடைசுவேலை:-

பொதுவாக மகளிர் கண்கள் விசாலமாக இருக்க வேண்டும். “விசாலாட்சி” என்று அம்பிகைக்கு ஒரு பெயருண்டு. இங்கே விலைமகளிர் கண்களைக் குறிப்பிடுவதால் விடத்துடன் கூடிய கடல் என்கிறார். தம்பால் வந்தவர்களை நஞ்சுபோல துன்புறுத்துங்கண் என்பது குறிப்பு.

அமரர் படை சூலம்:-

பொதுவாக ஆயுதம் பிறரைக் கொல்லுந் தன்மையுடையது. இங்கு சிறப்பாக தேவர்களுடைய ஆயுதம் என்றதனால் விரைந்து தவறாது கொல்லும் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

அதுபோல் விலைமகளிர் கண்கள் தம்மிடம் வந்தவர்களை அழிக்கும் தன்மையதுவாம்.

விசையன் விடுபாணம்:-

பொதுவாக வீரர்கள் விடும் பாணம் கொடியது. இங்கு சிறப்பாக அர்ச்சுனன் விடும் பாணம் மிகவும் கொடியது. அணு வளவும் குறிபிறழாமற் கொல்லும் இயல்புடையது. அதுபோல் விலைமகளிர் விழி அழிக்கும் ஆற்றல் படைத்தது.

அதிபார விதமும்:-

பருத்த தனங்களையுடைய விலைமகளிர் தமது தனங்களைத் தந்து இளைஞர்களின் தனங்களைப் பறிப்பர்.

வினையின் விளைவேதும் அறியாதே:-

வினை-தொழில்.

வந்தவர் மயங்கி, அவர்களைப் பராசக்தியென்றும் அவர் வீடு முத்தியுலகமென்றும், அவர் தரும் போகம் மோகக்ஷ இன்பமென்றும், எண்ணுமாறு சாகசம் பல புரிந்து தன்னை அடுப்பாரைக் கெடுப்பர். ஆ! ஆ! ஒன்றா? இரண்டா? அவர் புரியும் வினை அளப்பில். அதன் விளைவு என்ன? உடல் நலன் குன்றி பற்பல பிணிகள் உண்டாகும். செல்வம் போய் நல்குரவு வரும். உற்றாரும் பெற்றாரும் மற்றாரும் பழிப்பர்; பகைப்பர்; இறுதியில் நரகமும் எய்தும்; இவைகளை உணராமல் பலர் கெடுகின்றனர்.

கடியுலவு பாயல்:-

கடி-வாசனை.

விலைமகளிர் தமது படுக்கையை நன்கு அலங்கரித்து அர்கஜா, சவ்வாது, புனுகு, பன்னீர், கஸ்தூரி முதலிய நறுமணங்களைத் தடவி அப்படுக்கையைப் பரகதியாக மதிக்குமாறு புரிவர். அவர்கள் மீது வீசும் துர்க்கந்தத்தையும் அந்த நற்கந்தம் மறைக்கும்.

பகலிரவெனாது:-

அம் மகளிர் பால் சென்று மயங்கியோர் பகல் இரவு என்ற வேறுபாடேயில்லாமல் கெட்டழிவர்.

கலவிதனில் மூழ்கி வறிதாய:-

“விலை மாதருடைய கலவியில் முழுகி” என்றதனால் அதில் அழுந்திவிட்ட ஆபத்தை உணர்த்துகின்றனர்.

வறிது-வெறுமை. ஒன்றும் இல்லாத வறியவனாகி விடுகின்றனன்.

கயவன்:-

கீழ்மகன், கயமை-கீழ்மை. திருவள்ளுவர் ஒழிபியலில் கயமை என்று ஒரு அதிகாரமே வகுத்துள்ளார். “கயவர் உடம்பாலும் உறுப்புக்களாலும் மனிதர்களே போல் தான் இருப்பார்கள். சிறிதுகூட வேற்றுமையேயிராது” என்று மிகவும் வருந்திக் கூறுகின்றார்.

மக்களே போல்வர் கயவர் அவரன்ன
ஒப்பாரி யாங்கண்ட தில்.

கயவரைப்பற்றி வரும் பத்துக் குறளும் மிகவும் சுவையாக அமைந்திருப்பதை ஆண்டுக் காண்க.

அறிவீனன்:-

அங்கவீனனைக் காட்டிலும் அறிவீனனே உலகத்திற்குப் பாரம். பரிதாபப் படத்தக்கவன். அறிவின்மையே பெரிய ஆபத்து. அதனால் அடையுங்கேடு அனந்தம்.

“அறிவின்மை யின்மையுள் இன்மை பிறிதின்மை
இன்மையா வையா துலகு” - திருக்குறள்.

இறைவன் மகள்... இதயமிகவாடி... கணபதி யெனாம
முறைகூற:-

மதுரைக்கு அரசன் உக்ரசேனன்; யதுகுல மன்னன், இவன் கம்சனுக்குத் தந்தை. இவனுடைய மகள் தேவகி.

தேவகி விநாயகரை உபாசித்தவள். இவள் புதல்வராகிய கண்ணபிரான் ஆயர்பாடியிலே யசோதை வீட்டிலே வளர்ந்தனர். கம்சன், பூதகி, த்ருணாவர்த்தன், சகடாசுரன் முதலிய அரக்கர்கள் பலரைக் கண்ணனைக் கொல்லுமாறு ஏவினான். அதனையறிந்த தேவகி நிகழ இருக்கும் உண்மையை உணர மாட்டாதவளாய் (கண்ணனால் அவ்வரக்கர்கள் மாண்டொழி

வார்கள் என்பதையறியாதவளாய்) புத்திர பாசத்தினால் தன் மகனுக்கு இடர்வருமோ என்று வருதி அஞ்சினாள். அஞ்சிய அவள் தனது உபாசனாமூர்த்தியாகிய விநாயகரைத் துதித்தாள்.

பிள்ளைக்கு இடர்வராமல் தடுத்து அருள்புரியுமாறு, “ஏ! பிள்ளைப் பெருமானே! கணபதியே! காப்பாற்று” என்று கூறித் துதி செய்தாள்.

இடையர் சிறுபாலை திருடிகொடு போக:-

கண்ணபிரான் யாதவர்கள் வீட்டில் உள்ள பாலைத் திருடினார் என்பதன் உட்பொருள், அவர்களுடைய தூய உள்ளத்தைக் கவர்ந்தனர் என்பதாகும்.

“உள்ளங்கவர் கள்வன்”

- தேவாரம்.

அடையலவராவி வெருவ:-

அடையலர்-பகைவர். கண்ணனைக் கொல்லவந்த அரக்கர்கள் ஆவியஞ்சி நின்றார்கள்.

அடிகூர:-

உத்தவர் முதலிய அடியவர்கள் கண்ணனுடைய திருவடியிடத்து அன்பு வைத்தார்கள்.

அசலும் அறியாமல் அவர் ஓட:-

கொல்ல வந்த அசுரர்கள் பிறர் அறியாமல் ஓடினார்கள்.

அகல்வதெனடா சொல் எனவு முடிசாட:-

அஞ்சியகலும் அவர்களைப் பார்த்து, “எங்கே ஓடுகின்றீர்கள்” என்று கேட்டு அவர்கள் தலைகளைக் கண்ணபிரான் அறுத்து அழித்தனர்.

அறிவருளும் ஆனைமுகவோனே:-

அத்தகைய நுண்ணிய அறிவை ஆனைமுகமுடைய, அறிவாகரராகிய விநாயகர் கண்ணபிரானுக்கு அருள் புரிந்தார்.

திருடி கொடு போக, ஆவிவெருவ, அடிகூர, முடிசாட, அறிவருளினார். உம்மை தொக்கியது.

தேவகி செய்த பிரார்த்தனையால் விநாயகர் கண்ண பிரானுக்கு அறிவுக்கு அறிவாகி நின்று அவரைக் கொல்லுமாறு வேடம் புனைந்து வரும் அரக்கரின் மாயத்தையுணர்த்தி அருள் புரிந்தார்.

ஆதலால் இறைவழிபாட்டினால் எல்லா நலன்களும் எய்துவர்.

கருத்துரை

கண்ணனுக்கு அறிவுநலம் அருளிய விநாயகமூர்த்தியே!
மாதர் வசம் சேராது உமது மலரடி சேர அருள் புரிவீர்!

5

நினது திருவடி சத்திம யிற்கொடி
நினைவு கருதிடு புத்திகொடுத்திட
நிறைய அமுதசெய் முப்பழி மப்பழு நிகழ்பால்தேன்

நெடிய வளைமுறி இக்கொடு லட்டுகம்
நிறைவில் அரிசிப ருப்பவல் எட்பொரி
நிகரில் இனிகத லிக்கனி வார்க்கமும் இளநீரும்

மனது மகிழ்வொடு தொட்டக ரத்தொரு
மகர சலநிதி வைத்தது திக்கர
வளரு கரிமுக ஒற்றைம ருப்பனை வலமாக

மருவு மலர்புனை தொத்திர சொற்கொடு
வளர்கை குழைபிடி தொப்பண குட்டொடு
வனச பரிபுர பொற்பத அர்ச்சனை மறவேனே

தெனன தெனதென தெத்தென னப்பல
சிறிய அறுபத மொய்த்துதி ரப்புனல்
திரளும் உறுசதை பித்தநிணக்குடல் செறிமூளை

செரும உதரநி ரப்புசெ ருக்குடல்
நிறைய அரவநி றைத்தக ளத்திடை
திமித திமிதிமி மத்தளி டக்கைகள் செகசேசே

எனவெ துகுதுகு துத்தென ஒத்துகள்
துடிகள் இடிமுக ஒத்துமு முக்கிட
டிமுட டிமுடிமு டட்டிமெ னத்தவில் எழுமோசை

இகலி அலகைகள் கைப்பறை கொட்டிட

இரண பயிரவி சுற்றுந டித்திட

எதிரு நிசிசர ரைப்பெலி யிட்டருள்

பெருமாளே.

பதவுரை

தெனனதெனதென தெத்தென என-தெனன தெனதெனதெத்
தென என்ற ஒலியுடன், பல சிறிய அறுபதம் மொய்த்த-பல சிறிய ஈக்கள்
மொய்த்துள்ள, உதிரப்புனல்-உதிரநீரும், திரளும் உறுசதை-திரண்டுள்ள
சதைகளும் பித்தநிணகுடல்-பித்தம் நிறைந்த மாமிசக்குடலும், செறி
மூளை-நெருங்கிய மூளையும், செரும உதர நிரப்பு செருக்குடல்-நிரம்பிய
அவ்வயிற்றில் நிறைந்துள்ள பெரிய குடலும், நிரைய அரவ நிறைத்த
களத்து இடை-வரிசையாகிய ஓசைகளும் நிறைந்த போர்க்களத்தின்
நடுவில், திமித திமிதிமி மத்தளம்-திமித திமிதிமி என்று ஒலிக்கும்
மத்தளமும், இடக்கைகள்-இடக்கை என்ற வாத்தியங்களும், செக சேசே
எனவே-செக சேசே என்று ஒலிக்கவும், துருதுகு துத்து என ஒத்துகள்-ஒத்து
என்ற ஊதுகுழல் துருதுகு துத்து என்று ஊதவும், இடிமிக ஒத்து துடிகள்
முழக்கிட-அடியை நிகர்த்து உடுக்கைகள் ஒலிக்கவும், டிமுடடிமுடிமு டிட்டி
என தவில் எழும் ஓசை-தவில் என்ற வாத்தியம் டிமுட டிமு டிமு டிட்டி
என்று சப்திக்கவும், இகலி அலகைகள் கைப்பறை கொட்டிட-பேய்கள்
ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டு கையிலே உள்ள பறைகளைக் கொட்டி
முழக்கவும், இரண பயிரவி சுற்று நடித்திட-இரணபயிரவி என்ற தேவதை
போர்க்களத்தில் சுற்றி நடனம் புரியவும், எதிருநிசிசரரைபெலி இட்டு
அருள்-எதிர்க்கின்ற அரக்கர்களைக்கொண்டு அருளிய, பெருமாளே-
பெருமையில் மிக்கவரே! நினது திருவடி-தேவரீருடைய திருவடி
களையும், சத்தி-வேலாயுதத்தையும், மயில்-மயிலையுங், கொடி-
சேவலையும், நினைவு கருதிடுபுத்தி கொடுத்திட-அடியேன் மறவாமல்
நினைவில் வைத்து தியானிக்கிற அறிவைத் தரும் பொருட்டு, நிறைய செய்
அமுது-நிரம்பச் செய்த அமுது, முப்பழம், நிறைய செய் அமுது-நிரம்பச்
செய்தஅமுது, முப்பழம்-மூன்று வகையான கனிகள், அப்பம்-அப்பம்,
நிகழ்பால்-புதிய பால், தேன்-தேன், நெடிய வளைமுறி-நீண்டு வளைந்த
முறுக்கு, இக்கொடு-கரும்பு, லட்டுகம்-இலட்டு, நிறைவில் அரிசி-ஒளி
நிறைந்த அரிசி, பருப்பு-பருப்பு, அவல்-அவல், எள்-எள், பொரி-பொரி
நிகர் இல் இனி கதலி கனிவார்க்கமும்-ஒப்பிலாத இனிமையான வாழைப்
பழவகைகள், இளநீரும்-இளநீர் முதலிய இவைகளை, மனது மகிழ்வொடு
தொட்ட கரத்து-திருவுள்ளம் மகிழ்ச்சியுடன் தொடுகின்ற திருக்கரத்தையும்,
ஒரு மகர சல நிதி வைத்த துதிக்கர-ஒப்பற்ற கடலில் வைத்த தும்பிக்கை
யையும் உடைய; வளரு கரிமுக ஒற்றை மருப்பனை-பெருமை வளர்கின்ற

யானை முகமும் ஒற்றைக்கொம்பும் உடையகண்பதியை, வலமாக-வலம் வந்து, மருவு மலர் புனை-விநாயகருக்கென்று பொருந்திய பூக்களைப் புனைந்து, தொத்திர சொல் கொடு-துதிப்பதற்குரிய சொற்களைக் கொண்டு துதித்து, வளர்கை குழைபிடி தொப்பண குட்டொடு-தூக்கிய கைகளால் குழையுடைய காதைப் பற்றிக்கொண்டு தோப்புக்கரணம் போட்டும் சிரசில் குட்டிக் கொண்டும், வனசு பரிபுர பொற்பத அர்ச்சனை மறவேனே-தாமரையனையதும் பரிபுரம் என்ற ஆபரணத்தை யணிந்ததும் ஆகிய பொற்பாதத்தின் அர்ச்சனையை ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன்.

பொழிப்புரை

“தெனன தென தென தெத்தெனன” என்று ஒலிக்கின்ற சிறிய ஈக்கள் பல மொய்க்கின்ற உதிரம், திரண்டுள்ள சதை, பித்த நிறைந்த குடல், நெருங்கிய மூளை, நிரம்பிய வயிற்றில் நிறைந்த பெருங்குடல், பெரிய சத்தம் இவைகள் நிறைந்த போர்க்களத்தில், திமித திமிதிமி என்று மத்தளம் ஒலிக்கவும், ஒத்து என்ற ஊது குழல் துகு துகு துத்தென்று ஒலிக்கவும், இடியைப் போல் உடுக்கை ஒலிக்கவும், தவில் என்ற வார்த்தியம் டிமுட டிமு டிமு டிட்டி என்று ஒலிக்கவும், மாறுபட்ட பேய்கள் கைப் பறை கொட்டியாடவும், இரணபயிரவி சுற்றி நடிக்கவும், எதிர்த்துப் போரிட்ட அவுணர்களைக் கொன்ற பெருமித முடைய முருகக் கடவுளே! தேவரீருடைய திருவடியையும், வேலையும் மயிலையும் சேவலையும் நினைந்து ஒழியாது தியானிக்கின்ற அறிவை விநாயகரிடம் பெறும் பொருட்டு, நிறைய அமுது, மா, வாழை, பலா என்ற முப்பழங்கள், அப்பம், பால், தேன், நீண்டுவளைந்த முறுக்கு, கரும்பு, இலட்டு, ஒளிநிறைந்த அரிசி, பருப்பு, எள், பொரி, ஒப்பில்லாத இனிய பழ வகைகள், இளநீர் என்ற இவைகளை மனமகிழ்ச்சியுடன் தொட்டு உண்ணுகின்ற திருக்கரத்தையும், ஒப்பற்ற மகராலய மாகிய கடலைத் தொட்டு உண்ட தும்பிக்கையையும் உடைய பெருமை வளர்கின்ற யானை முகமும் ஒற்றைக் கொம்பும் உடைய விநாயக மூர்த்தியை வலஞ் செய்து, அவருக்கென்று உரிய மலர்களைத் தூவி, உயர்ந்த சொற்களால் துதி செய்து, கரங்களைத் தூக்கி, குழைக் காதுகளைப் பற்றித் தோப்புக் கரணம் போட்டு சிரசில் குட்டிக்கொண்டு, அவருடைய பரிபுரம் அணிந்த தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளின் அர்ச்சனையை மறக்க மாட்டேன்.

விரிவுரை

நினது திருவடி:-

இப்பாடல் முருகவேளை முன்னிலைப்படுத்தி விநாயகரை வரம் குறித்துப் பாடல் பெற்றது.

முருகவேளுடைய திருவடியை ஒருபோதும் மறவாதிருக்க வரம் வேண்டுகின்றார்.

சக்தி:-

சக்தி-வேல். வேல் என்பது ஞானம்.

“சத்திதான் யாதோ என்னில் தடையில்லா ஞானமாகும்”

- சிவஞான சித்தியார்.

ஆகவே ஞானமே வேல்.

மயில் கொடி:-

வாகனமாகிய மயிலையும், கொடியாகிய சேவலையும் எப்போதும் நினைக்க வேண்டும். மயில்-விந்து; சேவல்-நாதம்.

நினைவு கருதிடு புத்தி கொடுத்திட:-

சதா மறவாமல் முருக சிந்தனை செய்யும் அறிவை அருள் புரிகின்றவர் விநாயகர். அத்தகைய அறிவைக் கரிமுகனாரிடம் பெறும்பொருட்டு அவரை அடியேன் வழிபடுகின்றேன் என்று அடிகளார் கூறுகின்றார்.

நிறைய அமுது... இளநீர்:-

மனிதனுக்குக் குணங்கள் மூன்று; முக்குணங்களும் உணவினாலேயே அமைகின்றன. அவல் பொரி அப்பம் பழம் பால் தேன் முதலிய உணவுகள் சத்துவ குணத்தை வளர்க்கின்றன.

காரம், புளி, ஈருள்ளி, வெங்காயம், முள்ளங்கி முதலிய உணவுகள் ராஜஸ குணத்தை வளர்க்கின்றன.

பழையது, பிண்ணாக்கு, மாமிசம் முதலிய உணவுகள் தாதம குணத்தை வளர்க்கின்றன.

“தூக்கம், சோம்பல், மயக்கம், ஆலஸ்யம் முதலியன தாமத குணத்தால் வருவன.

கோபம், டம்பம், வீண்பெருமை, அகங்காரம் முதலியன ராஜஸ குணத்தால் வருவன.

சாந்தம், அன்பு, அடக்கம், பொறுமை, கருணை முதலியன சத்துவ குணத்தால் வருவன.

சத்துவ குணத்தால் தூய அறிவு தோன்றும். அறிவின் சொரூபம் விநாயகர். அவருக்கு சத்துவகுணப் பொருள்களை நிவேதிப்பதனால் சாந்தமும் நல்லறிவும் நமக்கு உண்டாகும்.

மகரசலநிதி வைத்த துதிக்கர:-

ஒரு காலத்தில் மஹாப்பிரளயம் ஏற்பட்டு உலகெங்கும் கடல் பொங்கி எழுந்த பொழுது விநாயகப் பெருமான் தமது தும்பிக்கையினால் கடல் நீரை வற்றக் குடித்து உலகத்தை உய்வித்தார். அதனால் அவருக்கு பிரளயங் காத்த பிள்ளையார் என்ற பேர் உண்டாயிற்று.

மருவு மலர்புனை தொத்திர சொற்கொடு:-

இறைவனைப் பூமாலை கொண்டும் பாமாலை கொண்டும் வழிபட வேண்டும்.

“நாவழுத்தும் சொன்மலரோ நாளுதிக்கும் பொன்மலரோ தேவையுனக் கின்னதென்று செப்பாய் பராபரமே”

என்கிறார் தாயுமானார்.

வளர்கை குழைபிடி தொப்பண குட்டொடு:-

இரு கரங்களையும் மாற்றி, குழையணிந்த காதைப் பிடித்துக் கொண்டு பிள்ளையார் திரு முன் தோப்புக்கரணம் இடவேண்டும். சிரசில் குட்டிக்கொள்ள வேண்டும். இந்த இரண்டு தன்மையுங் கணபதிக்கே உரியன.

கஜமுகாசுரன் மிக்க வலிமையுடையவன்; சிவபெருமானை வேண்டிப் பெருந்தவம் புரிந்து, அவரிடம் விலங்குகளாலும், பூதங்களாலும், தேவர்களாலும், மூவர்களாலும், அத்திரங்களாலும், சத்திரங்களாலும், கனலாலும், புனலாலும், பிறவற்ற

றாலும் மரணமில்லாமல் இருக்கவேண்டும் என்று வரம் பெற்றான்.

வரம் பெற்ற அவன் பெருந் தருக்குற்றான். மாலயனாதி வானவர்கள் யாவரையும் அழைத்துத் தண்டித்து காலையும் மாலையும் தன் முன்னின்று இரு செவிகளையும் பிடித்துக் கொண்டு ஆயிரம் தோப்புக் கரணம் போடுவித்தான்.

கஜமுகனால் துன்புற்ற அமரர்கள் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர். உமாதேவியாரும் சிவபெருமானும் கைலை மலையில் உள்ள மந்திர சித்திர சாலைக்குச் சென்றனர். அங்கு எழுதியுள்ள ஏழு கோடி மந்திரங்களுக்குள் சமஷ்டி பிரணவம் வியஷ்டி பிரணவம் என்ற இரு பிரணவங்களையும் உமையம்மை யாரும் சிவமூர்த்தியும் பார்த்தருளினார்கள். அந்த அருட் பார்வையால் இரண்டு பிரணவங்களும் ஒன்றுபட அவற்றின் இடையிலிருந்து பிரணவ வடிவுடன் விநாயகப் பெருமான் அவதரித்தனர்.

சிவபெருமான் கஜமுகனைச் சங்கரிக்குமாறு கணபதிக்குக் கட்டளையிட்டருளினார். பரிவாரங்கள் சூழ விநாயகர் சென்று கஜமுகனுடைய சேனைகளையெல்லாம் கொன்றனர். கஜமுகன் எல்லா ஆயுதங்களாலும் இறவாத தன்மையைக் கண்டு தம்முடைய ஒரு கொம்பை முறித்து ஏவினார். அது சென்று கஜமுகனைப் பிளந்தது. அவன் பெருச்சாளி வடிவு கொண்டு எதிர்த்தனன். விநாயகப் பெருமான், அவன் மீது கருணைமழை பொழிந்து அவனுடைய தீமையைக்கற்றி, வாகனமாகக் கொண்டருளினார்.

மாலயனாதி வானவர்கள் துன்பந் தவிர்ந்து இன்பம் அடைந்து விநாயகமூர்த்தியை வணங்கி நின்றார்கள். “வான வர்களே! என்ன வரம் வேண்டும்?” என்று விநாயகர் கேட்டருளினார். தேவர்கள் “இடர் தீர்த்த இபமுகத்து எந்தையே! பன்னெடுங் காலமாகக் கஜமுகனுக்கு முன் நாங்கள் தோப்புக் கரணம் இட்டோம். அவனை அழித்து அருள் புரிந்தீர். இனி தங்கள் திருமுன் நாங்கள் தோப்புக்கரணம் போடுவோம். அதுபோல் தோப்புக்கரணம் போட்டவர்கள் யாவரேயாயினும் இடர் தீர்த்து ஆண்டருள் புரியும்” என்று வேண்டினார்கள்.

கணநாதர் “உங்கள் விருப்பம்போல் புரியுங்கள்; ஆயிரம் தோப்புக்கரணம் போடவேண்டாம். மூன்று முறையே போதும். அங்ஙனம் புரிந்தார்களது இடர் நீங்கும்” என்று வரமளித்தனர். அதனால் விநாயகப் பெருமான் திருமுன் தோப்புக்கரணம் போடவேண்டும்.

அகத்தியர் காவிரி நதியை சிவபெருமானிடம் பெற்றுக் கமண்டலத்தில் அடக்கிக்கொண்டு தென்திசையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். குடகு மலையில் இருந்து சிவபூஜை செய்து கொண்டிருந்தார். சீர்காழியில் திருநந்தனவனம் வைத்து சிவபூஜை செய்து கொண்டிருந்தான் இந்திரன். மழையின்றி பூங்கா வாடியது. நாரதமுனிவர் இந்திரனையணுகிக் காவிரியைத் தருவிக்குமாறு கூறினார். இந்திரன் சுந்தர விநாயகரை வழிபட்டு வேண்டினான். விநாயகர் காகவுருவுடன் சென்று கமண்டலத்தில் அமர்ந்து கவிழ்த்தனர். அது கண்ட அகத்தியர் சிறிப் பாய்ந்தார். விநாயகர் ஒரு அந்தணச் சிறுவனாக ஓடினார். அகத்தியர் இரு கரங்களாலும் குட்டுவதற்காக ஓடி நெருங்கினார். விநாயகர் ஐங்கரக் கடவுளாகக் காட்சியளித்தார். அகத்தியர் அஞ்சி அவரைக் குட்ட ஒங்கிய கரங்களால் தனது சென்னியில் ஒங்கிப் பலமுறை குட்டிக் கொண்டனர். விநாயகர் அவர் கரத்தைப் பற்றி அருள் புரிந்து, “அகத்தியனே, என்ன வரம் வேண்டும்? கேள்” என்றனர். அகத்தியர் “ஐங்கரக் கடவுளே! தேவரீருடைய சந்நிதியில் சிரத்தில் குட்டிக் கொண்டு வழிபட்டோர்க்கு அறிவு நலம் பெருக வேண்டும்” என்று வரம்கேட்டனர். அவ்வண்ணமே அருள் புரிந்தார். ஆகவே விநாயகப் பெருமானுடைய சந்நிதியில் தோப்புக்கரணமிட்டுக் குட்டிக் கொண்டவர் இஷ்ட சித்திகள் பெறுவர்.

அன்றியும் அறிவின் இருப்பிடம் புருவ நடு ஆதலால் சிரசில் குட்டிக் கொள்வதனால் அறிவு விளக்கமுறும். அறிவு வடிவம் கணபதியாதலால் அவர் திருமுன் புரிதல் இன்றியமையாதது.

பின்னேயுள்ள நான்கு அடிகள் முருகப் பெருமான் சூராதிரியுணர்களுடன் போர் செய்த போர்க்களத்து வர்ணனையாகும்.

கருத்துரை

சூராதியவுணர்களைக் கொன்ற முருகக் கடவுளே! உம்மை எப்போதும் தியானிக்கும் அறிவைப் பெறும் பொருட்டு விநாயகரை வணங்குகின்றேன்.

நூல்

6

முத்தைத்தரு பத்தித் திருநகை	
அத்திக்கிறை சத்திச் சரவண	
முத்திக்கொரு வித்திக் குருபன்	எனவோதும்
முக்கட்பர மற்குச் சுருதியின்	
முற்பட்டது கற்பித் திருவரு	
முப்பத்துமு வாக்கத் தமரரு	மடிபேணப்
பத்துத்தலை தத்தக் கணை தொடு	
ஓற்றைக்கிரி மத்தைப் பொருதொரு	
பட்டப்பகல் வட்டத் திகிரியி	லிரவாகப்
பத்தற்கிர தத்தைக் கடவிய	
பச்சைப்புயல் மெச்சத் தகுபொருள்	
பட்சத்தொடு ரட்சித் தருள்வது	மொருநாளே
தித்தித்தெய வொத்தப் பரிபுர	
நிர்த்தப்பதம் வைத்துப் பயிரவி	
திக்கொட்கந டிக்கக் கழுகொடு	கழுதாடத்
திக்குப்பரி அட்டப் பயிரவர்	
தொக்குத்தொகு தொக்குத் தொகுதொகு	
சிதர்ப்பவு ரிக்குத் த்ரிகடக	எனவோதக்
கொத்துப்பறை கொட்டக் களமிசை	
குக்குக்கு குக்குக் குக்குகு	
குத்திப்புதை புக்குப் பிடியென	முதுகூகை
கொட்புற்றெழ நட்பற் றவுணரை	
வெட்டிப்பலி யிட்டுக் குலகிரி	
குத்துப்பட வொத்துப் பொரவல	பெருமாளே.

தோற்றுவாய்

திருவருணையிலே அருணகிரிநாத சுவாமிகள் முருகப் பெருமானிடம், “சும்மாஇரு சொல்லற” என்ற மௌன மந்த் ரோபதேசம் பெற்று நிறுவிசுற்ப சமாதியில் வீற்றிருந்த ஞான்று, மூவிருவதன முழு முதற்கடவுள் மயில் மிசை தோன்றி, “நம் புகழைப்பாடுதி” என்று அருள்புரிய, அருணகிரியார், “ஆண்டவனே! மறைகளாலுஞ் சாற்றுதற்கரிய தேவரீரது புகழை ‘ஏடெழுதா முழு ஏழை’ யாகிய அடியேன் எங்ஙனம் பாடுவேன்” என்னலும் நம்பி ஆருரருக்கு ‘நகையால் மதனுருவந் தீத்த’ ‘நம்பன்’ “பித்தா பிறைகூட” என்று அடியெடுத்துத் தந்தது போல, உலகம் உய்யும் பொருட்டாக செந்தமிழ்ப் பரமாசிரியனாம் செவ்வேட் பரமன் தனது “ஞானமுறு செங்கனிவாய்” மலர்ந்து கனத்த செந்தமிழால், “முத்தைத் தரு” என்று மதுர மிகுந்த சொற்றொடர் அடியெடுத்துத் தந்த வுடனே கடல் மடைதிறந்த வெள்ளம்போல் நம் அருணகிரி யார் இத்திருப்புகழைப் பாடுவாராயினர்.

பதவுரை

முத்தை தரு-முத்தை நிகர்த்த, பத்தி திருநகை-ஒழுங்காகவும் அழகாகவும் அமைந்த (இள) நகையையுடைய, அத்திக்கு இறை-தெய்வயானை அம்மையாருக்குத் தலைவரே, சத்தி சரவண-சத்தி வேற்படையைத் தாங்கிய முருகக் கடவுளே! முத்திக்கு ஒருவித்து-மோட்ச வீட்டிற்கு ஒப்பற்ற விதையாக (மூலமாக) இருப்பவரே! குருபர-பெரிய குருமூர்த்தியே, என ஒதும்-என்று துதிக்கின்ற, முக்கண் பரமற்கு-மூன்று விழிகளையுடைய பெரிய பொருளாகிய சிவபெருமானுக்கு, சுருதியின் முற்பட்டது-வேதங்களுக்கு முதன்மையானதாகிய “ஓம்” என்ற தனி மந்திரத்தை, கற்பித்து-உபதேசித்து, இருவரும்-பிரமவிட்டுணுக்களும், முப்பத்து முவர்க்கத்து அமரரும்-முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், அடிபேண-திருவடியை வணங்கவும், தித்தித்தெய ஒத்த-தித்தித்தெய என்னும் ஒலிக்கு இசைந்த, பரிபுர-சிலம்புகளணிந்த, நிர்த்தபதம் வைத்து-நடனஞ் செய்கின்ற திருவடிகளை வைத்து, பயிரவி-காளிகள், திக்கு ஒக்க-திசைகளில் பொருந்துமாறு; நடிக்க-தாண்டவஞ் செய்யவும், கழுகொடு கழுதுஆட-கழுகுகளோடு பேய்கள் சேர்ந்து ஆடவும், திக்கு-எட்டுத் திக்குகளிலேயிருந்து, பரி அட்டபயிரவர்-உலகங்களைத் தாங்குகின்ற பயிரவர் எண்மரும், சித்ர பவுரிக்கு-அழகிய கூத்துக்கு, தொக்குத்தொகு தொக்குத்தொகு தொகு த்ரிகடக என ஒத-தொக்குத்தொகு தொக்குத்தொகு

தொகு என்னும் ஓசையைக்கூறவும், கொத்துபறைகொட்ட-கூட்டமாகப் பற்பல பறை வாத்தியங்களை முழக்கவும், களம்மிசை-போர்க்களத்தில், குக்குக்குக்கு குக்குக் குக்குகு-இவ்விதமான ஓசையோடு, முதுகூகை-முதிர்ந்த கோட்டான், குத்தி புதை புக்கு பிடியென-குத்திப்புதை புகுந்துபிடி என்று குழறவும், கொட்டி உற்று எழ-சுழலுந் தன்மையை யடைந்து மேலே எழுந்திருக்க, நம்பு அற்ற அவுணரை-(வேண்டிய வரமளித்த சிவபுத்திரி ரென்கின்ற) சினேக எண்ணந் தவிர்த்த நிருதர் கூட்டங்களை, வெட்டி பலியிட்டுகொன்று பலிகொடுத்து, குலகிரி-அசுரர் குலத்திற்கு இயைந்து நின்ற கிரவுஞ்சமலையானது: குத்துப்பட-குத்துப்பட்டு அழிந்துபோகும்படி, ஒத்து பொரவல-(அறமார்க்கத்திற்கு) பொருந்திநின்று போர்செய்யவல்ல, பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! பத்து தலை தத்த (இராவண னுடைய) பத்துத் தலைகளும் சிதறிவிழுமாறு, கணைதொடு-இராமாவதார மெடுத்துக் கணைதொட்டு, ஒற்றைகிரி-ஒப்பற்ற மந்திரமலையாகிய, மத்தைபொருது-மத்தால் திருப்பாற்கடலை (கூர்மாவதாரமெடுத்து) கடைந்து, ஒரு பட்டபகல்-பகற்பொழுது ஒன்றை, வட்டதிகிரியில்-வட்ட வடிவமாயுள்ள சக்ராயுதத்தால், இரவு ஆக-இரவு ஆகும்படி செய்து, பத்தற்கு-அர்ச்சனனாகிய பத்தனுக்கு, இரதத்தைகடவிய-(அன்பினால்) பாகனாக இகந்து தேர் நடத்திய, பச்சைபுயல்-பசுமையான நீலமேக வண்ணராகிய திருமால், மெச்சத்தகுபொருள்-மெச்சுவதற்குத் தகுந்த பரம்பொருளே! பட்சத்தொடு-அன்போடு, ரட்சித்து அருள்வதும்-காப்பாற்றி யருள்புரிவதாகிய, ஒருநாளே-ஒரு நாளும் உளதோ?

பொழிப்புரை

முத்தைப்போல் வரிசையாக அமைந்து அழகு செய்வதாகிய இளநகையுடைய தெய்வயானையம்மையாருக்கு இறைவரே! ஞானசக்தியாகிய வேலாயுதத்தையுடையவரே! சரவணப் பொய்கையில் எழுந்தருளியவரே! முத்தி வீட்டிற்கு மூல காரணமாகவுள்ளவரே! குருமூர்த்தியாக விளங்கும் பரம்பொருளே! என்று துதிக்கின்ற சோமசூரியாக்கினி என்கிற முச்சுடர்களையும் மூன்றுகண்களாகவுடைய சிவபெருமானுக்கு, வேதங்களுக்கு முதலாகிய “ஓம்!” என்கிற குடிலை மந்திரத்தை உபதேசித்து, பிரமன், திருமால் என்கிற இருவரும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் (காப்பாற்ற வேண்டுமென்று) திருவடிகளை விரும்பி வணங்கவும், தித்தித்தெய என்கிற ஓசைக்கு ஒத்த சிலம்புகளையணிந்த நடனம் புரியும் திருவடியை வைத்துக் காளிகள் திசைகளுக்குப் பொருந்துமாறு நடிக்கவும், சுழுகு

களோடு பேய்கள் கூத்தாடவும், திக்குகளிலேயிருந்து உலகங்களைத் தாங்குகின்ற அட்ட பயிரவர்களும் தொக்குத்தொகு தொக்குத்தொகுதொகு த்ரிகடக என்ற தாள ஒத்துக்களைக் கூறவும், பற்பல பறை வாத்தியங்கள் முழங்கவும், போர்க்களத்தில் முதிர்ந்த கோட்டானானது குக்குக்கு குக்குக்குகு குக்குக்குகு என்ற ஒலியுடன் குத்திப் புதை புக்குப்பிடி என்று கூக்குரலிடவும், (வேண்டிய வரமும் வாழ்வும் அளித்த சிவபெருமானது திருக் குமாரர் முருகக் கடவுள் என்ற) சினேக எண்ணமற்ற அவுணர் குழாங்களை சுழற்சியுற்று எழுந்திருக்க வெட்டி பலியிட்டும், அசுரர் குலத்தின் மாயைக்கு ஒத்துநின்ற கிரவுஞ்ச மலையை அழித்தும், அறநெறியில் நின்று போர் செய்யவல்ல பெருமையிற் சிறந்தவரே! இராமாவதாரமெடுத்து இராவணனுடைய தலைகள் பத்தும் சிதறிவிழக் கணைகளை விடுத்தவரும், கூர்மாவதாரமெடுத்து ஒப்பற்ற மந்தரமலையால் பாற்கடலைக் கடைந்தவரும், ஒரு பகற்பொழுதை வளைந்த சக்கரத்தால் இரவாகும்படி செய்து பக்தனாகிய அர்ச்சுனனுக்குப் பாகனாகித் தேரை விடுத்தவரும், பசுமை நிறமுடைய மேகம் போன்ற திருமேனியுடையவரும் ஆகிய நாராயணமூர்த்தி மெச்சுவதற்குத் தகுந்த பொருளே! அன்புடன் அடியேனைக் காப்பாற்றியருள் வதாகிய ஒருநாள் உளதோ?

விரிவுரை

முத்தைத்தரு:

“மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவனும்” என்ற தொல் காப்பியச் சூத்திரப்படி ஒவ்வோரெழுத்திலும் அகர உயிரின் சம்பந்தமிருப்பதால் ஆரம்ப எழுத்தாகிய “மு” என்ற எழுத்தில் அகரமும், மகர மெய்யின் மீது உகர உயிரேறி முகரமாக ஆனபடியால் உகாரமும் மகாரமெய்யும் சேர்ந்துள்ளது. ஆகவே அ, உ, ம் இந்த மூன்றின் சமூகம் “ஓம்” என்ற பிரணவ மந்திர மாயிற்று. எனவே தமிழ் வேதமாகிய திருப்புகழின் ஆரம்பத்தில் பிரணவ மந்திரம் முதலாவதாகத் திகழ்கின்றதைக் கூர்த்த மதியினர் ஆராய்ந்துணர்க.

“உமைக்கும் ஒரு முத்தாய் முளைத்த குருநாதக் குழந்தை” யின் புகழானபடியால் முத்து என்று தொடங்கினர்.

முத்தம்மையாரது குமாரர் அருணகிரியார் ஆனபடியால் முன்னறி தெய்வமாகிய தாயாரை முதலில் நினைக்க வேண்டுமென்கிற நியாயப்படியும் முத்து என ஆரம்பித்தனர்.

முத்து வெண்மை நிறமுடையதால் திருப்புகழைப் பயில்வோர் மனமுந் தூய்மையாக இருக்கவேண்டுமென்ற கருத்தும் அதிலே தோன்றுவது காண்க.

அத்திக்கு இறை:

தெய்வயானை கிரியாசக்தியானபடியால் கர்மயோகத்தை முதலாவதாக அனுஷ்டிக்கவேண்டியதவசியம் என்பதை வலியுறுத்துவதற்காக கிரியாசக்தியை முதலாவதாக வைத்தனர்.

சரவண:

வானவர் பொருட்டும் மானவர் பொருட்டும் சரவணப் பொய்கையில் அருளுருவாகத் தோன்றிய திருவருளைக் காட்டுகிறது.

மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினா

வளக்கொணாமல்

நிறைவுடன் யாண்டுமாகி நின்றிடு நிமலமூர்த்தி

அறுமுக வருவாய்த் தோன்றி யருளொடு சரவணத்தின்

வெறிகமழ் கமலப் போதில் வீற்றிருந் தருளினானே.

-கந்தபுராணம்.

“சரவணஜாதா நமோநம”

-(சரவண) திருப்புகழ்.

முத்திக்கு ஒரு வித்து:

முழுமுதற் கடவுளாகிய முருகப்பெருமானே முத்தி வீட்டிற்கு மூலகாரணர்.

“கதிக்கு நாதனீ”

-(விலைக்கு) திருப்புகழ்.

“தெரிசன பரகதியானாய் நமோநம”

-(அவகுண) திருப்புகழ்.

குருபர எனவோதும்:

சிவபெருமான் சிஷ்யபாவ மூர்த்தியாகித் துதித்ததை,

“விசும்பின் புரத்ரயமெரித்த பெருமானும்

நிருபகுரு பரகுமர என்றென்று பக்தி கொடு
 பரவ அருளிய மௌன மந்த்ரந் தனைப்பழைய
 நினது வழி யடிமையும் விளங்கும்படிக்கினிது ணர்த்தி
 யருள்வாயே
 (அகரமுத) திருப்புகழ்.

“நாதபோற்றி எனமுது தாதை கேட்க”

-(ஆலமேற்ற) திருப்புகழ்.

என்ற வாக்குகளாற் றெளிக.

முக்கட் பரமன்:

ஏனைய தேவர்கட்கில்லாத முக்கண் சிவபெருமானுக்கே
 யுளதாதலால் அவரே தேவதேவராம்; மகாதேவராம். அவரைத்
 தியானிப்பவருக்கே இருள் நீங்கி ஞானவொளி தோன்றும்.
 ஆதலால், அவரைப் பரமன் என்று வியந்தனர்.

த்ரிலோசனம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம்,
 த்யாத்வா முனிர் கச்சதி பூத யோநிம்
 ஸமஸ்த ஸாக்ஷிம் தமஸ: பரஸ்தாத்
 ஜ்ஞாத்வா தம் ம்ருத்யுமத்யேதி
 நாந்ய: மந்தா விமுக்தயே.

-யஜுர்வேத கைவல்யோபநிடதம்

முக்கண்ணனாய், நீலகண்டனாய், மிக்க சாந்தனாய்,
 பூதகாரணனாய், சமஸ்தசாட்சியாய் உள்ளவனை முனிவன்
 தியானித்து இருளைக் கடந்ததெய்துகின்றனன்; அவனையறிந்து
 மிருத்யுவைத் தாண்டுகின்றனன். விடுதலைக்கு வேறுவழி
 யில்லை.

“முந்திய வல்வினைகள் தீர்ப்பான் றன்னை
 மூவாதமேனி முக்கண்ணினானை” -அப்பர் தேவாரம்

சுருதியின் முற்பட்டது:

பிரணவ மந்திரமே வேதங்களனைத்திற்கும் முதன்மை
 யாகும். அதனிடத்திலேயே வேதங்கள் தோன்றுகின்றன. வேத
 மாதா அதுவே.

“ஏழுறப்படு மறைக்கெலா மாதிபெற்றியலும் ஓம்”

-கந்தபுராணம்.

கற்பித்து;

பிரணவப்பொருள் வினவி அறுமுகனார் அயனைச் சிறை செய்த ஞான்று, கண்ணுதற் கடவுள் கந்தப் பெருமானை நோக்கி, “பிரமனறியாத குடிலையின் பொருளை நீ யுணர்வையோ?” என்ன, குகக்கடவுள் உணர்வேமென; அக்காலை சிவமூர்த்தி அவ்வொரு மொழியின் பொருளை ஒதுதியென்று வழிபாடு செய்ய, பிதாவினது செவியில் பிரணவ மந்த்ரோபதேசம் புரிந்து புத்ர குருவாக விளங்கினார்.

“அரவு புனைதரு புனிதரும் வழிபட
மழலை மொழிகொடு தெளிதர வொளிதிகழ்
அறிவை யறிவது பொருளென அருளிய பெருமானே”

-(குமரகுரு) திருப்புகழ்

“செழுமகுட நாகமொய்த்த ஒழுகுபுனல் வேணிவைத்த
சிவனைமுத லோதுவித்த குருநாதா”

-(முமுகிவட) திருப்புகழ்.

இருவரும்...அமரரும் அடிபேண:

பிரம்ம விட்டுணுக்களுக்குந் தேவருக்கும் முழுமுதற் கடவுள் முருகப்பெருமானே யாதலின் அவர்கள் அறுமுக வள்ளலின் அடிமலர்களை விரும்பி வணங்குகின்றார்கள்.

“விதூயதாநிதேப்ரஹ்ம விஷ்ணு பூர்வைச்ச வந்திதம்”

-வடமொழி ஸ்காந்தம்.

திருமருவு புயனயனொ டயிராவதக் குரிசில்
அடிபரவு பழநிமலை கதிர்காம முற்றுவளர்
சிவசமய அறுமுகவ திருவேரகத்திலுறை பெருமானே.

-(குமரகுரு) திருப்புகழ்.

அரிப்பிரம ரளப்பரிய பதக்கமலம் அருள்வாயே

-(குறிப்பரிய) திருப்புகழ்.

பட்டப்பகல் வட்டத்திகிரியில் இரவாக:

பாண்டவர்கட்கும் சுயோதனாதிகட்கும் நிகழ்ந்த பதின் மூன்றாம்நாள் யுத்தத்தில் கௌரவர்கள் தநுமறைக்கு மாறாக அதர்மத்தின்வழிநின்று அனேகவீரர்களாக வளைந்து அர்ச்சுன

னுடைய புத்திரனும், மகாவீரனும், அதிரதனும் ஆகிய அபிமன்யுவைக் கொன்றார்கள். தனஞ்சயன் கண்ணனுடன் சம்சப்தகர் மீது போர்புரியச் சென்றிருந்தான். தனஞ்சயன் நீங்கிய பாண்டவர் நால்வர்களையும் அவர் தம் படைகளையும் ஜயத்ரன் உருத்திரரது வரத்தின் வன்மையால் தடுத்து அபிமன்யுவின் வதத்திற்குக் காரணமாக நின்றான். அதனையுணர்ந்த அர்ச்சுனன் புத்ர சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டுப் பெரிதும் வருந்தி துன்பக் கடலில் ஆழ்ந்தான். ஒருவாறு தேறி சினங்கொண்டு கண்கள் சிவந்து “நாளை சூரியன் மேற்கடலில் அத்தமிப்பதற்குள் அபிமன்யுவின் வதத்திற்குக் காரணமாக இருந்த ஜயத்ரதனைக் கொல்லப்போகிறேன். அங்ஙனம் ஜயத்ரதனைக் கொல்லாவிடில் தாய் தந்தையர்களுக்கு அன்னங் கொடுக்காதவர்களுக்கும், குருதார கமனஞ்செய்கிறவர்களுக்கும், கோள் சொல்கிறவர்களுக்கும், சாதுக்களைக் கண்டு வெறுக்கின்றவர்களுக்கும், பிறர் மீது பழி கூறுகின்றவர்களுக்கும் மனச் சாசுஷிக்கு விரோதமாக நடப்பவர்களுக்கும், நன்றி மறந்தவர்களுக்கும் எந்தக் கதியுண்டாகுமோ அந்தக் கோரமான கதியை நான் அடையக் கடவேன்.” இவை முதலான பற்பல சபதங்கூறி முடிவில், “அந்தப் பாவியாகிய ஜயத்ரன் கொல்லப்படாமலிருக்கும் பொழுது ஆதித்தன் அத்தமித்தானேயானால் உடனே அக்கினியில் நான் பிரவேசிப்பேன்” என்று பயங்கரமான சூளுரை கூறினான்.

பதினான்காம் நாள் யுத்தத்தில் எதிரிகளால் வெல்லப் படாதவனும், மகாவீரனும், சவ்யசாசியுமாகிய விஜயன் கண்ண பிரானால் தூண்டப்படும் இரதத்தின்மீது தூர்ந்து கௌரவ சேனையில் நுழைந்து கொழுந்து விட்டெரிகின்ற பெரிய அக்கினியைப் போல சைன்யங்களை அழித்துக் கொண்டு சென்றான். ஸ்ருதாயுதன், பூரிசிரவன் முதலிய அநேகரைக் கொன்றான். சூரர் என்று எண்ணங்கொண்ட துரியோதனாதிகளும் அவர்களின் சைன்யங்களும் அர்ச்சுனனை எதிர்த்து, நெருப்பை எதிர்த்த விட்டிற் பூச்சிகளுக்குச் சமானமாக ஆனார்கள்.

மேற்கடலில் சூரியன் அத்தமிக்கு முன் பக்தனாகிய பார்த்தனைக் காப்பாற்றுவதற்காக கண்ணபிரான் தம்முடைய சக்ராயுதத்தால் சூரியனை மறைத்து இருளையுண்டு பண்ணினார். சிந்து தேசாதிபதியாகிய ஜயத்ரன் தலையை நீட்டி

சூரியாத்தமனத்தைப் பார்த்தான். உடனே கண்ணபிரான் “அர்ச்சுனா சிந்துராசன் தலையையும் கழுத்தையும் உயரத்தூக்கி சூரிய மண்டலத்தைப் பார்க்கிறான். அவனுடைய தலையை விரைவாக அரிந்துவிடு” என்றார். சூரியனை மறைத்து இருளுண்டாக்கிய வாசுதேவரது கருணையை வியந்து தனஞ்செயன் வச்சிராயுதத்திற்கு நிகரானதும் தேவர்களாலுந் தாங்க முடியாததும், கூர்மையுள்ளதும், சந்தன புட்பங்களால் ஆராதிக் கப்பட்டதுமான திவ்யாஸ்திரத்தை எடுத்து விடுத்தான். அவ்வம்பானது விரைந்து சென்று பருந்தானது மரத்தின் உச்சியிலுள்ள மற்றொரு பறவையைக் கவர்வதுபோல் ஐயத் தரதுடைய தலையைக் கவர்ந்தது.

அந்தத் தலை கீழே விழுவதற்குள், கண்ணபிரான் காண்ட பதரணை நோக்கி “கௌந்தேய! இந்தத் தலையானது பூமியில் விழாதபடி நீ செய், அதன் காரணத்தை கூறுகின்றேன்” என்றனர். கரவேகத்தாலுஞ் சரவேகத்தாலும் மிகுந்த பார்த்தன் அனேக பாணங்களை விடுத்து அத்தலையைக் குறுக்கிலும் மேலும் கீழும் சஞ்சரிக்கும்படி செய்தான்; எல்லோரும் ஆச்சரியப்படும் படியாகவும் விளையாடுபவனைப் போலவும் அர்ச்சுனன் அத்தலையை அம்புகளால் கீழே விழாதபடி சமந்த பஞ்சகத் திற்கு வெளியே கொண்டு போனான். பின்னர் பார்த்தன் கேசவரை நோக்கி, “எவ்வளவு தூரம் நான் கொண்டுபோவேன்? ஏன் இத்தலையைப் பூமியில் தள்ளக்கூடாது? இதனை எவ்விடம் கொண்டு போகும்படி செய்யவேண்டும்?” என்று வினவினான்.

கண்ணபிரான், “அர்ச்சுனா! ஐயத்ரதனுடைய பிதாவாகிய விருத்தக்ஷத்திரன் தன் மகனது தலையை எவன் பூமியில் தள்ளுவனோ அவனுடைய தலையும் நூறு துணுக்காகச் சிதறவேண்டுமென்று சமந்த பஞ்சகத்திற்கு வெளியே கடுந் தவம் புரிந்து கொண்டிருக்கிறான். ஆதலால் ஐயத்ரதனுடைய தலையை நீ பூமியில் விழும்படி செய்தால் உன் தலை நூறு துண்டாகப் போகும்; ஐயமில்லை. குந்திநந்தனா! கணைகளாலே இந்த ஐயத்ரதன் தலையை அவன் பிதாவாகிய விருத்தக்ஷத் திரன் மடியில் தள்ளு. இதனை அவனறியாதபடி செய். உன்னால் ஆகாத காரியம் மூன்று உலகத்திலும் இல்லை” என்றனர். அப்படியே அர்ச்சுனன் அந்தத் தலையை விருத்தக்ஷத்திரன் மடியிற் கொண்டு போய்த் தள்ளினான். அவன் எழுந்தவுடனே

அவனுடைய தலையும் நூறு துண்டுகளாக வெடித்துப் போய் விட்டது. விண்ணவரும் மண்ணவரும் புகழ்ந்தார்கள்.

இவ்வாறு ஜயத்ரதனுடைய வதத்தின் பொருட்டு அர்ச்சனை சபதம் நிறைவேற, பகலை இரவாகச் செய்து, பகவானாகிய கண்ணபிரான் அர்ச்சனைக் காப்பாற்றினார்.

பத்தற்கு இரதத்தைக் கடவிய:

இராவண சங்காரஞ்செய்தவரும், திருப்பாற் கடலை கடைந்தவரும் ஆகிய கிருஷ்ணபகவான் கருணையினால் தேர் ஓட்டுவதாகிய இழிந்த செயலைச் செய்தார்.

“சீர்படைத்த கேண்மையினால் தேரூர்தற்கிசைந்தருளும்
செங்கண் மாலை” -வில்லிபாரதம்.

பச்சைப் புயல்:

நாராயணனுடைய திருமேனி மரகதம் போன்று விளங்குவதை,

“பச்சைமா மலைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச் செங்கண்
அச்சுதா அமரரேறே ஆயர்தம் கொழுந்தே யென்னும்
இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திர லோகமாளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே.”

என்ற தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் திருவாக்காலுமுணர்க.

மெச்சத் தகுபொருள்:

ஆயிரந்தலைகளும் இரண்டாயிரங் கரங்களும் உடைய வனும் பிரமாதி தேவர்களைச் சிறை செய்தவனும் ஆகிய சிங்கமுகனையும் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் நூற்றெட்டு யுகங்களாக அரசு செலுத்திய சூரபன்மனையும், அலகிலா அவுணர் குழாங்களையும், மாயாவியாகிய தாரகனையும் அழித் தவரானபடியால் அக் குகக் கடவுளை நாராயணர் எப்போதும் மெச்சுகின்றனர். அவரால் மெச்சத்தக்க பொருள் அப்பரம் பொருளாகிய குமாரமூர்த்தியே.

நட்பற்ற அவுணர்:

சூரபன்மன் தவம் புரிந்தபோது எதிர்்தோன்றி ஆயிரத் தெட்டண்டங்களின் அரசாட்சியும், அவற்றையெல்லாம் ஒரு

நொடிப் பொழுதில் போய்ப் பார்த்து வருவதற்குரிய இந்திர ஞாலத்தேரும் ஆக்ஞா சக்கரமும், சிங்க வாகனமும், பாசுபதம் முதலிய பற்பல திவ்யாஸ்திரங்களும், வச்சிர சரீரமும், வேண்டிய வரங்களும் உதவிய சிவமூர்த்தியினது திருக்குமாரராகிய குமாரமூர்த்தியிடம் நேயங்கொள்ளாது பகைத்து நன்றி மறந்து போர் தொடுத்ததால் நட்பு அற்ற அவுணர் என்றனர்.

ஒன்றொரு பயன்றனை யுதவினார் மனங்
கன்றிட யொருவினை கருதிச் செய்வரேல்
புன்றொழி லவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே
கொன்றிடு மல்லது கூற்றும் வேண்டுமோ -கந்தபுராணம்.

கருத்துரை

தேவகுஞ்சரியின் தலைவரே! வேலாயுதரே! சரவணோற் பவரே! முத்திக்கு வித்தே! பரசிவகுருவே! தேவர்களால் வணங் கப்பெற்று, அவுணர்களையழித்தவரே! நாராயணனால் மெச்ச வதற்குத் தகுந்தவரே! அடியேனை அன்போடு காப்பாற்றுகின்ற நாள் ஒன்று உளதோ?

திருப்பரங்குன்றம்

(முதற்படை வீடு)

7

உனைத்தி னந்தொழு திலனுன தியல்பினை
உரைத்தி லன்பல மலர்கொடு னடியினை
உறப்ப ணிந்தில னொருதவ மிலனுன தருள்மாறா
உளத்து ளன்பின ருறைவிட மறிகிலன்
விருப்பொ டுன்சிக ரமும் வலம் வருகிலன்
உவப்பொ டுன்புகழ் துதிசெய விழைகிலன் மலைபோல
கனைத்தெ மும்பக டதுபிடர் மிசைவரு
கறுத்த வெஞ்சின மறலித னுழையினர்
கதித்த டர்ந்தெறி கயிறடு கதை கொடு பொருபோதே
கலக்கு றுஞ்செய லொழிவற அழிவுறு
கருத்து நைந்தல முறுபொழு தளவைகொள்
கணத்தி லென்பய மறமயில் முதுகினில் வருவாயே

வினைத்த லந்தனி லலகைகள் குதிகொள
 விழுக்கு டைந்துமெ யுகுதசை கமுகுண
 விரித்த குஞ்சி யரெனுமவு ணரையமர் புரிவேலா
 மிகுந்த பண்பயில் குயில்மொழி யழகிய
 கொடிச்சி குங்கும முலைமுக டுமுநறை
 விரைத்த சந்தன ம்ருகமத புயவரை யுடையோனே
 தினத்தி னஞ்சதுர் மறைமுனி முறைகொடு
 புனற்சொ ரிந்தலர் பொதியவி ணவரொடு
 சினத்தை நிந்தனை செய்முனி வரர்தொழ மகிழ்வோனே
 தெனத்தெ னந்தன எனவரி யளிநறை
 தெவிட்ட அன்போடு பருகியர் பொழில்திகழ்
 திருப்ப ரங்கிரி தனிலுறைசரவண பெருமாளே.

பதவுரை

வினை தலம் தனில்-போர்க்களத்தில், அலகைகள் குதிகொள-
 பேய்கள் சந்தோஷத்தினால் கூத்தடாவும், விழுக்கு உடைந்து-நிணங்கள்
 உடைந்து, மெய்ஊகுதசை-சரீரத்திலிருந்து சிந்துகின்ற தசைகளை, கமுகு
 உண-கமுகுகள் அருந்தவும், விரித்த குஞ்சியர் எனும்-விரித்த தலையை
 யுடையவரென்று சொல்லப்படுகின்ற, அவுணரை-இராக்கதக் கூட்டங்களை,
 அமர்புரி வேலா-போர்புரிகின்ற வேலாயுதக் கடவுளே, மிகுத்த பண்பயில்-
 இசைப்பாடலை மிகவும் பழகுகின்ற, குயில்மொழி-குயிலையொத்த இனிய
 மொழியையுடைய வரும், அழகிய கொடிச்சி-அழகு வாய்ந்த கொடி
 போன்ற இடையுடையவரும், குறிஞ்சி நிலப்பெண்ணும் ஆகிய வள்ளி
 நாயகியாரது குங்கும-குங்குமங்களையணிந்த, முலைமுகடு உழு-
 மலைபோன்ற தனபாரங்களின் உச்சியில் எழுதிய, நறைவிரைத்த-வாசனை
 கமழும், சந்தன-சந்தனமும் ம்ருகமத-கஸ்தூரியும் படிந்த, புயவரை உடை
 யோனே-புயாசலங்களை யுடையவரே, தினம் தினம்-சதாகாலமும்
 சதுர்மறைமுனி-நான்கு வேதங்களையுமுணர்ந்த பிரமதேவன், முறை
 கொடு-வேதாகம முறைப்படி, புனல் சொரிந்து-தண்ணீரைச் சொரிந்து
 அபிஷேகம் புரிந்து, அலர்பொதிய-மலர்களால் அர்ச்சித்து மூடவும்,
 விண்ணவரொடு-விண்ணவரோடு (தேவரோடு), சினத்தை நிந்தனை
 செய்யும்-கோபத்தை வெறுத்து நிந்திக்கும் சாந்தமூர்த்திகளாகிய, முனிவரர்
 தொழ-(உயர்ந்த) முனிவர் குழாங்கள் பணிந்து வழிபாடு செய்ய,
 மகிழ்வோனே-(அவர்களது பக்தியின் உறுதியைக் கண்டு) சந்தோஷிப்

பவரே! வரிஅளி-வரிகளையுடைய வண்டுகளானது, தெனத்தெனந்தன என-தெனத்தெனந்தன என்று ஒலிசெய்து, நறை தெவிட்ட-தெவிட்டுதலையடையும்படி தேனை, அன்பொடுபருகு-அன்போடு உண்ணுகின்ற, உயர்பொழில் திகழ்-உயர்ந்த திருப்பரங்குன்றமென்கிற திருத்தலத்தில் வசிக்கின்ற, சரவண-சரவணபவரே! பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! உனைதினம் தொழுதிலன்-சதாகாலமும் தேவரீரை அடியேன் தொழுகின்றேனில்லை, உனது இயல்பினை உரைத்திலன்-தேவரீரது அருட்குணங்களை வாயார உரைக்கின்றேனில்லை, பல மலர்கொடு-பலவிதமான மலர்களைக்கொண்டு அர்ச்சித்து, உன்அடியினை-தேவரீரது இரண்டு பாதங்களிலும், உற பணிந்திலன்-அடியேனது சென்னியானது பொருந்து மாறு (அஷ்டாங்க) நமஸ்காரம் புரிகிறேனில்லை, ஒருதவம் இலன்-ஒப்பற்றதவமுஞ் செய்கின்றேனில்லை, உனது அருள் மாறா-தேவரீரது திருவருள் மறாதா, உளத்துள் அன்பினர்-அந்தரங்கமாகப் பக்தி புரிகின்ற அடியார்கள், உறைவிடம் அறிகிலன்-வாசஞ்செய்கின்ற இடமும் தெரிந்து கொள்கின்றேனில்லை, உவப்பொடு-மகிழ்ச்சியுடன், உன்புகழ்-தேவரீரது திருப்புகழை, துதிசெய-தோத்திரஞ் செய்ய, விழைகிலன்-அன்புறுகிறேனில்லை, (இந்த நற்கருமங்களைச் செய்யாமையால்) மலைபோலே-பருவதம் போன்ற பெரிய உருவத்துடன், கனைத்து எழும்-(கோபத்தினால்) கனைத்து எழுகின்ற, பகடு அதுமிசை வரு-எருமைக்கிடாவின்மீது வருகின்ற, கறுத்தவெம்சின-அதிக வெப்பமான கோபத்தையுடைய, மறலிதன் உழையினர்-இயமனுடைய தூதுவர்கள், கதித்து அடர்ந்து-எழுந்து நெருங்கிவந்து, எறிகயிறு-(ஆவியைப்பற்ற) எறிகின்ற பாசக்கயிறுடன், அடுகதை கொடு-கொல்லுகின்ற கதாயுதத்தைக் கொண்டு, பொருபோது-என்னுடன் போர்புரியுங் காலத்து, கருத்து நைந்து-பயத்தினாலும் சோகத்தாலும் தன்வசமழிந்து உள்ளம் மெலிந்து, அலம் உறுபொழுது-சஞ்சலப்படுகின்ற சமயத்தில், கலக்குறுஞ்செயல் ஒழிவற அழிவுறு-அடியேன் கலக்கப்படுகின்ற செய்கை அழிந்து போகவும், என்பயமற-எனக்கு ஏற்படும் இயம்பயம் நீங்கவும், அளவைகொள் கணத்தில்-அளவுபடுகின்ற ஒரு கணப்பொழுதுக்குள்ளாக, மயில் முதுகினில்-மயில் வாகனத்தின்மீது, வருவாய்-வந்து அருள்புரிவாய்!

பொழிப்புரை

போர்க்களத்தின்கண் (சந்தோஷ மிகுதியினால்) பேய்க் கூட்டங்கள் கூத்தாடவும், நிணங்கள் உடைந்து சரீரத்தினின்றுஞ் சிந்துகின்ற தசைகளை கழுகுகள் அருந்தவும் தலைவிரி கோலமாகவுள்ள அவுணர் குழாங்களை போர் புரிந்து அழித்த

வேலாயுதத்தையுடையவரே! மிகுந்த இசைப்பாடல்களைப் பயின்ற குயில் போன்ற குரலையுடையவரும், அழகிய கொடியனைய இடையுடையவரும், குறிஞ்சிநிலப் பெண்மணியுமாகிய வள்ளி நாயகியாரது குங்குமச் சாந்துகளையணிந்த மலை போன்ற தனபாரங்களின உச்சியில் எழுதிய வாசனை கமழும் சந்தனமும் கஸ்தூரியும் படிந்த புயாசலங்களையுடையவரே! நான்கு வேதங்களையுமுணர்ந்த நான்முகக்கடவுள் வேதாகம முறைப்படி அனுதினமும் நீர் சொரிந்து அபிஷேகம் புரிந்து நறுமலர்களால் அர்ச்சனை செய்ய, தேவர்களும் சினத்தை யொழித்த சாந்த சீலர்களாகிய முனிவர்களும் தொழுது வழிபாடு செய்ய, அவர்களது பக்தியின் உறுதியைக் கண்டு மகிழ்பவரே! வரிகளையுடைய வண்டுகள் தெனத் தெனத்தென என்று நீங்காரஞ் செய்து தெவிட்டும்படி தேனையுண்ணுகின்ற உயர்ந்த சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள திருப்பரங்குன்றமென்ற கேஷத்திரத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற சரவணபவரே! பெருமையிற் சிறந்தவரே! (அடியேனுடைய ஆவியீடேறுமாறு) தேவரீரை சதாகாலமும் தொழுகின்றேனில்லை; பல வகையான மலர்களைக்கொண்டு அர்ச்சனை புரிந்து தேவரீரது திருவடியானது அடியேனுடைய சென்னியிற் பொருந்துமாறு பணிகின்றேனில்லை; ஒப்பற்ற தவம் புரிகின்றேனில்லை; தேவரீரது திருவருள் மாறாத அந்தரங்க பக்திபுரியும் உள்ளன்பர்கள் வாழும் இருப்பிடமும் அறிந்து கொள்கிறேனில்லை, தேவரீர் எழுந்தருளியுள்ள மலைகளை அன்போடு வலம் வருகின்றேனில்லை தேவரீரது திருப்புகழை மனமகிழ்ச்சியோடு தோத்திரம் புரிய விழைகின்றேனில்லை: (இவ்விதமான நற்கருமங்களில் ஈடுபடாததினாலே) மலைபோன்ற பெரிய சரீரத்தையுடையதும், கோபத்தினால் கனைத்து எழுகின்றதுமான எருமைக்கிடாவின் மீது வருகின்றவனும் மிகுந்த வெஞ்சினமுடையவனுமாகிய இயமனுடைய தூதுவர்கள் எழுந்து நெருங்கிவந்து உயிரைப் பற்றுமாறு எறிகின்ற பாசக் கயிற்றையும் கொல்லுகின்ற கதாயுதத்தையும் கொண்டு அடியேனிடத்தில் போர் புரியுங்காலத்து, கருவிகரணங்களெல்லாம் அழிவுற்று உள்ளம் மெலிந்து துன்பப்படுகின்ற அக்கணத்தில் அடியேன் கலங்கி நின்று வருந்துஞ் செயல் ஒழிந்து போகவும் இயம பயங்கரம் நீங்கவும் தேவரீர் மயில் வாகனத்தின் மீது வந்து அருள்புரிய வேண்டும்.

விரிவுரை

உனைத் தினந் தொழுதிலன்:

இறைவனை அன்போடு இருகரங்களையும் கூப்பி சதா காலமும் தொழுவதே முத்தி வீட்டிற்கு முதற்படியாகும். கரங்களைப் படைத்ததன் பயன் ஆண்டவனைத் தொழுவதே யாகும்.

“கைகள் கூப்பித் தொழீர் கடிமாமலர் தூவிநின்று
பைவாய்ப் பாம்பரை யார்த்த பரமனைக்
கைகள் கூப்பித் தொழீர்” -அப்பர் தேவாரம்.

அவ்வாறு இறைவனைத் தொழுகின்றபோது அன்பின்றி, அங்கம் வளையாது, மார்புக்கு நேராக கரங்களைக் குவித்து வணங்குதல் கூடாது. ஈசுவர சன்னிதானத்தில் செல்வத்தாலும், அதிகாரத்தாலும் உடல் வலியாலும் நாம் சிறந்தோம் என்கிற தற்போதத்தையும் நாணத்தையும் அறவேயொழித்து தன் வசமழிந்து இரு கரங்களையும் சிரங்களுக்குமேல் கூப்பி வணங்குதல் வேண்டும். சிவ சன்னிதியில் அந்தக் காட்சியைக் கண்டு ஆன்றோர்கள் கூறிய அமுது வாக்குகளை நோக்குக.

“சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பின ரொருபால்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே” -திருவாசகம்.

“உச்சிக் கூப்பிய கையினர்” -திருமுருகாற்றுப்படை.

அவ்வாறு சிரத்தின் மிசை கரங்களைக் கூப்பி பக்தியுடன் பணிவோர்களுக்கு, மூவர்க்குமெட்டாத முழுமுதற் கடவுளாம் முருகப்பெருமான் நேயக்காரனாகவும், காவற்காரனாகவும் இருந்து இன்னருள் புரிகிறான்.

“முடிமேலே அஞ்சலி செய்வோர்கள் நேயக்கார”
-(முந்துதமிழ்) திருப்புகழ்.

“தொழுது வழிபடுமடியர் காவற்காரப் பெருமானே”
-(ஒருபொழுது) திருப்புகழ்.

உனது இயல்பினை உரைத்திலன்:

இறைவனது அருட்குணங்களையும் அவனது பெருமை களையும் நாவார எடுத்து உரைத்தல் வேண்டும். நாவுபடைத்

ததன் பயன் அதுவே. சர்வேசுரனை வாழ்த்துவதற்காகவே வாக்கைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

“முகமே பவித்ரம் சதாதச் சரித்ரம்”

-சங்கரர்

“வார்கழல் வாய் வாழ்த்த வைத்து”

-திருவாசகம்.

“வாயே வாழ்த்து கண்டாய் மதயானை யுரிபோர்த்துப்
பேய்வாழ் காட்டகத் தாடும் பிரான்றன்னை-

வாயே வாழ்த்து கண்டாய்”

-அப்பர் தேவாரம்.

பலமலர் கொரு:

மனத்திற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாத பரம்பொருளாகிய ஆண்டவனை மலர்களைக் கொண்டு அன்புடன் அர்ச்சிப்பதனால் அவர் எளிதில் நம் வசமாக ஆகின்றார். நீர் கொண்டு இறைவனுக்கு அபிஷேகம் புரிந்து நறுமலர்களைத் தூவி வழிபடுபவர்களுக்கு அவ்வாண்டவன் இரங்கி இன்னருள் பாலிக்கிறான்; அங்ஙனம் மலர் பறித்திட்டு பூசிக்காமல் உணவு கொள்பவர்கள் பிறப்பு இறப்பு ஆகிய சுழியிற்பட்டுக் கலங்கித் துன்புறுவார்கள்.

‘உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட்டுண்ணாராகில்

.....பிறந்தவா நேதோவென்னில்

பெருநோய்கள் மிகநலியப் பெயர்த்துஞ் செத்துப்

பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இருக்கின்றாரே!’

-(திருநாமம்) அப்பர் தேவாரம்.

கண்ணபிரான் பூபாரம் தவிர்த்தபின் வைகுந்தஞ் செல்ல எழுந்தகாலை அடியார்கள் வணங்கி, “வாசுதேவரே! வருகிறது கலியுகமாயிற்றே! பாவமிகுந்த அக்கலியுகத்தில் யாம் எவ்வாறு உய்வோம்?” என்று வினவ, கண்ணபிரான்,

“திங்களங் கண்ணிப்புத்தேள் சேவடிக் கமலமுண்டு

கொங்கவிழ மலருமுண்டு குளிர்தரு புனலுமுண்டு.”

-கூர்ம புராணம்.

(சந்திரசேகரராகிய சிவபெருமானது திருவடித் தாமரையிருக்கிறது; அதனை அர்ச்சிக்க வாசனை தங்கிய மலரிருக்கிறது. அபிஷேகிப்பதற்குக் குளிர்தந்த நீரிருக்கிறது) கலியுகத்திற்கு நீங்கள் அஞ்ச வேண்டாம்” என்றனர்.

பக்தியோடு மொட்டறா மலர் கொண்டு பணிந்து பரவுதல்
புரிவார்க்குப் பரமேசுவரன் பரகதி கொடுத்து அருள் செய்
கிறான்.

“முத்தனே முதல்வா முக்கணா முனிவா
மொட்டறா மலர்பறித் திறைஞ்சிப்
பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார் தமக்குப்
பரகதிகொடுத்தருள் செய்யுஞ்-சித்தனே” -திருவாசகம்.

அதிகாலையில் எழுந்து நீராடி தூய வஸ்திரமணிந்து
திருநீறு தரித்துக் கொண்டு, மலர்க்கூடையை நாபிக்குக் கீழ்ப்
படாமல், எடுத்துக்கொண்டு நந்தவனம் புகுந்து மௌனமாக
சிவசிந்தையுடன் பத்திர புட்பங்களை எடுத்து வந்து விதிப்படி
மாலைகளாகச் செய்தும் தனி மலராகவும் பூசிக்க வேண்டும்.

“பூக்கைக் கொண்டான் பொன்னடி போற்றிலார்
நாக்கைக் கொண்டான் நாமம் நவில்கிலார்
ஆக்கைக் கேஇரை தேடி யலமந்து
காக்கைக் கேஇரை யாகிக் கழிவரே”

“தொழுது தூமலர் தூவித் துதித்து நின்று”

“பூமாலை புனைந்தேந்திப் புகழ்ந்து பாடி”

-அப்பர் தேவாரம்,

“புண்ணியஞ் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு
அண்ண லதுகண் டருள்புரி யாநிற்கும்
எண்ணிலி பாவிகள் எம்மிறை யீசனை
நண்ணறி யாமல் நழுவுகின்றாரே” -திருமந்திரம்.

உன் அடியிணை உறப்பணிந்திலன்:

அவ்வாறு மலர்களைக் கொண்டு அர்ச்சனை செய்து
வணங்குகின்றபோது நமது சென்னியானது இறைவன் திரு
வடியிற் பொருந்துமாறு, நிலத்தில் இருகால் இருதோள்,
இருகை, நெற்றி, மார்பு என்ற எட்டு அங்கங்களும் தோய வீழ்ந்து
நமஸ்கரித்தல் வேண்டும்.

“கருணைகூப்பன கழல்க ளார்ப்பன
கால்மேல் வீழேன்”

-(கவடுகோத்தெழு) திருப்புகழ்.

பட்டு முதலிய உயர்ந்த ஆடையைத் தரித்துளோமென்ற எண்ணத்துடன் ஒட்டகத்தின் முதுகுபோல் வளைவாக வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தல் கூடாது. பிரமனது விதிவிலக்கையழிக்கும் கருவி நமது குமர நாயகனது திருவடியேயாகும். ஆதலால் அக்குமார பரமேஸ்வரனது திருவடி நமது சென்னியிற் படும்படி நமஸ்காரம் புரிவதால் அவனது திருவடி நம் சென்னிமேற் பட்டவுடனே பிரமன் எழுதிய விதியழிந்து போகும்.

“அவன் கால்பட்டழிந்ததிங் கென் தலைமே லயன்கை யெழுத்தே”

-கந்தரலங்காரம் (40)

ஒருதவமில்ன்:

ஒப்பற்ற தவமானது, பிறவியின் துன்பத்தையும், மனிதப் பிறவியின் உயர்வையும் உன்னி உன்னி தனக்கு வருந் துன்பத்தைப் பொறுத்து பிறவுயிர்கட்கு உறுகண் புரியாது ஆண்டவனது திருவடியை நினைந்து நினைந்து அழலிடைப்பட்ட மெழுகு போல் என்பெல்லாம் நெக்குவிட்டு உருகி மனங்கசிந்து கண்ணீர் மல்கி அன்பு மயமாக அசைவற்றிருப்பதேயாம்.

உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை

யற்றே தவத்திற் குரு:

-திருக்குறள்.

அழலுக்குள் வெண்ணெ யெனவே யுருகிப்பொன்

னம்பலத்தார்

நிழலுக்கு ணின்று தவமுஞ் றாமல்நிட் டுர மின்னார்

குழலுக் கிசைந்த வகைமாலை கொண்டுஞ் றேவல்செய்து

விழலுக்கு முத்துலை யிட்டிறைத் தேனென் விதிவசமே.

-பட்டினத்தார்.

“சரணகமலாலயத்தை அரைநிமிட நேரமட்டில்

தவமுறை தியானம் வைக்க அறியாத”

-திருப்புகழ்.

உனது அருள்மாறா உளத்துள்

அன்பினர் உறைவிடம் அறிகிலன்:

பகிரங்க பக்தியைக் காட்டிலும் அந்தரங்க பக்தியே சாலச் சிறந்ததாகும். நாம் ஜெபம் அர்ச்சனை முதலியன செய்வதைக் கூடுமானவரை பிறர் அறியாமற்படிக்குச் செய்யவேண்டும். அவ்வாறு புரியும் அந்தரங்க பக்தியைக் கண்டு ஆண்டவன்

மிகவும் மகிழ்கின்றான். பூசலார் நாயனார் உள்ளத்திலேயே திருவாலயம் புதுக்கினார். அவரும் காடவர்கோனும் ஒரே நாளில் கும்பாபிஷேகம் வைத்தார்கள். சிவ பெருமான் காடவர் கோமான் கனவிற் சென்று “நாளை பூசலார் மனதினாற் புதுக்கிய பொன்னாலயத்தில் நாம் புகுவோம். நீ நாளை யொழிந்து பின்னர் ஒரு நாள் வைத்துக் கொள்வாய்” என்றனர். உளத் துளன்பின் பெருமை தான் என்னே! என்னே! உய்த்துணர் மின்கள். இத்தகைய உள்ளன்புடைய அடியார் வழிபாடே இறைவழிபாட்டைக் காட்டிலும் மிகவுயர்ந்ததாகும். அடியார் களது உறைவிடம் அறிந்து ஆங்கு சென்று அவ்வடியவர்களை வணங்கி அவர்கள் திருவடிக்கு அன்பு செய்தால், ஆண்டவன் திருவருள் தானே வரும். இளங்கன்றை ஒருவன் அழைத்துக் கொண்டு சென்றால் தாய்ப்பசு தானே அவன் பின்னால் தொடர்ந்து வருமல்லவா? அது போல் என்றறிக.

“பதமல ருளத்தினாளும் நினைவுறு கருத்தர் தாள்கள்
பணியவு மெனக்கு ஞானம் அருள்வாயே”

-(அருவரை) திருப்புகழ்.

“அடியார்கள் பதமே துணைய தென்றுநாளும்”

-(ஆறுமுகம்) திருப்புகழ்.

வண்டுகிண்டக் கஞ்சம்விண்டு தண்டேன் சிந்த

வால்வளைகள்

கண்டயின் நின்றபுறும் போரூர் முருகன் கழலிணைக்கே
தொண்டுவந் தின்புறு வோர்பாததாமரைத் தூளென் சென்னி
கொண்டுவந் தேனமலம் விண்டேன் பரகதி கூடினேனே.

-சிதம்பர சுவாமிகள்.

விருப்பொடு உன்சிகரமும் வலமும் வருகிலன்:

குமார நாயகன் எழுந்தருளியுள்ள கிரிகளை அன்போடு வலம் வரவேண்டும். இறைவனாலயத்தை வலம் வருவதுவே கால்களால் உண்டாகிற பெரும் பயனாகும்.

“கால்க ளாற்பயனென் கறைக் கண்டனுறை கோயில்
கோலக் கோபுர கோகரணஞ் சூழா, கால் களாற் பயனென்”

-அப்பர் தேவாரம்.

“கறைக்கண்டன் கோயில் புகுங் கால்களே கால்கள்”

-பிரமோத்தரகாண்டம்

உவப்பொடு உன்புகழ் துதிசெய விழைகிலன்:

முருகப் பெருமானது திருப்புகழை மகிழ்ச்சியுடன் ஒதுவதே முடிவான மார்க்கமுமாகும். அவனது புகழை விருப்பொடு படிப்பவர்க்கு இடுக்கண்கள் நீங்கும். முடிவிலா ஆனந்தம் உண்டாகும்.

“இருப்பவல் திருப்புகழ் விருப்பொடு படிப்பவர்

இடுக்கினை யறுத்திடும்

எனவோதும்”

-திருப்புகழ்.

ஆதலால் இத்தகைய தமிழ் மறையாகிய திருப்புகழையே இடைவிடாமல் பாடி வழிபட வேண்டும்; அதுவே இறைவனை நம் வயப்படுத்தும். அங்ஙனம் பாடி வழிபடுவார்கட்கு மன வாக்குக்கெட்டாத எம்பெருமான் தோழனாக விளங்குகிறார்.

“உன்புகழே பாடிநானினி அன்புட னாசாரபூசைசெய்

துய்ந்திட வீணான் படாதருள்

புரிவாயே”

-(கொம்பனையார்) திருப்புகழ்.

“பாதமலர் மீதிற் போதமலர் தூவிப்

பாடுமவர் தோழத் தம்பிரானே”

-(ஆலவிழி) திருப்புகழ்.

திருப்புகழையோதுவதே இறுதியான மார்க்கமான படியாலும் அதனையன்புடன் ஒதுவதைக் காட்டிலுஞ் சிறந்த மார்க்கமில்லையாதலாலும் திருப்புகழைத் துதிசெய்ய ஆசைப்பட்டாலும் போதும் என்றனர்.

அவுணரை அமர்புரிவேலா:

அலகிலா அசுர குலங்களையழித்த வேற்படையை யுடையவர்.

மிகுந்தபண்பயில்...உடையோனே:

இன்பரச சக்தியானபடியால் உயிர்களுக்கு இன்பம் உண்டாகுமாறு வள்ளி பிராட்டியாரிடத்தில் முருகன் அன்புடன் இருக்கிறான்.

சதுர்மறை முனி...அலர் பொதிய விண்ணவரொடு...முனிவர் தொழ மகிழ்வோனே:

பிரமாத் தேவர்கள் சதாகாலமும் முருகப் பெருமானை மொட்டறா மலர் தூவி வணங்குகின்றார்கள்.

“தேவாதி தேவர் சேவை செய்முக மலராறும்”

-(சீரான) திருப்புகழ்.

“வேதாமுதல் விண்ணவர் சூடு மலர்ப்பாதா” -அநுபூதி(36)

கோபமே கொடிய பகையானபடியால் அதனை ஒழித்த சாந்தசீலர்கள் தொழுவதால் இறைவன் மகிழ்கிறான். சினத்தை யடக்காதவனுக்கு மன அமைதியுண்டாகாது. சினம் அதனைக் கொண்டவனை அழித்துவிடும்.

தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்காற்

றன்னையே கொல்லும் சினம்.

-திருக்குறள்.

திருப்பரங்கிரி:

இத் திருத்தலம் மூலாதாரக்ஷேத்திரம்; முதற்படை வீடு; தெய்வயானையம்மையாருடைய திருமணம் நிகழ்ந்த தெய்வீக முடையது; பராசர புத்திரர்கள் அறுவருக்கும் அனுக்கிரகம் புரிந்த ஸ்தலம். இத்தலம் மதுரைக்கு மேற்கே நான்கு மைல் தூரத்திலுள்ளது.

கருத்துரை

அசுரர்குலகால! வள்ளிமணவாளா! வேதா முதலான விண்ணவரால் பூசிக்கத் தக்கவரே! திருப்பரங்கிரியில் வசிக்கும் சரவணபவரே! அடியேன் தேவரீரைத் தொழவும், உமது இயல்புகளை உரைக்கவும், மலர் கொண்டு வந்திக்கவும், தவ மியற்றவும், அடியார்களது உறைவிடமுணரவும், ஆலய வழிபாடு புரியவும், திருப்புகழைப் பாடவும் அருளி, யமபய மகற்றியாட்கொள்வீர்.

8

கறுக்கு மஞ்சன விழியிணை அயில்கொடு

நெருக்கி நெஞ்சற எறிதரு பொழுதொரு

கனிக்கு ளின்சுவை யமுதுகு மொருசிறு நகையாலே

களக்கொ முங்கலி வலைகொடு விசிறியெ
 மனைக்கெ முந்திரு மெனமன முருகவொர்
 கவற்சி கொண்டிட மனை தனி லழகொடு கொடுபோகி
 நறைத்த பஞ்சணை மிசையினின் மனமுற
 அணைத்த கந்தனி லிணைமுலை யெதிர்பொர
 நகத்த முந்திட அமுதிதழ் பருகியு மிடறாடே
 நடித்தெ முங்குரல் குமுகுமு குமுவென
 இசைத்து நன்கொடு மனமது மறுகிட
 நழுப்பு நஞ்சன சிறுமிகள் துயரற அருள்வாயே
 நிறைத்த தெண்டிரை மொகுமொகு மொகுவென
 வுரத்த கஞ்சுகி முடிநெறு நெறுவென
 நிறைத்த அண்டமு கடுகிடு கிடுவென வரைபோலும்
 நிவத்த திண்கழல் நிசிசர ருரமொடு
 சிரக்கொ டுங்குவை மலைபுரை தரவிரு
 நிணக்கு ழம்பொடு குருதிகள் சொரிதர அடுதீரா
 திறற்க ருங்குழ லுமையவ ளருளுறு
 புழைக்கை தன்கட கயமுக மிகவுள
 சிவக்கொ முந்தன கணபதி யுடன்வரு மிளையோனே
 சினத்தொ டஞ்சம னுதைபட நிறுவிய
 பரற்கு ளன்புறு புதல்வநன் மணியுகு
 திருப்ப ரங்கிரி தனிலுறை சரவண பெருமாளே.

பதவுரை

நிறைத்ததென்திரை-குறைவின்றி நிறையச்செய்துள்ள கடலின்
 தெளிந்த அலைகள், மொகு மொகு மொகு என-மொகுமொகு என்னும்,
 ஒலியைச் செய்யவும், உரத்த கஞ்சுகி - வலிபெற்ற பாம்பாகிய ஆதி
 சேடனது, முடி நெறு நெறு நெறு என-தலை நெறுநெறு என்ற ஓசையுடன்
 முறியவும், நிறைத்த அண்டமுகடு-நிறைந்துள்ள அண்டத்தின் உச்சி
 யானது, கிடுகிடு என-கிடு கிடு என்று அசைந்து நடுங்கவும், வரைபோலும்-
 மலைபோன்று, நிவத்த-உயர்ந்த, திண்கழல்-உறுதிபெற்ற வீரகண்டாமணி
 களையணிந்துள்ள கழல்களையுடைய, நிசிசரர்-இரவில் சஞ்சரிப்பவராகிய
 அசுரரது, உரமொடு-மார்போடு, சிரம்கொடு குவை-கொடுமையாகிய
 சிரங்களின் குவியல், மலைபுரைதர-மலைபோல் உயர்ந்து குவிந்திருக்க,

இருநிணம் குழம்பொடு-பெரிய கொழுப்பின் குழம்போடு, குருதிகள் சொரிதர-மிகுந்த இரத்தஞ் சொரியவும், அடுதீரா-போர்புரியுந் தைரிய முடையவரே, திறல்-வலிமை பொருந்திய, கருங்குழல் உமையவள்-கரிய கூந்தலையுடைய உமாதேவியாரது, அருள் உறு-திருவருள் நிறைந்துள்ள வரும், புழை கை-தொளையையுடைய தும்பிக்கையை உடையவரும், தண்கடம்-தனது திருவருளாகிய மதம்பொழிகின்ற, கயமுகம் மிகவுள-யானை முகமாகிய விசேடம் பொருந்தியவரும், சிவ கொழுந்து அன சிவமாகிய செஞ்சுடரின் கொழுந்து போன்றவரும், கணபதிஉடன் வரு-கணநாதருமாகிய விநாயகப் பெருமானுக்குச் சகோதரராகத் தோன்றிவருகின்ற இளையோனே-இளமைப் பருவத்தையுடைய வரே! சினத்தொடும்-கோபத்தோடும், சமன் உதைபட-கூற்றுவன் உதைபடும்படி, நிறுவிய-அடியார் பெருமையை நிலை நிறுத்திய, பரற்கு-சிவபெருமானுக்கு, உள் அன்புறு-உள்ளன்பு பொருந்திய, புதல்வ-திருக்குமாரரே! நல்மணி உகு-நல்ல இரத்தின மணிகளைச் சொரிகின்ற, திருப்பரங்கிரிதனில்-திருப்பரங்குன்றமென்னும் தெய்வத்தலத்தின்கண், உறை-வாசம் புரிகின்ற, சரவண-சரவண தடாகத்தில் எழுந்தருளிய, பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! கறுக்கும்-கோபிக்கும், அஞ்சன-மை தீட்டிய, விழி இணை-இரண்டு விழிகளாகிய, அயில்கொடு-வேலா யுதத்தைக் கொண்டு, நெருக்கி நெஞ்சு அற-கிட்டிவந்து அவர்கள் வசமாகவே நெஞ்சம் அழிந்துபோகும்படி, எறிதரு பொழுது-வீசுகின்ற காலத்தில், ஒரு கனிக்குள்-ஒப்பற்ற கோவைப் பழத்தை நிகர்த்த, இன்சுவை-இனிய சுவைபொருந்திய, அமுது உகு-அதராமிர்த்தத்தைப் பொழிகின்ற, ஒரு சிறு நகையாலே-ஒப்பற்ற புன்முறுவலால், களக்கொழும் கலி-வளமான கண்டத்தொனியென்னும், வலைகொடு-வலையைக்கொண்டு, விசிறி-வீசி, எம் மனைக்கு எழுந்திரும்-எமது வீட்டிற்கு எழுந்து வருவீர், எனமனம் உருக-என்று மனம் உருகும்படியாகவும், ஓர் கவற்சி கொண்டிட-ஒப்பற்ற வருத்தத்தையடையவும், மனைதனில்-தம்முடைய வீட்டிற்கு, அழகொடு கொடுபோகி-அழகாக அழைத்துக்கொண்டு சென்று, நறைத்த-வாசனையையுடைய, பஞ்சணை மிசையினில்-பஞ்சணையின்மேல், மனம்உற-உள்ளம் அவர்கள் வசத்திலேயே பொருந்தும்படி, அணைத்து-தழுவி, அகம் தனில்-மார்பினில், (ஆகம்என்பது அகம் எனத் திரிந்தது) இணைமுலை எதிர்பொர-இரு தனங்களும் எதிராகப் பொருந்தவும், நகத்து அழுந்திட-நகக் குறிகள் அழுந்தவும், அமுது இதழ் பருகியும்- இதழிற் பெருகிய அமிர்த்தத்தைச் சுவைத்தும், மிடறு ஊடு-சுழுத்தின் மத்தியில், நடித்து எழும் குரல்-துடித்துக் கொண்டு எழும் குரலொலியானது, குமுகுமு குமுஎன-குமுகுமு குமு என்ற ஓசையுடன், இசைத்து-சபித்து, நன்கொடு-நன்றாக, மனம் அது-மனமானது, மறுகி-சுழன்றிட, நழுப்பும்-

வஞ்சனையைச் செய்யும், நஞ்சு அன-விடத்திற்கு நிகரான, சிறுமிகள்-இளம் பெண்களாகிய விலைமகளிரது, துயர்அற-துன்பம் நீங்குமாறு, அருள்வாய்-திருவருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

குறைவின்றி நிறைந்துள்ள கடலின் தெளிந்த அலைகள் மொகுமொகு மொகு என்று ஒலிக்கவும், வலி பெற்ற பணியர சனாகிய ஆதிசேடனது பணாமுடிகள் நெறு நெறு நெறு என்று முறியவும், ஆகாயத்தில் அளவின்றி நிறைந்துள்ள அண்டங்கள் கிடு கிடு என்று நடு நடுங்கவும், மலைபோன்று உயர்ந்தவரும், வீரக்கழலணிந்த வரும் இரவீர் சஞ்சரிப்பவருமாகிய அரக்கரது மார்பும் கொடுமையான சிரமும் மலைபோல் குவியவும், பெரிய கொழுப்பின் குழம்போடு உதிரம் மிகுதியாகச் சொரியவும் போர் புரிந்த தீரரே! வல்லபத்தையுடையவரும் கரிய அளக பாரத்தை யுடையவருமாகிய உமாதேவியாரது திருவருளை யுடையவரும், தொளையுடைய துதிக்கையையும் மதம் பொழியும் ஆனைமுகத்தையும் உடையவருமாகிய சிவக்கொழுந்தனைய கணபதிக்குத் துணைவராக எழுந்தருளி வருகின்ற என்றுமகலாத இளையவரே! (மார்க்கண்டேயரைப் பற்றவந்த காலத்தில்) கோபத்தோடும் இயமனை உதைத்து அடியார் பெருமையை நிலை நிறுத்திய சிவ பெருமானுக்கு உள்ளன் புடைய திருக்குமாரரே! நல்ல இரத்தினங்களைச் சொரிகின்ற திருப்பரங்குன்றமென்னும் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் வீற்றிருக்கும் சரவணப் பெருமானே! மையெழுதப்பட்டு (பொருள் தராதவரைக்) கோபிக்கும் இரு விழிகளாகிய வேலாயுதத்தைக் கொண்டு நெருங்கி வந்து அவர் வசத்திலேயே நெஞ்சம் அழியும்படி வீசுகின்றபோது கோவைக் கனியையொத்த சுவையுடைய அதராமிர்தம் சொரிகின்ற புன்முறுவலால், வளமான கண்டத்தொனி யென்னும் வலை கொண்டு வீசி “எம்முடைய வீட்டிற்கு எழுந்தருளுவீர்” என்று மனமுருக இதமுறப் பேசிய பின்னர் (பொருள் தீர்ந்து வருந்தும்படி) தங்கள் வீட்டிற்கு அழகொடு அழைத்துச் சென்று வாசனை தங்கிய பஞ்சணையின்மீது மனம் அவர்கள்பால் பொருந்த மார்பில் இரு தனங்கனும் பதியத்தழுவி, நகக்குறிகள் அழுந்தவும் அதர பானத்தையருந்தியும் தொண்டையில் துடிப்புடன் குழு குழு என்று புள்ளொலி செய்யவும், நன்றாக மனஞ்சுழலவும் வஞ்சனையைப்

புரியும் விடத்திற்கு நிகரான இளமையையுடைய பொது மகளிரது துன்பம் அடியேனை விட்டு நீங்குமாறு திருவருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

கறுத்தல்:

கோபித்தல், பொருள் தராதவரிடத்தில் கோபிக்கும்விழி கறுத்தல் என்பதிலுள்ள வல்லினத்தை இடையினரகரமாக்கி கருமை நிறமெனப் பொருள் கொள்வாருமுள்.

வலை கொடு விசிறி:

கண்வலையும் சொல்வலையும் வீசி ஆடவரை மயக்குவர்; அவ்வலையிலகப்பட்டார் உய்வது அரிது.

“விழிவலை மகளிரொ டாங்கு கூடிய வினையேனை”

- (தரையினில்) திருப்புகழ்.

திண்ணிய நெஞ்சப்பறவை சிக்கக் குழற்காட்டில்
கண்ணிவைப்பர்மாயங் கடக்குநாள் எந்நாளோ.

-தாயுமானவர்.

மனமது மறுகிட நழுப்பு:

ஆடவர்கள் மனஞ் சுழலும்படி வஞ்சனையைச் செய்வர். அதனால் ஆடவர்கள் ஊசலைப்போல் அலைந்து அல்லல் படுவர். அவ்விருமனப்பெண்டிர் மயக்குற்றார் அலையாழித் துரும்பு போல் அமைதியின்றிச் சுழல்வர்.

“மட்டுர்குழன் மங்கையர் மையல் வலைப்

பட்டுசல் படும் பரிசென் றொழிவேன்”

அநுபூதி(9)

நஞ்சன சிறுமிகள் துயரற அருள்வாயே:

விடத்தைப்போல் தம்மையடைந்தாரைப் பொருள் பறித்துக் கொல்லும் விலைமகளிரது துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பமுற இறைவனை வேண்டுகிறார். இக் காமவேட்கை அருந்தவராலும் அகற்றுதற்கு முடியாத வேகமுடையதாதலால் மாயைக்குச் சூழொண்ணா வடிவேற் கடவுளது திருவருளை நாடுகிறார். முருகவேளது திருவருள் துணைகொண்டே விலக் கற்கரிய அவ்வாசையை நீக்க வேண்டும். அவனது அருளாலேயே

ஆசையாகிய கட்டு தூள்படும். “நினதன்பருளால் ஆசாநிகளந் துகளாயின” என்ற அருள் மொழியைக் காண்க. இதனைச் சிதம்பர சுவாமிகள் திருவாக்காலுமுணர்க.

மாதர் யமனா மவர்தம் மைவிழியே வன்பாசம்
பீதிதரு மல்குல் பெருநகரம்-ஓதிலதில்
வீழ்ந்தோர்க்கு மேற விரகில்லை போருரைத்
தாழ்ந்தோர்க்கு மில்லை தவறு.

நிறைத்த தெண்டிரை... அடுதீரா:

சமுத்திர ஒலி மிகவும், சேடன் முடிகள் நெறியவும்
அண்டங்கள் நடுங்கவும், அசுரர்கள் தலைகளும் சரீரங்களும்
மலைப்போல் குவியவும், உதிரம் ஆறுபோற் பெருகவும்
முருகவேள் போர் புரிந்தனர், பிரமாதி தேவர்களால் கண்
ணெடுத்துப் பார்க்கவும் முடியாத அத்துணைப் பெரும்
படையை அழித்ததனால் ‘தீரா’ என்று விளித்தனர்.

“உரகன் முடித்தலை
நெறுநெறெனத்திசை யதிரஅடைத்திட
மிகுதி கெடப்பொரு அசுரர் தெறித்திட விடும்வேலா”

-(குருவியென) திருப்புகழ்.

தீரதீர தீராதீரப் பெரியோனே

(பேரவா) திருப்புகழ்.

திறற் கருங்குழ லுமை:

சகலலோகங்களையும் ஈன்றவன் அவளாதலாலும், ஆக்கல்
அளித்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலும் சக்தியின்றி
நடவாதாகலானும், சராசரங்களெல்லாம் சக்தியின் துணை
யின்றி நிலை பெறாவாகலானும் உமையவளுக்குத் திறல் என்னும்
அடை கொடுத்தனர். அவ்வகிலாண்ட நாயகியின் அருளில்
அணுத்துணையேனும் பெற்றிடில் சிறு துரும்பும் முத்தொழிற்
செய்யும் என்றவாக்கை நோக்குக.

ஒளிமருவு முனதுதிரு வருளணுத் துணையேனும்
உற்றிடிற் சிறு துரும்பும்
உலகம் படைத்தன் முதல் முத்தொழி லியற்றுமென
உயர்மறைக ளோரனந்தந்

தெளிவுற முழக்கவது கேட்டுநின் நிருவடித்
 தியானமில்லாம லவமே
 சிறுதெய்வ நெறிசெல்லு மானிடப் பேய்கள்பாற்
 சேராமையெற் கருளுவாய்.

-இராமலிங்க சுவாமிகள்.

சினத்தொடுஞ் சமனுதைபட:

இயமணை உதைத்த வரலாறு

அநாமயமென்னும் வனத்தில் கவுசிகமுனிவரது புத்திர ராகிய மிருகண்டுவென்னும் பெருந்தவ முனிவர் முற்கல முனிவரது புத்திரியாகிய மருத்துவதியை மணந்து தவமே தனமாகக் கொண்டு சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்திருந்தனர். நெடுங்காலம் மக்கட்பேறு இல்லாமையால் மனம் வருந்தி காசி சேஷத்திரத்தை யடைந்து மணிகர்ணிகையில் நீராடி விசுவேசரை நோக்கி ஓராண்டு பெருந்தவம் புரிந்தனர். வேண்டுவார் வேண்டிய வண்ணம் நல்கும் விடையூர்தி விண்ணிடைத் தோன்றி, “மாதவ! நினக்கு யாது வரம்வேண்டும்?” என்றனர். முனிவர் பெருமான் புரமுன்றட்ட பூதநாயகனைப் போற்றி செய்து புத்திரவரம் வேண்டுமென்றனர். அது கேட்ட ஆலமுண்ட அண்ணல் புன்னகை பூத்து “தீங்குறுகுணம், ஊமை, செவிடு, முடம், தீராப்பிணி, அறிவின்மையாகிய இவற்றோடு கூடிய நூறு வயது உயிர்வாழ்வோனாகிய மைந்தன் வேண்டுமோ? அல்லது சகலகலா வல்லவனும் கோல மெய்வனப்புடையவனும் குறை விலா வடிவுடையவனும் நோயற்றவனும் எம்பால் அசைவற்ற அன்புடையவனும் பதினாறாண்டு உயிர் வாழ்பவனுமாகிய மைந்தன் வேண்டுமோ? பகருதி” என்றனர். முனிவர், “வயது குறைந்தவனேயாயினும் சற்புத்திரனே வேண்டும்” என்றனர். அவ்வரத்தை நல்கி அரவாபரணர் தம் உருக் கரந்தனர்.

ஆதியுமந்தமுமில்லா அரும்பெருஞ் சோதியினருளால் மிருகண்டு முனிவரின் தரும பத்தினியாகிய மருத்துவதி காலனது இடத்தோள் துடிக்கவும், பூதல இடும்பை நீங்கவும், புரை தவிர் தருமமோங்கவும், மாதவ முனிவருய்யவும், வைதிக சைவம் வாழவும் கருவுற்றனள். பத்து மாதங்களுக்குப் பின் இளஞ் சூரியனைப் போல் ஒரு மகவு தோன்றியது. தேவ துந்துபிக ளார்த்தன; விண்ணவர் மலர்மழை சிந்தினர்; முனிவர் குழாங்கள்

குழுமி ஆசி கூறினர். பிரமதேவன் வந்து மார்க்கண்டன் என்று பேர் சூட்டினன் ஐந்தாவதாண்டில் சகல கலையுங் கற்றுணர்ந்த மார்க்கண்டேயர் சிவபக்தி, அறிவு, அடக்கம், அடியார் பக்தி முதலிய நற்குணங்களுக்கு உறைவிடமாயினர். பதினைந்து ஆண்டுகள் முடிந்து பதினாறாவது ஆண்டு பிறந்தது. அப் பொழுது தந்தையுந்தாயும் அவ்வாண்டு முடிந்தால் மகன் உயிர் துறப்பான் என்று எண்ணி துன்பக் கடலில் முழுகினர். அது கண்ட மார்க்கண்டேயர் இருமுது குரவரையும் பணிந்து “நீங்கள் வருந்துவதற்கு காரணம் யாது?” என்று வினவ, “மைந்தா! நீ யிருக்க எமக்கு வேறு துன்பமும் எய்துமோ? சிவபெருமான் உனக்குத் தந்த வரம் பதினாறு ஆண்டுகள்தாம். இப்போது நினக்குப் பதினைந்தாண்டுகள் கழிந்தன; இன்னும் ஓராண்டில் உனக்கு மரணம் நேருமென எண்ணி ஏங்குகின்றோம்” என்றனர். மார்க்கண்டேயர், “அம்மா! அப்பா! நீவிர் வருந்த வேண்டாம்; உமக்கு வரமளித்த சிவபெருமானிருக்கின்றனர், அவரை அபி ஷேகம் புரிய குளிர்ந்த நீரிருக்கிறது அர்ச்சிக்க நறுமலரிருக் கிறது. ஐந்தெழுத்தும் திருநீறும் நமக்கு மெய்த்துணைகளாக இருக்கின்றன. இயமனை வென்று வருவேன். நீங்கள் அஞ்சன் மின்” என்று கூறி விடைபெற்று, காசி கேஷத்திரத்தில் மணிகர்ணி கையில் நீராடி சிவலிங்கத்தைத் தாபித்து நறுமலர் கொண்டு வணங்கி வாழ்த்தி வழிபாடு புரிந்து நின்றனர். என்பெலா முருகி விண்மாரியெனக் கண்மாரி பெய்து அன்பின் மயமாய்த் தவமியற்றும் மார்க்கண்டேயர்முன் சிவபெருமான் தோன்றி “மைந்தா, நினக்கு யாது வரம் வேண்டும்” என்றருள் செய்தனர். மார்க்கண்டேயர் மூவருங்காணா முழுமுதற் கடவுளைக் கண்டு திருவடிமேல் வீழ்ந்து,

“ஐயனே யமலனே யனைத்து மாகிய
மெய்யனே பரமனே விமலனே யழந்
கையனே கையனேன காலன் கையுறா
துய்யநேர் வந்து நீ யுதவென் றோதலும்”

-கந்தபுராணம்.

“சங்கரா! கங்காதரா! காலன் கைப்படாவண்ணம் காத்தருள் வீர்” என்று வரமிரந்தனர். கண்ணுதல் “குழந்தாய்! அஞ்சேல், அந்தகனுக்கு நீ அஞ்சாதே! நம் திருவருள் துணை செய்யும்” என்று அருளி மறைந்தனர்.

மார்க்கண்டேயர் காலந் தவறாது நியமமொடு சிவ பெருமானை ஆராதித்து வந்தனர். பதினாறாண்டு முடிந்து இயமதூதன் விண்ணிடை முகிலென வந்து சிவார்ச்சனை புரிந்து கொண்டிருக்கிற மார்க்கண்டேயரை கண்டு அஞ்சி சமீபிக்கக் கூடாதவனாய் திரும்பி சைமினி நகரம் போய், தனது தலை வனாகிய கூற்றுவனுக்குக் கூற, இயமன் சினந்து, “அச்சிறு வனாகிய மார்க்கண்டன் ஈறில்லாத ஈசனோ?” என்று தனது கணக்கராஞ் சித்திரகுப்தரை வரவழைத்து மார்க்கண்டரது கணக்கை உசாவினன் சித்திர குப்தர் “இறைவ! மார்க் கண்டேயருக்கு ஈசன் தந்த பதினாறாண்டும் முடிந்தது. விதியை வென்றவர் உலகில் ஒருவருமில்லை; மார்க்கண்டேயருடைய சிவபூசையின் பயன் அதிகரித்துளதால் நமதுலகடைவதற்கு நியாயமில்லை; கயிலாயம் செல்லத்தக்கவர்” என்று கூறினர். இயமன் உடனே தம் மந்திரியாகிய காலனை நோக்கி “மார்க் கண்டேயனை பிடித்து வருவாயாக” என்றனன். காலன் வந்து அவருடைய கோலத்தின் பொலிவையும் இடையறா அன்பின் தகைமையையும் புலனாகுமாறு தோன்றி, முனிகுமாரரை வணங்கி காலன் அழைத்ததைக் கூறி “அருந்தவப் பெரியீர்! எமது இறைவன் உமது வரவை எதிர் பார்த்துளன்; உம்மை எதிர் கொண்டு வணங்கி இந்திர பதவி நல்குவன்; வருவீர்” என்றனன். அதுகேட்ட மார்க்கண்டேயர் “காலனே! சிவனடிக்கன்பு செய்வோர் இந்திரனுலகை விரும்பார்.”

“நாதனார் தமதடியவர்க் கடியவனானும்
ஆதலானும் தந்தகன் புரந்தனக் கணுகேன்
வேதன்மா லமர்பதங்களும் வெஃகலன் விரைவிற்
போதிபோதி என்றுரைத்தலு நன்றெனப் போனான்.”

-கந்தரலங்காரம்.

அது கேட்ட காலன் நமன்பாலணுகி நிகழ்ந்தவை கூற இயமன் வடவனல் போல் கொதித்து புருவம் நெறித்து விழி களில் கனற்பொறி சிந்த எருமை வாகன மூர்ந்து பரிவாரங் களுடன் முனிமகனார் உறைவிடமேகி ஊழி காலத் தெழும் கருமேகம் போன்ற மேனியும் பாசமும் சூலமும் ஏந்திய கரங் களுமாக மார்க்கண்டேயர் முன் தோன்றினன். அந்தகனைக் கண்ட அடிகள் சிறிதும் தமது பூசையினின்று வழுவாதவராகி சிவலிங்கத்தை அர்ச்சித்த வண்ணமாயிருந்தனர்.

கூற்றுவன் “மைந்தா! யாது நினைத்தனை? யாது செய்தனை? ஊழ்வினையைக் கடக்கவல்லார் யாவர்? ஈசனாரது வரத்தை மறந்தனை போலும், நீ புரியும் சிவபூசை பாவத்தை நீக்குமேயல்லது யான் வீசும் பாசத்தை விலக்குமோ? கடற்கரைமணல்களை எண்ணினும் ககனத்து உடுக்களை எண்ணினும் எண்ணலாம்; எனது ஆணையால் மாண்ட இந்திரரை எண்ண முடியுமோ? பிறப்பு இறப்பு என்னும் துன்பம் கமலக்கண்ணனுக்குமுண்டு கமலாசனுக்குமுண்டு; எனக்குமுண்டு; ஆகவே பிறப்பு இறப்பற்றவர் பரஞ்சுடர் ஒருவரே. தேவர் காப்பினும், மூவர்காப்பினும் மற்ற ஏவர் காப்பினும், உனது ஆவி கொண்டல்லது மீண்டிடேன்; விரைவில் வருதி” என்றனன்.

மார்க்கண்டேயர் “அந்தக! அரனடியார் பெருமையறிந்திலை; அவர்களுக்கு முடிவில்லை; முடிவு நேர்கினும் சிவபதமடைவரேயன்றி நின்புரமணுகார். சிவபிரானைத் தவிர வேறு தெய்வத்தைக் கனவிலும் நினையார்; தணிந்த சிந்தையுடைய அடியார் பெருமையை யாரே உரைக்க வல்லார்; அவ்வடியார் குழுவில் ஒருவனாகிய என்னாவிக்குத் தீங்கு நினைத்தாய்; இதனை நோக்கில் உன்னாவிக்கும் உன்னரசுக்கும் முடிவு போலும்.

“தீதாகின்ற வாசக மென்றன் செவிகேட்க
வோதாநின் நாய்மேல் வரும்ஊற்றம் உணர்கில்லாய்
பேதாய் பேதாய் நீயிவணிற்கப் பெறுவாயோ
போதாய் போதாய்” என்றுரை செய்தான் புகரில்லான்.

-கந்தபுராணம்.

“இவ்விடம் விட்டு விரைவில் போதி” என்ற வார்த்தை களைக் கேட்ட மறலி மிகுந்த சினங்கொண்டு, “என்னை அச்சுறுத்துகின்றனை? என் வலிமையைக் காணுதி” என்று ஆலயத்துட் சென்று பாசம் வீசங்கால், மார்க்கண்டேயர் சிவலிங்கத்தைத் தழுவி சிவசிந்தையுடன் நின்றனர். கூற்றுவன் உடனே பாசம் வீசி ஈர்த்திடலுற்றான். பக்தரட்சகராகிய சிவமூர்த்தி சிவலிங்கத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு, “குழந்தாய்! அஞ்சேல், அஞ்சேல், செருக்குற்ற இயமன் நின் உயிர்வாங்க உன்னினன்” என்று தனது இடது பாதத்தை எடுத்து கூற்றுவனை உதைத்தனர். இயமன் தன் பரிவாரங்களுடன் வீழ்ந்து உயிர்

துறந்தான். சிவபிரான் மார்க்கண்டேயருக்கு அந்தமிலா ஆயுளை நல்கி மறைந்தனர். மார்க்கண்டேயர் தந்தை தாயை யணுகி நிகழ்ந்தவை கூறி அவர்கள் துன்பத்தை நீக்கினர். நெடுங்காலத்துக்குப்பின் மரணாவத்தையின்றி பூபார மிகுந்தது. தேவர்கள் வேண்ட சிவபிரான் இயமனை உயிர்ப்பித்தனர்.

“சிதைத்தான் வாமச் சேவடி தன்னாற் சிறிதுந்தி
யுதைத்தான் கூற்றன்விண் முகில்போல்மண் னுறவீழ்ந்தான்”
-சுந்தபுராணம்.

அந்தனுளனுன் னடைக்கலம்புகுத அவனைக்காப்பது
காரணமாக
வந்தகாலன்ற னாருயிரதனை வவ்வினாய்க்குன்றன் வண்மை
கண்டடியேன்
எந்தைநீஎனைநமன்றமர்நலியிலிவன்மற்றென்னடியானென
விலக்குஞ்
சிந்தையால் வந்துன் திருவடி யடைந்தேன் செழும்பொழிற்
றிருப்புன கூருளானே.
-சுந்தரர் தேவாரம்.

“தூமொழி நகைத்துக் கூற்றை மாளிட வுதைத்துக்கோத்த
தோளுடை யெனப்பர்க் கேற்றி
திரிவோனே”
-(வார்குழல்) திருப்புகழ்.

பரற்குளன்புறு புதல்வ:

குடிலைமந்திரப் பொருளுணர்த்திய குழந்தைக் குருமணி
யாதலால் சிவபெருமானுக்கு அன்புடைப் புதல்வனாக
குமார்க்கடவுள் விளங்குகின்றனர்.

நன்மணியு கு திருப்பரங்கிரி:

அநேக நாகவினங்கள் வாழுதலால் இரத்தின மணிகளும்,
யானைகளும், மூங்கில்களும் விசேடித்திருப்பதால் முத்து
மணிகளும் திருப்பரங்குன்றத்தில் சொரிகின்றன என்றனர்.

கருத்துரை

கடல் சுதற சேடன் முடி நெறிய அண்டம் நடுங்க அரக்கர்
தலை மலைபோல் குவிய உதிரநதி பெருக போர்புரிந்த தீரரே!
உமாதேவியாரது திருவருளுடைய சிவக்கொழுந்தன்ன கணப

திக்கு இளைய சகோதரரே! மறலியை உதைத்து மார்க்கண்டே
யரைக் காப்பாற்றிய மகாதேவரது புதல்வரே! திருப்பரங்
குன்றத்தில் உறைபவரே! மாதர் மயக்கமாகிய துன்பத்தை நீக்கி
நல்லருள் புரிவீர்.

9

வடத்தை மிஞ்சிய புளகித வனமுலை
தனைத்தி றந்தெதிர் வருமிளை ஞார்களுயிர்
மயக்கி ஐங்கணை மதனனை ஒருமையினாலே அரு
வருத்தி வஞ்சக நினைவொடு மெலமெல
நகைத்து நண்பொடு வருமிரும் எனஉரை
வழுத்தி அங்கவரொடுசரு வியுமுடல்தொடுபோதே
விடத்தை வென்றிடு படைவிழி கொடுமுள
மருட்டி வண்பொருள் கவர்பொழு தினில்மையல்
விருப்பெ னும்படி-மடிமிசை யினில்விழு
தொழில்தானே
விளைத்தி டும்பல கணிகையர் தமதுபொய்
மனத்தை நம்பிய சிறியனை வெறியனை
விரைப்பதந்தனில் அருள்பெற நினைகுவ
துளதோதான்
குடத்தை வென்றிடு கிரியென எழில்தள
தளத்த கொங்கைகள் மணிவடம் அணிசிறு
குறக்கரும்பின்மெய் துவள்புயன் எனவரு வடிவேலா
குரைக்க ருங்கடல் திருவணை எனமுனம்
அடைத்தி லங்கையின் அதிபதி நிசிசரர்
குலத்தொ டும்பட ஒருகணை விடுமரி மருகோனே
திடத்தெ திர்ந்திடும் அசுரர்கள் பொடிபட
அயிற்கொ டும்படை விடுசர வணபவ
திறற்கு கன்குரு பரனென வருமொரு முருகோனே
செழித்த தண்டலை தொறுமில் கியகுட
வளைக்கு லந்தரு தரளமு மிகுமுயர்
திருப்ப ரங்கிரி வளநகர் மருவிய பெருமானே,

பதவுரை

குடத்தை வென்று-அழகினால் குடத்தை வெற்றி பெற்று, இருகிரி என-இரண்டு மலைகள்போல், எழில் தளதளத்த கொங்கைகள்-அழகு தளதள என்று மெருகிட்டது போல் விளங்கும் தனங்களின் மீது, மணிவடம் அணி-முத்துமாலையையணிந்துள்ள, சிறு குறக் கரும்பின்மெய்-இளங்குறமகளாகிய வள்ளி பிராட்டியின் திருமேனி மீது, துவள்புயன் எனவருவடிவேலா-புரளுகின்ற திருத்தோள்களை உடையவன் என்று புகழ்வருகின்ற கூர்மையான வேலாயுதத்தை யுடையவரே! குரைகளும் கடல்-ஒலிக்கின்ற கரிய கடலை, திருஅணை எனமுனம் அடைத்து-அழகிய அணைகட்டி அடைத்து, இலங்கையின் அதிபதி-இலங்கையின் அரசனான இராவணனை, நிசிசரர் குலத்தொடும்பட-இரவில் உலாவுகின்ற அரக்கர் கூட்டத்துடன் அழியும்படி, ஒருகண்ணவிடும் அரிமருகோனே-ஓர் அம்பை விடுத்தருளி (ஸ்ரீராமராக அவதரித்த) நாராயணருடைய திருமருகரே! திடத்து எதிர்ந்திடும்-உறுதியுடன் எதிர்த்துவந்த, அசுரர்கள் பொடிபட-சூராதியவுணர்கள் தூள்பட்டு மாளும்படி, அயில் கொடும் படைவிடு-வேலாயுதமாகிய உக்கிரப்படையை விடுத்தருளிய சரவணபவ-சரவணப் பொய்கையில் வந்தவரே! திறல் குகன்-வலிமை மிகுந்த குகப் பெருமானே! குருபரன் எனவரும்-மேலாகிய குருமூர்த்தி என்று (வேதங்கள்) புகழ் எழுந்தருளி வருகின்ற, ஒரு முருகோனே-ஒப்பற்ற முருகக்கடவுளே! செழித்த தண்டலை தொறும் இலகிய-வளமை மிகுந்த சோலைகள் தோறும் விளங்கும், குடவளை குலம்தரும் தரளமும் மிகும்-வளைந்துள்ள சங்குகள் ஈன்ற முத்துக்களும் மிகுந்து பொலிகின்ற, உயர் திருப்பரங்கிரி வளநகர் மருவிய-மகிமையால் உயர்ந்த திருப்பரங்குன்றமாகிய வளமை நிறைந்த நகரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமை மிகுந்தவரே! வடத்தை மிஞ்சிய புளகிதவன முலை தனைதிறந்து-மணிவடத்தினும் மேலோங்கிப் புளகம் பூண்டுள்ள அழகிய தனங்களைத் திறந்து, எதிர்வரும் இளைஞர்கள் உயிர்மயக்கி-எதிரிலே வரும் இளைஞர்களுடைய உயிரை மயங்குமாறு செய்து, ஐங்கணை மதனனை ஒரு அருமையினாலே வருத்தி-ஐந்து மலர்க்கணைகளையுடைய மன்மதனை ஒப்பற்ற அருமையுடன் வருவித்து, வஞ்சகநினைவொடு மெலமெல நகைத்து-வஞ்சனையான எண்ணத்துடன் மெல்ல மெல்லச் சிரித்து, நண்பொடு வரும் இரும் என உரைவழுத்தி-நட்புரிமை காட்டி “வாரும்” “இரும்” என்று உரைபேசி, அங்கு அவரோடு சருவியும்-அங்கு அவர்களுடன் பழகி, உடல்தொடுபோதே-உடம்பைத் தொடுகின்றபோதே, விடத்தைவென்றிடு படை விழிகொடும்-விடத்தையும் (கொடுமையால்) வெல்லுகின்ற ஆயுதம்பொன்ற கண்களைக் கொண்டு, உளம் மருட்டி-

உள்ளத்தை மாறுபடச்செய்து, வண்பொருள்கவர் பொழுதினில்-
வளமைமிக்க பொருளைக் கவர்கின்றபோது, மயல் விருப்பு எனும்படி-
(உம்மைக்கண்டு உளம்) மயங்கி விருப்பம் கொண்டேன் என்றுகூறி,
மடிமசையினில்விழு தொழில்தானே விளைத்திடும்-ஆடவர் மடித்
தலத்தின் மீதுவிழுந்து மகிழ்ச்சியை விளைக்கின்ற சாகஸத் தொழிலைச்
செய்கின்ற, பல கணிகையர் தமது-பொதுமகளிர் பலருடைய, பொய்
மனத்தை நம்பிய சிறியனை-பொய் நிறைந்த மனத்தை மெய்யென நம்பிய
சிறியவனும், வெறியனை-மயக்கம் உடையவனும் ஆகிய அடியேனை,
விரைபதந்தனில் அருள்பெற நினைகுவது உளதோதான்-மணம் மிகுந்த
தேவரீருடைய திருவடியைச் சார்ந்து திருவருளைப் பெற உமது
திருவுள்ளத்தில் எண்ணியருளுந் தன்மை எனக்கு உண்டாகுமோ?

பொழிப்புரை

பொன்குடத்தை அழகினால் வென்று இருமலைகள்
போல் அழகு பெற்று தளதளப்புடைய தனங்கள்மீது முத்து மணி
மாலைகள் அணிந்த இளம்பருவமுடைய கரும்புபோன்ற வள்ளி
யம்மையாருடைய திருமேனி மீது துவள்கின்ற தோள்களை
யுடைய வடிவேலரே! ஒலிக்கின்ற கரிய கடலின் கண் அணை
கட்டி இலங்கைக்குத் தலைவனாகிய இராவணனை அசுரர்
குழாத்துடன் மாண்டு ஒழிய ஒரு கணைவிடுத்த திருமாலின்
திருமருகரே! உறுதியுடன் போரில் எதிர்த்த சூராதியவுணர்கள்
பொடிபட்டு அழகிய கூர்மையான வேலாயுதத்தை விடுத்த
சரவணபவ மூர்த்தியே! ஆற்றல்மிக்க குகப் பெருமானே!
குருபரரே! என்று (வேதாகமங்கள்) புகழும்படி எழுந்தருளிவரு
கின்ற முருகக் கடவுளே! செழுமை மிக்க சோலைகள் தோறும்
திகழ்கின்ற வளைந்த சங்குகள் ஈன்ற முத்துக்கள் மிகுந்ததும்
பெருமையால் உயர்ந்ததும் வளமை நிறைந்ததுமாகிய திருப்
பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமையிற் சிறந்தவரே!
முத்துவடம் புனைந்து பூரித்த அழகிய தனங்களைத் திறந்து,
தமது எதிரில் வருகின்ற இளைஞர்களுடைய உயிரைமயக்கி,
ஐங்கணைக் கிழவனாகிய மன்மதனை மிகவும் அருமையுடன்
வருவித்து, தீய நினைவுடன் மெல்ல மெல்லச் சிரித்து, நட்புரிமை
காட்டி, “வாரும்,” “இரும்” என்று இதவசனம் பேசி, அவர்
களுடன் பழகி, உடம்பை தொடும் போதே, நஞ்சினும் கொடிய
ஆயுதம் போன்ற கண்களைக் கொண்டு உள்ளத்தை மருட்டி,
வளமையான பொருளைப்பறிக்கும் பொழுது, “உம்மீது அதிக

விருப்பம் பூண்டு மயங்குகின்றேன்” என்று கூறி மடியின் மிசை விழும் செயலையுடைய விலை மகளிரது பொய் மனத்தை மெய்யென்று நம்பி மயங்கும் சிறியவனைத் தேவரீரது நறுமணங் கமழ்கின்ற திருவடியை சார்ந்து அருள் பெறுமாறு திருவுள் ளத்தில் திளைத்தருளும் தன்மை உண்டாகுமோ?

வடத்தை மிஞ்சிய புளகித வனமுலை:

பொதுமகளிர் மார்பில் முத்து பவளம் பொன்மணி முதலியவைகளால் ஆகிய மாலைகளை நிரம்பவும் அணிந்து கொள்வர் இளைஞர்களைக் காணும்தோறும் புளகிதமடை வர்

ஐங்கணை மதனன்:

மன்மதன் கரும்பு வில்லில் ஐந்து வகையான மலர்க்கணை களை விடுத்து உயிர்களுக்கு வேட்கைத் தீயை மூட்டுவன்.

மா, அசோகு, முல்லை, தாமரை, கருங்குவளை என்ற மலர்கள் என அறிக.

நண்பொடு மெலமெல நகைத்து:

நட்புரிமை காட்டி வெண்மையான பல் சிறிது தெரியும்படி மெல்லப் புன்சிரிப்பைச் செய்து அம்மகளிர் ஆடவரை மயக்குவர்.

“முகிழாகிய நகையுங் காட்டி”

-(முகிலாமெனு திருப்புகழ்)

வருமிருமெனவுரை வழுத்தி:

வரும் என்ற சொல் குறுகல் விகாரம் பெற்றது.

தெருவில் போகும் இளைஞர்களை கண்வீசி, “இங்கே வாருங்கள்! இந்த வீடு உங்கள் வீடுதான்; இங்கு இருங்கள்” என்று இதவசனங்கூறி மருட்டுவர்.

“பண்டு தந்தது போதாதோ மேல்
இன்று தந்துற வோதான்
இங்கு நின்றதென் வீடே வாரீர்”

-(அவ்கைமென்) திருப்புகழ்

விடத்தை வென்றிடு படைவிழி கொடுமுள மருட்டி:

விலைமகளிரின் கண்கள் நஞ்சினும், நமனுடைய ஆயுதத் தினும் கொடியது. நஞ்சும் நமன் படையும் உயிரை மட்டும் மாய்க்கும். விலைமகளிர் கண்கள் உயிரை மாய்ப்பதுடன் அமையாது, தீவினையை மூட்டி நரகையும் நல்கும்.

“படையென படையென அந்திக்குங் கட்கடையாலே:

(பரிமள களப) திருப்புகழ்

பொய்மனத்தை நம்பிய சிறியன்:

பொது மகளிர் தம்பால் வருவோரிடம் பொருள் பறிக்கும் நோக்கம் ஒன்றையே கொண்டு, ஒரு சிறிதும் அன்பு இல்லாமல் அன்புடையார் போல் பொய்மையாக நடிப்பர். அப்பொய் மையை மெய்மையாக நம்புவர் சிறியர். அதாவது அறிவாற்றலில் சிறியவர்.

வெறியன்:

காமமாகிய பித்தேறி மயங்கியவன்; வெறி-மயக்கம், வெறி பிடித்தவனுக்கு வெயில் நிழலாகவும், கந்தல், பட்டு உடையாகவும், புழுதி கஸ்தூரியாகவும், 'துன்பம் இன்பமாகவும் மாறுபட்ட உணர்ச்சி மிகுந்து இருக்கும்.

அது போல் காமவெறி கொண்டவனும், புண்ணியத்தைப் பாவமாகவும், பாவத்தைப் புண்ணியமாகவும் இரவைப் பகலாகவும், பகலை இரவாகவும் கேட்டை உறுதியாகவும் எண்ணி அவமே அலைந்து திரிந்து அழிவான்.

இந்த வெறியை வென்றவரே வேற்பெருமானை யடைவர்.

“வெறிவென் றவரோடுறும் வேலவனே” - அநுபூதி(48)

அருள்பெற நினைகுவ துளதோதான்:

தேவரீருடைய அடியவனாகிய நான், உனது பாதமலரிற் சார்ந்து இன்புற உனது கருணை நிறைந்த திருவுள்ளம் சற்று நினைக்காதோ? அவ்வாறு நினைக்கும் நாள் என்றோ?” என்று அடிகளார் முருகனை வேண்டி உருகுகின்றனர்.

இறைவன் கருணையே வடிவானவன்; தியாகமூர்த்தி. எல்லாவற்றையும் எப்போதும் குறைவறத் தர வல்லவன். நம்

இடர்களை யெல்லாம் அறிகின்றவன்; அப்படிக்கிருந்தும் பலர் இடர்படுகின்றனர். அதனால் இறைவன் அவர்கள் இடரை அறிந்தவனல்லன்; பராமுகமாய் இருக்கின்றானுமல்லன். அருள் புரிய பின் வாங்கும் கடினசித்தம் உடையவனுமல்லன். பின்னர் இறைவன் பலருடைய இடர்களைக் களையாமைக்குக் காரணம் யாது?

பல குழந்தைகளைப் பெற்ற தாயார் உடல்நலமுள்ள குழந்தைகட்கு நல்லுணவு தருகின்றாள். உடல் நலமில்லாத குழந்தைகட்கு நோய் தீரும் பொருட்டு விளக்கெண்ணெய், வேப்பங்கொழுந்து முதலிய கசப்பு மருந்துகளைத் தந்து, அஜீரணம் போகும் பொருட்டு உணவுத் தராமல் பட்டினி போடுகின்றாள். கருணை நிறைந்த தாய் அங்ஙனம் போடுகின்றாள். கருணை நிறைந்த தாய் அங்ஙனம் புரிவதற்கு காரணம் யாது? கருணையின்மையன்று, குழந்தையின் நோய் நீக்கம் கருதி உரிய காலம் வரும்வரை பொறுத்திருப்பாள். அது போல் இறைவனும் உயிர்கள் மலமாயா கன்மங்களின் நீக்கம் கருதி வினைகளை உயிர்கள் துய்க்கும் பொருட்டு, பக்குவ காலம் வரும் வரை அருள்புரியக்காத்திருப்பன்.

குடத்தைவென்று...வடிவேலா:

வள்ளியம்மையார் இச்சாசக்தி, ஆன்மாக்கள் இச்சையின்றி ஒரு செயலும் செய்யமாட்டா. செயல் இல்லையானால் வினைகள் ஒழியமாட்டா. செயல்பட்டு வினைகளைத் துய்த்து மலத்தின் வலிமையைக் கெடுத்து பேரின்பத்தை உயிர்கள் எய்த வேண்டும். உயிர்களுக்கு இச்சை விளையும் பொருட்டு இறைவன் இச்சாசக்தியுடன் கூடி நிற்கின்றான்.

வள்ளியம்மையாருடைய இருதனங்கள் அபரஞானம் பரஞானம் என உணர்க. அந்த ஞானங்களை இறைவன் விரும்புகின்றான்.

குரைக்கருங் கடல் திருவணை எனமுனம் அடைத்து:

இராமர் இலங்கை செல்லும் நிமித்தம் தென்கடலை வானர சேனைகளைக் கொண்டு பெரிய பெரிய குன்றுகளை கொணர்ந்து அணை புதுக்கினார். (இதன் விளக்கத்தை “தலைவலிமருத்திடு” என்ற திருப்புகழ் விரிவுரையில் பார்க்கவும்)

இந்த செயற்கருஞ் செயலை அவரையன்றிச் செய்யவல்லார் யாவர்?

பிறவிப் பெருங்கடலை அடைத்தனர் என இதனால் அறிக.

வீடணனாகிய சத்துவ குணத்தை வாழ்வித்து, தாமச குணமாகிய கும்பகர்ணனையும் ராஜஸ குணமாகிய ராவணனையும் மாய்த்தனர்.

கருத்துரை

வள்ளிமணவாளரே! திருமால் மருகரே! சூரசங்காரம் புரிந்த வீரமூர்த்தியே! பராசலமேவிய பரமனே! மாதர் மையல் தீர்ந்து உமது திருவடிசேர அருள்புரிவீர்.

10

கனகந்திரள் கின்றபெ ருங்கிரி தனில்வந்துத கன்தக னென்றிடு கதிர்மிஞ்சிய செண்டை யெறிந்திடு	கதியோனே
கடமிஞ்சி யநந்த விதம்புணர் கவளந்தனை யுண்டு வளர்ந்திடு கரியின் துணையென்று பிறந்திடு	முருகோனே
பனகந்துயில் கின்ற திறம்புனை கடல்முன்பு கடைந்த பரம்பரர் படரும்புய லென்றவ ரன்புகொள்	மருகோனே
பலதுன்ப முழன்று கலங்கிய சிறியன்புலை யன்கொலை யன்புரி பவமின்று கழிந்திட வந்தருள்	புரிவாயே
அனகன் பெயர் நின்றுரு ஞந்திரி புரமுந்திரி வென்றிட வின்புடன் அழலுந்த நகுந்திறல் கொண்டவர்	புதல்வோனே
அடல்வந்து முழுங்கி யிடும்பறை டுடுண்டுடு டுண்டுடு டுண்டென அதிர்கின்றிட அண்ட நெரிந்திட	வருகூர்

மனமுந்தழல் சென்றிட வன்றவ

ருடலுடங்குட லுங்கிழி கொண்டிட

மயில்வென்றனில் வந்தரு ளங்கன்

பெரியோனே

மதியுங்கதி ருந்தட வும்படி

உயர்கின்ற வனங்கள் பொருந்திய

வளமொன்று பரங்கிரி வந்தருள்

பெருமானே.

பதவுரை

கனகம் திரள்கின்ற-பொன் திரளுகின்ற, பெருங்கிரிதனில் வந்து-பெரிய மலையாகிய மேருகிரியை யடைந்து, (அம்மேருகிரியின் செருக்கை யடக்கும் பொருட்டு) தகன் தகன் என்றிடு-தகதகவென்று மின்னுகின்ற, கதிர் மிஞ்சிய-ஒளிமிகுந்த, செண்டை எறிந்திடு-செண்டாயுதத்தை எறிந்திட்ட, கதியோனே-புகலிடமானவரே! கடம் மிஞ்சி-மதம் மிகுந்து, அநந்தவிதம் புணர்-அளவில்லாத வகைகளாகப் புரிந்த பட்சணங்களின், கவளந்தனை உண்டு-கவள அளவாக எடுத்து உண்டு, வளர்ந்திடு-வளர்ந்திடும் படியான, கரியன் துணை என்று பிறந்திடு-யானை முகத்தை யுடைய விநாயக மூர்த்தியினது சகோதரராகத் தோன்றிய, முருகோனே-முருகப்பெருமானே! பனக-பாம்பாகிய ஆதிசேடன் மீது, துயில்கின்ற திறம்புனை-அறிதுயிலாகிய யோக நித்திரை புரிவதில் வல்லவரும், கடல் முன்பு கடைந்த-திருப்பாற்கடலை முன்னாளில் (தேவர் பொருட்டு) கடைந்தவரும், பரம்பரர்-பெரிய பொருளாக விளங்குபவரும், படரும் புயல் என்றவர்-ஆகாயத்தில் படருகின்ற மேகத்திற்குச் சமானமாகிய நீல நிறத்தையுடையவருமாகிய நாராயணமூர்த்தி, அன்புகொள் மருகோனே-மிகுந்த அன்பு கொள்ளுகின்ற மருகனாக எழுந்தருளியவரே! அனகன் பெயர் நின்று-பாவமில்லாதவன் என்கிற பெயருடன் நிலைபெற்றிருந்து, உருளும் திரிபுரமும் திரி-நிலையற்று உருண்டுகொண்டு திரிகின்ற மூன்று புரங்களையும், வென்றிட-வெற்றி பெறும் பொருட்டு, இன்புடன்-இன்பத்துடன், அழல் உந்த-அக்கினி எழுந்து சாம்பராகும்படி, நகுந்திறல் கொண்டவர்-நகைக்கும்படியான வல்லபத்தையுடைவராகிய சிவபெருமானது, புதல்வோனே-திருக்குமாரரே! அடல் வந்து-வாள்வலியாலும் தோள்வலியாலும் சிறந்து வந்து, முழங்கியிடும் பறை-நன்றாக முழங்குகின்ற பறைவாத்தியங்கள், டுடுடுண் டுடுடுண் டுடுடுண்டென-டுடுடுண்டுடுடுண் டுடுடுண் என்கிற ஒலியைச்செய்ய, அதிர்கின்றிட-உலகம் அதிர்ச்சியடையவும், அண்டம் நெரிந்திட-கூட்டம் மிகுதியினால் அண்டங்கள் நெரியவும், வருகுரர்-போர்க்களத்திற்கு வந்த குரர்களது, மனமுந்தழல் சென்றிட-மனத்தினிடத்தும் அக்கினி சென்று சுடும்படி, அன்று அவா-

அந்த நாளில் அவர்களுடைய, உடலும் குடலும் கிழிகொண்டிட-
உடல்களும் குடல்களும் கிழிந்தழியும்படியாகவும், மயில்வென் தனில்-
மயில்வாகனத்தின் முதுகின்மேல், வந்து அருளும்-வந்து அருள்புரியும்
படியான, கன பெரியோனே-பெருமை பொருந்தி அடலாலும் அறிவாலும்
பெரியவனே! மதியும் கதிரும்-சந்திரனும் சூரியனும், தடவிப் படி-உராய்ந்து
கொள்ளும்படியாக, உயர்கின்ற-உயர்ந்து ஒங்கி வளர்ந்துள்ள, வனங்கள்
பொருந்திய-சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள, வளம் ஒன்று-வளம்பொருந்திய,
பரங்கிரி வந்து அருள்-திருப்பரங்குன்றத்தில் (அடியார் பொருட்டு)
எழுந்தருளித் திருவருள் புரியும். பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே!
பல துன்பம்-பல துன்பங்களால், உழன்று கலங்கிய-மனம் சுழன்று
கலக்கமுற்ற, சிறியன்-அறிவு முதலியவற்றால் மிகவுஞ் சிறியவனும்,
புலையன்-புலாலுண்பவனும், கொலையன் புரி-கொலைபுரிபவனுமாகிய
அடியேன் செய்கின்ற, பவம் இன்று கழிந்திட-பாவங்கள் இன்றோடு
அழிந்து போகும்படி, வந்து அருள்புரிவாயே-தேவரீர் அடியேன் முன்
தோன்றி திருவருள் புரிய வேண்டும்.

பொழிப்புரை

பொன் திரளுகின்ற பெருங்கிரியாகிய மகாமேரு கிரியை
யடைந்து அதன் செருக்கை யகற்றுவான் தகன் தகன் என்று ஒளி
வீசுகின்ற செண்டாயுதத்தையெறிந்த புகலிடமானவரே! மதம்
மிகுந்து முடிவில்லாத வகை வகையாகப் புரிந்த பட்சணங்களை
கவளங் கவளமாக உண்டு வளர்கிற யானை முகத்தையுடைய
விநாயக மூர்த்திக்கு இளைய சகோதரரே! பன்னகத்தின்மிசை
அறிதுயிலமர்வதில் வல்லவரும், முற்காலத்தில் தேவர்கள்
பொருட்டு கூர்மாவதார மெடுத்து கடல் கடைந்தவரும் பெரிய
பொருளும், ஆகாயத்தில் படர்ந்துலவுகின்ற நீலமேகம் போன்ற
திருமேனியை யுடையவருமாகிய நாரயணமூர்த்தி மிகவும் அன்பு
கொள்ளும் மருகரே! பாவமில்லாதவரென்ற திருநாமத்துடன்
நிலைபெற்று நின்று, மூன்று உலகத்திலும் திரிந்துழன்ற
திரிபுரங்களும் அழியும்படி அக்கினிப் பொறி தோன்ற நகைக்குந்
திறனுடைய சிவபெருமானது திருக்குமாரரே! வல்லபத்தால்
வந்து ஒலி மிகுந்து முழங்கும் பறைவாத்தியங்கள் டுடுடுண்
டுடுடுண் என்று அதிரவும், அண்டங்கள் நெறியவும் இரண
களத்திற்கு வருகிற சூராதியவுணர் குழாங்களது மனத்திலும்
அக்கினி சென்று தகிக்குமாறு அந்நாளில் அவ்வசுரர்களின்
உடலுங் குடலும் கிழிந்து அழியும்படி மயில் முதுகினில்

எழுந்தருளி வந்த முருகப் பெருமானே! சந்திர சூரியர்கள் மிக்க திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமையிற் சிறந்த வரே! பல துன்பங்களால் சுழற்சியை யடைந்து கலங்கிய சிறிய வனும், புலையனும், கொலையனும் ஆகிய அடியேனது பாவங்கள் இன்றே நீங்குமாறு தேவரீர் அடியேனது முன் தோன்றி அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

கனகந்திறள்கின்ற...செண்டையெறிந்திடு கதியோனே:

முருகப்பெருமானது சாரூபம் பெற்ற அபர சுப்ரமணிய மூர்த்திகளுக்குள் ஒன்று முருகவேளது திருவருட்கலையுடன் சம்பந்தப்பட்டு உக்கிரப் பெருவழுதியாகத் தோன்றியது. இதனையுணராதார் முருகநாயகரே உக்கிரப் பெருவழுதி யாகத் தோன்றினாரெனக் கூறி இடர்ப்படுவார். முருகவேள் பிறப்பில்லாதவர் என்பதை நம் அருணகிரியார், பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான் என்று கூறியுள்ளதால் அறிக.

சுப்ரமண்ய சாரூபம் பெற்றோர் பலர் என்பதை அடியிற் கண்ட பிரபல பிரமாணம் வலியுறுத்துமாறு காண்க.

ஓரேழு கோடி பைங்கரர் கோடி வயிரவ ரொன்பது கோடி
சீர்க்கெழுமெண்டோ ணீலிகண்மயின் மேற் செல்லும்

வேலுழவரெண் கோடி
ஏர்பேறு மியக்க ரொன்றரைக்கோடி யிசைநவில் கின்னரர் கோடி
கூர்நுதிப் பிறைப்பற் புயங்கமோர் மூன்றுகோடி தானவரிரு கோடி.
-காசிகாண்டம்

இன்னணம் சாரூபம் பெற்ற அபர சுப்ரமணிய மூர்த்தி களில் ஒன்றே ஞானசம்பந்தராக வந்தது. இதை கூர்த்தமதி கொண்டுணராதார் மூவருக்கு முதல்வனும், மூவரும் பணி கேட்க, முத்தொழிலைத் தந்த முழுமுதற் கடவுளும், தாரகப் பொருளாய் நின்ற தனிப்பெருந் தலைவனுமாகிய பதிப்பொருட் பரஞ்சடர் வடிவேலண்ணலே சம்பந்தராகவும் உக்கிரகுமார ராகவும் பிறந்தாரென எண்ணுகின்றனர். தெய்வ இலக்கணங்கள் யாதுயாது உண்டோ அவையனைத்தும் ஒருங்கேயுடைய முருகப்பெருமான் பிறப்பிலி என்பதை வேதாகமங்களால் நுணுகி யாராய்ந்தறிக.

மேருவைச் செண்டாலெறிந்த வரலாறு

அறுபத்து நான்கு சக்தி பீடங்களிற் சிறந்ததும் துவாத்
சாந்த சேஷத்திரமுமாகிய மதுரையம்பதியில் சோமசுந்தரக்
கடவுள் திருவருளால் தடாதகைப் பிராட்டியாரது திருவுதரத்
தின் கலவுறாது அயோநிஜராக முருகவேளது திருவருட்சத்தி
யுடன் சேர்ந்து முருக சாரூபம் பெற்ற அபர சுப்ரமண்யமூர்த்தி
களில் ஒருவர் உக்கிரகுமார பாண்டியராகத் தோன்றி, அறநெறி
பரப்பி அரசாண்டு கொண்டிருந்த ஞான்று, கோள்கள் திரிந்த
தால் மழை பொழியாதாயிற்று. அதனால் நதிகள், குளங்கள்,
கிணறுகள், முதலிய நீர் நிலைகள் வற்றி, விளைபொருள் குன்றி,
கொடிய பஞ்சம் ஏற்பட்டது. மாந்தராகள் பசியால் வாடி வருந்
தினார்கள். உக்கிர குமார பாண்டியர் “மழை வளம் வறந்தது
யாது காரணம்” என்று வினவ, கால அளவுகளை நன்குணர்ந்த
புலவர்கள் சோதிட நூலையாராய்ந்து “மன்னரேறே! அழியாத
பிரமகற்ப மட்டும் ஏனைய கிரகங்கள் கதிரவனையடைந்து
பார்த்து நின்றலால் ஓராண்டுவரை வானத்தினின்றும் மழை
பொழியாது” என்றார்கள்.

அதுகேட்ட உக்கிரகுமாரர் குழந்தையின் நோயைக் கண்டு
வருந்தும் நற்றாய்போல் குடிகளிடத்து மனமிரங்கி அத்துன்
பத்தை நீக்கும் உபாயத்தை உன்னி, ஆலயஞ்சென்று மதிநதி
யணிந்த சோமசுந்தரக் கடவுளைக் கண்டு பணிந்து, “தேவதேவ
மகாதேவ! தென்னாடுடைய சிவபரஞ்சுடரே! எந்நாட்டவர்க்கும்
இறைவ! மழையின்றி மாந்தர்கள் பசியால் வாடி மெலிகின்றனர்.
தேவரீர் திருவருள் புரிய வேண்டும்” என்று குறையிரந்தனர்.
முறையே மும்முறை வலம் வந்து வணங்கி தம் இருக்கை புக்கு
கங்குல் வந்ததும் துயில் புரிவாராயினர். வெள்ளியம்பலத்தில்
மாறியாடிய வித்தகர் உக்கிரப்பெருவழுதியார் கனவில் வந்து
தோன்றி, “சீருடைச் செல்வ! இக்காலத்து மழை பெய்தல் அரிது.
அதனைக் குறித்து வருந்தாதே. மலைகட்கரசாயிருக்கிற
மேருமலையின் கண் ஒருகுகையில் அளவுகடந்த ஒரு வைப்புநிதி
சேமஞ் செய்துளது; ஆங்கு நீ சென்று அம்மலையின் செருக்
கழிய செண்டாலெறிந்து நின் ஆணைவழிப்படுத்தி சேமநிதியில்
வேண்டியவற்றை எடுத்து அந்த அறையை மூடி நின் அடையாள
மிட்டு மீளுதி” என்று அருளிச் செய்தனர்.

உக்கிரகுமாரர் கண்விழித்தெழுந்து மகிழ்ந்து காலைக் கடனாற்றி அங்கயற்கண்ணம்மையுடன் எழுந்தருளியுள்ள ஆலவாயாளை வழிபட்டு விடை பெற்று நால்வகைப் படைகள் குழவும் சங்குகள் முழங்கவும், ஆலவட்டங்கள் வீசவும் வந்தியர்கள் பாடவும் இரதத்தின் மீதூர்ந்து வடதிசையை நோக்கிச் செல்வாராயினர். தென் கடலானது வடதிசையை நோக்கிச் செல்வது போலிருந்தது அக்காட்சி. எதிர்ப்பட்ட மன்னர்களால் வணங்கப்பெற்று இமவரையைக் கடந்து பொன்மயமாய்த் திகழும் மகாமேருகிரியின் பாங்கர் அடைந்து அம்மேருமலையை நோக்கி “எந்தையாகிய சிவபெருமானது அரிய சிலையே! உலகிற்கோர் பற்றுக்கோடே! கதிரும் மதியும் உடுக்களும் சூழ்ந்து வலம்வரும் தெய்வதவரையே! தேவராலயமே!” என்று அழைத்தனர். வழுதியர்கோன் அழைத்தபோது மேருமலையரசன் வெளிப்பட்டுவரத் தாமதித்ததால், இந்திரனை வென்ற இளங்காவலன் சினந்து மேருமலையின் தருக்ககலுமாறு வானளாவிய அம்மகா மேருவின் சிகரத்தைச் செண்டா யுதத்தால் ஓங்கி அடித்தனர். மேருமலை அவ்வடி பட்டவுடனே பொன்னாற் செய்த பந்துபோல் துடித்தது. எக்காலத்தும் அசையாத அம்மலை அசைந்து நடுங்கியது. சிகரங்கள் சிதறின; இரத்தினங்களைச் சொரிந்தது.

அடித்தலு மசையா மேரு அசைந்து பொற் பந்து போலத் துடித்தது சிகரப்பந்தி சுரர்பயில மாடப்பந்தி
வெடித்தன தருணபானு மண்டலம் விண்டு தூளாய்ப்
படித்தலை தெறித்தா லென்னப் பன்மணி யுதிர்ந்த வன்றே.

மேருமலையின் அதிதேவதை உடனே அட்டகுலபருவதங்கள் போன்ற எட்டுப் புயங்களையும் நான்கு சிகரங்களையும் கொண்டு நாணத்துடன் வெளிப்பட்டு உக்கிர குமார பாண்டியரை வணங்கியது. பாண்டிய நாட்டிறைவன் சினந்தணிந்து “இதுகாறும் நின் வரவு தாமதித்த காரணம் யாது?” என்று வினவ, மேருமலையின் அதிதேவதை “ஐயனே! அங்கயற்கண்ணம்மையுடன் எழுந்தருளியுள்ள சோமசுந்தரேசுவரை இவ்வடிவத்துடன் ஒவ்வொரு நாளும் சென்று வழிபடும் நியமம் பூண்டிருந்தேன். இன்று அறிவிலியாகிய அடியேன் ஒரு மடவரலைக் கண்டு மனமருண்டு வெங்காம சமுத்திரத்தில் மூழ்கி ஆலவாய்க் கடவுளை வழிபடும் நியமத்தை மறந்து

வாளாயிருந்தேன். எம்பெருமானது திருவடிக்குப் பிழைசெய்த இத்தீங்கின் காரணத்தால் தேவரீரது செண்டாயுதத்தால் அடியும் பட்டேன். புனிதனாயினேன். சிவ வழிபாட்டினின்றும் தவறிய எனது அஞ்ஞானத்தை நீக்கியுதவி செய்தனை. அண்ணலே! இதைக் காட்டிலுஞ் சிறந்த உதவி யாது உளது? இதற்குக் கைம்மாறு அடியேன் யாது செய்யவல்லேன். பற்றலர் பணியுங் கொற்றவ? இங்கு வந்த காரணம் என்கொல்? திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டும்” என்று வினவ உக்கிரகுமாரர் “வரையரசே! பொன்னை விரும்பி நிற்பால் வந்தனன்” என்றனர். மலையரசன் “ஐயனே! பொன் போன்ற தளிரையுடைய மாமர நிழலில் ஓரறையில் ஒரு பாறையில் மூடப்பட்டுக் கிடக்கிறது. அச்சேம நிதியில் நினக்கு வேண்டியவற்றைக் கொண்டு நின் குடிகளுக்கீந்து வறுமைப் பிணியை மாற்றுதி” என்கூற, வருணனை வென்ற மாபெருந் தலைவராகிய உக்கிரப் பெருவழுதி அவ் வறைக்குட் சென்று பாறையை எடுத்து அளவற்ற பொன்களை எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் அப்பாறையை மூடி மிகுந்த பொருளையுந் தம்முடையதாகத் தமது கயல் முத்திரையை அப்பாறை மேல் எழுதி, ஆங்கிருந்து புறப்பட்டு, மதுரையம் பதியையணுகி, தேரை விட்டிழிந்து முக்கட் பரமனுடைய திருவாலயம் புகுந்து மூவர் முதல்வனை மும்முறை வணங்கி அந்நிதிகளையெல்லாம் மாந்தர்களுக்கீந்து பசி நோயை நீக்கி இன்பந்தந்து இனிது அரசாண்டனர்.

பனகந்துயில்கின்ற திறம்புனை:

ஆயிரந்தலைகளையுடைய ஆதிசேடப் பன்னாகப் பாயலின் மீது நாராயணர் அறிதுயில் (யோகநித்திரை) புரிந்து ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருள் புரிகிறார்.

கடல் முன்பு கடைந்த பரமபரர்:

முற்காலத்தில் தேவர்களுக்கு நரை திரை மூப்பு முதலியன இருந்தன. அதனால் தேவர்கள் வருந்தி திருமாலிடம் தங்கள் குறை கூறி அதனை நீக்கியருளுமாறு வேண்ட, நாராயணர் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தபானம் புரிவீரேயாமாகில் நுமக்கு நரை திரை முதலியன உண்டாகா என்று கூறி அமிர்த மதனம்புரிவதற்காக பாற்கடலில் மந்தரமலையை மத்தாக விடுத்து வாசகியைத் தாம்பாகப் பிடித்து தேவர்கள் வாற்புறத்

தும், அவுணர்கள் தலைப்புறத்தும் இருந்து மாறிமாறி இழுத்துக் கடையத் தாம் மந்தரமலை கடலில் ஆழா வண்ணம் கூர்ம வடிவமேற்று அம்மலையைத் தாங்க பல கரங்களைக் கொண்டு அமரருடன் பாற்கடலைக் கடைந்தனர்.

அன்பு கொள் மருகோனே:

நாராயணர் கடல் கடைந்து விண்ணவர்க்கு அமிர்த மீந்தனர். முருகவேள் “அகில புவனாதி யெங்கும் வெளியுற மெய்ஞ்ஞான இன்ப அமுதை ஒழியாதருந்த” விண்ணவர்க்கும் மண்ணவர்க்கும் அருள்பவரானபடியால் நாராயணர் அன்பு கொள்மருகோனாக முருகவேள்மிளிக்கிறார்.

பலதுன்ப முழன்று கலங்கிய சிறியன்:

மாதாவுதரத்தில் கருப்பையில் முந்நூறு நாட்கள் கிடந்து உதராக்கினியாலும், கிருமிகளாலும் ஏற்படுகிற துன்பத்தாலும், தலைகீழாகப் பிறந்த பின்னும் பசியாலும், நோய்களாலும் பேய்களாலும் உண்டாகிற துன்பத்தாலும், வயதேறிய பின் மனைவி மக்களால் உண்டாகிற துன்பத்தாலும், அவர்களைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு பல திசைகளிலும் சென்று ஓய்வின்றி உழைத்து பொருள் தேடுவதாலுண்டாகிற துன்பத்தாலும், தேடிய பொருளைக் காப்பாற்றுவதால் ஏற்படுகிற துன்பத்தாலும், கள்வர் பகைவர் முதலானவர்களால் உண்டாகிற துன்பத்தாலும், பசிதாக மூப்பு முதலிய துன்பத்தாலும், மரணாவஸ்தையாலுண்டாகிற அளப்பருந்துன்பத்தாலும், எனவே பிறந்தது முதல் இறக்கிறவரையிலும் உயிர் மிகமிகத் துன்புறு கிறது. இத்தகைய பல துன்பங்களால் உழன்று அறிவும் மனமுங் கலங்கிய சிறியன்.

புலையன்:

புலாலுண்பவன் புலையன்: இதனை அடியிற் காணும் ஆன்றோர் வாக்காவறிக.

ஆமுயிர் கொல்லார் மேலோ ரறிவினை யறிந்த நல்லோர்
தீமன மடக்க வல்லா ரிவர்களே தேவராவர்
காமராய்க் கற்பழித் தோர் களவுசெய் துடல்வளர்த்தோர்
மாமிசந் தின்போ ரெல்லாம் மானிடப் புலையர்தாமே.

கொலையன்:

கொலையைக் காட்டிலும் இழிந்த பாவம் வேறொன்றில்லை என்பதைப் பொதுமறையாசிரியரும் போதிக்குமாறு காண்க.

அறவினை யாதெனில் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை யெல்லாந் தரும்.

அறங்களுக்கெல்லாம் தலைசிறந்து விளங்குவது கொல்லாமையேயாம். விரதங்களிற் சிறந்ததும் கொல்லா விரதமேயாம்.

பவம் இன்று கழிந்திட வந்து அருள் புரிவாயே:

எத்துணைப் பாவங்கள் புரிந்தாரேனும் பாவ நாசகனாகிய குமாரக் கடவுள் தரிசனையுண்டாகுமேல் பாவங்கள் முழுவதும் நீங்கப்பெற்றுத் தூயவராவார். கோடிக்கணக்கான காக்கைகள் கூடியிருந்தாலும் ஒரு கல்லின் முன் நிற்காதல்லவா? சருகுகள் செந்தழலின் முன் நிற்காதல்லவா? அவை போலென்றறிக. மகாகொடிய மறச்செயல்களைப் புரிந்த சூரபன்மன் நம் முருகப் பெருமானது சன்னிதியிற் சென்று அப்பரமனது தண்ணருள் நோக்கம் பட்டவுடனே பாவங்கள் அறவே நீங்கி ஒருவராலும் பெறுதற்கரிய பேற்றைப் பெற்றனன்.

தீயவை புரிந்தா ரேனுங் குமரவேள் திருமு னுற்றால்
தூயவ ராகி மேலைத் தொல்கதி யடைவ ரென்கை
யாயவும் வேண்டுங் கொல்லோ வடுசம ரிந்நாட் செய்த
மாயையின் மகனுமன்றோ வரம்பிலா வருள்பெற் றுய்ந்தான்.

அனகன்:

சிவபெருமான் பாபமில்லாதவர் என்பதை “அபாப காஸிநி” என்ற வேதமந்திரத்தாற் றெளிக.

திரிபுரமும்.....நகுந்திறல் கொண்டவர்:

திரிபுரமெரித்த வரலாறு

தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன், வித்யுன்மாலியென்னும் மூன்று அசுரர்கள் வான்வலியாலுந் தோள்வலியாலும் தலைசிறந்து ஒப்பாரு மிக்காருமின்றி இருந்தனர். அன்னார்கள் பிரமனை நோக்கி அநேக காலம் பெருந்தவம் புரிகையில் கலைமகள்

நாயகன் அவர்கட்கு முன்தோன்றி யாது வரம் வேண்டுமென்ன, மூவரும் பதமயோநியைப் பணிந்து நின்று பலவகையாகத் துதித்து “அண்ணலே! அடியேங்களுக்கு அழியாவரம் அருள வேண்டும்” என, மலரவன், “மைந்தர்களே! அழியாதவர்களும் அழியாதவைகளும் உலகில் ஒருவரும்ஒன்றும் இல்லை. கற்ப காலங்கழியின் யானும் இறப்பேன். எந்தையும் அப்படியே! கங்கைக்கரையிலுள்ள மணல்கள் எத்துணையோ அத்துணை இந்திரர் அழிந்தனர். ஏனைய தேவர்களைப் பற்றிக் கூறுவா னேன். ஈறில்லாதவர் ஈசனார் ஒருவரே! தோன்றியது மறையும். மறைந்தது தோன்றும். தோற்றமும் மறைவும் இல்லாதவர் சிவபரஞ்சுடராகிய செஞ்சடைக் கடவுள் ஒருவரே! ஆதலால் அது நீங்க வேறு ஒன்றை வேண்டிற்றருதும்” என தானவர் பொன், வெள்ளி, இரும்பினாலமைந்த மதில்கள் பொருந்திய முப்புரம் பூமி, அந்தரம், சுவர்க்கம் என்னும் மூவுலங்களிலும் வேண்டும். அவை ஆயிரவருடத்திற்கொருமுறை விரும்பிய இடத்திற்குப் பெயரவேண்டும். அப்புரமூன்றும் ஒன்றுபட்ட பொழுது சிவபெருமானே ஒரு கணையால் அழித்தாலன்றி வேறொருவராலும் மானாத வரம்வேண்டும்” என்று கேட்க திசைமுகன் அவர்கள் விரும்பியவாறு வரமீந்து தனது இருக்கை சேர்ந்தனன்.

தாரகாக்ஷன் முதலிய மூவசுரர்களும் அளவில்லாத அவுணர் சேனைகளையுடையவராய், மயன் என்னுந் தேவதச் சனைத் தருவித்து தங்கள் விருப்பின்படி மண்ணுலகில் இருப்பு மதிலும், அந்தரவுலகில் வெள்ளிமதிலும் விண்ணுலகில் பொன் மதிலுமாக, பல வளங்களும் பொருந்திய முப்புரங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டு குறைவற வாழ்ந்து சிவபூஜை காலந்த வறாது புரிந்து வந்தார்கள். ஆயினும் அசுர குலத்தின் தன்மைப் படி வைகுந்தம் முதலிய தேவ நகரங்களையும், உலகிலுள்ள பலபதிகளையும் திரிபுரத்தோடு சென்று சிதைத்து தேவர் கூட்டங்களுக்கு இடுக்கண் பல விளைத்தனர். அது கண்ட அரவணைச் செல்வராம் நாராயணர், இந்திரன் முதலிய இமையவர் கணங்களுடன் சென்று எதிர்த்து திரிபுரர்களிடந் தோல்வியுற்று மிகவுங் களைத்து, சிவபரஞ்சுடரே கதியென் றுன்னி தேவர் குழாங்களுடன் திரும்பி மேருமலையின் வட பாலிற் பலகாலந்தவஞ் செய்தனர். அத் தவத்திற்கிரங்கிய

விரிசடைக் கடவுள் விடையின் மேற்றோன்ற விண்ணவர்கள் பன்முறை பணிந்து திரிபுரத்தவர் புரியுந் தீமையை விண்ணப்பம் புரிய, கண்ணுதற் கடவுள், “அவர்கள் நமதடியாராதலின், அவர்களைச் செருத்தால் அடாது” என்றருளி மறைந்தனர்.

திருமால், தேவர்களே அஞ்சாதீர்களென்று புத்தவடிவு கொண்டு, நாரத முனிவர் சீடராக உடன்வரத் திரிபுரமடைந்து பிடகாகமம் பிரசங்கித்து அவரை மருட்டிப் பவுத்தராக்கினர். அம்மாயையிலகப்படாதார் மூவரேயாதலின் திருமால் ஏனையோரைப் பார்த்து “நீங்கள் அம்மூவர்களையும் பாராதொழி மின்கள். அவர்கள் இழிதொழில் பூண்டோர்” என்று கூறி, நாரதருடன் மேருமலையடைந்து தேவகூட்டத்துடன் சிவ பிரானைச் சிந்தித்துத் தவத்திருந்தனர். ஆலமுண்ட அண்ணல் அஃதறிந்து அருள்வடிவாகிய திருநந்தி தேவரை விளித்து “அமரற்பாற் சென்று திரிபுரத்தவரைச் செயிக்க இரதமுதலிய யுத்தக் கருவிகளைச் சித்தஞ் செய்யக் கட்டளையிடுக” என, நந்தி யண்ணல் மேருவரை சேர்ந்து சிவாக்கனையை தேவர்பால் கூறிச் சென்றனர். அதுகேட்ட அமரர் ஆனந்தமுற்று இரதம் சிங்காரிக்கலாயினர்.

மந்தரகேசரி மலைகள் அச்சாகவும், சந்திர சூரியர் சக்கரங்களாகவும், இருதுக்கள் சந்திகளாகவும், பதினான்கு லோகங்கள் பதினான்கு தட்டுகளாகவும், உதயாஸ்த கிரிகள் கொடிஞ்சியாகவும், நதிகளும், நதங்களும் நாட்டுங் கொடிகளாகவும், நட்சத்திரங்கள் நல்ல விதானமாகவும், மோட்ச லோகம் மேல் விரிவாகவும், மகங்கள் சட்டமாகவும், நாள் முதலியன எண்ணெயுற்றும் இடுக்கு மரமாகவும், அட்ட பருவதங்கள் தூண்களாகவும், எட்டுத் திக்குயானைகள் இடையிற்றாங்கவும், ஏழு சமுத்திரங்கள் திரைச்சீலையாகவும், ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள் கலன்களாகவும், கலைகள் முனைகளாகவும் புராணம் வேதாங்கம், சாத்திரம் மனுக்கள் மணிகளாகவும், மருத்துகள் படிகளாகவும், அமைந்த திவ்யமான ஒரு இரதத்தைச் செய்து, வேதங்கள் நான்கையும் நான்கு குதிரைகளாகப் பூட்டி, சதுர்முகனை சாரதியாக நிறுத்தி பிரணவ மந்திரத்தையே குதிரை தூண்டுங்கோலாகக் கொண்டு கங்கை அதிதி முதலிய தேவநங்கையர் நாற்புறமுஞ் சாமரையிரட்டவும், தும்புரு நாரதர் இசைபாடவும், அரம்பை முதலிய

அப்சரசுகள் நடனமாடவும் அமைத்து மேருமலையை வில்லாகவும், நாகராஜன் நாணியாகவும், பைந்துழாயலங்கல் பச்சை வண்ணன் பாணமாகவும், சரஸ்வதி வில்லிற்கட்டிய மணியாகவும், அக்கினிதேவன் அம்பின் கூர்வாயாகவும், வாயுதேவன் அம்பிற்கட்டிய இறகாகவும், ஏற்படுத்தி, திருக்கையாலமலையை யடைந்து திருநந்தி தேவரை இறைஞ்சி, “அமரர் அமர்க் கரு விகளையமைத்துக் கொண்டடைந்திருப்பதாக அரனாரிடம் விண்ணப்பம் புரியுமாறு வேண்டி நின்றனர்.

“வண்டியிரு சுடராக வையகந் தேராக மாவாக நாலுமறையும்
வானவர்க ளனைவரும் பரிவார மாகமலர் வாழ்பவன்
பாகனாக
கொண்டுமலை சிலையாக வரவுநா ணாகமால் கோலாக
வழலாகவாய்
கோலிறகு காலாகவெந்து முப்புரமெரி கொளுந்த
வெய்தவர் குமரனே.
-திருவிரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

ரத: க்ஷமா சக்ரயுகள ஸிர்யசந்த்ரெள துரங்கமா:
வேதா: ஸூதோ விரிஞ்சிஸ்ச ஜ்யாசேஷோ தநுரத்திராட்
ஸிதாஸதரமிந்திராதீச இத்யாடம் பரபூர்வகம்
த்ருணவத் ஸம்ஹ்ருதகாநீச புராணித்ரிணீ லீலயா
-ந்ருஹிம்ஹ புராணம்.

நந்தியெம்பெருமான் சந்திதியுட் சென்று தேவர்கள் போர்க் கருவிகளுடன் வந்திருப்பதைக் கூற, இறைவர் இமவரை தருங்கருங் குயிலுடன் *இடபாருடராய் இரதத்தையடைந்து இமையவர் எண்ணத்தின்படி அதிற் காலூன்ற, அதன் அச்ச முறிந்தது.

தச்ச விடுத்தலுந் தாமடி யிட்டலும்
அச்ச முறிந்ததென் றுந்தீபற
அழிந்தன முப்புர முந்தீபற
-திருவாசகம்.

உடனே நாராயணர் இடபமாக, அவ்விடபமேல் எம்பெருமான் ஏறுதலும் திருமால் தாங்குஞ் சக்தியற்றுத் தரைமேல்விழ, சிவபெருமான் திருவருள் கொண்டு இறங்கி இன்னருள் புரிந்து சக்தியை நல்கினர். திருமால் திரிபுர சம்மாரகாலத்தில் சிவபெரு

* இவ் விடை தரும விடை

மாணை இடபமாய்த் தாங்கினர் என்பதை மணிவாசகனார் மறைமொழியாலுங் காண்க.

கடகரியும் பரிமாவும் தேருமுகந் தேறாதே
இடபமுகந் தேறியவா நெனக்கறிய வியம்பேடி
தடமதில்க ளவைமுன்றுந் தழலெரித்த அந்நாளில்
இடபமதாய்த் தாங்கினான் திருமால்காண் சாழலோ.

விரிஞ்சன் விநாயக பூசனைபுரிய அவரருளால் இரதம் முன் போலாக சிவபெருமான் தேவியாருடன் தேர்மேல் எழுந்தருளினர். மூத்தபிள்ளையார், இளையபிள்ளையார், நாராயணர், நான்முகன், அயிராவதன் முதலியோர் தத்தம் ஊர்திகளில் ஊர்ந்து இருமருங்கும் சூழ்ந்து வரவும், இருடிகள் எழுவரும் வாழ்த்தவும், திருநந்திதேவர் பொற்பிரம்பு தாங்கி முன்னே செல்லவும் பானுகம்பன், வாணன், சங்குகண்ணன் முதலிய சிவகண நாதர்கள் வாத்தியமிசைக்கவும், கறைமிடற்றண்ணல் இரதாருடராய்த் திரிபுரத்தைச் சரத்கால சந்தர புஷ்ய நக்ஷத்திரத்திற் சமீபித்தனர்.

அண்டர்கள் அக்காலை அரனாரைப்பணிந்து “அண்ணலே! வில்லை வளைத்துக் கணைவிடவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க அழலுருவாகிய சிவபெருமான் தமது திருக்கரத்தேந்திய மேருமலையாகிய வில்லிற் பணியரசாகிய நாணையேற்றினர். (அதில் அம்புபூட்டித் திரிபுரத்தையழிப்பின் அந்தரர் அந்த மில்லா அகந்தையுறுவர் என்றும், தனக்கோர் ஆயுதமெனும் படையேனும் துணை வேண்டுவதில்லை என்பதை தேவர்கள் தெரிந்து உய்தல் வேண்டுமென்றும், சங்கல்ப மாத்திரத்தாலேயே சகலமும் செய்ய வல்லவன் என்பதை உலகம் உணரு மாறும்) இடப்பால் வீற்றிருக்கும் இமயவல்லியைக் கடைக் கணித்துப் புன்னகை புரிந்தனர். அக்கணமே புரங்கள் மூன்றும் சாம்பராயின. பெருந்தவராயிருந்து சிவனடியே சிந்தித்து. வந்த மூவரும் யாதொரு தீமையுமின்றிப் பெருமான் பால் வந்து பணிய, நீலகண்டர் அவர்களைத் துவாரபாலகராக அருளி, தேவர்களை அவரவரிடத்திற்கனுப்பி வெள்ளிமாமலைக் கெழுந்தருளினார். இமையவர் இடுக்கணகன்று இன்புற்றனர்.

“சிலையெடுத்து மாநாக நெருப்பு கோத்துத்
திரிபுரங்க டியிட்ட செல்வர் போலும்”

-அப்பர்

வளைந்தது வில்லு விளைந்தது பூசல்

உளைந்தன முப்புர முந்தீபற

ஒருங்குடன் வெந்தவா றுந்தீபற

-மணிவாசகர்.

“உருவு கரியதொர் கணைகொடு பணிபதி

இருகு தையுமுடி தமனிய தனுவுட

னுருளை யிருசுடர் வலவனு மயனென

மறைபூணும்

உறுதி படுசுர ரதமிசை யடியிட

நெறுநெ நெனமுறி தலுநிலை பெறுதவம்

உடைய வொருவரு மிருவரு மருள்பெற வொருகோடி

தெருவு நகரியு நிசிசரர் முடியொடு

சடச டெனவெடி படுவன புகைவன

திகுதி கெனளரி வன அனல் நகையொட

முனிவார்தஞ் சிறுவ”

-(அருவமிடை) திருப்புகழ்.

மனமுந்தழல் சென்றிட:

சூரபன்மனது அளக்கரும் அசுரப்படைகள் ஆயிரத்
தெட்டு அண்டங்களிலும் நிறைந்து வந்து முருகவேளைக் கடல்
போல் சூழ்ந்தன, அது கண்ட பிரமனாதி தேவர்கள் கண்
விழித்துப் பார்க்கவும் ஆற்றலற்றவர்களாகி ஊழிக்காலத்தில்
உலகையழிக்க எழுகின்ற வடவாமுகாக்கினியோ? பிரளய
வெள்ளமோ? ஆலகால விஷமோ? இடியுடன் சேர்ந்த மேக
சாலமோ? என் செய்வது? என்று மூலைக்கு ஒருவராக ஒடி
யொளிந்தார்கள். அது காலை அவுண்சேனைகள் அண்டங்கள்
வெடிபடுமாறு ஆர்த்து ஏழு மேகங்களும் சேர்ந்துவிடாது
மழை பொழிந்தாலென்ன, குமர நாயகன்மீது இடைவிடாது
பாணங்களைப் பொழிந்தன. விண்ணும் மண்ணும் இடை
வெளியின்றி கணைகள் நிறைந்தன. அதனால் எங்கும் அனற்
பிழம்பு பொங்கியது. பாணங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று உராய்வதால்
மேக ஒலி போன்ற முழக்கம் எங்கும் உண்டாகியது. திசை
யானைகள் பீறிட்டன. தேவர்கள் காதுகள் செவிடுபட்டன.
பூதப்படைகள் புறங்கொடுத்தோடின. அவ்வுற் பாதங்களைக்
கொண்டு “முழுதுலகந்தாவி எழுகடல் மண்டுழி முடிவினு
மஞ்சாத பெருமானாகிய” நங்குமார மூர்த்தி ஆறு முகங்களிலு
முள்ள அக்கினி நேத்திரங்களைச் சிறிது திறந்தனர்.

“தீயுருவான செம்மல் சிறிதுதன் னாட்டம் வைத்தான்”

அவ்விழிகளினின்று தோன்றிய சிறு தீப்பொறியால் அளவிடற்கரிய அத்துணை அவுண சேனைகளும் உடனே ஒரு கணப்பொழுதில் சாம்பராயின; முழுவதும் வெற்றிடமாயிற்று. என்னே குமாரக் கடவுளது பெருமை! எந் நாவலர்தான் இத் தன்மைத்தென இயம்புவார்? சேடனும் அஞ்சுவனன்றோ? உன்னுந்தொறும் உள்ளத்தில் உவகை ஊற்றெடுத்தோடுகிறது. மெய்யன்பர்களே! நன்கு ஓர்ந்துணர்மின்.

அடலையி னலத்தை வீட்டி யரும்பெற லாக்கஞ் சிந்தி
யடலையி னுணர்வின் றாகு மவுணர்கோன் றாணைமுற்று
மடலையின் நெடுவேலண்ண லழலெழ விழித்த லோடு
மடலையி னுருவாயண்டத் தொல்லுரு வழித்த மன்னோ.

-கந்தபுராணம்.

கன பெரியோனே:

குமாரக் கடவுள் ஒருவரே மூவர்க்கும் தேவருக்கும் மற்று யாவருக்கும் பெரியவர். சகலமும் அவரது திருமேனியி னின்று தோன்றி மீண்டும் அவருடைய திருமேனியிலேயே ஒடுங்குகின்றது.

“தஸ்ய தேஹே ஸமுத்பத்திம் யாந்த்யண்டானி புனர்லயம்”

-வடமொழி ஸ்காந்தம்.

அப்பரமபதி ஒருவரே பழைய வடிவு. முழுமுதற் கடவுளும் அவரே!

“மூதக்கார்க்கு மூதக்கவன் முடிவிற்கு முடிவா
யாதிக்கா தியாய்”

-கந்தபுராணம்.

“பழைய வடிவாகிய வேலா”

-(இருவர்) திருப்புகழ்.

“மூவர் தேவாதிகள் தம்பிரானே”

-(வாரிமீதே) திருப்புகழ்.

மதியுங்கதிர்:

திருப்பரங்குன்றம் மூலாதார சேஷத்திரமானபடியால் ‘மதியுங்கதிர்’ என்பது சந்திரநாடி சூரிய நாடி (இடா பிங்கலா) என்பனவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது.

கருத்துரை

மேருவைச் செண்டாலெறிந்தவரே! விநாயகரது சகோதரரே! பன்னகசயனரது மருகரே! திரிபுரங்கள் தீயெழ நகைத்த சிவபெருமானது திருக்குமாரரே! அண்டங்கள் நிறைந்த அவுணரையழித்த அண்ணலே! திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளிய தேவதேவரே! பல துன்பங்களாலுழன்று கலங்கிய சிறியேனது பாவங்கள் இன்றையழிந்து போக எதிர் தோன்றி இன்னருள் புரிவீராக.

11

சருவும்படி வந்தன னிங்கித

மதனின்றிட அம்புலி யுஞ்சுடு

தழல் கொண்டிட மங்கையர் கண்களின் , வசமாகி

சயிலங்கொளு மன்றல் பொருந்திய

பொழிலின்பயில் தென்றலு மொன்றிய

தடவஞ்சனை துன்றி யெழுந்திட

இதமாவே

இரவும்பக லந்தியு நின்றிடு

குயில்வந்திசை தெந்தென வென்றிட

இருகண்கள் துயின்றிட லின்றியும்

அயர்வாகி

இவனெஞ்சு பதன்பத னென்றிட

மயல்கொண்டுவ ருந்திய வஞ்சகன்

இனியுன்றன் மலர்ந்தில கும்பதம்

அடைவேனோ

திருவொன்றி விளங்கிய அண்டர்கள்

மனையின் தயி ருண்டவ னெண்ணிசை

திகழும்புகழ் கொண்டவன் வண்டமிழ் பயில்வோர்பின்

திரிகின்றவன் மஞ்ச நிறம்புனை

பவன்மிஞ்சு திறங்கொள வென்றடல்

ஜெயதுங்க முகுந்தன் மகிழ்ந்தருள்

மருகோனே

மருவுங்கடல் துந்துமி யுங்குட

முழுவங்கள் குமின்குமி னென்றிட

வளமொன்றிய செந்திலில் வந்தருள்

முருகோனே

மதியுங்கதி ரும்புய லுந்தின

மறுகும்படி அண்ட மிலங்கிட

வளர்கின்ற பரங்கிரி வந்தருள்

பெருமானே.

பதவுரை

திரு ஒன்றி விளங்கிய-செல்வம் பொருந்தி நன்கு விளக்க முற்றிருந்த, அண்டர்கள்-இடையர்களது, மனையின் தயிர் உண்டவன்-வீட்டிலே தயிரையுண்டவரும்; எண் திசை-எட்டுத் திசைகளிலும், திகழும் புகழ் கொண்டவன்-விளங்கும் புகழ் கொண்டவரும், வண் தமிழ்-தெளிந்த தமிழ்மொழியை, பயில்வோர் பின்-மேன்மேலும் பயிலு(கற்)கின்றவர்களின் பின்னே, திரிகின்றவன்-(அத் தமிழ்மொழியைக் கேட்கும் விருப்பத்தால்) திரிகின்றவரும், மஞ்சு நிறம் புனைபவன்-மேகத்தின் (நீல) நிறத்தைப் பெற்றவரும், மிஞ்சு திறம் கொள்-மிகுந்த வெற்றியின் திறத்தை அடையுமாறு, வென்று-போரில் பகைவரை வென்று, அடல் செய துங்க-வல்லபமும் வெற்றியும் தூய்மையுமுடையவருமாகிய, முகுந்தன் மகிழ்ந்து அருள்-நாராயணர் மகிழ்ச்சியடைந்தருளும், மருகோனே-மருமகனாக எழுந்தருளியவரே! மருவும் கடல்-அணைந்திருக்கும்படியான கடல் போன்ற (பெரிய ஓசையையுடைய) துந்துமியும்-பேரிப்பறையும், குட முழவங்கள்-குடமுழாக்களும், குமின் குமின் என்றிட-குமின் குமின் என்று ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும், வளம் ஒன்றிய-வளமை பொருந்திய, செந்திலில் வந்து அருள்-திருச்செந்தூரின் கண் எழுந்தருளியுள்ள, முருகோனே-முருகப் பெருமானே, மதியும்-சந்திரனும், கதிரும்-சூரியனும் புயலும்-மேகமும், தினமும் மறுகும்படி - சதாகாலமும் மயங்கும்படி, வளர்கின்ற - ஓங்கியுயர்ந்துள்ள, பரங்கிரி-திருப்பரங்குன்றமென்கிற திருத்தலத்திலே, வந்து அருள்-அடியார் பொருட்டு வந்து எழுந்தருளிய, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! சருவும்படி-வழுவுவதற்கு, வந்தனன்-வந்தவனாகி, இங்கித மதன் நின்றிட-மனத்தில் நினைவைப் புலப்படுத்தும் மன்மதன் இடையில் நிற்க, அம்புலியும்-சந்திரனும், சுடுதழல் கொண்டிட-சுடுகின்ற நெருப்பைப் போல் வெம்மையைக் கொள்ள, மங்கையர்-மங்கைப் பருவத்தையுடைய பெண்களது, கண்களின் வசமாகி-விழிகளின் வசப்பட்டு, சயிலம் கொளும்-பொதிய மலையிலுள்ள, மன்றல் பொருந்திய-வாசனையோடு கூடிய, பொழிலின் பயில்-சோலைகளிலே சஞ்சரிப்பதாகிய, தென்றலும்-தென்றல் காற்றும், ஒன்றிய-குளிர்ச்சி பொருந்திய, கட அம் சுனை-விசாலமும் அழகும் உடையதாகிய சுனையிலே, துன்றி எழுந்திட-நெருங்கி எழுந்துவர, இதமாவே- உறுதியாக, இரவும் பகல் அந்தியும்-இரவிலும் பகலிலும் மாலைக்காலத்திலும், நின்றிடு குயில் வந்து-(காம வேட்கையை உண்டு பண்ணவே) நிற்கும் குயிலினம்

வந்து. இசை தெந்தன என்றிட- தந்தனவென்று இனிய இசைசெய்ய, இருகண்கள்-இருவிழிகளும் துயின்றிடல் இன்றியும்-நித்திரை செய்வதில்லாமலும், அயர்வு ஆகி-தளர்ச்சியடைந்து, இவன் நெஞ்சு பதன் பதன் என்றிட-இவ்விடத்தில் நெஞ்சமானது பதைபதைப்பையடைய, உடல் கொண்டு வருந்திய-இத் தேகத்தை அவமே கொண்டு துன்புற்ற, வஞ்சகன்கபடத்தை யுடையவனாகிய அடியேன், இனி உன்றன்-இனியாவது தேவரீரது, மலர்ந்து இலகும்-தாமரை மலரைப்போல் மலர்ந்து விளங்குகின்ற, பதம் அடைவேனோ-திருப்பாதங்களைப் பெற்றிடுவேனோ?

பொழிப்புரை

செல்வம் பொருந்தி மிகவும் விளங்குகின்ற ஆயர்களது வீட்டில் மிக அருமையாக வைத்துள்ள தயிரையுண்டவரும், எட்டுத் திசைகளிலும் விளங்கும்படியான புகழ் படைத்தவரும், தெளிவுடைய தமிழ் மொழியைப் பழகுவோரது பிறகே அத்தமிழின் மீதுள்ள ஆர்வத்தினால் திரிகின்றவரும், நீலமேகம் போன்ற நிறத்தையுடையவரும், மிகவும் வெற்றித் திறமுடைய தூய்மையுமுடையவரும், முத்தியைத் தருபவருமாகிய நாராயண மூர்த்தி மகிழ்ந்தருளும் மருகரே! சமீபத்தில் அணைந்திருக்கும் கடல் போல் ஒலிக்கும்படியான துந்துமியும் குடமுழாக்களும் குமின் குமின் என்று முழங்கிக் கொண்டிருக்கும் வளம் பொருந்திய செந்திமா நகரத்தில், வந்தருளும் முருகப் பெருமானே! சந்திரனும் சூரியனும் மேகமும் நாள்தோறும் மனம் மயங்குமாறு ஆகாயம்வரை விளங்குபடியாக வளர்ந்தோங்கியுள்ள திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளிய பெருமையிற் சிறந்தவரே! தழுவுவதற்கு வந்தவனாகி மனக் குறிப்பை உணர்த்தும் மன்மதன் மத்தியில் நிற்க, சந்திரனும் சுடுகின்ற வெப்பமான தன்மையை அடைய, மங்கையர்களது கண் வலையில் அகப்பட்டு அதன் வசமாகி, பொதியாசலத்திலுள்ள வாசனை பொருந்திய இளஞ் சோலையில் உலவுகின்ற தென்றல் காற்றும் குளிர்ச்சி பொருந்தியதும், விசாலமானதும், அழகியதும் ஆகிய சுனைகளில் படிந்து குளிர்ச்சியுடன் நெருங்கி எழுந்துவர, இரவிலும் பகலிலும் அந்தியிலும் காம வேட்கையை உண்டு பண்ணுவதற்காகவே திரமாக நிற்கின்ற குயிலினம் வந்து தந்தனம் என்று இசையைச் செய்ய, இரு விழிகளிலும் நித்திரையில்லாமலும் தளர்ச்சியையடைந்து இவ்விடத்தில் நெஞ்சமானது பதைபதைப்பையடைந்து அவமே இவ்வுடல் கொண்டு வருந்திய வஞ்சகனாகிய

நாயேன் இனியாவது தேவரீரது செந்தாமரை போல் மலர்ந்து விளங்குகின்ற அருண சரணங்களை அடைவேனோ?

விரிவுரை

சருவும்படி.....குயில் வந்திசை தெந்தனவென்றிட:

காமமிகுதியால்விரகதாபங் கொண்டவர்க்கு குளிர்ந்த திங்களின் கிரணமும், தென்றலின் குளிர்ந்த வாடையும், குயில் கூவுதலும் துன்பஞ் செய்யும். மன்மதனது மலர்க்கணையால் வருந்தி மனமழிந்து இங்ஙனம் துன்பமடைவர்.

“துள்ளுமத வேள்கைக் கணையாலே

தொல்லைநெடு நீலக் கடலாலே

மெள்ளவரு சோலைக் குயிலாலே

மெய்யுருகு மானைத் தழுவாயே”

திருப்புகழ்.

விரிதெண்டிரை நீர்க்கருங்கடல்வான் முகட்டி லெழுந்த

வெண்டிங்காள்

மருவு திரைநீர்ச் சுவற்றுசிகை வடவை யிடத்தோ மைவிளர்ப்பக்

கருகுங் கொடிய வெவ்விடத்தின் கண்ணோ தணந்தா

ருயிர்கருக

வெரிவெங் கதிராலுடல் வெதுப்ப யாண்டுக் கற்றா யறியேமால்

-நைடதம்.

பெண்ணிய லாரிடைப் பிறங்கு காமமு

முண்ணிகழ் விரகமு முனக்கு முண்டதை

யெண்ணலை யழல் சொரிந்தென்னைக் காய்தியாற்

றண்ணளி மதிக்கிது தகுவதோ என்றான்.

-கந்தபுராணம்.

இருகண்கள் துயின்றிட லின்றியும்:

காமவிகாரத்தால் இரவும் பகலும் நித்திரையற்று உழல்கின்றமையைப் பிறிதோரிடத்திலும் ‘கங்குல் பகலென்று நின்று விதியாலே’ என்றனர்.

நெஞ்சு பதன் பதன் என்றிட:

ஆசைப் பெருக்கத்தால் நெஞ்சத்தில் அமைதியின்றி படபட என்று துடிப்பு ஏற்படும். “விரகலீலை ஓர்மிடற்றி லெழும்புள்குகுகு வென” என்பதையுங் காண்க.

மயல் கொண்டு வருந்திய வஞ்சகன்:

மாதராசையால் மதிமயங்கி வெறி பிடித்தவன் போல் திரிந்து அதனால் பற்பல இடுக்கண்களுக்கு ஆளாகி மிகவும் துன்புற்று வஞ்சகத்தையே நாடியிருப்பவன் என்றனர்.

மலர்ந்து இலகும் பதம் அடைவேனோ:

மேற்கூறிய பெருந்துன்பமாகிய மகா மாயையினின்றுத் தப்பிவித்து என்றுமழியா இன்பத்தை நல்குவது முருகவேளது திருவடியே யாதலின் அதனை இனி அடைவேனோ? என்று கூறினர். அவனது திருவடியடைந்தார்க்கே துன்ப நீக்கமும் இன்ப ஆக்கமும் உண்டாகும். ஆபத்து வருங்காலத்தில் அப் பெருமானுடைய திருவடியே நமக்குக் காவல் புரியும். “வேத கமச் சித்ரவேலாயுதன் வெட்சி பூத்த தண்டை பாதாரவிந்தம் அரண்” என்ற கந்தரலங்காரத் திருவாக்கையும் நோக்குக.

திருவொன்றி விளங்கிய அண்டர்கள்:

கண்ணபிரானுடைய தெரிசனமும் தூய்மையும் தெய்வ பக்தியும் நிறைந்திருந்ததால் ஆயர்பாடியிலுள்ள ஆயர்கள் செல்வத்தால் சிறந்து விளங்கியிருந்தார்கள்.

மனையின் தயிருண்டவன்:

அந்த ஆயர்கள் மிகவும் பக்தியுடையவர்களாக இருந்து அற வழியில் செல்வந் தேடினாரானபடியால் அவர்கள் வீட்டிலுள்ள தயிர் நெய் பாலை அன்புடனுண்டார்.

“பேசா தேபோய் நின்றுரி யிற்றயிர்
வாயா வாவா வென்று குடித்தருள்

.....

பேயா னாள்போர் வென்றெதி ரிட்டவன் மருகோனே”

-(நேசாசாரா) திருப்புகழ்.

எண்டிசை திகழும் புகழ் கொண்டவன்:

அவதாரந்தோறும் அறமார்க்கத்தினின்றும் மாறு பட்ட அவுணர்களை யழித்து தருமத்தை நிலை நாட்டுப வரானபடியால் எட்டுத் திசைகளிலும் திருமால் புகழ் கொண்டுளார்.

வண்தமிழ் பயில்வோர் பின் திரிகின்றவன்:

நாராயணமூர்த்தி தமிழ் மொழியின் இனிமையில் மிகவும் அன்புடையவரானபடியால் தெளிவுடைய செந்தமிழைப் பயில்வாரது பிறகே அவர் பாடும் தமிழ்ப் பாடலைக் கேட்கும் பொருட்டுத் திரிகின்றனர். இப்பொழுது விஷ்ணு ஆலயங்களில் வடமொழி வேத பாராயணம் அவருக்குப் பின்னே தொடர்ந்து வர அவருக்கு முன் தமிழ் மொழியிலுள்ள நாலாயிரப் பிரபந்த பாராயணம் போக, அதனைத் தொடர்ந்து நாராயணர் செல்லுகிறார். தமிழின் பெருமைதான் என்னே! இத்தனிச் சிறப்பு எம்மொழிக்குத்தான் உண்டு? அன்பர்கள் நன்கு கவனிக்க. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த நம் தாய் மொழியை அவமதித்து இடர்ப்படுகின்றனர். என்னே இவர் மதி? இறந்த மகனை உயிர் பெறச் செய்ததும், எலும்பைப் பெண்ணாக்கியதும், அனலிலும் புனலிலும் தழைத்திருந்ததும் இத்தமிழ் மொழியல்லவா? இத்தெய்வீகத் தமிழின் பெருமையை யாரே உரைக்க வல்லார்?

“கடல் குடித்த குடமுனியுன் கரைகாணக் குருநாட்டில்
தொடுகடலை யுனக்குவமை சொல்லுவதும் வியப்பாமோ?

-மனோன்மனீயம்

தமிழ் பாடுவோர் பின் தாமோதரர் சென்ற வரலாறு

திருமழிசையாழ்வார் காஞ்சீபுரத்தில் வரதராஜரைச் சேவித்துக் கொண்டு தங்கியிருந்த நாளில் ஓர் அன்பர் அவருக்குப் பால் கொண்டு வந்து கொடுக்க, அதனை ஆழ்வார் பருகினர். அப்பாத்திரத்தில் எஞ்சி நின்ற பாலை அந்த அன்பர் பிரசாதமாக உன்னி தம் மனைவிக்குத்தர, அதனை அவ்வம்மையார் உண்டனர். அதன் காரணமாக அவர்களுக்கு ஓர் அழகிய புத்திரன் தோன்றினான். அப்புத்திரனுக்கு கணிகண்ணன் என்று பெயர் சூட்டினர். அக்குமாரன் இளம் பருவம் முதல் திருமழிசையாழ்வாருக்குத் தொண்டாற்றி வந்தனன்.

ஒருநாள் கணிகண்ணன் கச்சிவரதருடைய திருவாலயஞ் சென்று வரதராஜரைச் சேவித்து, கண்ணுங் கருத்தும் மகிழ்ந்து ஆலயத்தை வலம் வந்து திரும்புங்கால், அத்திருவாலயத்தில் கைங்கரியம் புரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு கிழவியைக் கண்டனர்.

அக்கிழவி மிகவும் வயது சென்று உடல் தள்ளாடி நடுக்குற்றிருந்தும் சுவாமி கைங்கரியத்திலுள்ள பக்தியால் தன் சிரமம் நோக்காது திருப்பணி செய்து கொண்டிருந்தாள். அவளைக் கண்டவுடன் கணிகண்ணருக்குக் கருணை மேலிட்டது. அந்தோ! இக்கிழவி உடல் தளர்ந்து துன்புறுகின்றனளே? இளமைப் பருவத்தை அடைந்தாளேயாமாயின் இன்னும் பகவத் கைங்கரியத்தில் நன்கு ஈடுபடுவாள். “காஞ்சீபுரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள கமலக்கண்ணா! இவ் விருத்தைக்கு நின் ‘திருவருள் உண்டாக வேண்டு’”மென்று கூறித் தன் அருமைத் திருக்கரத்தால் கிழவியின் முதுகைத் தடவினார். உடனே அவள் கிழத்தன்மை மாறி இளமைப் பருவமடைந்து, கட்டிளங் குமரியானாள். கரத்திலிருந்த ஊன்றுகோலை எறிந்தனள். கணிகண்ணரைப் புகழ்ந்தனர். கணிகண்ணர் குருமகாசந்நிதியை அடைந்தனர். கணிகண்ணர் கிழவியைக் குமரியாக்கின செய்தி காட்டுத்தீப்போல் ஊரெங்கும் விரைவிற்பரவியது.

அக்காலத்து காஞ்சிமாநகரத்தை அரசாண்டு கொண்டிருந்த பல்லவராயனுக்கு இச்செய்தி தெரிந்தது. வியப்புற்ற வனாகிக் கணிகண்ணரை அழைத்து “எனக்குக் கிழத்தன்மை அடைந்திருக்கிறது. அதனை நீக்கிக் குமரனாகச் செய்யும்” என்றனர். கணிகண்ணர் நகைத்து, “மன்னா! கிழத்தன்மையை அகற்றி இளமைப்பருவத்தை அளிக்க என்னாலாகாது” என்றனர். மன்னன் “ஐயா! ஆலயத்தில் ஒரு கிழவியை நீ முதுகைத் தடவிக் குமரியாகச் செய்தாயென நகரெங்கும் கூறுகின்றனர். இப்போது முடியாது என்கிறாய். என் முதுகையும் தடவி எனக்குள்ள மூப்புத்தன்மையை நீக்கி இளமைப்பருவத்தை அளிப்பாய்” என்றான். கணிகண்ணர் “அரசே! என்னே நின்மதி? இக்கிழவியை நானா குமரியாக்கினேன்? என்னால் அணுக்கூட அசையாது. எல்லாம் ஈசன் செயல். வரதனுடைய கருணையினால் அச்செயல் நிகழ்ந்தது. ஆதலால் நீயும் வரதனை வேண்டுதல் புரிந்து நின் விருப்பத்தை பெறுவாயாக” என்றனர். அதனைக் கேட்ட பல்லவராயன் முனிவுற்று, “என்னே நின் செருக்கு? பிச்சை எடுத்துத் திரியும் நினக்கு இத்தனை அகங்காரமா? இக்கணமே இந்த நகரத்தை விட்டுச் செல்லுதி” என்றான். கணிக்கண்ணன் முறுவல் புரிந்து, “அறிவிலியே!

உன்னை நம்பியோ என்னை இவ்வுலகில் கடவுள் படைத் தார்? இந்த நகரம் ஒன்றில்லையேல் யான் உயிர் வாழ முடியாதோ? ஏனைய நகரங்களையெல்லாம் கடல் தன்னகத்தே கொண்டு மறைத்ததா? இக்கணமே இந்நகரத்தை விட்டு நீங்குகிறேன்” என்று கூறி, மன்னனை விட்டகன்று தனது குருநாத ராகிய திருமழிசையாழ்வார் பால் வந்தனர். குருமூர்த்தியின் திருவடிமேல் வீழ்ந்தனர். நிகழ்ந்தது கூறி “அடியேன் இந் நகரத்தை விட்டு நீங்குகின்றேன்; அனுமதிக்க வேண்டும்” என்று அவர்பால் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார்.

தம் சீடராகிய கணிகண்ணர் சென்றவுடனே அவர்பிரிவை யாற்றாத திருமழிசையாழ்வார் எழுந்து சீடர் பிறகே செல்வா ராயினார். அக்கால் கச்சி வரதரைக் கண்டு,

“கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங் கச்சி
மணிவண்ணா நீ கிடக்க வேண்டா-துணிவொன்றிச்
செந்நாப் புலவோன்யான் செல்கின்றேன் நீயுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய்சுருட்டிக் கொள்”

என்ற திருப்பாசுரத்தை அருளிச் செய்தனர். இதனைக் கேட்ட வுடனே வரதராஜப் பெருமாள் ஆழ்வார் கூறிய வண்ணமே ஆதிசேடனாகிய பாயலைச் சுருட்டிக்கொண்டு அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றார். பெருமாள் செல்ல அவர் பின் மகாலட்சுமியும் சென்றனர். காஞ்சீபுரத்தில் சீதேவியகல மூதேவி வந்து சேர்ந்தனர். நகரம்பொலிவிழந்தது. நகர மாந்தர்கள் ஒவென்றலறி அரசன்பால் வந்து, “கொற்றவா! என் செய்தாய்? அடியாரிடத்தில் அபசாரப்பட்டனையே. நமது நகரத்திற்கு அழிவு நேர்ந்தது. கணிகண்ணரை நகரத்தைவிட்டு நீங்குதி என்றனை. அவர் நீங்க அவருடைய குருமூர்த்தியாகிய திருமழிசையாழ்வாரும் அவர் பிறகே சென்றனர். ஆழ்வார் போக அவர் பிறகே கச்சி வரதரும் சென்றனர். வரதர் பிறகே வரலட்சுமியுஞ் சென்றனர். காஞ்சிமா நகரத்திற்கே அழிவு தேடினாய்” என்று ஓலமிட்டனர். அதுகேட்ட மன்னன் நடு நடுங்கி “என் செய்தோம்; பெரியோரிடத்தில் பிழை இழைத் தோமே” என்று மனம் வருந்தி மந்திரிமார்களுடன் சென்று வரதரையும் சீதேவியையும் தொழுது திரும்பி வருமாறு வேண்டினன். அவர்கள் ஆழ்வார் திரும்பினாலொழிய நாம்

திரும்போமென்றனர். அரசர் ஆழ்வாரிடஞ்சென்று அவர் பதமலரில் வீழ்ந்து “எந்தையே! நீர் திரும்புவீரேயாமாகில் வரதரும் சீதேவியும் திரும்பி வருவார்கள்; ஆதலால் கருணை கூர்ந்து வரவேண்டும்” என்றனன். ஆழ்வார் நகைத்து “மன்னா! நமது சீடன் வந்தாலன்றி நாம் திரும்போம்” என்றனர். மன்னன் கணிகண்ணர் கால்மேல் வீழ்ந்து “ஐயனே! நின்பெருமையை யுணர்ந்தேன். அடியேன் புரிந்த பிழையை மன்னித்தருளல் வேண்டும். நீர் திரும்பினால்தான் அவர்கள் திரும்புவார்கள். கருணை செய்து நகரத்திற்கு எழுந்தருள வேண்டும்” என்று குறையிரந்தனன். கணிகண்ணர் கருணை கூர்ந்து குருநாதர்பால் வந்து மன்னனை மன்னிக்க வேண்டுமென்று கூறி நகரத்திற்கு திரும்பினர். சீடன் திரும்பவே ஆழ்வாரும் திரும்பினர். உடனே ஆழ்வார் வரதரை நோக்கித் தான் கூறிய வெண்பாவைத் திருப்பிப் பாடினர்.

“கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமபூங் கச்சி
மணிவண்ணா நீ கிடக்க வேண்டும்-துணிவொன்றிச்
செந்நாப் புலவோன்யான் செலவொழிந்தேன் நீயுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய்விரித்துக் கொள்”

என்று பாடியவுடனே பெருமாள் சீதேவியுடனே சென்று ஆலயத்தில் பன்னகப் பாயலை விரித்தமர்ந்தனர்.

இதனால் பெருமானுக்குச் “சொன்னவண்ணஞ் செய்த பெருமாள்” என்று ஒரு திருநாமம் வழங்குகிறது. வடமொழியில் “யதோத்தகாரி” என்பர். இவ்வாலயத்தை காஞ்சீபுரத்தில் இன்றும் காணலாம். பெருமானும் ஆழ்வாரும் கணிகண்ணரும் போய் ஓரிரவு தங்கியிருந்த ஊருக்கு ஓரிரவிருக்கை என்று பெயர். இவ்வூர் காஞ்சீபுரத்திற்கு அருகில் இருக்கிறது. இதனைக் குமரகுருபர சுவாமிகளும் எடுத்து வியந்துளார்.

“பணிகொண்ட துத்திப் படப்பாய்ச் சுருட்டுப்
பணைத்தோ ளெருத்தலைப்பப்
பழமறைகள் முறையிடப் பைந்தமிழ்ப் பின்சென்ற
பச்சைப் பசங்கொண்டலே”

“இனிய பாவல னுரையினி லொழுகிய கடவுள்”

-(முருகுலாவிய) திருப்புகழ்.

செய்துங்கள்:

“நீடிய வவுணர்சேனை நீறுபட்டழிய வாகை சூடிய சிலை”யைத் தாங்கியுள்ளதால் நாராயணரைத் தூய்மையான வெற்றியை உடையவர் என்றனர்.

மருவுங்கடல்.....செந்தில்:

செந்திமா நகரத்தில் எக்காலத்தும் மங்கலவாத்தியங்களின் ஒலிகள் கடல்போல் முழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

“மங்கல மங்கலநூல் எங்கு மொழிந்தனர்காண்
வானோ ரேனோர் போய்
வந்து வணங்கினர் மேலந்தர துந்துபிகேள்”

-பகழிக்கூத்தர்.

மதியுங்கரித்.....பரங்கிரி:

திருப்பரங்குன்றம், சந்திர சூரியரும் மேகங்களும் நாள் தோறும் செல்வதற்கு வழி தடைப்பட்டு மனம் சுழற்சியை யடையும்படி வானளாவி ஒங்கியுள்ளது என்கிறார்.

கருத்துரை

திருமாவின் திருமருகரே! கடல்போல் மங்கல வாத்தியங்களின் ஒலிமிகுந்துள்ள செந்திலம்பதியில் எழுந்தருளிய முருகக் கடவுளே! வானளாவிய திருப்பரங்குன்றத்தில் வாசஞ் செய்கின்ற பெருமாளே! மன்மதனாலும், சந்திரனாலும், தென்றலாலும், குயிலினத்தாலும் ஆசைப் பெருக்கத்தை அடைந்து அயர்வுற்று வருந்திய அடியேன் இனி தேவரீரது திருவடியை அடைவேனோ?

12

அருக்கு மங்கையர் மலரடி வருடியெ

கருத்த நிந்துபி னரைதனி லுடைதனை

அவிழ்த்து மங்குள அரசிலை தடவியு மிருதோளூற்

றணைத்து மங்கையி னடிதொரு நகமெழ

வுதட்டை மென்றுப லிடுகுறி களுமிட

அடிக்க ளந்தனில் மயில்குயில் புறவென மிகவாய்விட்

இருக்கு மங்கியின் மெழுகென வருகிய
 சிரத்தை மிஞ்சிடு மநுபவ முறுபல
 முறக்கை யின்கனி நிகரென இலகிய முலைமேல்வீழ்ந்
 துருக்க லங்கிமெ யுருகிட வமுதுகு
 பெருத்த வுந்தியின் முழுகிமெ யுணர்வற
 வுழைத்தி டுங்கன கலவியை மகிழ்வது தவிர்வேனோ
 இருக்கு மந்திர மெழுவகை முனிபெற
 உரைத்த சம்ப்ரம சரவண பவகுச
 இதத்த இங்கித மிலகிய அறுமுக எழில்வேளென்
 லிலக்க ணங்களு மியலிசை களுமிக
 விரிக்குமம்பல மதுரித கவிதனை
 யியற்று செந்தமிழ் விதமொடு புயமிசை புனைவோனே
 செருக்கு மம்பல மிசைதனி லசைவுற
 நடித்த சங்கரர் வழிவரு யடியவர்
 திருக்கு ருந்தடி யருள்பெற அருளிய குருநாதர்
 திருக்கு ழந்தையு மென அவர் வழிபடு
 குருக்க ளின்திற மெனவரு பெரியவ
 திருப்ப ரங்கிரி தனிலுறை சரவண பெருமாளே.

பதவுரை

இருக்கு மந்திரம்-இருக்கு வேதத்திலுள்ள (முற்பட்டதாகிய பிரணவ)
 மந்திரத்தின் தத்துவங்களை, எழுவகை முனிபெற-சப்த இருடிகளும்
 உணருமாறு, உரைத்த-உபதேசித்தருளிய, சம்ப்ரம-மகிழ்ச்சியுடையவரே!
 சரவணபவ-சரவண தடாகத்தில் அவதரித்தவரே! குக-ஆன்மாக்களது
 இதய புண்டரீக வெளியில் உறைபவரே! இதத்த-இனிமை யுடையவரே!
 இங்கித-இன்பம், இலகிய-விளங்கிய, அறுமுக-ஆறு திருமுகங்களை
 யுடையவரே! எழில்வேள் என்று-அழகுமிக்க முருவேளே என்று,
 இலக்கணங்களும் இயல் இசைகளும்-இலக்கணங்களும் இயற்றமிழ்
 இசைத்தமிழர்களும், மிக விரிக்கும்-மிக விரித்துரைக்கும், அம் பல-
 அழகுறு பல வகையாகிய, மதுரிதம்-இனிமையான, கவிதனை-
 பாமாலையை, இயற்று-செய்கின்ற, செந்தமிழ் விதமொடு-செந்தமிழ்ப்
 பிரபந்தங்களை விதவிதமாக, புயமிசை-திருத்தோள்களின்மேல்,
 புனைவோனே-தரித்துக்கொண்டிருப்பவரே! செருக்கும்-களிப்பினை

நல்கும், அம்பலம் மிசைதனில்-சிறற்பலமாகிய ஞான சபையின்கண், அசைவுற-எல்லா உயிர்களும் அசைவுற்று, ஐந்தொழிலும் நடைபெறுமாறு, நடித்த சங்கரர்-திரு நடனம் புரிந்தருளிய நடேசப் பெருமானும், வழிவழி அடியவர் வழிவழியாக அடிமைத்திறம் வந்த, மெய்யடியாராகிய மாணிக்க வாசகர், திருக்குருந்தடி-மேன்மை பொருந்திய குருந்தமரத்தடியிலே, அருள்பெற-திருவருள் பெறுமாறு, அருளிய-அருள்புரிந்த, குருநாதர்-குருநாதராக எழுந்தருளியவருமாகிய சிவபெருமானது, திருக் குழந்தையும் என-தெய்வீகம் நிறைந்த குழந்தையென்றும், அவர் வழிபடு-அந்த சிவபரஞ்சுடர் சிஷ்யபாவமாக இருந்து வழிபடுகின்ற, குருக்களின் திறம் என வரு-ஆசாரியன் என்றும் பெருமையுடையோன் என்றும் எழுந்தருளி வருகின்ற, பெரியவ-பெரியவரே! திருப்பரங்கிரிதனில்-திருப்பரங்குன்றமென்னுந் திருத்தலத்தில், உறை-வாழ்கின்ற, சரவண-சரவணோற்பவரே! பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! அருக்கு மங்கையர்-அருமையான மங்கைப் பருவமுடைய பெண்களுடைய, மலர் அடி-தாமரையொத்த பாதங்களை, வருடியே-தடவி, (ஏ அசை) கருத்து அறிந்து பின்-உள்ளக்கருத்தைத் தெரிந்து கொண்ட பின், அரைதனில் உடைதனை-இடையிலுடுத்தியுள்ள ஆடையை, அவிழ்த்தும்-நீக்கியும், அங்குஉள-அவ்விடத்து உள்ள, அரசு இலை தடவியும்-அரசிலை போன்ற அல்குலைத் தடவியும் இரு தோள் உற்று-இரண்டு தோள்களைப் பொருந்தி, அணைத்தும்-தழுவிக்கொண்டும், அம் கையின்-அழகிய கரத்தினால், அடிதொறும்-ஒவ்வொரு இடத்தும், நகம் எழ-நகக்குறி தோன்றவும், உதட்டை மென்று-அதரத்தைக் கடித்து, பல் இடு குறிகளும் இட-பல்லால் செய்யப்படும் அடையாளங்களைச் செய்யவும், அடிக் களந்தனில்-கழுத்தின் கீழ்ப்பாகத்தின் கண் (நெஞ்சக்குழியில்) மயில் குயில் புறவு என-மயில் குயில் புறா என்று சொல்லும்படி, மிக வாய்விட்டு-மிகவும் வாயைவிட்டு ஒலிசெய்யவும், உருக்கும் அங்கியின்-உருக்குகின்ற அக்கினியிலே, மெழுகு எனவுருகிய-மெழுகைப்போல் உருகிய, சிரத்தை மிஞ்சிடும் விருப்ப மிகுந்த, அநுபவம் உறுபலம்-அந்த இன்ப சுகத்தின் அனுபவத்தினது மிக்க பலமானது, உற-அடைய, கையின் கனி நிகர் என-கரத்திற் பொருந்தியுள்ள பழத்திற்கு இணையென்று சொல்லும்படி, இலகிய-விளங்கிய, முலைமேல் வீழ்ந்து-தனங்களின்மேல் விழுந்து, உரு கலங்கி-மேனி கலக்கமடைந்து, மெய் உருகிட-சரீரந்த தளர்ந்து நெகிழ், அமுது உகு-அமிர்தம் சொரிகின்ற, பெருத்த உந்தியின்-பெரிய உந்திச் சுழியில், முழுகி-அழுந்தி, மெய் உணர்வு அற-உண்மையறிவு கெட்டுப்போக, உழைத்திடும்-வருந்தும்படியான, கன கலவியை-மிக்க புணர்ச்சியின்பத்தை, மகிர்வது-விருப்பங் கொள்வதை, தவிர்வேனோ-நீங்குவேனோ?

பொழிப்புரை

இருக் வேதத்தில் முதன் மொழியாம் தனி மந்திரத்தின் பொருளை அகத்தியர் முதலிய ஏழு முனிவர்களுக்கும் உபதேசித் தருளிய மகிழ்ச்சியை உடையவரே! சரவணப் பொய்கையில் தோன்றினவரே! குக மூர்த்தியே! இனிமையையுடையவரே! இன்பம் விளங்கிய ஆறுமுகங்களையுடையவரே! அழகிய குமரவேளே என்று, இலக்கணங்களும் இயற்றமிழும் இசைத் தமிழும்மிகவும் விரித்துரைக்கும் அழகிய பலவகையான மதுரம் பொருந்திய கவிகளைச் செய்யும் செந்தமிழ்ப் பிரபந்தங்களை விதம் விதமாகப் புனைந்து கொண்டிருக்கின்ற புயாசலத்தை உடையவரே! களிப்பை விளைக்கின்ற சிற்றம்பலமாகிய தகரா காயத்தின் கண் சகல உயிர்களும் அசையுந் தன்மையை அடையு மாறு திருநடனம் புரிகின்றவரும், சுகத்தைக் கொடுப்பவரும் பரம்பரையாக அடிமைத்திறம் பூண்ட அடியவராம் மாணிக்க வாசகர் திருக்குருந்த மரத்தினடியில் நல்லருள் பெற அனுக் கிரகம் புரிந்த குருநாதருமாகிய சிவபெருமானது தெய்வீகக் குழந்தையாகவும் அப்பெருமான் வழிபாடுபுரிய குருமூர்த்தி யாகவும் வருகின்ற பெருந்தகையே! திருப்பரங்குன்றத்தில் வசிக்கின்ற சரவணப் பெருமானே! அருமையான மங்கைப் பருவத்தையுடைய மாதரது மலரனைய பாதங்களைத்தடவி, அவர்களது கருத்தை யறிந்தபின் இடையிலுள்ள துகிலை யவிழ்த்து அங்குள்ள அரசிலையென்ன அல்குலைத் தடவியும், இரு தோள்களும் பொருந்தத் தழுவியும், அழகிய கரத்தால் அந்தந்த அங்கங்களில் நகக்குறி வைத்தும், அதரபானம் புரிந்து பற்குறிகளை வைத்தும், காம வேட்கை மிகுதியால் நெஞ்சக் குழியில் மயில், குயில், புறாவினங்களைப்போல் புள்ளொலி செய்யவும் இளகப் புரியும் கனலிலிட்ட மெழுகைப் போல் உருகிய விருப்பம் மிகவும், இன்பசுகானுபவத்தின் பலம் அடையவும், கரத்திற் பொருந்திய கனிக்கு நிகராக விளங்கும் தனங்களின் மேல் வீழ்ந்து, மேனி கலங்கி சரீரம் தளர்ந்து நெகிழ்ச்சியையடைய, அமுதம் சொரிகின்ற பெரிய உந்திச் சுழியில் முழுகி மெய்யறிவு நீங்குமாறு உழைத்திடும்படி யான பெரிய புணர்ச்சியை மகிழ்கின்றதை விட்டு நீங்க மாட்டேனோ?

விரிவுரை

கலவியை மகிழ்வது தவிர்வேனோ:

பெண்ணாசையானது பிறவிகள் தோறுந் தொடர்ந்து வருவதால் இதனை நமது முயற்சியாலும் அறிவினாலும் நூற்கேள்வியாலும் நீக்குவது மிகவும் அரியதாதலினால் மகாமாயை களைந்திடவல்ல பிரானாகிய குமாரக் கடவுளை இவ்வாசையினின்றும் நீங்குவனோ என்று வேண்டுகிறார். இப்பெண்ணாசை நீங்கினால் ஏனைய மண்ணாசையும் பொன்னாசையுந் தானே நீங்கும். ஞானமே உருவாகிய நாயகனாம் சத்திதரப் பெருமானைச் சதாகாலமும் வழிபட்டு அவனது திருவருளாலேயே இப்பெரும்பற்றை நீக்க முயல வேண்டும்.

இருக்கு மந்திரம்:

இருக் வேதத்தில் முதன் முதலில் ஆரம்பிக்கப்படுவது குடிவையே. அம்மந்திரத்தை உபதேசிக்கத்தக்க ஆசான் குமர குருபரன் ஒருவனே. ஆதலால் அக்கந்தப் பெருமானுடைய திருநாமங்களில் “ஆசான்”- “குரு” என்று திருநாமங்கள் மிளிர்கின்றன.

எழுவகை முனி:

முனிவர் என வரவேண்டியது முனியென ஒன்றன் பாலில் வந்தது; இது பால்வழுவமைதி. இச் சப்த இருடிகளாவோர் அகத்தியர், ஆங்கீரசர், கௌதமர், காசிபர், புலத்தியர், மார்க்கண்டர், வசிட்டர், இம்முனிவர் எழுவருக்கும் முருகப் பெருமானே குரு மூர்த்தியாக எழுந்தருளி உபதேசித்தனர். இம் முனிபுங்கவர்கள் குகமூர்த்தியின் சீடர்களானபடியால் அப்பெருமானைப் பாடி வழிபட்டுள்ளார் என்றும், அவர்களது பாடலில் பொருள்வடிவாக குகமூர்த்தி எழுந்தருளி வருகிறார் என்றும் அருணகிரியார் பிறிதோரிடத்தில் கூறியிருப்பதைக் காண்க.

“வசிட்டர் காசிபர் தவத்தான யோகியர்

அகத்ய மாமுனிய யிடைக்காடர் கீரனு

வகுத்த பாவினில் பொருட்கோல மாய்வரு முருகோனே”

-(விலைக்கு) திருப்புகழ்.

சரவணபவ:

தேவர்களது இன்னலை நீக்குவான் கருதி பிறப்பும் இறப்பும் மில்லா நெடுஞ்சடர் வடிவேலண்ணல் சரவண தடாகத்தில் ஆறுமுகங்களும் பதினெட்டு விழிகளும் பன்னிரு தோள் களுமாக வெளிப்பட்டனர் என்பது சரித்திரம். “சரவணஜாதா நமோ நம” (திருப்புகழ்) சரவணபவன் என்ற திருப்பெயரின் பொருள். சர-வந-பவ எனப் பிரிக்கப்படுமாயின், ரகரத்தின் முன் வந்த நகரம் ஒரு மொழிக் கண்ணதாயின் ணகரமாய்த் திரியும் என்பது வட மொழியின் விதியாதலின் ‘ந’ என்பது ‘ண’ எனத் திரிந்ததென்க. மந்திரமாக உச்சரிக்கு ஞான்றும் இந்த “ணகரம்” பொருந்தவே உச்சரிக்க வேண்டும். நாரஅயநம் எனப் பிரிக்கப் படும். இரு சொற்களும் ஒன்றாகப் புணருங்கால் நாராயணம் என்று வருமாறு காண்க. எனவே சரம்-நாணற்புல், வநம்-செறிவு, நாணற்புற்கள் செறிந்து சூழ்ந்துள்ள பொய்கையில், பவன்-தோன்றினவன் எனப் பொருள்படும்.

ச-மங்களம், ர-ஒளி, கொடை, வ-சாத்துவிகம் ந-போர், எனப் பொருள் கொண்டு இவைகளோடு, பவன்-உதயமான வனே எனவும் பொருள்படும்.

சூக:

முருகன் குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமாயிருத்தலினால் “மலைக்கு நாயக” என்றபடி மலைக்குகைகளில் வசிப்பவன் என்பது ஒரு பொருள். குகை என்பது தகராகாசமாம். தகரமாகிய இதய புண்டரீகத்திற் சிதாகாசமாகிய வித்தை இருத்தலின் அது தகர வித்தை யென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்தத் தகரவித்தை யஜுர் வேதத்துப் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலும் பாம்பன் ஸ்ரீமத்குமர குருதாச சுவாமிகளியற்றிய தகராலய ரகசியத்திலும் இனிது விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இதய குகையிலிருப்பவன் சூகன் எனப்படுவன். அதனாற் சூகனாகிய முருகன் சகல ஆன்மாக்களின் இதய கமலங்களில் வாசஞ்செய்கின்ற அந்தர்யாமி எனலாம். பல மணிகளில் ஒரு நூலிருந்து இயக்குமாறெனத் தெனிக. இதற்குச் சான்று: முதல்வன் புராண சம்பவகாண்டத்தில் 35-ஆம் அத்யாயத்தில் 15-ஆம் சுலோகத்தில் ‘வேத வேதாந்தங்களில் தகராகாசமானது குஹையெனக் கூறுப்படுமன்றோ! எல்லோருடைய இருதய கமலத்தையும் இருப்பிடமாகக்

கொண்டவன் நின்மகனாதலின் அவன் குஹனெப்படுகின் றனன்” என்று உமாதேவியாருக்கு கண்ணுதற் கடவுள் உரைத் தனரென வருவதைக் காண்க.

இங்கித மிலகிய அறுமுக:

முருகப் பெருமானது ஆறுமுகங்களிலும் மாறா இன்பம் இலகுகின்றது.

எழில் வேள்:

அழகு மிக்கோனானபடியால் அப்பெருமானை எல் லோரும் விரும்புகின்றனர். வேள்-விரும்பப்படுபவன் எனப் பொருள்படும். ஆண்மகன் என்றும் பொருள்படும்.

இலக்கணங்களும்....புனைவோனே:

புலவர்களால் முத்தமிழ்கொடு இலக்கண முறைப்படி மிக மதுரமாக வகைவகையான பாவினங்களால் தொடுத்த செந் தமிழ்ப் பாமாலைகளை முருகவேள் தமது பன்னிரு புயங்களிலுந் தரித்திருக்கிறார். செவ்வேட் பரமன் செந்தமிழ்ப் பரமாசாரிய னான படியால் செந்தமிழில் மிகவும் அன்புடையவன் என்பது இதனாற் புலனாகும்.

“செந்தமிழ் சொல் பாவின் மாலைக்கார”

-(முந்துதமிழ்) திருப்புகழ்

“செந்தில் வாழ் செந்தமிழ்ப் பெருமானே”

-(பங்கமேவு) திருப்புகழ்.

தேவயானை அம்மையாரது கலவியின்பத்தினும் நக்கீரர் துதித்த திருமுருகாற்றுப்படை என்னுஞ் செந்தமிழ் நூல் தித்தித்தது என்றால் முருகப் பெருமானுக்குச் செந்தமிழ் எத்துணை மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது என்பதைத் தமிழ்மொழி பேசும் பாக்கியம் பெற்றோர் அனைவரும் சிந்திக்க.

‘கைமா மயில் செவ்வி நற்கீரர் சொற் றித்தித்ததே”

-கந்தரந்தாதி

“ஆயிரமுகத்து நதி பாலனு மகத்தடிய

ரானவர் தொடுத்த கவிமாலைக் காரணம்”

-திருவேளைக்காரன் வகுப்பு.

மேலும், அருணகிரியாரது பாடலை மிகமிக அன்போடு
சூடிக்கொள்ளுகிறார் என்பதனை,

“மல்லேபுரி புன்னிரு வாகுவிலென்
சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வே லவனே”

என்ற அநுபூதி வாக்காலு முணர்க. இதுவேயுமன்றி தமிழ்
தெய்வமொழி என்பதற்குச் சான்று: சிவபெருமான் ஆரூரருக்குத்
திருவெண்ணெய் நல்லூரில் ‘பித்தா பிறை’ என்றும், சேக்
கிழாருக்கு தில்லையில் ‘உலகெலாம்’ என்றும், முருகவேள்
நக்கீரருக்கு “உலக முவப்ப” என்றும், அருணகிரியாருக்கு
“முத்தைத்தரு” என்றும், இன்னோரன்ன பிறவும் தமிழால்
அடியெடுத்துத் தந்தனரேயன்றி வேறுஒருவருக்கு வேற்று
மொழியில் அடியெடுத்துக் கொடுக்கவில்லை என்பது ஒன்றே
யமையும். எலும்பைப் பெண்ணாக்கியதும், முதலைவாய்ப்
பட்டமகனை உயிர்ப் பித்ததும், அனல்வாதும் புனல்வாதும்
புரிந்து வென்றதும், தூணிடையிருந்து குமாரக் கடவுளை
வெளிப்படுத்தியதும் இத்தமிழ் மொழியேயன்றோ?

அம்பல மிசைதனில் அசைவுற நடித்த:

புறத்தே தில்லையம்பலத்திலும், அகத்தே இதய கமலத்
திலும் இறைவன் ஒவாது பஞ்சகிருத்திய ஆனந்தத் திருநடன
மயர்கிறான். இறைவன் அருட்கூத்தில் ஐந்தொழிலு நிகழுமாறு
காண்க.

அரன்றுடி தோற்ற மமைத்தல் திதியாம்
அரனங்கி தன்னி லறையில் சங்காரம்
அரனுற் றணைப்பி லமருந் திரோதாயி
அரனடி யென்று மனுக்கிரக மென்னே. -திருமந்திரம்.

உடம்பிற்கு எப்படி இதய தாமரை நடுவோ அப்படியே
உலகிற்கு நடு சிதம்பரம்; ஆதலால் சிதம்பரம் அண்ட தகரா
காசமாம். இதயத் தாமரை பிண்டதகராகாசமாம். அண்டத்தும்
பிண்டத்தும் அந் நடேசபிரான் உலகம் இயங்குதற் பொருட்டு
ஒழியாது அசைதலே அவனது அருட்கூத்தாகும்.

சிதம்பர நடன வரலாறு

தவமே தனமாகக் கொண்ட மத்தியந்தன முனிவர் என்பார்
ஒருவர் இருந்தனர். அவருக்கு அருமையான புத்திரர் ஒருவர்

தோன்றினார். அப்புதல்வர் கலைகள் முழுவதுங் கற்றுணர்ந்து மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றுச் சிறந்ததோர் இடஞ் சென்று சிவ பெருமானை வழிபட வேண்டுமென்று விரும்பினார். புதல்வரது கருமத்தையுணர்ந்த பிதா ஈசனை வழிபடுவதற்குச் சிறந்த இடம் தில்லைவனமே என்று அறிவுறுத்த, அப்புதல்வர் தந்தை பால் விடைபெற்றுத் தில்லைவன மெய்தி ஓர் அழகிய பொய்கையும் அதன் தென்புறத்தில் ஓர் ஆலமரத்தின் நிழலில் ஒரு சிவ லிங்கமும் இருக்கக்கண்டு அகமிக மகிழ்ந்து, ஆண்டோர் பர்ணசாலை அமைத்து அரனாரை வழிபட்டு வந்தனர். நாள் தோறும் ஈசனை அருச்சிப்பதற்குப் பறிக்கும் நறுமலர்களை ஒரு நாள் ஆராய்ந்து பார்க்கையில், அவற்றுள் பழையனவும் பழுது பட்டனவுமான பல மலர்கள் கலந்திருக்கக்கண்டு வருந்தி, “கதிரவன் உதித்த பின் மலரெடுக்கில் வண்டுகள் வந்து அம்மலர்களை எச்சில் புரிந்துவிடுகின்றன; பொழுது புலராமுன் சென்று மலர் பறிப்போமாயின் மரமடர்ந்த இக்கானகத்தில் வழியறிதல்முடியாது. மரங்களில் ஏறினாலும் பனியால் கால்வழுக்கும்; ஆதலால் இதற்கு என் செய்வது?” என மனங்க வன்று இறைவனைத் துதிக்க, உடனே சிவபெருமான் அந்த இளைய முனிவரெதிரே தோன்ற, முனிமகனார் அரனாரை வணங்கி, “அரவாபரணா! தேவரீரை வழிபடுதற்பொருட்டு அடியேன் வைகறையெழுந்து சென்று மலர் பறிக்க மரங்களில் வழுக்காமல் ஏறுவதற்கு என் கை கால்களில் வலிய புலி நகங்கள் உண்டாகவேண்டும். வழிதெரிந்து செல்வதற்கும் பழுதற்ற பனிமலரைப் பறிப்பதற்கும் நகங்கள் தோறும் கண்களும் உண்டாகவேண்டும்” என்று வரங்கேட்டனர். வேண்டுவோர்க்கு வேண்டிய வண்ணமருளும் விடையூர்தி அவ்வரத்தை நல்கி மறைந்தருளினர். அன்று முதல் அம்முனிச் சிறுவர்க்கு வியாக்கரபாதர் என்று வடமொழியிலும், புலிக்கால் முனிவர் என்று தமிழிலும் பெயர்களுண்டாயின. பின்னர் அவர் தாம் விழைந்தவாறு புதுமலர் கொணர்ந்து புர மெரித்த புராதனனை ஆராதனை புரிந்து மகிழ்ந்திருந்தனர் புலிக்கால் முனிவர் வழிபட்டதனால் தில்லைமாநகர் புலியூர் என்னும் பெயரும் உடைத்தாயிற்று.

வியாக்கரபாதர் இங்ஙனமிருக்க இவர் தந்தையார் மந்தி யந்தன முனிவர் இவர் பால் வந்து இவருக்குத் திருமண முடிக்க

வேண்டுமென்னும் தமது கருத்தைத் தெரிவிக்க, புதல்வரும் இசைய, வசிட்ட முனிவரது தங்கையாரை மணம்பேசி புலிப் பாதருக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக்கினர். அன்னார் செய்த அருந்தவப் பலனாய் உபமன்யுவென்னும் அருமந்த புத்திரன் தோன்றினன். அக்குழலியை அருந்ததி தமதிருக்கைக்குக் கொண்டுபோய் காமதேனுவின் பால் தந்து வளர்த்தனள். பின்னர் மகவின்விருப்பத்தால் தாய் தந்தையர் மகனைத் தமது இருப்பிடங் கொண்டு வந்தனர். அம்மகவு பாலுக்கு அழ, மாவு கரைத்த நீரைக் கொடுத்தனள். அம்மகவு அதனையுண்ணாது கதறியழ, தாய் தந்தையர் வருந்தி சிவ சந்நிதியிற் பிள்ளையைக் கிடத்தினர். அக்குழந்தை சிவலிங்கப் பெருமான்பால் பால் வேண்டியழ, அடியவர்க்கருளும் அண்ணல் அருள் சுரந்து இனிய பாற்கடலையே உணவாக, பால் நினைந்தமும் போதெல்லாம் நல்கினர்.

துன்பம் நீங்கி சிவயோக இன்பத்தில் வியாக்கிரபாதர் நிலைத்திருக்குங்கால், இறைவன் தேவதாரு வனத்தில் இருடிகள் பொருட்டு நிகழ்த்திய ஆனந்த நடனத்தின் வரலாறு தமது அகக்கண்களுக்கு வந்து தோன்ற, ஐயன் அருள் நடனம் புரியுங்கால் அத்தேவதாரு வனத்தில் அடியேன் இருக்கப்பெறாமல் இவ்விடத்தில் இருக்கப் பெற்றனனே! ஆண்டவனது திருவருள் நடனத்தையான் காணுமாறு எவ்விதம்? என்று மிகவும் உள்ளங் கசிந்துருகிநிற்ப, 'இத்தில்லையே இந்நிலவுலகத்திற்கு நடுநாடியா யிருத்தலால் இதன் கண்ணேதான் ஆண்டவன் என்றும் ஐந் தொழிற் கூத்து நிகழ்த்துவன், ஆதலால் இத்தில்லைத் தலத் தின்கண் யான் புறத்தேயும், அத்திருநடனத்தைக் காணப் பெறு வேன்' என்று தவக் காட்சியாலுணர்ந்து அவ்விடத்திலேயே வழிபாடு புரிந்துகொண்டிருந்தார்.

தேவதாரு வனத்தின்கணிருந்த நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவரரும் மீமாஞ்சைநூற் கோட்பாட்டின்படி கன்மமே பலனை நல்கும்; பலனை நல்குவதற்கு இறைவன் வேறு ஒருவன் வேண்டுவதில்லை என்பவை முதலியகொள்கைகளை உடையா ராய் நிற்ப, அன்னார் செருக்கையகற்றி நல்வழி தருமாறு திருவுளங் கொண்டு சிவபெருமான் திருமாலோடு இவ்வனத்திற் சென்று அம்முனிவரது தவத்தையும் அவர் மனைவியரது சுற்பையுமழித்தனர். முனிவரர் தெளிந்து புலி, யானை, பாம்பு,

மழு முதலியவைகளை சிவன் மேலேவ, அவைகளை ஆபரணமாகவும் ஆடையாகவுங் கொண்டார். முயலகளையும் பல மந்திரங்களையும் ஏவ, மந்திரங்களைச் சிலம்புகளாக அணிந்து முயலகன் மீது பயங்கர நடனத்தைப் புரிந்தனர். அரனாரது கொடுங்கூத்தைக் கண்ட முனிவரரும் தேவரும் அஞ்சி அபயம்புக இறைவன் அக்கொடிய நடனத்தை மாற்றி ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்தனர். முனிவரரது ஆணவ வலிகளெல்லாம் தம் திருவடிக் கீழ் கிடக்கும் முயலகன்பால் வந்தொடுங்க அருள் செய்து மறைந்தனர்.

பின்னர் நாராயணர் தம் இருக்கை சேர்ந்து இறைவன் செய்தருளிய ஆனந்தக் கூத்தை நினைந்து பெருங்களிப்பால் கண்துயிலாதிருந்து தமது அணையான ஆதிசேடர்க்கு அத்திரு நடனத்தின் திறத்தை விளம்ப, ஆதிசேடர் அதனைக் கேட்டு இறைவன் திருநடனத்தைக் காணும் விழைவு மேற்பட்டு கண்ணீர் ததும்பி நிற்க, அதுகண்ட மதுசூதனர் “நீர் இறைவனுக்கு அன்பராயின்மையின் இனி நீர் தவம் புரிதலே இயல்பு” என்று விடைதந்தனுப்ப, ஆதிசேடர் கைலைமலை சார்ந்து அம்மலைக்கருகில் சிவபெருமானை நினைத்துப் பெருந்தவ மாற்றினர். அவர் முன் முக்கண்மூர்த்தி தோன்றி, “அன்ப! யாம் தேவதாரு வனத்தின் கண் திருநடனம் புரிகையில் அவ்விடம் நிலத்திற்கு நடு அன்மையின் அஃது அசைந்தது. ஆதலால் அருட்கூத்தை ஆங்கியற்றாது விடுத்தோம். இப்போது இங்கு அதனை இயற்றுதற்கும் இது தக்க இடமன்று. அதனைச் செய்தற்குரிய தில்லை மன்றத்தின் கண்ணே நமது ஐந்தொழில் ஆனந்த நடனம் என்றும் நடைபெறா நிற்கும். அஃது ஏனெனின் உடம்பும் உலகமும் அமைப்பில் ஒப்பனவாம். உடம்பினுள்ளோடும் இடை பிங்கலைசுழுமுனை என்னும் மூன்று நாடிகளில் சுழுமுனை நாடி உடம்பின் நடுவிலோடும். அங்ஙனமே இந்நிலத்திற்குச் சுழுமுனை நாடியும் தில்லைக்கு நேரே ஓடும். உடம்பின்கண் அந்நடுநாடியின் நடுவே விளங்கும் இதயதாமரை பினுள் ஞான ஆகாசத்திலே யாம் ஓவாது அருள் நடனம் புரிவது போலவே, புறத்தே தில்லைத்தலத்தில் சிவலிங்கத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள அருள் அம்பலத்தின் கண் என்றும் இடையறாது திருநடனம் இயற்றுவோம். அதனை அங்கே காணும் ஞானக் கண்ணுடையார் பிறவிப் பெருங்கடலைத் தாண்டுவர். ஆதலால்

நீ இவ்வுருவையொழித்து, அத்திரிமுனிவர் மனைவியிடத்தே முன்னொருகால் ஐந்தலைச் சிறு பாம்பாய் வந்தனையன்றோ? அவ்வுருவத்தினையே எடுத்து தில்லைத் தலத்தின்கண் சென்று இருப்பாயாக, அங்கு நின்னைப்போல் திருநடன தரிசனங் காண விழைந்து தவமியற்றும் வியாக்ரபாத முனிவனுக்கும் நினக்கும் தைப்பூசத்தன்று சிற்சபையில் திருநடனத்தைக் காட்டியருள் வோம்” என்றுரைத்து மறைந்தருளினர். பதஞ்சலியார் இறைவன் திருமொழிப்படியே தில்லைவனஞ் சேர்ந்து புலிப்பாதருடன் அளவளாவி அருந்தவமியற்றி நின்றனர். குன்றவில்லி அவ்விரு முனிவருக்கும் குறித்த நாளில் திருநடனம் புரிந்தருளினர்.

வழிவழியடியவர் திருக்குருந்தடி அருள்பெற அருளிய குருநாதர்:

கல்லாலின் கீழிருந்து சனகாதி நால்வர்களுக்கும் உபதேசித் தருளியவாறு சிவபெருமான் மண்ணுலகத்தில் திருப்பெருந்துறையில் குருந்தமரத்தின் கீழ் குருமூர்த்தியாக எழுந்தருளி மாணிக்கவாசகருக்கு உபதேசித்தருளின அருட்பெருந்திறத்தைக் குறிப்பிட்டனர்.

வாதவூருக்கு உபதேசம்

பாண்டியன் நாட்டின்கண் வாயுபகவான் வழிபட்ட தன்மையால் வாதவூர் என்னும் பெயர் பெற்ற திருத்தலத்தில் மானமங்கலத்தார் மரபிலே ஆமாத்தியர் குலத்து சிவகணத் தலைவரொருவர் வந்து உதித்தனர். அவர் பெயர் “வாதவூரர்” என்பர். அவர் பதினாறாண்டு நிரம்புமுன்னரே கலைகள் முழுதும் ஒருங்கே ஓதியுணர்ந்தார். அவர் வெற்றியைப் பாண்டியன் கேட்டு அவரை வரவழைத்து அவருக்குத் “தென்ன வன் பிரமராயன்” எனப் பட்டப் பெயர் சூட்டி மந்திரித் தொழிலில் இருத்தினன். அவர் கலை வன்மையாலும் சிலை வன்மையாலும் சிறந்து அமைச்சர் தலைவனாயிருந்து பவக் கடலினின்றுத் தப்பி முத்திக்கரை சேரும் உபாயத்தை நாடியிருந்தனர். பாண்டியன் குதிரைகளை வாங்கும் பொருட்டு அளப்பரும் நிதிகளை அளித்தனுப்பினன். பாண்டியன் பால்விடை பெற்ற வாதவூரர் திருவாலயம் சென்று மீனாட்சி யம்மையையும் சொக்கலிங்கப் பெருமானையும் வழிபட்டு பாண்டியன் செல்வம் நல்வழியில் செலவழிய வேண்டுமென்று

வணங்கி, வேதியர் ஒருவர் எதிர்ப்பட்டளித்த திருநீற்றை யணிந்துகொண்டு நற்குறியென்றுவந்து, சேனைகள் சூழப் புறப்பட்டு திருப்பெருந்துறையை அடைந்தார். அத்தலத்தைச் சாருமுன்னரே காயமும் நாவும் நெஞ்சும் ஒருவழிப் பட்டு பேரன்பு மிகுதலால் கண்ணீர் மல்கிக் கசிந்துருகி சிரமிசைக் கரங்குவித்து மயிர் சிலிர்த்து அனலிற் பட்ட மெழுகென உருகினார். பண்டைத் தவப்பயன் கைகூடப்பெற்ற வாதவூரர் அதிசயமுற்று, “இத்தலத்தை அணுகுமுன்னரே பேரன்பு முதிர்ந்தது. சிவகேசுத்திரங்களில் இதனையொத்தது வேறில்லை; இங்கு வந்து சேர்தற்கு என்ன மாதவஞ் செய்தோமோ?” என்று தம்முள் நினைந்து உடன் வந்தாரை நோக்கி “ஆடி மாதத்தில் குதிரை வருதல் இல்லை. ஆவணி மாதத்தில்தான் குதிரைகள் வந்திறங்கும்; நானே அவைகளைக் கொண்டு வருவேன். பாண்டியற்கு இதனை உணர்த்துமின்” என்று அன்னாரைப் போக விடுத்தார்.

பின்னர் வாதவூரர் பொய்கையில் நீராடித் திருநீறு தரித்து சிவபெருமானை வணங்குதற்குத் தனியே ஆலயத்துட் புகுந்தார். அத்திருக்கோயிலினுள் ஒரு குருந்தமரத்தினிழலில் தாராகணங்களாற் சூழப்பெற்ற தண்மதியென்ன மாணவர் குழாம் சூழ குருவடிவந்தாங்கி சிவபெருமான் வீற்றிருந்தனர். அத்தேசி கேசனைக் கண்ட திருவாதவூரர் செயலிழந்து உடல் நடுங்கி எட்டு அங்கங்களும் நிலமிசை தோயப் பன்முறை வணங்கி விண்மாரி யென்ன கண்மாரி பொழிந்த வண்ணமாக நின்றனர். தன்வசமிழந்து நின்ற மெய்யடியாரைக் கண்ணுதற் கடவுள் கண்டு திருநோக்கஞ் செய்து அருகிலழைத்து முறைப்படி தீட்சை முதலியன செய்து ஐந்தெழுத்தை உபதேசித்து நல்லருள் பாலித்தனர்.

அன்னவ ரொல்கி மெல்ல அஞ்சியஞ் சலியிற் செல்லப் பன்முறை முறுவல் கூர்ந்து பாவனை செய்து பண்பிற் றன்னடி சூட்டி நாமஞ் சாத்தியா சாரம் பூட்டிச் சின்மய வஞ் செழுத்தைச் செவிப்புலத் துபதேசித்தான்.
-திருவிளையாடல் (புலியூர் நம்பி)

திருக்குழந்தையும்..... பெரியவ:

தனக்குவமையில்லாத் தனிப்பெருந் தலைவராகிய சிவ பெருமானுக்குத் திருக்குமாரராக வந்ததாலும், குருமூர்த்தி

யாக வந்து மணிவாசகருக்கு உபதேசித்தருளிய அப்பரமாசிரியருக்குக் குருநாதராக நின்று உபதேசித்ததாலும் பெரியவ என்றனர். நம் குகேசன் வடிவில் இளையோனும் அறிவிற் பெரியோனுமாவர்.

“ஏடவிழ் கடப்பமலர் கூதள முடிக்கு மிளை
யோனு மறிவிற் பெரிய மேன்மைக்காரனும்”

-வகுப்பு

கருத்துரை

சப்த இருடிகளுக்கும் குருநாதரே! சரவணபவ! குக! இன்பவடிவினரே! அறுமுகக்கடவுளே! செவ்வேளே! என்று செந்தமிழால் இலக்கணமுறைப்படி இயற்றிய பாமாலைகளை அணிபவரே! சிற்றம்பலத்தில் திருநடனமியற்றுபவரும், வாத வுரடிகளுக்குக் குருந்தமரத்தடியில் உபதேசித்தருளியவருமான சிவபெருமானுக்குப் புதல்வரெனவும் அவருக்குக் குருநாதரெனவும் எழுந்தருளிய பெருமையிற் சிறந்தவரே! அவமே பெண்மயக்கிலாழ்ந்து வருந்தும் தன்மையை என்று நீங்குவனோ?

13

கருவடைந்து பத்துற்ற திங்கள்

வயிறிருந்து முற்றிப் பயின்று

கடையில்வந் துதித்துக் குழந்தை

வடிவாகி

கழுவியங் கெடுத்துச் சுரந்த

முலையருந்து விக்கக் கிடந்து

கதறியங்கை கொட்டித் தவழ்ந்து

நடமாடி

அரைவடங்கள் கட்டிச் சதங்கை

யிடுகுதம்பை பொற்சுட்டி தண்டை

அவையணிந்து முற்றிக் கிளர்ந்து

வயதேறி

அரியபெண்கள் நட்பைப் புணர்ந்து

பிணியுழன்று சுற்றித் திரிந்த

தமையுமுன்கு ஸ்பச்சித்தமென்று

பெறுவேனோ

இரவியிந்தரன் வெற்றிக் குரங்கி

னரசரென்று மொப்பற்ற வுந்தி

யிறைவனெண்கி னக்கர்த்த னென்றும்

நெடுநீலன்

எரியதென்றும் ருத்ரற் சிறந்த

அனுமனென்று மொப்பற்ற அண்டர்

எவருமிந்த வர்க்கத்தின் வந்து

புனமேவ.

அரியதன்ப டைக்கர்த்த ரென்று

அசுரர் தங்கி னைக்கட்டை வென்ற

அரிமுகுந்தன் மெச்சுற்ற பண்பின்

மருகோனே

அயனையும் புடைத்துச் சினந்து

உலகமும் படைத்துப் பரிந்து

அருள்பரங்கி ரிக்குட் சிறந்த

பெருமாளே.

பதவுரை

இரவி இந்த்ரன்-சூரியனும் தேவேந்திரனும், வெற்றிக் குரங்கின்-
வெற்றியை யுடைய வாநரங்களுக்கு, அரசர் என்றும்-அரசர்களாகவும்
(சுகரீவன், வாலியாகவும்), ஒப்பு அற்ற-சமானமில்லாத, உந்தி இறைவன்-
நாராயணரது உந்திக் கமலத்தில் தோன்றிய உலகிற்கு இறைவனாகிய
பிரமதேவன், என்கு இனகர்த்தன் என்றும்-கரடிக் குலத்திற்கு அதிபதி
யாகவும் (ஜாம்புவான்), நெடுநீலன் எரியது என்றும்-அக்கினிபகவான்
வல்லபத்தாலுயர்ந்த நீலன் என்கிற வாநர வீரனாகவும், ருத்திரன் சிறந்த
அனுமன் என்றும்-உருத்திரமூர்த்தி அறிவாலும் ஆற்றலாலும் கல்வியாலும்
ஒழுக்கத்தாலும் சிறந்த அனுமானாகவும், ஒப்பு அற்ற-சமானமில்லாத,
அண்டர் எவரும்-தேவர்கள் யாவரும், இந்த வர்க்கத்தில் வந்து-
இத்தன்மையுடைய வாநர குலத்தில் வந்து பிறந்து, புனமேவ-நீங்கள் போய்
முன்னதாகப் பிறந்திருங்களென்று உத்தரவு செய்தவாறு) அரண்யத்தில்
அடைந்திருக்க, அரிய தன் படைக்கர்த்தர் என்று-அவ்வாநர சிரேட்டர்
களை அருமையான சேனைகளாகவும் சேனாதிபதியாகவும் ஏற்றுக்
கொண்டு, அசுரர் தம் கிளைகட்டைவென்ற-இராவணகும்பகர்ணாதி
இராக்கதர்களின் ஒற்றுமை மிகுந்த வமிசம் முழுவதையும் அழித்து வெற்றி
பெற்ற, அரி-பாவங்களை நீக்குபவரும், முகுந்தன்-முத்தியைக் கொடுப்ப
வருமாகிய இராமமூர்த்தி, மெச்சுற்ற பண்பின்-மெச்சத் தகுந்த அருமைக்
குணத்தையுடைய, மருகோனே-மருமகனாக எழுந்தருளினவரே!
அயனையும் புடைத்துச் சினந்து-பிரமன் (செருக்குற்று வந்ததால்) படைத்தற்
றொழிலுக்கு அதிபனாயிருந்துங்கூட அவனைப் பொருள்படுத்தாது
(குடிலையின் பொருள் வினவி) கோபித்து (நான்கு சிரங்களிலும்) ஒங்கி
அறைந்து, உலகமும் படைத்து - (அப் பிரமனைச் சிறையிலடைத்து) தானே
சிருஷ்டிகர்த்தாவாக இருந்து உலங்களை யெல்லாம் படைத்து, பரிந்து

அருள்-மீண்டும் பிரமனுக்கும் அடியார்களுக்கும் ஏனைய உயிர்களுக்கும் அன்புடன் திருவருள் புரியும், பரங்கிரிக்குள் சிறந்த-திருப்பரங்குன்ற மென்கிற புனிதத் தலத்தில் சிறந்து விளங்குகின்ற, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! கருஅடைந்து-கருப்பையைச் சேர்ந்து, பத்து உற்ற திங்கள்-பத்து என்னும் எண்ணிக்கையான மாதங்கள்வரை, வயிறு இருந்து-தாயாருடைய (சிறிய) வயிற்றில் வாசம் புரிந்து, முற்றி பயின்று-கருவானது முதிர்ந்து ஒலித்துக் கொண்டு, கடையில் வந்து உதித்து-கடைவழியில் வந்து பிறந்து, குழந்தை வடிவாகி-குழந்தையின் வடிவத்தை யடைந்து, கழுவி அங்கு எடுத்து-அவ்வாறு பிறந்த அவ்விடத்தில் நீர் தெளித்து சுத்தஞ் செய்து எடுத்து, சுரந்த முலை அருந்துவிக்கக் கிடந்து-தாயார் முலைப்பாலை உண்ணவைக்க படுத்தவண்ணமாக்கி, கதறி-ஒவென்று கதறி அழுது, அம் கை கொட்டி-அழகிய கரத்தை ஒன்றுடன் ஒன்றைச் சேர்த்துத் தட்டி, தவழ்ந்து-மார்பால் நீந்தித் தவழ்ந்து நடம் ஆடி-நடமாட்டத்தை யடைந்து, அரைவடங்கள் கட்டி-(தாயார் இடையில்) அரைஞாண்களைக் கட்டியும், சதங்கை-கால்களில் சதங்கைகளையும், இடு குதம்பை-தரிக்கத்தகுந்த காதணிகளையும், அவையணிந்து-இவை முதலிய திருவாபரணங்களையணிந்துகொண்டு, முற்றி கிளர்ந்து-நன்றாகச் சரீரம் பலப்பட்டு வளர்ந்து, வயதேறி-ஆண்டுகள் நிறைந்து வாலப்பருவத்தை யுற்று, அரிய பெண்கள்-அருமையான பெண்களது, நட்பைப் புணர்ந்து-சினைகத்தைச் சேர்ந்து, பிணி உழன்று-(அதனால்) வியாதிகளால் பீடிக்கப் பட்டு சுழற்சியை யடைந்து, சுற்றித் திரிந்தது அமையும்-சொர்க்கலோகத் திற்கும் நரகலோகத்திற்கும் பூலோகத்திற்குமாக (புண்ணிய பாவங்களால்) சுற்றித் திரிந்தது போதும், உன் க்ருபை சித்தம்-தேவரீரது கருணைச் சித்தத்தை என்று பெறுவேனோ-என்றைக்குப் பெறுவேனோ?

பொழிப்புரை

சூரியனும் இந்திரனும் வெற்றி பொருந்திய வாநரங்களுக்கு அரசராக (சுகரீவ, வாலியாக)வும், துழாய் முடியோனது உந்தியின் கண்ணுதித்த சமானமற்ற இறைவனாகிய பிரமன் கரடிமுகச் சேனைகளுக்குத் தலைவனாக (சாம்புவானாக)வும், அக்கினி பகவான் ஆற்றலிற் சிறந்த நீலனாகவும், உருத்திர மூர்த்தி அறிவு, கல்வி, ஞானம், பக்தி, பணிவு, வைராக்கியம், பிரமசரியம் முதலியவைகளால் சிறப்புவாய்ந்த அனுமானாகவும், இணையற்ற தேவர்கள் யாவரும் இத்தகைய வாநர வர்க்கத்திலுதித்து முன்னதாக வனத்தில் வந்து இருக்க (தான் இராமனாக அவ தரித்து வந்து) அவ்வாநரவீரர்களைத் தனக்கு அரிய சேனைகளாகவும் சேனைத் தலைவர்களாகவுங் கொண்டு இராவணாதி

அசுர குலங்களின் கூட்டத்தை அழித்து வெற்றி பெற்ற அரிமுகுந்தராகிய இராகவன் மெச்சுவதற்குத் தகுந்த சிறந்த குணங்களையுடைய மருகனாக எழுந்தருளினவரே! (கயிலை மலைக்குத் தருக்குற்று வந்ததால் குடிலையின் பொருளை வினவி அதனையுரைக்காது விழித்ததால்) பிரமனாக இருந்துங்கூட அவனைப் பொருட்படுத்தாது கோபித்து உதைத்து (சிறையிட்டு) சிருட்டி கர்த்தாவாக இருந்து உலகங்களைப் படைத்து (மீண்டும் பிரமனுக்கும் அடியார்களுக்கும் உயிர்களுக்கும் அன்போடு அருள்புரிந்து திருப்பரங்குன்றமென்கிற சேஷத்ரத்தில் சிறந்து விளங்குகின்ற பெருமையிற் சிறந்தவரே! கருவிற் சேர்ந்து தாயாருடைய (சிறிய) வயிற்றில் பத்துமாதம் இருந்து முதிர்ந்து ஒவென்று ஒலித்துக் கொண்டு கடைவழியாக வந்து பிறந்து குழந்தை வடிவாகி, நீர் தெளித்துச் சுத்திசெய்தெடுத்துத் தாயார் முலைப்பாலை உண்ண வைக்கப் படுத்த வண்ணமாகக் கிடந்து, சுதறி அழுது, அழகிய கரத்தைக் கொட்டித் தவழ்ந்து நடந்து விளையாடல்களைப் புரிந்து, அரை ஞாண்களைக் கட்டி, சதங்கை, அணியத்தக்க காதணி, பொன்னாலாகிய முகச்சுட்டி, தண்டை முதலிய ஆபரணங்களை யணிந்து கொண்டு, சரீரமானது பலப்பட்டு வளர்ந்து ஆண்டுகள் நிறைந்து, வயதேறியபின், அருமையான பெண்களது நேயத்தை யடைந்து, அதனால் நோய்வாய்ப்பட்டு சுழற்சியடைந்து சுவர்க்க நரக உலகங்களுக்குப் போவதும் வருவது மாகச் சுற்றித் திரிந்து உழன்றது போதும்; தேவரீரது கருணைச் சித்தத்தை என்று பெறுவேனோ?

விரிவுரை

கருவடைந்து பத்துற்ற திங்கள் வயிறிருந்து முற்றி:

உயிர்கள் தாம் செய்த நல்வினைகளால் புண்ணிய உலகமாகிய ஒளி உலகையும், தீவினைகளால் நரகவுலகமாகிய இருள் உலகையும் அடைந்து இன்பதுன்பங்களை நுகர்ந்து பின்னர், கலப்பான வினைப்பயனை நுகர்தல் பொருட்டு இறைவன் ஆணையால் விண்ணிலிருந்து மழை வழியாக இப் பூதலத்தைச் சேர்கின்றன. காய், கனி, மலர், நீர், தானியம் முதலிய வற்றில் கலந்து நிற்கின்றன. அவற்றையுண்ட ஆணிடம் நியதியின் படி சேர்ந்து அறுபது நாட்கள் கருவிலிருந்து பின் அடியிற்

கண்ட விதம் பெண்ணிடம் சேர்கின்றன. இதனை அருண கிரியார் சுருங்கக் கூறி விளங்க வைத்திருக்கின்றனர்.

(கருப்பம் உண்டாவதற்கு உரிய காலம் ருது காலமேயாம். பெண்களுக்கு மாதவிலக்கு உண்டான நாளிலிருந்து 12 நாள்வரை ருது காலமெனப்படும். விலக்கு ஏற்பட்ட நான்கு நாளும் புருட சங்கமம் கூடாது. விலக்கான நாளிலிருந்து 5, 7, 9, 11, 13, 15, இந்த ஒற்றைப்பட்ட நாட்களில் ஆண் பெண் சேர்க்கை யால் ஆண் குழந்தை பிறக்கும். கருப்பையின் வாய் குவிந்து விடுவதால் அதற்கு மேற்பட்ட நாட்களின் சேர்க்கையால் மகவு தோன்றுவதற்கு மார்க்கமில்லை. ருது கழிந்த நான்காவது நாளிலும், பகற்காலத்திலும் சங்கமம் கூடாது. அப்படி சங்கமமாகிக் கரு ஏற்பட்டால் ஆயுள், அறிவு, செல்வம் இவை குறைந்த மகவு தோன்றும். 5-வது நாள் கருத்தரிக்கில் பெண் பிறக்கும். 6-வது நாள் கருத்தரிக்கில் மத்திமமான பிள்ளை பிறக்கும். 7-வது தினத்தில் ஒன்றும் பிறப்பதில்லை. 8-வது நாள் கரு ஏற்பட்டால் சௌபாக்கியமுள்ள பெண் பிறக்கும். 10-வது நாள் கருப்பதிந்தால் உயர்ந்த பிள்ளை பிறக்கும். 11-வது நாள் கருப்பதிந்தால் தருமமற்ற பெண் பிறக்கும். 12-வது நாள் கருவடையில் மேன்மையான மகன் பிறப்பான். 13-வது நாள் கருவடையில் பலரை விரும்பும் மகள் பிறப்பாள். 14-வது நாள் கருவுண்டாகில் தருமமறிந்தவனும், நன்றி யுள்ளவனும், ஆத்ம ஞானமுடையவனும், நிச்சய புத்தியுடையவனும், நற்குண முடையவனுமான புத்திரன் பிறப்பான். 15-வது நாள் கருவுண் டாகில் அரசனுக்குப் பத்தினியாக, அல்லது அரசவம்சத்தில் மணம் புரியப்பட்டு அனேக போகங்களையனுபவித்து பதி விரதையாய் அனேக புத்திரர்களைப் பெறும் பாக்கியவதியாகத் தகுந்த புத்திரி பிறப்பாள். 16-வது தினத்தில் கருவுண்டாகில் வித்தை, இலக்கணம், சத்தியம், புலனடக்கம் இவை உள்ள நற்குண சீலனும், பல்லோரும் அண்டிப் பிழைக்கும் பாக்கிய வந்தனுமான குமாரன் பிறப்பான். இதனைக் கீழ்வரும் பிரபல பிரமாணத்தால் அறிக.

ராத்ரௌ சதுர்த்யாம் புத்ரஸ்ய தல்பாயுர் தநவர்ஜித:
பஞ்சம்யாம் புத்ரிணீ நாரீ ஷஷ்ட்யாம் புத்ரஸ்து மத்யம:
ஸப்தம்யாம் மப்ரஜா யோஷி தஷ்டம்யாம் மீசுவரஸ் ஸுத:
நவம்யாம் ஸுபகாதார தஸம்யாம்ச வர: புமான்!

ஏகாதஸ்யா மதர்ம்யா ஸ்த்ரீ த்வாதஸ்யாம் புருஷோத்தம:
 த்ரேயோதஸ்யாம் ஸுதாலோக வர்ண ஸங்கர காரிணீ
 தர்மவிச்ச க்ருதஜ்ஞஸ்யாத்நர்மவேதீ த்ருடவ்ரத:
 ப்ரஜாயதே சதுர்தச்யாம் குணௌகைர் ஜகதீபதி:
 ராஜபத் நீ மகாபோகா ராஜவம்ச சதாதவா,
 ஜாயதே பஞ்சதஸ்யாம்து பஹுபுத்ரா பதிவ்ரதா
 வித்யா லக்ஷண ஸம்பந்தத் ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரிய:
 ஆச்ரயஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஜாயதே ஷோடஸே புமான்.

-(வியாசர்) ஸ்மிருதிமுக்தாபலம்.

அமாவாசை, பெளர்ணமி, ஷஷ்டி, அஷ்டமி, துவாதசி
 இந்த நாட்களில் சேர்க்கை கூடாது.

[சந்ததி வளர்ச்சியை விரும்பிய நாயக நாயகிகள் சயன
 அறையில் மனம் ஒருமித்தவர்களாயும், மகிழ்ச்சியுடையவர்
 களாயும், கலக்கமில்லாதவர்களாயும் இருக்கவேண்டும். அந்தச்
 சமயத்தில் அவர்கள் எந்த குணத்துடன் இருக்கிறார்களோ
 அதே குணத்துடன் தான் குழந்தைகள் பிறக்கும். ஆதலால்
 சற்புத்திரர்கள் பிறக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமுடைய
 சதிபதிகள் கடவுள் பக்தி நிறைந்த உள்ளத்துடனும், தூய்மை
 யுடனும் இருக்க வேண்டியது அவசியம்]

கருவிற் குழந்தை வளர்கிற வகையைப் பின்வரும்
 பிரமாணத்தாற்றொளிக.

ருதுகாலே ப்ரயோக ஏகராத்ரோஷிதம் கலலம் பவதி.
 ஸப்தராத்ரோஷிதம் புத்புதம் பவதி அர்தமாஸாப்பயந்தரேண
 பிண்டோபவதி மாஸாப்பயந்தரே கடிநோபவதி,
 மாஸத்வயேந சிர: குருதே; மாஸத்ரயேண பாதப்ரதேசோபவதி.
 அதசதுர்த்தமாஸேகுல்ப ஜடரகடிப்ரதேசோ பவதி,
 பஞ்சமே மாஸே ப்ருஷ்டவம்சோபவதி, ஷஷ்டேமாஸே,
 நாஸாக்ஷி ச்ரோத்ராணி பவந்தி, ஸப்தமே மாஸே ஜீவேந
 ஸம்யுக்தோபவதி, அஷ்டமேமாஸே ஸர்வஸம்பூர்ணோபவதி.

“ருது காலத்தில் கருப்பையில் சுக்கிலம் ஒருநாள் முழுவதும்
 திரவமாயிருக்கும். ஏழுநாட்களுக்குப் பின் அஃது சற்றே மலர்ந்து
 புத்புதம் போலிருக்கும் ஒரு பட்சம் (15 நாள்) முடிந்ததும் சற்று
 இறுகி பிண்டமாகும். ஒரு மாதம் சென்றபின் கடினமாகும்;
 இரண்டு மாதம் சென்றபின் தலையுண்டாகும். மூன்றாவது

மாதத்தில் கால்கள் உண்டாகும். நான்காவது மாதத்தில் விரல்கள், வயிறு, இடுப்பு இவைகள் பிரிந்து வரும். ஐந்தாவது மாதத்தில் முதுகெலும்பு ஊன்றி நிற்கும் ஆறாவது மாதத்தில் மூக்கு, கண், செவி இவைகள் உதிக்கின்றன. ஏழாவது மாதத்தில் ஜீவன் உதிக்கிறது. எட்டாவது மாதத்தில் அங்கங்களெல்லாம் பரிபூரணமடைகின்றன.” இவ்வாறு கருவில் வளர்ந்து உருப் பெற்ற குழந்தைக்கு ஒன்பதாவது மாதத்தில் பூர்வக் ஞானம் உதிக்கிறது. அக்கால் அந்த சிசு ஜெனன மரண துன்பத்தை நினைத்து மிகவும் வருந்தி ஈஸ்வரத்தியானம் புரிகிறது. அதனைப் பின்வரும் வேத வசனத்தாலறிக.

அதநவமேமாஸி ஸர்வலக்ஷண ஸம்பூர்ணோபவதி,
 பூர்வஜாதிம் ஸ்மரதி, க்ருதாக்ருதம்ச கர்மபவதி,
 சுபாசம்ச கர்மவிந்ததி, நாநாயோநி ஸஹஸ்ராணி
 த்ருஷ்ட்வா சைவ ததோமயா! ஆஹாரா விவிதாபுக்தா:
 பீதாஸ்ச விவிதாஸ்தநா: ஜாதஸ்சைவ ம்ருதஸ்சைவ
 ஜன்ம சைவ புந: புந: அஹோ து:கோததௌமக்நோ
 நபச்யாமி க்ரதிக்ரியாம், யதியோந்யா: ப்ரமுச்யேஹம்
 ஸாங்க்ய யோகம் ஸாமச்ரயே அசுபக்ஷயகர்தாரம்
 பலமுகதி ப்ரதாயகம்: யதியோந்யா: ப்ரமுஞ்ச்யேஹம் தம்
 ப்ரபத்யே மஹேஸ்வரம்; யந்மயா: பரிஜநஸ் யார்தே
 கருதம் கர்மசுபாசபம், ஏகாகீ தேந தஹ்யேஹம்
 கதாஸ்தே பலபோகிந: அதயோநித்வாரே ஸம்ராப்தோ
 யந்த்ரேணாபீட்யமாநேர மஹாதா து:கேந
 ஜாதமாத்ரஸ்து வைஷ்ணவேந வாயுநா ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஸ்
 ததா நஸ்மரதி ஐந்மமரணாநி நகர்மம் சுபாசபம் விந்ததி,

ஒன்பதாவது மாதத்தில் அங்கங்களிற் குறைவின்றி நல்ல அமைப்பைப் பெற்றுப் பூரித்துத் தனது பூர்வ ஜன்மத்தை நினைக்கிறது. அதனிடத்துச் சுபாசுபங்களை விளைவிக்கும் கர்மாகர்மங்களிலிருந்து வருவதால் அதற்குரிய சுபாசுபங்களைப் பெறுகிறது. அக்காலத்தில் நல்ல அறிவு உண்டாகின்றமையால் அந்தக் க்ஷணத்தில் மிக்க பச்சாதாபத்துடன், “நான் அனேக யோனிகளிற் புகுந்து பற்பல ஆகாரத்தைப் புசித்தும், அனேகர்களின் முலைப்பாலைக் குடித்தும், அடிக்கடி பூமியில் பிறந்தும், மரணத்தையடைந்தும் வருகின்றேன். இச்சமயத்திலும் துக்க சமுத்திரத்தில் மூழ்கி ஆழ்ந்திருக்கிறேன். இந்தத் துக்க சாகரத்

தினின்றும் கரையேறுவதற்கு ஒருபாயமுங் காணேன். ஐயோ! நான் இனி என் செய்வேன்! இம்மகா துக்க சாகரத்தினின்றும் எக்காலம் விடுபடுவேன்! இனி யோனியை அடையாமலிருப் பேனாயின் சாங்கியயோகத்தைக் கைக்கொள்வேன். அல்லது கெடுதியை விளைவிக்கும் கன்மங்களைத் தொலைத்து வருகின்ற வரும், இகலோகத்தில் மகா போகத்தைத் தந்து அருளுகின்ற வரும், பரலோகத்தில் பரம பதவியைத் தருபவருமாகிய மகேச வரனைச் சரணமடைகிறேன்; நான் புத்திர மித்திர பந்துக்கள் நிமித்தமாய் அனேக கெடுதியைச் செய்து வந்தேனேயன்றி பாசத்தைத் தொலைத்துப் பாவத்தினின்று விடுதலை செய்யும் பரமசிவபதத்தை உள்ளத்தில் கொள்ளாததால் இவ்வாறு தாபத்தில் விழுந்து தவிக்கிறேன். இத்தாபத்தை அனுபவித்து வரும் என்னை என்னால் போஷணையடைந்தவர் எனது சொத்துக்களைப் புசித்து வருகின்றனரேயன்றி இத்துக்கங் களினின்று தாண்ட வைப்பவர் இல்லை” என முறையிடு கின்றது. உயிர் அனேகம் தடவை ஸ்திரீ யோனிவாய்ப்பட்டது அதற்குத் தெரிந்திருந்தும், யோனித்துவாரத்தினால் மிகத் தொந்தரவு நேர்ந்தும் அக்கணத்தில் வைணவ மாயையினால் கட்டுண்டு முன் புலப்பட்டவைகளையெல்லாம் மறந்து விடு கின்றது.)

கடையில் வந்துதித்து:-

பத்தாவது மாதத்தில் தனஞ்சயன் என்கிற வாயுவினால் தள்ளப்பட்டுத் தலைகீழாக வந்து குழந்தை உதிக்கின்றது. அக்கால் மலையின் மேலிருந்து ஒருவன் உருண்டால் எத் துணைத் துன்பமுண்டாகுமோ அத்துணைத் துன்பமுண்டாகும். அதனாலன்றோ நம் பெரியோர்களெல்லாம் “பிறவாதிருக்க வரந்தரல் வேண்டும்” என்று ஆண்டவனை வேண்டினார்கள்.

கருப்பையி னுட்பட்டுக் கதலவிடங் கிட்டாம
லிருப்பிலிருந் துதிக்குநா ளெய்தினதோ முகமாகிச்
செருப்புரி வாலசெலுத்தச் சென்றுபுகும் வழியறவு
நெருக்க வுபாதியினேகி நிலத்தில்வீழ்ந் திரங்குமால்

- மகாபாரதம்

வயதேறி அரிய பெண்கள் நட்பைப் புணர்ந்து :-

பதினாறு வயதானவுடன் பிறவியின் அருமையையும் விலை மதிக்க முடியாத காலத்தின் உயர்வையும், பிறவி எடுத்த

நோக்கத்தையும் உன்னி, பிறவிக் கடலினின்றும் உய்ந்து முத்திக் கரை சேரவழிதேடாது, “சிவகலைகளாகமங்கள் மிகவு மறையோது மன்பர் திருவடிகளே நினைந்து துதியாமல் தெரிவையர்கள் ஆசை மிஞ்சி வெகு கவலையாயுழன்று” திரிந்து “அவமாயை கொண்டு உலகில் விருதா” மக்கள் அழிகின்றனர்.

“வயதுபதினாறு சென்று வடிவாகி
கனகமுலை மாதர்தங்கள் வலையில்மிக வேயுழன்று
கனிவதுட னேயணைந்து பொருள்தேடிக்
கனபொருளெ லாமிழந்து மயலில்மிக வேயலைந்த
கசடனெனை யாளவுன்ற னருள்தாராய்.”
- (வனிதையுடல்) திருப்புகழ்.

பிணியுழன்று :-

ஏகபத்தினி விரதத்தை மேற்கொள்ளாமற்படிக்கு. அனேக மாதர்களை நேசித்து, மதனகாமத்தையே சுருதியென நினைத்து கங்குல் பகலாய்க் காலங்கழித்ததனால் அதன் பயனாகப் பல வியாதிகள் வந்து பற்றுகின்றன.

சுற்றித் திரிந்தது அமையும் :-

பாவங்களைப் புரிந்து நரகலோகத்திலும், புண்ணியங்களைப் புரிந்து சுவர்க்க லோகத்திலும், எஞ்சி நின்ற பாவ புண்ணியங்களை அனுபவிப்பதற்குப் பூவுலகத்திலுமாக மாறி மாறிக் காற்றாடி போல் சுழன்று சுழன்று அலைந்தது போதும்; இனி அது வேண்டாம்.

உன் க்ருபைச் சித்தம் என்று பெறுவேனோ? :-

அத் துன்பம் நீங்க தேவரீரது சுருணைச் சித்தத்தை அடியேன் என்று பெறுவேனோ? என்று வருந்துகிறார்.

இரவி யிந்தரன்.....புனமேவ

இராவணாதி அசுரர்களின் கொடுமையால் வருந்திய பிரமாதி தேவர்கள் அரவணைச் செல்வராகிய அச்சுதர் பாலனுதி, “ஆலிலைச் சயன! இராவணாதி அசுரர்களால் மிகவும் வருந்தினோம்: அவர்களை அழித்து அடியேங்களைக் காத்தருள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பம்புரிய, திருமால் “தேவர்களே! இராவணன் மானிடரையும் வானரத்தையும்

அற்பப்பிராணிகளென்று கருதி இவைகளையொழித்து ஏனைய பிராணிகளால் அழியாத வரம் பெற்றுள்ளான். ஆதலால் மானிட வடிவத்தையும் வானரவடிவத்தையும் அடைந்து அசுரர் குலத்தையழிக்க வேண்டும். நிருதரை நீராக்குவதற்காக சூரிய குல மன்னனாகிய தசரதனுக்கு மகனாக வந்து நாம் பிறக்கிறோம். சங்கு சக்ரசேஷர் தம்பிகளாக வந்து நம்முடன் தோன்று வார்கள். அயோத்தியா நகரத்தில் இராமாவதாரம் புரிந்து நாம் குறையை நீக்குதும். அஞ்சந் தன்மையை யகற்றுமின்” என்றனர்.

மசரத மனையவர் வரமும் வாழ்வுமோர்
நிசரத கணைகளால் நீறு செய்ய யாம்
கசரத துரகமாக் கடல்கொள் காவலன்
தசரதன் மதலையா வருதுந் தாரணி.

வளையொடு திகிரியும் வடவை தீதர
விளைதரு கடுவுடைய விரிகொள் பாயலும்
இளைஞர்க ளெனவடி பரவ வேகிநாம்
வளைமதி லயோத்தியில் வருது மென்றனன்.

-இராமாயணம்.

அது கேட்ட தேவர்கள் அவ்வண்ணமே பிறப்பதற்கு உடன்பட்டனர். பிரமதேவர், “யான் முன்னொரு காலத்தில் ஜாம்பவான் என்ற கரடி வேந்தனை எனது அமிசமாக என் கொட்டாவி யிலிருந்து உண்டாக்கியிருக்கிறேன்!” என்றனர். அதுபோல் இந்திரனது அமிசமே மந்தர மலைக்கு ஒப்பான வாலி என்கிற சிறந்த வானர வீரனாகத் தோன்றியது. சூரியன் தனது அமிசத்தை விடுத்து சுக்ரீவனைத் தோன்றவைத்தான். அக்கினி பசுவான் தம் அமிசமானது அனலைப் போன்று விளங்குகின்ற அழகான நீலனாகப் பிறக்க வைத்தான். வாயு அமிசத்தோடு ருத்ரமிசமும் கலந்து அனுமார் பிறந்தார். இந்திரன் தம்பி உபேந்திரன் அங்கதனாகவும், விஸ்வகர்மாநள னாகவும், அசுவினீ தேவர்கள் மைந்தன் துவிதர்களாகவும், வருணன் சுஷேணனாகவும், இப்படி தேவர்கள், கந்தருவர்கள் வித்தியாதரர்கள் முதலியோர் இராவணவதத்தின் பொருட்டு மலைபோன்ற சரீரத்தோடும், அளவிட முடியாத ஆற்றலோடும், ஆயிரக்கணக்கான வானர வீரர்களாக மலைப் பிரதேசங்களில் அவதரித்தார்கள்..

உருத்திரன் அனுமனாகப் பிறந்தார் என்ற செய்தி, சிவபெருமானே அனுமனாகத் தோன்றினாரென குறைந்த அறிவுடையார் குழறுபடக் கூறி மீளா நரகுக்கு ஆளாகின்றனர். சிவபெருமான் பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவர். இதனை அடியிற்குறிப்பிடும் பிரபலபிரமாணங்களை நுணுகி ஆராய்ந்து சிந்தை மயக்கம் ஒழிக்கவும்.

“அஜாதம் இதி ஸர்வஜகத் ப்ரசித்தம்”

- ஹரதத்தர்

“இதம் வா அக்ரே வைகிஞ்சிதாஸீத்
ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்
ஸவா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மா அஜரோ அம்ருதோ அபய”

- வடமொழி வேதம்.

வைச்சபொருள் நமக்காகு மென்றெண்ணி நமச்சிவாய
அச்சமொழிந் தேனணி தில்லையம்பலத் தாடுகின்ற
பிச்சன் பிறப்பிலி பேர்நந்தி உந்தியன் மேலசைந்த
கச்சினழகு கண்டாற்பின்னைக் கண்கொண்டு

காண்பதென்னே.

“பேரவன்காண் பிறப்பொன்று மில்லாதான் காண்”

- அப்பர் தேவாரம்.

எல்லார் பிறப்பு மிறப்புமியற் பாவலர்தஞ்
சொல்லாற் றெளிந்தே நஞ்சோணேச-னில்லிற்
பிறந்தகதை யுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண்
டிறந்த கதையுங்கேட்டி லேம்.

- குகை நமச்சிவாயர்.

என்ற வேத வசனங்களாலும், ஆன்றோர் வசனங்களாலும் சிவபெருமான் பிறப்பில்லா முழுமுதற் கடவுள் என்பது அசையா முளையாகத் தாபிக்கப்பட்டதையுணர் க இதுவேயு மன்றி வைணவப் பெரியாராகிய வில்லிப்புத்தூராழ்வாரும் சிவபெருமான் பிறப்பிலியென்பதை நன்குணர்ந்து பசுமரத் தாணிபோல் பசுர்கின்றதைக் காண்க.

வேதமடியுண்டன விரிந்தபலவாகம விதங்களடி

யுண்டனவொரையும்

பூதமடியுண்டன விநாழிகைமுதற் புகல்செய்பொழுதொடு

சலிப்பின் பொருளின்

பேதமடியுண்டன பிறப்பிலி பிறங்கலரசன் நன்மகளார்
நாதனமலன்சமரவேடவடிவங்கொடுநரன்கையடியுண்ட

பொழுதே

- மகாபாரதம்.

சிவபெருமான் வேறு, உருத்திரன் வேறு. உருத்திரனுக்கு குணம் செயல் முதலியன உண்டு. சிவமூர்த்திக்கு குணம், குறி, தொழில் முதலியன இல்லை. பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்ற மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் மேலானவர் சிவபெருமான்.

“அத்வைதம் சதுர்த்தம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ராத்தீத
மேகமா சாஸ்யம பகவந்தம் சிவம்”

- பஸ்மஜாபால உபநிடதம்.

ப்ரபஞ்சோப சமம் சாந்தம் சிவ மத்வைதம்

சதுர்த்தம் மந்யந்தே.

- மாண்டூக்யோ உபநிடதம்.

இவை முதலிய வேத வசனங்கள் சிவபெருமானை சதுர்த்தம்-நான்காவது-மூர்த்தியென்று துதிக்கின்றதை உற்று நோக்குக. தமிழ் வேதமும் இங்ஙனம் முழங்குகின்றது.

“மூவர்காண் மூவர்க்கு முதலானான் காண்”

- அப்பர் தேவாரம்.

“அயனெனவாகி அரியெனவாகி அரனெனவாகி அலர்மேலாய்”

- (அகரமுகமாகி) திருப்புகழ்.

இத்தகைய அனேக பிரமாணங்களால் சிவம் வேறு, உருத்திரன் வேறு என்பது மலையிலக்காக வெளிப்பட்டது. அவ்வுருத்திரரும் பலர். ஏகாதச (பதினொரு) ருத்திரர். இதுவுமன்றி பதினொரு கோடி உருத்திரர்களுமுளர்; இவர்கள் சிவ சாரூபம் பெற்றவர்கள். இந்த உருத்திரர்களில் ஒருவர் அனுமானாகத் தோன்றினர்.

இத்தகைய வேதங்களையும், ஆன்றோர் அமுத வாக்கியங்களையும் உணராதார் மேற்கூறியவாறு கருத்துவேறுபாடு கொண்டு சிவபரஞ் சுடரே அனுமனெனப் பிதற்றிப் பெரும் பித்துற்றுழல்வர். கூர்த்தமதியுடையீர்! மேற்காட்டிய அரிய பெரிய சான்றுகளை ஆராய்ந்துணர்க.

அசுரர்தங் கிளைக்கட்டை வென்ற :-

வானர வீரர்களுடன் இரகுநாயகர் இராவணாதி அசுரர் களையழித்து, “வில்லாளிகள் நாயகன் என” விண்ணவரும் மண்ணவரும் புகழ் வெற்றி மாலையைச் சூடிக்கொண்டனர்.

“நீடிய வரக்கர் சேனை நீறுபட்டழியவாகை
சூடிய சிலையி ராமன்”

- கம்பர்.

ஓதகட லோடுவிறல் ராவண குழாமமரில் பொடியாக
ஓகைதழல் வாளிவிடு மூரிதநு நேமிவளை
பாணிதிரு மார்பணி கேசன்மரு காளனவ
ஓதமறை ராமெசுர மேவுகும் ராவமரர் பெருமானே”

- (வாலவயதாகி) திருப்புகழ்.

அரி:- பக்தர்களுக்கு வரும் இடையூறுகளைப் போக்குபவர்.

முகுந்தன்:- முக்தியைக் கொடுப்பவர். மு-முக்தி, கு-பூமி; த- இவற்றைக் கொடுப்பவன்; பரலோகத்தையும், இந்த உலகத் தையும் அன்பர்களுக்கு அருள்புரிபவன் என்னும் பொருள்படும்.

மெச்சுற்ற பண்பின் மருகோனே:-

விஷ்ணு, தான் இராமாவதாரமெடுத்து வாநர வீரர்களின் துணைகொண்டு பத்துத் தலைகளையுடைய இராவணனை சம்மாரம் செய்தார். முருகப்பெருமானோ ஆயிரந்தலைகளை யுடைய சிங்கமுகாசுரனைச் சம்மரித்தார். தான் மலைகளைக் கொண்டு கடலையணைகட்டித் தாண்டினார். முருகனோ சூரன் மாவிருட்சமாகக் கடல் நடுவில் முளைத்தபோது வேலா யுத்தால் அக்கடலை வற்றச் செய்தனர். தான் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் அசுரர்களையழித்தனர். முருக நாயகனோ ஆயிரத் தெட்டு அண்டங்களிலும் எள்ளிடவும் இடமில்லாது நிறைந்து வந்த அசுரசேனைகளைப் பார்வையாலும், நகையாலும் எரித்து அழித்தனர். ஆதலால் அரிமுகுந்தர் சதாகாலமும் முருகக் கடவுளது அளப்பரும் பெருமையை உன்னி உன்னி உள்ளம் உவந்து மெச்சுகின்றனர். அத் திருமாலால் மெச்சத் தகுந்த பொருளாக முருகவேள் விளங்குகின்றனர்.

“பச்சைப்புயல் மெச்சத் தகுபொருள்”

-(முத்தைத்தரு) திருப்புகழ்.

அயனையும் புடைத்துச் சினந்து:-

அயனைச் சிறை புரிந்த வரலாறு

குமார்க்கடவுள் திருவிளையாடல் பல புரிந்து வெள்ளி மலையின் கண் வீற்றிருந்தருளினர். ஒரு நாள் பிரமதேவர் இந்திராதி தேவர்களுடனும், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர், வித்யாதரர் முதலிய கணர்களோடு சிவபெருமானைச் சேவிக்கும் பொருட்டு திருக்கலாயமலையை நண்ணினார். பிரமனை யொழிந்த எல்லாக்கணர்களும் யான் எனது என்னும் செருக்கின்றி சிவபெருமானை வணங்கி வழிபட்டுத் திரும்பினார்கள். ஆங்கு கோபுரவாயிலின் வடபால் 'இலக்கத்தொன் பான் வீரர்களும் புடை சூழ நவரத்தின சிங்காசனத்தில் குமர நாயகன் நூறு கோடி சூரியர்கள் திரண்டாலென்ன எழுந்தருளி வந்து அடிமலர் தொழுது தோத்திரம் புரிந்து சென்றனர். பிரமதேவர் குமரக் கடவுளைக் கண்டு வணங்காது, "இவன் ஓர் இளைஞன்றானே" என்று நினைத்து இறுமாந்து சென்றனர். இதனைக் கண்ட முருகப் பெருமான் சிவன் வேறு தான் வேறன்று, மணியும் ஒளியும்போல், சிவனும் தானும் ஒன்றே என்பதையும், முருகனாகிய தன்னை யொழித்து சிவபெருமானை வழிபடுவோர்க்குத் திருவருள் உண்டாகாது என்பதையும் உலகினர்க்கு உணர்த்தவும், பிரமனுடைய செருக்கை நீக்கித் திருவருள் புரியவும் திருவுளங் கொண்டார். தருக்குடன் செல்லுஞ் சதுர்முகனை அழைத்தனர். பிரமன் கந்தவேளை அணுகி அகங்காரத்துடன் சிறிது கைகுவித்து வணங்கிடாத பாவனையாக வணங்கினன். கந்தப்பெருமான் "நீ யாவன்" என்றனர். பிரமதேவர் அச்சங்கொண்டு "படைத்தற்றொழி லுடைய பிரமன்" என்றான். முருகப் பெருமான் "அங்ஙனமா யின் நினக்கு வேதம் வருமோ?" என்று வினவினார். பிரமன் "உணர்ந்திருக்கிறேன்" என்றான். "நன்று! வேதவுணர்ச்சி நினக் கிருக்குமாயின் முதல் வேதமாகிய இருக் வேதத்தைக் கூறு," என்று குகமூர்த்தி கூறினார். சதுர்முகன் இருக்கு வேதத்தை ஓம் என்ற குடிலை மந்திரத்தைக் கூறி ஆரம்பித்தான். உடனே இளம் பூரணனாகிய எம்பெருமான் நகைத்து திருக்கரமமைத்து, "பிரமனே நிற்றி! நிற்றி! முதலாவதாகக் கூறிய 'ஓம்' என்ற பிரணவ மந்திரத்தின் பொருளை விளக்குதி" என்றனர்.

தாமரைத்தலை யிருந்தவன் குடிலைமுன் சாற்றி
மாமறைத்தலை யெடுத்தனன் பகர்தலும் வரம்பில்
காமர்பெற்றுடைக் குமரவேள் நின்றிமுன் கழறும்
ஓம் எனப்படு மொழிப்பொரு ளியம்புகென் றுரைத்தான்.

- கந்தபுராணம்.

ஆறு திருமுகங்களில் ஒரு முகம் பிரணவ மந்திரமா யமைந்துள்ள அறுமுகத்தமலன் வினவுதலும், பிரமன் அக் குடிலை மந்திரத்திற்குப் பொருள் தெரியாது விழித்தனன். கண்கள் சுழன்றன; சிருட்டிகர்த்தா நாம் என்று எண்ணிய ஆணவம் அகன்றது; வெட்கத்தால் தலைகுனிந்தனன். நாம் சிவபெருமானிடத்து வேதங்களை உணர்ந்து கொண்ட காலையில், இதன் பொருளையுணராமற்போனோமே? என்று ஏங்கினன்; சிவபெருமானுக்குப் பீடமாகியும், ஏனைய தேவர் களுக்குப் பிறப்பிடமாகியும், காசியில் இறந்தார்களுக்கு சிவ பெருமான் கூறுவதாகியுமுள்ள தாரகமாகிய பிரணவ மந்திரத்தின் பொருளையுணராது மருண்டு நின்றனன். குமராக் கடவுள், “ஏ, சதுர்முகா! யாதும் பகராது நிற்பதென்? விரைவில் விளம்புதி” என்றனர். பிரமன், “ஐயனே! இவ்வொரு மொழியின் பொருளையுணரேன்” என்றனன். அது கேட்ட குகமூர்த்தி சினந்து, “இம்முதலெழுத்திற்குப் பொருள் தெரியாத நீ சிருட்டித் தொழில் எவ்வாறு புரியவல்லாய்? இப்படித்தான் சிருட்டியும் புரிகின்றனையோ? பேதாய்!” என்று நான்கு தலைகளும் குலுங்கும்படி குட்டினார்.

“சிட்டி செய்வதித் தன்மை யதோவெனாச் செவ்வேள்
குட்டினா னயனான்குமா முடிகளுங் குலுங்க”

- கந்தபுராணம்.

பிரமதேவனது அகங்காரம் முழுதும் தொலைந்து புனிதனாகும்படி குமாரமூர்த்தி தமது திருவடியால் ஓர் உதை கொடுத்தனர். பிரமன் பூமியில் வீழ்ந்து அவசமாயினன். உடனே பகவான் தனது பரிசனங்களைக் கொண்டு பிரமனைக் கந்தகிரியில் சிறையிடுவித்தனர்.

“வேதநான்முக மறையோ னொடும் விளை
யாடியே குடுமியிலே கரமொடு
வீரமோதின மறவா”

- (காணொணா) திருப்புகழ்.

“அயனைக் குட்டிய பெருமானே” - (பரவை) திருப்புகழ்.

“ஆர ணன்றனை வாதாடி யோருரை
ஒது கின்றென வாராதெ னாவவ
னாண வங்கெட வேகாவ லாமதி லிடும்வேலா
- (வாரணந்) திருப்புகழ்.

“.....படைப்போன்
அகந்தை யுரைப்பமறை யாதி யெழுத்தொன்
றுகந்த பிரணவத்தினுண்மை-புகன்றிலையால்
சிட்டித் தொழிலதனைச் செய்வதெங்ங னென்றுமுனம்
குட்டிச் சிறையிருத்துங் கோமானே”
-(கந்தர் கலிவெண்பா)

உலகமும் படைத்து:-

பிரமனைச் சிறைபுரிந்த பின் குமாரபரமேசுரன், படைப்புத் தொழிலைத் தாமே புரியத் திருவுளங் கொண்டார். முத் தொழிலுக்குந் தலைவர் அவரேயல்லவா? மூவர்க்கும் முதல் வராம் முழுமுதற் கடவுளாம் முருகநாயகன் கந்தமால் வரையில் ஓர் சார் திருக்கோயில் புரிவித்து, ஆங்கு நடுவணிடப்பட்ட அரியணை மீதிருந்து, திருமால், புருசுதன், நவவீரர்கள், இலக்கம் வீரர்கள், ஏனைய கணர்கள் சூழ சிருஷ்டித் தொழில் புரிவாரா யினர். அப்பெருமானுக்கு அத்தொழில் அரியதோ? “சத்யசங்கல் பன்” என்று சுருதிகள் முறையிடுகின்றதல்லவா? காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடுங்காலாதீதனாகிய கந்தப் பெருமானுக்கு அஃதோர் திருவிளையாடலாக இருந்தது.

ஒரு கரத்தில் உருத்ராக்ஷ மாலையும், ஒரு கரத்தில் கமண்டலமும், மற்றிருகரங்கள் அபயவரதமாகவும், நான்கு திருக்கரங்களோடும், ஒரு முகமுடனும் எழுந்தருளிப் படைப்புத் தொழிலை எம்பெருந்தலைவன் புரிந்தனர்.

ஒருகரந் தனிற் கண்டிகை வடம்பரித் தொருதன்
கரதலந் தனிற் குண்டிகை தரித்திரு கரங்கள்
வரதமோ டபயந்தரப் பரம்பொருள் மகனோர்
திருமுகங் கொடு சதுர்முகன் போல்விதி செய்தான்.

- கந்தபுராணம்.

இங்ஙனம் எம்பெருமான் சிருட்டித் தொழிலைப் புரியுங்கால், அத்தொழிலுக்கேற்பத் திருமகள் நாயகன் திதித்

தொழிலைப் புரியும் ஆற்றலின்றி ஏங்கியதால் அக்காத்தற்
 றொழிலையும், அங்ஙனமே சங்காரத் தொழிலையும் தாமே
 செய்தருளினார். எனவே, முத்தொழிலையும் முறையுறப் புரிந்து
 வந்தனர். முத்தொழிலுக்கும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் தாமே
 முதல்வன் என்பதைத் தெற்றென விளக்கியருளினர். தேவ
 வருடங்கள் பல கழிந்தன. வேண்டுதல் வேண்டாமையில்லா
 செவ்வேட்பரமன் புரியும் படைப்பில் தோன்றிய உயிர்களின்
 பேற்றை அளவிட்டுரைக்க வல்லார் யாவர்? அனந்தனும்
 அஞ்சுவனன்றோ? அப்படைப்பில் வந்த ஆன்மாக்களனைவரும்
 புண்ணியவடிவாக விளங்கினர். பாவம் என்பது ஒரு சிறிதும்
 இலதாயிற்று. எங்கும் மெய்ஞ்ஞானம்மிளிர்ந்தது சிவமணங்
 கமழ்ந்தது.

“மலரயனை நீடு சிறைசெய்தவன் வேலை

வளமைபெற வேசெய்

முருகோனே”

- (எழுகுநிறை) திருப்புகழ்.

குமரக் கடவுள் சிருட்டித் தொழிலையாற்றிய இடம்
 திருவேங்கடம் என்னும் வரலாறும் உளது.

கருத்துரை

இராமாவதாரமெடுத்து இராக்கதரை வென்ற அரி
 முகுந்தனது மருகோனே! அயனைச் சிறை செய்து அவனியைப்
 படைத்த அண்ணலே! திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளிய
 இறைவரே! மாதாவுடைய கருவிற்சேர்ந்து பத்து மாதங்கிடந்து
 பிறந்து வளர்ந்து அரிவையர் மயக்கத்திலாழ்ந்து பிணியுழன்று
 (சுழற்காற்றிலகப்பட்ட சருகு போல்) சுற்றித் திரிந்தது போதும்,
 அச்சுழற்சி நீங்க தேவரீரது கருணைச் சித்தத்தை அடியேன்
 என்று பெறுவேனோ?

14

காதட ருங்கயல் கொண்டிசைந் தைம்பொறி

வாளிம யங்கம னம்பயந் தந்திருள்

கால்தர விந்துவி சும்பிலங் கும்பொழு தொருகோடி

காய்கதி ரென்றொளிர் செஞ்சிலம் புங்கணை

யாழியு டன்கட கந்துலங் கும்படி

காமனெ டுஞ்சிலைகொண்ட டர்ந்தும்பொரு மயலாலே

வாதுபு ரிந்தவர் செங்கைதந் திங்கித
 மாகந டந்தவர் பின்பிரிந் துந்தன
 மார்பில முந்தஅ ணைந்திடும துன்பம துழலாதே
 வாசமி குந்தகடம்பமென் கிண்கிணி
 மாலைக ரங்கொளும் அன்பர்வந் தன்பொடு
 வாழநி தம்புனை யும்பதந் தந்துன தருள்தாராய்
 போதிலு றைந்தருள் கின்றவன் செஞ்சிர
 மீதுத டிந்துவி லங்கிடும் புங்கவ
 போதவ ளஞ்சிவ சங்கரன் கொண்டிட மொழிவோனே
 பூகமு டன்திகழ் சங்கினங் கொண்டகி
 ரீவம டந்தைபு ரந்தரன் தந்தருள்
 பூவைக ருங்குற மின்கலந் தங்குப னிருதோளா
 தீதக மொன்றினர் வஞ்சகந் துஞ்சியி
 டாதவர் சங்கரர் தந்ததென் பும்புல
 சேர்நிரு தன்குலம் அஞ்சமுன் சென்றடு திறலோனே
 சீதள முந்தும் ணந்தயங் கும்பொழில்
 சூழ்தர விஞ்சைகள் வந்திறைஞ் சும்பதி
 தேவர்ப ணிந்தெழு தென்பரங் குன்றுறை பெருமாளே.

பதவுரை

போதில் உறைந்து அருள்கின்றவன்-தாமரை மலரிலிருந்து
 உலகங்களை அருளுகின்ற பிரமதேவனது, செம்சிரமீது தடிந்து-செவ்விய
 தலையில் குட்டி, விலங்கு இடும் புங்கவ-அவன் காலில் விலங்கு பூட்டிய
 தூயவரே! போதவளம்-ஞானத்தின் வளமையை, சிவசங்கரன் கொண்டிட
 மொழிவோனே-சிவபெருமான் பெறுமாறு உபதேசித்தவரே! பூகமுடன்-
 பாக்கின் தன்மையையும், சங்கின் அம் கொண்ட-சங்கின் அழகையும்
 கொண்டுள்ள, கிரீவ மடந்தை-கழுத்தையுடைய பெண்மணியும், புரந்தரன்
 தந்தருள் பூவை-இந்திரன் வளர்த்தருளிய மங்கையும் ஆகிய தெய்வ
 யானையம்மை, கரும் குறமின்-கருமை நிறமுடைய வள்ளியம்மை என்ற
 இருவர்களின், கலம் தங்கு-திருவாபரணங்கள் தங்கும்படியான,
 பன்னிருதோளா-பன்னிரண்டு புயங்களையுடையவரே! தீது அகம்
 ஒன்றினர்-தீய உள்ளம் பொருந்தினவர்களும், வஞ்சகம் துஞ்சியிடாதவர்-
 வஞ்சனை குறையாதவர்களும், சங்கரன் தந்த தென்பும் பலசேர் நிருதன்
 குலம்-சிவமூர்த்தி தந்த பலவரங்களால் தருக்குடைய சூரபன்மனுடைய

கூட்டத்தினருமாகிய அசுரர்கள், அஞ்ச-அஞ்சமாறு, முன்சென்று அடுதிறலோனே-முன்னே சென்று அழித்த பேராற்றலுடையவரே! சீதளம்-குளிர்ச்சியும், உந்து மணம் தங்கும்-உயர்ந்த மணமும் நிறைந்த, பொழில் சூழ்தர-சோலை சூழ்ந்ததும், விஞ்சைகள் வந்து இறைஞ்சும் பதி-வித்தியாதரர்கள் வந்து வணங்கும் தலமும், தேவர் பணிந்து எழு-தேவர்கள் தொழுது எழுகின்றதும் ஆகிய, தென்பரங்குன்று உறை-தென்திசையிலுள்ள திருப்பரங்குன்றத்தில் வாழ்கின்ற, பெருமாளே-பெருமையின் மிக்கவரே! காது அடரும் கயல் கொண்டு-காதளவும் நீண்டதும் கயல் மீன் போன்றதுமாகிய கண்களைக் கொண்டு, இசைந்து-வருபவர்பால் இசைவு காட்டி, ஐம்பொறி வாளி மயங்க-மெய் வாய் கண் நாசி செவி என்ற ஐந்து இந்திரியங்களாகிய கணைகளால் மயங்கும்படி செய்து, மனம் பயம் தந்து-மனம் அவர்கள் பால் அச்சப்படுமாறு புரிந்து, இருள் கால்தர-இருள் நீங்க, இந்துவிசும்பில் இலங்கும்பொழுது-சந்திரன் ஆகாயத்தில் விளங்கும் பொழுதாகிய இரவில், ஒருகோடி காய் கதிர் என்று ஒளிர் செம் சிலம்பும்-ஒரு கோடி சூரியர்கள் போல் ஒளி செய்கின்ற சிவந்த (மணிகள் இழைத்த) சிலம்பும், கணையாழியுடன்-மோதிரமும், கடகம் துலங்கும்படி-கரத்தில் தரிக்கும் கடகமும் விளங்க, காமன் நெடும் சிலைகொண்டு அடர்ந்த பொருமயலாலே-மன்மதன் நீண்ட கரும்பு வில்லைக் கொண்டு நெருங்கி நின்று போர் புரிவதனால் வரும் மயக்கத்தினால், வாது புரிந்தவர்-பொருள் காரணமாகப் பிணங்கி வாதம் புரிந்தவர்களும், செங்கை தந்து இங்கிதமாக நடந்தவர்-சிவந்த கரத்தால் தொட்டு இனிமையாக நடந்தவர்களுமாகிய விலை மகளிரின், பின் திரிந்தும்-பிறகே திரிந்து அலைந்தும், தனம் மார்பில் அழுந்த அணைந்திடும்-தனங்கள் மார்பில் அழுந்துமாறு தழுவிடும் (கெடுகின்ற), துன்பமது உழலாதே-துன்பத்தில் கிடந்து சுழற்சியடையாமல், வாசம் மிகுந்த-வாசனை மிகுந்த, கடம்பமென் கிண்கிணி மாலை-மெல்லிய கடப்பமலரால் தொடுத்த கிண்கிணி என்ற மாலையை, கரம் கொளும் அன்பர் வந்து-கரத்தில் கொண்டு அன்புடையவர்கள் வந்து, அன்பொடு வாழ நிதம் புனையும்-அன்புடன் என்றும் வாழும் பொருட்டு சூட்டுகின்ற, பதம் தந்து-திருவடியைத்தந்து, உனது அருள் தாராய்-தேவரீருடைய திருவளைத் தந்து அருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

தாமரை மலரில் வாழ்கின்ற பிரம தேவருடைய செம்மையான சிரத்தில் குட்டி விலங்கு பூட்டிய தூயவரே! சிவஞானத் தெளிவை சிவபெருமானுக்கு உபதேசித்த குருநாதரே! பாக்கு மரம் போலவும், சங்கைப் போலவும், அழகுடைய சுழுத்தை யுடையவரும் இந்திர குமாரியுமாகிய தெய்வயானையம்மையார்

கருமை நிறமுடைய வள்ளியம்மையார் என்ற இருதேவிகளின் திருவாபரணங்கள் தங்கியுள்ள பன்னிருபுயங்களை யுடையவரே! தீய உள்ளமுடையவர்களும் குறைவில்லாத வஞ்சனையுடையவர்களும் சிவபெருமான் தந்த வரபலமுடைய சூரனது குலத்தினருமாகிய அசுரர்கள் முன்னே சென்று (அவர்களை) அழிந்த பெருந்திரலுடையவரே! குளிர்ச்சியும் உயர்ந்த வாசனையும் தங்கிய சோலை சூழ்ந்து வித்தியாதரர்களும் தேவர்களும் பணிந்து அன்பு செய்கின்ற திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளிய பெருமிதமுடையவரே! காதுவரை நீண்டு மீன் போன்ற கண்களைக் கொண்டு தம்மிடம் வருபவரிடம் இசைவு செய்து மெய் வாய் கண் நாசி செவி என்ற ஐந்து இந்திரியங்களாகிய கணைகளால் மயங்கச் செய்து, மனதில் அச்சத்தையும் உண்டாகச் செய்து, இருள் விலக விண்ணில் நன்றாக சந்திரன் ஒளி செய்கின்ற காலத்தில், ஒரு கோடி சூரியனைப் போல் ஒளி செய்கின்ற சிவந்த இரத்தினங்களைப் பதித்த சிலம்பு மோதிரம் கடகம் முதலிய ஆபரணங்களை அணிந்து கொண்டு, அதே சமயத்தில் மன்மதன் ஒரு புறம் நின்று நெடிய வில்லைக் கொண்டு பாணங்களைத் தொடுத்து மயக்கவும், வாதிட்டுப் பிணங்கியும், கரங்களால் தொட்டு இணங்கியும் இங்கிதமாக நடக்கின்ற விலைமகளிரின் பின்சென்று திரிந்து அவர்களுடைய தனம் மார்பில் அழுந்தத் தழுவுகின்ற துன்பத்தில் அழுந்தாமல், மணமிருந்த கடப்ப மலரால் புனைந்த கிண்கிணி மாலையைக் கரத்தில் கொண்டு வந்து முத்தியுலகில் நிரந்தரமாக வாழும் பொருட்டு அடியார்களுக்குச் சூட்டுகின்ற திருவடியை அடியேனுக்குத் தந்து திருவருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

காதடருங் கயல்கொண்டு:

விலைமகளிர் ஆடவரை மயக்குவதற்குரிய ஆயுதங்கள் பலவற்றுள் முதன்மையானது கண்கள். காதளவு நீண்ட கண்களால் ஆடவரை மயக்குவர்.

ஐம்பொறி வாளி:

மெய், வாய், கண், நாசி, செவி என்ற ஐம்பொறிகளும் ஆடவர் மயங்குதற்குரியவையாதலின் அவைகள் மன்மத பாணத்திற்கு நிகராகும்.

கண்டு கேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே யுள.

-திருக்குறள்

மனம் பயந் தந்து:

அவர்கள் பால் செல்லுவோர், அவர்கள் மனங்களிக்கும் அளவிற்குப் பொருள் தருவது எவ்வாறு என்று அஞ்சவர். அன்றியும் வேறு யாராவது தமது இழிந்த செயலைக் கண்டு பழிப்பரோ என்றும் அஞ்சவர்.

இருள்கால்தர இந்து விசம்பிலங்கும் பொழுது:

ஆண் பெண் இருபாலர்கட்கும் முழுமதி விளங்குகின்ற இரவில் ஆசைநோய் மிகுதிப்படும். நிலவொளி காதலரை வேதனைப்படுத்தும். எல்லோர்க்கும் குளிர்ந்திருக்கின்ற நிலவொளி காதலுடையார்க்கு நெருப்பை அள்ளிக் கொட்டியது போல் வெப்பத்தைச் செய்யும்.

“தினகரன் என வேலையிலே சிவந்துதிக்கும் மதியாலே”

-(தெருவினில்) திருப்புகழ்.

வாதுபுரிந்தவர்:

தம்மிடம் வரும் ஆடவரின் பொருள் முதலியன தருமாறு வாதிடுவர். “வாதினையடர்ந்த வேல் விழியர் தங்கள் மாயம்.”

இங்கிதமாக நடந்தவர்:

விரும்பிய பொருளைத் தந்தவரிடம் மிகவும் இனிமையாக நடந்து கொள்வர்.

வாசம் மிகுந்த கடம்பமென் கிண்கிணி மாலை:

முருகவேளுக்கு மிகவும் உவந்த மலர் கடப்பம். அம்மலரால் கிண்கிணி என்ற ஆபரணம் போல் தொடுத்து அடியார்கள் அப்பரமனுக்குப் புனைவர்.

மாலை கரங்கொடு அன்பர் வந்து:

திருக்கோயிலுக்குச் செல்லும் அன்பர்கள் மலர்கள் ஏந்திக் கொண்டு சென்று இறைவனுக்குச் சூட்டவேண்டும்.

“கைகள் கூப்பித் தொழீர் கடிமாமலர் தூவி நின்று
பைவாய்ப் பாம்பரை யார்த்த பரமனைக்
கைகள் கூப்பித் தொழீர்.

-அப்பர்.

வாழ்நிதம் புனையும் பதம்:

மலரிட்டு வணங்கும் அடியவர்கள் என்றென்றும் சிவ
லோகத்தில் இன்புற்று வாழ்வார்கள்.

பூவும் நீருங் கொண்டு நிறைந்த அன்புடன் வழிபட்ட
மார்க்கண்டேயர் என்றென்றும் பதினாறு பெற்று வாழ்கின்றனர்
என்பது உலகறிந்த ஒன்று.

போதிலுறைந்தருள்கின்றவன்...புங்கவ:

பிரமனைச் சிறையிலிட்ட வரலாற்றை கருவடைந்து என்ற
13ஆவது திருப்புசும் விரிவுரையில் பார்க்கவும்.

பூகமுடன் திகழ் சங்கினங் கொண்ட கரீவ:

பெண்மணிகளின் சுழுத்து சங்கைப் போலவும், பாக்கு மரம்
போலவும் படிப்படியாக அழகாக இருக்கும்.

தீதகம் ஒன்றினர்:

உள்ளத்தில் தீமை நிறைந்தவர் அசுரர். கொலைபுலை
முதலிய துர்க்குணங்கள் நிறைந்தவர்.

வஞ்சகந் துஞ்சியிடாதவர்:

துஞ்சதல்-குறைதல்.

வஞ்சனை மிகுந்தவர்கள். வில்வலன், வாதாவி முதலிய
அரக்கர்கள் வரலாற்றினால் இதையறிக.

சங்கரர் தந்த தென்பும் பலசேர் நிருதர்:

சிவபிரானை நிந்தித்துத் தக்கன் புரிந்த யாகத்தில் கலந்து
கொண்ட தேவர்கள் அச் சிவத்துரோகத்தினின்று விலகி
உய்யும் பொருட்டு, சூரபன்மனுக்குச் சிவபெருமான் நிரம்ப
வரமளித்தனர். அவ்வர பலத்தால் சூரபன்மன் தேவர்களைத்
தண்டித்தான்.

தமது புதல்வரிடம் தாய் தந்தையர் குற்றங் கண்ட போது பிறரை ஏவித் தண்டிப்பது போல் என்று அறிக.

நிருதன் குலம் அஞ்சு முன்சென்றடு திறலோனே:

தேவர்களைச் சூரபன்மன் அளவுக்கு மேற்படத் தண்டித் தனன். அவனுக்கு அளவற்ற வரம் அளித்த சிவபெருமானுடைய திருக்குமாரர் சென்று அமரரைச் சிறையிலிருந்து விடுமாறு அறிவுரை கூறினார். அதுகேட்டு அவன் திருந்தாமையால் வேல் கொண்டு அவனைக் குலத்தோடு அழித்தனர்.

தென்பரங்குன்று:

தென்திசையில் உள்ள பதி என்றும், இனிமை நிறைந்த பதி என்றும் பொருள்படும். தென் பரங்குன்றம் என்றதனால் வடபரங்குன்றம் ஒன்று உண்டோ என்று ஐயுற வேண்டாம், வெண்ணிலா என்பதனால் கருநிலா ஒன்று உளதோ என்று வினாவுதல் கூடாதல்லவா?

திருப்பரங்குன்றம் முதற்படை வீடு; தேவாரப் பாடல் பெற்றது. நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப் படையில் இத்தலத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார்.

கருத்துரை

சிவகுருநாதரே! வள்ளி தேவசேனையின் கணவரே! அசுர குலகாலரே! பராசள்ளிமேவிய பரம் பொருளே! மாதர் மயலுறாது தேவரீர் மலர்ப்பதம் தந்து அருள் புரிவீர்.

15

சந்ததம் பந்தத்

சஞ்சலந் துஞ்சித்

கந்தனென் றென்றுந்

கண்டுகொண் டன்புந்

தந்தியின் கொம்பைப்

சங்கரன் பங்கிற்

செந்திலங் கண்டிக்

தென்பரங் குன்றிந்

தொடராலே

திரியாதே

றுனைநாளும்

றிடுவேனோ

புணர்வோனே

சிவைபாலா

கதிர்வேலா

பெருமாளே

பதவுரை

தந்தியின் கொம்பை-ஐராவதம் என்ற யானையினால் வளர்க்கப் பெற்ற பூங்கொம்பு போன்ற தேவயானையம்மையை, புணர்வோனே-தழுவுகின்றவரே! சங்கரன் பங்கில்-சிவபெருமானுடைய பக்கத்தில் விளங்குகின்ற, சிவபாலா-உமா தேவியாருடைய திருக்குமாரரே! செந்தில்-திருச்செந்தூரிலும், அம் கண்டி கதிர்வேலா-அழகிய கண்டியென்ற தலத்திலும் எழுந்தருளியுள்ள ஒளிபெற்ற வேலாயுதரே! தென் பரங்குன்றில்-தென்னாட்டிலே விளங்கும் திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளிய, பெருமானே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! சந்ததம் பந்த தொடராலே-நாள்தோறும் ஆசையாகிய கட்டுப்பாட்டின் தொடர்ச்சியினால், சஞ்சலம் துஞ்சித் திரியாதே-துன்பத்தையடைந்து சோர்ந்து அடியேன் உழலாத வண்ணம், கந்தன் என்று உற்று-கந்தக்கடவுளே பரம்பொருள் என்று உணர்ந்து உமது திருவடியடைந்து, உனைநாளும்-தேவரீரையே சதா காலமும், கண்டு கொண்டு அன்பு உற்றிடுவேனோ-அறிவுக் கண்ணால் தெரிசித்து அன்பு செய்யவேண்டும்.

பொழிப்புரை

ஐராவத யானை வளர்த்த தெய்வயானையம்மையின் கணவரே! சிவபிரானுடைய ஒரு பாகத்தில் அமர்ந்த உமையம்மையின் திருக்குமாரரே! திருச்செந்தூரிலும் அழகிய கண்டியிலும் வாழும் கதிர்வேலவரே! தென்னாட்டில் உள்ள திருப்பரங்குன்றத்தில் வீற்றிருக்கும் பெருமிதம் உடையவரே! நாள் தோறும் ஆசைக் கட்டுப் பாட்டினால் துன்புற்று வாடி திரியாதபடி, கந்தவேளை பரம்பொருள் என்று தெளிந்து உமைச் சரணாகதியடைந்து, சதாகாலமும் ஞானவிழியால் உம்மைக் கண்டு அன்பு செய்ய வேண்டும்.

விரிவுரை

சந்ததம் பந்தத் தொடராலே:

பந்தம்-கட்டு, உயிர்களாகிய நாம் கட்டுண்டு கிடக்கின்றோம். அதனால் பசு எனப்பட்டோம்,

பச்-கட்டு. கட்டுப்பட்டதனால் பசு. நமக்குத் தலைவன் பசுபதிநாதர்:

பசுவை ஒரு கயிற்றால் கட்டுவார்கள்.

யானையை இருசங்கிலிகளால் கட்டுவார்கள்.

குதிரையை மூன்று கயிறுகளால் கட்டுவார்கள்.

ஊஞ்சலை நான்கு சங்கிலிகளால் கட்டுவார்கள்.

ஆன்மாக்களாகிய நாம் ஐந்து சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டிருக்கின்றோம்.

கயிறு அதிகம் இருப்பதனால் நம்முடைய முரட்டுத்தனம் அதிகம் என்று விளங்குகின்றதல்லவா? நமக்கு நேர் தம்பி நான்கு சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்ட ஊஞ்சல். ஊஞ்சல் அப்படியும் இப்படியும் ஆடிக்கொண்டேயிருக்கின்றது.

அதுபோல் உயிர்களாகிய நாம் சுவர்க்கம், பூதலம், நரகம் என்ற மூன்று இடங்கட்கும் மாறிமாறி செல்வதும் வருவதுமாகவே பல்லாழி காலமாக ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றோம்.

கல்யாணம் ஆனவுடனே ஊஞ்சலில் அமர்த்துகின்றார்களே? அதன் உட்பொருள் யாது? இப்படி நீங்கள் ஆடிக்கொண்டேயிருக்கின்றீர்கள் என்பது தான்.

“மட்டூர் குழல் மங்கையர் மையல் வலைப்

பட்டுசல் படும் பரிசு என்று ஒழிவேன்!”

என்று கந்தர் அநுபூதியில் அருணகிரிநாத சுவாமிகள் இறைவனிடம் கூறி முறையிடுகின்றார்.

ஊஞ்சல் ஆடிக்கொண்டேயிருக்கிறது. அதற்கு ஓய்வு தர எண்ணிய ஒரு அருளாளன் ஒரு பெரிய கத்திரிக்கோல் கொணர்ந்து நான்கு சங்கிலிகளையும் கத்தரித்துவிட்டான். உடனே ஊஞ்சல் தன் ஆட்டத்தை விடுத்து நேரே நிலத்தை யடைந்து அமைதி பெறுகின்றது.

அதுபோல் ஞானாசிரியர் ஞான வாளால் நம் பஞ்ச மலங்களையும் சேதித்தவுடனே நாம் இறைவன் திருவடியில் வீழ்ந்து ஓய்வு பெறுகின்றோம்.

இந்த இனிய கருத்தை அப்பர் பெருமான் விளக்கமாகக் கூறுகின்றார்.

“அறுகயிறு ஊசலானேன் அதிகை வீரட்டனாரே”

பஞ்ச மலங்கள் ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதம் என்பன.

இவற்றையெல்லாம் ஒன்று கூட்டி ஆசையாகிய சங்கிலி என்று கூறுகின்றார் அடிகளார் அநுபூதியில்.

“ஆசாநிகளம் துகளாயின பின் பேசா அநுபூதி பிறந்ததுவே”

சஞ்சலந் துஞ்சித் திரியாதே:

ஆகையால் ஆன்மாக்கள் சதா துன்புற்று, உள்ளம் ஒடிந்து, உணர்வு மடிந்து உழல்கின்றன.

கந்தனென் றென்றுற் றுனை:

கந்து-யானைகட்டுந் தறி; அன்-ஆண்பால் ஒருமைவிசுதி.

கந்தன்-பற்றுக்கோடாகத் திகழ்பவன். ஆன்மாக்களுக்குப் பற்றுக்கோடாகத் திகழ்பவர் முருகவேள்.

உயிர்களுக்கு உறுதுணையாக விளங்குபவன் கந்தன். கலியாண வீட்டின் முன் பந்தரிடுவார்கள். அப்பந்தலின் கால் களைப் பிள்ளைகள் பிடித்துச் சுழன்று சுழன்று விளையாடுவர். ஆளுக்கு ஒரு தூணைப் பற்றிக்கொள்ள, ஒரு குழந்தைக்குத் தூண் இல்லை. தூணைப் பற்றாததனால் அது சும்மாவே சுற்றியது. மயக்கமுற்றுக் கீழே விழுந்து மண்டை உடைந்தது. தூணைப் பற்றிக் கொண்டு சுற்றுகின்ற குழந்தைகள் மயக்கம் வந்தாலும் தூணைப் பற்றியிருப்பதனால் கீழே விழாமல் உய்வு பெறுகின்றன.

அது போல் இறைவன் திருவடியைப் பற்றிக்கொண்ட ஆன்மாக்களுக்கு, உலக வாழ்வில் மாயையால் மயக்கம் ஏற்படினும் உய்வு கிடைக்கும். இறைவனுடைய திருவடியைப் பற்றாமல் திரியும் ஆன்மாக்கட்கு உய்வு இல்லை. திருநீல கண்டம் என்ற திருநாமத்தைப் பற்றிய நாயனார் சிறிது உலக இன்பத்தில் மயங்கிய போதும் அதே நாமத்தினால் தெளிவு பெற்று மயங்காது யாரும் பெறாத அருள் பெற்று உய்ந்தார்.

“இருளிடத்துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந் தருளுவதினியே” என்கிறார் மணிவாசகப் பெருமானார்.

தந்தி:

தந்தி-யானை, தந்தத்தை உடையதால் சினையாகு பெயராக யானை தந்தியெனப்பட்டது. இது ஆண் யானையைக் குறிக்கும்.

திருமாலின் கண்ணில் பிறந்த அமுதவல்லி, தானே ஒரு குழந்தையாக வடிவெடுத்து, இந்திரன் பால் செல்ல சூரபன் மனுக்கு ஆற்றாது ஒளிந்திருந்த இந்திரன், அக்குழுவியைத் தன் ஊர்தியாகிய ஐராவதயானை பால் கொடுத்து வளர்க்கச் செய்தான்.

அந்த ஐராவத யானை நம்பிக்கையோடு தும்பிக்கையில் எடுத்துக் கொண்டு போய் சத்தியவுலகில் மனோவதி நகரின் சார்பில் உள்ள கற்பகவனத்தில் வளர்த்தது. அதனால் அம்மட மங்கை தெய்வயானை என்ற திருப்பெயர் பெற்றாள்.

சூரசங்காரத்துக்குப் பின், திருப்பரங்குன்றத்தில் தேவரும் மூவரும் வணங்கித் துதி செய்ய திருவேலிறைவன் தெய்வயானை யம்மையைத் திருமணஞ் செய்து கொண்டருளினார்.

கருத்துரை

திருப்பரங்குன்றத்தில் மேவும் திருமுருகா! உன்னை ஞானக் கண்களால் காண அருள் புரிவாய்.

16

தடக்கைப் பங்கயங் கொடைக்குக் கொண்டல்தண்	
டமிழ்குத் தஞ்சமென்	றுலகோரைத்
தவித்துச் சென்றிரந் துளத்திற் புண்படுந்	
தளர்ச்சிப் பம்பரந்	தனையூசற்
கடத்தைத் துன்பமண் சடத்தைத் துஞ்சிடுங்	
கலத்தைப் பஞ்ச இந்	த்ரியவாழ்வைக்
கணத்திற் சென்றிடந் திருத்தித் தண்டையங்	
கழற்குத் தொண்டுகொண்	டருள்வாயே
படைக்கப் பங்கயன் துடைக்கச் சங்கரன்	
புரக்கக் கஞ்சைமன்	பணியாகப்

பணித்துத் தம்பயந் தணித்துச் சந்ததம்
 பரத்தைக் கொண்டிடுந் தனிவேலா
 குடக்குத் தென்பரம் பொருப்பிற் றங்குமங்
 குலத்திற் கங்கைதன் சிறியோனே
 குறப்பொற் கொம்பைமுன் புனத்திற் செங்கரங்
 குவித்துக் கும்பிடும் பெருமாளே.

பதவுரை

படைக்க பங்கயன்-உண்டாக்குந் தொழிலைச் செய்ய பிரம தேவனையும், துடைக்க சங்கரன்-அழித்தல் தொழிலைச் செய்ய உருத்திர மூர்த்தியையும், புரக்க கஞ்சைமன்-காத்தல் தொழிலைச் செய்ய இலக்குமிதேவிக்கு நாயகனாகிய திருமாலையும், பணித்து-அந்த ஏவலில் நியமித்து, தம் பயம் தணித்து-அவர்கட்கு அத்தொழிலில் அவ்வப்போது நேர்கின்ற அச்சத்தையகற்றி, சந்ததம் பரத்தை கொண்டிடும்-எப்போதும் தலைமையாக வீற்றிருக்கும், தனிவேலா-ஒப்பற்ற வேலாயுதக் கடவுளே! குடக்கு தென்பரம் பொருப்பில் தங்கும்-மதுரைக்கு மேல் திசையில் உள்ள இனிய திருப்பரங்குன்றத்தில் வீற்றிருக்கின்றவரே! குலத்தில் கங்கைதன் சிறியோனே-மேன்மை பொருந்திய கங்கா தேவியின் இளங்குமாரரே! குற பொன் கொம்பை-குறவர் குடியில் வளர்ந்த பொன் கொம்பு போன்ற அழகிய வள்ளி பிராட்டியை, முன் புனத்தில்-முற்காலத்தில் தின்னப் புனத்திலே சந்தித்து, செம்கரம் குவித்துக் கும்பிடும்-சிவந்த கரமலரைக் கூப்பிக் கும்பிட்ட, பெருமாளே-தனிப்பெருந்தலைவரே! தடக் கைப் பங்கயம்-விசாலமான கரம் பத்ம் நிதிக்குச் சமானமென்றும், கொடைக்குக் கொண்டல்-கைம்மாறு கருதாமல் வழங்குவதில் மேகம் போன்றவர் என்றும், தண் தமிழ்க்குத் தஞ்சம் என்று-குளிர்ந்த தமிழுக்கு நீரே அடைக்கலம் என்றும் புகழ்ந்து கூறி, உலகோரை-உலகில் வாழும் உலோபிகளிடம் போய், தவித்து-துன்பப்பட்டு, சென்று இரந்து உளத்தில் புண்படும்-அவர்கள் வீடுதோறும் போய் யாசித்து, அவர்கள் ஒன்றேனும் தாராமையால் மனம் புண்ணாகிய, தளர்ச்சி பம்பரம் தனை-ஆடி ஓய்ந்த பம்பரம் போன்றவனும், ஊசல் கடத்தை-ஊஞ்சலிலே வைத்த குடம் போன்றவனும், துன்பம் அண் சடத்தை-துன்பம் நெருங்கிய அறியாமையுடையவனும், துஞ்சிடும் கலத்தை-உடைந்த பாளை போன்றவனும், பஞ்ச இந்திரிய வாழ்வை-மெய் வாய் கண் நாசி செவி என்ற ஐந்து இந்திரியங்களுடன் கூடியவனும் ஆகிய அடியேனை, கணத்தில் சென்று இடம் திருத்தி-ஒரு நொடிப்பொழுதில் என்பால் எழுந்தருளி உள்ளதைத்திருத்தி, தண்டைஅம் கழற்குத் தொண்டு கொண்டு அருள்வாயே-தண்டையணிந்த அழகிய திருவடிக்குத் தொண்டனாக்கித் திருவருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

பிரமதேவனைப் படைக்குந் தொழிலிலும், உருத்திர மூர்த்தியை அழித்தல் தொழிலிலும், திருமாலைக் காக்குந் தொழிலிலும் நியமித்து, அவர்கட்கு அவ்வப்போது சூராதிய வுணர்களால் வரும் அச்சத்தையும் அல்லலையும் அகற்றி, எப்போதும் மேலான பொருளாக விளங்கும் ஒப்பற்ற வேலாயுதக் கூவுளே! மதுரை மாநகருக்கு மேல் திசையில் உள்ள இனிய திருப்பரங்குன்றத்தில் வீற்றிருப்பவரே! மேலானகங்காதேவியின் இளங்குமாரரே! தினைப்புணத்தில் முன்னாளில் சென்று குறமாதராகிய அழகிய பொற்காம்பு போன்ற வள்ளிநாயகியை, சிவந்த கரமலரைக் கூப்பிக் கும்பிட்ட பெருமிதம் உடையவரே! உலகில் உள்ள உலோபிகளிடம் போய் உம்முடைய கரம் பதுமநிதிக்கு நிகர் என்றும், நீர் கொடுப்பதில் மேகம் போன்றவர் என்றும், இனிய தமிழ் மொழிக்கு நீரே அடைக்கலம் என்றும் கூறிப் புகழ்ந்து பாடி ஒன்றும் ஊதியம் பெறாது துன்புற்று உள்ளம் புண்ணாகியவனும், ஆடி ஓய்ந்த பம்பரம் போன்றவனும், ஊஞ்சலில் வைத்த மண்குடம் போன்றவனும், துன்பம் நிறைந்த அறியாமையையுடையவனும், உடைந்த பாளை போன்றவனும், ஐந்து இந்திரியங்களுடன் கூடியவனுமாகிய அடியேனை ஒரு நொடியில் திருத்தி, உமது தண்டையணிந்த தாமரைத் திருவடிகளில் தொண்டு செய்யுமாறு ஆட்கொண்டருளுவீர்.

விரிவுரை

தடக்கைப் பங்கயம்:

புலவர்கள் பொருளாசையால் உலோபிகள் இருக்கும் வீடு தோறும் சென்று பரமலோபியான அத் தனவந்தனைப் பார்த்து பல்லைக் காட்டிக் கையை நீட்டி, “உன் திருக்கரம் பதுமநிதிக்குச் சமமானது” என்பர்.

பதுமநிதி, சங்க நிதி, என்று இரு நிதிகள் உண்டு. அவைகள் பத்மம் போன்ற உருவம் பதித்த பொற்காசுகளையும் சங்கு போன்ற உருவம் பதித்த பொற்காசுகளையும் எடுக்க எடுக்கச் சுரந்து கொண்டேயிருக்கும் அரிய பொருள்கள்.

ஒரு சிறிய செப்புக் காசேனுந் தராத வீணனை பத்ம நிதி என்று கூறித் திரிவார்கள்.

கொடைக்குக் கொண்டல்:

உயிர்களிடம் இருந்து யாதொரு பயனையும் எதிர்பாராது காலந்தோறும் பெய்யும் கடப்பாடுடையது மேகம் “இத்தகைய மேகத்திற்கு நிகரான கொடையாளியே” என்பார்கள்.

தமிழ்க்குத் தஞ்சம்:

“தமிழுக்கு நீயே புகலிடம்: நீ இல்லையானால் தமிழ் வாழாது; அழிந்தேவிடும்” என்று வஞ்சகப் புகழ்ச்சியாகப் பாடுவார்கள்.

அப்படியே பாடியும் அந்த லோபியிடம் ஒரு காசேனும் பெறாது, காலும் மனமும் நாவும் புண்ணாகி வறிதே அலைந்து உலைந்து, ஆடி ஓய்ந்த யம்பரம் போல் நிலைகுலைவார்கள் புலவர்கள்.

ஊசல் கடத்தை:

மண் பானை உடையும் இயல்புடையது; ஊஞ்சலில் வைத்த பானை விரைவில் வீழ்ந்து உடைந்துவிடும். அதுபோல் அழியும் இயல்புடையது இவ்வுடம்பு.

துன்பமண் சுடத்தை:

துன்பம்-அண்-சடம். அண்ணுதல்-பொருந்துதல். துன்பம் பொருந்திய அறியாமையுடன் கூடியவன்.

துஞ்சிடும் கலம்:

கலம்-பானை உடைந்த மண்ணோடு ஒன்றுக்கும் உதவாதது போல், இவ்வுடம்பும் உயிர்போனால் ஒன்றுக்கும் உதவாது ஒழியும்.

பஞ்ச இந்திரிய வாழ்வை:

மெய் வாய் கண் மூக்கு காது என்ற ஐந்து இந்திரியங்களுடன் கூடியது இந்த உடம்பு. இந்த ஐவரும் மாறுபட்ட செயல் உள்ளவர்கள். ஒருவர் போன வழியில் ஒருவர் போகாதவர்கள். எப்போதும் ஆன்மாவுக்குத் துன்பத் தருகின்றவர்கள். இந்த ஐந்து இந்திரியங்களின் வழி சென்று ஆன்மா அல்லற்படுகின்றது. இந்த ஐவரை வென்றவர்களே இன்புறுவார்கள்.

கணத்திற் சென்றிடந் திருத்தித் தண்டையர் கழற்குத்
தொண்டு கொண்டருள்வாயே:

இவ்வாறு அலைகின்ற அடியேனிடம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் வந்து, என்னைத் திருத்தி, உமது சரணாரவிந்தங் கட்குத் தொண்டனாக்கி ஆட்கொண்டருள்வீர்.

படைக்கப்பங்கயன் துடைக்கச் சங்கரன் புரக்கக் கஞ்சைமன் பணியாகப் பணித்துத் தம்பயம் தணித்துச் சந்ததம் பரத்தைக் கொண்டிடும் தனிவேலா:

ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் என்ற மூன்று தொழில் களைப் புரிவோர் அயன் அரி அரன் என்போர். அவர்கள் பரம் பொருளாகிய சிவ மூர்த்தியின் அருள் தாங்கிச் செய்பவர்கள். அவர்கட்குச் சுதந்திரம் இல்லை. அவர்கள் பரதந்திரர். சிவ மூர்த்தி ஒருவரே சுதந்தரர்.

ஆணவக் கருவறையில் கட்டுண்டு கிடந்த ஆன்மாக்கட்குப் பக்குவம் விளைவிக்கும் பொருட்டு, முத்தொழிலையும் மூவரைக் கொண்டு இறைவன் புரிந்தருள்கின்றான்.

சிவபெருமான் இம்மூவரில் ஒருவர் அல்லர். அவர் சதுர்த்தப் பொருள். துரிய சிவம்-வேதங்கள் அவ்வாறு முழுங்குகின்றன.

பிரமன் சிருட்டித் தொழில் புரிகின்றார். சிவனருளைத் தாங்கிச் செய்கின்றார். சிவபெருமான் அவருடைய சிரத்தைக் கொய்தனர். அச்சிரத்தை இன்னும் அவர் உண்டாக்கிக் கொண்டாரில்லை.

பண்டாபீசில் பணத்தை வாங்கிக் வைக்கும் அலுவலர் (காஷ்யர்) தன் அவசரச் செலவுக்கு அதில் இருந்து பணம் எடுத்துக் கொள்ள முடியாது.

காமன் இறைவன் கனற்கண்ணால் எரிந்த போது, இரதி அழுதும், காத்தற் றொழிலைப் புரியும் திருமால் காக்கவில்லை. ஏன்? சிவா நுகரகம் இன்றிக் காக்க இயலாது.

ஆதலால் மூவர்கள் முத்தொழிலைப் புரிவது சிவாக்கை யால். அவர்கட்கு அவ்வப்போது வரும் அச்சத்தையும் அல்லல் களையும் போக்கி அவர்கட்கு அருள் புரிபவர் அப் பரமனே யாகும். சிவமே குகன்.

குடக்குத் தென்பரம் பொருப்பு:

“மாடமலி மறுகிற் கூடற் குடவயின்” என்று நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படையில் கூறுமாறு போல் திருப்பரங்குன்றம் மதுரைக்கு மேற்கே ஊது என அறிக.

குறப்பொற் கொம்பை-கரம்குவித்துக் கும்பிடும்:

வள்ளியை முருகன் கும்பிட்டார் என்றது ஆன்மாவுக்கு எளிமையாக வந்து அருள் புரிந்தார் என்பது. எளிவந்த வான் கருணை.

கருத்துரை

திருப்பரங்குன்றம் மேவிய முருகா! அடியேனைத் தொண்டு கொண்டு ஆண்டருள்.

17

பதித்தசெஞ் சந்தப் பொற்குட நித்தம்
 பருத்துயர்ந் தண்டத் திற்றலை முட்டும்
 பருப்பதந் தந்தச் செப்பவை யொக்குந் தனபாரம்
 படப்புயங் கம்பற் கக்குக டுப்பண்
 செருக்குவண் டம்பப் பிற்கயல் ஓக்கும்
 பருத்தகண் கொண்டைக் கொக்குமி ருட்டென்
 றிளைஞோர்கள்
 துதித்துமுன் கும்பிட் டுற்றது ரைத்தன்
 புவக்க நெஞ் சஞ்சச் சிற்றிடை சுற்றுந்
 துகிற்களைந் தின்பத் தூக்க மளிக்குங்
 கொடியார்பால்

துவக்குணும் பங்கப் பித்தன வத்தன்
 பவிக்குளென் சிந்தைப் புத்திமயக்கந்
 துறக்கநின் தண்டைப் பத்மமெ னக்கென்
 றருள்வாயே

குதித்துவெண் சங்கத் தைச்சுற வெற்றுங்
 கடற்கரந் தஞ்சிப் புக்க அரக்கன்
 குடற்சரிந் தெஞ்சக் குத்திவி திர்க்குங் கதிர்வேலா

குலக்கரும் பின்சொற் றத்தையி பப்பெண்

தனக்குவஞ் சஞ்சொற் பொச்சையி டைக்குங்

குக்குகுங் குங்குக் குக்குகு குக்குங் குகுசூசூ

திதித்திதிந் திந்தித் தித்தியெ னக்கொம்

பதிர்த்துவெண் சண்டைக் கட்கம்வி திர்த்துந்

திரட்குவிந்த தங்கட் பொட்டெழ வெட்டுங்

கொலைவேடர்

தினைப்புனஞ் சென்றிச் சித்தபெ ணைக்கண்

டுருக்கரந் தங்குக் கிட்டிய ணைத்தொண்

திருப்பரங் குன்றிற் புக்குளி ருக்கும் பெருமாளே.

பதவுரை

குதித்து சுறவு-சுறாமீன்கள் குதித்து, வெண்சங்கத்தை என்றும்-
வெண்மையான சங்குகளைக் கரையில் வீசுகின்ற, கடல் கரந்து அஞ்சி புக்க-
கடலில் ஒளிந்து பயந்து சென்ற, அரக்கன்-குரபன்மனுடைய, குடல் சரிந்து
எஞ்ச-குடலானது சரிந்து வலிமை குறையுமாறு, குத்தி விதிர்க்கும்-
வேலினால் குத்தி யசைத்த, கதிர்வேலா-ஒளி மிகுந்த வேலாயுதக் கடவுளே!
குல கரும்பு இன்சொல்-சிறந்த கரும்பு போன்ற இனிய சொற்களை
யுடையவரும், தத்தை-கிளி போன்றவரும் ஆகிய, இப் பெண் தனக்கு-
தெய்வயானையம்மையாருக்கு, வஞ்சம்சொல்- மறைத்துச் சொல்லி,
பொச்சை இடை-காட்டினிடத்தில், குங்குக்கு குங் குங்குக் குக்குகு குக்குங்
குகுசூசூ திதித் திதிந் திந்தித்தித்தியென-குங்குகு...தித்தி என்ற ஒலியை,
கொம்பு அதிர்த்து-கொம்புகளால் உண்டாக்கி, வெண் சண்ட கட்கம்
விதிர்த்தும்-வெண்மை நிறம் பொருந்தி வலிமை மிக்க வாளாயுதத்தை
வீசியும் திரள்குவிந்து அங்கண்பொட்டெழ வெட்டும்-குவியலாகக் குவித்து
அங்கேயே பகைவர் அழியுமாறு வெட்டுகின்ற, தினை புனம் சென்று-தினை
விளைகின்ற இடத்திற் சென்று, இச்சித்த பெணைகண்டு-விரும்பிய
பெண்ணாகிய வள்ளிபிராட்டியாரைக் கண்டருளி, உரு கரந்து அங்கு கிட்டி
அணைத்து-உண்மை வடிவினை யொளித்து நெருங்கிச் சென்று அம்
மாதரசியைத் தழுவி, ஒண் திருப்பரங்குன்றில்-ஒளியுள்ள திருப்பரங்குன்றம்
என்ற திருத்தலத்தில், புக்குள் இருக்கும்-உறைவிடமாகக் கொண்டு
எழுந்தருளியுள்ள, பெருமாளே-பெருமைமிக்கவரே! பதித்த-மார்பில்
பதிந்துள், செம்மந்த பொன்குடம்-அழகிய சிவந்த பொன் குடத்தையும்,
நித்தம் பருத்து உயர்ந்து அண்டத்தில் தலைமுட்டும் பருப்பதம்-நாளும்
பருமனுற்று உயர்ந்து வானில் தலையை முட்டுகின்ற மலையையும், தந்த

செப்பு-தந்தச் சிமிழையும், அவை ஒக்கும் தனபாரம்-ஆகியவைகளை நிகர்க்கும் தனபாரங்கள் என்று, பட புயங்கம் பல் கக்குகடு-படத்துடன் கூடிய பாம்பின் பல்லிலிருந்து கக்கிய நஞ்சு, பண்செருக்கு வண்டு-பண்களைக் களிப்புடன் பாட்டும் வண்டு, அம்பு-கணை அப்பில் கயல்-தண்ணீரில் புரண்டு ஓடுகின்ற மீன், ஒக்கும் பருத்த கண்-இவைகளை நிகர்க்கும் பருத்த கண்கள் என்றும், கொண்டைக்கு ஒக்கும் இருட்டு என்று-கூந்தலுக்கு இருள் ஒப்பாகும் என்றும் வியந்து புகழ்ந்து, இளைஞார்கள்-இளைஞர்கள், துதித்து முன் கும்பிட்டு-துதி செய்து முன்னதாகக் கும்பிட்டு போட்டு, உற்றது உரைத்து-தனக்கு உற்ற விரக நோயைக் கூறி, அன்பு உவக்க நெஞ்சு-உள்ள அன்பு மிகுந்து மகிழ்ச்சியுற, சிற்றிடை அஞ்ச சுற்றும் துகில் களைந்து-சிறிய இடை துஞ்சுமாறு சுற்றிய உடையைக்களைந்து, இன்ப துர்க்கம் அளிக்கும்-இன்பமாகிய கலக்கத்தைத் தரும், கொடியார் பால்-கொடியவர்களாகிய பொதுமாதர்களிடம், துவக்கு உணும்-கட்டுண்டுக்கிடக்கும், பங்கு பித்தன்-பழுதுபட்டமயக்கமுடையவனும், அவத்தன்-வீணனுமாகிய சிறியேன், புவிக்குள் என் சிந்தை புத்தி மயக்கம் துவக்க-பூமியில் எனது மனதிலும் அறிவிலும் உள்ள மயக்கமானது நீங்க, நின் தண்டை பத்மம்-தேவார்து தண்டையணிந்த பாத தாமரையை, எனக்கு என்று-அடியேனுக்கு உரிமையாகுமாறு தந்து, அருள்வாயே-அருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

சுறாமீன்கள் குதித்து வெண்மையான சங்குகளைக் கரையில் வீசுகின்ற கடலிற் சென்று அஞ்சி ஒளித்த சூரபன்ம னுடைய குடல் சரிந்து வலிமை குறையுமாறு குத்தியசைத்த ஒளிமயமான வேலாயுதத்தை உடையவரே! மேன்மையான கரும்பு போன்ற இனிய சொற்களையுடைய கிளியை நிகர்த்த தெய்வயானை அம்மையாருக்கு மறைத்துச் சொல்லி, காட்டி னிடத்திலே குங்குகுக் குங் குங்குக் குக்கு குகுகு திதித்தி திந் திந்திந் தித்தி என்ற ஒலியுடன் கொம்புகளை ஊதி வலிமைமிக்க வெண்மையான வாளை வீசி பகைவர் குவியலாக அங்கேயே அழியுமாறு வெட்டுகின்ற கொலை வேடர் வாழ் கின்ற தினைப்புனத்திற் சென்று தன்னை விரும்பிய வள்ளியம்மை யாரைக் கண்டு, உண்மையுருவையொளித்து நெருங்கிச் சென்று அப்பிராட்டியைத் தழுவி ஒளியுடைய திருப்பரங்குன்றில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமிதமுடையவரே! மார்பில் பதித்த அழகிய செம்பொன் குடத்தையும், நாளும் வளர்ந்து விண்

தலத்தைத் தலையால் முட்டுகின்ற மலையையும், தந்தச் சிமிழையும் நிகர்க்கின்ற தனபாரங்களையும், பணா மகுட முடைய பாம்பின் பல்லிலிருந்து வந்த நஞ்சையும், களிப்புடன் பண்களைப் பாடும் வண்டினையும், அம்பையும் நீரில் புரண்டோடும் மீனையும் ஒக்கும் பருத்த கண்களையும், இருளையொத்த கூந்தலையும் இளைஞர்கள் புகழ்ந்து கூறித் துதி செய்து முன்னதாகக் கும்பிட்டு தமக்குற்ற விரக நோயைக் கூறி, உள்ளம் உவந்து அன்பு செய்யக் கண்டு, சிறிய இடை அஞ்சமாறு உடுத்திருந்த உடையைக் களைந்து இன்பமாகிய கலக்கத்தை நல்கும் கொடியவர்களாகிய பொது மாதர் பால் கட்டுண்டு பழுதுபடும் பித்தனும் வீணனுமாகிய அடியேன் இப்பூதலத்தில் என் அறிவிலும் மனதிலும் உண்டான மயக்கத்தினின்றும் மீட்சியுற்று உய்யுமாறு, உமது தண்டையணிந்த திருவடிக் கமலத்தை எளியேனுக்கு உரிமையாகுமாறு தந்து அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

பதித்த.....இளைஞர்கள் துதித்து:

ஆசைநோய் கொண்ட இளைஞர்கள் பொதுமகளிர் பால் சென்று, அவர்களுடைய தனம், கண், குழல், அதரம் முதலிய உறுப்புக்களைப் பற்பல உவமைகளைக் கூறிப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து அவர்களையும் மகிழ்விப்பார்கள். அங்ஙனம் புகழ்வோர் உய்ய நெறியடையார் என உணர்க.

பாலென்பது மொழி பஞ்சென்பதுபதம் பாவையர் கண் சேலென்பதாகத் திரிகின்ற நீ செந்தி லோன் திருக்கை வேலென்கிலை கொற்ற மயூரம் என்கிலை வெட்சித்

தண்டைக்

காலென்கிலை மனமே எங்ஙனேமுத்தி காண்பதுமே.

கொடியார்பால் துவக்குணும் பித்தன்:

சூதும் வாதும் புரிந்து தம்பால் வந்தவர்களுடைய உடையையும் உணர்வையும் ஒருங்கே பறித்து; வறியவராக்கி விரட்டியடித்து வேறு யார் வருகின்றனர் என்று வீதியில் நின்று விரகு புரிகின்றவர் ஆதலின் விலை மகளிரைக் கொடியவர்

என்றனர். பரத்தையாரிலும் நற்குணமுள்ளார் உண்டு எனினும் மிகுதியும் கொடுமையாளரேயிருப்பதனால் இங்ஙனம் நிந்திக்கப் பெறுகின்றனர். அவர் பால் மோகவலையால் கட்டுண்டு மயங்கிக் கிடப்பவன்.

என் சிந்தை புத்தி மயக்கம் துறக்க:

ஆசை நோயுற்றாருடைய மனதிலும் அறிவிலும் மயக்கம் எய்தும். இன்பத்தைத் துன்பமாகவும், துன்பத்தை இன்பமாகவும், மெய்யைப் பொய்யாகவும், பொய்யை மெய்யாகவும் பிறழ் உணர்வர்.

வெப்பு நோயால் பீடிக்கப்பட்டார்க்கு கற்கண்டு கசக்கும்; புளி இனிக்கும்; காமாலை நோய் கொண்டார்க்கு சூரியன் மஞ்சளாகத் தெரிவான்.

முத்தி நெறியை அவர்கள் வீண்மார்க்கமென்றும், முத்தி நெறி முயல்வாரை வீணர்களென்றும், தம்மைப் பரம சமர்த்தர் களாகவும் கருதுவர். அக்கமணி அணிபவரையும் வெண்ணீறு புனைபவரையுங் கண்டு முறுவலிப்பர். திருக்கோயில் வழிபாடு அவர்கட்குத் தித்திக்காது, தேவார திருவாசக பாராயணம் கசக்கும். சீட்டு விளையாட்டு இனிக்கும்; வீணுரையும் வெற்றுரையும் பூணுரைகளாய்ப் பொலியும்; மது நமது என்பர்.

ஆசைநோய் தீர மெய்ஞ்ஞானபண்டிதனாகிய முருகன் ஞானமாத்திரை தந்தால் அறிவிலும் மனதிலும் உண்டாகிய மயக்கந் தீர்ந்து நற்கதி பெறுவர்.

தண்டை பத்ம மெனக்கென்று அருள்வாயே:

“முருகா! உன்னுடைய திருவடித் தாமரை அடியேனுக்கே சொந்தமாகுமாறு சிறப்பாக வழங்குவாய்” என்று அடிகளார் கூறுகின்றனர். இறைவன் திருவடி எல்லா உயிர்கட்கும் பொதுவானது என்றாலும், நன்கு வழிபட்டார்க்கு அது உரிமையாகின்றது இராகம் எல்லார்க்கும் பொதுவாக இருப்பினும் அளவுக்கு மீறிய சாதகம் புரிந்து அதனைத் தன் வயப்படுத்தி யோர்க்குக் குறிப்பிட்ட ராகம் உரிமையாவது போல் என அறிக. “தோடி கிருஷ்ணையர்” “பல்லவி எல்லையர்” “சங்கராபரணம் குப்புசாமி ஐயர்” என்றெல்லாம் வழங்குவதை அறிக.

குதித்து வெண்சங்கத்தைச் சுறவெற்றும்:

சுறாமீன் கடலில் வாழும் உயிர் வகைகளில் சிறந்தது. வீரமும் தீரமும் உடையது. அது தன் வலிமையால் குதித்து சங்கினங்களைக் கரையில் கொணர்ந்து எற்றும்.

கடற்கரந் தஞ்சிப் புக்க அரக்கன்:

ஆண்டவனுடைய அருட்கடலில் புகாது சூரபன்மன் உவர்க் கடலில்-துன்பக்கடலில்-புகுந்து ஒளிந்தனன். அதனால் ஞான வேலினால் வலிமையிழந்து, தான் என்ற செருக்கற்று உய்வு பெற்றனன்.

இப்பெண் தனக்கு வஞ்சஞ் சொல்:

வள்ளியம்மையாரை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டுப் புறப் பட்ட முருகவேள் தெய்வயானையம்மையாருக்குத் தெரியாமல் புறப்பட்டனர். காரணம் யாது? அந்த அம்மையாருக்கு அஞ்சியன்று; வஞ்சகத்தாலுமன்று.

பிரியாமல் இருக்கவேண்டும் என்று தவஞ்செய்த தவ மான்கள் தெய்வயானையும் வள்ளியும்; வள்ளியம்மையாரை மணந்து அருள் செய்வதில் தெய்வயானையம்மையார் ஒரு சிறிதும் தடை சொல்லமாட்டார்; மகிழ்ச்சியேயுறுவர். அப்படிக்கிருந்தும் முருகவேள் அவரறியாமல் சென்றதேன்?

தமது தங்கையாருக்கு நிஜவடிவு காட்டி உடனே உய்யக் கொள்ளுமாறு தெய்வயானையம்மையார் வேண்டுவர். மாறுவேடம் புனைந்து வள்ளியைச் சோதிக்க அவர் மனஞ் சகியார்.

முருகன், பாசபந்தம் அறவே நீங்காத வள்ளியம்மையை உண்மை வடிவுடன் சென்று ஆட்கொள்ளுதல் கூடாது. ஆகவே மாறுவேடத்துடன் சென்று பந்தபாசத்தை மாற்றியே ஆளுதல் முறை. அதனால்தான் வேடனாகவும் வேங்கையாகவும் விருத்த வேதியனாகவும் சென்று அவரைப் பக்குவப் படுத்தி ஆட்கொண்டருளினார். வள்ளியம்மையார் திருமண வரலாறு குருபரன் ஓர் உயிரை உய்விக்கும் உண்மையை உணர்த்தும் முறைமையென அருட்கண் கொண்டு காணுதல் வேண்டும்.

பொச்சையிடை:

வள்ளியம்மையார் வாழ்ந்த காடு பாசமாகிய அடவியிலே ஆன்மா இருந்தது.

குங் குக்குங்.....தித்தியெனக் கொம்பு:

பாசாடவியிலே காமக்ரோத முதலிய வேடர்கள் கொம்பு என்ற வாத்தியத்தை ஊதிப் பேரொலி புரிவார்கள்.

இச்சித்த பெணைக் கண்டு:

முருகன் இச்சித்த பெண் என்று பொருள் செய்யக் கூடாது. முருகன் விருப்பு-வெறுப்பு இல்லாதவன். வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான். முற்பிறப்பிலே திருமாலுடைய கண்ணிலே பிறந்த சுந்தரவல்லி முருகனை விரும்பிய பன்னெடுங் காலம் பெரும் தவம் புரிந்து வள்ளியம்மையாகப் பிறந்தனர். ஆகவே அவர் இச்சித்தவாறு முருகவேள் அவரை மணந்து அருள் புரிந்தனர்.

உருக்கரந் தங்கு கிட்டி:

வள்ளி பிராட்டிக்குப் பந்த பாசம் முற்றும் நீங்கப் பெறாமையால் முருகவேள் உருக்கரந்து சென்றனர் என்று முன்னர் அறிவித்ததை நினைவு கூர்க.

இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம், சத்தினிபாதம் எய்திய ஆன்மாக்களுக்கு-ஆண்டவன் உண்மை வடிவு காட்டி அருள் புரிவான் என்ற சாத்திரக் கருத்தையுணர்க.

“உனக்கிலாததோர் வித்து மேல்விளையாமலென்

வினையொத்தபின்

கணக்கிலாத்திருக் கோலம் நீவந்து காட்டினாய் கழுக்

குன்றிலே”

-திருவாசகம்

திருப்பரங்குன்றம்:

இது முதற்படைவீடு, மூலாதாரத்திலும் சேர சோழ பாண்டியர்களுடன் சென்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வழி பட்டுத் தேவாரம் அருளிச்செய்த அருமையும் பெருமையும் உடையது.

கருத்துரை

சூரனை வதைத்த சுப்ரமண்ய மூர்த்தியே! வள்ளி மண
வாளரே! பராசலம் மேவிய பரமனே! மாதர் மயக்கமற்று உமது
பதாம்புயம் பெற அருள் புரிவீராக.

18

பொருப்புறுங் கொங்கையர் பொருட்கவர்ந் தொன்றிய
பிணக்கிடுஞ் சண்டிகள் வஞ்சமாதர்
புயற்குழன் றங்கமிழ் அறற்குலந் தங்கவிர்
முருக்குவண் செந்துவர் தந்துபோகம்
அருத்திடுஞ் சிங்கியர் தருக்கிடுஞ் செங்கயல்
அறச்சிவந் தங்கையில் அன்புமேவும்
அவர்க்குழன் றங்கமும் அறத்தளர்ந் தென்பயன்
அருட்பதம் பங்கயம் அன்புறாதோ
மிருத்தணும் பங்கயன் அலர்க்கணன் சங்கரர்
விதித்தெணுங் கும்பிடு கந்தவேளே
மிகுத்திடும் வன்சம ணரைப்பொருந் திண்கழு
மிசைக்கிடுஞ் செந்தமிழ் அங்கவாயா
பெருக்குதண் சண்பக வனத்திடங் கொங்கொடு
திறற் செழுஞ் சந்தகில் துன்றிநீடு
தினைப்புனம் பைங்கொடி தனத்துடன் சென்றணை
திருப்பரங் குன்றுறை தம்பிரானே.

பதவுரை

மிருத்து அ(ண்)ணும் பங்கயன்-இறப்பையுடைய பிரமதேவனும்,
அலர்க்கணன், தாமரை மலர் போன்ற கண்களையுடைய திருமாலும்,
சங்கரர்-உருத்திரனும், விதித்து எணும் கும்பிடும்-முறைப்படி என்றும்
கும்பிடுகின்ற, கந்தவேளே-கந்தக் கடவுளே, மிகுத்திடும் வன்
சமணரை-மிகுதியாக இருந்த வலிய சமணர்களை, பெரும் திண்
கழுமிசைக்கு இடும் பெரியதாகவும் வலியதாகவும் உள்ள கழுக்களின் மீது
ஏறும்படிச் செய்த, செம் தமிழ்-செய்ய தமிழ்மறை பாடிய, அங்கவாயா-
வேதாங்கங்கள் மணக்கும் திருவாயரே! பெருக்கு- தண்குளிர்ச்சியைப்
பெருக்குகின்ற, சண்பக வனத்து இடம்-சண்பக மரங்கள் நிறைந்த காட்டில்,
கொங்கொடு-வாசனை நிறைந்து, திறல் செழும் சந்து-வலிமையும்

செழுமையுமுடைய சந்தன மரங்களும், அகில்-அகில் மரங்களும், துன்றி நீடு-நெருங்கி நீண்டு வளர்ந்துள்ள, தினைப்புனம்-தினைப்புனத்தில் இருந்த, பைங்கொடி-பசுமை தங்கிய கொடி போன்ற வள்ளியம்மையாரை, தனத்துடன் சென்று அணை-சேர்ந்து அவருடைய தனபாரங்களைத் தழுவி, திருப்பாங்குன்று உறை-திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! பொருப்பு உறும் கொங்கையர்-மலை போன்ற தனங்களையுடையவர்கள், பொருள் கவர்ந்து, தம்பால் வந்தவர்களுடைய பொருளைப் பறித்து, ஒன்றிய பிணக்கிடும்-(பொருள் நீங்கியவுடன்) தக்கபடி பிணங்குகின்ற, சண்டிகள்-கொடியவர்கள், வஞ்ச மாதர்-வஞ்சனை செய்கின்றவர்கள், புயல் குழன்ற அம் கமழ்-மேகம் போன்றதும் சுருண்டு அழகியதாய் வாசனை வீசுகின்றதும், அறல் குலம் தங்க அவிர்-கருமணல் கூட்டம் போல் கருத்து விளங்குவதுமாகிய கூந்தலையுடையவர்கள், முருக்கு-முருக்கு மலர் போலவும், வண்செம் துவர்-வளமையும் சிவப்பும் உடைய பவளம் போன்ற இதழை, தந்து-இளைஞர்கள் அதரபானம் புரியத் தந்து, போகம் அருத்தி-போக இன்பத்தை ஊட்டும், சிங்கியர்-நஞ்சு போன்றவர்கள், தருக்கு இடும்-வாதம் புரிகின்ற, செம் கயல்-செம்மையான மீன் போன்ற கண்கள், அற சிவந்து-மிகவும் சிவந்து, அம் கையில் அன்பு மேவும் அவர்க்கு-அழகிய கரத்திலுள்ள பொருள் மீது அன்பு கொள்கின்றவர்களுமாகிய விலை மகளிரை நாடி, உழன்று-அவர்களிடம் அலைந்து திரிந்து, அங்கமும் அற தளர்ந்து-உடம்பும் (உணர்வும்) அறவே தளர்ச்சியுற்ற, என் பயன்-அதனால் என்ன பயன்? (ஒன்றுமில்லை) அருள் பதம் பங்கயம்-அருள் புரிகின்றதும் தாமரை மலர் போன்றதுமாகிய திருவடியிடம், அன்பு உறாதோ-அடியேனுக்கு அன்பு உண்டாகாதோ?

பொழிப்புரை

இறப்புடைய பிரமதேவனும், நாராயணரும், உருத்திரரும் முறையுடன் என்றும் வணங்குகின்ற கந்தக் கடவுளே! மிகுதியாக இருந்த வலிமை மிக்க சமணர்கள் பெரிய திண்ணிய கழுக்களில் ஏறுமாறு செந்தமிழ்ப் பாடல்களை ஓதிய வேதாங்கங்கள் மணக்கும் திருவாயரே! குளிர்ச்சி மிகுந்த சண்பகக் காட்டில் வாசனை மிகுந்த வலிமையும் செழுமையும் உடைய சந்தனமரம், அகில் மரம் முதலியவைகள் நெருங்கி நீண்டு விளங்குகின்ற தினைப்புனத்திலே பசுங்கொடிபோல் இருந்த வள்ளியம்மையாரிடம் போய் அவரது தனங்களுடன் சேர்ந்து திருப் பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமதிமுடையவரே!

மலைபோன்ற தனங்களையுடையவர்கள், தம்பால் வந்தவர் சுளுடைய பணங்களைப் பறித்து மீண்டும் அவர்களிடம் பிணங்கிடும் கொடியவர்கள், வஞ்சனையுடைய மாதர்கள்; மேகம் பால் சுருண்டு மணம் வீசிக் கருமணல்போல் இருண்டுள்ள கூந்தலையுடையவர்கள்; முருக்குமலர் போலும், சிவந்த பவளம் போலும் உள்ள இதழைத் தந்து போகத்தையூட்டி மயக்கும் நஞ்சு போன்றவர்கள்; வாதிடுகின்ற சிவந்த மீன் போன்ற கண்கள் மிகவும் சிவந்து அழகிய கைப்பொருளின்மீது ஆசை வைக்கின்ற அப்பொது மகளிரை நாடி உழன்று உடம்பு மிகவுந்தளர்ந்து என்ன பயன்? தேவரீரது அருளை உதவும் திருவடித் தாமரைமீது அன்பு ஏற்படாதோ?

விரிவுரை

சிங்கியர்:

சிங்கியர் என்பது ஒருவகை நஞ்சு. அது குளிர்ந்து கொல்வது. விலை மகளிரும் குளிர்ச்சியாகப் பேசி உடைமையையும் உணர்வையும் உயிரையும் ஒருங்கே கவர்வர்.

தருக்கிடுஞ் செங்கயல் அறச் சிவந்து:

தருக்கு-வாது தம்பால் வந்தவரிடம் வாதிட்டு வேதனை புரியுங் கண்களையுடையவர். அடிக்கடி ஆடவருடன் சினுங்கியும் பிணங்கியும் கண்களைச் சிவக்கும்படிச் செய்வர்.

அங்கையில் அன்பு மேவும்:

அங்கையில் என்றது கையிலுள்ள பொருளில் என்று பொருள் கொள்ளவும். கைப்பொருளின் மீதிலேயே கவன முடையவராய் பற்பல சாகசம் புரிந்து மிச்சமின்றிப் பறித்துக் கொள்வர்.

அங்கமும் அறத்தளர்ந்து என்பயன்?:

விலைமகளிரை நாடியும் தேடியும் ஓடியும் காலமெல்லாம் அதனால் உடம்பு உள்ளம் உணர்ச்சி ஆகிய யாவும் தளர்ச்சியுறுவர். அதனால் என்ன பயன்? பொருளும் போய் புகழும் போய் உடல் நலமும் குன்றி இடர்ப்படுவர். இம்மையிலே பழியும், மறுமையிலே பாவமும் எய்துவர். தளர்ச்சியடையுமுன் இறைவன் திருவடியுடைய முயலுதல் வேண்டும்.

அருட்பதம் பங்கயம் அன்புறாதோ:

திருவருள் நிலையமாக விளங்குவது இறைவனுடைய திருவடி; திருவடியை தியானிப்பவர் திருவருட் செல்வத்திற்கு உரியவராவார்கள். அருட்செல்வம் பெற்றார் முத்தி வீட்டில் முதன்மைபெறுவர். 'அருளில்லார்க்க கவ்வுலகமில்லை' என்பார் திருவள்ளுவர்.

அருளை அன்பாலேயே பெறமுடியும். நாம் இறைவனிடம் அன்பு வைத்தால் இறைவன் நம்மீது அருள்வைப்பான், அன்பில்லார் அருளைப் பெறுகிலார். நாளும் நாளும் இறைவன் திருவடித் தாமரைமீது அன்பை வளர்க்கவேண்டும்.

இறைவன்மீது தொடக்கத்தில் அன்பு வைத்தவர் பின்னர் எல்லா உயிர்களையும் இறைவனுடைய திருக்கோயில்களாகவே கருதி எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு கொள்வர். எல்லாம் இறைவனுடைய உடைமைகளாகவே தோன்றும். ஈசனிடத்து அன்புடையார்க்கே இந்தப் பண்பாடு உண்டாகும். ஈசன்பால் அன்பிலாதார். யார்க்கும் அன்பிலாதவரேயாவர். அவர் என்புதோல் போர்த்த உடம்பாக மட்டுமே இருப்பர்.

அன்பின் வழிய துயிர்நிலை அஃதிலார்க்கு
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு.

-திருக்குறள்.

மிருத்தணும் பங்கயன்:

மிருத்து-மரணம்; அண்ணும்-அடைதல்; பங்கயன்-பிரமதேவன். அண்ணும் என்பது அணும் என வந்தது.

மால் அயன் முதலிய வானவர் அனைவர்க்கும் இறப்பு, பிறப்புண்டு; திருமூர்த்திகளும் பசுக்களே. அவர்கட்கு குணம், வடிவம், பெயர் முதலியவையுண்டு.

மாலுந் துஞ்சுவான் மலரவ னிறப்பான்
மற்றைவானவர் முற்றிலு மழிவார்
ஏலும் நற்றுணை யார்நமக் கென்றே
எண்ணி நிறியோ ஏழைநீநெஞ்சே
கோலும் ஆயிரங் கோடியண்டங்கள்
குலைய நீக்கியும் ஆக்கியும் அளிக்கும்

நாலு மாமறைப் பரம்பொருள் நாமம்
நமச்சிவாயங்காண் நாம்பெறுந் துணையே.

-திரு அருட்பா.

“நூறுகோடி பிரமர்கள் நொங்கினர்
ஆறுகோடி நாராயணர் அங்ஙனே
ஏறுகங்கை மணலெண்ணில் இந்திரர்
ஈறில்லாதவன் ஈசன் ஒருவனே,”

-அப்பர்.

சிவபெருமான் ஒருவரே பிறப்பிறப்பில்லாதவர்; மூவருந்
தேவரும் பசுக்களே; சிவமூர்த்தி பசுபதி. “பிறவாயாக்கைப்
பெரியோன்” என்று இளங்கோவடிகளும், “பிறப்பிலியிறப்
பிலி” என்று வில்லிபுத்தூராழ்வாரும் கூறுகின்றனர்.

பிறப்பு இறப்பு என்னும் பெரும்பிணியை அகற்றக் கருதும்
அன்பர்கள் பிறப்பு இறப்பில்லாத இறைவனை வழிபட்டு உய்வு
பெறுக.

அலர்க்கணன்:

தாமரைக்கண்ணன்-திருமால்.

திருமால் நாடோறும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் சிவ
மூர்த்தியை வழிபட்டனர். ஒருநாள் ஒரு மலர் குறைந்தது கண்டு
தனது கண்மலரை எடுத்து அருச்சித்தனர். அது காரணமாக
அவருக்குப் “புண்டரீகாட்சன்” என்ற பேர் உண்டாயிற்று.

சங்கரர்:

உருத்திரர் மூவரில் ஒருவர். உருத்திரர் வேறு; சிவம் வேறு.
சிவம் சதுர்த்தப் பொருள். மூவருக்கும் அப்பாற்பட்ட நான்
காவது பொருள். சிவபெருமானுடைய நாமங்கள் உருத்திரருக்கு
உண்டு. அதனால் உருத்திரரைச் சங்கரர் எனக் கூறினார் என்று
அறிக.

விதித்தெணும் கும்பிடும்:

விதி-முறை. என்றும் என்ற சொல் எணும் என மருவியது.
மும்மூர்த்திகளும் முழுமுதல் கடவுளாகிய முருகவேளை
அன்புடன் வணங்குகின்றனர்.

“இதழ் பொதி யவிழ்ந்த தாமரையின்
மணவறை புகுந்த நான்முகனும்
எறிதிரை யலம்பு பாலுததி

நஞ்சராமேல்

இருவிழி துயின்ற நாரணனும்

உமையருவு சந்தர சேகரனும்

இமைமவர் வணங்கு வாசவனும்

நின்றதாழும்முதல்வ”

-(உததியறல்) திருப்புகழ்.

அங்கவாயா:

அங்கம்-வேத அனாகங்கள் ஆறு; இதனைச் சடங்கம்
என்பர்.

“வேதமோ டாறங்கமாயினை’

-தேவாரம்

நாசி வாய் கண் காது கை கால் என்ற ஆறு அங்கங்களைப்
போல் வேதத்திற்கும் ஆறு அங்கங்கள் உண்டு. அவை, சிட்சை,
வியாகரணம், சோதிடம், நிருக்தம், கல்பம், சந்தஸ், என்பன.

சிட்சை:

நாசி போன்றது; மூச்சுக் காற்று மனித வாழ்க்கைக்கு
முக்கியமானது. அது போன்றது சிட்சை என்ற அங்கம். எழுத்துக்
களின் உச்சாரணம், மாத்திரை உற்பத்தி முதலியவைகளை
வரையறுப்பது.

வியாகரணம்:

வாய் போன்றது. நடராஜப் பெருமானுடைய நடனத்தின்
முடிவில் உடுக்கையிலிருந்து பதினான்கு ஒலிகளுடன் பதி
னான்கு எழுத்துக்கள் தோன்றின. பாணினி இவற்றைப் பதி
னான்கு சூத்திரங்களாக எழுதினார். இவை மஹேஸ்வர சூத்திரங்
கள் எனப்படும்.

பாணினியின் வியாகரணத்திற்குப் பாஷ்யஞ்செய்தவர்
பதஞ்சலி. ஆதிசேடனுடைய அம்சம் பதஞ்சலி. ஆதிசேடன்
நடராஜருடைய திருவடியிலுள்ள அணிகலம்.

சிவபெருமானுடைய மூச்சுக் காற்று-வேதம்

சிவபெருமானுடைய கைக்காற்று-வியாகரணம்

சிவபெருமானுடைய கால் காற்று-பாஷ்யம்.

சோதிடம்:

கண் போன்றது. கண் தொலைவிலுள்ளதைக் காட்டும். ஜோதிடமும் பல ஆண்டுகளுக்கு அப்பால் வரக்கூடிய சூரியக் கிரகணம், சந்திரக்கிரகணம் முதலியவற்றைக் காட்டுவது.

நிருக்தம்:

காது போன்றது: இது நிகண்டு. ஏன் இந்தப்பதம் இங்கு வந்தது என விளக்குவது. ஹ்ருதயம் ஹ்ருதி அபயம். ஹ்ருதயத்தில் இவன் இருக்கிறான் என்பது பொருள். பரமாத்மா நிவாசம் புரிகின்றார். இதுபோல் பதங்களை நிச்சயிப்பது.

கல்பம்:

கல்பம் கைபோன்றது. காரியங்களைச் செய்வதனால் கரமெனப்பட்டது. தெலுங்கிலே செய் என்று கையைக் கூறுவர். இன்னார் இதனைச் செய்ய வேண்டும்; இன்ன கர்மாவுக்கு இன்ன மந்திரம்; இன்ன திரவியம். செய்விப்பவர்களுடைய இலக்கணம்; பாத்திரங்களின் அமைப்பு இவைகளை விளக்குவது.

சந்தஸ்:

கால் போன்றது. யாப்பு போன்றது. இன்ன இன்ன கவிக்கு இத்தனை இத்தனை எழுத்துக்கள்; இத்தனை அடி இத்தனை மாத்திரை என்று வரையறுப்பது.

வேதமந்திரங்கள்:- சந்தஸ்

மற்றவை:- சுலோகம்.

இவையெல்லாமல் நிற்க முடியாது; ஆதலின் கால் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

இந்த ஆறங்கங்களிலும் வல்லவர்கள் வேதத்தின் பொருளை நன்கறிந்தவர்கள். வேதத்தினையறிந்தவர் வேத முதல்வராகிய இறைவனையறிவர். வேதம் அங்கம் இவைகள் இறைவனுடைய திருவாக்கில் தங்கியுள்ளன. ஆதலினால் “அங்கவாயா” என்றனர்.

கருத்துரை

மூவர் முதல்வரே! குறமகள் கணவரே! பராசல மேவிய
பரம்பொருளே! மாதர் மயக்கற்று உமது பாத மலர் மீது அன்பு
வைக்க அருள் புரிவீர்.

19

மன்றலங் கொந்துமிசை தெந்தனந் தெந்தனென
வண்டினங்கண்டு தொடர் குழல்மாதர்
மண்டிடுந் தொண்டையமு துண்டுகொண் டன்புமிக
வம்பிடுங் கும்பகன தனமார்பில்
ஒன்றஅம் பொன்றுவிழி கன்றஅங் கங்குழைய
உந்தியென் கின்றமடு விழுவேனை
உன்சிலம் புங்கனக தண்டையுங் கிண்கிணியும்
ஒண்கடம் பும்பனையும் அடிசேராய்
பன்றியங் கொம்புகம டம்புயங் கஞ்சுரர்கள்
பண்டையென் பங்கமணி பவர்சேயே
பஞ்சரங் கொஞ்சுகிளி வந்துவந் தைந்துகர
பண்டிதன் தம்பியெனும் வயலூரா
சென்றுமுன் குன்றவர்கள் தந்தபெண் கொண்டுவளர்
செண்பகம் பைம்பொன்மலர் செறிசோலை
திங்களுஞ் செங்கதிரு மங்குலுந் தங்குமுயர்
தென்பரங் குன்றிலுறை பெருமானே.

பதவுரை

பன்றி அம் கொம்பு-பன்றியினது அழகிய கொம்பையும், கமடம்-
ஆமையினது ஓட்டையும், புயங்கம்- பாம்பையும், சுரர்கள் பண்டை
யென்பு-தேவர்களது பழைய எலும்புகளையும், அங்கம்-சங்காளத்
தையும், அணிபவர் சேயே-தரித்துக் கொண்டுள்ள சிவபெருமானது
திருக்குமாரரே! பஞ்சரம் கொஞ்சு கிளி-கூட்டில் இருந்துகொண்டு
கொஞ்சுகின்ற கிளிப்பிள்ளைகள், வந்து-கூட்டின் முகப்பில் வந்து வந்து,
ஐந்துகர பண்டிகன் தம்பியெனும்-ஐந்து சுரங்களையுடைய ஞான
பண்டிதராகிய விநாயக மூர்த்தியினது இளைய சகோதரரே என்று கூறுகின்ற,
வயலூரா-வயலூர் என்கின்ற புனித திருத்தலத்தில் வாசஞ் செய்பவரே!

சென்று முன் குன்றவர்கள் தந்த-குன்றுகளில் வசிப்பவராகிய வேடுவர்கள் முன்னாளிற் சென்று கொடுத்த, பெண் கொண்டு-வள்ளி நாயகியாரை மணங்கொண்டு, பைம்பொன் மலர்செறி-அழகிய பொன்னிறத்தை யுடைய மலர்கள் மிகுந்து, வளர் செண்பகம்-வளர்ந்து ஓங்கிய செண்பக விருட்சங்களின், சோலை- சோலைகளால் சூழப்பெற்றதும், திங்களும்-சந்திரனும், செம் கதிரும்-சிவந்த சூரியனும், மங்குலும்-மேகமும், தங்கும் உயர்-தங்கும்படி உயர்ந்தும், தென்பரங்குன்றில் உறை-தென்னாட்டில் சிறப்புற்றதுமாகிய திருப்பரங்குன்றத்தில் வாசம் புரிகின்ற, பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! மன்றல்-வாசனை பொருந்திய அம்கொந்து மிசை-அழகிய பூங்கொத்துகளின் மீது, தெந்தனம் தெந்தன என-தெந்தனம் தெந்தன என்ற ரீங்காரஞ் செய்து கொண்டு, வண்டு இனம்-வண்டின் கூட்டங்கள், கண்டுதொடர்-தேனையுண்பதற்காகப் பார்த்துக் கொண்டு தொடரும் படியான, குழல்மாதர்-கூந்தலையுடைய பெண்களது, மண்டிடும்-நெருங்கியுள்ள, தொண்டை அமுது உண்டு கொண்டு-கொவ்வைப் பழத்தை நிகர்த்த இதழில் பெருகும் அமிர்த்தத்தைப் பருகிக்கொண்டு, அன்புமிக-ஆசையானது மிகுதியையுடையவும் வம்பு இடும்-இரவிக்கையையணியும், கும்பகன-குடத்தை யொத்துப் பருத்த, தனமார்பில் ஒன்ற-தனபாரங்களையுடைய மார்பில் பொருந்தவும், அம்பு ஒன்று விழி கன்ற-பாணத்தையொத்த கண்கள் சோரவும், அங்கங் குழைய-சரீரம் குழைந்து உருகவும், உந்தியென்கின்ற-உந்தியாகிய, மடுவிழுவேனை-மடுவில் விழுகின்றவனை, சிலம்பும்-இரத்தினச் சிலம்பையும், கனக தண்டையும்-பொன்னாலாகிய தண்டையையும், கின்கினியும்-கின்கினியையும், ஒண் கடம்பும்-அழகிய கடப்ப மலரையும், புனையும்-தரித்துக்கொண்டுள்ள, உன் அடிசேராய்-தேவாரது திருவடியிற் சேர்த்தருள்வீர்.

பொழிப்புரை

பன்றியினது அழகிய கொம்பையும், ஆமையினது ஓட்டையும், சர்ப்பாபரணத்தையும், தேவர்களது பழமையான எலும்புகளையும், தசை நீங்கிய முழு எலும்பின் கூட்டையும், அணிகலமாகக் தரித்துக் கொண்டுள்ள சிவபெருமானது திருக்குமாரரே! கூட்டிலிருந்து கொஞ்சகின்ற கிளிகளானது அக் கூட்டின் முகப்பில் அடிக்கடி வந்து 'ஐந்து கரங்களையுடைய வரும், சகல கலாவல்லவரும் ஆகிய விநாயகமூர்த்தியின் அருமைத் தம்பியே' என்று துதிக்கும்படியான வயலூர் என்னும் புண்ணிய தலத்தில் வசிப்பவரே! குன்றுகளில் வசிப்பவராகிய வேடர்கள் முன்னாளிற் சென்று எம்புதல்வியை மணந்தருள்வீர்

என்று தந்த வள்ளிநாயகியாரை மணம் புரிந்துகொண்டு, அழகு தங்கிய பொன்னிறத்தையுடைய மலர்கள் செறிந்துள்ள செண்பகத்தருக்களினது சோலைகளாற் சூழப்பெற்றதும், சந்திர சூரியர்களும் மேகங்களும் தங்கும்படி உயர்ந்திருப்பதும், தென்னாட்டில் சிறப்பு வாய்ந்ததுமாகிய திருப்பரங்குன்றத்தில் அடியர் பொருட்டு எழுந்தருளியுள்ள பெருமையிற் சிறந்தவரே! வாசனை பொருந்திய அழகிய மலர்க் கொத்துக்களின் மீது தெந்தனந் தெந்தனம் என்ற ஒலியுடன் வண்டின் கூட்டங்கள் தேனையுண்பதற்காகத் தொடர்கின்ற கூந்தலையுடையவர்களாகிய மாதர்களது நெருங்கிய கொவ்வைக் கனிக்கு நிகரான அதரத்திற் பெருகும் அமிர்தத்தைப் பருகிக் கொண்டு, ஆசை மேன்மேல் விருத்தியடையவும், இரவிக்கையணிந்துகொண்டுள்ள கலசத்தையொத்துப் பருத்த தனங்களுடைய மார்பில் பொருந்தவும், பாணத்தை நிகர்த்த விழிகள் சோர்வடையவும் உடல் குழைந்து உருகவும், உந்தியென்கின்ற மடுவில் விழுகின்ற வனாகிய அடியேனை, சிலம்பையும், பொன்னாலாகிய தண்டையையும், கிண்கிணியையும் அழகிய கடப்ப மலர்களையும், அணிந்து கொண்டுள்ள தேவரீரது திருவடியிற் சேர்த்தருளுவீர்.

விரிவுரை

தொண்டை அமுது உண்டு:

விரகதாபத்தால் பெண்களது அதரபானத்தை அமிர்த மெனக் கருதி அதனை சதாகாலமும் பருகிக் கொண்டு அவமே மனிதர்கள் காமமயக்கங்கொண்டு அழிகின்றனர்.

“குமுதஅ முதஇதழ் பருகியு ருகிமயல்
கொண்டுந் றிடுநாயேன்”

-(கொலைமத) திருப்புகழ்.

“பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயிறு ஊறிய நீர்”

-திருக்குறள்

உந்தியென்கின்றமடு விழுவேனை.....அடிசேராய்:

ஆழமுள்ள மடுவில் வீழ்ந்தோர்கள் கரை சேர்வது எத்துணையரிதோ அத்துணையரிது உந்தித் தடத்தில் வீழ்ந்தோர்களும் முத்திக்கரை சேர்வது.

“அவத்தமாய்ச்சில படுகுழி தனில் விழும்”

(பழிப்பர்) திருப்புகழ்

“பரிபுர பதமுள வஞ்ச மாதர்கள்

பலபல விதமுள துன்ப சாகர

படு தழி யிடைவிழு பஞ்ச பாதக

னென்று சேர்வேன்.

“அணங்கனார் மயல் ஆழத்தில் விழுந்தேன்”

இராமலிங்க அடிகள்.

ஆழமாகிய பெரிய மடுவின்சண் வீழ்ந்தோர்கள் புணையின் துணையின்றி எங்ஙனம் கரையேறுதல் முடியாதோ அங்ஙனமே உந்தியென்கின்ற பெரிய மடுவில் வீழ்ந்தோர்கள் வேற்பரமனது தண்டையணி வெண்டையங் கிண்கிணி சதங்கைகள் கொஞ்சம் திருவடித்தாமரையைப் புணையாகப் பற்றினாலன்றி அம் மடு வினின்றும் உய்ந்து முத்தியென்கின்ற கரைசேர்ந்து முடிவிலா இன்பத்தை நுகர முடியாது.

கடத்திற் குறத்தி பிரானரு ளாற்கலங் காதசித்தத்

திடத்திற் புணையென யான்கடந் தேன்சித்ர மாதரல்குற்

படத்திற் சுழுத்திற் பழுத்தசெவ் வாயிற் பணையிலுந்தித்

தடத்திற் றனத்திற் கிடக்கும் வெங்காம சமுத்திரமே.

-கந்தரலங்காரம்.

பன்றியங்கொம்பு:

சிவபெருமான் பன்றியின் கொம்பை

அணிந்த வரலாறு

காசிப முனிவருக்குத் திதியின்பால் பிறந்தவனும், பொற் கண்களை உடையவனுமாகிய இரணியாக்கன் வாணிகேள்வன் பால் வரம்பல பெற்று, மூவுலகும் ஏவல் கேட்ப அரசியற்றினான். உலகங்களுக்கெல்லாம் தானே தலைவன் என்றும் தன்னை யன்றி வேறு தலைவனில்லை என்றும், மனந்தருக்கினான். அத் தைத்தியன் பால் தவ முனிவர் சென்று “பூதேவி மணாளனாகிய புனத் துழாயலங்கற் புனிதனே கடவுள்” என்றனர். அது கேட்ட இரணியாக்கன் விழிசிவந்து “அப்பூதேவியைப் பாயாகச் சுருட்டிக் கடலிற் கரைத்து விடுகிறேன்” என்று கூறி, தன் தவ வலியால் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டு ஆழ்கடலை யணுகினன்.

விண்ணு ளோர்க் கெலா மல்லலே வைகலும் விளைத்து
நண்ணு மாடகக் கண்ணினன் முன்னமோர் நாளில்
மண்ண கந்தனை வெளவியே வயிற்றிடை வைத்துத்
துண்ணெனப் பிலம்புக்கனனுயி ரெலாந்துளங்க,

-கந்தபுராணம்

அதனையுணர்ந்த செந்தழலோம்பும் அந்தணரும், வான
வரும்மாதவரும், பூதேவியும் அஞ்சி பச்சைமாமலை போல் நின்ற
அச்சதனையண்மி, “அரவணைச் செல்வ! அடியேங்களுக்கு
அடைக்கலம் வேறில்லை; ஆண்டருள்வீர்” என்று வேண்டி
நின்றனர். நாராயணர், “அஞ்சந் தன்மையை விடுமின்” என்று
வையகத்தைக் கொணர்வான் வேண்டி *வராக ரூபமெடுத்தனர்.
நீலவெற்பினும் இருமடங்கு உயரமும் கால்களின் நடுவே
ஆயிரங்காத தூரம் விசாலமும், அசையுந்தோறும் திக்குகளிற்
படும் வாலும், அண்டங்களைக் குலுக்குகின்ற சுவாசமும்,
வடவாமுகாக்கினி போன்ற பார்வையும் உடைய அவ் வராக
மூர்த்தி உராய்ஞ்சுவதால் அண்டச்சுவர்கள் அசைந்தன. இத்
துணைப் பேராற்றலுடைய வராக மூர்த்தி ஏழு கடல்களையும்
கலக்கிச் சேறுபடுத்தி, அளவின்றி நின்ற பெரும் புறக்கடலுள்
முழுகி இரணியாக்களைக் கண்டு அவனோடு பொருது, தமது
தந்தத்தால் அவனைக் கிழித்துக் கொன்று, தனது கொம்பினு
னியால் பூமியைத் தாங்கி மேலெழுந்து வந்தார். அப்பூமியை
ஆதிசேடனது ஆயிரம் பணாமகுடங்களில் நிலை நிறுத்தினார்.
அது கண்டு விண்ணவரும் மண்ணவரும் விஷ்ணுமூர்த்தியைத்
துதித்தார்கள்.

ஓரிமைக்குமுன் பாதலந் தன்னின்மா லுற்றுக்
கூரெயிற்றினாற் பாய்ந்துபொற் கண்ணனைக் கொன்று
பாரினைக்கொடு மீண்டுமுன் போலவே பதித்து
வீரமுற்றனன் றன்னையே மதித்தனன் மிகவும்.

-கந்தபுராணம்.

அவ்வெற்றியின் காரணத்தாலே வராகம்* மனந்தருக்குற்று
தானே உலங்களுக்குத் தனிப் பெருந் தலைவனென்ற பிரமை
யாலும், இரணியாக்கனது இரத்தத்தைப் பருகின வெறியி
னாலும், மயங்கி எண்கிரிகளை இடித்துத் தள்ளியும், உயிர்கள்
பலவற்றையும் வாயிற் பெய்து குதட்டியும், மேகங்கள் ஏழும்,

* வராகம்-பன்றி

நாகங்கள் எட்டும் அஞ்சும்படி ஆர்ப்பரித்தும், கடைக்கண்ணில் ஊழித்தீயைச் சிந்தியும், பூமியைத் தோண்டி மதங்கொண்டு லாவியது. அதனைக் கண்டஞ்சிய பிரமன் இந்திரன் இமையவர் இருடிகள் முதலியோர் வெள்ளி மலையைடைந்து நந்தியண்ணலின்பால் விடை பெற்று திருச்சந்தியு சென்று, கருணையங்கடவுளாங் கண்ணுதலைக் கண்டு, வலம் வந்து வணங்கி நின்று “பணிவார் பவப்பிணி மாற்றும் பசுபதியே! புரமுன்றட்ட புராதன! திருமால் வராக மூர்த்தியாகிய உலகங்களுக்கும், உயிர்களுக்கும் உறுகண் புரிகின்றனர்” என்று முறையிட்டனர்.

உடனே சிவபெருமான் திருவுளமிரங்கிக் குன்றமெறிந்த குமாரக் கடவுளை அவ்விடரை நீக்கி வர அனுப்பியருளினார். அறுமுகப் பெருமான் வராக மூர்த்தியையனுகி, அயிற் படையால் அதன் நெற்றியிற் குத்தி நிலத்திலுழுத்தி அதன் ஆற்றலையடக்கினார். புத்தேளிர் பூமாரி பொழிந்தனர், வராக மூர்த்தியும் தோத்திரம் புரிந்தனர். அறுமுகனார் திருவுளமிரங்கி அவ்வராகத்தின் கொம்பைப் பறித்துக்கொண்டு போய் சிவ பெருமான் திருமுன்பு வைத்தருளினார். தேவர்கள் வேண்டிக் கொள்ள அப் பன்றியின் கொம்பை அரனார் தம் திருமார்பில் தரித்துக் கொண்டனர்.

வராகமூர்த்தி தருக்கொழிந்து சிவசண்முகப் பெருமையை விளக்கும் வராக புராணத்தை தேவர் முதலியோர்க்குக் கூறியருளி வைகுந்தமடைந்தனர். இச்சம்பவம் வராக கற்பத்தில் நிகழ்ந்தது.

உத்பாட்யதம்ஷ்ட்ராம் தஸ்யைகாம் ஹரஸ்யோரஸி பூஷணம்
ஏகஸ்ருங்க வராஹோபூத் ததா ப்ரப்ருதி மாதவ-காளிகாகாண்டம்
அன்று கொண்டதோர் மருப்பினைச் சின்னமா வணிந்தான்
இன்று மங்கவன் மார்பிடைப் பிறையென விளங்கும்
ஒன்று மற்றிது கேட்டனை நின்ற துரைப்பாம்
நன்று தேர்ந்துணர் மறைகளு மித்திற நவிலும்.

அங்கண்மா ஞாலந்தன்னை மேலினி யகமுமோட்டுச்
செங்கண்மா லேனயாக்கை யெயிற்றையோர் சிறுகை பற்றி
மங்குல்வா னுலகிற் சுற்றி மருப்பொன்று வழுத்த வாங்கித்
தங்கணா யகற்குச் சாத்தச் சண்முக னளிக்கு மென்பர்.

-கந்தபுராணம்.

கமடம்:

சிவபெருமான் ஆமையின் ஓட்டைத்

தரித்த வரலாறு

பண்டொரு காலத்தில் ஆதித்யர்களாகிய தேவர்களும், தைத்யர்களாகிய அசுரர்களும் தீராப் பகையால் பல காலம் சமர் புரிந்தார்கள். அப்போரில் இருதிற்றத்தவரிலும் எண்ணிலார் இறந்துபட்டனர். அதனால் தேவாசுரர்கள் ஒருங்குகூடி பாற் கடலைக் கடைந்து அமுதமுண்டு அதிகநாள் சாவாதிருந்து அரும்போர் ஆற்றவேண்டுமென்று நினைத்து, அயன்பால் தம் நினைவை வெளியிட்டு அப்பிரமனுடன் அனந்தசயனராகிய அச்சுதரிடஞ் சென்று குறையிருந்தனர். திருமால் “அவ்வாறே யாகுக” என்று அன்னாரையழைத்துக் கொண்டு பாற்கடலை யண்மி, மந்தரமலையை மத்தாகவும் சந்திரனை அம்மத்திற்குத் தறியாகவும், வாசுகியைத் தாம்பாகவும் அமைத்து, தேவர்கள் வாற்புறத்தும், அசுரர்கள் தலைப்புறத்தும், பிடித்து இழுத்துக் கடையுமாறு செய்தனர். இவர்கள் இழுக்கும் விசையினால் உடல் தேய்ந்து வருந்திய வாசுகியேனும் பணியரசன் துன்பம் பொறுக்க முடியாமல் ஆலகால விடத்தைக் கக்கினன். அது கண்டு அரியயனாதி அமரர் குழாம் அஞ்சியோடி அரனாரிடம் முறையிட, அவர் அவ்வாலகாலவிடத்தையுண்டு கண்டத்தில் தரித்து திருநீலகண்டராக விளங்கினார்.

பின்னர் விநாயகர் பூசை செய்து தேவாசுரர்கள் மீண்டும் பாற்கடலைக் கடைவாராயினார்கள். அப்போது மந்தரமலை பாதலத்தில் அமிழ்ந்தது. உடனே நாராயணர் பெரிய கூர்ம (ஆமை) வடிவங் கொண்டு பாற்கடலிற் பாய்ந்து, தன் மேற் புறத்தை இலக்க யோசனையிடமாக்கி மந்தரமலையைத் தாங்கி அமிர்தமதனம் புரியச் செய்தனர்.

அடலின் மேதகு தேவரு மவுணரு மந்நாட்
கடல் கடைந்திடு மெல்லையின் மந்தரங் கவிழ்
மெடிய மாலது நிறுவியே பொருக்கென நீத்தந்
தடவி யுள்ளனைந் தாமையாய் வெரினாடைத் தரித்தான்.

-கந்தபுராணம்.

சுரரும் அசுரரும் மீண்டும் மாறி மாறிக் கடைய, மந்தரகிரி மேலும் கீழும் பக்கத்தும் சரிந்து போவதைக் கண்டு, கமட

வடிவங் கொண்ட கமலக் கண்ணனுக்குக் கரங்கள் ஆயிரம் தோன்றின. பல கரங்கள் மலையின் உச்சியைப் பற்றியுன்றின. பல கரங்கள் பர்வதத்தின் பக்கத்திற் சாயாமற் பற்றி நின்றன. பல கரங்கள் தேவாசுரர்கள் களைப்புறா வண்ணம் அன்னார்களுக்கு உதவியாக இருந்து கடல் கடைந்தன. அதன் பின் அமிர்தம் தோன்றியது; அச்சுதர் மோகினி வடிவந்தாங்கி அசுரரை யொழித்து அண்டருக்கு அமிர்தத்தையீந்தனர்.

அக்காலம் மந்தரமலையைத் தாங்கி நின்ற மாதவன் அவதாரமாகிய கூர்மம், தன்னைவிடச் சிறந்தோர் ஒருவரு மில்லையென்று மனஞ் செருக்குற்று ஏழு கடலையும் ஒன்று கூட்டி, அதன் வெள்ளம் அவனியையழிக்கும்படி கலக்கி, சிந்துவைச் சேறாக்கி ஆயிரங் கைகளாலும் ஆழியை வற்றச் செய்தது. கால்கள் கணக்கிலடங்காதவையாயின். திமிங்கலம் முதலிய நீர்வாழ்வன அனைத்தையுமுண்டு பசி தணியாது கடல் நீர் முழுதுங் குடித்து, தரை தெரியும்படி சேற்றையும் நக்கியது உலகமெல்லாம் நடுங்கின. சந்திர சூரியர்கள் விண்ணில் சஞ்சரிக்காராயினார்கள். உலகமெங்கும் இருள் சூழ்ந்தது. பிரமாதி தேவர்கள் ஒலமிட்டுக் கதறிக் கயிலைமலை சென்று “அழலுந்த நகுந்திறல் கொண்ட” அந்தி வண்ணர் பால் நிகழ்ந்தது கூறி முறையிட்டனர்.

கறைமிடற் றண்ணல் கருணைபூத்து, புன்முறுவல் கொண்டு “அடியார்களே! அஞ்சன்மின்,” என்று அபயமீந்து, தமது மடித் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தப்பெருமானை திருநோக்கஞ் செய்தருளினர். அக்குறிப்பையுணர்ந்து குமாரக் கடவுள் திருப்பாற்கடலையணுகி ஓர் ஊங்காரஞ் செய்தார். அதனைக் கேட்ட கூர்மம் மூர்ச்சித்தது. அக்காலை முருகப்பெருமானுடன் பின் தொடர்ந்து வந்த அரிகர புத்திரராகிய ஐயனார் அக்கூர்மத்தைப் பற்றி இழுத்து வெளியிற் கொணர்ந்தனர். கந்தவேள் தம் திருவடி கொண்டு அதனை ஏற்றுதலும் அக்கூர்மம் அண்ட முகடுமே அடிந்து விழுந்தாற்போல் மேலே எழுந்து நிலம் பிளக்க திக்கு செவிடுபட மல்லாந்து விழுந்தது. இளம்பூரணன் இருப்புலக்கை கொண்டு ஓரடியடிக்க உன்னும் போது, செந்தாமரைப் பொகுட்டில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி தேவி விரைந்து வந்து கண்ணீருகுத்து வடிவேற் பரமனை வணங்கி,

“மருவார் செழுங்கூந்தல் வாணிகலன் பூண்டிருப்பத்
தருநீழன் மேவிச் சசிவாழ்வி னோடிருப்பத்
திருவோ திருவிழப்பர் தேவர்கு ளாமணியே
மருகோ யுயிரளித்தென் மங்கலநாண் காப்பாயே.

மங்காத காமர்பிடி மான்மருங்கு வைத்தருளு
மெங்கள் பெருமானே யேத்துவார் கண்மணியே
கங்கை குமராவென காதலனை யுய்வித்த
மங்கல நாண்பிச்சை வழங்காய் வழங்காயே.

மூவரென வோது முதற்றேவ ரிலொருவன்
ஆவி யழிந்தா லவுணர்நினை யேசாரோ
தேவரிடர் தீர்ப்பாய் சிற்றடிச்சி மங்கலநாண்
காவல் புரியாயேல் என்னாங் களைகண்ணே”

என்று துதித்துத் தன் முன்றானையை நீட்டி மாங்கல்ய்
பிச்சை கொடுத்தருள வேண்டுமென்று குறையிரந்து வேண்
டினள். என்று மிளையபெருமாளாகிய குகப்பெருமான்
திருவுளமிரங்கி விட்டுணுவாகிய கூர்மத்தின் உயிர் போக்காது
அதன் ஓட்டினை மட்டும் பெயர்த்து உறுதி கூறி திருக்
கயிலையை நணுகி, தந்தையார் பால் அவ்வாமையின் ஓட்டினை
வைத்தருளினார். முக்கட்பரமன் தம்புதல்வராய முருகநாயகனை
யணைத்து முதுகுதைவந்து மருங்கில் இருத்தினர். பின்னர்
தேவர்கள் வேண்ட, அவ்வாமையின் ஓட்டைத் தமது திரு
மார்பில் உள்ள பிரமவிட்டுணுக்களின் சிரமாலைக்கு நடு
நாயகமாக அமைத்து தரித்துக் கொண்டு அமரர்களுக்கு அருள்
பாலித்தனர்.

பின்னர் கூர்வடிவேற்ற திருமால் மயக்கம் நீங்கி பண்டைய
உணர்வுற்று பரமபதியைத் துதித்து, தெளிந்த அறிவுடனே,
நாரதர் முதலிய முனிவர்க்கும் பிறர்க்கும் சிவபெருமானது
பெருமையை நன்கு விளக்கும் கூர்மபுராணத்தைக் கூறித் தம்
பழைய வடிவு தாங்கி வைகுந்த மெய்தினர். இச் சம்பவம்
பதுமகற்பத்தில் நிகழ்ந்தது.

தத: ப்ராண் யுகாராய கூர்மம் ஸம்ஹருத்ய கர்விதம்
ததங்கம் பூஷணத்வேந தாரயாமாஸ சங்கர:

மகரந்திளைக்குங் கடலேழு மலங்கக்கலங்கும் பசந்துளவ
முகைவிண் டலர்தா ராமையினைப் பற்றித் தகத்தமுதுகோடு
நகுவெண் டலைமா லிகையணிக்கு நடுநாயகமாக்

கோத்தணிந்து

புகரின் றுயர்ந்தோர் தொழப்பொலிந்த புத்தேள் செல்வத்

திருவுருவம்.

-காஞ்சிப்புராணம்.

புயங்கம்:

சிவபெருமான் நாகங்களை

ஆபரணமாகக் கொண்ட வரலாறு

தாருகாவனத்து முனிவர்கள் தவமே சிறந்ததென்றும் அவர் பன்னியர் கற்பே உயர்ந்ததென்றும், கர்மமே பலனைக் கொடுக்குமென்றும் கருதி, கண்ணுதற் கடவுளைக் கருதாது மமதையுற்று வாழ்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கு நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்த நம்பன் திருவுளங்கொண்டு திகம்பரராய்ப் பிட்சாடனத் திருக்கோலங்கொண்டு, திருமாலை மோகினி வடிவு கொள்ளச் செய்தும் அம்முனிவர் தவத்தையும் முனிபன்னியர் கற்பையும் அழித்தனர்.

அக்காலத்து அரிவையர் முயக்கில் அவாவுற்று தம திருக்கை நாடிய அந்தணர் தம்தம் வீதியில் கற்பழிந்துலவுங் காரிகையரைக்கண்டு, “நம் தவத்தையழித்து நமது பத்தினிகளின் கற்பையொழித்தவன் சிவனே; அவன் ஏவலால் அரிவையாக வந்தவன் அச்சுதனே” என்று ஞானத்தாலறிந்து, விஷ விருட் சங்களைச் சமிதையாக்கி வேம்பு முதலியவற்றின் நெய்யினால் அபிசார வேள்விசெய்து அதனின்றெழுந்த பல பொருள் களையும் பரமபதியின் மீது பிரயோகிக்க, சிவபரஞ்சுடர் அவற்றை உடை, சிலம்பு, ஆடை, ஆயுதம், மாலை, சேனை முதலியனவாகக் கொண்டனர்.

தவமுனிவர் தாம் பிரயோகித்தவை முழுதும் அவமாயி னதைக் கண்டு யாகாக்கினியினின்றும் எழுந்த சர்ப்பங்களைச் சம்புமேல் விடுத்தனர். அந்நாகவினங்கள் அஞ்சும் தன்மையின் அவனியதிரும்படி அதிவேகமாகத் தமது காளி, காளாஸ்திரி, யமன், யமதூதன் என்னும் நான்கு நச்சுப்பற்களில் விடங்களைச்

சொரிந்து கொண்டு காள கண்டன் பால் வந்தன. மதனனை எரித்த மகாதேவன், ஆதிகாலத்தில் கருடனுக்கஞ்சித் தம்பால் சரண்புகுந்த சர்ப்பங்களைத் தாங்கியிருந்ததுடன் இப்பாம்பு களையும் ஏற்று, “உமது குலத்தாருடன் ஒன்று கூடி வாழுங்கள்” என்று திருவுளஞ் செய்து அப்பன்னாகங்கள் அஞ்சும்படி திருக்கரத்தாற் பற்றி சிறிது நேரம் நடித்து, திருக்கரம், திருவடி, திருவரை, திருமார்பு முதலிய ஆபரணங்களாக அணிந்து கொண்டனர்.

ஏந்திய பின்னர் வேள்வி யெரியதற் கிடையே யெண்ணில் பாந்தளங் கொழுந்து தீயோர் பணியினார் சீற்றங்கொண்டு போந்தன வவற்றை மாயோன் புள்ளினுக் கஞ்சித் தன்பால் சேர்ந்ததோர் பணிகளோடு செவ்விதிற் புனைந்தா னெங்கோன்
-கந்தபுராணம்.

சுரர்கள் பண்டை என்பு அங்கம்:

“காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடும் கறைமிடற் றண்ணல் சர்மசம்ஹாரம் புரிந்தபின் தன் பக்தர்களாகிய பிரமாதி தேவர்களின் எலும்புகளையும், எலும்பின் கூட்டையும் (கங்காளம்) அவர்கள் பக்திக்காக அன்புடன் தரித்துக் கொள்வர்.

“பரமனிவ்வகை யடுந்தொறு மடுந்தொறும் பலவாம்
பிரம னாதியோ ரென்பினைத் தரிக்கும்”

-கந்தபுராணம்.

ஐந்து கர பண்டிதன்:

கற்றிடும் அடியவர் புத்தியில் உறைபவரும், முத்தமிழிடை வினை முற்படுகிரிதனில் முற்பட எழுதிய முதல்வோனுமாகி விளங்குவதால் விநாயக மூர்த்தியைப் “பண்டிதன்” என்றனர். புலவர்களுக்கு அறிவருளும் அண்ணலும் அவரே; அவரை வழிபடுவோர் சகலகலா வல்லவராகத் திகழ்வார். ஐந்துகரத் தானை ஆனை முகத்தண்ணலைப் பூசித்துப் படிக்காமலே கல்வி ஞானத்தைப் பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பியே போதிய சான்று.

நற்குஞ் சரக்கன்று நண்ணில் கலைஞானம்
நற்குஞ் சரக்கன்று காண்.

தென்பரங்குன்று:

திருப்பரங்குன்றம் பராசர குமாரராகிய தத்தர், அனந்தர், நந்தி, சதுர்முகர், சக்ரபாணி, மாலி என்ற அறுவருக்கும் முருகப் பெருமான் உபதேசித்த அற்புத கேஷத்திரம்.

கருத்துரை

சிவகுமாரரே! விநாயகரது தம்பியே! திருப்பரங்குன்றம் மேவிய தேவ தேவா! மாதர் மயக்குறாது அடியேனை தேவரீரது திருவடியிற் சேர்த்தருள்வீர்.

20

வரைத்தடங் கொங்கை யாலும்	
வளைப்படுஞ் செங்கை யாலும்	
மதர்த்திடுங் கெண்டை யாலும்	அனைவோரும்
வடுப்படுந் தொண்டையாலும்	
விரைத்திடுங் கொண்டை யாலும்	
மருட்டிடுஞ் சிந்தை மாதர்	வசமாகி
எரிப்படும் பஞ்சபோல	
மிகக்கெடுத்த தொண்டனேனும்	
இனற்படுந் தொந்தவாரி	கரையேற
இசைத்திடுஞ் சந்த பேதம்	
ஒலித்திடுந் தண்டை சூழும்	
இணைப்பதம் புண்ட ரீகம்	அருள்வாயே
சுராக்குவஞ் சஞ்செய் சூர	
னிளக்ரவுஞ் சந்த னோடு	
துளக்கெழுந் தண்ட கோள	மளவாகத்
துரத்தியன் நிந்த்ர லோக	
மழித்தவன் பொன்றுமாறு	
சுடப்பருஞ் சண்ட வேலை	விடுவோனே
செருக்கெழுந் தும்பர் சேனை	
துளக்கவென் றண்ட மூடு	
தெழித்திடுஞ் சங்க பாணி	மருகோனே

தினைப்புனஞ் சென்று லாவு

குறத்தின் பம்ப ராவு

திருப்பரங் குன்ற மேவு

பெருமானே.

பதவுரை

சுரர்க்கு வஞ்சம் செய் சூரன்-தேவர்கட்கு வஞ்சனையைச் செய்த சூரபன்மனும், இளக்கரவுஞ்சந்தனோடு-இளையனாகிய கிரவுஞ்சன் என்ற அரக்கனுடன், துளக்க-உலகம் நடுங்குமாறு, எழுந்து-போர்புரிய எழுந்து, அண்டகோளம் அளவாக-அண்ட கோள்கை வரை, துரத்தி-தேவர்களைத் துரத்திச் சென்று, அன்று இந்த்ரலோகம் அழித்தவன்-அந்நாளில் இந்திரனுடைய உலகத்தை யழித்தவனுமாகிய அரக்கர்கோன், பொன்றுமாறு - இறந்துபடுமாறு, சுட பரும் சண்ட வேலை விடுவோனே-சுடுகின்ற மிக்க வேகமுடைய வேலாயுதத்தை விடுத்தருளியவரே! செருக்கு எழுந்து-போருக்கு எழுந்து, உம்பர் சேனை துளக்க-வானவர் சேனை கலங்குமாறு, வென்று அண்ட மூடு-வெற்றி பெற்று வான உலகில், தெழித்திடும்-சினந்து நின்ற, சங்கபாணி-சங்கத்தை ஏந்திய திருக்கையினராகிய திருமாலின், மருகோனே-திருமருகரே! தினைப்புனம் சென்று-தினைப்புனத்திற்குச் சென்று, உலாவுகுறத்தி இன்பம் பராவு-அங்கு உலவுகின்ற வள்ளி யம்மையாருடைய இன்பத்தைப் புகழ்ந்து பேசிய, திருப்பரங்குன்ற மேவு-திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! வரை தடம் கொங்கையாலும்-மலைபோன்ற பருத்த தனங்களினாலும், வளைப்படுஞ் செங்கையாலும்-வளைகள் நிறைந்த சிவந்த கரங்களாலும், மதர்த்திடும் கெண்டையாலும் செழிப்புடைய, மீன் போன்ற கண்களாலும், அனைவோரும் வடுப்படும் தொண்டையாலும்-எல்லோராலும் வடுப்படுத்தப்பட்ட கொவ்வைக் கனி போன்ற இதழாலும், விரைத்திடும் கொண்டையாலும்-நறுமணங் கமழ்கின்ற கூந்தலாலும், மருட்டிடும் சிந்தை மாதவர் வசம் ஆகி-இளைஞர்களை மயக்குகின்ற மனமுடைய பொது மகளிருடைய வசப்பட்டு, எரிபடும் பஞ்சபோல-நெருப்பில் வீழ்ந்த பஞ்சைப்போலே, மிககெடும் தொண்டனேனும்-மிகவும் கெடுகின்ற அடியேனாகிய சிறியேன், இனல்படும் தொந்தவாரி துன்பப்படுகின்ற பந்த பாசத்தினால் வருகின்ற பிறவிக்கடலினின்றும், கரையேற-கரையேறி உய்யும்படி, இசைத்திடும் சந்தபேதம் ஒலித்திடும் தண்டை சூழும்-இசை நூல்கள் கூறும் பலவகையான சத்தங்களை ஒலிக்கின்ற தண்டைகள் சூழ்ந்த, இணை பதம் புண்ட ரீகம்-தாமரை போன்ற இரண்டு திருவடிகளையும். அருள்வாயே-அடியேனுக்குத் தந்து அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

தேவர்களுக்கு வஞ்சனையைச் செய்த சூரபன்மன் இளம்ம பொருந்திய கிரவுஞ்சன்என்ற அசுரனோடு உலகம் நடுங்குமாறு போருக்கு எழுந்து சென்று, அண்டகடாகம் வரை அமரர்களைத் துரத்திச் சென்று, அந்நாளில் இந்திரனுடைய உலகமாகிய பொன்னுலகத்தை அழித்தபோது, அவ்வசுரன் மாளும்படி சுடுகின்ற மிகப் பெரும் வேகமுடைய வேலாயுதத்தை விடுத்தருளியவரே! போருக்கு எழுந்து தேவர்சேனை நடுங்குமாறு வெற்றி பெற்று, வானத்தில் சினங்கொண்ட சங்கமேந்திய திருக்கையராகிய கண்ணபிரானுடைய திருமருகரே! தினைப் புனத்தில் சென்று அங்கு உலாவுகின்ற வள்ளியம்மையாருடைய இன்பத்தைப் புகழ்ந்து பேசிய திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! மலைபோல் பருத்த தனபாரங்களினாலும், வளையல் அணிந்த சிவந்த கரங்களாலும் எல்லோராலும் வடுப்படுத்தப்பட்ட கொவ்வைப்பழம் போன்ற சிவந்த இதழினாலும், வாசனை வீசுகின்ற கூந்தலினாலும், இளையோர்களை மயக்குகின்ற மனமுடைய பொதுமாதருடைய வசமாகி, நெருப்பில் வீழ்ந்த பஞ்சு போல் அறவே யழிகின்ற அடியேன், அல்லல் படுகின்ற பந்தம் நிறைந்த பிறவிப் பெருங்கடலினின்றும் கரையேறுமாறு, இசை நூல்கள் இயம்புகின்ற பலவகையான சத்தங்களையொலிக்கின்ற மணித் தண்டைகள் சூழ்ந்துள்ள தேவரீருடைய தாமரை போன்ற திருவடிகள் இரண்டையுந் தந்து உதவி அருள்புரிய வேணும்.

விரிவுரை

எரிப்படும் பஞ்சுபோல:

விலை மகளிருடைய தனம், கரம், விழி, இதழ், குழல் முதலிய உறுப்புக்களைக் கண்டு மயங்கித் தியங்கி விரக அக்கினி மூண்டு, தீயில் விழுந்த பஞ்சுபோல் காழுகர் அழிவர்.

இனற்படுந் தொந்தவாரி:

இனல்-இன்னல், (துன்பம்), தொந்தம்-உறவு. கிளை-மனைவி மக்கள் முதலிய தொடர்புகளால் வரும் பந்த பாசம். அதனால் பிறவிக் கடலில் வீழ்ந்து ஆன்மாக்கள் அல்லலுறும்.

அப்பிறவிக் கடலினின்றும் கரையேறும் பொருட்டு இறைவனுடைய திருவடித் தோணியைப் பற்றுதல் வேண்டும்.

“யாது நிலையற்றலையும் ஏழுபிறவிக் கடலை
ஏறவிடு நற்கருணை ஓடக்காரனும்” -திருவகுப்பு.

இசைத்திடுஞ் சந்தபேதம் ஒலித்திடும் தண்டை:

முருகவேள் என்றும் மாறாத இளம் பருவமுடையவர் அதனால் அப்பெருமானுடைய திருவடிகளில் இரத்தின மணித் தண்டைகள் விளங்குகின்றன. அவைகள் நானாவகையான வேதசந்தங்களை ஒலிக்கின்றன. அவைகள் மிகவும் இனிய நாதங்களை உண்டுபண்ணுகின்றன.

உலகமே இனிமையின் ஓசையால் மகிழ்ச்சியுறுகின்றது. இனிய ஒலி மன ஒருமைப்பாட்டையும் தருகின்றது. வீண்ணையோசையால் யானையின் மதமும் அடங்கும். இன்னோசையால் நோய் நீங்கும். இனிய நாதத்தைக் கேட்டு, பாம்பு, பசுமுதலியவைகளும் உவகையுறுகின்றன. கொடிய விலங்குகளும் தத்தம் கொடுமைகளினின்றும் நீங்கப் பெறுகின்றன. எனவே இனிய நாதத்தினால் விளைகின்ற பயன்கள் பலப்பல. இத்தகைய இனிய நாதங்கள் இறைவன் திருவடித் தாமரையில் விளங்குந் தண்டைகளினின்று தோன்றுகின்றன.

.....“அணிமணித் தண்டையார்க்கும்
செழுமலரடியுங் கண்டான் அவன் தவம் செப்பற் பாற்றோ?”
- கந்தபுராணம்.

செருக்கெழுந் தும்பர்சேனை துளக்கவென் றண்டமூடு
செழித்திடுஞ் சங்கபாணி:

இந்த ஏழாவது அடி, கண்ணபிரான் இந்திரன் முதலிய இமையவருடன் போர்புரிந்து வென்று பாரிஜாத விருட்சத்தை மண்ணுலகிற்குக் கொணர்ந்த வரலாற்றைத் தெரிவிக்கின்றது.

பாரிஜாத வரலாறு

பூபாரந் தீர்க்கவந்த புருஷோத்தமனாகிய கண்ணபிரான் துவாரகையில் வாழ்கின்றார். உருக்குமணியம்மை யாரும் சத்யபாமையும் அவருடைய மனைவியர்களாக விளக்கினார்கள். இவர்கள் சீதேவி பூதேவிகளின் அமிசங்கள்.

ஒருநாள் வீணை வல்லுநராகிய நாரதமுனிவர் இந்திர வுலகிலிருந்து பாரிஜாத மலரால் தொடுத்த பரிமள மிக்க மலர் மாலையைக் கொணர்ந்து கண்ணபிரானிடம் கொடுத்து அவரைத் துதிசெய்து மகிழ்ந்து சென்றனர். கண்ணபிரான் அப்பாரிஜாத மலர்மாலையை உருக்குமணியம்மையாரிடம் கொடுத்தனர். மாலையணிந்த உருக்குமணியம்மையைக் காண மாலையில் சத்தியபாமை வந்திருந்தனர். தேவலோக மலர் மாலையைக் கண்டு அதிசயமுற்றனர். அதன் நறுமணம் நாசியைத் தொளைத்தது. “இது ஏது?” என்று வினவினார். உருக்குமணியம்மை “இது இந்திரனுடைய நந்தவனத்திலுள்ள பாரிஜாத மலர்மாலை; இதையணிந்து கொண்டவர் இளமை நலங்குன்றாது இருப்பர். இதனை இன்று பகவான் பரிந்தளித்தனர்” என்றனர்.

சத்தியபாமை தன்னில்லம்போய், அணிகலன்களையெல்லாம் அகற்றி, நிலத்தில் வீழ்ந்து கண்ணீர் சிந்தி விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தாள். அங்கு நாரத முனிவர் வந்து சத்யபாமையைக் கண்டார். சத்யபாமை அவரைத் தொழுது அழுதாள்.

“அம்மணி! என்ன கவலை?”

“சுவாமி! அந்த மாய கிருஷ்ணர் இந்திர மலர்மாலையை உருக்குமிணிக்கு ஈந்தனர். நான் பிரியமானவளாக இருந்தால் எனக்குத்தானே தரவேண்டும்? கொஞ்சுவதும் குலாவுவதும் இங்கே; கொடுப்பதும் அடுப்பதும் அங்கே. என்ன அநியாயம்; நரகாசுர வதத்திற்காக நான் அவருக்குத் தேரோட்டி வெற்றி பெறச் செய்த உபகாரத்தைக்கூட அவர் நினைக்கவில்லை. ஆ! ஆ! இத்தனை மர்மமும் வர்மமும் உடையவர் என்று நான் அவரைக் கனவிலுங் கருதவில்லை. எனக்கு இதயம் வெடித்து விடுகின்றது போல் இருக்கின்றது” என்று கூறினாள் சத்யபாமை.

நாரதர், “தாயே! வருந்தற்க. இது உலக இயல்பு தான். உன்னைக் கண்ட இடத்தில் அவர் கபட நாடகம் போடுகின்றார். அவருடைய அன்பு அத்தனையும் உருக்மிணிமேல் தான். இதை நீ இப்போதுதான் அறிகின்றாய் போலும். பாவம், உன்னைக்

கண்டால் எனக்கு உள்ளம் உலைகின்றது. மலர் மாலையை அவளிடம் தந்தவர் அதில் ஒரு மலராவது உனக்குத் தரக் கூடாதா? கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான். முனதைத் திடப்படுத்திக் கொள். நான் வருகின்றேன்' என்று கூறிவிட்டுச் சென்றனர். நாரதர் சொல் அவள் தாபத்தை அதிகப்படுத்தி விட்டது.

இரவு வழக்கம்போல் கண்ணபிரான் சத்யபாமையின் திருமாளிகைக்கு வந்தனர். அவள் அடிபட்ட மான் போலும், அணிகலன்களின்றி, தோகையை உதிர்த்த மயில் போலவும் முத்து முத்தாகக் கண்ணீர் சிந்திச் சிந்தாகுலமுடையவளாக இருப்பதைக் கண்டனர். அவளை இரு கரங்களாலும் எடுத்துக் கண்ணீர் துடைத்து, “மானே! உனக்கு என்ன கவலை? நீ இப்படித் திடீர் என்று வருந்தக் காரணம்யாது? உள்ளதையுரை. எனக்கு அன்பு மிக்க நீ வருந்தக் காண்பேனோ?” என்றார்.

சத்யபாமை, “சுவாமி! உமது அன்பும் சொல்லும் வெறும் கற்பனை. உம்மை நான் நம்பமாட்டேன். என்னிடம் வந்து என்னைப்புகழ்வதும் போற்றுவதும் புரட்டு. உம்மை நம்பவே கூடாது. ஆ! ஆ!! நீர் செய்யும் பொய்யன்பைக் கண்டு இனி நான் ஏமாற மாட்டேன். இனி உமக்கு இங்கு வேலை கிடையாது போய் வாறும்” என்றாள். கண்ணபிரான், “என் அன்புமிக்க ஆருயிரே! நீ இப்படி என்னை வெறுத்துரைக்க காரணம் யாது? நான் உன்னை என் உயிராகக் கருதியுள்ளேன். உன்னைவிட எனக்கு இனி யார் ஒருவருமில்லை” என்றார்.

சத்யபாமை, “சுவாமி! ஏன் இந்த வஞ்சனை வார்த்தை பேசுகின்றீர்? இந்திரவுலகப் பாரிஜாத மலர் மாலையை யாருக்குக் கொடுத்தீர்? அவள் வீட்டிற்கே போம். நான் உண்மையாக உமக்கு அன்புடையவளாக இருப்பேனாயின் அம்மாலையை எனக்குத்தானே தந்திருப்பீர். இதனால் உமது பொய்மை புலப்படுகிறது” என்றாள்.

கண்ணபிரான், “அட்டே! இவ்வளவும் நாரதர் செய்த நாடகமா? கண்மணியே! இதற்கா இந்த அமர்க்களம்? நான் வரும் வழியில் அவளைத் தற்செயலாகச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அதற்காக நீ சிறிதும் வருந்த வேண்டாம். உனக்கு அந்தப்

பாரிஜாத மரத்தையே கொணர்ந்து தருவேன். வருந்தற்க” என்றார்.

அந்த வேளையில் நாரத முனிவர் வந்தார். “வாரும் நாரதரே! நீர் வைத்த தீ இங்கு கொழுந்துவிட்டு எரிகின்றது. உமக்கு இப்படி வேடிக்கை பார்ப்பது விளையாட்டாக ஆகி விட்டது. சீக்கிரம் போய் இந்திரனைக் கண்டு, நான் கூறியதாகக் கூறி பாரிஜாத விருட்சத்தை இங்கு அனுப்புமாறு செய்யும். இப்போதே அம்மரம் இங்கு வரவேணும்” என்றார்.

நாரத முனிவர் விரைந்து விண்ணுலகம் புகுந்து இந்திரனைக் கண்டு கண்ணபிரானுடைய கட்டளையைக் கூறினார்.

இந்திரன் அது கேட்டு புன்முறுவல் செய்தான். “நாரத முனிவரே! இது என்ன விந்தை! பொன்னுலகத்தில் உள்ள பாரிஜாதத்தை மண்ணுலகத்திற்கு அனுப்புவதா? இது பாற்கடலில் அமுதத்துடன் பிறந்த ஐந்து தருக்களாகிய கற்பகம், அரிசந்தனம், பாரிஜாதம் மந்தாரம், சந்தானம் என்ற தருக்களில் ஒன்று. இதன் மகிமை அளவிடற்கரியது. ஆதலினால் இதனை அனுப்புவது முடியாத காரியம். வேண்டுமாயின் இதன் மலரையனுப்புவேன்” என்றான்.

நாரதர் இச்செய்தியை வந்து பார்த்தசாரதியிடம் பகர்ந்தனர். உடனே வேணுகோபாலர் வெகுண்டெழுந்தார். “நன்றி கெட்ட இந்திரன் இம்மரத்தை அனுப்ப மறுத்தானோ? நரகனைக் கொன்று விண்ணுலகை அவனுக்குத் தந்த உதவியை ஒரு சிறிதும் எண்ணினானில்லை, அவனுக்குப் புத்தி புகட்டுவேன்” என்று ஆயுதபாணியாகத் தேரேறி விண்ணுலகஞ் சென்றார்.

தேவர்கட்கும் தேவகி புதல்வருக்கும் கடும் போர் நடந்தது. அமரர்கள் புறங்காட்டி ஓடினர். இந்திரன் வந்து எதிர்த்தான். அவனுடன் சிறிது நேரம் போராடி அவனை அழிக்கத் திருவுளங்கொண்டு சக்கரப்படையை எடுத்தார். காசிப முனிவர் எதிர் தோன்றி இருவருக்குஞ் சமாதானஞ் செய்து போரை நிறுத்தினார் இந்திரன் கண்ணபிரானைத் தொழுது பாரிஜாத

விருட்சத்தைக் கொடுத்தனுப்பினான். அதனைப் பகவான்
கொணர்ந்து சத்யபாமையின் அரண்மனையில் வைத்தனர்.
சத்யபாமை மனம் மகிழ்ந்தாள்.

கருத்துரை

சூரனை அடக்கிய வீரமூர்த்தியே! மால்மருகரே! பராசல
மேவிய பரமரே! சிறியேன் மாதர் மயக்குறாது உன் மலரடி சேர
அருள் புரிவீர்.

திருப்பரங்குன்றம் திருப்புகழ் விரிவுரை முற்றுப்பெற்றது.



ஓம் குஹாய நம:

திருப்புகழ் விரிவுரை திருச்செந்தூர்

முந்துதமிழ் மாலை கோடிக் கோடி சந்தமொடு நீடு பாடிப் பாடி முஞ்சர்மனை வாசல் தேடித் தேடி	யுழலாதே
முந்தைவினை யேவ ராமற் போக மங்கையர்கள் காதல் தூரத் தேக முந்தடிமை யேனை யாளத் தானு	முனைமீதே
திந்திதிமி தோதி தீதித் தீதி தந்ததன தான தானத் தான செஞ்செணகு சேகு தாளத்தோடு	நடமாடுஞ்
செஞ்சிறிய கால்வி சாலத் தோகை துங்க அநு கூல பார்வைத் தீர செம்பொன்மயில் மீதிலேயெப் போது	வருவாயே
அந்தண்மறை வேள்வி காவற் கார செந்தமிழ்சொல் பாவின் மாலைக் கார அண்டருப கார சேவற் கார	முடிமேலே
அஞ்சலிசெய் வோர்கள் நேயக் கார குன்றுருவ ஏவும் வேலைக் கார அந்தம்வெகு வான ரூபக் கார	எழிலான
சிந்துரமின் மேவு போகக் கார விந்தைகுற மாது வேளைக் கார செஞ்சொலடி யார்கள் வாரக் கார	எதிரான
செஞ்சமரை மாயு மாயக் கார துங்கரணகூர சூறைக் கார செந்தில்நகர் வாழு வாண்மைக்கார	பெருமானே.

பதவுரை

அந்தண்-அழகிய குளிர்ந்த சிந்தையுடையவர்களால், மறை
 வேள்ளி-வேதவிதிப்படிசெய்யும் யாகங்களுக்கு, காவல்கார-இடை
 யூறு நேராவண்ணம் காவல்புரியும் காவல்காரரே! செந்தமிழ்-செவ்வையான
 தமிழ்மொழியாகிய, சொல்பாவின்-புகழ்ப் பாக்களாலாகிய பிரபந்தங்களை,
 மாலைக்கார-மாலையாகத் தரித்துக் கொள்பவரே! அண்டர் உபகார-
 தேவர்களுக்கு (சூரபன்மனாலேற்பட்ட சிறையை நீக்கி) உபகரித்தவரே!
 சேவல்கார-சேவற்கொடியைக் கரத்தில் தாங்கியவரே! முடிமேல் அஞ்சலி
 செய்வோர்கள்-சென்னியின்மேல் கரங்களைக் குவித்து வணங்குகின்ற
 அடியார்களுக்கு, நேயக்கார-சிநேகராக விளங்குபவரே! குன்று உருவ
 ஏவும்-கிரௌஞ்சமலையை ஊடுருவிச் சென்று பிளக்குமாறு செலுத்திய,
 வேலைக்கார-ஞானசக்தியாகிய வேலாயுதத்தையுடையவரே! அந்தம்
 வெகுவான-மிகுந்த அழகுடைய, ரூபக்கார-திருமேனியைக் கொண்ட
 வரே! எழில் ஆன-அழகு மிகுந்த, சிந்தூர மின் மேவு-தேவயானையின்
 மகளாகிய தேவகுஞ்சரியம்மையார் விரும்புகின்ற, போகக்கார-சிவ
 போகத்தையுடையவரே! விந்தை குறமாது-அற்புதமடையத்தக்க அரிய
 குணங்களையுடைய குறமகளாகிய வள்ளிநாயகியாருடன், வேளைக்கார-
 பொழுதைப் போக்குபவரே! செஞ்சொல்-செவ்வையான சொற்களை
 யுடைய, அடியார்கள்-அடியவர்களிடத்து, வாரக்கார-அன்புடையவரே!
 எதிர் ஆன-போர்க்களத்தில் எதிர்த்து வந்த, செஞ்சமரை-உதிரப்
 பெருக்கத்தால் சிவந்த அசுரர்களின் யுத்தத்தை, மாயும் மாயக்கார-இமைப்
 பொழுதில் மாயக்காரன்போல் மாய்த்தவரே! துங்கரண சூர-பரிசுத்தமான
 போர்வீரனாகிய சூரபன்மனை, குறைக்கார-சண்டமாருதம்போல்
 அழித்தவரே! செந்தில் நகர் வாழும்-திருச்செந்தூர் என்னும் திருத்தலத்தில்
 வசிக்கின்ற, ஆண்மைக்கார-ஆண்மை (திடம்)யை உடையவரே!
 பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! முந்து தமிழ் மாலை-பழமையான
 தமிழ் மொழியால், கோடி கோடி-கோடிக்கணக்கான கவிகளை, சந்தமொடு-
 சந்தத்தோடு, நீடு பாடி பாடி-நீளமாகப் பாடிப்பாடி, முஞ்சர்-இறந்து
 போகின்ற கீழ்மக்களுடைய, மனைவாசல் தேடி தேடி-வீட்டு வாசலைத்
 தேடித்தேடி, உழலாது-(ஏ-அசை)பொருள் விருப்பத்தால் உழன்று
 அலையாவண்ணமும், முந்தைவினை-(ஏ-பிரிநிலை) பிறவிகள் தோறும்
 புரிந்து பக்குவத்திற்கு வராத சஞ்சிதவினைகள், வராமல் போக-
 அடியேனைத் தொடர்ந்து வந்த துன்புறுத்தாமல் விலகிப் போகவும்,
 மங்கையர்கள் காதல்-பெண்கள் மீதுள்ள ஆசையானது, தூரத்து, ஏக-
 அடியேனைவிட்டு மிகுந்த தூரத்தில் ஓடிப்போகவும், முந்து அடிமை
 யேனை-வழிவழி அடிமைப்பட்ட பழமையான தொண்டனாகிய

அடியேனை, ஆள (தான் உம்-அசைகள்)-ஆட்கொள்வதற்காக, முனை மீது (ஏ-அசை) போர்க்களத்தினிடம், திந்திதிமி தோதி.....செஞ்செ ண்கு சேகு (என்ற) தாளத்தோடு-தாளவரிசையுடன், நடமாடும்-நடனம் செய்கின்றதும், செம் சிறிய கால்-செவ்வையான சிறிய கால்களை யுடையதும், விசால தோகை-விசாலமான தோகையை உடையதும், துங்க அநுகூல பார்வை-விக்கினமில்லாமையை உண்டு பண்ணுகின்ற பரிசுத்தமான அருட் பார்வையையுடையதும், தீர தைரியமுடையதும், செம்பொன்-சிவந்த பொன்னைப் போல் ஒளி செய்வதுமாகிய, மயில்மீதில் (ஏ-அசை)-மயில் வாகனத்தின் மீது ஊர்ந்து, எப்போது வருவாயே (ஏ-அசை)-எந்தச் சமயத்தில் வந்தருள்வீர்?

பொழிப்புரை

அந்தணர்கள் வேதவிதிப்படி புரியும் வேள்விகளுக்கு இன்னல் நேராவண்ணம் காவல் புரிபவரே! செந்தமிழாலாகிய புகழ்ப்பாவினங்களை மாலையாகத் தரித்துக் கொள்பவரே! தேவர்களுக்கு அசுரராலேற்பட்ட சிறைத் துன்பத்தை நீக்கி உதவி செய்தவரே! சேவற் கொடியை கரத்திலேந்தியவரே! சென்னி மேற் கரங்களைக் கூப்பி நின்று அன்புடன் வந்தனஞ் செய்வோர்களது சிநேகிதரே! (தாரகனுக்குத் துணைசெய்து மாயைக்கிருப்பிடமாயிருந்த) கிரௌஞ்சமலையை ஊடுருவிச் சென்று பிளந்தழிக்குமாறு செலுத்திய வேற்படையை உடையவரே! சிறந்த எழிலுடைய இன்ப வடிவினரே! அழகு மிகுந்த தேவயானையம்மையார் விரும்புகின்ற சிவபோகத்தை யுடையவரே! அதிசயமுறத்தக்க அருள்குணங்களையுடைய குறவர் குலக்கொழுந்தாகிய வள்ளி நாயகியாருடன் பொழுது போக்குபவரே! செவ்வையான சொற்களையுடைய அடியார் களிடத்தில் அன்புடையவரே! எதிர்த்து வந்த, உதிரத்தால் சிவந்த அசுரர்களை ஒருகணப் பொழுதிற்குள் மாயக்காரன் போல் மாய்த்தவரே! பரிசுத்தமான போரில் சூரபன்மனை சுழல் மாருதம் போல் அழித்தவரே! திருச்செந்திலம்பதியில் வாழ்கின்ற ஆண்மையையுடையவரே! பெருமையிற் சிறந்தவரே! பழமையான தமிழ் மொழியால் கவிமாலைகளைச் சந்தத்தோடு நீளமாகக் கோடிகோடியாக எந்நேரமும் பாடிக்கொண்டு அழிந்து போகின்ற மனிதர்களின் வீட்டு வாசல்தோறும் அவர்களைத் தேடிக்கொண்டு உழன்று அவமே அலையா வண்ணமும், பிறவிகள் தோறும் புரிந்த பழைய வினைகளாகிய

சஞ்சிதவினை என்னை வந்து தொடராமல் விலகிப் போகவும், பெண்கள் மீதுள்ள ஆசைப் பெருக்கமானது அடியேனை விட்டு நெடுந்தூரத்துக்கு ஒடிப் போகவும், வழிவழியாக அடிமைப் பட்ட பழைய தொண்டனாகிய அடியேனை ஆட்கொள்ளு மாறு, போர்க்களத்தில் திந்திதிமிதோதி தீதித்தீதி தந்ததன தான தானத் தான செஞ்செண்கு சேகு என்ற தாள வரிசை களுடன் நடனமிடுவதும், செவ்வையான சிறிய பாதமும் விசாலமான தோகையும், அநுகூலத்தைச் செய்யும் தூய்மை யான பார்வையும் தைரியமும் உடையதும், செம்பொன் போன்ற பிரகாசத்தையுடைய துமாகிய மயில் வாகனத்தின் மீது எக் காலத்தில் வந்து திருவருள் புரிவீர்?

விரிவுரை

முந்து தமிழ்

வடமொழிக்கும் தென்மொழிக்கும் ஆசிரியர் சிவபெரு மாளேயாவர். வடமொழியைப் பாணினிக்கும், தென்மொழியை அகத்தியர்க்கும் சிவபெருமான் உபதேசித்தனர். சிவபெருமான் இந்த இரு மொழிகளின் வடிவமாக விளங்குகின்றார்.

“ஆரியமுஞ் செந்தமிழும் ஆனான் கண்டாய்”

-(அப்பர்) தேவாரம்.

செந்தமிழ் மொழி பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக இளமை யாகவே செழித்தோங்கியுள்ளது! முச்சங்கத்திலும் நின்று நிலவியது. சிவபெருமான் மதுரையில் புலவர் குழாங்களில் தாமும் ஒருவராக இருந்து ஆராய்ந்த தனிச் சிறப்புடையது. நேற்று தோன்றி இன்று மறையும் ஏனைய மொழிகள் போலல்லது எக்காலத்தும் எழில் குன்றாமல் இனிமை பயப்பது இத்தமிழ் மொழியேயாகும். சிவபெருமானே இதற்கு ஆசிரிய ராதலால் தொன்மையுடையது. எல்லா மொழிகளுக்கும் முதன்மையுடையது எனினும் அமையும்.

முஞ்சர்மனை வாசல் தேடித் தேடி உழலாதே:

இத்தகைய அரிய தமிழைப் பயின்று அம்மொழிக்குத் தலைவனாகிய இறைவனைப் பாடி அதன் பயனைப் பெறாது பொருள் விருப்பத்தால் இன்றிருந்து நாளை இறக்கும் மனிதர்

கள் வீடு தோறும் சென்று கொடாதவனைப் பாரி' காரி என்றும், குணமில்லாத கீழ்மகனை தருமபுத்திரனுக்கு நிகரானவ னென்றும், சிறிதும் வலியற்றவனை விஜயனென்றும் வறிதே புகழ்ந்து வாழ் நாளையும் கல்வியறிவையும் கமரிற் கவிழ்த்த காமதேனுவின் பாலாக வீணாக்குகின்றனர்.

மிடுக்கிலாதானை வீமனே விறல் விசயனே
வில்லுக் கிவனென்று
கொடுக்கிலா தானைப் பாரியே யென்று
கூறினுங் கொடுப்பாரிலை
பொடிக்கொள் மேனியெம் புண்ணியன் எந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்கள்
அடுக்குமேல் அம ருலகம் ஆள்வதற் கியாது
மையுற வில்லையே

-சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

“வஞ்சக லோப மூடர் தம்பொரு ளார்கள் தேடி
மஞ்சரி கோவை தூது பலபாவின்
வண்புகழ் பாரிகாரி என்றிசை வாது கூறி
வந்தியர்போல வீணி லழியாதே”
-திருப்புகழ்.

முந்தை வினை:

பிறவிகள் தோறும் மனத்தாலும் வாக்காலும் காயத் தாலும் புரிந்த வினைகளானது மலைபோற் குவிந்து அனுபவித் தற்குரிய பக்குவப்படாது குவிந்துள. அவைகட்கு சஞ்சிதமெனப் பெயர். அவற்றை இறைவன் திருவருளாலேயே ஒழித்தல் வேண்டும். அந்த வினைகள் அழிந்து போகும் வண்ணம் குமார நாயகனை விரும்பி அழைக்கின்றார். வேலாயுதத்தையுடைய வீரன் அப்பெருமானே யாவர். வினைகளை அழிக்கவல்லது வேற்படை யொன்றேயாம். வினைகளழிய வேண்டுமாயின் வேற்படையைத் தாங்கிய விமலனை வழிபட வேண்டும். வினைகளை அழிக்க வல்லது வேற்படை யென்பதை அடியில் வரும் வாக்குகள் வலியுறுத்துமாறு காண்க.

“நீசர்கள்த மோடெனது தீவினையெலா மடிய
நீடுதனி வேல்விடு மடங்கல் வேலா”

-(ஆறுமுகம்) திருப்புகழ்.

“வினையோட விடுங் கதிர்வேல்”

-கந்தரநுபூதி (40)

மங்கையார்கள் காதல் தூரத்தேக:

பொன்னாசையும் மண்ணாசையும் மனிதப் பிறவிக்கே யுள. பெண்ணாசை ஒன்றே எல்லாப் பிறவிகளுக்கும் உண்டு. எனவே, பிறவிகள் தோறும் தொடர்ந்து வருவதாகிய பெண்ணாசையை இறைவன் திருவருளாலன்றி ஒழிக்க முடியாது இதுவேயுமன்றி அவ்வாசை மிகவும் வலியுடையதாதலால் சிறிது அருகிலிருந்தாலும் உயிரை வந்து பற்றி மயக்கத்தைச் செய்யும். ஆதலால் இம்மாதராசை மிகமிகத் தூரத்திலே யகல வேண்டும்.

கள்ளானது குடித்தாலன்றி மயக்கத்தை உண்டு பண்ணாது. காமமோ கண்டாலும் நினைத்தாலும் மயக்கத்தை உண்டுபண்ணும். ஆதலால் இப்பெண்ணாசையைப் போல் மயக்கத்தைத்தரும் வலியுடைய பொருள் வேறொன்றும் இல்லை. இதனை அடியில் வரும் வடமொழி தென்மொழி மறைகளாற் கண்டு தெளிக.

மாத்யதீ ப்ரமதாம் த்ருஷ்ட்வா ஸுராம் பீத்வாச மாத்யதி
தஸ்மாத் த்ருஷ்டி விஷாம் நாரீம் தூரத: பரிவர்ஜயேத்||

-நாரதபரிவ்ராஜகம்

உள்ளக் களித்தலுங் காண மகிழ்தலுங்
கள்ளுக்கில் காமத்திற் குண்டு.

-திருக்குறள்.

தீயைக் காட்டிலும் காமத் தீ கொடியது: தீயில் விழுந்தாலும் உய்வு பெறலாம்; காமத்தீயில் விழுந்தார்க்கு உய்வு இல்லை; தீயானது உடம்பை மட்டும் சுடும். காமத்தீ உடம்பையும் உயிரையும் உள்ளத்தையும் சுடும். அன்றியும் அணுக முடியாத வெப்பமுடைய அக்கினி வந்து சூழ்ந்துகொண்டால் நீருள் மூழ்கி அத்தீயினாலுண்டாகும் துன்பத்தை நீக்கிக் கொள்ளலாம். காமத்தீயானது நீருள் மூழ்கினாலும் சுடும். மலைமேல் ஏறி ஒளிந்து கொண்டாலும் சுடும்.

ஊரு ளெழுந்த வருகெழு செந்தீக்கு
நீருட் குளித்து முயலாகும்-நீருள்
குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமேகுன் றேறி
ஒளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்.

-நாலடியார்.

தொடிற்சுடி னல்லது காமநோய் போல
விடிற்சுடலாற்றுமோ தீ.

-திருக்குறள்

தீயானது தொட்டால்தான் சுடும்; காமத் தீயானது நினைத்தாலும் சுடும்; கேட்டாலும் சுடும்; இது வேண்டா மென்று தள்ளினாலும் ஓடிவந்து சுடும்; இதுவேயுமன்றி நஞ்சு அதனை அருந்தினால்தான் கொல்லும். இக்காமமாகிய விஷம் பார்த்தாலும் நினைத்தாலும் கொல்லுந்தகையது. ஆதலால் காமமானது விஷத்தைக் காட்டிலும், கள்ளைக் காட்டிலும் தீயைக் காட்டிலும், ஏனையகொல்லும் பொருள்களைக் காட்டிலும் மிகவும் கொடியது.

உள்ளினுஞ் சுட்டிடு முணருங் கேள்வியிற்
கொள்ளினுஞ் சுட்டிடுங் குறுகி மற்றதைத்
தள்ளினுஞ் சுட்டிடுந் தன்மை யீதினாற்
கள்ளினுங் கொடியது காமத் தீயதே.

நெஞ்சினு நினைப்பரோ நினைந்து ளார்தமை
எஞ்சிய துயரிடை யீண்டை யுய்த்துமேல்
விஞ்சிய பவக்கடல் வீழ்ந்து மாதலால்
நஞ்சினுந் தீயது நலமில் காமமே

-கந்தபுராணம்.

முந்தடிமையேனை:

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் வழிவழியாக முருகனிடத்தில் அடிமைத்திறம் பூண்டவர். இதனை அடியில் வரும் திருப்புகழ் வாக்குகள் வலியுறுத்துமாறு காண்க.

“பழைய நினத வழியடிமையும் விளங்கும் படிக்கினி
துணர்த்தி யருள்வாயே”

-(அகரமுதலென) திருப்புகழ்.

“விராலி மலையில் விளங்கிய கந்த என்றுனை
மகிழ்வொடு வந்திசெய் மைந்த னென்றனை
வழிவழி யன்புசெய் தொண்டு கொண்டருள் பெருமானே”

-(கரதலமு) திருப்புகழ்

“தஞ்ச மாகியெ வழிவழி யருள்பெறும்
அன்பினா லுன தடிபுக ழடிமை”

-(பஞ்சபாதக) திருப்புகழ்.

திந்தி திமிதோதி..... நடமாடும்:

மயிலினது நடனத்தின் சிறப்பை வர்ணிக்கின்றனர். குமாரக் கடவுள் ஊர்ந்துவரும் பசும்பொன் மயில், சக்ரவாளகிரி கிழிபடவும், கிரௌஞ்சகைலம் பிளக்கவும், மகாமேருகிரியும் அஷ்டகுலாசலங்களும் உலகங்களும் குலுங்கவும், ஆதிசேனது ஆயிரம் பணா மகுடங்களும் அதிரவும், சூரபன்மன் முதலிய அவுணர்கள் திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கவும், நடிக்கின்ற திறத்தை அருணகிரியாரேயன்றி மற்று யாரே புகழுவல்லார்.

“சக்ரப்ரசண்டகிரி முட்டக்கிழிந்துவெளி

பட்டுக்ரவுஞ்ச சயிலந்

தகரப் பெருங்கனக சிகரச் சிலம்புமெழு

தனிவெற்பு மம்புவியுமெண்

டிக்குத் தடங்குவடு மொக்கக் குலுங்கவரு

சித்ரப்பதம் பெயரவே

சேடன்முடி திண்டாட ஆடல்புரிவெஞ்சூரர்

திடிக்கிட நடிக்கு மயிலாம்”

—மயில்விருத்தம்.

அந்தண்மறை வேள்வி காவற்கார:

அந்தண் என்பதை யாகத்திற்கு அடைமொழியாகக் கொண்டு அழகியதும் குளிர்ந்ததுமாகிய யாகமென்பாரும் உளர்.

வேதவிதிப்படி அந்தணர்களால் நியமத்துடன் புரியப்படும் யாகத்திற்கு முருகப்பெருமான் காவல்காரராக இருந்து இடையூறுகளை நீக்கி இன்பத்தை நல்குகின்றனர்.

யாக ரக்ஷக வரலாறு

காசிப முனிவர்க்கு அதிதியென்னும் பத்தினியிடந்தோன்றி யவர்கள் ஆதித்யர் என்னும் தேவர்கள். திதி என்னும் பத்தினி யிடம் தோன்றியவர்கள் தைத்தியர்கள். திதி மைந்தர்களாகிய அசுரர்களுக்கும் சுரர்களுக்கும் போர் தொடங்கி இருதிறத் திலும் பலர் மடிந்தனர். தேவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி திருமால் பாற்கடல் கடைந்து அமிர்தத்தை தேவர்களுக்கிந்து, அசுரகுலத்தை அடியோடு அழித்தனர். அஃதறிந்த திதியென்பாள் மிகவும் மனம் வருந்தி, காசிபரிடம் வந்து தன் குலநாசத்தைக் கூறி, “நாயக! என் சந்ததி வளருமாறு ஓர்

புதல்வனைத் தந்தருள்வீர்” என்று முறையிட்டனள். காசிப முனிவர் “அன்புள்ளவனே! அஞ்சற்க, நின் அவாவின்படி குல விருத்தி செய்ய ஓர் புதல்வனைத் தருகின்றோம்” என்று அருளுரை கூறி, குமார்க்கடவுள் வீற்றிருந்தருள்கின்ற திருத் தலங்கள் அறுபத்து நான்கனுள் ஒன்றாய புத்திரகாமம் என்னும் புனிதக்ஷேத்திரத்தை அடைந்து, ஆங்கோர் தூய இடத்தில் சால்யோத்தாரணம், தரைசுத்தி முதலியவைகளுக்கு செய்து யாகசாலை வகுக்கத் தொடங்கினார். மனு சூத்திரம், இரவி சூத்திரம், முனி சூத்திரம், மானவ சூத்திரம், திரபாக மண்டபம் என்னும் ஐவகைப்படும் யாகசாலைகளுக்குள் தங் கருமத்துக் குரிய யாகசாலை மானவ சூத்திரமாதலின் அதனை வகுத்து, வேதிகை, ஊர்த்வபட்டி, அதோபட்டி, துவாரம், குண்டங்கள் இவை கற்பித்து வேதியின் நடுவிலே பிரமபதமெனவும், நாற்புறத்திலும் தெய்வ பதம், மானுடபதம், பைசாச பதம், இராக்கபதம், என்னும் பதங்களும், அவைகளில் ஊர்த்துவ மேகலை, அதோமேகலை, மத்தியமேகலை, முதலியவைகளும் கற்பித்துக்குண்டயோனி முதலியவைகளும் வகுத்தார். மேலும் யாகசாலைக்குரியனவெல்லாம் செய்து, மறை முறைப்படி சிவாகம மந்திரங்களைக் கூறிச் செய்வாராயினார்.

அந்த யாகம் முற்றுமேல் திதியென்பாள் வயிற்றில் கருப்ப முண்டாகும்; அங்ஙனமுண்டாயின் நமக்கும் நம் குலத்தார்க்கும் அழிவு நேரிடும் என்று தேவர் கோமானும் திருமாலும் இடையூறுகளை இயற்றத் தொடங்கினர்.

காசிபர் அஃதுணர்ந்து வேள்விப்பதியாகிய வேற்கரத் தண்ணைலை வேண்டுவாராயினர்.

யாவனங்கி வடிவானோன் யாவனயத்தை யூர்ந்திடுவான்
யாவனங்கி பூவெனமா மறைகளியம்பு மகபலத்தை
யாவன் கொடுக்கும் பொறியாகத் தோன்று மெழிலோன்

முக்கண்ணன்

யாவனவன்றன் பதமலர்க்கிங் கடியேன் சரணம் புகநின்றேன்.

“யாவன் அக்கினி வடிவாயிருப்போன், எவன் மேட வாகனத்தை யூர்வோன், அம்மூர்த்தி அடியேனையும், யாகத் தையும் காத்தருள்க. ‘சிவாக்கினிபூ’ என்று வேதங்கள் முழங்கும்

பொருளாயிருப்பவன் எங்கே? யாக பல ப்ரதானமூர்த்தி யாவன்? ஊர்த்வரேசனும் அறுதிசைகளையும் காப்பவனும் யாவன்? குமாரன் திரியம்பகன் யாவன்? அக்கடவுள் அடியேனையும் யாகத்தையும் காத்தருளும்படி அடைக்கலம் புகநின்றேன். யாகத்திலே “சுப்ரமண்யோம்! சுப்ரமண்யோம்!! சுப்ரமண்யோம்!!!” என்று மும்முறை வேதங்களால் அழைக்கப்பெறும் ஆறுமுகப் பரம்பொருளுக்கு அடைக்கலம்” என்று துதித்தார்.

இவ்வொலி கேட்டதும் சேய்குரல் கேட்ட தாய்போல் தன்னருள் சுரந்து தனிவேற்பரமன் பாலவடிவத்துடன் வேலாயுதமும் பல்லவமுந்தரித்த திருக்கரத்தினராய்த் தோன்றி “அருந்தவத்தோய்! அஞ்சற்க, யாம் காத்தருள் புரிகின்றோம்; யாகத்தை முடிக்குதி” என்றருளினார். காசிப முனிவர் கந்த சகத்திரநாமத்தால் அர்ச்சித்துச் சோடசரூப தியானஞ்செய்து யாகம் புரிவாராயினார்.

தேவர்கள் புரியும் அபிசார வேள்வியினின்றுந் தோன்றி மலையன், மாரன் என்னும் அசுரர் இருவரனுப்பப்பட்டனர். அவ்வசுரர்கள் முனிவரையும் யாகப்பொருள்களையும் விழுங்கவேண்டுமென்று ஆரவாரித்து நெருங்கினார்கள். காசிபர் பயந்து, “ஞானசத்திதரா! பாலரூபா! பரஞ்சுடரே! ஓலம் ஓலம்” என்று துதித்தனர். அதுகேட்ட என்ருமகலாத இளமைக்கார எந்தையார் தம் கரத்திருந்த பல்லவத்தால் அவ்வசுரர் இருவரையும் கொன்று யாகத்தைக் காத்தருளினார். முனிவர் யாகத்தை நிறைவேற்றி, ஆங்கு முருகவேளைப் பிரதிட்டை செய்தனர், அதுவே புத்திரப் பேற்றையளித்ததால் புத்திரகாமம் என்னும் பெயர் பெற்றது.

வரனயன் சுதன்றன் மனையருட் டிதிதன் வமிசத்தை யழித்த
மாயவனை
எரிசதக் கிருதை யழிசுதற் றருகென் றிரக்கவோர் வேள்வியை யியற்ற
வரியிருவருஞ் செயல்லலைவ தீர வந்தடர் மாரனார் மலையார்
பரிவற வழித்துக் காத்தனன் வேள்விப் பதிபுதர காமநற் றலமே.

இன்னணம் எம்பெருமான் அந்தணர்கள் மறைமுறை வழாது புரியும் யாகங்களைக் காத்தருள் புரிவதை நக்கீர தேவரும் கூறுமாறு காண்க.

“மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே ஒருமுகம்”

-திருமுருகாற்றுப்படை.

செந்தமிழ் சொல்பாவின் மாலைக்கார:

செந்தமிழ்ப் பரமாசிரியனாம் செவ்வேட்பரமன் அடியார்
களால் சூட்டப்படும் செந்தமிழ்ப் பாமாலைகளை அன்புடன்
தரித்துக் கொள்ளுகிறார்.

“விரித்தருண கிரிநாத னுரைத்ததமி மெனுமாலை
மிகுத்தபல முடனோத மகிழ்வோனே”

-(வரிக்கலை) திருப்புகழ்.

அண்டருபகார:

அண்டர்-தேவர். உபகாரன்-உபகரித்தவன். சூரபன்மனால்
சிறைபட்டு 108 யுகங்களாக மிகவும் வருந்தி இனி உய்வு
பெறுவோமோ என்று ஏங்கி இருந்த தேவர்களுடைய சிறையை
மீட்டு, பொன்னாடு தந்து இன்ப வாழ்வில் இருக்க வைத்தவர்
நம் குமாரமூர்த்தியே யாதலால் தேவசகாயனானார்.

சேவற்கார:

பக்தர்கள் இடையூறுற்று முறையிட்ட காலத்தில் முருகப்
பெருமான் தான் வரும் குறிப்பை முன்னரே ஒலியால் புலப்
படுத்தும் சேவற்கொடியைக் கரத்தில் தாங்கிக் கொண்டு
வருவார். இதனை நம் அருணகிரியார் பிறிதோரிடத்தில்
‘முருகா! நான் கந்தா என்று அழைக்கும் போது தாங்கள் சிவந்த
சேவற் கொடியைக் கரத்திலேந்திய வண்ணம் வரவேணும்’
என்று கூறுவதை உற்றுநோக்கி உள்ளம் மகிழ்க.

“சென்றே யிடங்கள் கந்தா எனும்பொ
செஞ்சேவல்கொண்டு வரவேணும்”

-(அன்பாக) திருப்புகழ்.

சிறைப்பட்டிருந்த இந்திர குமாரனாகிய சயந்தனுடைய
கனவில் அறுமுகனார் அருள்புரிந்தபோது கோழிக்கொடியுடன்
சென்றார் என்ற அச்சரிதையை விரித்தோதும் முதல்வன்
புராணத்துள் கண்டு தெளிக.

“ஆரணம் பயில் ஞான புங்கவ
 சேவலங் கொடி யான பைங்கர
 ஆவினன்குடி வாழ்வு கொண்டருள் பெருமானே.”
 -(மூலமந்திர) திருப்புகழ்.

முடிமேலே அஞ்சலி செய்வோர்கள் நேயக்கார:

இறைவனை வழிபாடு செய்யுங்கால் கரங்களை சிரங்களுக்கு மேல் பன்னிரண்டங்குலம் உயரக் கூப்பி வணங்க வேண்டும். அங்ஙனம் அன்புடன் அஞ்சலியஸ்தராக நின்று வழிபாடு செய்வோர்களுக்கு தேவர்களுங் காணவொண்ணாத தேவ தேவனாம் திருமுருகேசன் நேயக்காரனாக எளிதில் இரங்கி இன்னருள் புரிகிறான்.

சிந்துரமின் மேவு போகக்கார:

உயிர்களுக்கு இன்பத்தை நல்குவதற்காக இறைவன் கிரியா சக்தியாகிய தேவகுஞ்சரியுடன் போக மூர்த்தியாக விளங்குகின்றனன்.

செஞ்சொலடியார்கள் வாரக்கார:

இனிய சொற்களையுடைய அடியார்களுக்கு அன்புடைய வராக ஆண்டவன் விளங்குகின்றனர்.

“அடிபோற்றி யல்லி முடிசூட்ட வல்ல
 அடியார்க்கு நல்ல பெருமானே”
 -(குடிவாழ்க்கை) திருப்புகழ்.

துங்கரணசூர சூறைக்கார:

“துரித மிடு நிருதர்புர சூறைக்காரப் பெருமானே.”
 -(ஒருபொழுது) திருப்புகழ்.

ஆண்மைக்கார:

“ஆரியபரம ஞானமு மழகும்
 ஆண்மையு முடைய பெருமானே.” -(தோரண) திருப்புகழ்.

கருத்துரை

யாகரக்ஷகரே! தமிழ் மாலையை அணிபவரே! தேவ சகாயரே! சேவற் கொடி உடையவரே! வணக்கம் புரிவாரது நேயரே! குன்றெறிந்த குமாரமூர்த்தியே! வல்லீ தேவசேனா

சமேதரே! அடியார்க்கு அன்பரே! அசுரகுலகாலரே! செந்தி
லதிபரே! தமிழ்ப்பாக்களைப் பாடி அழிகின்ற மனிதர்கள் வாசல்
தோறும் அலையாமலும், பண்டைவினை நீங்கவும், பெண்
ணாசையறவும், செம்பொன் மயில்மீது வந்தருள்வீர்.

2

தண்டேனுண்டே வண்டார் வஞ்சேர்	
தண்டார் மஞ்சக்	குழல்மானார்
தம்பா லன்பார் நெஞ்சே கொண்டே	
சம்பா வஞ்சொற்	றடிநாயேன்
மண்டோ யந்தீ மென்கால் விண்டோய்	
வண்கா யம்பொய்க்	குடில்வேறாய்
வன்கா னம்போ யண்டா முன்பே	
வந்தே நிற்பொற்	கழல்தாராய்
கொண்டா டும்பேர் கொண்டா டுஞ்சூர்	
கொன்றாய் வென்றிக்	குமரேசா
கொங்கார் வண்டார் பண்பா டுஞ்சீர்	
குன்றா மன்றற்	கிரியோனே
கண்டா கும்பா லுண்டா யண்டார்	
கண்டா கந்தப்	புயவேளே
கந்தா மைந்தா ரந்தோள் மைந்தா	
கந்தா செந்திற்	பெருமானே.

பதவுரை

கொண்டாடும் பேர்-தன்னைக் கொண்டாடிப் புகழ்கின்றவர்களை,
கொண்டாடும் சூர் கொன்றாய்-மகிழ்ந்து கொண்டாடுகின்ற சூரபன்மனைக்
கொன்றவரே! வென்றி குமர ஈசா-வெற்றியையுடைய குமாரக் கடவுளாகிய
தலைவரே! கொங்கு ஆர் வண்டு-பூந்தாதுகளில் நிறைந்துள்ள வண்டுகள்,
ஆர் பண்பாடும்-அரிய பண்களைப் பாடுகின்ற, சீர் குன்றா-சிறப்பு
குறையாத, மன்றல் கிரியோனே-திருமணஞ் செய்துகொண்ட மலையாகிய
வள்ளிமலையில் வாழ்பவரே! கண்டு ஆகும் பால் உண்டாய்-கற்கண்டு
போன்ற (உமையம்மையின்) திருமுலைப்பால் உண்டவரே! அண்டார்
கண்டா-பகைவரைக் கண்டித்தவரே! கந்த புயவேளே-நறுமணம் நிறைந்த

புயாசலத்தை யுடையவரே! கந்து ஆம் மைந்து ஆர் அம்தோள் மைந்தா-
கம்பத்துக்கு நிகரான வலிமை நிறைந்த அழகிய தோள்களையுடைய வீரரே!
கந்தா-கந்தக் கடவுளே செந்தில்-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியிருக்கும்,
பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! தண்தேன் உண்டே-குளிர்ந்த
தேனைப் பருகி, வண்டு ஆர்வம் சேர்-வண்டுகள் அன்புடன் மொய்க்கின்ற
தண்தார் மஞ்ச குழல்மானார் தம்பால்-குளிர்ந்த பூமாலை சூடிய மேகம்
போன்ற கூந்தலையுடைய மாதர்களிடம், அன்பு ஆர் நெஞ்சே கொண்டே-
அன்பு நிறைந்த மனத்தைக் கொண்டு, சம்பாவம் சொற்று-நிகழ்ச்சிகளை
எல்லாம் பேசுகின்ற, அடிநாயேன்-அடிமையாகிய நாயினேன், மண்-
மண்ணும், தோயம்-தண்ணீரும் தீ-நெருப்பும், மென்கால்-மெல்லிய
காற்றும், விண்-வெளியும், தோய் வண் காயம்-தோய்ந்துள்ள வளங்
கொண்ட உடம்பாகிய, பொய் குடில் வேறாய்-பொய்யாகிய சரீரத்தினின்றும்
உயிர் நீங்கி, வன்கானம் போய்-கொடுங் கானகம் போய், அண்டா முன்பே-
நெருங்கா முன்னர், வந்தே நின் பொன் கழல் தாராய்-அடியேன் முன்
வந்தருளி தேவரீருடைய அழகிய திருவடி மலரைத் தந்தருளுவீர்.

பொழிப்புரை

தன்னைப் புகழ்கின்றவர்களை ஆதரித்து மகிழ்கின்ற
சூரபன்மனைக்கொன்றவரே; வெற்றி நிறைந்த குமாரக்கடவுளே?
பூ மலர்களில் நிறைந்த வண்டுகள் அருமையான பண்களைப்
பாடுகின்ற சிறப்புக் குறையாத வள்ளிமலையில் எழுந்தருளி
யிருப்பவரே! கற்கண்டுபோல் இனிமை நிறைந்த அம்பிகையின்
திருமுலைப்பாலை உண்டவரே! பகைவரைக் கண்டித்தவரே!
வாசனை தங்கிய புயத்தையுடைய உபகாரியே! தூண் போன்ற
வலிமை நிறைந்த அழகிய தோள்களையுடைய இளம் பூரணரே!
கந்தக் கடவுளே! திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியிருக்கும்
பெருமிதமுடையவரே! குளிர்ந்த தேனை உண்டு வண்டுகள்
அன்பு செய்கின்ற குளிர்ந்த மலர்மாலை சூடி மேகம் போல
இருக்குங் கூந்தலையுடைய பொது மாதர்களிடம் ஆசை
வைத்த மனத்தை உடையவனாய் அவர்களுடைய செயலைப்
பாராட்டிப் பேசுகின்ற நாயேனாகிய அடியேன், மண், நீர்,
நெருப்பு, காற்று, வெளி என்ற ஐம்பூத சேர்க்கையாலாகிய இப்
பொய்யாகிய உடம்பிலிருந்து உயிர் நீக்கி, சுடுகாடு சென்று
சேரா முன்னம் தேவரீர் எனியேன்முன் எழுந்தருளி அழகிய
அடிமலரைத் தந்தருளுவீர்.

விரிவுரை

தண்டேனுண்டே வண்டு:

தண் தேன் என்று பிரித்துக் கொள்க; குளிர்ந்த தேன்; குளிர்ந்த மலர்களிலிருந்து வண்டுகள் தமது திறமையால் மிகவும் பாடுபட்டு சிறிது சிறிதாக எடுத்துக் கொண்டு வந்து சேகரிப்பது தேன். வண்டு இல்லையேல் தேன் இல்லை.

தாங்கள் உண்ணாமலும், ஓய்ந்து சிறிது நேரங்கூட இருக்காமலும், உழைத்து உழைத்துத் தேனைக் கொணர்ந்து சேர்க்கின்றன தேனீக்கள். அதனைப் பிறர் அபகரித்துக் கொள்ளுகின்றனர்.

உண்ணாமலும் உடுக்காமலும் பிறருக்குக் கொடுக்காமலும், சேர்த்து வைக்கின்ற லோபியினுடைய பொருளும் பிறரால் கவரப்படும்.

“வைத்தீட்டி னாரிழப்பர் வான்தோய் மலைநாட
உய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி.”

-நாலடியார்

தண்டார் மஞ்சக் குழல் மானார்:

வண்டுகள் மகிழ்ந்து மொய்க்கின்ற குளிர்ந்த மலர் மாலைகளை வகை வகையாகக் கட்டித் தமது கூந்தலில் பொது மகளிர் சூடிக்கொள்வார்கள்.

அந்தக் கூந்தல் கருமை நிறமாக இருப்பதனால் மேகம் போல் அழகாக இருக்கும்.

மஞ்ச-மேகம். மானார்-மான்போன்றவர்கள். வண்டார்-தண்டார் எனப் பதம் பிரித்துக் கொள்க.

தன்பாலன்பார் நெஞ்சே கொண்டே:

மனிதர்களாகிய நாம் இந்த மனித உடம்பை நமக்குத் தந்த இறைவனிடம் அன்பு வைக்க வேண்டும். இடையறாத இன்பத்தை வழங்குபவன் இறைவன். அத்தகைய எம்பெருமானிடம் அன்பு வைக்காது, இன்பம் போல் தோன்றும் துன்பத்தைத் தரும் பொது மகளிர் பால் அன்பு வைக்கின்றனர். அதனால் எத்தனை எத்தனைக் கேடுகளையடைகின்றனர்.

சம்பாவஞ் சொற்றடி நாயேன்:

சம்பவம்-என்பது சம்பாவம் என வந்தது. சம்பவம்-நிகழ்ச்சி. பொதுமகளிருடைய செயல்களைக் குறித்து அவர் பால் மயல் கொண்டோர் வியந்து நயந்து பேசி இன்புறுவர். அதிலே அவர்கட்கு மகிழ்ச்சி.

இறைவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்வதற்காகவே இந்த நா அமைந்துள்ளது.

கற்றுக் கொள்வன வாயுள நாவுள
இட்டுக் கொள்வன பூவுள நீருள
கற்றைச் செஞ்சடையானுளன் யாமுளம்
எற்றுக்கோ நமனால் முனி வுண்பதே. -அப்பர்

மண்டோயந்தீ மென்கால் விண்டோய் வண்காயம்
பொய்க் குடில்:

இந்த உடம்பு மண் முதலிய ஐம்பெரும் பூதங்களினாலா
கியது. பஞ்ச பூத பரிணாம சரீரம். ஐம்பெரும் பூதங்களின்
சேர்க்கையால் இது வந்துள்ளது. நிலை பேறில்லாதது. நீர்மேற்
குமிழிக்கு நிகரானது.

ஐந்துவிதமாகின்ற பூத பேதத்தினால்
ஆகின்ற யாக்கை நீர்மேல்
அமிழ்கின்ற குமிழி -தாயுமானவர்
'ககனமு மநிலமும் அனல்புனல் நிலமமை
கள்ளப் புலால் க்ருமி வீடு' -திருப்புகழ்.

பொய்யான உடம்பை மெய் என்று நம்பி, தவநெறி
சேராது அவநெறி சேர்ந்து, காமதேனுவின் பாலைக் கமரில்
கொட்டியதுபோல் தமது நேரத்தை வீணாக்கி மாநுடர் வறிதே
கெடுகின்றனர்; அந்தோ! பரிதாபம்.

பொய் விளக்கப் புகுன்றீர் போது கழிக்கின்றீர்
புலைகொலைகள் புரிகின்றீர் கலகல என்கின்றீர்
ஐவிளக்கு மூப்பு மரணாதிகளை நினைத்தால்
அடிவயிற்றை முறுக்காதோ கொடிய முயற்றுலகீர்
கைவிளக்குப் பிடித்தொருபாழ்ங் கிணற்றில் விழுகின்ற
களியரெனக் களிக்கின்றீர் கருத்திருந்துங் கருதீர்

மெய்விளக்கும் எனது தந்தை வருகின்ற தருணம்
மேவியதிங் கடைவீரேல் ஆவிபெறுவீரே.

என்று உலகினரை நோக்கி அருளால் பாடுகின்றார் இராமலிங்க அடிகளார்.

பொய்க்கூடு கொண்டு புலம்புவனோ எம்மிறைவர்
மெய்க்கூடு சென்று விளம்பிவா பைங்கிளியே.

-தாயுமானவர்

வன்கானம் போயண்டா முன்பே:

இந்த உடம்பு இறைவனை அடைவதற்காக வந்தது. தானே வரவில்லை; முன் செய்த மாதவத்தின் பயனாய் இறைவன் தர வந்தது. இந்த உடம்பாலாய பயன் இருவினைகளின் வேரறுத்து மும்மலத் தொடர்பையும் அகற்றி அருளின் தொடர்பு கொண்டு இறைவனுடன் இரண்டறக் கலத்தலேயாம்.

அந்த முயற்சியிஷ்டாபுடையதார் செத்து செத்துப் பிறப்பதே தொழிலாகியுமல்லவர். “மண்ணுண்டு யோகுது ஐயோ! கெடுவீர் இந்த மானுடமே” என்று வருந்துகின்றார் பட்டினத்து சுவாமிகள்.

ஆகவே இந்த உடம்பு அழியுமுன் நற்கதிக்குரிய நலத்தைத் தேடிவிட வேண்டும். அதிலே அயராத முயற்சி இருக்க வேண்டும்.

“கைவைத்த வீடு குலையுமுன்னே வந்து காத்தருளே”

என்ற அருணகிரிநாதரது கந்தரலங்காரத்தை நினைத்தால் எந்தக் கல் மனந்தான் கரையாது?

“காதலார் மைந்தருந் தாயராருஞ் சுடும்

கானமே பின்தொடர்ந்

தலறாமுன்

குலம்வாள் தண்டு செஞ் சேவல் கோதண்டமும்

குடு.தோளுந் தடந்

திருமார்பும்

தூயதாள் தண்டையுங் காண ஆர்வஞ் செயுந்

தோகைமேல் கொண்டுமுன்

வரவேணும்”

-(காலனார்) திருப்புகழ்.

வந்தே நிற்பொற் கழல்தாராய்:

“முருகா! அடியேனுடைய உடம்பைவிட்டு உயிர் போகு முன் சிறியேன்முன் தேவரீர் எழுந்தருளி வந்து எளியேனுக்கு

உமது பொன்னார் திருவடியைத் தந்து காத்தருள வேண்டும்” என்று அருணகிரிநாதர் உள்ளம் உருகி முறையிடுமாறு நம்மைத் தூண்டுகிறார். அந்த வழியைக் காட்டுகின்றார். அவர் பரகதிக்குச் சிறந்த வழி காட்டி.

கொண்டாடும்பேர் கொண்டாடுஞ்சூர் கொன்றாய்:

தன்னை யார் யார் கொண்டாடுகிறார்களோ அவர்களை யெல்லாம் மகிழ்ந்து ஆதரிப்பான் சூரபத்மன், தன்னைக் கொண்டாடுவதற்கென்றே பலரை வைத்திருப்பர் சிலர். அதனை இன்றுங் காணலாம்! சிலருக்குத் தன்னைக் கொண்டாடினால் அதில் ஒரு பெரு மகிழ்ச்சி. அறிஞர்கள் தன்னை யாராவது புகழ்ந்தால் வருந்துவர், நாணுவர்.

மாலை நேரத்தில் மரத்தின் இலைகள் தலைகவிழ்ந்திருந்தன. அதனைக் கண்டு கூறவந்தார் புலவர். “தன்னைப் புகழ்க் கேட்ட மதிநலம் படைத்த மாண்புடைய ஒருவன் தலை கவிழ்ந்திருப்பது போல் இருக்கின்றன” என்கின்றார்.

“தம்புகழ் கேட்டார் போல் தலை சாய்ந்து மரந் துஞ்ச”

-கலித்தொகை.

சூர்-துன்பம். துன்பத்தைச் செய்கின்றவன் சூரபத்மன்; அதனால் சூர் எனப்பட்டான். இவன் 108 யுகங்கள் வாழ்ந்து அமரர்கட்கு அலக்கண் புரிந்தான். அதனால் அவனை மாய்த்தனர் குமார்க் கடவுள். இது மறக் கருணையென உணர்க. குற்றஞ் செய்கின்ற மகனைத் தாய் அல்லது தந்தை அடிக்கின்றனர்? மகன் மீது பகை காரணமாகவா அடிக்கின்றனர்? இல்லை. அவன் திருந்தி உய்யவேண்டும் என்ற கருணையினாலேயே தண்டிக்கின்றனர். அதுபோல் உயிருக்குத் தந்தையாகிய இறைவன் குற்றம் புரிந்தோரை உய்யும்பொருட்டுத் தண்டிக்கின்றனர். போற்றுவவர்க்கு அறக் கருணையும், அல்லார்க்கு மறக் கருணையும் புரிந்து ஆட்கொள்வது இறைவனுடைய இயல்பு.

கொங்கு ஆர் வண்டு ஆர் பண் பாடும் எனப் பதப்பிரிவு செய்க.

கொங்கு-வாசனை. அது தனியாகு பெயராக இங்கே மலரைக் குறிக்கின்றது. “கொங்கு தேர் வாழ்க்கையஞ்சிறைத்

தும்பி” என இறைவன் தருமிக்குப் பாடித் தந்த பாடலாலும் அறிக.

ஆர்-நிறைதல்.

வண்டு-ஆர். இங்கே ஆர் என்ற சொல்லுக்கு அருமையென்பது பொருள்.

மலர்களில் நிறைந்த வண்டுகள் தேனையுண்ணும் பொருட்டு அரிய பண்களைப் பாடும். ஏன்? மலர் விரியும் பொருட்டு. நல்ல பண்ணைக் கேட்டவுடன் அரும்பு மலர் கின்றது. இசைக்கு அத்துணை வலிமையுள்ளது. இன்றும் பிச்சைக் கேட்க வருகின்ற யாசகர்கள் ஏதாவது ஒரு பாடலைப் பாடிக்கொண்டே வருவது கண்கூடு. பாடல் கேட்டவர் பரிசில் தருவர். அது போல் வண்டு பாடும் பண்ணுக்குப் பரிசிலாக மலர் தேன் தருகின்றது.

சீர்குன்றா மன்றல் கிரியோனே:

மன்றல் கிரி என்பது வள்ளிமலை. வள்ளியைப் பெருமான் மணந்து கொண்டதனால் இப்பெயர்பெற்றது. வள்ளிமலை மிகுந்த மகிமை வாய்ந்தது. உலக மாதா இங்கு அவதரித்து வளர்ந்தனர்; வேதங்களும், முனிவரும் மூவருந்தேவருந்தேடிக் காணாத திருமுருகன் இம்மலையைத் தேடி வந்து, மறை கமழும் மலரடி நோவ இம் மலையில் நடந்தான் எனில் இம் மலையின் பெருமை நம்மால் இத்தன்மைத்து என்று நினைக்கவும், சொல்லவும் தரமோ?

“வீடும் சுரர்மாமுடி வேதமும் வெங்
காடும் புனமுங் கமழுங் கழலே.”

வள்ளிமலை

இம்மலை தொண்டை நாட்டில் வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில், திருவல்லம் (புகைவண்டிநிலையம் உண்டு) என்ற திருத்தலத்தின் வடக்கே 5 கல் தொலைவில் விளங்குகின்றது. முருகன் அடியார்கள் அனைவரும் வாழ்நாளில் ஒரு முறையாவது அவசியம் சென்று தரிசிக்க வேண்டும். இல்லையேல் வள்ளியம்மையின் திருவருளை எங்ஙனம் பெற முடியும்? தங்கள் குருநாதர் பிறந்த தலத்தைக் காண இஸ்லாமிய அன்பர்கள்

பல்லாயிரம் மைல் கடந்து பாலைவனம் வழியே பொருள் நிரம்பச் செலவழித்துப் போகின்றார்கள். முருகன் அடியார்கள் நம் நாட்டில் எளிதாகப் போகக் கூடிய வள்ளிமலை சென்று இயற்கையாகக் குகைக் கோயிலில் வற்றாத கருணாமூர்த்தியாக எழுந்தருளியுள்ள வள்ளி கல்யாண வரதனைச் சேவிக்க வேண்டாமா?

திருவல்லம், சென்னையிலிருந்து பெங்களூர் போகும் இருப்புப் பாதையில் காட்பாடிக்கு அருகில் உள்ளது. திருவல்லம் தேவார, திருப்புகழ், பெரியபுராணப் பாடல்கள் பெற்ற அரியதலம். அதன் அருகில் வள்ளிமலை இருப்பதனால் போகும் வழியில் திருவல்லத்தையும் தரிசிக்கலாம். ஒரு கல்லில் இரு மாங்காய்களை வீழ்த்தியது போல், ஒரு முயற்சியில் இருதலங்களைத் தரிசித்த நன்மை கிடைக்கும். நீவா நதிக்கரையில் திருவல்லம் என்னும் தலம் இருக்கின்றது. வில்வவன நாதர் என்பது சுவாமி பேர். அருமையான ஆலயம். அன்பர்கள் அனைவரும் திருவல்லம் தரிசித்து, அதனைக் கடந்து அம்மை அவதரித்த அரிய தலமாகிய வள்ளிமலையைச் சேவித்து அருள் நலத்தைப் பெறுவார்களாக.

கண்டாகும் பாலுண்டாய்:

கண்டு-கற்கண்டு. கற்கண்டு போல் இனிமையாகவுள்ள அம்மை திருமுலைப்பாலுண்டதைத் தெரிவிக்கின்றது.

“திருந்தப் புவனங்கள் ஈன்ற பொற்பாவை திருமுலைப்பால் அருந்தி”

கந்தா மைந்தாரந்தோள் மைந்தா:

கந்து ஆம் மைந்து ஆர் அம் தோள் எனப் பதப்பிரிவு செய்க.

- | | |
|------------|------------------------|
| கந்து | - தூண், தூண்போன்ற |
| மைந்து | - வலிமை, வலிமை நிறைந்த |
| ஆர் | - அருமை, அரிய |
| அம் | - அழகு, அழகிய |
| தோள்மைந்தா | - தோளையுடைய வீரரே! |

கந்தா செந்திற் பெருமானே:

கந்தன் என்பது முருகனுடைய நாமங்களில் உயர்வுடையது. செந்தில்-இரண்டாவது படைவீடு; சுவாதிட்டானத் தலம்.

கருத்துரை

சூரசங்காரரே! வள்ளிமலை வேலவரே! செந்திலாண்டவரே! மாதாரைசயிற்பட்டு மாண்டு கடலை ஏகாமுன் வந்தருளி பாதமலரைத் தந்து ஆட்கொள்ள வேண்டும்.

3

வெங்கா ளம்பா ணஞ்சேல் கண்பால்

மென்பா கஞ்சொற்

குயில்மாலை

மென்கே சந்தா னென்றே கொண்டார்

மென்றோ ளொன்றப்

பொருள்தேடி

வங்கா ளஞ்சோ னஞ்சீ னம்போய்

வன்பே துன்பப்

படலாமோ

மைந்தா ருந்தோள் மைந்தா அந்தா

வந்தே யிந்தப்

பொழுதாள்வாய்

கொங்கார் பைந்தே னுண்டே வண்டார்

குன்றாள் கொங்கைக்

கினியோனே

குன்றோ டுஞ்சு ழம்பே முஞ்சு

ரும்போய் மங்கப்

பொருகோபா

கங்கா ளஞ்சேர் மொய்ம்பா ரன்பார்

கன்றே வும்பர்க்

கொருநாதா

கம்பூர் சிந்தார் தென்பால் வந்தாய

கந்தா செந்திற்

பெருமானே.

பதவுரை

கொங்கு ஆர்-பூந்தாதுகளில் உள்ள, பைந்தேன் உண்டே-பசுமையான தேனை உண்டு, வண்டு ஆர்-வண்டுகள் நிறைந்துள்ள, குன்றாள் கொங்கைக்கு இனியோனே-வள்ளிமலையில் வாழுகின்ற வள்ளியம்மையாருடைய தனங்களுக்கு இனிமையானவரே! குன்றோடும்-ஏழு மலைகளும், சூழ் அம்பு ஏழும்-சூழ்ந்துள்ள ஏழு கடல்களும்,

சூரும்போய் மங்க-சூரபன்மனும் வலிமை குன்றியழிமாறு, பொரு கோபா-
போர் செய்து சினந்தவரே! கங்காளம் சேர் மொய்ம்பார்-எலும்புக்கூட்டை
யணிந்த தோளையுடையவராகிய சிவபெருமானுடைய, அன்பு ஆர்
கன்றே-அன்பு நிறைந்த பாலகரே! உம்பர்க்கு ஒரு நாதா-தேவர்கட்கு
ஒப்பற்ற தலைவரே! கம்பு ஊர் சிந்து ஆர் தென்பால் வந்தாய்-சங்குகள்
தவழும் கடலுடன் கூடிய தென் திசையில் வந்து அமர்ந்தவரே! கந்தா-கந்தக்
கடவுளே! செந்தில் பெருமானே-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ளவரே!
பெருமையிற் சிறந்தவரே! வெங்காளம்-வெப்பமான நஞ்சு, பாணம்-அம்பு,
சேல்-மீன் என்ற இவைகளைப் போன்ற, கண்-விழிகளையும், பால்-பால்,
மெல்பாகு-மென்மையான சர்க்கரைப் பாகு என்ற இவை போன்ற,
அம்சொல்-அழகிய சொற்களையும், குயில்-குயில் போலவும், மாலை-
மாலையிருள் போலவும் கருமையுடைய, மென் கேசம்-மென்மையான
கூந்தலையும், என்றே கொண்டார்-ஆகிய இவைகளைக் கொண்டவர்
களாகிய பொதுமாதர்களது, மென் தோள் ஒன்ற-மெல்லிய தோள்களில்
பொருந்தும் பொருட்டு. பொருள் தேடி-பொருளைத் தேடிக்கொண்டு,
வங்காளம்-வங்காள தேசத்திற்கும், சோனம்-சோனக தேசத்திற்கும், சீன-
சீன தேசத்திற்கும், போய்-சென்று, வன்பே துன்பப்படலாமோ-கொடிய
துன்பங்களை அநுபவிக்கலாமோ? மைந்து ஆருந் தோள்-வலிமை
நிறைந்த தோள்களையுடைய, மைந்தா-குமாரக் கடவுளே! அந்தா-
அழகனே! வந்தே இந்தப் பொழுது ஆள்வாய்-அடியேன் முன் வந்து
இப்போதே ஆட்கொண்டருளுவீர்.

பொழிப்புரை

மணம் பொருந்திய மலர்களிலேயுள்ள பசுந்தேனையுண்டு
வண்டுகள் நிறைந்த மலையில் வசிக்கின்ற வள்ளியம்மை
தனங்கட்கு இனியவரே! ஏழு மலைகளும், ஏழு கடல்களும், சூர
பன்மனும் வலி குன்றிக் கதறுமாறு சினந்து போர் புரிந்தவரே!
எலும்புக் கூட்டை அணிந்த தோள்களையுடைய சிவபெரு
மானுக்கு அன்புடைய புதல்வரே! தேவர்கட்கு ஒப்பற்ற
தலைவரே! சங்குகள் உலாவுகின்ற கடலுடன் கூடிய தென்
திசைக்கு வந்தவரே! கந்தப் பெருமானே! செந்தில் மேவிய
பெருமிதம் உடையவரே! வெப்பமான நஞ்சையும் அம்பையும்
மீனையும் ஒத்த கண்களையும், பாலையும், இனிய கற்கண்டின்
பாகையும் ஒத்த அழகிய சொற்களையும், குயில் போலவும்
இருள் போலவும் கருமை நிறமுடைய மெல்லிய கூந்தலையும்
கொண்ட பொது மாதர்களுடைய மென்மையான தோள்

களைச் சேரும் பொருட்டு, பொருளை நாடி, வங்க நாடு, சோனகம், சீனம் முதலிய தேசங்களுக்குச் சென்று மிகுந்த துன்பத்தை அடியேன் அடையலாமோ? ஆற்றல் அமைந்த திருப்பயங்களையுடைய குமாரமூர்த்தியே! அழகரே! அடியேன் முன் இப்போதே வந்து ஆட்கொண்டருளுவீர்.

விரிவுரை

வெங்காளம் பாணஞ் சேல் கண்:

மகளிருடைய கண்களுக்குப் பல உவமைகள் உண்டு. அவற்றுள் இங்கு நஞ்சு, கணை, மீன் என்ற மூன்றையும் எடுத்து அடிகள் உரைக்கின்றனர்.

வெப்பமான நஞ்சு போல் தமது மயலில் வீழ்ந்தாரைக் கொல்லுந் தன்மையுடையது விலைமகளிருடைய கண்கள்.

பாணம் போலப் பாயுந் தன்மையுடையது;

மீன் போல் பிறமுந் தன்மையுடையது.

பால் மென்பாகஞ் சொல்:

அவ்விலைமகளிருடைய மொழி பாலையும், மென்மையான சர்க்கரைப்பாகையும் ஒத்து காமுகர்க்கு இனிக்கும். அம்மொழியில் உருகி மயல் பெருகி மதிமயங்கி கதி விலகிக் கலங்குவர்.

பாலென்பது மொழி பஞ்சென்பது பதம் பாவையர்கண் சேலென்பதாகத் திரிகின்ற நீ செந்திலேன் திருக்கை வேலென்கிலை கொற்றமயூர மென்கிலை வெட்சித் தண்டைக் காலென்கிலை நெஞ்சமே எங்ஙனே முத்தி காண்பதுவே.

-கந்தலங்காரம் (30)

குயில் மாலை மென்கேசம்:

மெல்லிய கேசம் (கூந்தல்) மிகுந்த கருமையுடன் இருக்கும். அதற்கு உவமை குயிலும் இருளும். குயில் போன்ற கருமை; இருள் பூசியது போன்ற கருமை.

இருள் போன்ற கூந்தல் மேலும் மையல் இருளைத் தந்து ஆணவ இருளுக்கு அனுகூலம் புரியும். இருள் நிறைந்த இடத்தில்

பொருள் இன்னது என்று விளங்காததுபோல் கூந்தலின் இருளில் மதிமயங்கியோர்க்கு செய்வன எவை, தவிர்வன எவை என்று விளங்காது. நான் யார்? எங்கிருந்து வந்தேன்? எதற்காக வந்தேன்? இந்த உடம்பு எவ்வாறு வந்தது? உடம்பு தானே வராதன்றோ? ஒருவன் தந்து வந்ததாயிற்றே? தந்தவன் எதன் பொருட்டுத் தந்தான்? தன் பொருட்டுத் தந்தானா? என் பொருட்டுத் தந்தானா? உடம்பு பெற்றதன் பயன் எது? உடம்பைத் தந்தவன் யாவன்? அவன் தன்மைகள் எவை? அவனுக்கும் எனக்கும் என்ன தொடர்பு? அவனை அறிந்தவர் யார்? அறியும் நெறிகள் எவை? என்பனவாதி நற்சிந்தனைகள் தோன்ற, அங்கே ஒரு ஞான ஒளிதோன்றும். அந்த ஞான வொளியில் உண்மைப் பொருள் தோன்றும்.

அந்த ஒளியைப் பெறுவதற்கு ஒவ்வொருவரும் முயலுதல் வேண்டும். அந்த ஒளி ஒரு மலைபோல் தோன்றி, அவ்வொளி மலைமேல் அன்புக் கூட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டு ஆனந்த ஆறு பாய்ந்தது. அங்கு எல்லாம் அற்ற இனிய தனி நிலையைத் தெளிய அருணகிரிநாதருக்கு ஐயன்-பன்னிருகையன் உபதேசித்து விட்டான். ஆ! ஆ! அந்த ஆனந்தம் எத்தன்மையதோ?

ஒளியில் விளைந்த உயர்ஞான பூதரத் துச்சியின்மேல்
அளியில் விளைந்ததோ ரானந்தத் தேனை அநாதியிலே
வெளியில் விளைந்த பெறும்பாழைப் பெற்ற வெறுந்தனியைத்
தெளிய விளம்பியவா! முகமாறுடைத் தேசிகனே.

-கந்தரலங்காரம் (8)

அந்த ஒளியைப் பெறாதார் பொது மகளிருடைய கூந்தலாகிய இருளில் மருளுற்று அல்லற்படுவர்.

மென்றோ ளொன்றப் பொருள்தேடி:

மென் தோள் ஒன்ற-ஒன்றுதல்-பொருந்துதல்; பொது மகளிருடைய மெல்லிய தோளைப் பொருந்தும் பொருட்டு அவர்களுக்கு அள்ளிக்கொடுக்கப் பொருள் வேண்டுமன்றோ? ஆகவே அருளை மறந்து பொருளை நினைந்து அப்பொருளைத் தேடும் பொருட்டு மாந்தர் பலர் அலைகின்றனர்.

தூய வழியில் பொருள் தேடினாலுங் குற்றமில்லை. தீய வழியில் பொருளை யீட்டுகின்றார்கள். பலரை இம்சித்தும்,

பொய்யும் புனை சுருட்டும் புகன்றும், களவு செய்தும், பிறருடைய வயிற்றிலடித்தும் அழிகின்ற பொருளைத் தேடுகின்றனர். அதனால் இம்மையில் பழியும் மறுமையில் பாவமும் எய்துகின்றன. இங்ஙனம் பாவவழியில் தேடிய பொருள் மிகுதியைக் காட்டிலும் வறுமையே நல்லது என்கிறார் வள்ளுவர்.

“பழிமலைந் தெய்திய ஆக்கத்திற் சான்றோர்
சுழிநல் குரவே தலை.”

-திருக்குறள்

தீய வழியில் ஈட்டிய பொருளை மாதர்க்கும் மனைவி மக்கட்கும் ஈந்து இவன் பாவ மூட்டையைச் சுமந்து கொண்டு நரக உலகிற் சென்று பன்னெடுங்காலம் பரிதவிக்கின்றான். என்னே மதியீனம்? தேடிய பொருளைத் தான்கொண்டு போகின்றானுமில்லை. பிறர் பொருட்டுப் பொருள் தேடி, தான் பாவத்தைச் சுமந்து செல்கின்றான். இவனைக் காட்டிலும் பேதையுள்ளனோ? மிக்க பொருளுடையவர்களும் மேலும் பழி பாவங்கட்கு அஞ்சாது, வறியவர்கட்கு ஈயாது தீயவழிகளில் பெரும் பொருள் ஈட்டவே முயன்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் பிறவிப் பயனைப் பெறாது அவமே மாண்டு ஒழிகின்றனர்; பாவம்!

வங்காளம் சோனம் சீனம் போய்:

அதிக பொருளை ஈட்டவேண்டுமென்ற பேராசையால் தன் தேசத்தை விடுத்து அயல் தேசத்தையடுத்துப் போகின்றான். வங்கம் சோனகம் சீனம் முதலிய தேசங்கட்கெல்லாம் போகின்றான். அயல் தேசஞ் சென்று பஞ்சபடாத பாடு படுகின்றான்.

“பல திக்கோடு திக்குவரை மட்டோடி மிக்கபொருள்

தேடிச் சுகந்த அணை மீதுற்றுயின்று சுக

மிட்டாத ரத்துருகி வட்டார் முலைக்குளிடை

மூழ்கிக் கிடந்து மய லாகித்துளைந்து சில பிணியதுமூடி”

-(இத்தாரணிக்குள்) திருப்புகழ்.

வன்பே துன்பப்பட லாமோ:

நிதி நாட்டம் உடையானுக்குக் கதி நாட்டம் ஏற்படாது. “நிதியை நினைந்து உனைமறந்த மதியை நினைந்து அழு வேனோ? நிமலானந்தக் கதியை மறந்து இருள் விழைந்த

விதியை நினைந்து அழுவேனோ?” என்கின்றார் இராமலிங்க அடிகளார்.

பொருளாசையால் பெருந்துன்பம் எய்தும். இரவு பகலாக அலையச் செய்யும் பொருளாசை; செய்யாத ஈனச் செயல் களைச் செய்யச் செய்யும்.

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் ஆண்டவனை நோக்கி, “பெருமானே! இப்பொருளாசையால் அடியேன் பெருந்துன்பத்தை யடையலாமோ! அவ்வாறு அடைதல் கூடாது. ஆசையினின்றும் விலகி உய்யுமாறு தேவரீர் அருள் செய்யும்” என்று வேண்டுகின்றார்.

ஆனால் அருணகிரிநாதர் உள்ளபடியே பொருளாசையுடையவர் என்ற அன்பர்கள் கருதிவிடக்கூடாது. அவர் ஆசாநிகளந்துகளாகப் பெற்றவர்; ஆசாபயோதியைக் கடந்து நின்ற அரும்பெருந் தவஞானி; உலகவர்க்குள்ள ஆசைப்பாட்டைக் குறித்து வருந்தி இப்பாடலைப் பாடுகின்றார். மாணவர் குற்றத்தை ஆசிரியனும், மக்கள் குற்றத்தை மாதா பிதாவும் ஏற்றுக் கொள்வதுபோல் உலகவர் குற்றத்தைத் தாம் ஏற்று இப்பாடலைப் பாடுகின்றார் என அறிக.

மைந்தாருந் தோள் மைந்தா:

உலகைப் புரக்கும் வீர அரசனுக்கு வலிமை நிறைந்திருக்க வேண்டும். வலிமை தங்குமிடம் தோள். அதனால் தான் இராமரை முதல் முதலாகக் கண்ட மிதிவை மாதர்கள் இது வீரம் உள்ள தோள் தானா? என்று எடுத்த உடனே முதலில் தோளை உற்று நோக்கினார்களாம்,

“தோள்கண்டார் தோளேகண்டார்.”

அதனாலேயே “அவருடைய தோள்வலி கூறுவோர்க்கே” என்கின்றார் கம்பநாடர்.

ஒரு நாட்டைக் காக்கின்ற மன்னவனுக்கு இத்தகைய தோள் வலி வேண்டும் என்றால் அகில உலகங்களை ஆளும் எந்தை சுந்தவேளுக்கு எத்தகைய தோள்வலியமைய வேண்டும்? அளவிலாற்றல் அத்தோளில் அமைந்துள்ளது. அது அலகில் அவுணரைக் கொன்ற பேராற்றல் படைத்தது.

“அலகிலவுணரைக் கொன்ற தோளென” -திருப்புகழ்.

“முற்றிய பனிரு தோளும்” -(பக்கரை) திருப்புகழ்.

அதனாலேயே வாழ்த்த வந்த கச்சியப்பர் முதலில் அத்திருத் தோள்களை வாழ்த்துகின்றார், ‘ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க’ என்று:

அத்தோள் அனைவரும் துதி செய்யும் அருமையுடையது என்கின்றார், “ஏவருந் துதிக்க நின்ற ஈராறு தோள் போற்றி.”

மைந்து-வலிமை. ஆர்-நிறைதல்.

வலிமை முழுவதும் நிறைந்த மைந்தன் முருகன். இனிய அடியவர்களின் வினைப் பகைகளையும் ஆணவாதி பகைகளையும் அழிக்கும் ஆற்றல் படைத்தவன்.

அவனை வழிபடுவோர்க்குப் பகையினால் வரும் அச்சம் இராது. கோள் நாள் கூற்று முதலிய இடர்கள் எய்த மாட்டா.

வந்தே இந்தப் பொழுதாள்வாய்:

“பெருமானே! நாளை, மறுநாள் என்று தவணை போடாமல் இப்பொழுதே என் முன் வந்து ஆட்கொள்வீர்” என்று சுவாமிகள் வேண்டுகின்றனர்.

ஆண்டவனைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவல் உள்ளத்தில் துடிதுடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். தண்ணீரிலே அமுந்திய ஒருவன் மூச்சுவிட முடியாமல் திணறுவது போல் எவன் ஒருவன் இறைவனைக் காணவேண்டும் என்று துடிப்பானோ அவனுக்கு அத்துடிப்புள் இறைவன் தோன்றியருள் புரிவான்,

இன்றிருப்பார் நாளையிலலை; வருகணத்து வாழ்ந்திடுமோ? விழுமோ இந்த மலக்கூடு? சாநாளும் யாரறிவார்? நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை. ஆனபடியால் எத்தனைக்கு எத்தனை விரைவில் முருகனுடைய காட்சியைக் காணலாம் என்ற ஆவலும் அளவுக்கு மேற்பட்ட காதலும் அமைதல் வேண்டும். அங்ஙனம் அமைந்த பாம்பன் அடிகளார்க்கு ஆண்டவன் கனவிலும் நனவிலும் காட்சி தந்தனர்.

அளவிறந்த காதல் பூண்ட ராமகிருஷ்ணர் தேவியை நேருக்கு நேராக தெரிசித்தனர்.

கொங்கார் பைந்தே னுண்டே வண்டார் குன்றாள்:

குன்றாள்-குன்றில் பிறந்து குன்றில் வாழ்கின்ற வள்ளியம்மையார். மலைமகள் மகனாகிய மலைக்கு நாயகன் மலை மங்கையாகிய வள்ளியை மணந்து மலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்றான்.

குன்றோடும்:

சூரபன்மனுக்குத் துணையாக நின்ற ஏழு மலைகளையும் பெருமான் அழித்தனர்.

சூழம்பேழும்:

உலகைச் சூழ்ந்துள்ள ஏழு கடல்களையும் வேலால் கவறவைத்தனர்.

அம்பு-கடல்.

“எழுகடலும் எண் சிலம்பும் நிசிசரரும் அஞ்ச அஞ்சம் இமையவரை அஞ்சலென்ற பெருமானே”

-(அனைவரு) திருப்புகழ்.

சூரும் போய் மங்கப் பொருகோபா:

சூர்-சூரபன்மன்.

போய்மங்க-வலிமையழிந்து குன்றுமாறு முருகன் மறக்கருணையால் கோபிப்பார் போல் கோபித்துப் போர் புரிந்தார்.

குற்றம் புரியும் குழந்தைகளை அன்னை சினமுகங்காட்டித் தண்டித்துத் திருத்துவதுபோல் முருகவேள் சூராதியவுணரைத் தண்டித்து ஆண்டருளினார்.

கங்காளஞ்சேர் மொய்ம்பார்:

கங்காளம்-எலும்புக் கூடு. மொய்ம்பு-தோள். சர்வசம்மாரகாலத்தில் மாண்ட மாலயனாதி வானவர்கள் தமது அடியார்கள் ஆதலின் அவர்களுடைய எலும்புக் கூடுகளைச் சிவ பெருமான் தோளில் தரித்துக் கொண்டு அருளினார்.

அன்பார் கன்றே:

சிவமூர்த்திக்கு அன்புடைய இளங்குமாரர். கன்று என்ற சொல் அழகாக அமைந்துள்ளது.

கம்பூர் சிந்தார்:

கம்பு-சங்கு, சிந்து-கடல், சங்குகள் ஊர்ந்து தவழ்கின்ற கடல்.

கந்தா:

கந்தன்-பகைவர்களுடைய பராக்கிரமங்களை வற்றச் செய்பவன்; அகப்பகை புறப்பகை என்ற இரு பகைகளையும் போக்கி அருள் புரிபவன்.

கருத்துரை

வள்ளிமணவாளா! சிவகுமாரா! செந்தில் மேவிய கந்த வேளே! மாதர் பொருட்டுப் பொருள் தேடி அலைந்து அடியேன் துன்புறமாட்டேன். இப்பொழுதே வந்து அருள் புரிவீர்.

4

விதிபோலு முந்த விழியாலு மிந்து	
நுதலாலு மொன்றி	இளைஞோர்தம்
விரிவான சிந்தை உருவாகி நொந்து	
விறல் வேறு சிந்தை	வினையாலே
இதமாகி யின்ப மதுபோத வுண்டு	
இனிதாளு மென்று	மொழிமாதர்
இருளாய துன்ப மருள்மாயை வந்து	
எனையீர்வ தென்றும்	ஒழியாதோ
மதிசூடி யண்டர் பதிவாழ மண்டி	
வருமால் முண்டு	விடையேறி
மறவாத சிந்தை அடியார்கள் பங்கில்	
வருதேவ சம்பு	தருபாலா
அதிமாய மொன்றி வருகூரர் பொன்ற	
அயில்வேல் கொடன்று	பொருள்வீரா
அழகான செம்பொன் மயில்மே லமர்ந்து	
அலைவாயு கந்த	பெருமானே.

பதவுரை

மதிசூடி-பிறைச் சந்திரனைத் தரித்தவரும், அண்டர் பதி வாழ-தேவர்களுடைய நகரம் வாழும் பொருட்டு, மண்டி வரும் ஆலம் உண்டு-

நெருங்கிவந்த ஆலகாலவிடத்தை உண்டவரும், விடையேறி-இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்டவரும், மறவாதசிந்தை அடியார்கள் பங்கில் வரும்-திருவடியைமறவாமல் நினைந்துஉருகும் அடியார்களது பக்கத்தில் வருபவரும், தேவ-ஒளிமயமானவரும், சம்பு-சுக காரணரும் ஆகிய சிவபெருமான், தரு பாலா-தந்த புதல்வரே! அதிமாயம் ஒன்றி வருகூரர் பொன்ற-மிகுந்த மாயங்களுடன் பொருந்தி வந்த சூராதியவுணர்கள் அழியுமாறு, அயில்வேல் கொடு-கூரிய வேலாயுதத்தைக் கொண்டு, அன்று பொருள்வீரா-அந்நாளில் போர் புரிந்த வீரரே! அழகான செம்பொன் மயில்மேல் அமர்ந்து-அழகிய சிவந்தபொன்னிறத்துடன் கூடிய மயில்வாகனத்தின் மீது எழுந்தருளி அலைவாய் உகந்த-திருச்செந்தூரில் மகிழ்ந்து வாழும், பெருமானே- பெருமையிற் சிறந்தவரே! விதி போலும்-விதியைப் போலே, உந்து விழியாலும்-முற்பட்டுத் தொழில்புரியும் அந்தக் கண்களாலும், இந்து நுதலாலும்-சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியினாலும், ஒன்றி-ஒன்றுபட்டு, இளைஞோர்தம் விரிவு ஆன சிந்தை உரு ஆகி-இளைஞர்களுடைய விரிந்த சிந்தையில் உருவமாகி நின்று, நொந்து-மனம் நொந்து, விறல் வேறு சிந்தை வினையாலே-தங்கள் சாகசத்திறலால் மனம் வேறு செயல் வேறாகப் புரிந்து, இதம் ஆகிஇன்ப மது போத உண்டு-இனிமையாக இன்பத் தேனை நிரம்பவும் உண்டு, இனிது ஆளும் என்று மொழி மாதர்-இனிது என்னை ஆட்கொள்ளும் என்று கூறுகின்ற பொது மகளிருடைய, இருள் ஆய துன்பம்-இருள் நிறைந்த துன்பமும், மருள்மையை வந்து-மயக்கத்தைத் தரும் மாயையும் வந்து, எனை ஈர்வது-அடியேனை இழுக்கின்ற தன்மை, என்றும் ஒழியாதோ-எக் காலத்தும் நீங்காதோ?

பொழிப்புரை

பிறைச் சந்திரனை அணிந்தவரும், தேவர்களுடைய நகரம் வாழும் பொருட்டு நெருங்கி வந்த ஆலால விடத்தை உண்டவரும், இடபவாகனத்தின் மீது எழுந்தருளி வருபவரும், திருவடியை மறவாத அடியார்களது அருகில் வருகின்றவரும், ஒளிமயம் ஆனவரும், சுக காரணரும் ஆகிய சிவமூர்த்தி தந்தருளிய புதல்வரே, மிகுந்த மாயச் செயல்களுடன் கூடிவந்த சூராதி அவுணர்கள் அழியுமாறு, கூரிய வேற்படையைக் கொண்டு போர் புரிந்த வீரரே! அழகிய சிவந்த பொன்னிறமாகிய மயிலின்மீது அமர்ந்து, திருச்செந்தூரில் மகிழ்ச்சியுடன் வீற்றிருக்கின்ற பெருமிதம் உடையவரே! விதியைப் போல் முற்பட்டுத் தொழில் புரிகின்ற அந்தக் கண்களாலும்,

சந்தினைப் போன்ற நெற்றியினாலும் ஒன்றுபட்டு, இளைஞர் களுடைய விரிந்த சிந்தையில் உருவமாகித் தோன்றி நின்று, மனம் நொந்து, தமது சாகசத் திறலால் மனம் வேறு செயல் வேறாக இருந்து, இனிமையான இன்பத்தேனை மிகவும் அருந்தி என்னை யாளும் என்று கூறுகின்ற விலைமகளிருடைய இருள் மயமான துன்பமும், மதியை மயக்கும் மாயையும் வந்து எளியேனை ஈர்க்கின்ற தன்மை எக்காலத்தும் நீங்க மாட்டாதோ?

விரிவுரை

விதி போலு முந்த விழியாலும்:

விதிபோலும் உந்து அவிழியாலும் எனப் பதப் பிரிவு செய்து கொள்க. முன் செய்த ஊழ்வினை எவ்வாறு தவிராது தொழில் புரியுமோ அவ்வாறு விலைமகளிரது கண்களும் முற்பட்டு மாய வினைகளைப் புரியும்.

இந்து நுதலாலும்:

இந்து-சந்திரன். நுதல்-நெற்றி. எட்டாந் திதியன்று தோன்றும் பாதி மதியைப் போல் நெற்றி வட்டமாகவும் வடிவாகவும் இருக்கும். அதனால் மகளிருடைய நெற்றியை மதிநுதல் என்று புலவர்கள் புகழ்ந்து புகலுவர்.

இளைஞோர் தம் விரிவான சிந்தை உருவாகி:

தம்மை விரும்பி வருகின்ற இளைஞர்களுடைய உள்ளத்தில் மனோசக்தியால் உருவமாகி நின்று விலை மகளிர் காட்சி தருவர்.

அவா மிகுதியினால் தாம் விரும்பிய உருவத்தை மிகுதியாக அழுந்திய நினைவுடன் எண்ணுவதனால் அவ்வுருவம் அவர் களுடைய மனதில் தோன்றுவதுடன் சிலசமயம் புறக்கண் ணுக்கும் தோன்றும்.

இராவணன் சீதையை மிகுதியாக நினைந்து நின்றனன். அதனால் அவன் கண்முன் சீதையின் உருவம் வந்து நின்றது.

சூர்ப்பனகை இராமர்மீது காதல்கொண்டு இராமரையே நினைந்து நின்றாள். அவள் முன் இராமர் திருவுருவம் வந்து நின்றது.

இராவணன் சூர்ப்பனகையை அழைத்து, “தங்காய்! இதோ பார்! வாள்போன்ற கண்களும் மயில்போன்ற மேனியும் உடையவளாக வந்து நிற்கின்ற இவள்தானே சீதை?” என்று வினவினான்.

பொய்ந்நின்ற நெஞ்சிற் கொடியாள் புகுந்தாளை நோக்கி நெய்ந்நின்ற கூர்வாளவன் நேருற நோக்கு நங்காய் பைந்நின்ற வாட்கண் மயில்நின்றென வந்தென்முன்னர் இந்நின்றவ ளாங்கொல் இயம்பிய சீதை என்றான்.

சூர்ப்பனகை கூறுவாள்: “அண்ணே! இது சீதையன்று. அதோ பார்; தாமரைக் கண்கள்; முழந்தாளைக் கடந்த திருக்கரங்கள்; அழகிய அகன்ற திருமார்பு; அஞ்சன மைக் குன்றம் போன்ற திருமேனி; ஆ! இதோ நிற்கின்றவன் அந்த இராமன்; வல் வில்லுடன் நிற்கிறான். என்ன அழகு” என்றாள்.

செந்தாமரைக் கண்ணொடும் செங்கனி வாயினோடும் சந்தார் தடந்தோளொடும் தாழ்தடக் கைகளோடும் அந்தார் அகலத்தொடும் அஞ்சனக் குன்றம் என்ன வந்தான் இவனாகும் அவ்வல்வில் இராமன் என்றான்.

அங்கே இராமரும் இல்லை; சீதையுமில்லை; அவர் களுடைய அழுந்திய நினைவின் முதிர்ச்சியால் இராவணனுக்குச் சீதையருவமும், சூர்ப்பனகைக்கு இராமர் உருவமும் தோன்றிக் காட்சியளித்தன. அதுபோல் காழுமர்க்குத் தாம் விரும்பிய பெண்ணுருவந்தோன்றும்.

விறல் வேறு சிந்தை வினையாலே:

சிந்தைவேறு வினை வேறு எனப் பொது மகளிர் பால் நிகழும். அதாவது மனம்வேறு செயல்வேறாக நிற்பர். அதனால் அவர்கள் இருமனப் பெண்டிர் எனப்படுவர்.

‘இருமனப் பெண்டிருங் கள்ளங் கவறும்
திருநீக்கப் பட்டார் தொடர்பு’

-திருக்குறள்.

மனதைப் பிறிதோரிடத்தில் வைத்துக் கொண்டு மிக்க அன்புள்ளார் போல் நடக்கும் விறல் படைத்தவர்கள்.

இதமாகி இன்பமது போதவுண்டு
இனிதாளுமென்று மொழிமாதர்:

அம்மகளிர் தம்மை விரும்பிய ஆடவரிடம் புன்னகை புரிந்து, “இனிமையாக இன்பத் தேனைப் பருகி என்னை இனிது ஆட்கொள்ளும்” என்று மிகவும் சுவைபடக் கூறிக் கொஞ்சவர். அவர் உரை கரும்புபோல் இருப்பினும் உள்ளம் இரும்புபோல் கடினமாக இருக்கும்.

மாரீசனாகிய மான் இராமரை அலக்கழித்துச் சென்ற இடத்தில் கம்பநாடர் அம்மான் சென்றது பொதுமகளிர் மனம்போல் என்று கூறுகின்றனர்.

“.....நிதிவழி நேயநீட்டும்
மன் றலங் கோதைமாதர் மனமெனப் போயிற்றம்மா”

இருளாய துன்பம்:

பொருளை இன்னதென்று அறியவிடாது மயக்கி இடர்ப் படுத்துவது இருள். இருளில் கிடந்தார் ஒரு செயலுஞ் செய்ய முடியாது பெரும் வேதனையுறுவர். அதுபோல ஆசையால் வரும் மயக்க இருளும் நல்வினை தீவினை என்ற விளக்கத்தை மறைக்கும். புண்ணியச் செயல் கசக்குமாறும், பாவச்செயல் இனிக்குமாறுஞ் செய்யும். அதனால் பெருந் துன்பம் நேரும்.

மருள் மாயை வந்து:

மயக்கத்தைப் புரியும் மாயையும் வந்து சூழும். மாயையில் நின்று மயங்குவோர் பரகதி காணார்.

எனை யீர்வதென்றும் ஒழியாதோ:

ஈர்வது-ஈர்த்தல்-இழுத்தல்.

“ஈர்த்தென்னை யாட்கொண்ட எந்தை பெருமானே”

-திருவாசகம்

“மகளிரது மாய மயக்கம் வந்து அடியேனை ஈர்த்துத் தன் வசமாக்கித் துன்பம் புரியும். இந்த இடர்ப்பாடு என்னை விட்டு என்று நீங்குமோ? இறைவனே! இந்த இடரினின்றும் சிறியேன் விடுபட்டு உய்ய அருள்புரிவீர்” என்று அடிகளார் மகமாயைகளைந்திட வல்ல பிரானாகிய முருகனை வேண்டுகின்றனர்.

ஈர்வது என்ற சொல்லுக்கு, பிளத்தல் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மதிசூடி:

தட்சனுடைய சாபத்தினால் தேய்ந்த சந்திரன் எங்கும் அடைக்கலம் இன்றி அரனார்பால் வந்து அடைக்கலம் புகுந்தனன்; கருணை நிறைந்த கண்ணுதற் கடவுள் தேய்ந்த மதியை எடுத்துத் தமது சென்னியிற் சூடியருள் பாலித்தனர்.

அண்டர் பதிவாழ மண்டி வருமால் முண்டு:

பாற்கடலில் பிறந்து அமரலோகத்தை அழிக்க வந்த ஆலகாலவிடத்தை இறைவன் உண்டு அமரர்கட்கு அமிர்தம் வழங்கி அருள் பாலித்தனர். இல்லையேல் அமரர் அனைவர்களும் அன்றே பொன்றி அந்நாடு அழிந்திருக்கும்.

மறவாத சிந்தை அடியார்கள்:

அடியவர்கள் எப்போதும் இறைவன் திருவடியை மறவாதிருக்கும் பெற்றியுடையவர்கள். இந்த நிலையை அவர்கள் ஆண்டவனிடமும் வேண்டிப் பெறுவார்கள். “மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும் மறவாமை வேண்டும்” என்று வேண்டுகின்றார் காரைக்காலம்மையார். “புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடி என் மனத்தே வழுவாதிருக்க வரந்தரல் வேண்டும்” என்கிறார் அப்பர்.

பெருமானே! தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்ற இந்த ஏழு வகைப் பிறவிகளில் எந்தப் பிறவியிலேனும் அடியேன் பிறக்கத் தயார். அது பற்றிச் சிறியேனுக்குக் கவலையில்லை. ஒருவேளை பிறவாமை வந்தாலும் வரட்டும். இம்மையிலும் மறுமையிலும் இன்பமே வருவதேனும் வரட்டும். அல்லது துன்பமே வருவதாயினும் சரி; அதுபற்றியும் அடியேனுக்குக் கவலையில்லை. சிறந்த வாழ்வு வந்தாலும் வரட்டும்; பொல்லாத வறுமை வருவதாயினும் நன்றே; எல்லோரும் என்னை நன்கு மதிப்பதாயினும் மதிக்கட்டும்; அல்லது சென்ற சென்ற இடமெல்லாம் கல்லை விட்டு எறிந்து கருப்புக்கொடி காட்டி ‘வராதே! திரும்பிப்போ’ என்று அவமதி புரிந்தாலும் புரியட்டும். உயர்வும் தாழ்வும் கலந்துள்ள இந்த உலகிலே மற்று எது வந்தாலும் வரட்டும்; எது போனாலும்

போகட்டும். இறைவனே! எனக்கு இவைகளால் யாதும் கவலையில்லை. ஒரே ஒரு வரம் உன்பால் யாசிக்கின்றேன். உனது இரண்டு சரணாரவிந்தங்ககளையும் சிறியேன் மறவாமல் இருக்கின்ற மனம் ஒன்றுமட்டும் வேண்டும். அந்த வரத்தை வழங்கியருளும்” என்று வடலூர் வள்ளல் வேண்டுகின்றார். என்ன அழகிய வரம்?

நாரதர் ஒரு சமயம் முருகனை வேண்டித்தவம் புரிந்தனர். முருகவேள் தோன்றி, “என்ன வரம்வேண்டும்?” என்று கேட்டருளினார். நாரதர், “ஐயனே! உன் திருவடியை மறவாத மனம் வேண்டும்” என்றார். முருகன் அந்த வரத்தை நல்கிவிட்டு, “இன்னும் ஏதாவது வரங்கேள்; தருகிறேன்” என்றார். நாரதர் “பெருமானே! இன்னொரு வரத்தைக் கேட்கின்ற கெட்டபுத்தி வராமல் இருக்க வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

அடியார்கள் பங்கில் வரு தேவ சம்பு:

அடியார்களுடைய அருகில் இறைவன் வந்து அவர்கள் சிந்தையில் நினைந்த திறங்களை யெல்லாம் வழங்கி ஆட்கொள்ளுவான்.

தேவன்-ஒளியுருவினன்.

சம்பு-சுககாரணன்.

அதிமாய மொன்றி வருசூர்:

சூராதியவுணர்கள் பலப்பல மாயவடிவங்களைக் கொண்டு போர் புரிந்தார்கள். மலையாகவும் கடலாகவும் இருளாகவும் கனலாகவும் இன்னும் பல்வேறு வடிவங்களைத் தாங்கிப் போர் புரிந்த அவர்களைக் கந்தவேள் வேற்படையால் அழித்தருளினார்.

அழகான செம்பொன் மயில்மீது:

பறவைகளில் மயில் மிகுந்த அழகுடையது. பொன் வண்ணமான நிறத்துடன் விளங்குவது.

“செம்பொன்மயில் மீதிலே எப்போது வருவாயே”

-(முந்துதமிழ்) திருப்புகழ்¹

அலைவாய்:

கடல் அலைவீசும் இடத்தில் விளங்குவதனால் திருச் செந்தூருக்கு “அலைவாய்” என்ற பேர் அமைந்தது.

கருத்துரை

சிவகுமாரரே! சூரசங்காரரே! செந்திலாண்டவரே! மாதர் மயக்கிலிருந்து விடுபட்டு உய்யுமாறு அருள் புரிவீர்.

5

விறல்மார னைந்து மலர்வாளி சிந்த	
மிகவானி லிந்து	வெயில்காய
மிதவாடை வந்து தழல்போல வொன்ற	
வினைமாதர் தந்தம்	வசைகூற
குறவாணர் குன்றி லுறைபேதை கொண்ட	
கொடிதான துன்ப	மயல்தீர
குளிர்மாலை யின்க ணணிமாலை தந்து	
குறைதீர வந்து	குறுகாயோ
மறிமா னுகந்த இறையோன் மகிழ்ந்து	
வழிபாடு தந்த	மதியாளா
மலைமாவு சிந்த அலைவேலை யஞ்ச	
வடிவே லெறிந்த	அதிதீரா
அறிவா லறிந்து னிருதா ளிறைஞ்சும்	
அடியா ரிடைஞ்சல்	களைவோனே
அழகான செம்பொன் மயில்மே லமர்ந்து	
அலைவா யுகந்த	பெருமானே.

பதவுரை

மறிமான் உகந்த-மான் குட்டியைக் கருணையுடன் கரத்தி லேந்தியுள்ள, இறையோன்-எப்பொருட்கும் இறைவராகிய சிவபெருமான், மகிழ்ந்து-பிரணவோபதேசம் பெறுவதற்காக மனமகிழ்ச்சியுடன், வழிபாடு தந்த-சிஷ்யபாவ மூர்த்தியாக நின்று வழிபட்ட, மதியாளா-ஞானவடிவினரே!, மலை-கிரவுஞ்சமலையும், மாவு சிந்த-மா மரமாக நின்ற சூரபன்மனும் அழியுமாறு, அலை வேலை அஞ்ச-அலைகளுடைய கடல் அஞ்சவும், வடிவேல் எறிந்த-கூர்மை பொருந்திய வேலாயுதத்தைப் பிரயோகம் புரிந்த,

அதி தீரா-மிகவுந் தைரியத்தை யுடையவரே! அறிவாலறிந்து-பாச அறிவும் பசு அறிவும் நீங்கிய மெய்யறிவினால் உணர்ந்து, உன் இருதாள் இறைஞ்சும்-தேவரீரது திருவடித் தாமரைகள் இரண்டையும் வணங்குகின்ற, அடியார் இடைஞ்சல்-அடியார்களுக்கு நேரும் இடையூறுகளை, களைவோனே-நீக்குபவரே! அழகான செம்பொன் மயில்மேல்-அழகியதும் செம்பொற் சாயலையுடையதுமாகிய மயிலின்மிசை, அமர்ந்து-ஏறிக் கொண்டு, அலைவாய் உகந்த-திருச்சீரலைவாய் என்னும் புனித சேஷத்திரத்தில் மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கின்ற, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! விறல்மாரன்-யாவரையும் மயக்குகின்ற சக்தியுடைய மன்மதன், ஐந்துமலர்வாளி சிந்த-ஐந்து மலர்க்கணைகளை வீசவும், வானில் ஆகாயத்தில், மிக இந்து வெயில் காய-சந்திரன் மிகவும் குளிர்ந்த கிரணங்களைப் பொழியும், மிதவாடை வந்து-மெல்லிய தென்றல் காற்று வந்து, தழல்போல ஒன்ற-அக்கினிபோல் நெருங்கவும், வினை மாதர் தம் தம்-வினைவசப்பட்ட மாதர்கள் தங்கள்தங்கள் மனம் போன வண்ணம், வசைகூற-வசைமொழிகளைக்கூறவும், குறவாணர் குன்றில் உறை-ஐம்புலன்களாகிய குறவர்களுடைய மலையில் வசிக்கின்ற, பேதைகொண்ட -அறியாமையையுடைய பெண்ணாகிய ஜீவான்மா அடைந்த, கொடிது ஆன துன்ப-கொடிய துன்பத்தைப் புரியும், மயல்தீர-மயக்கம் நீங்க, குளிர் மாலையின்கண்-குளிர்ச்சி பொருந்தியமாலை நேரத்தில், அணிமாலை தந்து-தேவரீரது திருமார்பிலணிந்துள்ள மாலையைத் தந்து, குறை தீரவந்து-இந்த ஜீவான்மாவின் குறை நீங்குமாறு வந்து, குறுகாயோ-அணுகமாட்டீரோ?

பொழிப்புரை

தாரகாவனத்து இருடிகளாலனுப்பப்பட்ட மான்குட்டியைக் கருணையினால் கரத்திலேந்தியுள்ள, எவ்வுயிர்க்கும் எப் பொருட்கும் இறைவராகிய சிவபெருமான், குடிலை மந்திரோப தேசம் பெறும் பொருட்டு மகிழ்ச்சியுடன் வழிபாடு செய்த ஞான சொருபியே! கிரவுஞ்ச மலையும், மாமரமாகி நின்ற சூரபன்மனும் அழியும்படியும், அலைகளையுடைத்தான சமுத்திரம் அஞ்சவும், வடிவேலாயுதத்தை எறிந்த மிகுந்த தைரியத்தையுடையவரே! பதி ஞானத்தால் மெய்ப்பொருளையறிந்து தேவரீரது அருணசரணாவிந்தங்கள் இரண்டையும் வணங்குகின்ற அடியார்களது இன்னல்களை அகற்றுகின்ற வரே! அழகிய செம்பொன்னையை மயில் மேல் அமர்ந்து திருச்சீரலைவாய் என்னுந் திருத்தலத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் உறைகின்ற

பெருமையிற் சிறந்தவரே! (எத்திறப்பட்டாரையும் மயக்குகிற) சக்தியுடைய மன்மதன் ஐந்து மலர்க்கணைகளைச் சிந்தவும், ஆகாயத்தில், சந்திரன் மிகவும் குளிர்ந்த கிரகணங்களைப் பொழியவும், மெல்லிய தென்றற் காற்று அக்கினிபோல் வந்து வெப்பத்தைச் செய்யவும், வினைகளைப் புரியும் பெண்கள் தங்கள் தங்களுக்குத் தோன்றியவண்ணம்மெல்லாம் நிந்தை மொழிகளைச் சொல்லவும், ஐம்புலன்களாகிய வேடுவர்களது கன்மங்களாகிய மலை மேலுறைகின்ற ஜீவான்மாவாகிய பெண்மங்கை கொண்ட கொடிய துன்பத்தை விளைவிக்கின்ற மயக்கம் நீங்குமாறு குளிர்ந்தமாலை நேரத்தில் தேவரீர் அணிந்துகொண்டுள்ள மலர் மாலையைத் தந்து இந்த ஜீவான்மாவினது குறை தீருமாறு வந்து அணுகமாட்டாரோ?

விரிவுரை

விறல்மாரன்:

யயாதி, நகுஷன், புருரவன், சர்யாதி முதலிய ராஜ ரிஷிகளையும், காசிபர், சியவனர், கௌதமர், பராசரர், விசுவாமித்திரர் முதலிய பிரம்ம ரிஷிகளையும், இந்திரன் அக்கினி, பிரமன், திருமால் முதலிய இமையவர்களையும் தனது மலர்க்கணைகளால் மயக்கி வாகைகுடியோன் ஆதலால் மதனனை விறல்மாரன் என்றனர்.

ஐந்து மலர்வாளி:

மன்மதன் கணைகள் ஐந்து. அவையாவன-தாமரை, மா, அசோகு, முல்லை, நீலம் என்பன. இவற்றின் பெயர் முறையே: உன்மத்தம், மதனம், சம்யோகம், சந்தாபம், வசீகரணம் என்பனவாம். இவை செய்யும் அவத்தை:-சுப்ரயோகம், விப்ரயோகம், சோகம் மோகம், மரணம். இதன் விவரம்: சுப்ரயோகம்:-சொல்லும் நினைவும்; விப்ரயோகம்:-வெய்துயிர்த்திரங்கல்; சோகம்:-வெதுப்புந் துய்யன தெவிட்டலும்; மோகம்:-அழுங்கலும், மொழி பல பிதற்றலும்; மரணம்:- அயர்ப்பும், மயக்கமும்.

பேதைகொண்ட கொடிதான துன்ப மயல்:

தலைவன் மீது காதல் கொண்ட தலைவிக்கு குளிர்ந்த சந்திரனது தண்ணொளி வெப்பத்தையும், தென்றல் காற்று

அனல் போன்ற வெம்மையையும் செய்யும். ஈண்டு ஜீவான்மாவை நாயகியாகவும், பரமான்மாவை நாயகனாகவும் வைத்து நாயகியாகிய ஜீவான்மா மிகுந்த தாபத்தையடைந்து வருந்துகின்றது. இங்ஙனம் நாயகி நாயக பாவத்தில் எழுந்த பாடல்கள் பல.

“துள்ளுமத வேள் கைக்	கணையாலே
தொல்லை நெடுநீலக்	கடலாலே
மெள்ளவரு சோலைக்	குயிலாலே
மெய்யுருகு மாணைத்	தழுவாயே”

-திருப்புகழ்.

தென்றலையம்பு புனைவார் குமார திமிரமுந்நீர்த்
தென்றலையம்பு மின்கோ மருக செழுமறைதேர்
தென்றலையம்பு சகபூ தரவெரி சிந்திமன்றல்
தென்றலையம்பு படுநெறி போயுயிர் தீர்க்கின்றதே.

-கந்தரந்தாதி. (82)

இங்ஙனம் பரமான்மாவின் மீது வேட்கை கொண்ட ஜீவான்மா அவ்வேட்கை தீர மலர் மாலையை விரும்புகின்றது.

“நீலங்கொள் மேகத்தின்	மயில்மீதே
நீவந்த வாழ்வைக்கண்	டதனாலே
மால்கொண்ட பேதைக்குள்	மணநாறும்
மார்தங்கு தரைத்தந்	தருள்வாயே”

-திருப்புகழ்.

மறிமான்.... வழிபாடு தந்த மதியாளா:-

அறுமுகச் சிவனாரை ஐம்முகச் சிவனார்

வழிபட்ட வரலாறு

கயிலைமலையின்கண் குமாரக் கடவுள் வீற்றிருந்த ஞான்று சிவ வழிபாட்டின் பொருட்டு வந்த அமரர்கள் அனைவரும் குகக் கடவுளை வணங்கிச் சென்றனர் அங்ஙனம் வணங்காது சென்ற பிரமனை அழைத்து, பிரணவப் பொருளை வினாவி, அதனையுரைக்காது விழித்த அம்புயனை அறுமுகனார் சிறைப்படுத்தி முத்தொழிலும் புரிந்து தாமே மூவர்க்கும் முதல்வன் என்பதை மலையிடை வைத்த மணிவிளக்கென வெளிப்படுத்தினர்.

பின்னர் ஒருகால் கந்தாசலத் திருக்கோயிலின் கணிருந்து கந்தக் கடவுள் தந்தையாராகிய தழல் மேனியாரைத் தெரிசிக்கச் சென்றனர். பொன்னார்மேனிப் புரிசடை யண்ணல் “புதல்வ! இங்கு வருக” என்று எடுத்து அணைத்து உச்சி மோந்து முது குதைவந்து “குமார்! நின்பெருமையை உலகமெவ்வாறு அறியும்? மறைகளால் மனத்தால் வாக்கால் அளக்கவொண்ணாத மாப் பெருந்தகைமையுடைய நினை உள்படி உணரவல்லார் யாவர்?” என்று புகழ்ந்து அதனை விளக்குவான் உன்னி எத்திறப்பட்டோர்க்கும் குரு நாதனின்றி மெய்ப்பொருளை உணர முடியாதென்பதையும், குரு அவசியம் இருத்தல் வேண்டுமென்பதையும், உலகிற்கு உணர்த்துமாறு திருவுளங் கொண்டு, புன்முறுவல் பூத்த முகத்தினராய் வரை பகவெறிந்த வள்ளலை நோக்கி,

“அமரர் வணங்குங் குமர நாயக! அறியாமையானாதல், உரிமை குறித்தாதல் நட்பினர் மாட்டும் பிழைகள் தோன்றல் இயற்கை. அறிவின் மிக்க ஆன்றோர் அறிந்து ஒரு பிழையும் செய்கிலர். அறிவிற் குறைந்த சிறியோர் அறிந்தும், அறியாமையானும் பெரும் பிழைகளையும் செய்வர். அவ்வத்திறங்களின் உண்மைகளை அறிந்த பெரியோர் அது பற்றிச் சினந்து வைரங் கொள்ளார். ஆதலால் அம்புயனும் அறிவின்மையால் நினைக்கண்டு வணக்கம் புரியாது சென்றனன். அவனைக் குட்டி பல நாட்களாகச் சிறையிலிருத்தி, எல்லார் தொழிலையும் நீயேயி யற்றினை. எல்லார்க்குஞ் செய்யும் வணக்கமும் நினக்கேயெய்துந் தகையது; அறு சமயத்தார்க்கும் நீயே தலைவன்” என்று எம்பி ரானார் இனிது கூறினர். எந்தை கந்தவேள் இளநகை கொண்டு “தந்தையே! ஓமெழுத்தின் உட்பொருளை யுணராப் பிரமன் உலங்களைச் சிருட்டி செய்யும் வல்லவனாதல் எவ்வாறு? அங்ஙனம் அறியாதவனுக்குச் சிருட்டித் தொழில் எவ்வாறு கொடுக்கலாம்?” என்றனர்.

சிவபெருமான் “மைந்த! நீ அதன் பொருளைக் கூறுவாய்” என்ன, குன்றெறிந்த குமாரக் கடவுள் “அண்ணலே! எந்தப் பொருளையும் உபதேச முறையினாலன்றி உரைத்தல் தகாது. காலம் இடம் என்பன அறிந்து, முறையினாற் கழறவல்லேம்” என்றனர். அரனார் கேட்டு “செல்வக் குமர! உண்மையே உரைத் தனை; ஞான போத உபதேசப் பொருள் கேட்பதற்குச் சிறந்த

தென்னும் மாசி மாதத்து மகநாள் இதோ வருகிறது; நீ எஞ்ஞான்றும் நீங்காது விருப்பமுடனமருந் தணிகைவெற்பையடைகின்றோம்” என்று கணங்களுடன் புறப்பட்டு ஏறார்ந்து தணிகைமாமலையைச் சார்ந்தனர். குமாரக் கடவுள் தோன்றாமை கண்டு, பிரணவப்பொருள் முதலிய உண்மையுபதேசமெல்லாம் தவத்தானும் வழிபாட்டானுமே கிடைக்கற்பாலவென்று உலகங்கண்டு தெளிந்துய்யுமாறு தவம்புரிய ஆரம்பித்தனர். ஞானசத்திதரக் கடவுளாரின் அத்தாணி மண்டபம் எனப்படுஉம் திருத்தணிமலைச் சாரலின் வடகீழ்ப்பாற் சென்று, தம் புரிசடை தூங்க, வேற்படை விமலனை உளநிறுவி ஓர் கணப்பொழுது தவம் புரிந்தனர். எல்லாம் வல்ல இறைவன் அங்ஙனம் ஒரு கணப்பொழுது தவமுஞற்றலானன்றே அத்தணிகைமலை கணிகை வெற்பு எனப் பெயர் பெற்றதென்பர்.

கண்ணுதற் கடவுள் இங்ஙனம் ஒரு கணம் தவமியற்றக் கதிர்வேலண்ணல் தோன்றலும், ஆலமுண்ட அண்ணல் எழுந்து குமரனை வணங்கி வடதிசை நோக்கி நின்று பிரணவ உபதேசம் பெறும் பொருட்டும், சீடனது இலக்கணத்தை உலகிற்கு உணர்த்தும் பொருட்டும், சிஷ்யபாவமாக நின்று வந்தனை வழிபாடு செய்து பிரணவோபதேசம் பெற்றனர்.

எதிருறுங் குமரனை யிருந்தவி சேற்றியங்
கதிர்கழல் வந்தனை யதனொடுந் தாழ்வயிற்
சதுர்பட வைகுபு தாவரும் பிரணவ
முதுபொருட் செறிவெலா மொழிதரக் கேட்டனன்.

-தணிகைப் புராணம்.

“நாத போற்றி யெனமுது தாதை கேட்க அநுபவ
ஞான வார்த்தை யருளிய பெருமாளே”

-(ஆலமேற்ற) திருப்புகழ்.

“நாதா குமரா நமவென் றரனார்

ஓதா வென ஓதிய தெப் பொருள்தான்”

-அநுபூதி (36)

“தமிழ்விரக உயர்பரம சங்கரன் கும்பிடுந் தம்பிரானே”

-(கொடியனைய) திருப்புகழ்.

மலைமாவு சிந்த....வடிவேலெறிந்த:

மலை:-கிரவுஞ்சமலை.

மா எறிந்த வரலாறு

மாயையின் மகனாகிய சூரபன்மன் சிவமூர்த்தியின் பால் பற்பல வரம் பெற்று உளந்தருக்கி அறநெறி பிறழ்ந்து அமரர்க்கு அலக்கண் விளைத்த ஞான்று, குமார்க்கடவுள் தேவர் சிறை தீர்ப்பான் அமர் தொடங்கி அசுரர் அனைவரையும் அட்டனர். முடிவில் சூரபன்மன் போர்க்கோலங்கொண்டு ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுள்ள சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு போர்க்களமுற்றனன். அப்பெருந்தானையைக்கண்ட பூதவெள்ளங்களும் சேனாபதிகளும் வீரபாகு ஒழிந்த ஏனைய வீரர்களும் உள நடுங்கினர். தேவர்கள் அளக்கவாணா அலக்கணையடைந்தனர். குகப்பெருமானார் அப்பெருஞ் சேனைகளையெல்லாம் அழித்தனர். முருகவேளும் சூரபன்மனும் நெடுநேரம் போர் புரிந்தனர். சூரபன்மனுடைய பற்பல ஆயுதங்களும் மாயைத் திறங்களும் ஒழிந்தன: அவுணர்கோன் முடிவில் “இக்குமரனைக் கொணர்ந்து யுத்தத்தை விளைவித்த தேவர்களை முதலில் கொன்று சிறிது சினந் தணிந்தபின் இக்குமரனோடு போர் புரிவேன்” என்று நினைத்து ஓர் மாயமந்திரத்தைச் செபித்து உலகமுழுவதும் பெரியஇருள் சூழமாறுசெய்து, அவ்விருளில் வானையேந்தித் தேவர்களைக் கொல்லுதற் பொருட்டு விண்ணிடைப் பாய்ந்தனன். அதனைக் குறிப்பாலுணர்ந்த அரியயனாதி யமரர்கள்,

“தேவர்கள் தேவே யோலம் சிறந்தசிற் பரனே யோலம்
மேவலர்க் கிடியே யோலம் வேற்படை விமலா யோலம்
பாவலர்க் கெளியா யோலம் பன்னிரு புயத்தா யோலம்
மூவரு மாகி நின்ற மூர்த்தியே ஓலம் ஓலம்”

என்று முறையிட்டனர். அம்முறையைக் கேட்டு மூவிருமுகங் கொண்டுள்ள முழுமுதற்கடவுள், சேயமுகை கேட்ட தாயைப் போல் தண்ணருள் சுரந்து, தமது திருக்கரத்தில் வைகுஞ் செங்கதிர் வேலாயுதத்தை நோக்கி, “நீ விரைந்து சென்று சூரபன்மனுடைய மாயைகளையும் ஆற்றலையும் அழித்து அவனது உடலைப்பிளந்து வருதி” என்று ஆணை தந்தனர். உடனே வேற்படையானது ஆயிரங்கோடி சூரியர்கள் ஒருங்கு கூடினாற் போலத் திகழ்ந்து அக்கினி மழையைப் பொழிந்து

கொண்டு சூரன் கொண்ட இருளுருவத்தை இமைப்பொழுதிலழித்தது.

“அரியு மயனோ டபய மெனவே

அயிலை யிருள் மேல் விடுவோனே

-(இருவர்) திருப்புகழ்.

சூரபன்மன் “முடிவில்லாத வரத்தையுடைய என்னை இவ்வேற்படை யாது செய்ய வல்லது, இதன் திறத்தைக் காண்கின்றனன்” என்று அண்ட முகடுகள் நடுங்கச் சிரித்து, மிகுந்த சீற்றங்கொண்டு “சமுத்திரம், பூதலம், பிரமாதி தேவர்களது உலகங்கள், உயிர்கள் முதலிய அனைத்தையும் இப்பொழுதே யழிப்பன்” என்று விரைந்து சென்று கடல் நடுவில், நெருப்புப் போலுந்தளிர்களும், புகைபோன்ற இலைகளும், மேகக்கூட்டங்கள் போன்ற கிளைகளும், மரகதக் கற்கள் போன்ற பிஞ்சுகளும், மாணிக்கத்தையொத்த பழங்களுங்கொண்டு பிரமாண்டச் சுவர்வரையிலும் வேரோடி, இலக்க யோசனை தூரமளவும் விசாலித்த தலைகீழான மாமரவடிவங்கொண்டு, சகல லோகங்களையும் நடுநடுங்க மோதினன்.

வன்னியி னலங்கல் கான்று வான்றழை புகையினல்கிப் பொன்னென விணர்க ளீன்று மரகதம் புரையக் காய்த்துச் செந்நிற மணி ளென்னத் தீம்பழங் கொண்டு கார்போற்றுன்னுபல் கவடு போக்கிச சூதமா யவுண னின்றான்.

அஷ்டநாகங்களும் திக்கஜங்களும் சந்திர சூரியரும் எல்லாவுயிர்களும் அஞ்சி ஓலமிட்டன. அந்த மாமரம் சிறிது அசைந்தபொழுது எல்லா உலகங்களும் அசைந்தன; குலகிரிகள் பொடிபட்டன. உலகத்தைத் தாங்கும் கூர்மழும் ஆதிசேடனும் புரண்டனர். நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்தன, அண்டங்களெல்லாந்தகர்ந்தன. நாரணனுலகும் நான்முகனுலகும் அழிந்தன. தேவர்களெல்லாம் வெருவி கயிலையை நாடி இரிந்தனர். அக்கால் அறுமுகப் பெருமான் விடுத்த அயிற்படை, ஆயிரங்கோடியண்டத்து அக்கினியும் ஒன்று சேர்ந்தாற்போல் பேரனல் வடிவ தாங்கிச் சென்று.

தேயுவி னெடுத்த வண்டத் திறங்களும் பிறங்கு ஞாலத் தாயிரகோடி யண்டத் தங்கியு மொன்றிற் றென்ன

மீயுயர்ந் தொழுகி யான்றோர் வெருவருந் தோற்றங் கொண்டு
நாயகன் றனது தெய்வப் படைக்கல நடந்த தன்றே.

மூதண்ட முகடுவரை வளர்ந்தோங்கி கிளைகளையசைத்து
உலகங்களையெல்லாம் அசைத்தழிக்கின்ற மாமரத்தை இரு
கூறாகப் பிளந்தது.

விடம்பிடித் தமலன் செங்கண் வெங்கன லுறுத்திப் பாணி
யிடம்பிடித் திட்ட தீயிற் றோய்த்துமுன் னியற்றி யன்ன
வுடம்பிடித் தெய்வ மிவ்வா றுருகெழு செலவி னேகி
மடம்பிடித் திட்ட வெஞ்சூர் மாமுதல் தடிந்த தன்றே.

“கவடு கோத் தெழும் உவரி மாத்திறல்
காய் வேல் பாடேன்”

-திருப்புகழ்.

கருத்துரை

இறைவராகிய சிவபெருமான் வழிபாடு செய்த ஞான
சொருபியே! கிரவுஞ்ச மலையும் மாமரமும் அழியும்படி
வேலாயுதத்தை விடுத்த அதிதீரரே! அடியார்களது இன்னல்
களை அகற்றுபவரே! செந்திலாண்டவனே! ஜீவான்மாவின்
துன்பம் நீங்குமாறு பரமான்மாவாகிய தேவரீரது திருமார்
பிலணிந்துள்ள மலர்மாலையைத் தந்து ரக்ஷித்தருள வர
மாட்டாரோ?

6

அங்கை மென்குழ லாய்வார் போலே	
சந்தி நின்றய லோடே போவா	
ரன்பு கொண்டிட நீரோ போநீ	ரறியீரோ
அன்று வந்தொரு நாள்நீர் போனீர்	
பின்பு கண்டறி யோநா மீதே	
அன்று மின்றுமொர் போதோ போகா	துயில்வாரா
எங்க ளந்தரம் வேறா ரோர்வார்	
பண்டு தந்தது போதா தோமே	
லின்று தந்துற வோதா னீதே	னிதுபோதா
திங்கு நின்றதென் வீடே வாரீ	
ரென்றி ணங்கிகள் மாயா லீலா	
இன்ப சிங்கியில் வீணே வீழா	தருள்வாயே

மங்கு லின்புற வானாய் வானூ
 டன்ற ரும்பிய காலாய் நீள்கால்
 மண்டு றும்புகை நீறா வீறா எரிதீயாய்
 வந்தி ரைந்தெழு நீராய் நீர்கூழ்
 அம்ப ரம்புனை பாராய் பாரேழ்
 மண்ட லம்புகழ் நீயாய் நானாய் மலரோனாய்

உங்கள் சங்கரர் தாமாய் நாமார்
 அண்ட பந்திகள் தாமாய் வானாய்
 ஒன்றி னுங்கடை தோயா மாயோன் மருகோனே
 ஒண்தடம்பொழில் நீடுர் கோடுர்
 செந்தி லம்பதி வாழ்வே வாழ்வோர்
 உண்ட நெஞ்சறி தேனே வானோர் பெருமானே.

பதவுரை

மங்குல் இன்புறு வானாய்-மேகமானது இன்புற்றுச் சஞ்சரிக்கும் ஆகாய பூதமாகியும், வானூடு அன்று அரும்பிய காலாய்-அவ் வாகாயத்தில் அந்நாளில் தோன்றிய வாயுபூதமாகியும், நீள்கால் மண்டுறும் புகை நீறா வீறா எரிதீயாய்-பெருங்காற்றுடன் நெருங்கி புகையுடனெழுந்து யாவற்றையும் நீறாக்கும் வன்மையுடைய அக்கினி பூதமாகியும், வந்து இரைந்து எழும் நீராய்-ஒலித்து எழுந்துவரும் அப்பு பூதமாகியும், நீர் சூழ் அம்பரம் புனைபாராய்-தண்ணீரைத் தனக்கு ஆடையாகப் புனைந்துள்ள பிருதிவி பூதமாகியும், பார்ஏழ் மண்டலம் புகழ் நீயாய்-நிலம் முதலிய ஏழுலகங்களும் புகழும் குகக்கடவுளாகிய தாங்களாகவும், நானாய் - அடியேனாகவும், மலரோனாய்-பிரம்மதேவராகியும், உங்கள் சங்கரர் தாமாய்-உமது பிதாவாகிய சிவபெருமானாகவும், நாம்ஆர் அண்ட பந்திகள் தாம் ஆய்வானாய்-எத்துணையவோ என்று அச்சத்தை விளைவிக்கக்கூடிய எண்ணில்லாத அண்ட கோடிகளை ஆராய்பவ ராகியும், ஒன்றிலும் கடை தோயா-முடிவில் ஒன்றிலும் கலப்பில்லாத வருமாகிய, மாயோன்-மாயவன் என்னும் திருமாலினது, மருகோனே-மருகரே! ஒண்தடம் பொழில் நீடு ஊர்-ஒளிபெற்றதும் விசாலமுடையதும் மலர்ச்சோலைகள் சூழ்ந்ததும் புராதனத் தலமுமாகிய, கோடு ஊர்-சங்குகள் தவழும், செந்திலம்பதி வாழ்வே-திருச்செந்தூர் என்னும் கேடித்திரத்தின் வாழ்வையுடையவரே! வாழ்வோர் உண்ட நெஞ்சு அறி தேனே-அத்தலத்தில் வாழ்பவர்கள் பருகிய உள்ளத்தில் தித்தித்தறிந்து கொள்ளும் ஆனந்தத்தேனே! வானோர் பெருமானே-தேவர்களுக்கெல்லாம்

பெருமானாக வீற்றிருப்பவரே! அம் கை மென்குழல் ஆய்வார் போலே-அழகிய கரத்தால் மென்மையாகிய அளகபாரக் கூந்தலைச் சிக்கெடுப்பவர்களைப் போல், சந்தி நின்று-பலதெருக்கள் கூடுமிடத்தில் நின்று, அயலோடே போவார்-அயலிடத்திற்கெனச் செல்லுவோர்கள், அன்பு கொண்டிட-தங்கள்மீது அன்புகொள்ளும்படி, நீரோ போதீர்-நீங்களா போகின்றீர்கள்? அறியீரோ-நான் நிற்பதை அறியவில்லை போலும்? அன்று வந்து ஒருநாள் போனீர்-அன்றைத் தினம் ஒரு நாள் இவ்விடம் வந்து போனீர், நாம் பின்பு கண்டு அறியோம்-நாம் பின்னர் ஒருவரையொருவர், பார்த்து அறியவேயில்லை, ஈதே-உம்முடைய அன்பு இதுவோ? அன்றும் இன்றும் ஓர்போதோபோகா-தாங்கள் என்னிடம் வந்துபோன அன்று தொடங்கி இன்றுவரை பொழுதே போகிறதில்லை, துயில் வாரா-இரவில் தூக்கமே வருவதில்லை, எங்கள் அந்தரம் வேறு ஆர் ஓர்வார்-எமது இரகசியத்தைத் தங்களைத் தவிர வேறு யார்தான் ஆராயவல்லவர்? பண்டு தந்தது போதாதோ-முன்பு கொடுத்தீரே அதுவேபோதாதோ? மேல் இன்று தந்த உறவோதான்-இனிமேல் இன்றைக்கு வேறுபொருள் கொடுத்துதான் உறவாட வேண்டுமென்பதில்லை, ஈதேன் இதுபோதாது-இது என்ன தாங்கள் இப்படி வந்து தெரிசனம் கொடுத்தீரே இது போதாதோ? இங்கு நின்றது என்-நடுவீதியாகிய இங்கு நின்றிருப்பது எதற்கு? வீடே வாரீர்-வீட்டிற்கு வாருங்கள், என்று இணங்கிகள் மாயா லீலா-என்று இவ்வாறு இணக்கமாகப் பேசி (பொருள் பறிக்கும்) மாயா லீலைகளை யுடைய, இன்ப சிங்கியில்-விலைமகளிரது இன்பமாகிய குளிர்ந்து கொல்லும் விஷக்குழியில், வீணே வீழாது-வீணே விழுந்து உழலா வண்ணம், அருள்வாயே-அருள் புரிந்து காப்பாற்ற வேண்டும்.

பொழிப்புரை

மேகங்கள் இன்புற்றுலவும் ஆகாய பூதமாகியும், அவ் வாகாயத்தில் அந்நாளில் தோன்றிய வாயுபூதமாகியும், பெருங் காற்றுடன் நெருங்கியெழும் புகையுடன் கூடிய யாவற்றையும் நீறாக்கும் வலியுடைய அக்கினி பூதமாகியும், ஒலித்தெழுந்து வரும் அப்பு பூதமாகியும், நீரை ஆடையாகவுடைய பிருதிவி பூதமாகியும், நிலம் முதலாக (சத்திய உலகம் ஈறாகவுள்ள) ஏழுலகங்களும் புகழும் தேவரீராகியும், அடியேனாகியும், பிரமதேவராகியும், உமது பிதாவாகிய சிவமூர்த்தியாகியும், எத்துணையவோ என அச்சத்தை விளைவிக்கும் அண்ட கோடிகளை ஆராய்பவராகியும், முடிவில் ஒன்றிலும் தோயாத மாயவனாகிய திருமாலினது மருகரே! ஒளி பெற்றதும் விசாலமுடைய துமாகிய சோலைகளால் சூழப்பெற்ற புராதனத்

தலமும், சங்குகள் தவழப் பெற்றதுமாகிய திருச்செந்திலும் பதியில் வாழ்கின்றவரே! அத்தலத்தில் வாழ்வோர்கள் பருகிய நெஞ்சத்தில் தித்திக்கும் ஆனந்தத்தேனே! தேவர் பெருமாளே! அழகிய கரத்தினால் மெல்லிய கூந்தலை ஆராய்பவரைப் போல் பல தெருக்கள் கூடுமிடத்தில் நின்று அயலில் செல்லும் ஆடவர் தம்மீது அன்பு கொள்ளுமாறு நீங்களா போகிறீர்? என்னைப் பார்க்கவில்லை போலும்? அன்று ஒருநாள் வந்து போனீர். பின்பு உம்மைக் காணவேயில்லை. உமது அன்பு இதுவோ? நீர் வந்து போன அன்று முதல் இன்று வரை பொழுதே போகிறதில்லை. இரவில் தூக்கமும் வருவதில்லை. உம்மைத்தவிர எமது உள்ளக்கிடக்கையை ஆராயவல்லவர் யாவர்? முன்பு கொடுத்தது போதாதோ? இனிமேல் இன்று புதிதாகக் கொடுத்து உறவாட வேண்டுமோ? வேண்டியதில்லை. என்ன இது; நீர் இங்கு நிற்பது எதற்கு? வீட்டிற்கு வாருங்கள் என்று இணக்கமாக பேசி (அழைத்துக் கொண்டுபோய்) மாய லீலைகளைப் புரியும் இன்பம்போல் குளிர்ந்து கொல்லும் விலைமாதரது நச்சுக் குழியில் அவமே வீழ்ந்தழியா வண்ணம் அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

அங்கை மென்குழல்.....என்றிணங்கிகள்:

நடு வீதியில் நின்று அவ்வீதிவழியே செல்லும் இளைஞர் களை வலிந்தழைத்து பல இனிய வார்த்தைகளைக் கூறி கண்வலைவீசி தமது நடைவுடைகளால் மயக்கி, மனமுடனே பொருளையும் ஆவியையும் பறிமுதல் புரியும் விலைமகளிரது சாகசங்களை எடுத்துக்கூறி, அதனிடத்து மயங்காவண்ணம் விழிப்பை உண்டுபண்ணுகிறார். சிவஞானத் தலைப்படுமாறு பத்திநெறி சென்று முத்தி நிலையடைய விழைவார்க்கு முதற்படி மாதராசையை நீக்குவதேயாம். முதலில் விலைமகளிரை வெறுத்து இல்லறத்திலிருந்து பின்னர் அதனையும் வெறுத்து நிராசையை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

“எங்கேனு மொருவர்வர அங்கேக ணினிதுகொடு

இங்கேவ ருனதுமயல்

தரியாரென்

றிந்தாவெ னினியிதழ் தந்தேனை யுறமருவ

என்றாசை குழையவிழி

யிணையாடி

தங்காம லவருடைய வுண்டான பொருளாயினர்
 சந்தேக மறவெபறி கொளுமானா
 சங்கீத கலவிநல மென்றோது முத்திவிட
 தண்பாரு முனதருளை யருள்வாயே”
 திருப்புகழ்.

சந்தி-என்பதற்கு மாலைநேரம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.
 சிங்கி-குளிர்ந்து கொல்லும் நஞ்சு.

மங்குலின்புறு....மாயோன்:

விஷ்ணு என்றால் வியாபகன் என்று பொருளாதலின் பஞ்ச
 பூதங்களாகியும் விளங்குகின்றனர். சங்கரர் தாமாய், முருகனாய்,
 என்பதன் பொருள். நாராயணர் சிவனடியாராதலால் சிவ
 சாரூப்யமும் விஷ்ணுவுக்கு உளதாதலால் சிவமூர்த்தியாகவும்
 விளங்குகிறார் என்றனர். நாராயணர் திருநீறு தரித்து
 உருத்திராக்கமணிந்து சிவ வழிபாடு செய்கின்ற சிவனடியாரில்
 முதன்மையானவர். அங்ஙனஞ் சிவபெருமானை வழிபட்ட
 ஆலயங்கள் இன்றைக்கும் ஆங்காங்கு விளங்குகின்றன.

உண்டநெஞ்சறி தேனே:

பத்திநெறி சென்று தினந்தோறும் இறைவனை மனமொழி
 மெய் என்ற மூன்று கரணங்களாலும் வழிபட்டு இறைவனது
 திருவருட் பெருமையை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து,
 கண்ணீர் மல்கி, உரை தடுமாறி உரோமஞ் சிலிர்ப்ப ஒழியா
 ஆர்வத்துடன் அன்பு செய்வார்க்கே அப்பெருமானுடைய
 தியானானந்தம் இனிக்கும். அவ்வாறு வழிபடத் தெரியாத
 அபாக்கியவான்களுக்கு அம்மதாரம் இனிப்பது யாங்ஙனம்?
 அன்பு நெறி நின்று ஆண்டவனை வழிபடுவார்க்கு அவ்வானந்
 தத்தேன் நினைக்குந்தோறும் பேசுந்தோறும் காணுந்தோறும்
 மற்று எக்காலத்தும் இன்பத்தை வழங்கும். இதனை மணி
 வாசகனார் தமிழ்மறை தெரிவிக்குமாறு காண்க.

தினைத்தனை உள்ளதோர் பூவினில் தேன் உண்ணாதே
 நினைத்தொறுங் காண்தொறும் எப்போதும்
 அனைத்தெலும் புள்நெக ஆனந்தத் தேன்சொரியுங்
 குனிப்புடை யானுக்கே சென்றாதாய்க் கோத்தும்பி.

இறைவனைத் தேனே என்று பரிந்தழைக்கும் ஆன்றோர்
அமுதவாக்குகளையும் உற்று நோக்குக.

“திருவே என் செல்வமே தேனே வானோர் செழும் சுடரே.”
- அப்பர்.

“சேவின் மேல்வருஞ் செல்வனைச் சிவனைத்
தேவதேவனைத் தித்திக்குந் தேனை”

- சுந்தரர்.

கருத்துரை

பஞ்சபூத சொரூபியாயும் யாவையுமாயும் விளங்கும்
திருமாலின் மருகரே! செந்திலதிப! உண்ட நெஞ்சறி தேனே!
தேவர் பெருமானே! விலைமகளிரது மாயாலீலையிற் சிக்கி
வீணே அழியாமல் நின் திருவருளால் அடியேனைக் காத்தருளல்
வேண்டும்.

7

சங்கைதா னொன்றுதா னின்றியே நெஞ்சிலே

சஞ்சலா

ரம்பமாயன்

சந்தொடே குங்குமா லங்க்ருதா டம்பரா

சம்ப்ரமா

னந்தமாயன்

மங்கைமார் கொங்கைசே ரங்கமோ கங்களால்

வம்பிலே

துன்புறாமே

வண்குகா நின்சொரு பம்ப்ரகா சங்கொடே

வந்துநீ

அன்பிலாள்வாய்

கங்கைகு டும்பிரான் மைந்தனே அந்தனே

கந்தனே

விஞ்சையூரா

கம்பியா திந்த்ரலோ கங்கள்கா வென்றவா

கண்டலே

சன்சொல்வீரா

செங்கைவேல் வென்றிவேல் கொண்டுஞர் பொன்றவே

சென்றுமோ

தும்ப்ரதாபா

செங்கண்மால் பங்கஜா னன்தொழா னந்தவேள்

செந்தில்வாழ்

தம்பிரானே.

பதவுரை

கங்கை குடும் பிரான்-கங்கை நதியைச் சடையில் தரித்தருளிய சிவபெருமானுடைய, மைந்தனே-திருக்குமாரரே! அந்தனே-அழகின் மிக்கவரே! கந்தனே-கந்தப்பெருமானே! விஞ்சைஊரா-ஞான நூல்களையே உறைவிடமாகக் கொண்டவரே! கம்பியாது-(சூரதி யவுணர்களது கொடுமையால்) நடுங்காவண்ணம், இந்த்ர லோகங்கள், தேவர்கோமானுலக மாகிய அமராவதி முதலிய தேவலோகங்களை, கர் என்ற-காப்பாற்ற வேண்டுமென்று முறையிட்ட, ஆகண்டல ஈசன் சொல் வீரா-அமரர் கோமானாகிய இந்திரன் புகழ்கின்ற வீரரே! செம் கை வேல்-சிவந்த கரத்தில் வீற்றிருப்பதும், வென்றி வேல்கொண்டு-வெற்றியையுடையதுமாகிய வேலாயுதத்தைக்கொண்டு, சூர் பொன்ற, சூரபன்மன் அழிய(ஏ-அசை), சென்று மோதும்-போர்க்களத்திற் சென்று தாக்கி யமர்புரிந்த, ப்ரதாபா-கீர்த்தியின் மிக்கவரே! செங்கண்மால்-(தாமரை மலரையொத்த) சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலும், பங்கஜானன்-தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனும், தொழு ஆனந்த வேள்-(பக்தியுடன் பரவி) வணங்கும் ஆனந்த சொரூபியாகிய முருகவேளே! செந்தில் வாழ்-திருச்செந்திலில் வாழுகின்ற, தம்பிரானே-எப்பொருட்கு மிறைவரே! சங்கைதான் ஒன்றுதான் இன்றியே-எண்ணல் அளவை ஒன்றுமின்றி அளவில்லாமலே, நெஞ்சிலே-மனத்திலே, சஞ்சல ஆரம்பமாயன்-விலைமகளிரை யடையவேண்டு மென்ற கவலை ஆரம்பமாகி மாயை உடையவனும், சந்தொடு (ஏ-பிரிநிலை) குங்கும அலங்க்ருத ஆடம்பர சம்ப்ரம ஆனந்த மாயன்-சந்தனம் குங்குமப்பூ முதலிய வாசனைப் பொருள்களையணிந்து (இரத்தினாபரணங்களாலும், ஆடைகளாலும்) அலங்கரித்துக்கொண்டு இடம்பமாகவும் சம்ப்ரமமாகவும் உலாவி இன்புறும் மாயையில் மூழ்கிய வனுமாகிய அடியேன், மங்கைமார் கொங்கை சேர் அங்க மோகங்களால்-மகளிரது தனபாரங்களையுடைய சரீரத்தின் மீதுள்ள ஆசைப்பெருக்கம், அதனிடத்துள்ள மயக்க முதலியவைகளால், வம்பிலே துன்புறாமே-வீணாக துன்பத்தையடையாமல், வண் குகா-வள்ளற்றன்மையுடைய குகப் பெருமானே! நின் சொரூபம் ப்ரகாசங்கொடு-(ஏ-அசை) தேவரீரது அருட்பெருஞ்சோதி வீசும் திருக்கோலத்துடன், வந்து நீ அன்பில் ஆள்வாய்-தாங்கள் அடியேனிடம் வந்து அன்பினால் ஆட்கொண்டருள வேண்டும்.

பொழிப்புரை

உலகங்கள் அழிந்துபோகா வண்ணம் மிகப் பெருகி வந்த கங்கா நதியைத் தமது சடாமுடியிற் சூடிக்கொண்ட கருணைக்

கடலாங் கண்ணுதற்பெருமானது திருக்குமாரரே! அழகிற்
 சிறந்தவரே! கந்தப்பெருமானே! ஞான நூற்களை உறைவிடமாகக்
 கொண்டவரே! இந்திரலோகங்கள் (சூரபன்மனால்) நடுங்கா
 வண்ணம் தந்தருள வேண்டுமென்று முறையிட்ட தேவர்
 கோமானால் புகழப்பட்டவரே! சிவந்த(தாமரையனைய) கரத்தில்
 வீற்றிருக்கும் வெற்றியையுடைய வேலாயுதத்தைக் கொண்டு
 போர்க்களஞ் சென்று சூரபன்மன் அழியுமாறு தாக்கிய
 கீர்த்தியின் மிக்கவரே! தாமரை மலரையொத்த கண்களை
 யுடைய நாராயணமூர்த்தியும், தாமரையில் வசிக்கும் நான்
 முகனும் பக்தியுடன் வழிபட்டு வணங்கும் ஆனந்த சொரூபி
 யாகிய அறுமுகவேளே! செந்திமா நகரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 தலைவரே! (விலைமகளிரது மோகத்தாலுண்டாகிய) அளவில்
 லாத பலவகையாகிய சஞ்சலமானது மனத்திலே முளைக்க
 ஆரம்பித்த மாயைக்குட்பட்டவனும், சந்தனம் குங்குமப்பூ
 முதலிய வாசனைகளையணிந்து, (ஆடை ஆபரணங்களால்)
 அலங்கரித்துக் கொண்டு ஆடம்பரமாகவும் சம்பிரமமாகவும்
 திரிகின்ற மாயையின் மிக்கவனுமாகிய அடியேன், மாதர்களது
 தனபாரங்களோடு கூடிய சரீரத்தின் மீதுள்ள ஆசைப்பெருக்
 கத்தால் வீணே துன்புற்று அழியா வண்ணம், வள்ளல் தன்மை
 யுடைய குகமூர்த்தியே! தேவரீரது அருட்பிரகாசத்தோடு கூடிய
 திருவுருவத்துடன் வந்து அடியேனை அன்பினால் தடுத்தாட்
 கொண்டருள வேண்டும்.

விரிவுரை

கங்கை சூடும் பிரான்:

கங்கையைத் தரித்த வரலாறு

முன்னொரு காலத்தில் உமாதேவியார், திருக்கைலாச
 மலையிலுள்ள சோலையிலே ஒரு விளையாட்டாக ஒன்றும்
 பேசாதவராய்ச் சிவபெருமானுக்குப் பின்புறத்தில் வந்து,
 அவருடைய இரு கண்களையும் தமது திருக்கரங்களாற்
 பொத்தினார். அதனால் எல்லா உயிர்களும் வருத்தடையும்படி
 புவனங்கள் எங்கும் இருள் பரந்தது. சிவபெருமானுடைய
 திருக்கண்களினாலேயே எல்லாச் சோதியுந் தழைத்த தன்மை
 யினால், சூரியன் சந்திரன் அக்கினி ஆகிய இவர்களின் சுடர்
 களும் மற்றைத்தேவர்களின் ஒளிகளும் அழிந்து எல்லாம் இருள்

மயமாயின. அம்மையார் அரனாரது திருக்கண்களைப் பொத்திய அக் கணமொன்றில், உயிர்கட்கெல்லாம் எல்லையில்லாத ஊழிகாலங்களாயின. அதனை நீலகண்டப்பெருமான் நோக்கி, ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருள் செய்யத் திருவுளங்கொண்டு, தம்முடைய நெற்றியிலே ஒரு திருக்கண்ணை உண்டாக்கி, அதனால் அருளொடு நோக்கி, எங்கும் வியாபித்த பேரிருளை மாற்றி, சூரியன் முதலாயினோர்க்கும் சிறந்த பேரொளியை ஈந்தார். புவனங்களிலுள்ள பேரிருள் முழுதும் நீங்கினமையால் ஆன்மகோடிகள் உவகை மேற்கொண்டு சிறப்புற்றன. சிவ பெருமானுடைய செய்கையை உமாதேவியார் நோக்கி அச்சமெய்தி அவருடைய திருக்கண்மலர்களை மூடிய இருகரமலர்களையும் துண்ணென்று எடுத்தார். எடுக்கும் பொழுது தமது பத்துத் திருவிரல்களிலும் அச்சத்தினாலே வியர்வை தோன்ற, அதனை உமாதேவியார் நோக்கி திருக்கரங்களை உதறினார். அவ்வியர்வை பத்துக் கங்கைகளாய் ஆயிர நூறு கோடி முகங்களைப் பொருந்திச் சமுத்திரங்கள்போல் எங்கும் பரந்தன. அவற்றை அரியரி பிரமாதி தேவர்களும் பிறருங் கண்டு திருக்கயிலையில் எழுந்தருளிய தேவதேவன்பால் சென்று, வணங்கித் துதித்து, “எம்பெருமானே! இஃதோர் நீர்ப்பெருக்கு எங்கும் கல்லென்று ஒலித்து யாவரும் அழியும்படி அண்டங்கள் முழுவதையும் கவர்ந்தது; முன்னாளில் விடத்தையுண்டு அடியேங்களைக் காத்தருளியதுபோல் இதனையுந் தாங்கி எங்களைக் காத்தருளுவீர்” என்று வேண்டினார்கள். மறைகளுங்காணாக் கறைமிடற்றண்ணல் அந்நதியின் வரலாற்றை அவர்களுக்குச் சொல்லி, அதனை அங்கே அழைத்து, தமது திருச்சடையிலுள்ள ஓர் உரோமத்தின் மீது விடுத்தார்.

அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்து நான்முகனும் நாராயணனும் இந்திரனும் “எம்மையாட்கொண்ட எந்தையே! இவ்வண்டங்களையெல்லாம் விழுங்கிய கங்கை உமது அருட்சத்தியாகிய அம்பிகையாரது திருக்கரத்திற்றோன்றினமையாலும், உமது திருச்சடையிற் சேர்ந்தமையாலும் நிருமலமுடையதாகும். அதில் எமது நகரந்தோறும் இருக்கும்படி சிறிது தந்தருளல் வேண்டும்” என்று வேண்டினார்கள். சிவபெருமான் திருச்சடையிற் புகுந்திருந்த கங்கையிற் சிறிதை அள்ளி அம்முவர்களுடைய கைகளிலுங் கொடுத்தார். அவர்கள் வாங்கி

மெய்யன்போடு வணங்கி, விடைபெற்றுக் கொண்டு தத்தம் நகர்களை அடைந்து அங்கே அவற்றை விடுத்தார்கள். அந்த மூன்று நதிகளுள் பிரமலோகத்தை அடைந்த கங்கை பகீரத மன்னனுடைய தவத்தினாற் பூமியில் மீண்டும் வர, சிவ பெருமான் பின்னும் அதனைத் திருமுடிமேல் தாங்கி, பின் இந்த நிலவுலகிற் செல்லும்படி விடுத்தார். அந்நதி சகரர்கள் அனைவரும் மேற்கதி பெற்றுய்யும்படி அவர்கள் எலும்பிற் பாய்ந்து சமுத்திரத்திற் பெருகியது. இதனையொழிந்த மற்றை இரு நதிகளும் தாம்புகுந்த இடங்களில் இருந்தன. தமது அருட் சத்தியாகிய உமையம்மையாருடைய திருக்கரத்திற் றோன்றிய கங்காநதி உலகங்களை யழிக்காவண்ணம் திருவருண் மேலீட்டால் சிவபெருமான் அதனைத் திருமுடியில் தரித்த வரலாறு இதுவேயாம்.

மலைமகளை யொருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி
சலமுகத்தால் அவன்சடையிற் பாயுமது என்னே
சலமுகத்தால் அவன்சடையிற் பாய்ந்திலளேல்

தரணியெல்லாம்

பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ் சாழலோ.

-திருவாசகம்

பங்கஜானன்-பங்கஜாசனன்; சகரங்குறைந்து இடைக் குறையாயிற்று.

ஆனந்தவேள்:

முருகப்பெருமான் ஆனந்தமூர்த்தியாம். இதனை “ஆனந்தம் ப்ரஹ்ம” எனும் யஜுர்வேத தைத்திரியோபநிடத ஆனந்தவல்லி வசனத்தாலும், “கந்தசுவாமி சிவபெருமானது தோளின்மீது ஏறியிருந்தனர்; அஞ்ஞான்று சிவபெருமான் அளவற்ற ஆனந்த சொரூபியாயினும் தம்முடைய உத்தம புத்திரராம் ஆனந்தசாகரத்தினது திருமேனி பரிசித்தலாய அளப்பறு மமிர்தநீரில் அமிழ்வாராயினர்” எனும் பொருளைத் தரும் முதல்வன் புராண சம்பவ காண்டத்து 34ஆம் அத்தி யாயத்து 4, 5ஆம் சுலோகங்களானுமறிக.

“ஆனந்த வத்துவின் கழல் வாழ்த்தி வணங்குவாம்”

என்ற ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் திருவாக்கையும் உய்த்துணர்க. இதனாலன்றோ முருகப்பெருமானது திரு வருள் பெறாதார்க்கு ஆனந்தமில்லையென்பது ஆன்றோர் கொள்கை.

கருத்துரை

கங்கையைத் தரித்த கண்ணுதற் கடவுளது திருக்குமாரரே! சுந்தமூர்த்தியே! சுலை விநோதரே! இந்திரனால் துதிக்கப் பெற்றவரே! வெற்றிவேலைக் கொண்டு சூரனையழித்த பெருங்கீர்த்தியையுடையவரே! அரியயனால் தொழப்பட்ட ஆனந்தமூர்த்தியே! செந்திலாதிப! சஞ்சலமனமுடையவனாகி வாசனைப் பொருள்களை அணிந்து ஆடம்பரமாகத் திரிகின்ற மாயையுடையவனாகிய அடியேன், விலைமகளிர் வலைப்பட்டு அழியா வண்ணம் தேவரீர் தமது திருவருட்பிரகாசத் திருமேனியுடன் வந்து காத்தருள்வீர்.

8

தண்டையணி வெண்டையங் கிண்கிணிச தங்கையுந்
தண்கழல்சி லம்புடன் கொஞ்சவேநின்
தந்தையினை முன்பரிந் தின்பவுரி கொண்டுநன்
சந்தொடம ணைந்துநின் றன்புபோலக்
கண்டுறக டம்புடன் சந்தமகு டங்களும்
கஞ்சமலர் செங்கையுஞ் சிந்துவேலும்
கண்களுமு கங்களுஞ் சந்திரநி றங்களுங்
கண்குளிர என்றன்முன் சந்தியாவோ
புண்டரிக ரண்டமுங் கொண்டபகி ரண்டமும்
பொங்கியெழ வெங்களங் கொண்டபோது
பொன்கிரியெ னஞ்சிறந் தெங்கினும்வ ளர்ந்துமுன்
புண்டரிகர் தந்தையுஞ் சிந்தைசூரக்
கொண்டநட னம்பதஞ் செந்திலிலு மென்றன்முன்
கொஞ்சிநடனங் கொளுங் கந்தவேளே
கொங்கைகுற மங்கையின் சந்தமண முண்டிடுங்
கும்பமுனி கும்பிடுந் தம்பிரானே.

பதவுரை

புண்டரிகர் அண்டமும்-தாமரை மலர்மேல் வீற்றிருக்கும் பிரம தேவருடைய அண்டமும், கொண்ட பகிர் அண்டமும்-அப்பிரமாண்டத்தை தன்னகத்தே அடக்கிக் கொண்டுள்ள வெளியண்டமும், பொங்கி எழ-கொதிப்புற்று எழுமாறு, வெம் களம் கொண்ட போது-வெம்மையான போர்க்களத்தை அடைந்தபொழுது, பொன் கிரி என அம் சிறந்து-பொன்மலைபோல் மிகவும் அழகிற் சிறந்து, எங்கினும் வளர்ந்து-அகிலாண்டங்களுந் திருமேனியில அடங்குமாறு விசுவரூபமெடுத்துக் கொண்டு, புண்டரிகர் தந்தையும்-(மூவுலகங்களை ஈரடியாலளக்கும் பொருட்டு விசுவரூபமெடுத்து) பிரம்ம தேவரது தந்தையாகிய திருமாலும், சிந்தைகூர-உள்ளம் உவகையுறுமாறு, முன்கொண்ட நடனம் பதம்-முன்னாளில் தேவரீர் நடத்தருளிய திருவடிகளினால், செந்திலிலும்-திருச்செந்தூரிலும், என்றன்முன்-அடியேன்முன், கொஞ்சி நடனங் கொளும்-கொஞ்சிப் பேசி நடனஞ்செய்து அருள்புரிந்த, கந்தவேளே-கந்தப் பெருமானே! கொங்கை குறமங்கையின்-ஞானமாகிய தனங்களை யுடைய வள்ளியம்மையாரது திருமேனியில் திகழும், சந்த மணம் உண்டிடும்-சந்தனத்தின் வாசனையை முகப்பவரும், கும்பமுனி கும்பிடும்-அகத்திய முனிவரால் வணங்கப்படுபவருமாகிய, தம்பிரானே தனிப் பெருந்தலைவரே! தண்டை-தண்டையும், அணிவெண்டையம்-அழகிய வீரவெண்டையமும், கிண்கிணி-கிண்கிணியும், சதங்கையும்-சதங்கையும், தண்கழல்-குளிர்ந்த ஒளியையுடைய வீரக்கழலும், சிலம்புடன்-சிலம்பும், கொஞ்ச-இனிது ஒலிக்க, நின்றந்தையினை முன்பரிந்து-தேவரீரது தந்தையாராகிய சிவபெருமானது திருமுன்பாக அன்புகொண்டு, இன்பஅரிகொண்டு-இனிய பவுரிக் கூத்தாடலையாடி, நன்சந்தொடம் அணைந்து நின்ற-நல்ல மகிழ்ச்சியடைந்து நின்ற, அன்புபோல-அந்த சிறந்த அன்பினைப் போலே, கண்டு உற-அடியேனுங் கண்டு மகிழ்ச்சி அடையுமாறு கடம்புடன்-கடப்பமலர்மாலையும், சந்த மகுடங்களும்-அழகிய மணி முடிகளும், கஞ்சமலர் செம் கையும்-தாமரை மலர் போன்ற சிவந்த திருக்கரங்களும், சிந்துவேலும்-ஒளிவீசும் வேலாயுதமும், கண்களும்-கருணைபொழியுங் கண்களும், முகங்களும்-ஆறு திருமுகங் களும், சந்திர நிறங்களும்-சந்திரனையொத்த ஒளிகளும், கண்குளிர-அடியேனுடைய கண்கள் குளிருமாறு, என்றன்முன் சந்தியாவோ-அடியேன்முன் தோன்றியருள் புரியாவோ?

பொழிப்புரை

தாமரை மலர்மீது வாழும் பிரம தேவரது அண்டமும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள வெளியண்டமும் கொதிப்புற்ற விலக

வெம்மையான போர்க்களத்தை யடைந்தபோது, பொன் மேருகிரிபோல் மிகவும் அழகாக எல்லா அண்டங்களுந் திரு மேனியில் அடங்குமாறு விசுவரூபங் கொண்டு, பிரம தேவருடைய தந்தையாகிய திருமால், தாம் முன் முவுலகங்களை ஈரடியால் அளக்கும் பொருட்டு எடுத்த திருவிக்ரம வடிவம் இதற்கு இணையாகாதென்று எண்ணி மகிழ்ச்சியடைய, முன்னாளில் தேவரீர் நடத்தருளிய திருவடிகளினால், திருச் செந்தூரிலும் அடியேன் முன்கொஞ்சிப் பேசி திருநடனஞ் செய்தருளிய கந்தக்கடவுளே! ஞானமாகிய தனங்களையுடைய வள்ளியம்மையாருடைய திருமேனியிலணிந்துள்ள சந்தன மணத்தை முகர்பவரே! அகத்திய முனிவர் வணங்கும் தனிப் பெருந்தலைவரே! தண்டையும், அழகிய வெண்டையமும், கிண்கிணியும், சதங்கையும், இனிய ஒலியுடைய வீரக்கழலும், சிலம்பும் இனிது ஒலிக்க, தேவரீரது பிதாவாகிய சிவபெரு மானது திருமுன் அன்பாக இனிய நடனம் புரிந்து மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்து நின்ற அன்பு போலே, அடியேனும் அத் திருநடனத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடையுமாறு, கடப்பமலர் மாலையும், அழகிய மணி மகுடங்களும், தாமரை மலர் போன்ற சிவந்த திருக்கரங்களும், ஒளி வீசும் வேலாயுதமும், கருணை பொழிகின்ற திருக்கண்களும், ஆறு திருமுகங்களும், சந்திர கிரணம் போன்ற குளிரந்த ஒளியும் அடியேனுடைய கண்கள் குளிரத் தோன்றி அருள்புரியாவோ?

விரிவுரை

தண்டை:

தண்டையென்பது வீரர்கள் அணியும் ஓர் ஆபரணம். முருகப் பெருமானுடைய திருவடியில் சிறந்த இரத்தினத் தண்டை விளங்கும். அது மிக்க அழகாகத் திகழும். அத் தண்டை இனிய ஒலியை உண்டாக்கும். அத் தண்டையார்க்குந் திருவடியைத் தாரகன் அளப்பருந்தவம் புரிந்தோனாதலின் கண்டான்.

முழுமதி யன்ன ஆறு முகங்களு முந்நான் காகும்
விழிகளி னருளும் வேலும் வேறுள படையின் சீரும்
அழகிய கரமீராவும் அணிமணித் தண்டையார்க்கும்
செழுமல ரடியங் கண்டான் அவன்தவம் செப்பற்பாற்றோ.

-கந்தபுராணம்.

“சிந்திக்கிலேன் நின்று சேவிக்கிலேன் தண்டைச் சிற்றடியை
வந்திக்கிலேன்”
-கந்தரலங்காரம் (60)

வெண்ணடையம்:

வெண்ணடையம் என்பது, திருவடியில் அணியும் ஓர் ஆபரணம். அது இனிது ஒலிக்கும். பெருமான் திருநடனஞ் செய்யும்போது அத் திருவாபரணம் நன்கு முழங்கும்.

“காலின்கழ லோசையு நூபுர
வார்வெண்ணடைய வோசையு மேயுக
காலங்களி னோசைய தாநட மிடுவோனே”

-(மூலங்கிள) திருப்புகழ்.

கிண்கிணி:

கிண்கிணி என்பது இடையில் கட்டும் திருவாபரணம். அது முருகப் பெருமானுடைய திருவரையில் திகழ்ந்து மிகவும் இனிய நாதத்தை உண்டாக்கும்; அவ்வோசை பதினாலு உலகமும் கேட்கும்.

“மண்கம முந்தித் திருமால் வலம்புரி யோசையந்த
விண்கமழ் சோலையும் வாவியும் கேட்டது வேலெடுத்துத்
திண்கிரி சிந்த விளையாடும் பிள்ளைத் திருவரையிற்
கிண்கிணி யோசை பதினா லுலகமும் கேட்டதுவே.

கந்தரலங்காரம் (93)

“குன்றிடிய அம்பொனின் திருவரைக்
கிண்கிணி கிண்கிணின் கிணினெனக்
குண்டல மசைந்திளங் குழைகளிற் ப்ரபைவீச”

-(அந்தகன்) திருப்புகழ்.

“செஞ்சர ணாதகீத கிண்கிணி நீபமாலை
திண்டிறல் வேல்மயூர முகமாறும்”

-(வஞ்சக) திருப்புகழ்.

சதங்கை:

சதங்கை திருவடியிலும், இடையிலும் அணியும் பொன்னும் மணியும் சேர்ந்த ஆபரணம். முருகவேள் அணிந்திருக்கும் சதங்கை நான்கு வேதங்களின் கீதங்களை ஒலிக்கும்.

“மறைசதுர் விதந்தெரிந்து வகைசிறு சதங்கை கொஞ்ச
மலரடி வணங்க என்று பெறுவேனோ”

-(அனைவரு) திருப்புகழ்.

தண்கழல்:

கழல் என்பது வீரர்கள் பாதத்தில் அணியுஞ் சிறந்த அணிகலமாகும். எந்தை கந்தவேளுடைய திருவடியில் விளங்கும் வீரக்கழலின் இனிய ஒலியைக் கேட்க இனிய யாழில் வல்லவ ளாகிய வாணிதேவி வந்து பொருந்துவர்.

“மதுரவாணியுற்ற கழலோனே” -(எதிரிலாத) திருப்புகழ்.

சிலம்பு:

வீரர்களும், கற்புடைய மாதர்களும் அணியும் ஒரு நல்ல கலன். கண்ணகியின் காற்சிலம்பு காரணமாக விளைந்த விளைவு உலகறிந்தது. கற்புடைய மாதர் பாதத்தில் தண்டை, சிலம்பு முதலிய ஆபரணங்களை அணிவதன் காரணம் யாதெனின் அவ்வாபரணங்களின் ஒலியைக் கேட்டு ஆடவர் விலகி நிற்கும் பொருட்டாகும்.

இங்கே முருகவேள் திருவடியில் விளங்கும் சிலம்பு ஞானமயமானது. அது பரவிந்து எனப்படும். எப்போதும் அடியார் அல்லல்கள் அகல அது இனிய நாதத்தைத் தரும்.

“இனியநாத சிலம்பு புலம்பிடும்

அருண ஆடக கிண்கிணி தங்கிய அடிதாராய்”

-(கமலமாதா) திருப்புகழ்.

தந்தையினை முன்பரிந் தின்பவரி கொண்டு நன் சந்தொட மனைந்து நின்றன்பு போல:

முருகவேள் தன் தந்தையாராகிய சிவபிரானது திருமுன் மிக்க அன்புடன் திருநடனம் புரிவர். அக்குழந்தையின் திரு நடனத்தைக் கண்டு பிறைசூடிய பெருமான் பெரிதும் மகிழ்வார். “அது போன்ற நடனத்தை அடியேனுக்கும் காட்டியருள் வாய்” என்று வேலவனை வேண்டுகின்றனர்.

உலகங்களெல்லாம் அசைந்து உய்வுபெறும் பொருட்டு ஞானப் பெருவெளியில் அநவரதத் தாண்டவஞ் செய்யும்

நடனசபாபதி களிக்க அவர்முன் குழந்தைக் குமரவேன் திருநடனம் புரிவர். “பாம்புக்கால் பாம்பறியும்” என்றபடி நடனத்தின் நுட்பதிட்பங்களை நடராஜர்தானே அறிவர்.

சிந்து வேலும்:

வேல்-வெல் என்ற முதனிலை நீண்ட தொழிற்பெயர். எல்லாவற்றையும் வெல்லுவது அறிவேயாகும். அறிவு ஒளிமயமானது ஆதலின் ஒளியை வீசும் வேலாயுதம் என்றனர்.

கண்குளிர என்றன்முன் சந்தியாவோ:

“இறைவனே! தேவரீரது திருத்தந்தையார் திருமுன் நடித்தருளியது போல் அடியேனது கண்கள் குளிர உமது திருநடனக் கோலந்தோன்றியருள வேண்டும்” என்று அடிகள் அறுமுக வள்ளலை வேண்டுகின்றனர்.

புண்டரிக ரண்டமும் கொண்டபகிரண்டமும் பொங்கியெழ:

சூரபன்மனது போர்க்களத்தின் வெம்மையால் பிரமாண்டமும் அதைச் சூழ்ந்துள்ள பகிரண்டமும் கொதிப்புற்று இடருற்றன.

எங்கினும் வளர்ந்து:

சூரபன்மனுக்கு வேற்பெருமான் விசுவரூபம் காட்டியருளியபோது எல்லாம் தன்னுள் அடங்க எங்குமாய் நின்றனர்.

முருகவேள் திருப்பெருவாடிவம் (விஸ்வரூபம்)

சூரபன்மனது துணைவர்களும் சேனைகளும் அழிந்தனர். சூரபன்மன் மலையாகவும், கடலாகவும், நெருப்பாகவும், காற்றாகவும், இருளாகவும், தானவராகவும், வானவராகவும் இவ்வண்ணம் பல்வேறு வடிவங்களைத் தாங்கிப் பெரும்போர் புரிந்தனன். கந்தவேள் அவ்வடிவங்கள் மாய, சூரபன்மன் சிறிது தளர்வெய்தினன். தளர்வுற்ற பொழுது ஞானத்தைப் போதிக்க வேண்டும். தனஞ்சயன் தளர்ந்தபோது கண்ணன் கீதையை உபதேசித்தனரன்றோ? அளவற்ற தவஞ்செய்த சூரபன்மனுக்குத் தனது திருப்பெரு வடிவத்தைக் காட்டியருள எம்பெருமான் திருவுளங் கொண்டனர்.

கூறிமற் றினைய தன்மை குரைகட லுலகந் திக்கு
மாறிலாப் புவன மண்டம் வானவ ருயிர்கள் யாவும்
ஆறுமா முகத்து வள்ளல் மேனியில் அமைந்த தன்றி
வேறிலை யென்ன ஆங்கோர் வியன்பெரு வடிவங்
கொண்டான்.

திருப்பெருவடிவில் எல்லாம் அடங்கின

உள்ளடியில் எல்லா மலைகளும், திருவடியின் முற்
பாகத்தில் கடல்கள் யாவும், திருவடியின் விரல்களில் இடியும்,
நட்சத்திரங்களும், கிரகங்களும்; அழகிய பரடுகளில் வருணனும்
குபேரனும் நிருதியும் இராக்கதரும் அடங்கினார்கள்.

கணைக்காலில் முனிவர்களும், தெய்வமணிகளும்; முழந்
தாளில் வித்யாதரர் முதலியோரும்; தொடையில் இந்திரனும்,
இந்திரகுமரன் சயந்தனும்; தொடை மூலத்தில் இயமனும்,
காலனும்; அரையின் முற்பக்கத்தில் அசுரர்களும்; விலாப்
பக்கத்தில் தேவர்கள் யாவரும் அடங்கினார்கள்.

மூலாதாரத்தில்-நாகர்களும்; கோசத்தின் நுனியில்
அமிர்தமும்; உந்தியில்-உயிர்களும்; மார்பில்-எல்லாக் கலை
களும்; முப்புரி நூலில்-ஞானமும்; நுனிமயிரில்-அண்டங்களும்,
உள்ளங் கையில் சகல போகப் பொருள்களும்; தோள்களில்-
திருமாலும் பிரமனும் அடங்கினார்கள்.

கைவிரல்களில்-தெய்வப் பெண்களும்; கண்டத்தில்
நாதமும் அக்கினியும், வாயில்-வேதங்களும்; பல்லில்-எழுத்துக்
களும்; நாவில்-ஆகமங்களும்; இதழில்-ஏழு கோடி மந்திரங்
களும்; நாசியில் வாயுவும் அடங்கினார்கள்.

திருக்கண்களில்-சந்திரனும் சூரியனும்; செவியில்-திசை
களில் உள்ள நூறு உருத்திரர்களும்; நெற்றியில் குடிவையும
(ஓங்காரம்); சென்னியில் சிவபெருமானும் அடங்கினார்கள்.

இறுதியு முதலுமில்லா இப்பெரு வடிவந் தன்னைக்
கறைவிட முறமுஞ் சூரன் கண்டுவிம் மிதத்தின் நிற்ப
அறிவரும் உணர்தல் தேற்றா ஆறுமா முகத்து வள்ளல்
சிறிதுநல் லுணர்ச்சி நல்க இனையன செப்ப லுற்றான்.

கோலமா மஞ்ஞை தன்னில் குலவிய குமரன் றன்னைப்
பாலனென் றிருந்தேன் அந்நாள் பரிசிவை உணர்ந்திலேன் யான்

மாலயன் நனக்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தியிம் மூர்த்தி யன்றோ?

அண்டர்கள் முனிவர் ஏனோர் அகிலமுங் காட்டி யண்ணல்
கொண்டிடு படிவ முற்றுங் குறித்தியார் தெரிதற் பாலார்
எண்டரு விழிகள் யாக்கை யெங்கணும் படைத்தோர்க் கேனும்
கண்டிட வநந்த கோடி கற்பமுங் கடக்கு மன்றே.

சீர்க்கும ரேசன் கொண்ட திருப்பெரு வடிவந் தன்னில்
ஏர்க்குறும் ஒளியுஞ் சீரும் இளமையும் எழிலும் எல்லாம்
ஆர்க்குள உலகில் அம்மா! அற்புதத் தோடும் பல்கால்
பார்க்கினும் தெவிட்டிற் நில்லை இன்னும்மென் பார்வை

தானும்.

புண்டரிகர் தந்தையுஞ் சிந்தைகூர:

மாவலிபால் மூவடி கேட்டு, திரிவிக்ரமவடிவங்கொண்டு
ஈரடியால் மூவுலகங்களையும் திருமால் அளந்தனர். அவர்
இத்திருப்பெரு வடிவத்தை நோக்கி, தான் கொண்ட பெரு
வடிவம் முருகவேள் திருப்பெருவடிவத்தில் ஒரு சிறு
அணுபோல் அடங்கியிருப்பதைக் கண்டு அற்புதமும் அன்புங்
கொண்டனர்.

கொண்ட நடனம் பதம்:

திருமுருகன் அத்திருப்பெருவடிவங் கொண்டு நடித்
தருளினர்.

செந்திலிலும் என்றன்முன் கொஞ்சி
நடனங்கொளும் கந்தவேளே:

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் திருச்செந்தூரைத் தெரிசிக்க
விரும்பிச் சென்றனர். அவர் சென்ற சமயம் மாசி மாதம்,
திருச்செந்தூரில் பிரம்மோத்தசவம், ஏழாந்திருநாள். ஆறுமுக
சுவாமி சிறந்த அணிகலன்களுடன் மலர் மாலைகள் புனைந்து
நீலக்கடலில் சிவந்த ஞாயிறு உதயமாகும் போது, அருட்
கடலிலிருந்து எழுந்து வருவது போல் விலாமிச்சம்வேர்
விமானத்தில் எழுந்தருளி வருகின்றனர். கண்கொள்ளாக்காட்சி.
பல்லாயிரம் அன்பர்கள் திரண்டு, விண்ணருவியென்னக்
கண்ணருவி பெய்து சேவிக்கின்றனர். “ஹரஹர சுப்ரமண்யோம்”
“முருகா! முருகா! வேல்! வேல்!” என்ற ஒலிகள் விண்ணைப்

பிளக்கின்றன. கள்ளமில்லாத அடியார் உள்ளம் உருகி வள்ளல் பெருமானது புகழை கனியமுதமன்ன பாடல்களால் இனிய இசையுடன் பாடுகின்றனர். ஆடுகின்றனர். அன்று மாலையில் தங்கச்சப்பரத்தில் பெருமான் எழுந்தருளி பவனி வருகின்றனர்.

இந்த அற்புதக் காட்சிகளை அருணையடிகள் கண்டு தேனுண்ட வண்டுபோல் மகிழ்ந்தனர். “முருகா! என்னே உன் திருவோலக்கச் சிறப்பு? இரு கண்கள் போதுமா? எண்ணில்லாத கண்கள் இல்லையே! எந்தாய்! இத்துணைத் திருவாபரணங்களைப் புனைந்து காணக்காணத் தெவிட்டாத காட்சியுடன் விளங்குகின்றனையே. இப்படியே சிறிது நடித்தருளும். உமது திரு நடனங் காண விழைகின்றேன். கருணைபுரியும்” என்று வேண்டினர். ஆறுமுகக் கடவுள் அருணகிரிநாதரைப் பின்புறம் வரச் செய்து, பின்புறத்தில் திருநடனம் புரிந்து நடனக் காட்சியைத் தந்து அருள்புரிந்தனர். பெருமானின் நடன அலங்காரத்தை ஏழாம் திருவிழா மாலையில் தங்கச் சப்பரத்தில் எழுந்தருளும்போது பின்புறத்தில் இன்றும் தெரிசிக் கலாம்.

முன்னே சூரபன்மனுக்குத் திருப்பெருவடிவங்காட்டி நடித்த திருவடிகள் இப்போது திருச்செந்தூரிலும் நடித்தருளியது. “செந்திலிலும்” என்ற எச்சவும்மையால் சிதம்பரத்திலும், கொடுங்குன்றத்திலும் தனக்குக்காட்டிய திருநடனத்தைக் குறித்தனர்.

சந்தமண முண்டிடும்:

குறமகளாகிய வள்ளிபிராட்டியின் திருமேனியில் அணிந்துள்ள சந்தனத்தின் நறுமணத்தை முருகவேள் முகக்கின்றனர். ஏன்? சந்தனம் பிறப்பது பொதியமலையில் எனவே, சந்தனத்தில் தமிழின் இனிய குளிர்ந்த மணம் உண்டு. தமிழ்க்கடவுளாகிய முருகன் அத்தமிழ்ச் சந்தனத்தின் நறுமணத்தை நுகர்கின்றனர்.

கும்பமுனி கும்பிடுந் தம்பிரானே:

தமிழ் முனியாகிய அகத்தியர் வணங்குந் தனிப் பெருந்தலைவர் முருகர்.

கருத்துரை

திருப்பெருவடிவங்கொண்டு நடத்த திருவடிகளின்
நடனத்தைச் செந்திலிலும் காட்டியருளிய கந்தவேளே!
தேவரீரது அழகிய திருவுருவம் எனது கண்குளிரத் தோன்ற
வேண்டும்.

9

அந்தகன் வருந்தினம் பிறகிடச்
சந்ததமும் வந்துகண் டரிவையர்க்
கன்புருகு சங்கதந் தவிரமுக் குணமாள்
அந்திபக லென்றிரண் டையுமொழித்
திந்திரிய சஞ்சலங் களையறுத்
தம்புய பதங்களின் பெருமையைக் கவிபாடிச்
செந்திலை யுணர்ந்துணர்ந் துணர்வுறக்
கந்தனை யறிந்தறிந் தறிவினிந்
சென்று செரு குந்ததந் தெளிதரத் தணியாத
சிந்தையு மவிழ்ந் தவிழ்ந் துரையொழித்
தென்செய லழிந்தழிந் தமிழியமெய்ச்
சிந்தைவர என்றுநின் தெரிசனைப் படுவேனோ
கொந்தவிழ் சரண் சரண் சரணெனக்
கும்பிடு புரந்தரன் பதிபெறக்
குஞ்சரி குயம்புயம் பெறஅரக் கருமாளக்
குன்றிடிய அம்பொனின் திருவரைக்
கிண்கிணி கிண்கிணின் கிணினெனக்
குண்டல மசைந்திளங் குழைகளிற் ப்ரபைவீசத்
தந்தன தனந்தனந்த தனவெனச்
செஞ்சிறு சதங்கைகொஞ் சிடமணித்
தண்டைகள் கலின்கலின் கலினெனத் திருவான
சங்கரி மனங்குழைந் துருகமுத்
தந்தர வருஞ்செழுந் தளர்நடைச்
சந்ததி சகந்தொழுஞ் சரவணப் பெருமானே.

பதவுரை

கொந்து அவிழ்சரண்-பூங்கொத்துக்கள் மலர்ந்துள்ள தேவரீரது திருவடிகளே, சரண் சரண் என-அடைக்கலம் அடைக்கலம் என்று சொல்லி அபயம் புகுந்து, கும்பிடு புரந்தரன்-வணக்கம் புரிந்த இந்திரன், பதிபெற-தனது பொன்னுலகத்தைப்பெற்று இன்புறவும், குஞ்சரி குயம் பெற-தேவயானையால் வளர்க்கப்பட்ட தேவயானையம்மையாரது தனங்கள் தேவரீரது புயாசலங்களைப்பெறவும், அரக்க (உம்-அசை) மாள-இராக்கதர்கள் அழிவெய்தவும், குன்று இடிய-கிரௌஞ்சமலை தூள்பட்டு இடியவும், அம் பொனின் திருவரை கிண்கிணி-அழகியதும் பொன்னாலாகியதுமாகிய திருவரையிலுள்ள சதங்கையானது, கிணின் கிணின் கிணின் என-கிணின் கிணின் என்று இனிமையாகச் சப்திக்கவும், இளம் குழைகளில்-இளமையான செவிகளில், குண்டலம் அசைந்து பிரபைவீச-குண்டலமாகிய காதனிகள் மெல்ல அசைந்து ஒளி செய்யவும், செம் சிறு சதங்கை-பாதத்தில் அணிந்துள்ள அழகிய சிறு சதங்கைகள், தந்தனம் தனம் தனம் தன என கொஞ்சிட-தந்தனம்*தனம் தனம் தன என்று மிகுந்த இனிமையாகக் கொஞ்சி ஓசையைச் செய்யவும், மணித்தண்டைகள்-இரத்னமணிகளால் செய்துள்ள தண்டைகளானது, கலின் கலின் கலின் என-கலின் கலின் கலின் என்று ஒலிக்கவும், திருவான-சர்வமங்களங்களுக்கும் உறைவிடமான மகாலட்சுமியாகிய, சங்கரி-சுகத்தைக் கொடுப்பவளாகிய பார்வதியம்மையார் மனங்குழைந்து-அன்பின் மிகுதியால் மனங்குழைந்து, உருகமுத்தந்தர-உள்ளம் உருகி முத்தங்கொடுக்கவும், வரும்செழுந்த தளர்நடை-மெல்ல அசைந்து அசைந்து வருகின்ற அழகிய தளர் நடையுடைய, சந்ததி-இளங்குமரனே, சகம் தொழும்-உலகமெல்லாம் கைகூப்பி வந்தனம் புரிகின்ற, சரவண-சரவண தடாகத்தில் உய்யும் பொருட்டு வெளிப்பட்ட, பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே அந்தகன் வரும் தினம் பிறகிட-அடியேனுடைய உயிரைப்பற்ற கூற்றுவன் வருகின்ற நாளில்புறங்கொடுத்து ஓடவும், சந்ததமும் வந்து கண்டு-சதாகாலமும் விலைமகளிர் வீதியில் வந்து அவர்களது அழகைப் பார்த்து, அரிவையர்க்கு-அந்தப் பொது மாதர்களிடத்தில், அன்பு உருக-அன்பு வைத்து மனம் உருகுகின்ற, சங்கதம் தவிர-நட்பானது நீங்கவும், முக்குணம் மாள-சத்துவம் இராசம் தாமசம் என்ற மூன்று குணங்களும் மாண்டு போகவும், அந்திபகல்என்ற இரண்டையும் ஒழித்து-மறப்பு நினைப்பு (கேவல சகலம்) என்கிற இரண்டு அவஸ்தைகளையும் அடியோடு ஒழித்து, இந்திரிய சஞ்சலங்களை அறுத்து-மெய் வாய் கண் நாசி செவி என்ற ஐம்பொறிகளால் உண்டாகிற துன்பங்களை அடியோடு நீக்கி, அம்புய பதங்களின் பெருமையைக் கவிபாடி-தாமரைமலரையொத்த தேவரீரது

திருவடிகளின் பெருமைகளை அமைத்து பாமாலைகளைப் பாடி, செந்திலை உணர்ந்து உணர்ந்து உணர்வுஉற-திருச்செந்திலம்பதியில் தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தத்துவத்தையும் செந்திற்பதியின் உட்கருத்துக்களையும் ஓங்காரவடிவமாக ஆலயம் அமைந்திருக்கின்ற திறத்தையும் மெய்யறிவால் உணர்ந்து அம்மெய்யறிவு நிறைவடையவும், கந்தனை அறிந்து அறிந்து-கந்தனாகிய நினது சொரூப லக்ஷணத்தையும் தடஸ்த லட்சணத்தையும் அறிந்து, அறிவினில் சென்று செருகும் தடம் தெளிதர-அந்த அறிவின் வழியிலே சென்று உண்மைப் பொருளைச் சேருகின்ற முத்திநெறி இன்னதென்று தெளிவடையவும், தணியாத சிந்தையும் அவிழ்ந்து அவிழ்ந்து-சாந்தியையடையாத (கல்போன்ற) மனமானது நெகிழுந் தன்மையையடைந்து, உரையொழித்து-சொல்லற நின்று, என் செயல் அழிந்து அழிந்து அழிய-என் செயலால் எல்லாம் நடைபெறுகின்றதென்ற தற்போதமானது அடியோடு அழியவும், மெய்சிந்தை வர-உண்மையறிவானது உண்டாகவும், என்று-எந்த நாளில், நின் தெரிசனைப்படுவேனோ-தேவரீரது திவ்ய தரிசனம் கிடைக்கப் பெறுவேனோ?

பொழிப்புரை

பூங்கொத்துக்கள் மலர்கின்ற தேவரீரது திருவடியில் அடைக்கலம் என்று கூறி அபயம் புகுந்து வணங்கிய தேவேந்திரன் தனது பொன்னுலகத்தைப் பெற்று இன்பத்தையடையவும், ஐராவதத்தால் வளர்க்கப்பெற்ற தேவயானையம்மையாரது தனங்கள் நினது புயாசலங்களைப் பெறவும், அரக்கர்கள் மாளவும், கிரௌஞ்சவெற்பு தூள்பட்டு இடியவும், அழகியதும் பொன்னாலாகியதுமாகிய நினது திருவரையிற்கட்டியுள்ள சதங்கைகள் கிணின் கிணின் கிணின் என்று இனிய ஒலியைச் செய்யவும், இளஞ் செவிகளில் குண்டலங்கள் மெல்ல அசைந்து ஒளி வீசவும், திருவடியில் அணிந்துள்ள அழகிய சிறு சதங்கைகள் தந்தனம் தனம் தனம் தன என்று இனிமையாகக் கொஞ்சி சப்திக்கவும், இரத்த மணிகளாலாகிய தண்டைகள் கலின் கலின் கலின் என்று ஒலிக்கவும், சர்வமங்களங்களுக்கும் உறைவிடமானவரும், சுகத்தைக் கொடுப்பவருமாகிய உமாதேவியார் அன்பின் மிகுதியால் மனமானது குழைந்து உருகி முத்தங் கொடுக்கவும் மெல்ல வருகின்ற அழகிய (இளம் பருவத்தின்) தளர்நடையுடைய புதல்வரே! உலகெலாம் வழிபட்டு வணங்குகின்ற சரவணோற்பவரே! பெருமையிற் சிறந்தவரே! அடியேனது

ஆவியைப் பற்றுவதற்காக வருகின்ற நாளில் இயமன் பிறகிட்டு ஓடவும், தினந்தோறும் பொதுமகளிர் இடத்திற் சென்று அவர்களது புற அழகைக்கண்டு அதில் ஈடுபட்டு அன்பு கொண்டு மனம் உருகி அவர்களிடத்திற் பொருந்துகின்ற சினேகமானது நீங்கவும், சத்துவம், இராஜஸம், தாமஸம், என்ற முக்குணங்களும் இறந்துபடவும், நினைப்பு மறப்பு என்ற இரண்டையும் ஒழித்து, ஐம்பொறிகளால் உண்டாகிற துன்பங்களை நீக்கி, தேவரீரது, திருவடிகளின் பெருமைகளை அமைத்து பாமாலைகளைப் பாடி தாம் எழுந்தருளியுள்ள திருச்செந்தூரின் தத்துவத்தையும் அது கடற்கரையில் அமைந்திருப்பதன் காரணத்தையும் பிரணவாகாரமாக ஆங்கு ஆலயம் அமைந்திருக்கின்ற நிலையையும் உணர்ந்து மெய்யுணர்வடையவும், கந்தனாகிய தேவரீரை உள்ளபடி அறிந்து அறிவு மார்க்கத்தில் சென்று உண்மைப் பொருளைச் சேருகின்ற முத்திநெறி இதுவே என்று தெளிவுறவும், தணிதலையடையாத எனது மனமாகிய கல்லானது உருகி நெகிழ்ச்சியடைந்து உரையற்று என் செயலால் எல்லாம் நிகழுகிறதென்ற தற்போதம் அறவே அழிந்து உண்மை ஞானம் வரவும் தேவரீரது அருள் வடிவின் திவ்ய தெரிசனையை அடியேன் என்று பெறுவேன்?

விரிவுரை

அந்தகன் வருந்தினம் பிறகிட:

குமார்க் கடவுளது தெரிசனைப்பட்டவர்களைக் கண்டால் இயமன் பிறகிட்டு ஓடுவன்; இதனை,

“மறலிபடை யம்புரமு மீதோட வேபொருது
விருதுபல முறைமுறையி லேயுதி வாதுசெய்து
மதலையொரு குதலையடி நாயேனையாள இங்ங்
வந்திடாயோ”

(உறவின்முறை) திருப்புகழ்.

குமார சரணஞ் சரணமென் றண்டர் குழாந் துதிக்கும்
அமரா வதியிற் பெருமாள் திருமுகம் ஆறுங் கண்ட
தமராகி வைகுந் தனியான ஞான தபோதனர்க்கிங்
கெமராசன் விட்ட கடையேடு வந்தினி யென்செயுமே.

-கந்தரலங்காரம் (87)

இயமன் தனது தூதுவர்களைப் பார்த்து சிவமூர்த்தியை நினைந்து வணங்கி “தூதர்களே! சிவபெருமானுடைய அடியார்களைக் கண்டால் நீங்கள் பயபக்தியுடன் வணங்கி எவ்வளவு தூரமாகச் செல்ல முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் அகன்று செல்லுங்கள்” ஏன்று கூறுகின்றனன். மார்க்கண்டேயரைப் பற்றச் சென்று உதையுண்டதை மறப்பனோ?

தொழுது நமனுந்தன் தூதுவர்க்குச் சொல்லும்
வழுவில்சீர்க் காளத்தி மன்னன்-பழுதிலாப்
பத்தர்களைக் கண்டாற் பணிந்தகலப் போமின்கள்
எத்தனையுஞ் சேய்த்தாக என்று.

-பதினோராந் திருமறை.

சந்ததமும் வந்து...சங்கதந்தவிர:

தினந்தோறும் பெண்களுடைய அழகைக்கண்டு மன. முருகி அவர்களது நட்பில் ஈடுபடுகின்ற அவத் தொழிலை அறவே ஒழிக்க வேண்டும். இதனாலன்றோ இராமலிங்க அடிகள் “மருவு பெண்ணாசையை மறக்கவே வேண்டும்” என்று தேற்றேகாரத்தால் இறைவனைக் குறையிரந்தனர்.

முக்குணம் மாள:

இறைவனுடைய அருட்குணத்தில் திளைத்து சிவயோகத்தில் வீற்றிருப்பார்க்கு முக்குணமும் நாசமடையும்.

“நின்னை யுணர்ந்துணர்ந் தெல்லா மொருங்கிய
நிர்க்குணம்பூண்
டென்னை மறந்திருந்தேன் இறந்தே விட்ட திவ்வுடம்பே”
அலங்காரம் (19)

அந்தி பகல் எனறிரண்டையு மொழித்து:

அந்தி-மறப்பு, பகல்-நினைப்பு, (கேவல சகலம்) நினைப்பும் மறப்பும் அற்றார்க்கே இறைவனது தெரிசனம் உண்டாகும். நினைப்பு மறப்பு நீங்கப் பெறுதல் அவசியம். இதனை அருணகிரிநாதர் பலவிடங்களில் கூறியுள்ளார்.

“அந்திபகலற்ற நினைவு அருள்வாயே”

-(ஐங்கரனை) திருப்புகழ்

“இதமகிதம் விட்டுருகி இரவுபகலற்ற விடம்
எனதென விருக்கைபுரி யோகப் புராதனனும்”

-திருவகுப்பு (12)

“பரமானந்தத்தே தேங்கார் நினைப்பு மறப்பு மறார்”

-அலங்காரம் (55)

“இராப்பகலற்ற இடத்தே இருக்கை எளிதல்லவே”

-அலங்காரம் (74)

“கருதா மறவா நெறிகாண எனக்
கிருதாள் வனசந் தரவென் நிசைவாய்”

-அநுபூதி (21)

பிற ஆன்றோர்கள் வாக்குகளையும் நோக்குக.

“நினைப்பு மறப்பு மிலாதவர் நெஞ்சம்
வினைப்பற் றறுக்கும் விமல னிருக்கும்” -திருமந்திரம்.

“இரவுபக லில்லா இன்ப வெளியூடே
விரவி விரவிநின் றுந்தீபற”

-திருவுந்தியார்.

“கங்குல்பக லறநின்ற எல்லையுள தெது” -தாயுமானார்.

இந்திரிய சஞ்சலங்களையறுத்து:

நினைப்பும் மறப்பும் அற்றவர்க்குப் பொறிபுலன்களா
லுண்டாகும் துன்பங்கள் தானே நீங்கும். தூங்கியோன்
கைப்பொருள் தானே வீழ்வதுபோல் என்றுணர்க.

“இந்திரிய தாப சபலமற வந்து நின்கழல் பெறுவேனோ”

-(ஓலமறைகள்) திருப்புகழ்.

அம்புயப் பதங்களின் பெருமையைக் கவிபாடி:

இறைவனுடைய திருவடிக் கமலங்களின் பெருமையை
அமைத்துக் கவி பாடுதல் நினைப்பும் மறுப்பும் நீங்குதற்குச்
சாதனமாம். அத்திருவடியின் பெருமையை அருணகிரியார்
பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“ஆலமுண்டகோன் அகண்ட லோக முண்ட மால் விரிஞ்சன்
ஆரணங்கள் ஆகமங்கள் புகழ்தான்”

-(தோலெலும்பு) திருப்புகழ்.

“வீடுஞ் சுரர் மாமுடி வேதமும் வெங்
காடும் புனமுங் கமமுங் கழலே”

-அநுபூதி (44)

“வேதாமுதல் விண்ணவர் சூடு மலர்ப்பாதா” -அநுபூதி (36)

செந்திலை யுணர்ந்து உணர்ந்து:

அலைகள் வந்து ஓய்வடைகின்ற இடமாதலால் செந்திலுக்கு அலைவாய் என்று மற்றொரு பெயருமுண்டு. நினைப்பு மறப்புக்களாகிய அலைகள் வலியற்று அவனது திருவடியில் வந்து ஓடுங்க கடற்கரையில் எம்பெருமான் உறைகின்றனன். “பிறவிக்கடலில் வீழ்ந்தோரை எனது திருவடியாகிய ஓடத்தால் முத்திக்கரை சேர்ப்பதற்காகக் கடற்கரையில் யான் வசிக்கின்றனன்” என்ற குறிப்பைக் காட்டுவதற்காகவே முருகன் திருச் செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ளான்.

“யாதுநிலை யற்றலையும் ஏழுபிற விக்கடலை
ஏறவிடுநற் கருணை ஓடக்காரனும்” -திருவகுப்பு (4)

“சுவர்க்கலோக மீகாம சமஸ்தலோக பூபால
தொடுத்தநீப வேல்வீர வயலூரா”

-(அனித்த) திருப்புகழ்.

தூண்டுகை விநாயகர் ஆலயத்திலிருந்து புறப்பட்டு ஆனந்த விலாசஞ் சென்று வதனாரம்ப தீர்த்தஞ் சென்று ஷண்முக விலாசத்தின் வழியே சென்று சுவாமி தரிசனஞ் செய்து திரும்பினால் அப் பிராகாரம் பிரணவாகாரமாக அமைந்திருக்கும் தன்மை கண்கூடு. முருகத் தலங்களுள் செந்திலம்பதி தலைசிறந்தது. சுவாதிஷ்டான சேஷத்திரம். அளக்கற்கரும் பெருமையுடைத்து. இத் தெய்வீகத் தலத்தை அருணகிரியார் பிறபாடல்களில் கூறியவாறுங் காண்க.

“செந்திலென் றவிழவுள முருகிவரும் அன்பிலன்”

-(கொடியனைய) திருப்புகழ்.

“சங்கங் கஞ்சங் கயல் சூழ்தட
மெங்கெங்கும் பொங்க மகாபுநி
தந்தங்குஞ் செந்திலில் வாழ்வுயர் பெருமானே”

-(வஞ்சங்கொண்) திருப்புகழ்.

“கயிலைமலையனைய செந்திற் பதிவாழ்வே”

-(இயலிசை) திருப்புகழ்.

“திருச்செந்திலை யுரைத்துய்ந்திட அறியாரே”

-(தரிக்குங்கலை) திருப்புகழ்.

கந்தனையறிந்து அறிந்து:

கந்தப்பெருமானுடைய சொருப லட்சணத்தையும், தடஸ்த லட்சணத்தையும் அறிந்து.

அறிவினிற் சென்று:

ஞானமார்க்கத்திற் செல்லுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் சென்றால் உண்மைப் பொருளை நிச்சயமாக அடையலாம் தணியாத சிந்தை அப்போதுதான் சாந்தியை அடைந்து நெகிழும். சொல்லற்ற நிருவிகற்ப சமாதி கைகூடும்.

என்செயல் அழிந்து:

எல்லாம் சிவன் செயலென உணர்ந்து, தன் செயலால் நடைபெறுகின்றதென்ற தற்போதை அறவே ஒழிந்து தன் வசமற்றுப் பரவசமுற்றுறைதல் வேண்டும்.

நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்றபின் னாதன்

தன்செயல் தானேயென் றுந்தீபற

தன்னையே தந்தானென் றுந்தீபற.

-திருவுந்தியார்.

தெரிசனைப் படுவேனோ?:

முருகப்பெருமானுடைய தெரிசனையுண்டாயின், அந்த கன் பிறகிடுதலும், அரிவையர்க்கு அன்புருகு சங்கதந் தவிர் தலும், முக்குணமொழிதலும், அந்திபகலழிதலும், இந்திரிய சஞ்சலங்களுதலும், அம்புயப்பதங்களின் பெருமையைக் கவிபாடுதலும், செந்திலை உணர்தலும், கந்தனையறிதலும், அறிவினிற்சென்று தெளிதலும், தணியாத சிந்தையவிழ்தலும், உரை ஒழிதலும், தன் செயலழிதலும், மெய்ச்சிந்தை யடைதலும் உண்டாகும்.

சரண் சரண் சரணெனக் கும்பிடு புரந்தரன் பதிபெற:

சிவபெருமான்பால் வரம் பெற்றுத் தருக்கிய சூரபன் மனுடைய கொடுமைக்கு அஞ்சி இந்திரன் பத்தினியுடன்

மேருகிரியின் ஓர்சார் குகைக்குள் ஒளிர்ந்திருந்தனன். அக் காலத்தில் சூரபன்மன் பானுகோபனை ஏவி இந்திரலோகத்தை தீவாய்ப்படுத்தி இந்திரன் மகனாகிய சயந்தனையும் தேவர்களையும் தேவமாதர்களையும் சிறைப்படுத்தினன். இந்திரன் தனது உலகத்தையும் மகனையும் இழந்து பல யுகங்களாக வருந்தி இனி உய்வு பெறுங்காலமு முண்டோ? என ஏங்கி சிறகற்ற பறவை போல் தளர்ந்த மனமுடையவனாய் எந்தை கந்தவேளிடமெய்தி “அமரர் பயந்தவிர்க்குங் குமர நாயக! மூவர் முதல்வ! வேற்படை விமல! நின் திருவடியே சரணம்; உன்னை யொழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன், புகலிடம் வேறில்லை; தஞ்சம் தஞ்சம்; எளியேனைக் காத்தல் நின் கடன்” என்று கதறிமுறையிட்டனன். வேண்டுவோர் வினைப்பகையறுத்து வேண்டிய போகங்களை நல்கும் வேலாயுதக்கடவுள் சூராதிய வுணர்களை கொன்று, இந்திரன் மகனையும் தேவமாதர்களையும் சிறை மீட்டு இந்திரனுக்குப் பொன்னுலகளித்துப் பொன்றா வாழ்வில் இருத்தினர்.

“வால குமர குக கத்த குன்றெறி
வேல மயில என வந்து கும்பிடு
வான விபுதர்பதி யிந்தரன் வெந்துயர் களைவோனே”
-(ஓலமறை) திருப்புகழ்.

திருவரைக்கண்கிணிகிணின் கிணின் கிணின் கிணின் என:

என்றுமகலாத இளமைக்காரனாகிய குழந்தை வேலனது இடையிலணிந்துள்ள சதங்கையின் ஓசை பதினாலுலகங்களுங் கேட்டது. அதன் இன்னோசையால் உலகங்களெல்லாம் மகிழ்ந்தன. இதனை அருணகிரிநாதர் உரைக்குமாறு காண்க.

மண்கம முந்தித் திருமால் வலம்புரி யோசை யந்த
விண்கமழ் சோலையும் வாவியுங் கேட்டது வேலெடுத்துத்
திண்கிரி சிந்த விளையாடும் பிள்ளைத் திருவரையிற்
கண்கிணிகிணியோசை பதினாலுலகமுங் கேட்டதுவே.

-அலங்காரம் (93)

மணித் தண்டைகள் கலின் கலினை:

இணையற்ற வீரர்களது பாதத்தில் வீரகண்டாமணி கட்டுவது மரபு. முருகவேள் அதிபராக்ரம வீரராதலால்

இரத்தின மணிகள் பதித்த வீரகண்டாமணிகளும் தண்டைகளும் அவருடைய திருவடிகளில் மிளர்கின்றன.

“.....அணிமணித் தண்டையார்க்கும்
செழுமல ரடியுங் கண்டான் அவன்தவம் செப்பற்பாற்றோ”

-கந்தபுராணம்.

“கழலொலி தண்டையும் காலு மொக்கவந்து
வரமெனக் கருள்கூர்வாய்”

-(தமரகுரங்களும்) திருப்புகழ்.

“இனியநாத சிலம்பு புலம்பிடும்
அருண ஆடக கிண்கிணி தங்கிய அடிதாராய்”

-(கமலமாதா) திருப்புகழ்.

“இசைத்திடுஞ் சந்தபேத மொலித்திடுந் தண்டுடை சூழும்
இணைப்பதம் புண்டரீகம் அருள்வாயே”

-(வரைத்தடங்) திருப்புகழ்.

சகந்தொழுஞ் சரவணப் பெருமாளே:

மொழியுஞ் சமயமனைத்துக்கும் முதல்வனானபடியால் முருகப்பெருமானை உலகமெலாம் வணங்குகின்றன. யாவர் எத்தெய்வத்தை வணங்கினும் அவ் வணக்கம் முருகனையே சாரும்.

“நவலோகமுங் கைதொழு நிசதேவலங்கிருத
நலமான விஞ்சைகரு விளைகோவே”

-(சிவனார்) திருப்புகழ்.

கருத்துரை

சகமெல்லாம் தொழுகின்ற சரவணபவரே! பெருமையிற் சிறந்தவரே! கூற்றுவன் பிறகிட்டு ஓடவும் பொதுமகளிர் சினேகம் நீங்கவும், முக்குணங்கள் ஒழியவும், செந்திலம்பதியின் தத்துவத்தையுணர்ந்து மெய்ஞ்ஞானத்தை யடையவும், தேவரீரையுள்ளபடி யறிந்து, முத்திநெறி இதுவே என்று தெளிவுறவும், என்மனமாகிய கல்லானது உருகி தற்போதம் அழிந்து உண்மையான அறிவு வரவும் தங்கள் தெரிசனையை அடியேன் பெறவேண்டும்.

10

அருணமணி மேவு பூஷித ம்ருகமத படர லேபன
 அபிநவ விசால பூரண அம்பொற் கும்பத் கனமோதி
 அளிகுலவு மாதர் லீலையின் முழுகியபி ஷேக மீதென
 அறவுமுற வாடி நீடிய அங்கைக் கொங்கைக் கிதமாகி
 இருணிறைய மோதி மாலிகை சருவியுற வான வேளையி
 லிழைகலைய மாத ரார்வழி யின்புற் றன்புற் றழியாநீள்
 இரவுபகல் மோக னாகியெ படியில்மடி யாமல்

யானுமுன்

இணையடிகள் பாடி வாழ னெஞ்சிற் செஞ்சொற்

றருவாயே

தருணமணியாட ராவுணி குடிலசடி லாதி யோதிய
 சதுர்மறையி னாதி யாகிய சங்கத் துங்கக் குழையாளர்
 தருமுருக மேக சாயலர் தமரமக ராழி சூழ்புவி
 தனைமுழுதும் வாரி யேயமு துண்டிட்டண்டர்க்

கருள்கூரும்

செருமுதலி மேவு மாவலி யதிமதக போல மாமலை
 தெளிவி னுடன் மூல மேயென முந்தச் சிந்தித்

தருளமாயன்

திருமருக சூரன் மார்பொடு சிலையுருவ வேலையேவிய
 ஜெயசரவ ணாம னோகர செந்திற் கந்தப்பெருமானே.

பதவுரை

தருண-இளமையையும், மணி-இரத்தினமணிகளையும், ஆடு-
 ஆடலையும் உடைய, அராஅணி-பாம்பையணிந்துள்ள, குடில சடில ஆதி
 - வளைந்த சடையையுடைய ஆதிப் பொருளும், ஓதிய சதுர்மறையின்
 ஆதியாகிய-ஓதியுள்ள நான்கு வேதங்களின் முதற்பொருளும், சங்க துங்க
 குழையாளர்-தூய சங்கினாலாகிய குழையையணிந்தவருமாகிய சிவ
 பெருமான், தரு முருக-தந்த முருகக் கடவுளே! மேக சாயலர்-நீலமேக
 நிறத்தினரும், தமர-ஒலியுடன் கூடிய, மகர ஆழிசூழ் புவிதனை முழுதும்-
 மகரமீன்கள் வாழ்கின்ற கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகமெல்லாம், வாரியே
 அமுது உண்டிட்டு-எடுத்து அமுதம் போல் உண்டவரும், அண்டர்க்கு

அருள்கூரும்-தேவர்கட்கு அருள் மிகுதியாகப் புரிபவரும், செரு முதலி - போருக்குத் தலைவரும், மேவு விரும்பிய, மாவலி-பெரிய வலிமையையும், அதிமத கபோல-அதிக மதத்தைக் கொண்ட கன்னத்தையும் கொண்ட, மாமலை-பெரிய மலைபோன்ற கஜேந்திர யானை, தெளிவினுடன்- தெளிந்த அறிவோடு, மூலமே என-ஆதிமூலப் பொருளே! என்று அழைக்க, முந்த சிந்தித்து அருள்மாயன்-முற்பட்டு கருணையுடன் நினைத்து அருள்புரிந்த திருமாலின், திருமருக-திருமருகனாரே! சூரன்மார்பொடு-சூரனுடைய மார்பும், சிலை உருவ-கிளெரஞ்சமலையும் உருவுமாறு, வேலை ஏவிய-வேற்படையை ஏவிய, ஜெயசரவணா - வெற்றியையுடைய சரவணக் கடவுளே! மனோகர-மனத்திற்கு இன்பந் தருபவரே! செந்தில் கந்த-திருச்செந்தூரில் வாழுங் கடவுளே! பெருமானே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! அருணமணி மேவு பூஷித-சிவந்த இரத்தினமணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாய், ம்ருகமத-கஸ்தூரியும், பஃர-சந்தனமும் சேர்ந்த, லேபன்-கலனை அணிந்ததாய், அபிநவ-புதுமை வாழ்ந்ததாய், விசால-அகன்றதும்-பூரண-நிறைந்ததும், அம்பொன் கும்ப-அழகிய பொற்குடம் போன்றதுமாகிய, தனம் மோதி-தனங்களில் மோதப்பட்டு, அளிகுலவு மாதர் லீலையின்-ஆசையுடன் குலாவுகின்ற பொதுமாதர்களின் விளை யாட்டில், அபிஷேகம் ஈது என முழுகி-திருமஞ்சனம் இதுவே என்று முழுகி, அறவும் உறவு ஆடி-மிகவும் அவர்களுடன் உறவு கொண்டு, நீடிய அங்கை கொங்கைக்கு-நீண்ட அழகிய கைக்கும் தனத்துக்கும், இதம் ஆகி-இன்பம் பூண்டவனாய், இருள் நிறை ஆம் ஒதி-இருள் நிறைந்த அழகிய கூந்தலின், மாலிகை-பூமாலை, சருவி உறவான வேளையில் - கொஞ்சி உறவு கொள்ளும் வேளையில், இழை கலைய-ஆபரணங்களுடன் கலைய, மாதரார்வழி-பெண்களிடத்தே, இன்புற்று அன்புற்று அழியா-இன்பத்தையடைந்தும் அன்புகொண்டும் அழிகின்றவனாகி, நீள் இரவு பகல் மோகன் ஆகியே-நீண்ட இரவும் பகலும் மோகங் கொண்டவனாகி, படியில் மடியாமல்-இந்த உலகில் வீணே மாண்டு போகாமல், யானும் உன் இணையடிகள் பாடிவாழ-அடியேனும் உமது இருதிருவடிகளைப் பாடி வாழுமாறு, என் நெஞ்சில் செஞ்சொல்-எனது உள்ளத்தில் செவ்விய சொற்களை, தருவாயே-தந்தருள்வீர்.

பொழிப்புரை

இளமையையும் இரத்தினத்தையும் ஆடுகின்ற தன்மையையும் உடைய பாம்பையணிந்த வளைந்த சடையையுடைய முதல்வரும், ஒதிய நான்கு வேதங்களின் முதற்பொருளானவரும், சங்கவெண்குழை அணிந்தவருமாகிய சிவபெருமான் பெற்ற

முருகக் கடவுளே! நீலமேக வண்ணமும், மகர மீன்கள் வாழ்கின்ற ஒலிக்கின்ற கடல் சூழ்ந்த உலக முழுவதும் வாரி உண்டவரும், அமரர்க்கு அருள்புரிகின்றவரும், போருக்கு முதல்வரும், விரும்பிய பெருவலிமையும் நிறைந்த மதம் பொழியுங் கன்னமும் உடைய மலைபோன்ற யானையாகிய கஜேந்திரன், தெளிந்த அறிவுடன் ஆதிமுலமே என்றழைத்தவுடன், முற்பட்டு கருணையுடன் நினைத்து வந்து அருள் புரிந்தவருமாகிய திருமாலின் திருமருகரே! சூரனுடைய மார்பும் கிரவுஞ்சமலையும் தொளை படுமாறு வேலை விடுத்தருளிய வெற்றிக் கடவுளே! சரவண பவரே! மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியைத் தருபவரே! திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளிய கந்தவேளே! பெருமிதம் உடையவரே! சிவந்த இரத்தின மணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், கஸ்தூரி சந்தனம் இவைகளின் கலவை பூசினதும், புதுமை வாய்ந்ததும், அகன்றதும், நிறைந்ததுமான அழகிய பொற்குடம் போன்ற தனங்களின் மீது மோதி, ஆசையோடு குலாவுகின்ற அம் மாதர்களது விளையாட்டில் இதுவே திருமஞ்சனம் என்று முழுகி, அவர்களுடன் மிகவும் கலந்து உறவாடி, அவர்களுடைய அங்கைக்கும் கொங்கைக்கும் இன்பம் பூண்டவனாய், இருள் நிறைந்த அழகிய கூந்தலில் உள்ள மாலை, கொஞ்சிக் குலவி உறவு கொள்ளும் வேளையில் ஆபரணங்களுடன் கலைய, மாதர்களின் வசப்பட்டும் இன்புற்று அன்புற்றுந் நீண்ட இரவும் பகலும் மோகங்கொண்டவனாய் இப்பூமியில் வீணே இறந்து போகாமல், அடியேனும் தேவரீருடைய இரண்டு திருவடிகளைப்பாடி வாழுமாறு எனியேனுடைய உள்ளத்தில் இனிய சொற்களைத் தந்து ஆட்கொள்ளுவீர்.

விநீவுரை

அருணமணி மேவு பூஷித:

விலைமகளிர் தம்மை நாடிவரும் ஆடவரை மயக்கும் பொருட்டு சிவந்த இரத்தினமணிகள் பதித்த ஆபரணங்களை மார்பில் அணிந்திருப்பார்கள்.

ம்ருகமத பஹு லேபன:

கஸ்தூரி சந்தனம் முதலியவை கலந்துள்ள கலவைச் சாந்தினைப் பூசிக்கொண்டிருப்பர்.

அபிநவ விசால பூரண அம்பொற் கும்பத் தனம்:

அப் பொதுமகளிரது தனங்கள் புதுமையும் விசாலமும் நிறைவும் உடையதாய் தங்கக் குடம்போன்று இலகி இளைஞரை மயக்கும்.

அளிகுலவு மாதர் லீலையின்.....அறவு முறவாடி:

ஆசையுடன் குலாவுகின்ற அப் பொது மாதர்களின் சரச விளையாட்டில், இதுவே பெரிய அபிஷேகம் என்று கருதி அதிலேயே விடர்கள் முழுகி, இரவு பகலாக உறவாடி யுழலுவர்.

இருணிறைய மோதி:

இருள் நிறை அம் ஒதி. ஒதி-பெண்களின் கூந்தல்; இருண்ட கரிய குழல்.

மோகனாகியெ படியில் மடியாமல்:

மகளிர்மீது மோகங்கொண்டு சதா அந்த இருள் வழியு ழன்று அடியேன் இவ்வுலகில் இறந்து வீணாகக் கூடாது.

இணையடிகள் பாடி வாழ:

முருகா! உனது திருவடிகளைப் புகழ்ந்துபாடி இன்புற்று வாழ வேண்டும். 'பாடும் பணியே பணியா அருள்வாய்.' நீ பாடு வார்க்கு எல்லா நலன்களையும் அருளுகின்றவன். ஆதலின் உன்னையே பாடி உய்வு பெறுவேன்.

என் நெஞ்சிற் செஞ்சொல் தருவாயே:

சொல் என்பது சிறந்த செல்வம். ஏனைய செல்வங்கள் எல்லாவற்றினுந் தலையாய செல்வம். அதனைச் சிலரே பெற்றனர். பொற் செல்வம் அழியும்; சொற்செல்வம் அழியாது. அநுமனைக் கண்டு இராமர் “யார் கொல் இச்சொல்லின் செல்வன்” என்று வியந்து கூறுகின்றார். அதனைக் கூறிய கம்பரும் ஒரு சொல்லின் செல்வர். சேக்கிழார் பெருமான் பெரிய சொற் செல்வர்.

சொல்லில் இனிமையும் தனிமையும் மிகுதியாய் பொழுது அது செஞ்சொலாகின்றது. தமிழுக்கே உரிய தனிப் பெருமை செஞ்சொல். அருணகிரியார் செந்தில் திருப்புகழில் நான்கு திசை

களைப் பற்றிக் கூற வருகின்றார். ஏனைய திசைகளை மேல்திசை கீழ்த்திசை வடதிசை என்று கூறினார். தென்திசையை மட்டும் பொதுவாகத் தென்திசை என்று கூறாமல் “செஞ்சொல் மாதிசை” என்று கூறினார். பெருமை மிகுந்த திசை என்றும் குறிப்பிடுவான் வேண்டி மாதிசை என்றார். செஞ்சொல் என்றால் தமிழ் என்றே பொருள். “செஞ்சொல் புனைமாலை சிறந்திட” என்கின்றார் கந்தர் அநுபூதியில்.

இத்தகைய சிறந்த செஞ்சொற்றமிழை அடியேனுக்கு அருள்புரிவீர் என்று இப்பாடலில் சுவாமிகள் வேண்டுகின்றார். எல்லோரும் வெஞ்சொல்லை விடுத்து செஞ்சொல்லை யடுத்து நலம் பெறுதல் வேண்டும்.

தருண மணி யாடராவணி:

சிவபெருமான் தலைமீதுள்ள நாகம் இளமையானது: இரத்தின மணியை உடையது; அழகியது. அது பெருமான் முடியில் இனிது படமெடுத்து ஆடுகின்றது. அவரும் ஆட சடைமீது அரவமும் ஆடுகின்றது.

குடில சடிலாதி:

இறைவன் ஆடுவதனால் சடையும் வளைவாக அசைந்து ஆடுகின்றது. அப்பரமபதியே எப்பொருட்குந் தலைவர் ஆதலால் ஆதி என்றனர். திருவள்ளுவரும் “ஆதி பகவன்” என்பார்.

ஓதிய சதுர்மறையின் ஆதி:

அவரே வேத முதல்வருமாவார். வேதங்கள் நான்கும் அப்பரமனையே பரம்பொருள் என்று வழுத்துகின்றது.

உமாபதயே பசுபதயே நமோ நம:

ருதம் சத்யம் பரம்பரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்களம்

ஊர்த்வ ரேதம் விரூபாக்ஷம் விச்வரூபாய வைநம:

ஸர்வோவை ருத்ரஸ் தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து.

-தைத்திரீயாருண சாகை நாராயணம்.

“உமாபதிக்கு பசுபதிக்கு வணக்கம்” சத்திய வசனத்திற் சத்தியமாயுள்ள பரப்பிரமமும், கிருஷ்ண பிங்கல நிறமுடைய புருடனும் மேல் நோக்கிய ரேதசையுடையவனும், விசுவரூபனும்

ஆகிய நெற்றிக் கண்ணனுக்கு வணக்கம்” என்பது இதன் பொருள்.

சங்கத் துங்கக் குழையாளர்

சிவபெருமான் தமது திருச் செவியில் பரிசுத்தமான சங்கினாலாய குழையையணிந்திருக்கின்றார். “சங்கவெண்குழையோர் காதிற் கோமாற்கே” என்று திருநாவுக்கரசு நாயனார் கூறுகின்றார்.

மேகசாயலர்:

திருமால் மேகநிறமுயைடவர், இது தட்பத்தின் சொருபம் என்பதை உணர்த்துகின்றது. “மஞ்ச நிறம் புனைபவன்” என்று திருப்பரங்குன்றத் திருப்புகழிலும் கூறுகின்றனர். “மஞ்செனத் திரண்ட கோலமேனிய” என்கின்றார் கம்ப நாடரும்.

தமர மகராழி சூழ்புவிதனை முழுதும் வாரியே யழுதுண்டு:

ஒலியையும் மகர மீனையும் தன்னகத்தே கொண்டது கடல். அக்கடலால் சூழப்பட்டது உலகம். இவ்வுலக முழுவதும் ஒரு சுவளமாக எடுத்துத் திருமால் உண்டார். உலகமெல்லாம் பிரளய காலத்தில் அவர் திருவுதரத்துள் ஒடுங்குகின்றன.

அண்டர்க் கருள்கூரும்:

நற்குண சீலர்களாகிய தேவர்கட்குத் திருமால் மிகுந்த அருள் புரிந்து ஆட்கொள்கின்றனர்; தேவசகாயர். இனி அண்டர் என்பதற்கு யாதவர் எனப்பொருள் கொண்டு யாதவர்க்கு அருள் புரிந்தார் எனினும் பொருந்தும்.

மூலமே என... அருள்மாயன்:

நெடிய மடுவில் தனது காலை முதலை பற்றி இழுத்த போது சுஜேந்திரன் என்ற மதயானை தெளிந்த அறிவுடன் “ஆதி மூலமே” என்று அழைத்தது. அக்குரலைக் கேட்ட அரவணைச் செல்வராம் அரிகேசன் ஓடிவந்து முதலையைக் கொன்று யானைக்கு அருள் புரிந்தனர்.

“மதசிகரி கதறிமுது முதலைகவர் தர நெடிய

மடு நடுவில் வெருவி ஒரு விசையாதி மூலமென

வருகருணை வரதன்”

-திருவகுப்பு (1)

மனோகர:

மனத்திற்கு இன்பத்தைத் தருபவர்.

“என்றுமுளானே மனோகர வயலூரா”

-(கொம்பனையார்) திருப்புகழ்.

கந்தப் பெருமானே:

“பார்வதி! நின் மைந்தன் முவுலகிலும் பராக்கிரமத்துடன் நிகரின்றி சஞ்சரிக்கின்றமையால் கந்தன் எனப்படுகின்றனன்” என்று உமாநாயகன் உமாதேவியிடம் உரைத்தருளினார் எனக் கந்தபுராணம் சம்பவகாண்டம், 35-ம் அத்தியாயத்தில் 11-வது சுலோகம் கூறுகிறது.

“சேயவன் வடிவமாவும் திரட்டி நீ ஒன்றாச் செய்தாய்
ஆயதனாலே கந்த னாமெனும் நாமம் பெற்றன்.

என்பது தென்மொழிக் கந்தபுராணம்.

ஸ்கந்தம் என்னும் வடசொல் தோள் எனப் பொருள்படும். தோள் வரையிலும் உமாதேவியாரால் ஒருங்குறச் சேர்க்கப்பட்ட திருவுருவம் உடையான் கந்தன் என அறிக.

கருத்துரை

சிவகுமாரரே! மால்மருகரே! செந்திற் கடவுளே! மாதர் ஆசையிற்பட்டு அழியாமல் அடியேன் செந்தமிழால் உம்மைப் பாடி உய்ய அருளுவீர்.

11

அறிவழிய மயல்பெருக வுரையுமற விழிசுழல்

அனலவிய மலமொழுக

அகலாதே

அனையுமனை யருகிலுற வெருவியழ வுறவுமழ

அழிலினிகர் மறலியெனை

யழையாதே.

செறியுமிகு வினைகரண மருவுபுல னொழியவுயர்

திருவடியி லணுகவர

மருள்வாயே

சிவனைநிகர் பொதியவரை முனிவனக மகிழ இரு

செவிகுளிர இனிய தமிழ்

பகர்வோனே

நெறிதவறி யலரிமதி நடுவன்மக பதிமுளரி

நிருதிநிதி பதிகரிய

வனமாலி

நிலவுமறை யவனிவர்க ளலையஅர சுரிமைபுரி

நிருதனுர மற அயிலை

விடுவோனே

மறிபரசு கரமிலகு பரமனுமை யிருவிழியு

மகிழ்மடி மிசைவளரு

மிளையோனே

மதலைதவ முத்தியிடை வளதரள மணிபுளின

மறையவுயர் கரையிலுறை

பெருமானே.

பதவுரை

சிவனை நிகர்-சிவமூர்த்திக்குச் சமானமானவரும், பொதிய வரை-
பொதிய மலையில் வசிப்பவருமாகிய, முனிவன்-அகத்திய முனிவர்,
அகமகிழ்-உள்ளம் மகிழ்ச்சியடையவும், இரு செவி குளிர-அவருடைய
இரண்டு செவிகளும் குளிர்ச்சியடையவும், இனிய தமிழ்-இனிமையான
தமிழ் மொழியை அம்முனிபுங்கவருக்கு, பகர்வோனே-உபதேசித்
தருளியவரே, நெறி தவறி-அற நெறியினின்றும் வழுவி அலரி-சூரியன்,
மதி-சந்திரன், நடுவன்-இயமன், மகபதி-நூறு அசுவமேதங்களுக்குத்
தலைவனாகிய நிருதிதேவன், நிதிபதி-நிதிகளுக்கு அதிபதியாகிய குபேரன்,
கரிய வனமாலி-கருமை நிறம் பொருந்திய திருமேனியை உடையவரும்
துளபமாஸையை அணிந்துள்ளவருமான நாராயணர், நிலவு மறையவன்-
நிலைபெற்றவராகிய பிரமதேவர், இவர்கள் அலைய-இத்தேவர்களனை
வரும் வருந்தி ஏவல்புரிந்து திரியுமாறு, அரசு உரிமைபுரி-அரசாட்சி
செய்துகொண்டிருந்த நிருதன் உரம்அற-அசுரனாகிய குரபன்பன்மனது
மார்புபிளக்குமாறு, அயிலை விடுவோனே-வேலாயுதத்தை விடுத்தவரே!
மறிபரசு கரம் இலகு-மான்குட்டியையும் மழுவையும்கரத்தில் தாங்கிக்
கொண்டருள்புரியும், பரமன்-பரமபதியாகிய சிவபெருமான், உமை-
உமாதேவியார், இருவிழியும்-இரண்டு கண்மலர்களும், மகிழ்-
மகிழ்ச்சியடைய, மடிமிசை வளரும்-உமையம்மையாரது திருமடியின் மீது
வளர்கின்ற இளையோனே-என்று மகலாத இளங்குமாரரே! மதலை தவழ்-
மரக்கலன்கள் தவழுகின்ற, உத்தியிடை வரும்-சமுத்திரத்தில் தோன்றும்,
தரளமணி-முத்துமணிகள், புளினம் மறையஉயர்-மணற்குன்றுகள்
மறையுமாறு அதனினும் உயர்ந்துள்ள, கரையில் உறை-சமுத்திரக்
கரையாகிய திருச்சீரலைவாயில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-
பெருமையின் மிக்கவரே! அறிவு அழிய-அடியேனுக்கு மரணாவஸ்தை
யுண்டாகிற காலத்தில் அறிவு நிலை கலங்கி அழியவும், மயல் பெருக-
மயக்கம் பெருகவும், உரையும் அற-(கைகால்களின் அசைவு நீங்குவதோடு)

பேசுவதும் நீங்கவும், விழிசுழல-கண்கள் சுழலவும், அனல் அவிய-உடம்பிலுள்ள அக்கினி தணியவும், மலம் ஒழுக-மலம் தானாக நீர்போல் ஒழுகவும், அகலாதே-அடியேனைவிட்டு நீங்காமல், அனையும்-தாயாரும், மனை-மனைவியும், அருகில் உற-சமீபத்தில் அமர்ந்து, வெருவி அழ-பயந்து ஒவென்று கதறியழவும், உறவும் அழ-சுற்றத்தார்களும் அழவும், அழலின் நிகர் மறலி-அக்கினி போற் கொளுத்துகின்ற கூற்றுவன், எனைஅழையாதே-அடியேனைத் தனது நரகலோகத்திற்கு வாவென்று அழையாவண்ணம், செறியும் இருவினை-அடியேனை நெருங்கியுள்ள நல்வினை தீவினைகளாகிய இரு வினைகளும், கரணம் - அந்தக் கரணங்களும், மருவு புலன் ஒழிய-பொருந்தியுள்ள ஐம்புலன்களும் செயலற்று நீங்க, உயர் திருவடியில் அணுக-தேவாரீரது சிறந்த திருவடித் தாமரைகளில் அடியேன் சேருமாறு, வரம் அருள்வாயே-அடியேனுக்கு வரத்தை வழங்கியருள்வீர்.

பொழிப்புரை

சிவபெருமானுக்கு நிகர் என்று எல்லோராலும் கருதப் படுகின்றவரும், பொதியாசலத்தில் தவம் புரிந்து கொண்டு வீற்றிருப்பவருமாகிய அசத்தியமுனிவருக்கு, அவருடைய உள்ளம் மகிழவும், இருசெவிகளும் குளிரவும், இனிமையாக தமிழ் மொழியை உபதேசித்தருளியவரே! அறநெறி தவறி சூரியன், சந்திரன், இயமன், இந்திரன், அக்கினி, நிருதி, குபேரன், துளபமானையைத் தரித்துக்கொண்டுள்ள கரிய திருமேனியை யுடைய திருமால், நிலைபெற்றுள்ள பிரமதேவர் (இவர் சிறைப் பட்டு) நெடுநாளாக ஏவல்புரிந்து கொண்டு ஏங்கியலையுமாறு அரசாட்சி செய்து சூரபன்மனது மார்பு பிளந்தழியுமாறு வேலாயுதத்தை விடுத்தருளியவரே! மான் மழுவைக் கரத்தில் தாங்கிக்கொண்டுள்ள சிவபெருமானும் உமையம்மையாரும் கண்களிக்க உமாதேவியார் திருமடித் தலத்தின் கண் வளருகின்ற இளைய பிள்ளையாரே! மரக்கலங்கள் தவழுகின்ற சமுத் திரத்தில் தோன்றுகின்ற முத்து மணிகள் மணற்குன்றுகள் மறையுமாறு உயர்ந்துள்ள கடற்கரையாகிய திருச்சீரலைவாயில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமையின் மிக்கவரே! (மரணகாலத்தில் அடியேனுடைய) அறிவு அழியவும், மயக்கம் உண்டாகவும், (கை கால்கள் அசைவற்றதோடு) பேசுவதும் ஒழியவும், கண்கள் சுழலவும், உடம்பிலுள்ள உதராக்கினி தணியவும், தன்னாலே மலம் நீராகி ஒழுகவும், இந்நிலையிலும் என்னைவிட்டு

நீங்காமற்படிக்கு தாயாரும் மனைவியும் அருகிலிருந்து பயந்து
ஒவென்று சுதறியழவும், சுற்றத்தார்களும் அழவும், நெருப்
பைப்போல் கொதித்துக்கொண்டு வரும்படியான கூற்றுவன்
என்னைத்தனது நரகலோகத்திற்கு அழைக்கா வண்ணம்,
அடியேனை நெருங்கியுள்ள நல்வினை தீவினைகளாகிய
இருவினைகளும், அந்தக்கரணங்களும், பொருந்தியுள்ள ஐம்
புலன்களும் செயலற்று நீங்க, தேவரீரது திருவடி மலர்களில்
அடியேன் சேருமாறு வரமருள்புரிவீர்,

விரிவுரை

அறிவழிய....மலமொழுக:

ஆன்மா பிரியுங்காலத்தில் அறிவுகெட்டு மயக்கமுற்று நா
குழறி அவயவங்கள் அசைவற்று, புலன்கள் கலங்கித் துன்புறு
வார்கள்.

புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி யறிவழிந்திட்
டைம்மேலுந்தி
அலமந்த போதாக அஞ்சே லென் றருள்செய்வா னமருங்
கோயில்
வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட முழுவதிர மழையென் றஞ்சிச்
சிலமந்தி யலமந்து மரமேறி முகில்பார்க்குந் திருவையாறே.
-சம்பந்தர் (தேவாரம்.)

அனையுமனை.... உறவுமழ:

தாய் மனைவி மக்கள் முதலியோர் உயிர் பிரியும் போது
சுதறியழுவார்களேயன்றி உயிர்க்கு உறுதி பயக்குந் தன்மையைத்
தேடமாட்டார்கள். இயமனுடைய பாசக்கயிற்றினின்று விடு
விக்கவும் ஆற்றலற்று வாளா வருந்துவார்கள். அம் மரண
காலத்தில் காப்பாற்ற வல்லவர் முருகவேள் ஒருவரே யாவர்.

“முதலவினை முடிவிலிரு பிறையெயிறு கயிறுகொடு
முதுவடவை விழிசுழல வருகால தூதர்கெட
முடுகுவதும் அருணெறியி லுதவுவதும்”

-திருவகுப்பு (1)

“ஐவருங் கைவிட்டு மெய்விடும் போதுன் அடைக்கலமே”

-அலங்காரம் (84)

அழலினிகர் மறலியெனை யழையாதே:

இயமலோகம் செல்லும் வழி

தீவினையைச் செய்த பாவினை இயமதூதுவர்கள் வடவா முகாக்கினிபோற் கொதித்துப் பாசக்கயிற்றால் இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு தமது இயம்புரம் கொண்டு போய்த் துன்புறுத்துவார்கள். புண்ணியஞ் செய்தவர்களை இயம தூதுவர்கள் உபசரித்து, சுகமான வழியில் கொண்டு போவார்கள்.

யமலோகத்திற்கும் மனிதலோகத்திற்கும் இடையிலுள்ள வழி, எண்பத்தாறாயிரம் யோசனை தூரமாகும். அவ்வழியானது காடாகவும், கோரமாகவும், நாற்புறங்களிலும் தண்ணீரில்லாத வெளியாகவும் இருக்கிறது. அந்த வழியில் மரங்களின் நிழல் கிடையாது; தண்ணீருமில்லை; களைப்படைந்தவனும் இளைத்தவனுமான மனிதன் இளைப்பாறத்தக்க வீடுகளுமில்லை, யமனுடைய கட்டளையைச் செய்கின்ற யமதூதர்களால் ஆடவரும், மகளிரும் அப்படியே பூமியிலுள்ள மற்றவைகளும் அந்தவழியில் பலாத்காரமாகக் கொண்டு போகப்படுகிறார்கள். எந்த மனிதர்கள் ஏழைகளுக்கு வண்டி, குதிரை முதலிய வாகனங்களைக் கொடுத்து உதவிசெய்கின்றார்களோ அவர்கள் அந்த வாகனங்களின்மேல் அந்த வழியில் துன்பமில்லாமற் செல்லுகிறார்கள். குடையைத் தானஞ் செய்தவர்கள் குடையினாலே வெய்யிலைத் தடுத்துக்கொண்டு செல்லுகிறார்கள். அன்னதானஞ் செய்தவர்கள் அந்த வழியில் அன்னத்தைப் புசித்துக் கொண்டு பசியின்றிச் செல்லுகிறார்கள். வஸ்திரங்களைக் கொடுத்தவர்கள் வஸ்திரமுள்ளவர்களாகவும், வஸ்திரம் கொடாதவர்கள் ஆடையின்றி நிர்வாணராகவும் செல்லுகிறார்கள். பொன்னைக் கொடுத்தவர்கள் அலங்கரிக்கப் பட்டவர்களாக சுகமாகச் செல்லுகிறார்கள். பூதானஞ் செய்தவர்கள் விரும்பின எல்லாவற்றையும் அடைந்து இன்புற்று இனிது செல்லுகிறார்கள். தானியங்களைக் கொடுக்கிற மனிதர்கள் துன்பமின்றிச் செல்லுகிறார்கள். வீட்டைத் தானஞ் செய்கிற மனிதர்கள் விமானங்களில் மிக்க சுகமாகச் செல்லுகிறார்கள்; தண்ணீரைத் தானஞ் செய்தவர்கள் தாகமில்லாதவர்களாயும் மிக மகிழ்ந்த மனமுள்ளவர்களாகவும் செல்லுகிறார்கள்; விளக்கு தானஞ் செய்தவர்கள் பிரகாசமுள்ள

வழியில் பிரகாசமுள்ள உருவத்துடன் செல்லுகிறார்கள்; கோதானஞ் செய்தவர்கள் எல்லா பாவங்களாலும் விடுபட்டு சுகமாகச் செல்லுகிறார்கள். ஒரு மாதம் உபவாசமிருப்பவர்கள் அன்னங் கட்டிய விமானத்தின் மீது செல்லுகிறார்கள். ஆறு நாளுக் கொருதரம் உபவாசமிருப்பவர்கள் மயில்கள் பூட்டின விமானங்களின் மேல் செல்லுவார்கள். எந்த மனிதர் ஒரு வேளை சாப்பிட்டுக் கொண்டு மூன்று இரவுகளைக் கழிக்கிறானோ, இடைவேளைகளில் சாப்பிடுகிறதில்லையோ அவனுக்கு அழிவற்ற லோகங்கள் கிடைக்கின்றன. தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்து கோடைக் காலத்தில் தாகத்தால் வாடும் மக்களுக்குத் தண்ணீரும் மோரும் கொடுத்து உதவிய உத்தமர்களுக்கு அந்த யமலோகத்தில் புஷ்போதகை என்ற நதியை உண்டாக்கிக் கொடுப்பார்கள். அந்த நதியில் அவர்கள் அமிருதம் போன்ற குளிர்ந்த தண்ணீரைக் குடித்துக் கொண்டு சுகமேயிருப்பார்கள். எவர்கள் தீவினைகளைச் செய்தவர்களோ அவர்களுக்கு அந்த நதியில் சீயானது குடிப்பதற்கு ஏற்படுத்தப்படுகிறது. மாமிசங்களைத் தின்றவர்கள் யமலோகத்தில் தமது மாமிசத்தைத் தாமே யுண்டு தங்களுடம்பில் வடியும் உதிரத்தைக் குடித்துக்கொண்டு தீவாய் நகரத்தில் மல்லாக்கப்படுத்த வண்ணமாக பெருந்துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்து நாம் நல்வழிப்படுமாறு நமது பரம குருமூர்த்தியாகிய அருணகிரிநாத சுவாமிகள் நம் மீதுள்ள பெருங் கருணையால் உபதேசிக்குமாறு காண்க.

கிழியும் படியடற் குன்றெறிந் தோன்கலி கேட்டுருகி
இழியுங் கலிகற் றிடாதிருப் பீரெரி வாயநாகக்
குழியுந் துயரும் விடாய்படக் கூற்றுவ னூர்க்குச் செல்லும்
வழியுந் துயரும் பகரீர் பகரீர் மறந்தவர்க்கே.

-அலங்காரம் (56)

செறியு மிருவினை கரண.....அணுகவரம்:

இருவினையொப்பு, மலப்பரிபாக முற்ற சத்திநிபாத மடைந்த பக்குவ ஆன்மாக்களே இறைவன் திருவடியில் இரண்டறக் கலந்து அத்துவித முத்தியின்பத்தை நுகர்ந்து பிறவா நிலையைப் பெறுவார்கள். அவ்வரத்தை ஆண்டவன்பால் வேண்டுகின்றனர்.

சிவனை நிகர் பொதியவரை முனிவன்:

பருவத வேந்தனுக்கு அவன் செய்த தவங்காரணமாகத் திருமகளாகத் தோன்றி வளர்ந்த உமாதேவியாரைச் சிவ பெருமான் திருமணஞ் செய்துகொள்ளும் பொருட்டு இமய மலையில் எழுந்தருளிய போது திருக்கல்யாணத்தைச் சேவிக்கும் பொருட்டு எப்புவனத்திலுமுள்ள யாவரும் வந்து கூடினமையால் இமயமலை நடுங்கியது. அதனால் பூமியின் வடபால் தாழ், தென்பால் மிக உயர்ந்தது. உடனே தேவர்கள் முதல் அனைவரும் ஏங்கி, ‘என் செய்வது’ என்று துன்புற்று “சிவா சிவா” என்று ஓலமிட்டார்கள். சிவபெருமான் அது கண்டு திருமுறுவல் செய்து, அவர்களது குறையை நீக்கத் திருவுளங்கொண்டு, அகத்திய முனிவரை நோக்கி “முனிவனே! இங்கே யாவரும் வந்து கூடினமையால், வடபால் தாழத் தென்பால் உயர்ந்துவிட்டது. இதனால், உயிர்கள் மிகவும் வருந்துகின்றன ஆதலால் நீ இம்மலையினின்று நீங்கித் தென்னாட்டிற் சென்று பொதியை மலையின்மேல் இருக்கக் கடவாய்; நின்னைத் தவிர இதனைச் செய்ய வல்லவர் வேறு யாருளர்! நீ ஒருவன் பொதியாசலஞ் சேர்ந்தால் பூமி சமனாகும்!” என்று பணித்தருளினார். அது கேட்ட அகத்திய முனிவர் அச்சமுற்று, “பரமகருணாநிதியாகிய பரமபதியே! அடியேன் யாது குற்றஞ் செய்தேன்? தேவரீரது திருமணக் கோலத்தைக் காணவொட்டாமல் கொடியேனை விலக்குகின்றீர்; எந்தையே! திருமாலிருக்க, திசைமுகன் முதலிய தேவர்களிருக்க, எளியேனை விலக்குவது யாது காரணம்?” என்று பணிந்து உரைத்தார். சிவபெருமான், “மாதவ! உனக்கு ஒப்பான முனிவர்கள் உலகத்தில் உண்டோ? இல்லை; பிரமனும் மாலும் நினக்கு நிகராகார்; ஆதலால் நினைந்தவை யாவையும், நீ தவறின்றி முடிக்கவல்லை; இவ்வரிய செய்கை மற்றைத் தேவர்களாலேனும் முனிவர்களாலேனும் முடியுமா? யாவரினும் மேலாகிய உன்னாலே மாத்திரம் முடியும்; செல்லக் கடவாய்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அகத்திய முனிவர், “எமது பரமபிதாவே! தங்களுடைய திருமணக் கோலத்தை வணங்காது பிரிவாற்றாமையால் என் மனம் மிகக் கவல்கின்றது” என்ன, கைலாசபதி, “குறுமுனிவ! நீ கவலாது பொதியமலை செல்லுதி; நாம் அங்கு வந்து நமது கல்யாணக் கோலத்தைக் காட்டுவோம்; நீ மகிழ்ந்து தரிசிக்கக் கடவை; நீ நம்மைத் தியானித்துக் கொண்டு

அங்கு சில நாள் தங்கியிருந்து, பின்பு முன்போல் நமது பக்கத்து வருவாயாக” என்று அருளிச் செய்தார்.

அகத்திய முனிவர் அதற்கியைந்து, அரனாரை வணங்கி விடைபெற்று, பெருமூச்செறிந்து அரிதினீங்கி, தென்றிசையை நோக்கிச்சென்று பொதிய மலையை யடைந்து, சிவமூர்த்தியைத் தியானித்துக்கொண்டு அப்பொதியமலையில் எழுந்தருளியிருந்தார். பூமியுஞ் சமமாயிற்று. ஆன்மாக்கள் துன்பம் நீங்கி இன்பமுற்றன. என்னே! அம் முனிவரின் பெருமை? மாலயனாதி வானவராலும் முனிவர்களாலும் செய்தற்கரிய அரிய செயலைச் செய்ததனால் இங்கே நம் அருணகிரியார் “சிவனை நிகர் பொதியவரை முனிவன்” என்று ஒதியருளினார். வடபாகத்தில் கைலாயமலையில் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருப்பதுபோல் தென்பாகத்தில் அகத்திய முனிவர் எழுந்தருளியிருப்பதால் “பொதியவரை முனிவன்” என்ற குறிப்பும் உணர்தற்கிடமாயமைத்துள்ளனர்.

இனிய தமிழ் பகர்வோனே:

அகத்தியருக்கு முருகப்பெருமான் இனிய தமிழ் மொழியையும் அதன் இலக்கணத்தையும் உபதேசித்தருளினார். இதனால் தமிழ்மொழி ஏனைய மொழிகளினும் உயர்ந்த மொழியென்பதும், அதன் ஆசிரியர் முருகப் பெருமானே என்பதும், அதனை உலகிற்கு உபகரித்த சந்தானாசாரியார் அகத்தியர் என்பதும் நன்கு புலனாகின்றன.

தெறிதவறி....அயிலை விடுவோனே:

சூரபன்மன் சிவமூர்த்தியிடம் மாளா வரம்பெற்று, உளந்தருக்கி இந்திரன் முதலிய இமையவர்கள் மீன்பிடிக்கவும், வருணன் தண்ணீர் தெளிக்கவும், பிரமன் நாள்கோள் முதலியவற்றைச் சொல்லவும், திருமால் கேட்ட வரங்களை நல்கவும், வாயு வீதிகளைக் கூட்டவும் சூரியன் தன் மண்டலத்திற் செல்லாது வீரமாமகேந்திரபுரியில் தேரைவிட்டிறங்கி குளிர்ந்த கிரணங்களை வீசிக்கொண்டு நடந்து செல்லவும், சந்திரன் எந்த நாளிலும் பூரணகலைகளுடன் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கவும், எமன் எந்த உயிரையும் பற்றாமலிருக்கவும், அக்கினி தன்னாலே எரியவும், பிறதேவர்கள் தத்தமக்குரிய வேலைகளைச் செய்யவும்

ஆக்ஞாபித்து, அவர்கள் பலநாளாய் அலைந்து திரியுமாறு கொடுமை செய்ததால், குமாரக் கடவுள் தேவர்கள் துன்பத்தை நீக்குமாறு திருவுளங் கொண்டு, சூராதியவுணரை அழித்து ஆட்கொண்டனர்.

கருத்துரை

அகத்திய முனிவருக்கு இனிய தமிழை உபதேசித்தவரே! நெறி தவறிய சூராதியவுணரை அழித்தவரே! உமாதேவியாரது திருக்குமாரரே! திருச்செந்திலாதிப! மரணகாலத்தில் பொறி புலன்கள் கலங்கி அடியேன் செயலற்றுக் கிடக்குங் காலத்தில், என் மனைவி மக்கள் சுதறியழ, இயமன் என்னை அழைக்கா வண்ணம் தேவரீரது திருவடியிற் சேர்த்தருள்வீர்.

12

அனைவரு மருண்டருண்டு கடிதென வெகுண்டி யம்ப
அமரஅடி பின்னொடர்ந்து பிணநாறு
அழகுபிணி கொண்டுவிண்டு புழுவுட னெலும்பலம்பு
மவலவுட லஞ்சு மந்து தடுமாறி
மனைதொறு மிதம்ப கர்ந்து வரவர விருந்த ருந்தி
மனவழி திரிந்து மங்கும் வசைதீர
மறைசதுர் விதந்தெரிந்து வகைசிறு சதங்கை கொஞ்ச
மலரடி வணங்க என்று பெறுவேனோ
தினைமிசை சுகங்க டிந்த புனமயி விளங்கு ரும்பை
திகழிரு தனம்பு ணர்ந்த திருமார்பா
ஜெகமுழுது முன்பு தும்பி முகவனொடு தந்தை முன்பு
திகிரிவலம் வந்த செம்பொன் மயில்வீரா
இனியகனி மந்தி சிந்து மலைகிழவ செந்தில் வந்த
இறைவருக கந்த என்று மிளையோனே
எழுகடலு மெண்சிலம்பு நிசிசாரும் அஞ்ச அஞ்ச
மிமையவரை யஞ்ச லென்ற பெருமாளே.

பதவுரை

தினைமிசை சுகம் கடிந்த-தினைகளின்மீது இருந்த கிளிகளை ஓட்டிய, புனமயில் இளங்குரும்பை திகழ்-புனத்தின்கண் மயில் போல்

விளங்கிய வள்ளியம்மையாரது குரும்பைபோல் திகழ்கின்ற, இரு தனம் புணர்ந்த-இரண்டு தனங்களுடன் புணர்கின்ற, திருமார்பா-அழகிய மார்பையுடையவரே! ஜெகமுமுதும்- உலகமுமுதும், முன்பு-முன்னாளில், தும்பிமுகவனொடு-யானைமுகமுடைய விநாயகருடன் போட்டியிட்டு, தந்தை முன்பு-சிவபெருமானுடைய முன்னிலையில், திகிரி வலம் வந்த- வட்டமாக வலம் வந்த, செம்பொன் மயில்வீரா-செம்பொன் நிறமுடைய மயிலையுடைய வீரரே! மந்தி இனிய கனிசிந்து-குரங்குகள் இனிமையான பழங்களை உதிர்க்கின்ற மலைகிழவ-மலைநிலமாகிய குறிஞ்சி நிலத்திற்கு உரியவரே! செந்தில் வந்த-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள, இறைவ- இறைவரே! குக-குகப்பெருமானே! கந்த-கந்தக் கடவுளே! என்றும் இளையோனே-என்றும் அகலாத இளமைப் பருவமுடையவரே! ஏழு கடலும்-ஏழு சமுத்திரங்களும், எண் சிலம்பும்-எட்டு குலமலைகளும் நிசிசரரும் அஞ்ச-இராக்கதர்களும் அஞ்சுமாறு, அஞ்சும், இமையவரை அஞ்சல் என்ற-பயந்துநின்ற தேவர்களை அஞ்சாதீர்கள் என்று அபயங் கொடுத்த, பெருமானே-பெருமை மிகுந்தவரே! அனைவரும் மருண்டு அருண்டு-எனக்கு உற்ற பெரு நோயைக் கண்டு எல்லோரும் அச்சங் கொண்டு மனங் கலங்கியும், கடிது என வெகுண்டு இயம்ப-சீக்கிரம் விலகிப்போ என்று கோபித்துக் கூறவும், அமர அடி பின் தொடர்ந்து-(நான்) நெருங்கி அவர்களது அடிப்பின்னே தொடர்ந்து சென்று, பிணநாறும், அழகு பிணி கொண்டு-பிணம்போல் நாறுகின்ற அழகிய தசையுடன் கூடிய நோயைக் கொண்டு, விண்டு புழுவுடன் எலும்பும் அலம்பும்-புழு வெளிப்பட்டு எலும்புகள் நிலை குலைந்துள்ள, அவல உடலம் சுமந்து- துன்பத்தையுடைய உடம்பைச் சுமந்து கொண்டு, தடுமாறி-தடுமாற்றமுற்று, மனைதொறும் இதம் பகர்ந்து-வீடுகள்தோறும் சென்று இனிய வசனங்களைக்கூறி! வர வர விருந்தி அருந்தி-நாள் போகப் போகப் புதிய வீடுகளில் உணவு உண்டு, வனவழி திரிந்து மங்கும் வசைதீர்-மனம் போன வழியில் சென்று திரிந்து கெடுகின்ற பழிப்பு நீங்குமாறு, மறை சதுர்விதம் தெரிந்து-நான்கு வேதங்களின் வகைகளை அறிந்து, வகை சிறுசதங்கை கொஞ்ச-முறைப்படி, சிறிய சதங்கைகள் கொஞ்சி ஒலிக்கின்ற, மலரடி வணங்க-மலர்போன்ற தேவரீருடைய திருவடியை வணங்குகின்ற பேற்றினை, என்று பெறுவேனோ-அடியேன் எந்நாள் பெறுவோனோ?

பொழிப்புரை

தினைப்பயிர்மீது அமர்ந்த கிளைகளையோட்டிட புனத்தில் வாழ்ந்த மயில் போன்ற வள்ளியம்மையாருடைய தென்னங் குரும்பையையை இருதனபாரங்களுடன் கலந்த திருமார்பினை யுடையவரே! சிவபெருமான் முன்னிலையில்

யானைமுகப் பெருமானுடன் போட்டியிட்டு, உலக முழுவதும் வட்டாகாரமாக வலம்வந்த செம்பொன்னிறமுடைய மயில் வாசனத்தையுடைய வீரமூர்த்தியே! குரங்குகள் இனிய கனிகளை உதிர்க்கின்ற நிலத்திற்கு உரியவரே! திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவரே! குகப்பெருமானே! கந்தநாயகனே! என்றும் அகலாத இளமையையுடையவரே! ஏழு சமுத்திரங்களும், எட்டு குலமலைகளும், அசுரர்களும் அஞ்சுமாறு, அஞ்சி நின்ற அமரர்களை, அஞ்சேல் என்று உரைத்தருளிய பெருமிதம் உடையவரே! எனக்கு உற்ற பெரும் நோயைக்கண்டு யாவரும் அச்சமும் கலக்கமும் அடைந்து “விரைவில் விலகிப்போ” என்று கோபித்துக் கூறியும், நான் அவரைவிடாது அவர் அடிப் பின்தொடர்ந்து சென்று, பிணம் போல் நாறுகின்ற அழுகிய சதையுடன் கூடிய நோயுடன், புழுக்கள் வெளிப்படவும் எலும்புகள் நிலைகுலையும் துன்பத்துடன்கூடிய உடம்பைக் கொண்டு தடுமாற்றமுற்று, வீடுகள் தோறுஞ்சென்று இனிய சொற்களைக் கூறி, நாள் செல்லச் செல்ல புதிய புதிய இடங்களுக்குச் சென்று உணவு உண்டு, மனம் போன வழியில் திரிந்து அழிகின்ற பழி நீங்குமாறு, நான்கு வேதங்களின் வகைகளை யறிந்து இனிமையாகக் கொஞ்சியொலிக்கின்ற சதங்கையுடன் கூடிய தேவரீருடைய திருவடிகளை வணங்கும் பெரும் பேற்றினை அடியேன் எந்நாள் பெறுவேனோ?

விரிவுரை

அனைவரு மருண்டு அருண்டு:

பெருநோய் என்பது ஒரு கொடிய நோய்; அதற்கு தொழுநோய் என்று ஒரு பெயரும் உண்டு; ஏனைய நோய்கள் இந்த அரச நோயைக் கண்டால் தொழும். அதனால் தொழு நோய் எனப்பட்டது. இந்த நோயினால் பீடிக்கப்பட்ட ஒரு வனைக் கண்ட எல்லோரும் அருவருப்புறுவர். ஆ! இந்த நோய் நமக்கு ஒட்டிவரக் கூடாதே! என்று அகலுவர்; அஞ்சுவர். அதன் கொடுமையைக் கண்டு மனம் மயங்குவர். இந்த நோயின் கொடுமையை அடிகளார் இந்தப் பாடலில் இரண்டு அடிகளில் கூறுகின்றனர்.

இந்த நோய் மூன்று காரணங்களால் வரும்;

1. சிவஞானிகளாகிய உத்தம பக்தர்கள் மனங்கலங்குமாறு அபாண்டமான பழிச்சொல்கூறி எவன் பழிப்பானோ அவனுக்கு இந் நோய் அணுகும்.

“அடியார் மனஞ் சலிக்க எவராகிலும் பழிக்க
அபராதம் வந்து கெட்ட பிணிமூடி
அனைவோரும் வந்து சிச்சி எனநால்வரும் பழிக்க
அனலோடழன்று செத்து விடுமோபோல்”

-திருப்புகழ்.

2. உத்தமமான பதிவிரதைகளின் மனம் கொதிக்குமாறு எவன் நடப்பானோ அவனுக்கு இக் கொடிய நோய் சாரும்.

3. முன் சொன்ன இரண்டு பாவங்கள் இப் பிறப்பிலேயே வந்து சாரும். முற்பிறப்பில் பத்துக்கால்களையுடைய நண்டைப் பிடித்து பத்துக்கால்களையும் ஒடித்து உண்டவனுக்கு கை கால்களில் உள்ள விரல்கள் அழுகி சங்குபோல் மழுமழு என்று இருக்கத் துக்கத்தைத் தரும் இத் தொழுநோய் வந்து இப் பிறப்பில் துன்புறுத்தும்.

அக்கேபோல் அங்கை யொழிய விரலழுகித்
துக்கத் தொழுநோய் எழுபவே-அக்கால்
அலவனைக் காதலித்து கால் முறித்துத் தின்ற
பழவினை வந்தடைந்தக் கால்.

-நாலடியார்

கடிதென வெகுண்டியம்ப:

பெரு நோயாளன் அருகில் வந்தபோது, அருவருத்து “அடேய்! கிட்டவராதே! சீக்கிரம் அப்பால் எட்டிப்போ” என்று வெகுண்டு உரைப்பார்கள். இயம்-மேளம். மேளம் போல் உரைத்த குரலில் உரைப்பார்; அதனால் “இயம்ப” என்றனர்.

அமர அடி பின் தொடர்ந்து:

கண்டவர்கள் கடிந்துரைத்தும் நோயாளன் குறிப் பறிந்து விலகிப் போகாமல் அவர்கள் பின்னர் சென்று வீண் தொந்தரவு தருவான்.

பிணநாறும் அழகு பிணிகொண்டு:

தொழுநோயினால் நிணங்கள் மிகுந்து, சதைகள் அழுகி உதிரமும் சீமும் வடிந்து, அதனால் பிணநாற்றம் வீசும். அந்த

நாற்றத்தைக் கண்டு எல்லோரும் மிகவும் பழித்து விலகிப் போவார்கள். அது கண்டு பிணியாளன் பெரும் வேதனையுறுவான்.

விண்டுபுழுவுடன் எலும்பலம்பு:

தொழுநோயினால் ஏற்பட்ட புண்களில் புழுக்கள் பல நெளிந்து வெளிப்படவும், ஆழமான குழிகள் விழுந்து எலும்புகள் தெரிந்து, அந்த எலும்புகள் நிலைகுலைந்தும் நோயாளன் துன்பமுறுவான்.

அவல வுடலஞ் சுமந்து தடுமாறி

அவலம் - துன்பம்.

நோயால் துன்பமுற்ற இந்த உடம்பை மேலும் மேலும் சுமந்து நோயாளன் திரிவான். நோயுற்று, புண்பட்டுப் புழு நெளியப் பெருந்துன்பமுற்றாலும் “இந்த உடம்பு இனி வேண்டாம்; மாள்வது நலம்” என்று துணியமாட்டான். இன்னும் சிலகாலம் வாழவேண்டும் என்றே இப் பாரமான உடம்பைச் சுமந்துகொண்டு தடுமாறித் திரிவான்.

மனைதொறு மிதம் பகர்ந்து வரவர விருந்தருந்தி:

வீடுகள் தோறும் சென்று, அவரவர்கட்கு ஏற்றவாறு இன்னுரை கூறி, பின்னர் வேறு புதிய புதிய வீடுகட்குச் சென்று உணவு அருந்தி அலைவர்.

“அசனமிடுவார்கள் தங்கள் மனைகள் தலைவாசல் நின்று அநுதினமு நாணமின்றி அழிவேனோ”

-(கருவினுரு) திருப்புகழ்.

மனவழி திரிந்து மங்கும் வசைதீர்;

மனம்போன் போக்கெல்லாம் போய், இங்கும் அங்கு மாகத் திரிந்து அழிகின்றதனால், வரும் பழிப்பு நீங்க வேண்டுமாயின் முருகன் பாதபங்கயங்களைப் பரவுதல் வேண்டும்.

மறை சதுர் விதந் தெரிந்து வகை

சிறுசதங்கை கொஞ்சு:

முருகப்பெருமானுடைய திருவடியில் விளங்கும் பொற் சதங்கைகள் நான்கு வேதங்களின் மந்திரங்களை ஒலித்துக் கொஞ்சுகின்றன.

மலரடி வணங்க என்று பெறுவேனோ?:

பெறுகின்ற பேற்றினுக்கெல்லாம் பெரும்பேறு முருகன் அடியைப் பணியப் பெறுதலேயாம். அதுவே மானிடப் பிறப்பைப் பெற்றதன் பயனாம். இனிப் பிறவாத பெற்றியை அது தரும்.

பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றுநின் சிற்றடியைக் குறுகிப் பணிந்து பெறக் கற்றிலேன் மதகும்ப கம்பத் தறுகட் சிறுகட் சங்க்ராம சயில சரவல்லி இறுகத் தழுவும் கடகாசல பன்னிருபுயனே.

-அலங்காரம் (67)

தினைமிசை சுகம் கடிந்த புனமயில்.. திருமார்பா:-

மெய்ஞ்ஞானமாகிய பயிரில் முத்திக் கதிரைப் பாழ்படுத்த வந்த காமகுரோதாதி கிளிகளை பக்தியாகிய கவணிலே முருக நாமங்களாகிய கற்களை விட்டெறிந்து ஒட்டிய இச்சா சக்தியாகிய வள்ளியின் அபர பரஞானங்களாகிய இரு தனங்களால் தழுவப்பெற்ற தோள்களை யுடையவன் முருகன்.

செகழுமுது....வலம் வந்த:

கனிகாரணமாக எங்கும் தானே நிறைந்தவன்: தன்னை யல்லாமல் உலகமில்லை என்ற தத்துவத்தை முருகப்பெரு மான் காட்டியருளினார். இதன் விரிவை திருப்புகழ் விரிவுரை முதல் தொகுதி 5 ஆம் பக்கத்தில் பார்க்கவும்.

இனியகனி மந்தி சிந்து மலைகிழவ:

முருகனுக்கே உரிய நிலம் குறிஞ்சி.

‘சேயோன் மேய மைவரையுலகு.

-தொல்காப்பியம்.

அப் பெருமான் எழுந்தருளிய நிலம் மலை நிலம். அது தானே உயர்ந்தது. அவர் தேவ சிகாமணி. தெய்வநாயகன்.

“விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ”

என்கிறார் நக்கீரர்

திருந்தப் புவனங்கள் ஈன்ற பொற்பாவை திருமுலைப்பால் அருந்திச் சரவணப் பூந்தொட்டி லேறி யறுவர் கொங்கை

விரும்பிக் கடலழக் குன்றழச் சூரழ விம்மியமும்
குருந்தைக் குறிஞ்சிக் கிழவன் என்றோதும் குவலயமே.

-அலங்காரம் (5)

அப் பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள மலைகள் எல்லாம் இனிய கனிகளுடன் கூடியவை. பூத்துப் பழுத்துக் குலை குலையாகக் குலுங்குகின்றன. மந்திகள் வந்து மரத்தைக் குலுக்கி உதிர்க் கின்றன. உதிர்ந்த கனிகளை உண்டு உவகையுறுகின்றன. எம் பெருமான் எழுந்தருளியுள் மலைகளில் உள்ள மந்திகளுக்குக் கூட பசிதாகமே கிடையா. அத்தனை வளமை.

இறைவ:

எங்கும் எப்பொருட்டும் அப்பரமபதியே தலைவன்.
ஆறுசமயங்கட்கும் அதிபன்.

குக:

மலைக் குகைகளில் முருகன் எழுந்தருளியிருப்பதன்றி,
ஆன்மாக்களின் இதய குகைகளிலும் எழுந்தருளியிருக் கின்றார். அதனால் குகன் எனப் பெறுகின்றான்.

சத்யம் ஞான மநந்தம் ப்ரஹ்ம யோவேத

நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமன்.

-தைத்திரீயோபநிஷத் ஆனந்தவல்லி

என்று மிளையோனே:

முருகன் என்றும் அகலாத இளமைக்காரன். குழந்தை வடிவில் விளங்கும் குருநாதன். குமரன் என்ற திருப்பெயருக் குரியவன்.

எழுகடலும் எண் சிலம்பும் நிசிசாரும் அஞ்ச அஞ்சும்

இமயவரை அஞ்சல் என்ற பெருமானே:

முருகன் வேலை எடுத்தவுடன் ஏழு கடல்களும் எட்டு மலை களும் சூராதியவுணரும் அஞ்சினார்கள். அப்போது இமையவர் களை “அஞ்சல்” என்று அபயமருளி அருள் புரிந்தனர்.

கருத்துரை

வள்ளி மணவாளரே! செந்திலாண்டவரே! குறிஞ்சிக் கிழவரே! தொழுநோய் தொடர்ந்து அழியாமல் உமது திரு வடியைத் தொழ அருள்புரிவீர்.

13

இயலிசையி லுசித வஞ்சிக்	கயர்வாகி
இரவுபகல் மனது சிந்தித்	துழலாதே
உயர்கருணை புரியு மின்பக்	கடல்முழ்கி
உனையெனது ளறியு மன்பைத்	தருவாயே
மயில் தகர்க லிடைய ரந்தத்	தினைகாவல்
வனசகுற மகளை வந்தித்	தணைவோனே
கயிலைமலை யனைய செந்திற்	பதிவாழ்வே
கரிமுகவ னிளைய கந்தப்	பெருமாளே.

பதவுரை

மயில்-மயிலும், தகர்-ஆடும் நிறைந்த, கல் இடையர் அந்த தினைகாவல்-மலையினிடம் வாழ்கின்ற வேடர்கள் அமைத்த அழகிய தினைப்புனத்தைக் காவல் புரிந்த, வனச குறமகளை-இலக்குமியின் முகம் போன்ற வள்ளியம்மையாரை, வந்தித்து அணைவோனே-வணங்கி மணஞ்செய்து கொண்டவரே! கயிலை மலை அனைய-திருக்கயிலாய மலைக்கு நிகரான மகிமையுடைய, செந்தில் பதி வாழ்வே - திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளி வாழ்பவரே! கரிமுகவன் இளைய-யானை முகக் கடவுளாகிய விநாயகப் பெருமானுக்கு இளையவரே! கந்த-கந்தக் கடவுளே! பெருமாளே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! இயல் இசையில் உசித வஞ்சிக்கு அயர்வு ஆகி-உடற் சாயலிலும் இசைப் பயிற்சியிலும் மேன்மை பெற்றுள்ள, கொடிபோன்ற இடையையுடைய பெண்ணின்பால் மயக்கத்தை அடைந்து, இரவு பகல் மனதுசிந்தித்து உழலாதே-இரவும் பகலும் என் மனமானது அப்பெண்ணையே நினைந்து அலையாமல், உயர் கருணை புரியும்-தேவரீருடைய உயர்ந்த திருக் கருணையால் விளையும், இன்பக் கடல் முழ்கி-பேரின்பக் கடலில் முழுகி, உனை எனது உள் அறியும்-தேவரீரை அடியேனுடைய உள்ளத்தில் அறிகின்ற, அன்பை தருவாயே-அன்பினைத் தந்து அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

மயில்களும் ஆடுகளும் நிறைந்து வாழ்கின்ற மலையினிடம் வசிக்கின்ற வேடர்களுடைய தினைப்புனத்தைக் காவல் புரிந்த திருமகள் போன்ற அழகு மிகுந்த வள்ளியம்மையாரை விளையாட்டாக வணங்குவார்போல் வணங்கி மணந்து அருள்

புரிந்தவரே! திருக்கயிலாயம் போல் மகிமையில் சிறந்த திருச் செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ளவரே! ஆனைமுகப் பெருமானுக்குத் தம்பியே! கந்தவேளே! பெருமிதம் உடையவரே! உடம்பின் சாயலினாலும் இயல் தமிழுடன் கூடி இசைப் பாடல்களிலும் வல்ல கொடி போன்ற இளம் பெண்ணை விரும்பி தளர்ச்சியுற்று, இரவு பகலாக அப்பெண்மணியையே நினைந்து அலையாமல், தேவரீருடைய உயர்ந்த திருக்கருணையினால் விளையும் பேரின்ப சாகரத்தில் முழுகி தேவரீரை எனது உள்ளமாகிய கோயிலிலே உணர்ந்து உய்யும் அன்பை அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

இயலிசையி லுசிதவஞ்சிக் கயர்வாகி:

வஞ்சி-கொடி, கொடிபோன்ற மென்மைத் தன்மையுடைய அம்மாதரை விரும்பி உள்ளம் வருந்துவர்.

பொது மகளிர் இனிய இயல் இசைப்பாடலை மிகவும் நன்றாகக் கற்றுக் கொள்வர். அந்த இசை ஆடவரை மயக்கி இசைவிக்கும். இசை பசுவையும் பாம்பையும் மயக்குமெனின் ஆடவரை மயக்குவதில் என்ன வியப்பு? “புலன்களை வென்று துறவு பூண்டவர்கள் பெண்களை வியந்து கூறக் கூடாது. பெயரையும் தம் நாவினால் சொல்ல வொண்ணாது; கண்ணும் கருத்தும் ஒன்றிப் பெண்களை நோக்கக் கூடாது பண்ணமைந்த பாடல் கேட்கக் கூடாது” என்று அறநூல் கூறுகின்றது.

பெண்மை வியவார் பெயரும் எடுத்தோதார்.

கண்ணொடு நெஞ்சறைப்ப நோக்கார்-பண்ணொடு

பாடல் செவிமாடார் பண்பல்ல பாராட்டார்

வீடில் புலப்பகையி னார்.

இரவு பகல் மனது சிந்தித் துழலாதே:

அம்மாதரை இராப் பகலாக நினைந்து நினைந்து நெஞ்சு புண்ணாகி, அம்மாதரை யடையும் பொருட்டு இங்குமங்கு மாக உழலுவர். இனி ஆசைக் கடலுள் முழுகி அதனால் பலப் பல பிறப்பு எடுத்தும் உழலுவர். சுவர்க்கத்திற்கும் நரகிற்கு மாகவும் உழலுவர்.

உயர் கருணை புரியும் இன்பக்கடல் மூழ்கி:

முருகப் பெருமானுடைய கருணை மிகவும் உயர்ந்தது. அதனால் விளைவது பேரின்பம். அது கடல்போல் பெருகியுள்ளது. ஆதலின் அதில் பிறவிக் கோடையாலாய வெப்பந்தீரும் பொருட்டு முழுக, அதுவே முத்தியைத் தரும்.

ஆசை வெள்ளத்தில் முழுகியலைந்த ஆன்மா ஆண்டவனுடைய கருணையால் எய்தும் பேரின்பவெள்ளத்தில் முழுகி மகிழும்.

உனையெனது ளறியு மன்பைத் தருவாயே:

முருகப் பெருமான் ஆன்மாக்களின் இதயத் தாமரையில் உறைகின்றனன். அப்பரமனை உள்நாடி யறிய வேண்டும்.

எண்ணாயிரத் தாண்டு யோகம் இருக்கினும்
கண்ணா ரமுதனைக் கண்டறி வாரில்லை
உண்ணாடி யுள்ளே ஒளிபெற நோக்கில்
கண்ணாடி போலக் கலந்திருந் தானே.

என்கின்றார் திருமூலர்.

“உடலுமுடல் உயிருநிலை பெறுதல் பொருளென உலக
மொருவிவரு மநுபவன சிவயோக சாதனையில்
ஒழுமுவர் பிறிதுபர வசமழிய விழிசெருகி
உணர்வுவிழி கொடுநியதி தமதூடுநாடுவதும்”

-திருவகுப்பு (1)

தேடிக் கண்டு கொண்டேன்-திருமாலொடு நான்முகனும்
தேடித் தோடொண்ணாத் தேவனை என்னுள்ளே
தேடிக் கண்டு கொண்டேன்.

-அப்பர்

முருகனிடத்தில் அருணகிரியார் கேட்கின்ற வரம் அன்பு ஒன்றே என்பதை உய்த்துணர்மின்கள். வீரவாகு தேவர் முருக வேளிடம் வேண்டிய வரமும் இதுவே யாகும்.

கோல நீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையுங் குறியேன்
மேலை யிந்திரன் அரசினைக் கனவினும் வெஃகேன்
மால யன்பெறு பதத்தையும் பொருளென மதியேன்
சால நிற்பதத் தன்பையே வேண்டுவன் தமிழேன்.

-கந்தபுராணம்.

மயில் தகர்கலிடையர்:

தகர்-ஆடு. கல்-மலை. இடையர்-அதன் இடையே வாழ்
பவர்; வேடர்.

தினைகாவல் வனசகுறமகளை
வந்தித்தணைவோனே:

ஜீவான்மாவாகிய வள்ளிநாயகியார் ஐம்புலன்களாகிய
வேடுவர் குலத்தில் தோன்றி, நெஞ்சமாகிய புனத்தில், ஞானப்
பயிராகிய தினையை, மாயாமலமாகிய பறவைகள் அழிக்
காவண்ணம் காத்துக் கொண்டிருக்க, அடியார்க்கு எளியவ
ராகிய எந்தை கந்தவேள் விரைந்து வந்து, தன்னையுணராத
வள்ளியை, “உன்னை நான் கும்பிடுகிறேன் என்னை மணந்து
கொள்” என்று இதவசனங்கூறி ஆட்கொண்டனர்.

வள்ளியை ஞான பண்டிதன் வந்தித்தான் என்பதன்
உட்பொருள், ஆன்மாவின் மீதுள்ள கருணையால் தனது
உயர்வை ஒரு பொருளாக எண்ணாமல் இரங்கி வந்து எளிதாக
நின்றான் என்பதாகும்.

கயிலைமலை யனைய செந்தில்:

திருச்செந்தூர் திருக்கயிலாயம் போன்ற உயர்வுடையது.
“பரமபதமாய செந்தில்” என்றும் பிறிதொரு திருப்புகழில்
கூறியுள்ளார். முருகவேள் சூராதியவுணரை மாய்ப்பதற்கு
முன்னும் பின்னும் தங்கி பக்தா பீஷ்டவரதராக எழுந்தருளி
யிருப்பதால் இவ்வுயர்வு பெற்றது.

கருத்துரை

வள்ளி நாயகரே! செந்திற் குமாரரே! தேவரீரை அடியே
னுடைய உள்ளத்தில் அறிய அன்பைத் தருவீர்.

14

இருகுழை எறிந்த கெண்டைகள் ஒருகுமிழுடர்ந்துவந்திட
இணைசிலை நெரிந்தெழுந்திட அணைமீதே
இருளளக பந்தி வஞ்சியி லிருகலை யுடன்கு லைந்திட
இதழமு தருந்து சிங்கியின் மனமாய

முருகொடு கலந்த சந்தன அளறுபடு குங்கு மங்கமழ்
 முலைமுகடு கொண்டெழு தொறு முருகார
 முழுமதி புரிந்த சிந்தூர அரிவைய ருடன் கலந்திடு
 முகடியு நலம் பிறந்திட அருள்வாயே
 எரிவிட நிமிர்ந்த குஞ்சியி னிலவொடு மெழுந்த கங்கையு
 மிதழியொ டணிந்த சங்கரர் களிகூரும்
 இமவரை தருங் கருங்குயில் மரகத நிறந் தருங்கிளி
 எனதுயி ரெனுந் த்ரியம்பகி பெருவாழ்வே
 அரைவட மலம்பு கிண்கிணி பரிபுர நெருங்கு தண்டைக
 ளணிமணி சதங்கை கொஞ்சிட மயில்மேலே
 அகமகிழ்வு கொண்டு சந்ததம் வருகுமர முன்றிலின்புறம்
 அலைபொருத செந்தில் தங்கிய பெருமானே.

பதவுரை

எரிவிடநிமிர்ந்த குஞ்சியில்-நெருப்பைப்போல் ஒளிவிட்டு
 நிமிர்ந்துள்ள சடையில், நிலவுடன்-சந்திரனுடன், எழுந்த கங்கையும்-
 திரண்டு எழுந்த கங்கா நதியையும், இதழியொடு அணிந்த - கொன்றை
 மலரையும் தரித்த, சங்கரர் களிகூரும்-சிவபெருமான் மகிழ்கின்ற, இமவரை
 தரும் கரும் குயில்-மலையரையன் பெற்ற கரிய குயில் போன்றவரும்,
 மரகத நிறம் தரும் கிளி-பச்சை மணி போல் நிறம் படைத்த கிளியை
 யொத்தவரும், எனது உயிர் எனும் த்ரியம்பகி-அடியேனுடைய உயிர்
 போன்றவரும் மூன்று கண்களுடையவரும் ஆகிய உமாதேவியார்,
 பெருவாழ்வே-பெற்ற பெரிய வாழ்வாக விளங்குபவரே! அரைவடம்-
 அரையில் கட்டிய சதங்கை அலம்பு கிண்கிணி-ஒலிக்கின்ற கிண்கிணி,
 பரிபுரம் சிலம்பு, நெருங்கு தண்டைகள்-நெருங்கிய தண்டைகள்,
 அணிமணிசதங்கை-அழகிய இரத்த மணியாலான பாதச் சதங்கை,
 கொஞ்சிட-ஆகிய இத் திருவாபரணங்கள் இனிது ஒலி செய்ய, மயில்மேல்-
 மயில் வாகனத்தின் மீது, அகமகிழ்வு கொண்டு-திருவுள்ளம் மகிழ்ச்சி
 கொண்டு, சந்ததம் வருகுமர-எப்போதும் எழுந்தருளிவருகின்ற குமராக்
 கடவுளே! முன்றிலின்புறம்-திருக்கோயிலின் திருமுன்னே; அலை பொருத
 செந்தில் தங்கிய-கடல் அலைகள் வந்து மோதுகின்ற திருச்செந்தூரில்
 எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! இருகுழை
 எறிந்த கெண்டைகள்-காதுகளில் விளங்கும் இரண்டு குழைகளையும்,
 தாக்குகின்ற மீன்போன்ற கண்கள், ஒரு குமிழ் அடர்ந்து வந்திட-ஒப்பற்ற
 குமிழம் பூவைப் போன்ற நாசியை நெருங்கி வந்திடவும், இணை சிலை

நெரிந்து எழுந்திட-இரண்டு வில் போன்ற போன்ற புருவங்கள் நெரிந்து
 எழுந்திடவும், அணைமீதே-படுக்கையின்மீது, இருள் அளகபந்தி-இருண்ட
 கரிய கூந்தற்கற்றை, வஞ்சியில் இரு கலையுடன் குலைந்திட-கொடி போன்ற
 இடையிலுள்ள பெரிய ஆடையுடன் குலைந்திடவும், இதழ் அமுது
 அருந்து சிங்கியில் மனம் மாய-இதழ் அமுதமாகிய நஞ்சை உண்டு எனது
 மனம் அழிய, முருகொடு கலந்த-நறுமணத்துடன் கலந்த, சந்தன அளறுபடு
 குங்குமம் கமழ் - சந்தனச் சேற்றுடன் குங்குமம் மணக்கும், முலைமுகடு
 கொண்டு எழுந்தொறும் முருகு ஆர-தனங்களின் உச்சி பூரித்து
 எழுந்தொறும் அழகு நிரம்ப, முழுமதிபுரிந்த சிந்தூர-முழு நிலாப் போன்ற
 திலகந்தரித்த, அரிவையருடன் கலந்திடு-பொது மாதர்களுடன் சேருகின்ற,
 முகடியும்-மூதேவியாகிய அடியேனும், நலம் பிறந்திட-நன்மை
 பிறக்குமாறு, அருள்வாயே-திருவருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

அக்கினியைப்போல் ஒளிவிட்டு நிமிர்ந்த சடாமகுடத்தில்
 சந்திரனையும், சீறியெழுந்த கங்கா நதியையும், கொன்றை
 மலரையும் தரித்த சிவபெருமான் மகிழ்கின்ற தேவியும்,
 மலையரையன் பெற்ற கரிய குயிலைப்போன்ற இனிய மொழியை
 யுடையவரும், மரகதமணி போன்ற நிறமுடைய கிளியை
 யொத்தவரும், எனது உயிர் போன்றவரும், மூன்று கண்களை
 யுடையவரும் ஆகிய அம்பிகையின் புதல்வராக விளங்கும்
 பெருவாழ்வினரே! திருவரையில் கட்டிய சதங்கை இனிது
 ஒலிக்கின்ற கிண்கிணி, சிலம்பு, நெருங்கிய தண்டைகள், அழகிய
 மணிகள் பதித்த பாதச்சதங்கை என்பனவாய் அணிகலன்கள்
 இனிமையாக ஒலிக்க, மயில்வாகனத்தின் மீது திருவுள்ளம்
 மகிழ்ந்து எப்போதும் உலா வருகின்ற குமாரக் கடவுளே!
 திருக்கோயின் முன் கடலின் அலைகள் வந்து வந்து மோதுகின்ற
 திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமாதம் உடையவரே!
 காதுகளில் உள்ள இரு குழைகளையும் மோதுகின்ற நீண்ட மீன்
 போன்ற கண்கள் ஒப்பற்ற குமிழ்மலர் போன்ற நாசியை நெருங்கி
 வந்திடவும், இரண்டு வில் போன்ற புருவங்கள் நெரிந்து மேல்
 எழுந்திடவும், படுக்கையின் மீது இருண்ட கூந்தலின் சுருள்,
 வஞ்சிக்கொடி போன்ற இடையில் உள்ள ஆடையுடன்
 குலையவும், இதழ்முதாகிய நஞ்சினையுண்டு மனம் அழிய,
 நறுமணங் கலந்த சந்தனச் சேற்றுடன் குங்குமம் மணஞ்செய்
 கின்ற தனங்களின் உச்சி பூரித்து எழுந்தொறும் அழகு நிறைய,

பூரண சந்திரனைப் போன்ற திலகமணிந்த பொதுமகளிருடன் சேர்ந்த மூதேவியாகிய அடியேனுக்கு சிவஞானபோத நலம் பிறக்கத் திருவருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

இருகுழை எறிந்த கொண்டைகள்:

பெண்களின் கண்கள் நீண்டிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு நீண்ட கண்கள் காது வரை சென்று மோதும். இது அக் கண்களுக்கு அழகு.

“மங்கையர் வதனசீத மதியிரு மருங்கும் ஓடி
செங்கயல் குழைகள் நாடுந் திருமுனைப்பாடி நாடு”

என்று சேக்கிழார் பெருமானும் கூறுகின்றனர்.

கெண்டை-மீன், பெண்களுடைய கண்கள் பிறமுந்தன்மையால் மீனைப்போன்று இருக்கும் அதனால் கண்களைக் கெண்டைகள் என்றனர். இது உவம ஆகு பெயர்.

ஒரு குமிழுடர்ந்து வந்திட:

குமிழும் என்பது ஒரு மலர். அது பெண்மணிகளின் மூக்குக்கு உவமையானது. இங்கேயும் குமிழ் என்றது ஆகு பெயராக நாசியை உணர்த்தியது. காது வரைநீண்ட கண்கள் இப்புறம் நாசியையும் நெருங்கியுள்ளன. அடர்ந்து வந்திட-நெருங்கி அடர்ந்து உவந்திட எனப் பிரித்து நெருங்கி மகிழ்ந்திட எனவும் பொருள்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

இணைசிலை நெறிந்தெழுந்திட:

சிலை-வில் இங்கு இது புருவத்தைத் தெரிவிக்கின்றது. பொதுமகளிர் புருவத்தை நெறித்து ஆடவரை மயக்குவர்.

இருளாக பந்தி:

கூந்தல் மிகவும் கருமையாகவும் அடர்ந்தும் இருக்கும்.

வஞ்சியில்:

வஞ்சி-கொடி. இதுவும் ஆகுபெயராக இடையை யுணர்த்தியது. கொடி அசைவதுபோல் இடை அசைந்தசைந்து அழகு செய்யும்.

இதழமு தருந்து சிங்கியின் மனமாய:

சிங்கி-குளிர்ந்து கொல்லும் பாஷாணம். இந்த நஞ்சு உண்டாரைக் கொல்லும். அது இதழமுதாகிய நஞ்சு. அதனை உண்டார் உய்யமாட்டார்.

‘குமுத அமுத இதழ் பருகி யுருகிமயல்
கொண்டுந் திருநாசயேன்’

-(கொலைமத) திருப்புகழ்.

முழுமதி புரிந்த சிந்தூர:

மகளிர் முழுச் சந்திரனைப்போல் வட்டமாகப் பொட்டு இட்டுக்கொள்வர். அப்பொட்டு பலரை மயக்கிப் பொட்டாகச் செய்யும்.

‘பொட்டிலே அவர்கட்கு பட்டிலே புனைகந்த
பொடியிலே அடியிலே...

... ..

புந்திதனை நுழையவிட்டு
நெட்டிலே அலையாமல்’

-தாயுமானார்.

முகடியும் நலம் பிறந்திட அருள்வாயே-

முகடி-மூதேவி, தூக்கம், மயக்கம், சோம்பல் முதலிய அசட்டுக் குணங்களுடையவள் மூதேவி. “முருகா! மூதேவியாகிய அடியேனுக்கு நலம் விளைய அருள்வாய்” என்று சுவாமிகள் வேண்டுகின்றனர்.

நலம் என்றால் என்ன பொருள்? உண்பதுவா நலம்? உறங்குவதுவா நலம்? மனைவியுடன் மக்களுடன் வாழ்வதுவா நலம்? மாடமளிகையுடன் வாழ்வதுவா? உண்பது நலம் என்றால், நம்மைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமாக உண்ணுகின்றன ஆடு மாடுகள். உறங்கிக் கொண்டேயிருக்கும் எருமை. என்ன அருமை? விலங்குகூட பெண் விலங்குகளுடன் கூடி இன்புறுகின்றன; மாட மளிகையில் எலியும் பெருச்சாளியும் கூட வாழ்கின்றன. மூட்டைப் பூச்சியும், எட்டுக்கால் பூச்சியும் வாழ்கின்றன. இதனால் அவைகள் நலமுடையன அல்லவே.

இனி நலம் எது? தெய்வவுணர்ச்சி ஒன்றுதான் நலம்.

“கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் ளுருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேன்”

என்கிறார் மாணிக்கவாசகர்.

“நாதனார் கழல்கள் வாழ்த்தி வழிபடும் நலத்தின் மிக்கார்”

என்பது சேக்கிழார் திருவாக்கு.

தனக்கென்று உரிய பொருள்கள் எல்லாவற்றையும்
கரணங்களையும் இழப்பதுவே நலம் என்கிறார் அறிவின்
சிகரமாகிய அருணகிரிநாதர்.

“எல்லாமற என்னை இழந்த நலம்” -அநுபூதி(2)

ஒன்றைப் பெற்றால் நலம் என்பது உலகியல்; எல்லா
வற்றையும் இழப்பது நலம் என்பது அருளியல்.

“யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்” -திருக்குறள்.

அனைத்தையும் விட்ட அருளாளர்க்கு உள்ளத்தில் சாந்தி
நிலவும். கடைசி மூச்சு உள்ளவரை மறவாமல் நினைவில்
வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய திருக்குறள் ஒன்று. அதன் உயர்வு
இமயத்தினும் சிறந்தது. அதனை இங்கு கூறுகின்றேன்.

“அடல்வேண்டும் ஐந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்
வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு”

ஆ! ஆ! இத் தமிழ் அமிழ்தம் நம்மை உய்விக்கும்.
இதனை என்றும் மறந்துவிடக் கூடாது. ஆகவே எல்லா
வற்றையும் விடுத்து இறைவன் திருவடியையடுத்து உள்ளம்
உருகும் நலம் பெற வேண்டும்.

எரிவிட நிமிர்ந்த குஞ்சி:

குஞ்சி-ஆண் மயிர். இறைவனுடைய சடை தீப்பிழம்பு
போல் சுடர் விட்டு நிமிர்ந்து ஒளி செய்யும். சடை என்பது
இறைவனுடைய ஞானத்தின் அடையாளம். சிவமூர்த்தியின்
சடை சிவந்திருக்கும். செம்மைப்பண்பையும் அது காட்டுகின்றது.

நிலவோடு மெழுந்த கங்கையும்:

சிவபெருமான் திங்களையும் கங்கையையும் சடைமுடியில்
தரித்திருக்கின்றார்.

சந்திரனைத் தரித்த வரலாற்றை திருப்புகழ் விரிவுரை முதல் தொகுதி 10ஆம் பக்கத்திலும், கங்கையைத் தரித்த வரலாற்றை இப்புத்தகம், 231ஆம் பக்கத்திலும் பார்த்துக் கொள்ளுக.

சந்திரனை முடித்திருப்பது அருளின் அடையாளம். கங்கையை முடித்திருப்பது ஆற்றலின் அடையாளம்.

சங்கரன் களி கூரும்:

சம்-சுகம்; கரன்-செய்பவன். சுகத்தை செய்பவன் சங்கரன். செய்கின்ற கைக்கும் கரம் எனப் பேர் அமைந்திருப்பதைக் காண்க. தினத்தைச் செய்வதனால் சூரியன் தினகரன் எனப் பெற்றான். ஆன்மாக்களுக்கு சுகத்தைச் செய்கின்ற சிவ பெருமான் உமையம்மையாரின் உத்தம குணங்களைக் கண்டு மகிழ்கின்றார்.

இமவரை தருங் கருங்குயில்:

இமவான் செய்த எல்லையில்லாத தவத்தினால் அகில லோக அன்னையாகிய பராசக்தி அவனுக்குத் திருப்புதல்வியாக அவதரித்தனர்; குயிலனைய இனிய குரலுடையவர்.

மரகத நிறந் தருங் கிளி:

மரகதமணி போன்ற நிறமும் கிளி போன்ற மெல்லிய மொழியும் உடையவர்.

எனதுயிரெனுந் தீரியம்பகி:

அருணகிரிநாதருக்கு உயிர் போன்ற அருமையுடைய முக்கண்ணி. இந்த அடி அமுதம் போன்றது. கனியமுதம் அன்ன இனியது, பலமுறை கூறினும் தெவிட்டாதது.

“இமவரை தருங் கருங்குயில் மரகத நிறந்தருங்கிளி,
எனதுயிரெனுந் தீரியம்பகி பெருவாழ்வே”

என்று அநேக தடவை சொல்லிப் பாருங்கள். எத்துணைச் சுவையாக இருக்கிறது என்பதை உணருங்கள்.

மயில்மேலே அகமகிழ்வு கொண்டு சந்ததம் வரு குமர:

திருச்செந்தூரில் உள்ள உற்சவ மூர்த்தி குமரவிடங்கர் என்ற பெயரையுடையவர். சகல அணிகலன்களையும் பூண்டு பெரு

மான் மயில்வாகனத்தில் செந்திலம் பதியில் திருவீதியில் உலா வருகின்றனர்.

அலைபொருத செந்தில் தங்கிய:

கடலின் அலைகள் வந்து கோயில் வாயிலில் மோதுமாறு கடலுக்கு மிக அண்மையில் விளங்குந் திருத்தலம் செந்திலம் பதி. பிறவிப் பெருங்கடலுக்குத் துறைமுக நகரம் திருச் செந்தூர். “எனது சரணமாகிய கப்பலில் ஊர்ந்தோரை நான் முத்திக்கரை சேர்ப்பேன்” என்று முருகப்பெருமான் கடற்கரையில் திருவடியாகிய ஓடத்துடன் இருக்கின்றான்.

கருத்துரை

உமாகதரே! செந்திற் குமாரக் கடவுளே! மாதர் மயக்குறா வண்ணம் அருள் நலம் தந்து ஆட்கொள்வீர்.

15

இருள்விரி குழலை விரித்துத் தூற்றவு
 மிறுகிய துகிலை நெகிழ்த்துக் காட்டவு
 மிருகடை விழியு முறுக்கிப் பார்க்கவு மைந்தாரோடே
 இலைபிள வதனை நடித்துக் கேட்கவு
 மறுமொழி பலவு மிசைத்துச் சாற்றவு
 மிடையிடை சிறிது நகைத்துக் காட்டவு
 மெங்கள்வீடே

வருகென வொருசொ லுரைத்துப் பூட்டவும்
 விரிமல ரமளி யணைத்துச் சேர்க்கவும்
 வருபொரு ளளவி லுருக்கித் தேற்றவு நிந்தையாலே
 வனமனை புகுதி லடித்துப் போக்கவு
 மொருதலை மருவு புணர்ச்சித் தூர்த்தார்கள்
 வசைவிட நினது பதத்தைப் போற்றுவ
 தெந்தநாளோ

குருமணி வயிர மிழித்துக் கோட்டிய
 கழைமட வருவு வெளுத்துத் தோற்றிய
 குளிறிசை யருவி கொழித்துத் தூற்றிய மண்டுநீரூர்

குழிபடு கலுழி வயிற்றைத் தூர்த்தெழு

திடர்மண லிறுகு துருத்திக் காப்பொதி

குளிர்நிழ லருவி கலக்கிப் பூப்புனை

வண்டலாடா

முருகவிழ் துணர்க ளுகுத்துக் காய்த்தினை

விளைநடு விதணி லிருப்பைக் காட்டிய

முகிழ்முலை யிளைய குறத்திக் காட்படு

செந்தில் வாழ்வே

முளையிள மதியை யெடுத்துச் சாத்திய

சடைமுடி இறைவர் தமக்குச் சாத்திர

முறையருள் முருக தவத்தைக் காப்பவர் தம்பிரானே.

பதவுரை

குருமணி வயிரம் இழித்து-நல்ல நிறமுள்ள வயிர மணிகளை அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு, கோட்டிய கழை மட உருவும்வெளுத்து தோற்றிய-வளைந்த இள மூங்கிலின் உருவமும் வெளுத்துத் தோல்வி யடையுமாறு வெண்மையும், குளிறு இறை-ஒலிக்கின்ற இசையையும் உடைய, அருவி கொழித்து தூற்றிய மண்டு நீர்-அருவியானது கொழித்துக்கொண்டு இறைக்கப் பெருகிய நீர், ஊர்-செல்லுகின்ற, குழிபடு கலுழி-ஆழ்ந்துள்ள கான்யாற்றின், வயிற்றை தூர்த்து - நடு இடத்தை அடைந்து, எழுதிடர் மணல் இறுகு துருத்தி-உயர்ந்து எழுந்த மேட்டு மணலால் இறுகி நிற்கும் திட்டினிடத்தேயுள்ள, கா பொதி குளிர் நிழல் அருவி கலக்கி-சோலையில் அடர்ந்து குளிர்ந்த நிழலில் அருவியைக் கலக்கியும், பூ புனை-மலர் சூடியும், வண்டல் ஆடா - மகளிர் மணல் விளையாட்டு விளையாடியும், முருகு அவிழ் துணர்கள் உகுத்து-மணம் வீசுகின்ற பூங் கொத்துக்கள் மலர்ந்து, காய் தினைவிளை நடு-கதிர்விடும் தினை விளைகின்ற கொல்லையின் நடுவில் உள்ள, இதணில் இருப்பை காட்டிய-பரண் மீது இருத்தலைத் தெரிவித்த, முகிழ்முலை-அரும்புகின்ற தனங்களையுடைய, இளைய குறத்திற்கு ஆட்படு-இளமை பொருந்திய வள்ளிநாயகிக்கு ஆட்பட்டு அருளிய, செந்தில் வாழ்வே-செந்திலில் வாழ்பவரே! முளை இளமதியை எடுத்து சாத்திய-முளைக்கின்ற இளந்திங்களை எடுத்து அணிந்த, சடைமுடி-சடாமகுடத்தையுடைய, இறைவர் தமக்கு-சிவபெருமானுக்கு, சாத்திரமுறையருள் முருக-சிவசாத்திரமுறையை உபதேசித்தருளிய முருகக் கடவுளே! தவத்தை காப்பவர் தம்பிரானே-தவத்தினைக்காக்கும் முனிவரர் போற்றும் தனிப்பெருந்தலைவரே! இருள் விரிகுழல் விரித்து தூற்றவும்-இருண்டு

விரிந்த கூந்தலை விரித்து சிக்கெடுத்து ஆற்றவும், இறுகிய துகிலை நெகிழ்ந்து காட்டவும்-அழுத்தமாக உடுத்தியுள்ள ஆடையைச் சற்று தளர்த்திக்காட்டவும், இருகடைவிழியும் முறுக்கி பார்க்கவும்-இரண்டு கடைக்கண்களால் சுழற்றிப் பார்க்கவும், மைந்தரோடே-அங்கு செல்கின்ற ஆண் மைந்தருடன், இலை பிளவு அதனைநடித்துகேட்கவும், வெற்றிலை யையும் வெட்டுப் பாக்கையும் நடிப்புடன் கேட்கவும், மறுமொழி பலவும் இசைத்து சாற்றவும்-மறுமொழிகள் பலப்பல சொல்லிப் பேசவும், இடை இடை சிறிது நகைத்து காட்டவும்-இடையிடையே சற்று புன்னகை புரியவும் எங்கள் வீடே வருக என ஒரு சொல் உரைத்து பூட்டவும்-“இனிது எங்கள் வீடு வாருங்கள்” என்று ஒருசொல் சொல்லிப் பிணைத்தும், விரிமலர் அமளி அணைத்து சேர்க்கவும்-விரிந்த மலர்ப்படுக்கையில் அணைத்துச் சேர்க்கவும், வருபொருள் அளவில் உருக்கி தேற்றவும்-வந்த பொருள் அளவுக்குத் தக்கபடி உருக்கம் காட்டித் தெளிவித்தும், நிந்தையாலே வனைமனைபுகுதில் அடித்து போக்கவும் - பின்னர் பொருள் கொடாவிடில் நிந்தனைபேசி, அலங்கரித்துள்ளவீட்டில் புகுந்தால் அடித்து வெருட்டவும், ஒரு தலை மருவு புணர்ச்சி தூர்த்தர்கள்-ஒரு தலைக் காமத்தராய் புணரும் கொடியோர்களால் வரும், வசை விட-பழிச்சொல் நீங்க, நினது பதத்தைப் போற்றுவது எந்த நாளோ-தேவரீருடைய திருவடியைப் போற்றி உய்வது எந்நாளோ?

பொழிப்புரை

ஒலிக்கின்ற இசையையுடைய அருவியானது, நல்ல நிறமுள்ள வயிரமணிகளை அடித்துத் தள்ளியும், வளைந்த இளம் மூங்கிலின் நிறம் தோற்குமாறு வெண்மை நிறத்துடனும், வர வர நீர்ப் பெருக்கெடுத்து குழிபட்டுள்ள காட்டாறுகளின் நடு இடத்தைத் தூர்த்து உயரமாக்கிய மணல்கள் இறுகிய நடுத்திட்டில் சோலைகளின் அடர்ந்த குளிர்த் தழுவில் அருவியைக் கலக்கியும், மலர் குடியும் இளமகளிர் மணல் விளையாட்டினை ஆடுகின்ற, மணம் வீசும் பூங்கொத்துக்கள் மலர்ந்து காய்த்த தினைப்புனத்தின் இடையில் உள்ள பரண்மீது விளங்குகின்ற அரும்பு போன்ற இளந்தனபாரங்களையுடைய வள்ளியம்மையாருக்கு ஆட்பட்டு அருள் புரிந்த செந்தில் ஆண்டவரே! இளம்பிறை மதியைச் சடை முடியில் தரித்த சிவபெருமானுக்குச் சிவசாத்திர முறையை உபதேசித்தருளிய முருக மூர்த்தியே! தவத்தைக் காத்தருள்பவர் வணங்குகின்ற தனிப் பெருந் தலைவரே! இருண்டு விரிந்த கூந்தலை விரித்து

ஆற்றவும், இறுக்கியுடுத்த ஆடையைத் தளர்த்தி உடம்பைக் காட்டவும், ஆண்மைந்தரோடு வெற்றிலைப் பாக்கை நடிப்புடன் கேட்கவும், மறுமொழிகள் பலப்பல சொல்லிப் பேசவும், இடையிடையே சிறிது புன்முறுவல் புரிந்தும், இதோ எங்கள் வீட்டிற்கு வாரும் என்று அழைத்து ஆசைக் கயிற்றால் கட்டியும், விரிந்த மலர்ப்படுக்கையில் தழுவியணைத்தும், வந்த பொருளுக்குத் தக்கவாறு உருக்கம் காட்டித் தெரிவித்தும், பணம் தீர்ந்தவுடன் வசை புகன்றும், அலங்கரித்த வீட்டில் புகுந்தவுடன் அடித்து விரட்டவும், ஒருதலைக் காமத்துடன் புணர்கின்ற கொடிய விலைமாதர்களினால் வந்த பழிச் சொல் நீங்குமாறு தேவீருடைய திருவடியைப் போற்றி உய்யும் நாள் என்றோ?

விரிவுரை

இருள் விரி குழலை விரித்துத் தூற்றவும்:

பொது மகளிர் மாலை நேரத்தில் தெருச் சந்தியில் நின்று அங்கு போவாரும் வருவாரும் தமது மயலில் சிக்கும்படி, இருள் போன்ற கூந்தலை விரித்து அதைச் சிக்கெடுப்பார் போல் அபிநயித்து அதில் கமழும் நறுமணம் வீசுமாறு கையால் கோதிக்கொண்டு நிற்பர்.

“அங்கை மென்குழ லாய்வார் போலே

சந்தி நின்றய லோடே போவார்

அன்பு கொண்டிட நீரோ போறீர் அறியீரோ” -திருப்புகழ்.

இறுகிய துகிலை நெகிழ்த்துக் காட்டவும்:

மேலும் அம்மகளிர் துறந்தவரும், துறவு நிலையை மறந்திடுமாறு நடுவீதி நின்று தமது ஆடை சிறிது சரிய நின்று சாகசம் புரிவர்.

“முலையிலுறு துகில் சரிய நடுவீதி நிற்பவர்கள்:

-(குமரகுருபர முருக குகனே) திருப்புகழ்.

இருகடை விழியு முறுக்கிப் பார்க்கவும்:

அவ் விலைமகளிருக்குச் சிறந்த பாணம் இருகண்களே யாகும். அக்கணைகளினால் எத்துணை உறுதியுடைய வீர உள்ளத்தையும் பிளந்துவிடுவர். கணையின் முனையே அதிக

கூர்மையுடன் பிளக்க வல்லது. அதுபோல் அக்கண்களின் கடைப்பகுதியே மிகுந்த வேக முள்ளது. கடைக்கண் பார்வையை வேகமாக சுழற்றிப் பார்த்தால் ஆடவர் மந்திரத்தால் கட்டுண்ட நாகம்போல் வேகமடங்கி மயங்கி விழுவர்.

“யமபடை யென அந்திக்குங்கட் கடையாலே”

-(பரிமளௌப) திருப்புகழ்.

மைந்தரோடே இலை பிளவதனை நடித்துக் கேட்கவும்:

“பால் சாப்பிடுங்கள்; பழஞ் சாப்பிடுங்கள்: பட்சணம் சாப்பிடுங்கள்” என்கின்றார்கள். “வெற்றிலைப் பாக்குப் போட்டுக் கொள்ளுங்கள்” என்கின்றார்கள். உண்ணுகின்ற பொருளாகிய இதனைத் தாம்பூலம் சாப்பிடுங்கள் என்று கூறுவதில்லை. “தாம்பூலம் போட்டுக் கொள்ளுங்கள்” என்கின்றார்கள். என்ன காரணம்?

நன்றாக வயிறு நிறைய உண்டபின் வாய்க்கு அலங்காரப் பொருளாகவே தாம்பூலத்தை உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். காதுக்கு அணிகலம் கடுக்கன்; கண்ணுக்கு அணிகலம் மை; கைக்கு அணிகலம் தங்கச் சங்கிலி; விரலுக்கு அணிகலம் மோதிரம். அலங்காரப் பொருள்களைப் போட்டுக் கொள்ளுங்கள், மை போட்டுக்கொள்ளுங்கள்; அங்கவஸ்திரம் போட்டுக் கொள்ளுங்கள் என்பதுபோல தாம்பூலம் அலங்காரப் பொருள் என்பதைத் தெரிவிக்கவே “தாம்பூலம் போட்டுக்கொள்ளுங்கள்” என்கிறார்கள். என்ன அழகான மரபு! நம் முன்னோர்கள் எந்தச் செயலையும் நன்கு சிந்தித்துச் சொன்னார்கள்.

விலைமகளிர் தம்பால் வரும் ஆடவரிடம் கொஞ்சதலாக நடித்து ‘வெற்றிலை பாக்குத் தாருங்கள்’ என்று கேட்டுப் பெறுவர்.

இடையிடை சிறிது நகைத்துக் காட்டவும்:

பேச்சுக்கு இடையிடையே மெல்லச் சிறிது புன்சிரிப்பு சிரித்துக் கொள்வார்கள். இவைகள் அவர்கள் புரியும் சாகசங்கள்.

எங்கள் வீடே வருகென ஒரு சொலுரைத்துப் பூட்டவும்:

சந்தியில் நின்றுகொண்டு அப் பொதுமகளிர், வழியோடு போகும் இளைஞர்கள்மீது கண்வலை வீசி, “வணக்கம்; உங்கள்

வரவு நல்வரவு உங்களைப் பார்த்ததே பரம சந்தோஷம். ஏன் நடுத்தெருவில் நின்று பேசவேண்டும்? உங்கள் பாதம் பட்டால் போதும். இதோ என் வீடு. வாருங்கள். உள்ளே போவோம்” என்று அழைப்பார்.

“இங்கு நின்றதென் வீடே வாரீர்
என்றி ணங்கிகள் மாயா லீலா
இன்ப சிங்கியில் வீணே வீழா தருள்வாயே”

-(அங்கை) திருப்புகழ்.

பூட்டவும்-மோகமாகிய சங்கிலியால் கட்டிப்பிணித்துவிடுவர்.

வருபொருளளவி லுருக்கித் தோற்றவும்:

விலைமகளிர் ஆடவர் தமக்குத் தரும் பொருளுக்கு ஏற்ற அளவில் தமது நேயத்தை நீட்டி உபசரிப்பார்.

“களவி னொடுபொரு ளளவள வருளிய கலவி”

-(குமர குருபர குணதர) திருப்புகழ்.

நிந்தையாலே வனைமனை புகுதி லடித்துப் போகவும்:

பொருள் தீர்ந்து வறியவரான ஆடவரை நிந்தித்தும், அவர்கள் தமது அலங்கரித்த வீட்டிற்கு வந்தால் அடித்தும் புடைத்தும் அகற்றுவார்.

“* * * * கைதான் வரண்டால்

போய்வாரு மென்று நடுத்தலைக்கே குட்டும் பூவையார்

பட்டினத்துச் சுவாமிகள்.

ஒருதலை மருவு புணர்ச்சித் தூர்த்தார்கள்:

இருவரும் மனம் ஒத்து மகிழாமல், ஒருவர் மட்டும் விரும்பி மற்றொருவர் விரும்பாமல் சேர்வது கைக்கிளை எனப் படும்.

வசைவிட நினது பதத்தைப் போற்றுவது எந்த நாளோ?:

மேலே கூறியபடி பொதுமகளிர் வசம் சேர்ந்து அதனால் வந்த பழிமொழி அகலுமாறு முருகனுடைய திருவடியைப் போற்றிப் புகழவேண்டும். முருகனை நினைந்தால் பிற நினைவுகள் தாமே அகலும். ஒளியுண்டானால் இருள் தானே நீங்குமாப் போல் எனவுணர்க.

குருமணி....துருத்தி:

இந்த மூன்று அடிகளிலும் வள்ளியம்மையார் வாழும் தினைப்புனத்தின் சிறப்பையும், அவ்வனத்தில் ஓடும் காட்டாற்றின் அழகையும், அங்கு மகளிர் ஆடும் திறத்தையும் அழகாகக் கூறுகின்றனர்.

மூங்கிலின் வெண்மையிலும் சிறந்த வெண்மை நிறத் துடன் காட்டாறு ஓடுகின்றது. அதில் சிறந்த நிறமுள்ள வயிரக் கூழாங் கற்கள் அடித்துச் செல்லப்படுகின்றன. அந்த நதியின் ஓசை நல்ல இசையுடையதாக உள்ளது. ஆற்றின் நடு இடம் மணலால் நிரம்புகின்றது. ஆற்றுக்கு நடுவே சிறு திட்டுகள் உண்டாகின்றன. அவ்வாறு உண்டாகும் திட்டுக்குத் துருத்தி என்று பெயர். அத் துருத்தியாகிய ஆற்றிடையில் நல்ல குளிர் மரங்கள்; குளிர்ந்த நிழல்; அங்கு சிற்றருவியும் ஓடுகின்றது. அதில் நீராடி மகளிர் மணல் விளையாட்டுக்கள் ஆடுகின்றார்கள். இப்படி இயற்கை வளத்தைச் சுவாமிகள் இனிய தமிழ்ச் சொற்களால் இனிது எடுத்துக் கவி புனைகின்றார்கள்.

ஆற்றுக்கு நடுவேயுள்ள திட்டுக்குத் துருத்தி என்று பெயர். திருத்துருத்தி, திருப்பூந்துருத்தி என்ற திருத்தலங்களை நினைக. இத் தலங்கள் ஆற்றுக்கு இடையே உள்ளவை என்ற கருத்தில் அப்பேரைத் தாங்கின. இன்றும் மலையாளத்தில் கழிகளுக்கு இடையில் உள்ள பகுதிகளைத் துருத்தியெனக் கூறுகின்றார்கள்.

கருத்துரை

வள்ளி மணவாளரே! செந்திலாண்டவரே! மாதர் வசமுற்று மதியழியாது. தேவரீரைப் போற்றி உய்ய அருள் புரிவீர்.

16

உத்தியறல் மொண்டு சூல்கொள் கரு

முகிலெனஇ ருண்ட நீலமிக

ஒளிதிகழு மன்ற லோதிநரை

பஞ்சபோலாய்

உதிரமெழு துங்க வேலவிழி

மிடைகடையொ துங்கு பீளைகளு

முடைதயிர்பி திர்ந்த தோஇதென

வெம்புலலாய்

மதகரட தந்தி வாயினிடை

சொருகுபிறை தந்த சூதுகளின்

வடிவுதரு கும்ப மோதிவளர்

கொங்கைதோலாய்

வனமழியு மங்கை மாதர்களி

னிலைதனையு ணர்நது தாளிலுறு

வழியடிமை அன்பு கூருமது

சிந்தியோனோ

இதழ்பொதிய விழ்ந்த தாமரையின்

மணவறைபு குந்த நான்முகனு

மெறிதிரைய லம்பு பாலுததி

நஞ்சராமேல்

இருவிழிது யின்ற நாரணனு

முமைமருவு சந்தர் சேகரனு

மிகையவர்வ ணங்கு வாசவனு

நின்றுதாமும்

முதல்வசக மைந்த பீடிகையி

னகிலசக அண்ட நாயகிதன்

முகிழ் முலைசு ரந்த பாலமுத

முண்டவேளே

முளைமுருகு சங்கு வீசியலை

முடுகிமைத வழ்ந்த வாழ்பெருகி

முதலிவரு செந்தில் வாழ்வுதரு

தம்பிரானே.

பதவுரை

இதழ்பொதி அவிழ்ந்த தாமரையில்-இதழின் கட்டு விரிந்த தாமரை மலரில், மண அறை புருந்த நான்முகனும்-வாசனையுடைய வீடாக அமர்ந்திருக்கின்ற பிரமதேவரும். எறிதிரை அலம்பு பால் உததி-அலைகள் வீசும் திருப்பாற்கடலில், நஞ்சு அரா மேல்-நஞ்சுடன் கூடிய பாம்பின் மீது, இருவிழி துயின்ற நாரணனும்-இரு விழிகளும் துயில்புரிகின்ற திருமாலும், உமை மருவு சந்தர் சேகரனும் உமா தேவியாரை இடப்பாகத்தில் கொண்ட உருத்திர மூர்த்தியும், இமையவர் வணங்கு வாசவனும்-தேவர்கள் வணங்குகின்ற இந்திரனும், நின்ற தாமும் முதல்வ-சந்திதியின் முன்னே நின்று வணங்க அவர்கட்கு அருள்புரியும் முழுமுதற்கடவுளே! சுகமைந்த-சுகத்தைத் தரும் குமார மூர்த்தியே! பீடிகையின்-சிறந்த பீடத்தில் விளங்கும் அகில ஜக அண்ட நாயகி தன்-எல்லா உலகங்களுக்கும் எல்லா அண்டங் களுக்குத் தலைவியாகிய உமாதேவியாருடைய, முகிழ்முலை சுரந்த பால் அமுதம்உண்ட-குவிந்த திருமுலையினின்றும் சுரந்தபால் அமுதத்தைப்

பருகிய, வேளே-முருகவேளே! முளைமுருகு சங்குவீசி-மிக்க இளமையான சங்குகளை கரையில் வீசியெறிந்து, அலைமுடுகிமை தவழ்ந்த வாழ் பெருகி-அலைகடல் வேகமாக வீசுகின்றதும் மைநிறம் பொருந்தியது மாகிய கடலின் அருகில் வளம்பெருகி, முதல் இவரு-ஞானமுதல் உயர்கின்ற, செந்தில் வாழ்வு தரு-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளி அடியார்க்கு வாழ்வைத் தருகின்ற, தம்பிரானே! தனிப்பெருந் தலைவரே! உததி அறல் மொண்டு சூல்கொள்-கடல் நீரை மொண்டு குடித்துக் கருக் கொண்ட, கருமுகில் என-கரிய மேகம்போல், இருண்ட நீல மிக ஒளி திகழும்-இருண்டுள்ள நீலநிற மிகுந்திருப்பதினால் ஒளி வீசுவதும், மன்றல்-வாசனையுடையதுமாகிய, ஒதி-மயிரானது, நரை பஞ்சுபோல் ஆய்-நரைத்து பஞ்சுபோல் ஆகி, உதிரம் எழு துங்க வேலவிழி-இரத்த ஓட்டம் நிறைந்த பரிசுத்தமாகிய வேல் போன்ற கண்கள், மிடைகடை ஒதுங்கு பீளைகளும் - செறிந்து ஓரங்களில் ஒதுங்குகின்ற பீளைகளும், முடை தயிர் பிதிர்ந்ததோ இது என-இது நாற்றமடிக்கின்ற தயிர் பிதிர்ந்ததுபோல், வெம்புலால் ஆய்-கொடிய தீய நாற்றத்துடன் கூடியதாகி, மதகரட தந்தி வாயின் இடை-கரட மதம் பொழிகின்ற யானையின் வாயினிடத்தே, சொருகு பிறைதந்த சூதுகளின் வடிவுதரு-சொருகியுள்ள பிறைச் சந்திரனைப் போன்ற வடிவத்துடன் கூடிய தந்தத்தினால் கடைந்த சூதுக்கருவியைப் போன்று, கும்பமோதி வளர் கொங்கை தோலாய்-குடத்தைத் நிகர்த்து வளர்கின்ற தனங்கள் தோல் போலாகி, வனம் அழியு மங்கை மாதர்களின்-அழகு அழிகின்ற இளம் பெண்களின், நிலைதனை உணர்ந்து-நிலைமையை உணர்ந்து, தாளில் உறு-தேவரீர் திருவடியில் பொருந்துகின்ற, வழி அடிமை - வழிவழியாக அடிமை பூண்ட நாயினேன், அன்பு கூரும் அது சிந்தியேனோ?-அன்பு கூர்கின்ற நெறியினை எண்ண மாட்டேனோ?

பொழிப்புரை

இதழ் விரிந்த தாமரையாகிய மணங்கமழும் கோயிலில் வாழுகின்ற நான்முகக் கடவுளும், அலைவீசுகின்ற திருப்பாற் கடலில் ஆதிசேடன்மீது அறிதுயில் புரிகின்ற நாராயண மூர்த்தியும், உமாதேவியாரை இடப் பாகத்திற் கொண்டவரும் சந்திரனை முடித்தவரும் ஆகிய உருத்திர மூர்த்தியும், தேவர்கள் தொழுகின்ற இந்திரனும் திருமுன் நின்று தொழ அருள் புரிகின்ற முழு முதற் கடவுளே! (ஆன்மாக்களுக்கு) இன்பத்தைத் தருகின்ற குமாரக் கடவுளே! சிறந்த பீடத்தில் விளங்கும் எல்லா உலகங்களுக்கும் அண்டங்களுக்கும் தலைவியாகிய உமையம்மையாரின் குவிந்த தனங்களினின்றுஞ் சுரந்த பால் அமிர்தத்தைப்

பருகிய குமாரவேளே! மிக்க இளமையான சங்குகளை வீசும் அலைகளுடன் கூடி கரிய நிறம் பொருந்திய கடற்கரையில் ஞானமுதல் உயர்கின்ற திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளி அடியார்க்கு வாழ்வு தருகின்ற தனிப்பெருந் தலைவரே! கடல் நீரை மொண்டு குடித்து சுருக் கொண்ட மேகம்போல் இருண்ட நீல நிறம் மிகுந்து ஒளி வீசுகின்றதும், மணம் வீசுவதுவும் ஆகிய கூந்தல் நரைத்து பஞ்சு போலாகியும், உதிரம் நிறைந்து தூயவேல் போன்ற கண்களின் ஓரங்களில் நாறுகின்ற தயிர் பிதிர்ந்தது போல் பீளைகள் ஒதுங்கி மிகுந்த தீய வாசனை வீசவும், கரட மதம்பொழிகின்ற யானையின் வாயில் பிறைச் சந்திரனைப்போல் திகழ்கின்ற தந்தத்தினால் கடைந்த சூதுக் காய்கள் போல், குடத்தை மோதி வளர்கின்ற தனங்கள் தோல்போல் ஆகியும், அழகு அழிகின்ற இனம் பெண்களின் நிலைமையுணர்ந்து, தேவரீருடைய திருவடியில் பொருந்துகின்ற வழியடிமையாகிய நாயேன் அன்புகொண்டு உய்யும் நெறியைச் சிந்திக்கமாட்டேனோ?

விரிவுரை

உத்தியறல்மொண்டு....பஞ்சு போலாய்:

கல்வியின் பயன் கடவுளை அடைவதே. “உள்ள நிறைக் கலைத்துறைகள் ஒழிவின்றிப் பயின்றவற்றால் தெள்ளி வடித் தறிந்த பொருள் சிவன் கழல் செறிவு” என்றார் சேக்கிழாரடிகள். கல்வியையும், அறிவையும், இறைவனுக்கே உரிமையாக்க வேண்டும். கற்புடைய பெண் தன் அழகையும் நலத்தையும் தன் கணவனுக்கே பயன்படுத்துவாள்.

அங்ஙனமின்றி கல்வி கற்று, அக் கல்வி நலத்தை மாந்தர் களைப் புகழ்வதில் பயன்படுத்துவது பேதைமை. காமதேனுவின் பாலைக் கமரில் உகுப்பதற்கு நிகராகும்.

“யாமோதிய கல்வியும் எம்மறிவும்
தாமேபெற வேலவர் தந்தது”

-அநுபூதி (17)

புலவர்கள் உய்வு நெறியுணராது பெண்களது குழலையும், விழியையும், மொழியையும், தனத்தையும் புகழ்ந்து பாழ்ப்படுகின்றனர்.

கூந்தலை “மேகம்” என்றும், “கமுகின் பாளை” யென்றும், “சைவலம்” என்றும், “கருமணல்” என்றும் பற்பல புகழ்ந்து கவி பாடுவர். அத்தகைய கூந்தல் பின்னர் நரைத்து, பஞ்சு போலாகி விடுகின்றது.

உதிரமெழு துங்க வேல விழி.....வெம்புலாலாய்:

கண்களை “சேல்” என்றும், “வேல்” என்றும், “கணை” என்றும், “மான்” என்றும் பலப்பலவாக விதந்தும் வியந்தும் பாராட்டிப் பேசுவர். அக் கண்கள் பெண்கள் மூப்புற்றபோது, பீளை யொதுங்கி மிகுந்த அருவருப்புக்கு இடனாக தீய நாற்றம் வீசுவதாக ஆகின்றது.

தெண்ணீர்க் குவளை பொருகயல் வேலென்று
கண்ணில்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவேனோ
உண்ணீர் களைந்தக்கால் நுங்குகூன் றிட்டன்ன
கண்ணீர்மை கண்டொழுகு வேன்.

-நாலடியார்.

கண்களில் உள்ள நீர் வற்றிவிட்டால் நுங்கைத் தோண்டியதை யொத்து விகாரமாகின்றது.

ஆதலின் பெண்களின் கண்களை நயந்து வியந்து நலியாமல், இறைவனுடைய திருக்கண்களைப் புகழ்ந்து உய்தல் வேண்டும்.

மதகரட தந்த...கொங்கை தோலாய்:

யானை தந்தத்தால் கடைந்து செய்யப்பட்ட சூதுக் கருவியைப் போன்றது என்றும், ‘தாமரை முகை’ என்றும் புகழ்ந்து பேசப்பட்ட தனங்கள் தோலாகின்றன. அவைகளை நினைந்து மாலாகியுழியற்க.

ஊறி யுவர்த்தக்க ஒன்பது வாய்ப்புலனுங்
கோதிக் குழம்பலைக்குங் கும்பத்தைப்-பேதை
பெருந்தோளி பெய்வளா யென்னுமீப் போர்த்த
கருந்தோலார் கண்விளக்கப் பட்டு.

-நாலடியார்.

அன்றியும் பெண்களது பற்களை “முல்லையரும்பு” என்றும், “மயிலிறகின் அடி” யென்றும் வர்ணனை செய்வர்.

அந்தப் பற்கள் சுடலையில் உதிர்ந்து கிடப்பதைக் காணும்போது எத்துணை அருவருப்பாக இருக்கிறது.

முல்லைமுகை முறுவல் முத்தென் நிலைபிதற்றுங்
கல்லாப்புன் மாக்கள கவற்ற விடுவனோ
எல்லாருங் காணப் புறங்காட் டுதிர்த்துக்க
பல்லென்பு கண்டொழுகு வேன்.

-நாலடியார்.

வனமழியுமங்கை மாதர்களின் நிலைதனையுணர்ந்து:

அழகுபோல் தோன்றி, பின் அழிந்து நிலைகுலையும்
மாதர்களைக் கண்டு மயங்குதல் மதியின்மை.

குடருங் கொழுவுங் குருதியும் என்புந்
தொடரு நரம்பொடு தோலும்-இடையிடையே
வைத்த தடியும் வழும்புமா மற்றிவற்றுள்
எத்திறத்தாள் ஈர்ங்கோதை யாள்.

-நாலடியார்.

இங்ஙனம் நிலைகுலையும் மாதரழகை அழகென்று
கருதாது, என்றும் பொன்றாது அழகுடன் விளங்கும் இறை
வனைப் பேணுதல் வேண்டும்.

தாளிலுறு வழியடிமை யன்புகூருமது சிந்தியேனோ?:

இறைவனுடைய திருவடிக்கு அருணகிரிநாதர் வழி
வழியாக அடிமைப்பட்டவர். அடிகள் பல இடங்களில் தம்மைப்
பற்றி இவ்வண்ணம் கூறுகின்றனர்.

“தஞ்சமாகியெ வழிவழி யருள்பெறும்
அன்பினாலுன தடிபுக ழடிமையெ னெதிரே நீ”

-(பஞ்சபாதக) திருப்புகழ்.

“எழுமையு மெனைத்தனது கழல்பரவு பத்தனென
இனியகவி யப்படிப்ர சாதித்த பாவலனும்”

-திருவகுப்பு (12)

“முடியவழி வழியடிமை யெனுமுரிமை யடிமைமுழு
துலகறிய மழலைமொழி கொடுபாடு மாசுகவி”

-திருவகுப்பு (1)

அன்பு செய்வார்க்கு இறைவன் எளிதில் அருள் புரிவான். அன்புருவாய் இறைவனை அன்பினாலேயே அடைதல் வேண்டும், “அன்பினில் விளைந்த ஆரமுது” ஆகிய இறைவன் பால் அன்பு செய்து இன்பம் எய்துக.

ஆரேனும் அன்புசெயின் அங்கே தலைப்படுவான்
ஆரேனும் காணா அரன்.

இதழ் பொதியவிழ்ந்த தாமரையின் மணவறை புகுந்த
நான்முகனும்:

பிரமதேவர் தாமரைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பார். தாமரை மண்ணில் தோன்றுவது. மண்ணிலிருந்து எல்லாப் பொருள் களும் உண்டாகின்றன. பிரமதேவர் சிருஷ்டிக் கடவுள். ஆதலால் தாமரை மலரில் வாழ்கின்றனர். மலர்களில் உயர்ந்தது தாமரை. “பூவினுக் கருங்கலம் பொங்கு தாமரை” என்பது தேவாரம்.

எறிதிரையலம் பாலுததி நஞ்சராமேல் இருவிழி
துயின்ற நாரணனும்:

திருமால் திருப்பாற் கடலில் துயில்புரிகின்றனர். ஏன்? அவர் காத்தற் கடவுள். உலகில் உள்ள உயிர்களையெல்லாம் காப்பது நீர். “நீரின்றி அமையாது உலகம்” ஆதலின் நீரிடைத் துயில்கின்றனர். அன்றியும் ஆதிசேடன் வெள்ளை நிறமுடைய பாம்பு. அது சுழுமனை என்ற வெள்ளைநாடி. அந்த சுழு முனையில் திருமால் அறிதுயில் (யோக நித்திரை) செய்கின்றனர்.

உமை மருவு சந்திரசேகரனும்:

உமையம்மையாரை இடபாகத்தில் கொண்ட சந்திரசூடியாகிய உருத்திரமூர்த்தி. இது பரமசிவத்தைக் குறிக்காது. உருத்திரர் வேறு. பரமசிவம் வேறு. உருத்திரர் மூவரில் ஒருவர். அவருக்குக் குணம் குறி செயல் வடிவு முதலியன உண்டு. அவர் சங்கார கர்த்தா, ஆதலின் சுடலையில் இருப்பார்.

பரமசிவம்மூவரும் அறியா முழுமுதல்; “சதுர்த்தம்” என்று உபநிடதங்கள் கூறுகின்றன. “மூவரும் அறிகிலர் யாவர் மற்றறிவார்” என்பது திருவாசகம். இந்த நுணுக்கம் அறியாதவர்

பரமசிவத்தை மூவரில் ஒருவராக எண்ணியும் கூறியும் இடர்ப் படுவர்.

தேவதேவன் மெய்ச் சேவகன் தென்பெருந்துறை நாயகன்
மூவராலு மறியொணா முதலாய ஆனந்த மூர்த்தியான்
யாவராயினும் அன்பரன்றி யறியொணா மலர்ச் சோதியான்
தூயமாமலர்ச் சேவடிக்கண் நஞ்சென்னி மன்னிச் சுடருமே.

சாவமுன் னாள்தக்கன் வேள்வித் தகர்தின்று நஞ்சமஞ்சி
ஆவவெந் தாயென் றவிதா விடுநம் மவரவரே
மூவரென் றேயெம் பிரானொடும் எண்ணிவிண்ணாண்டு

மண்மேல்

தேவரென் றேஇறு மாந்தென்ன பாவந்த திரிதவரே.

-திருவாசகம்

இமையவர் வணங்கு வாசவனும்:

வாசவன்-இந்திரன். தேவர்களுக்குத் தலைவன் ஆதலின்
இந்திரனை இமையவர் வணங்குகின்றனர். இவன் மழைக்கு
அதிகாரி; மேகநாதன், போகங்களை நுகர்பவன், அதனால்
போகியெனப்படுவான்.

நின்று தாமும் முதல்வ:

மாலும், அயனும், உருத்திரனும், இந்திரனும், குமாரக்
கடவுள் திருமுன் நின்று தத்தம் தொழில்கள் இனிது நிகழு
மாறு இறைஞ்சுகின்றனர். முத்தொழிலுக்கும் மூவர்க்கும்
முதல்வர் முருகவேளே.

“படைத்தளித் தமிழ்க்கும் த்ரிமூர்த்திகள் தம்பிரானே”

-(கனைத்ததிர்க்கு) திருப்புகழ்.

“மன்னாவயற்பதி மன்னாமூவர்க்கொரு தம்பிரானே”

-(என்னால்) திருப்புகழ்.

முளைமுருகு சங்குவீசி:

திருச்செந்தூர், கடற்கரையில் விளங்கும் ஒரு அருமையான
திருத்தலம், “திருச்சீரலைவாய்” எனப்படும். அந்தக் கடல்
அலைகள் சங்குகளையும் முத்துக்களையும் கொழிக்கின்றன.
இயற்கை வளம் செறிந்த இனிய தலம்.

“வாலு க மீதுவண்ட லோடிய காலில்வந்து
 குல்நிறை வானசங்கு மாமணி யீனவுந்து
 வாரிதி நீர்ப ரந்த சீரலை வாயுகந்த பெருமாளே”
 -(பூரணவார) திருப்புகழ்.

வாழ்வுதரு தம்பிரானே:

முருகவேள் செந்திலில் வாழ்வதனால் உயிர்கள் இன்புற்று
 வாழ்கின்றன.

கருத்துரை

மூவர் முதல்வரே! உமைபாலரே! செந்திலாண்டவரே!
 மாதர்களது மயலில் மயங்காது உமது திருவடியில் அன்பு
 வைத்து உய்ய அருள்புரிவீர்.

17

ஏவினை நேர்விழி மாதரை மேவிய	
ஏதனை மூடனை	நெறிபேணா
ஈனனை வீணனை ஏடெழு தாமுழு	
ஏழையை மோழையை	அகலாநீள்
மாவினை மூடிய நோய்பிணி யாளனை	
வாய்மையி லாதனை	இகழாதே
மாமணி நூபுர சீதள தாள்தனி	
வாழ்வுற ஈவது	மொருநாளே
நாவலர் பாடிய நூலிசை யால்வரு	
நாரதனார்புகல்	குறமாதை
நாடியெ கானிடை கூடியசேவக	
நாயக மாமயி	லுடையோனே
தேவி மனோமணி யாயிபராபரை	
தேன்மொழி யாள்தரு	சிறியோனே
சேணுயர் சோலையி னீழலி லேதிகழ்	
சீரலை வாய்வரு	பெருமாளே.

பதவுரை

நாவலர் பாடிய நூல்-புலவர்கள் பாடிய நூல்களை, இசையால் வரு-
 இசையால் பரப்பிவருகின்ற, நாரதனார் புகல்-நாரத முனிவர் புகன்ற.

குறமாதை-குறமகளாகிய வள்ளியம்மையாரை, நாடியெ-நாடிச்சென்று, கானிடை கூடிய சேவக-கானகத்திலே மருவிய வீரரே! நாயக-தலைவரே! மாமயில் உடையோனே-சிறந்த மயிலை வாகனமாக வுடையவரே! தேவி-ஒளிமயமானவரும், மனோமணி-மனத்திற்கு இசைந்த மணியும், ஆயி-அகில வுலங்களுக்கும் அன்னையும், பராபரை-பெரிய பொருளும், தேன் மொழியாள் தரு-தேன்போன்ற இனிய மொழியை எடைவரும் ஆகிய பார்வதியம்மையார் தந்தருளிய, சிறியோனே-இளம் புதல்வரே! சேண் உயர் சோலையில் நீழலிலே திகழ்-விண்ணளவாக உயர்ந்துள்ள சோலையின் நிழலிலே விளங்குகின்ற, சீரலைவாய் வரு-திருச்செந்தூரிலே எழுந்தருளியுள்ள, பெருமாளே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! ஏவினை நேர் விழி-அம்பை நிகர்த்த கண்களையுடைய, மாதரை மேவிய-பெண்களை விரும்பிய ஏதனை-குற்றமுடையவனை, மூடனை-அறிவில்லாதவனை, நெறிபேணா ஈனனை-நல்லவழியை விரும்பாத குறைபாடு உடையவனை, வீணனை-வீண்பொழுது போக்குபவனை, ஏடு எழுதா முழு ஏழையை-ஏடு எடுத்து எழுதாத முழுமுட்டாளை, மோழையை-மடையனை, அகலா நீள் மாவினை மூடிய-நீங்காது நீண்டுள்ள பெருவினை மூடிய, நோய் பிணியாளனை-நோய்களால் கட்டுண்டவனை, வாய்மை இலாதனை - உண்மை இல்லாதவனை, இகழாதே-இகழ்ந்து தள்ளிவிடாமல், மாமணிநூபுர-சிறந்த இரத்தினமணிகள் பதித்த சிலம்புகள் தரித்ததும், சீதள-குளிர்ச்சியுடையதும் ஆகிய, தாள்-தேவரீருடைய திருவடியை, தனிவாழ்வு உற-ஒப்பற்ற வாழ்வைப் பெறுமாறு, ஈவதும்-அடியேனுக்குத் தந்து உதவுவதும், ஒருநாளே-ஒருநாள் உளதோ?

பொழிப்புரை

புலவர்கள் பாடிய நூல்களை இசையினால் பாடிப்பரப்பி வருகின்ற நாரதமுனிவர் அறிவித்த வள்ளிபிராட்டியை நாடிக்கானகஞ் சென்று அவரை மருவிய வீரரே! தனிப்பெருந்தலைவரே! சிறந்த மயில் வாகனரே! ஒளியுருவமானவரும் மனத்தில் மணியாக இருப்பவரும், எல்லா உலகங்கட்கும் அன்னையும், பெரும் பொருளும் தேன் போன்ற சொற்களையுடையவரும் ஆகிய உமையம்மையார் பெற்ற இளம் புதல்வரே! விண்ணளவாக உயர்ந்து சோலையின் நிழலிலே விளங்குகின்ற திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! கணைபோன்ற கூரிய கண்களையுடைய பெண்களை விரும்பி குற்றமுடையவனும், மூடனும், நன்னெறியை விரும்பாத குறைபாடுடையவனும், வீண் பொழுது போக்குபவனும்,

கல்வியறிவே யில்லாத பாமரனும், மடையனும், விட்டு நீங்காது நீண்டுள்ள பெருவினைகள் மூடிய நோய்களால் கட்டுண்ட வனும் உண்மையில்லாதவனும் ஆகிய அடியேனை இகழ்ந்து தள்ளிவிடாமல், உயர்ந்த இரத்தின மணிகள் பதித்த சிலம் பணிந்த குளிர்ந்த திருவடியை, அடியேன் ஒப்பில்லாத உயர்ந்த வாழ்வைப் பெறுமாறு தருகின்ற நாள் என்று உண்டாகுமோ?

விரிவுரை

ஏவினை நேர்விழி மாதர்:

ஏ-கணை; பெண்களின் கண்கள் கணைபோன்று கூர்மையானவை. கணை நெஞ்சைப் பிளப்பதுபோல் அவர்கள் பார்வையும் மனதைப் பிளக்கும் வன்மையுள்ளது.

ஏதனை:

ஏதம்-குற்றம். மன வாக்கு காயங்களால் குற்றம் உடையவன்.

மூடனை:

அறிவில்லாதவன்; அறியவேண்டியதை யறியாததும், துன்பத்தை இன்பமாகவும், இன்பத்தைத் துன்பமாகவும் மயங்கியறிந்தும் கெடுகின்றவன்.

நெறிபேணா ஈனனை:

நெறி-வழு; உய்யும் வழி. ஆன்மா ஈடேற்றத்திற்கு உரிய நெறியை விரும்பாத குறைபாடு உடையவன். ஈனம்-குறைவு; அங்கவீனன், அறிவீனன் என்பவற்றைக் காண்க.

வீணனை:

வீண் காரியங்களைச் செய்து வீண்பொழுது போக்கு பவன். விலைமதிக்க முடியாத ரத்னம் நமது வாழ்நாட்கள். ஒரு நிமிஷம் எத்தனையோ கோடி பொன் பெறும். இறைவன் தந்த இந்த அரிய வாழ்நாளை வீழ்நாளாகக் கழிப்பது எத்துணைப் பேதைமை.

“வாடிக் கிலேசித்து வாணாளை வீணுக்கு மாய்ப்பவரே”

“உய்ந்திட வீணாள் படாதருள் புரிவாயே”

-(கொம்பனை)திருப்புகழ்.

ஏடெழுதா முழு ஏழை:

ஏழை-அறிவில்லாதவன். உலக வழக்கில் செல்வமில்லாத வனை ஏழை என்பர். நூல் வழக்கில் அறிவில்லாதவன் ஏழை எனப்படுகின்றான்.

“இங்கிவை பலவுஞ் சொல்லல் ஏழைமைப் பாலதன்றோ”

-கந்தபுராணம்.

மோழை:

மோழை - மடமை. அறிவின்மையுடையவன் மோழை.

அகலாநீள் மாவினை மூடிய நோய் பிணியாளன்:

அகலாது நீண்டு மூண்டு மூடிய பெரிய வினையால் எய்தும் நோயினால் கட்டுண்டவன். பிணி-பிணிப்பது.

வாய்மையிலாதனை:

வாய்மை-மனமும் வாக்கும் ஒத்துப் போவது. இதனால் அகத் தூய்மை யுண்டாகும்.

புறந்தூய்மை நீரானமையும் அகந்தூய்மை

வாய்மையாற் காணப்படும்.

-திருக்குறள்

பொய்யிற் கொடியது யாதொன்றுமில்லை. சூர்ப்பண கையைப் பற்றிக் கூறவந்தபோது, “பொய் தங்கு நெஞ்சிற் கொடியாள் புகுந்தாள்” என்கின்றார் கம்பநாடர். ‘பொய்வளரு நெஞ்சினர்களுக்காணாதகாட்சியே’ என்கின்றார் தாயுமானார்.

பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை எய்யாமை

எல்லா அறமுந் தரும்

-திருக்குறள்.

இகழாதே:

“முருகா! தீவினை நிறைந்த சிறியேனை இகழ்ந்து ஒதுக்கி விடாதே. மாதா பிதாக்கள் தமது புதல்வன் எத்துணைத் தீய வனேனும் அவனை யடித்துத் துரத்த மாட்டார்கள் தானே.

“மாசான நாலெண் வகைதனை நீ நானெ னாத அறிவுளம்

வாயாத பாவி இவனென

நினையாமல்

மாதாபி தாவி னருணலம் மாறாம காரி லெனையினி
 மாஞான போத மருள் செய நினைவாயே”
 -(ஆசாரவீனன்) திருப்புகழ்

நாவலர் பாடிய நூலிசையால் வரு நாரதர்:

புலவர்கள் பாடிய பாடல்களை இசையினால் பாடி
 எங்கெங்கும் பரப்புகின்றவர் நாரத முனிவர். நாரதர் சிறந்த
 முருகபக்தர். திருப்பரங்குன்றத்தில் ஒருபுறம் தெய்வானை
 யம்மையாரும் மற்றொருபுறம் நாரத முனிவரும் முருகன்
 அருகில் வீற்றிருப்பது கண்கூடு. முருகன் அருகில் அமரும்
 பேறு பெற்றவர் நாரத முனிவர். உலகிற்கு உபகாரமே புரிபவர்.
 கலகம் புரிபவர் என்று உலகம் கூறுவது பிழை. “சீலமுலாவிய
 நாரதர்” என்று திருப்புகழில் அருணகிரிநாதர் கூறியிருக்
 கின்றனர்.

“நாரதனன்று சகாய மொழிந்திட
 நாயகி பைம்புன மதுதேடி” -(பாரநறுங்) திருப்புகழ்

சேணுயர் சோலையி னீழிலிலே திகழ் சீரலைவாய்:

சீரலைவாய்-திருச்செந்தூர். வானளாவிய சோலைகள்
 சூழ்ந்த அரியதலம் திருச்செந்தூர்.

‘வளரும் வாழையு மஞ்சளும் இஞ்சியும்
 இடைவிடாது நெருங்கிய மங்கல
 மகிமை மாநகர் செந்திலில் வந்தருள் பெருமானே”
 -(கமலமாத்) திருப்புகழ்.

கருத்துரை

வள்ளிமணவாளரே! உமை மைந்தரே! செந்திற் கந்த
 வேளே! உமது திருவடியில் வாழ்வுபெற அருள்புரிவீர்.

18

ஓரா தொன்றைப் பாரா தந்தத்	
தோடேவந்திட்	டுயிர்சோர
ஊடா நன்றற் நார்போல் நின்றெட்	
டாமால் தந்திட்	டுழல்மாதர்
கூரா வன்பிற் சோரா நின்றக்	
கோயா நின்றுட்	குலையாதே

கோடார் செம்பொற் றோளா நின்சொற்	
கோடா தென்கைக்	கருள்தாராய்
தோரா வென்றிப் போரா மன்றற்	
றோளா குன்றத்	தொளையாட
சூதா யெண்டிக் கேயா வஞ்சச்	
சூர்மா அஞ்சப்	பொருமவேலா
சீரார் கொன்றைத் தார்மார் பொன்றச்	
சேவே நெந்தைக்	கினியோனே
தேனே யன்பர்க் கேயா மின்சொற்	
சேயே செந்திற்	பெருமானே.

பதவுரை

தோரா வென்றி போரா-தோல்வியேயின்றி வெற்றிப் போர் புரிபவ்ரே! மன்றல் தோளா-வாசனை வீசந் தோள்களையுடையவரே! குன்றை தொளையாட-கிரவுஞ்சமலையைத் தொளைத்தவரே! சூதாய் எண் திக்கு ஏயா-சூதாக எட்டுத்திக்கிலும் பொருந்திச் சென்று, வஞ்ச-வஞ்சனையைச் செய்த, சூர்மா அஞ்ச-சூரனாகிய மாமரமானது-அஞ்சும்படி, பொருமவேலா-போர் செய்த வேலாயுதரே! சீர் ஆர்-சிறந்த ஆத்தி மலரையும், கொன்றை-கொன்றை மலரையும், தார்மார்பு ஒன்ற-மாலையாகத் திருமார்பில் திகழ, சேஏறுஎந்தைக்கு இனியோனே-இடபத்தின்மீது ஆரோகணித்துவரும் எமது பிதாவாகிய சிவ பெருமானுக்கு இனியவரே! தேனே-தேன் போன்றவரே! அன்பர்க்கே ஆம் இன் சொல்-அன்பர்கட்கு என்றே இனிய சொற்களைப் பேசும், சேயே-செம்மைப் பண்புடையவரே! செந்தில்பெருமானே-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமையிற் சிறந்தவரே! ஒன்றைஓராது-ஒரு பொருளை ஆராயாமலும், பாராது-அதனை உன்னிப் பார்க்காமலும், அந்தத்தோடே வந்திட்டு-அழகுடனே வந்து, உயிர்சோர-ஆடவர்களின் உயிர் சோர்ந்து போகுமாறு, ஊடா-பிணங்கியும், நன்று அற்றாற்போல் நின்று-நல்லதே கிடைக்காதவர்களைப்போல் நின்று, எட்டாமால் தந்திட்டு-அளவில்லாத மயக்கத்தைத் தந்தும், உழல்மாதர்-இங்குமங்குமாகத் திரிகின்ற விலைமாதர்களது, கூரா அன்பில் சோரா நின்று-விருப்பமில்லா (பொய்ம்மையான) அன்பில் சோர்வுற்று நின்று, அக்கு ஓயா நின்று-எலும்புடன் கூடிய இச் சீரம் ஓய்ந்து நின்று உட்குலையாதே-உள்ளம் நிலைகுலையாதவாறு, கோடு ஆர் செம்பொன் தோளா-மலைபோன்ற சிவந்த பொன் மயமான திருத்தோள்களையுடையவரே! நின்சொல்-தேவரீருடைய புகழ், கோடாது என்கைக்கு-ஒருபொழுதும்

தாழாது நின்று அருளும் என்று கூறும்படி, அருள்தாராய்-திருவருளைத் தருவீராக.

பொழிப்புரை

தோல்வியேயின்றி வெற்றிப்போர் புரிகின்றவரே! நறு மணம் வீசும் திருப்புயத்தையுடையவரே! கிரவுஞ்ச மலையைத் தொளைத்தவரே! சூதாக எட்டுத் திசைகளிலும் சென்று வஞ்சனையைச் செய்து மாமரமாக முளைத்த சூரபன்மன் அஞ்சமாறு போர்செய்த வேலாயுதரே! சிறந்த ஆத்திமலரையும் கொன்றை மலரையும் மாலையாகத் திருமார்பில் அணிந்து விடையின் மீது ஏறிவருகின்ற எம்பிதாவாகிய சிவமூர்த்திக்கு இனிய புதல்வரே! தேனினும் இனியவரே! அன்பர்கட்கு இனிய சொற்களைச் சொல்பவரே! செம்பொருளே! செந்திலாண்டவரே! பெருமிதம் உடையவரே! ஒரு பொருளை ஆராயாமலும், அதனை உற்றுப் பாராமலும் அழகுடன் வந்து ஆடவர்களின் உயிர் சோரும்படிப் பிணங்கியும், நல்லதே கிடைக்காதவர்போல் நின்று, அளவில்லாத மயக்கத்தைக் கொடுத்து, இங்கும் அங்குமாகத்திரிகின்ற விலைமகளிரின் ஆழமில்லாத வெளியன்பில் சோர்வு அடைந்து, எலும்புடன் கூடிய இவ்வுடம்பு ஒய்ந்து நின்று உள்ளம் குலையாதவாறு, மலை போன்ற சிவந்த பொன்மயமான தோள்களையுடையவரே! தேவரீரது புகழ் எளியேனுக்கு நேர்நின்று உதவும் என்று உலகவர் உரைக்குமாறு அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

ஓராதொன்றை:

ஒன்று என்பது ஒரு மொழியாகிய பிரணவத்தைக் குறிக்கும். ஒரு மொழியை குரு மொழியாகக் கொண்டு ஓர்தல் வேண்டும். அதனை உன்னுதல் தேண்டும்.

“ஓரவொட்டார் ஒன்றை உன்ன வொட்டார்”-கந்தரலங்காரம்

அந்தத்தோடே வந்திட்டு உயிர்சோர:

பொது மகளிர் ஆடவர் உயிர் நெகிழுமாறு அலங்கரித்துக் கொண்டு அழகாக வீதியில் வந்து நிற்பர்.

ஊடா:

ஊடுதல்-பிணங்குதல். கூடுதல் பொருட்டு ஊடுவர்.
ஊடுவது கூடுவதற்கு இன்பம் பயக்கும்

ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம் அதற்கின்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின.

-திருக்குறள்.

நன்றற்றார் போல் நின்று:

சிலசமயம் அம்மகளிர் தம்பால் வரும் ஆடவரிடம்
பொருள் பறிக்கும் பொருட்டு, ஆடையணிகள் இல்லாதவர்
போல் நின்று, அவற்றையவர்பால் பெற்று மகிழ்வார்கள்.

எட்டா மால் தந்து:

மால்-மயக்கம். தம்பால் வருபவர்க்கு அளவில்லாத
மயக்கத்தைத் தந்து வருத்துவர்.

கூரா அன்பில் சோரா நின்று:

அடிப்படையில் அன்பின்றி, வெளித் தோற்றத்தில்
அன்புடையார்போல் நடிப்பர். அங்ஙனம் நடிக்கும் பொது
மகளிர்பால் சோர்ந்து சோர்ந்து உணர்வு உடைமை உள்ளம்
யாவையும் பறிகொடுப்பர். கூர்தல்-மிகுதல்.

அக்கோயா நின்று:

அக்கு-எலும்பு. எலும்பினால் ஆய இந்த உடம்பு ஓய்ந்து
வாடுவர். உடம்பு ஏழு உறுப்புக்களால் ஆயது. அவற்றுள்
எலும்பு சிறந்தது. சப்த தாதுக்கள் என்பது வடநூன் மரபு.
எலும்பு, தோல், தசை, முளை, சுக்கிலம், இரத்தம், இரதம்
என்பவை.

உட்குலையாதே:

உடம்பு குலைந்ததோடு உள்ளமும் குலைவர். விலை
மகளிர் உறவால் உடம்பும் உள்ளமும் உணர்வும் நிலைகுலையு
ம் என அடிகளார் உணர்த்துகின்றனர்.

நின் சொல்:

சொல்-புகழ். முருகனுடைய திருப்புகழ். இதனையே
திருவள்ளுவரும் “பொருள் சேர் புகழ்” என்றனர்.

கோடாதென்கைக் கருள் தாராய்:

கோடாது-சாய்தல்; தளர்தல் என்ற பொருளில் வந்தது. முருகனுடைய புகழ் ஒருபோதும் தளராது. நேர் நின்று உதவும் என்று உலகோர் உரைக்கும்படி அருள்புரிவீர்.

தேனே:

முருகன் தேன்போல் அடியார்களின் சித்தத்தில் தித்திக்குந் தெய்வம்,

அன்பர்க்கேயாம் இன்சொற் சேயே:

அடியார்களிடம் இனிய சொற்களைக்கூறி அருள் புரிகின்ற அருள் கடல் முருகன். “இன்சொல் விசாகா” என்று வேறு ஒரு பாடலிலும் கூறுகின்றனர்.

கருத்துரை

சூரனை அடர்ந்த வேலவரே! சிவகுமாரரே! செந்திலாதி பதியே! மாதர் வயப்படாது உமது புகழைப் பாட அருள் புரியும்.

19

கட்டழகு விட்டுத் தளர்ந்தங் கிருந்துமுனம்
இட்டபொறி தப்பிப் பிணங்கொண்ட தின்சிலர்கள்
கட்டணமெ டுத்துச் சுமந்தும் பெரும்பறைகள்
முறையோடே

வெட்டவிட வெட்டக் கிடஞ்சமென
மக்களொரு மிக்கத் தொடர்ந்தும் புரண்டும்வழி
விட்டுவரு மித்தைத் தவிர்ந்துன் பதங்களுற
வுணர்வேனோ

பட்டுருவி நெட்டைக் க்ரவுஞ்சம் பிளந்துகடல்
முற்றுமலை வற்றிக் குழம்புங் குழம்பமுனை
பட்டஅயில் தொட்டுத் திடங்கொண்
டெதிர்ந்தவுணர் முடிசாயத்

தட்டழிய வெட்டிக் கவந்தம் பெருங்கழுகு
நிர்த்தமிடரத்தக் குளங்கண் டுமிழ்ந்துமணி
சற்சமய வித்தைப் பலன்கண்டு செந்திலுறை
பெருமானே.

பதவுரை

பட்டு உருவி-பட்டு உருவும்படி, நெட்டை க்ரவுஞ்சம் பிளந்து-
 நிமிர்ந்திருந்த கிரௌஞ்சமலை பிளக்குமாறும், கடல் முற்றும்-
 சமுத்திர முழுவதும், அலை வற்றி-தண்ணீர் அலைகள் வற்றி, குழம்பும்
 குழம்ப-குழம்பாகக் குழம்புமாறும், முனைப்பட்ட அயில் தொட்டு-
 கூர்மையுடைய வேலை ஏவி, திடம் கொண்டு எதிர்ந்த அவுணர்-உறுதி
 கொண்டு எதிர்த்த அசுரர்கள், முடி சாய-தலைகள் சாயவும், தட்டு அழிய
 வெட்டி-தடையின்றி வெட்டி, கவந்தம்-தலையில்லாத உடம்புகளும்,
 பெரும் கழுகு-பெரிய கழுகுகளும், நிர்த்தம் இட-நடனஞ் செய்யவும், ரத்த
 குளம் கண்டு-உதிரத்தினால் குளங்களை உண்டாக்கி, உமிழ்ந்து மணி-
 முடிகளில் உள்ள இரத்தினமணிகள் சிந்தும்படி செய்து, சற்சமய வித்தைப்
 பலன் கண்டு-உத்தம சமயத்தின் சாத்திரத்தின் பயனைக் கண்டு, செந்தில்
 உறை-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமாளே-பெருமையின்
 மிகுந்தவரே! கட்டழகுவிட்டு தளர்ந்து அங்கு இருந்து-திரண்ட அழகு நீங்கி
 அங்கே ஒடுங்கியிருந்து, முனம் இட்ட பொறி தப்பி-முன்னே நன்கு உதவி
 செய்த ஐம்பொறிகளும் கலங்கி, பிணம் கொண்டதின்-பிணம் என்ற நிலை
 அடைந்தவுடனே, சிலர்கள் கட்டணம் எடுத்து சுமந்தும்-சிலர் சேர்ந்து
 தமக்குரிய கூலியைப் பெற்றுக்கொண்டு சுமந்து சென்று, பெரும் பறைகள்-
 பெரிய பறை வாத்தியங்கள், முறையோடே-முறையாக, வெட்டவிட
 வெட்டக் கிடஞ்சங் கிடஞ்சமென-வெட்டவிட, வெட்டங்கிடஞ்சங் கிடஞ்சம்
 என்று ஒலிக்க, மக்கள் ஒருமிக்க தொடர்ந்தும்-உறவினர்கள் ஒரு
 மித்துத் தொடர்ந்து வந்தும், புரண்டு-புரண்டு அழுதும், வழிவிட்டு
 வருமித்தை தவிர்த்து-வழிவிட்டுத் திரும்புகின்ற பொய் வாழ்வை
 விடுத்து, உன் பதங்கள் உற-தேவரீருடைய திருவடிகளைப் பொருந்து
 மாறு, உணர்வேனோ-உணர்வையடைய மாட்டேனோ!

பொழிப்புரை

நிமிர்ந்திருந்த கிரவுஞ்சமலையில் பட்டு அதனை ஊடுரு
 விப் பாய்ந்து பிளந்தும், கடல் முழுவதும் வற்றிக் குழம்பாகவும்,
 கூர்மை மிகுந்த வேலாயுதத்தை விடுத்து உறுதியுடன் எதிர்த்த
 சூராதியசுரர்களின் தலை சாயவும், தலையற்று அவர்களும்
 கூத்தாடவும், உதிரத்தினால் குளத்தை உண்டாக்கியும், முடி
 மணிகள் சிந்தியும், உண்மைச் சமயத்தின் பயனைக்கண்டு
 செந்தில்மா நகரில் எழுந்தருளிய பெருமிதம் உடையவரே;
 திரண்ட அழகு நீங்கித் தளர்ச்சியற்று ஒடுங்கி, அங்கே இருந்தும்
 முன்உதவி செய்த மெய், வாய், கண், நாசி, செவி என்ற ஐம்

பொறிகளும் கலக்கமுறவும், பிணம் என்ற பேருடன் கிடந்த போது, கூலி கொண்டு சிலர் எடுத்துக் கொண்டு போக, பெரிய பறைவாத்தியங்கள் முறையோடு வெட்டவிட வெட்டக் கிடஞ்சங் கிடஞ்சம் என்ற ஒலியுடன் ஒலிக்கவும், உறவினர்கள் திரண்டு தொடர்ந்து வரவும், புரண்டு அழவும், வழிவிட்டுத் திரும்புகின்ற இந்தப் பொய்வாழ்வை விட்டு நீங்கி, உமது திருவடிக் கமலத்தில் சேரும் உணர்வை அடியேன் பெற மாட்டேனோ?

விரிவுரை

கட்டழகு விட்டுத் தளர்ந்து:

முதுமையால் உடம்பு தளர்ந்தவுடன், திரண்டு கட்டுக் கோப்பாக இருந்த அழகு நீங்கிவிடும்-தாடை ஒடுக்கு விழும். கண் குழியும். இதழ் தொங்கும். பளப்பள என்றிருந்த மேனி வாழைச் சருகுபோல் திரைத்துவிடும். நரையும் வந்து விகாரமாகிவிடும். அக்காலத்தில் அங்கும் இங்கும் நடமாட்டம் இன்றி அடங்கி ஒடுங்கி இருக்க வேண்டிவரும்.

முனம் இட்ட பொறி தப்பி:

பொறிகள்: மெய், வாய், கண், மூக்கு, காது இவைகளின் மூலம் உலக ஞானம் அறியப்படுகின்றது. இந்த ஐந்து பொறிகளும் எத்துணையோ நலன்கள் செய்கின்றன. ஆனால், இறுதிக் காலத்தில் இவைகள் தத்தம் செயல் இழந்து அடங்கிவிடும்.

“புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிந்

திட்டைம்மேலுந்தி

அலமந்த போதாக அஞ்சேலென் றருள்செய்வான்

அமரும்கோயில்”

-திருஞானசம்பந்தர்.

“ஐவரும் கைவிட்டு மெய்விடும் போதுன் அடைக்கலமே”

-கந்தரலங்காரம்-(84)

பொறி புலன்கள் நெறிமயங்கா முன் இறைவனை வாழ்த்தியும், வணங்கியும் பாடியும் அவன் புகழ் கேட்டும் கண் குளிரத் தரிசித்தும் உய்வு பெற வேண்டும். பொறி புலன்கள் அவன் தந்தவை. அவைகளால் அப் பரம கருணாநிதியை வழிபட வேண்டும்.

கோளில் பொறியில் குணமில்வே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை.

-திருக்குறள்.

சிலர்கள் கட்டணமெடுத்துச் சுமந்தும்

உயிர் போன பின் உடம்பைச் சிலர் கூடி, கூலி கொண்டு
சுமந்து மயானத்தை அடைவார்கள். அதுதான் நமது கடைசி
யாத்திரை. மரண யாத்திரை என்று பேர். அம்மரணம் நேரும்
முன் முருகன் சரணம் அடைதல் வேண்டும்.

மக்களொருமிக்கத் தொடர்ந்தும்:

உயிர் நீங்கிய உடம்பை மயானத்திற்குக் கொண்டு போகும்
போது, உறவினர்கள் ஒருங்கு கூடி அழுது கொண்டு உடன்
செல்லுவர். புரண்டு அழுவர்.

வழிவிட்டு வரு மித்தைத் தவிர்த்து:

இவ்வாறு உடன்சென்ற சுற்றத்தார் சிறிது தூரம் போய்
வழிவிட்டுத் திரும்பிவிடுவார்கள். மித்தை-பொய்.

ஆகவே, இந்த வாழ்வு நிலையில்லாதது. தோன்றி நின்று
மறைவது. இந்த மித்தையைத் தவிர்த்து பவித்ர வாழ்வு தருபவன்
முருகன்.

“மத்த மலத்ரய மித்தை தவிர்த்தருள்
சுத்த பவித்ர நிவர்த்தி யளிப்பவன்”

-திருவகுப்பு. (6)

வழிவிட்டு வருமித்தை: வரும்இத்தை எனப் பதப்பிரிவு
செய்து, வரும் இதனை எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

பட்டுருவி நெட்டை க்ரவுஞ்சம் பிளந்து...குளம் கண்டு:

தாரகாசுரனுடைய மாயைக்கு துணைபுரிந்து நிமிர்ந்த
மலை வடிவில் நின்றவன் கிரவுஞ்ச அசுரன். அம்மலையின்
நிமிர்ந்த தன்மையைப் போக்கி வேலாயுதத்தால் பிளந்து
அழித்தனர். மேலும் கடல் குழம்பியது. போர்க்களத்தில் தலை
போன கவந்தங்கள் நடனஞ் செய்தன; உதிரம் பெருகி,
குளம்போல் தேங்கியது. இவ்வண்ணம் எம்பெருமான் அசுரர்
களை அழித்து உலகை உய்வித்தருளினார்.

சற்சமய வித்தைப் பலன் கண்டு:

சற்சமயம்-சத்-உண்மை. உண்மைச் சமயமாக விளங்குவது
சைவ சமயம். அதற்குச் சமமான சமயம் இல்லை.

சைவ சமயமே சமயம் சமயாதீதப் பழம்பொருளைக்
கைவந்திடவே மன்றுள் வெளிகாட்டும் இந்தக்

கருத்தைவிட்டுப்

பொய்வந்துழலும் சமயநெறி புகுதவேண்டாம் முத்திரும்
தெய்வச் சபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாரும் செகத்தீரே.

-தாயுமானார்

இச் சமய உண்மையைக் காட்ட முருகன் திருச்செந்தூரில்
சிவலிங்கம் வைத்துப் பூசிக்கின்றார்.

கருத்துரை

சூரசங்காரம் புரிந்த செந்திற் குமாரரே! பொய் வாழ்வு
நீங்கி உமது திருவடிபெற அருள்புரிவீர்.

20

கண்டுமொழி கொம்பு கொங்கை வஞ்சியிடை அம்புநஞ்சு
கண்கள் குழல் கொண்ட லென்று பலகாலும்
கண்டுளம்வ ருந்தி நொந்து மங்கையர்வ சம்பு ரிந்து
கங்குல்பக லென்று நின்று விதியாலே
பண்டைவினை கொண்டு மூன்று வெந்துவிழு கின்றல்
கண்டு பங்கயப தங்கள் தந்து புகழோதும்
பண்புடைய சிந்தை யன்பர் தங்களினு டன்கலந்து
பண்புபெற அஞ்சல் அஞ்ச லெனவாராய்
வண்டுபடு கின்ற தொங்கல் கொண்டறநெ ருங்கி யிண்டு
வம்பினைய டைந்து சந்தின் மிகமூழ்கி
வஞ்சியை முனிந்த கொங்கை மென்குறமடந்தை செங்கை
வந்தழகு டன்க லந்த மணிமார்பா
திண்டிறல்பு னைந்த அண்டர் தங்களப யங்கள் கண்டு
செஞ்சமர்பு னைந்து துங்க மயில்மீதே
சென்றசூர ரஞ்ச வென்று குன்றிடைம ணம்பு ணர்ந்து
செந்தில் நகர் வந்த மர்ந்த பெருமானே.

பதவுரை

வண்டுபடுகின்ற தொங்கல்கொண்டு-வண்டுகள் இருந்து தேன் அருந்துகின்ற பூமாலையைத் தாங்கியும், அற நெருங்கி-மிகவும் நெருங்கியும், இண்டு வம்பினை அடைந்து-பெருகிய கச்சையைச் சேர்ந்தும், சந்தில் மிகமுழ்கி-சந்தனக்குழம்பில் மிகவும் முழுகியும், வஞ்சியை முனிந்த-கொடிபோன்ற இடையைச் சினந்து வருத்து கின்றதுமாகிய, கொங்கை-தனங்களையுடைய, மென்குறமடந்தை-மென்மை தங்கிய வள்ளியம்மையாருடைய, செம்கை வந்து அழகுடன் கலந்த-செம்மையான திருக்கரங்களால் அழகுடன் தழுவப்பெற்ற, மணிமார்பா-இரத்தின மணிகள் பொருந்திய திருமார்பையுடையவரே! திண் திறல் புனைந்த அண்டர் தங்கள்-மிகுந்த வலிமையுடைய தேவர்களது, அபயங்கள் கண்டு-அபயம் என்ற சொல்லைக் கேட்டு, செம்சமர் புனைந்து-செவ்வையான போர்க்கோலங்கொண்டு, துங்கமயில் மீதே சென்று-தூய மயில்வாகனமீது ஏறிச் சென்று, அசுரர் அஞ்ச வென்று-சூரதி அவுணர்ர்கள் அஞ்சமாறு அவரை வெற்றி கொண்டு, குன்றிடை மணம் புணர்ந்து-திருப்பரங்குன்றத்தில் தெய்வயானை அம்மையாரை மணம் புரிந்து, செந்தில் நகர் வந்து அமர்ந்த-திருச்செந்தூரில் வந்து விரும்பி வாழ்கின்ற, பெருமாளே-பெருமையின் மிக்கவரே! மொழி கண்டு-சொற்கள் கற்கண்டு என்றும், கொங்கை கொம்பு-தனங்கள் யானைக் கொம்பு என்றும், இடைவஞ்சி-இடைகொடி என்றும், கண்கள் அன்பு நஞ்சு-கண்கள் அம்பு ஆலாலவிடம் என்றும், குழல் கொண்டல் என்று-கூந்தல் மேகம் என்றும், பலகாலும் கண்டு உளம் வருந்தி நொந்து-பல காலும் பார்த்து உள்ளம் (அவைகளின் மீதுள்ள அவாவினால்) துன்புற்று மெலிந்து, மங்கையர் வசம் புரிந்து-பெண்களுடைய வசமாக இருந்து, கங்குல் பகல் என்று-இரவு பகலாகக் கழித்து, விதியாலே-விதிப்படியினால், பண்டை வினை கொண்டு உழன்று-பழைய வினைகளைக் கொண்டு அதன்படி உழன்று, வெந்து விழுகின்றல் கண்டு-அடியேன் மனம் வெந்து தளர்ந்து வீழ்வதைக் கண்டருளி, பங்கயபதங்கள் தந்து-தேவரீரது திருவடித் தாமரைகளைத் தந்தருளி, புகழ் ஒதும் பண்பு உடைய சிந்தை அன்பர் தங்களின் உடன் கலந்து பண்புபெற-திருப்புகழை ஒதுகின்ற அடியார்களுடன் அடியேனுங் கூடி நல்ல பண்பினைப் பெற்று உய்ய, அஞ்சல் அஞ்சல் என வாராய்- “பயப் படாதே”, “பயப்படாதே” என்று திருவாய் மலர்ந்து வந்தருளல் வேண்டும்.

பொழிப்புரை

வண்டுகள் தங்கி தேனுண்டு மகிழ்கின்ற பூமாலையைக் கொண்டதும், மிகுதியாக நெருங்கியிருப்பதும், பெரிய கச்சப்

பூண்டிருப்பதும், சந்தனக்குழம்பில் மூழ்கியிருப்பதும் கொடி போன்ற இடையை முனிந்து வருத்துவதும் ஆகிய தனபார முடைய மெல்லிய வள்ளியம்மையார் திருக்கரங்களால் அழகாகத் தழுவுகின்ற மணிகளுடன் கூடிய திருமார்பினை உடையவரே! மிகுந்த வலிமையுடைய தேவர்களின் அபயக் குரலைக் கேட்டு செவ்வையான போர்க்கோலங் கொண்டு, தூயமயிலின் மீதூர்ந்து சென்று சூராதியவுணர்கள் அஞ்சமாறு வென்று, திருப்பரங்குன்றத்தில் தெய்வானையம்மையாரை மணம்புரிந்து திருச்செந்தூரில் விருப்பமுடன் வாழ்கின்ற பெருமிதமுடையவரே! பெண்களுடைய சொற்களைக் கற்கண்டு என்றும், தனங்களை யானைக்கொம்பு என்றும், இடையைக் கொடியென்றும் கண்களை கணை விடம் என்றும், கூந்தலை மேகம் என்றும் புகழ்ந்து, பலகாலும் அவைகளையே விரும்பிப் பார்த்து, அவாவினால் உள்ளம் வருந்தி நொந்து பெண்களுடைய வசமாகி, இரவு பகலாகநின்று விதியினால் பழைய வினைகளையனுபவித்து உழன்று, மனம் வெந்து, வீணே அழிந்துவீழ்கின்ற அடியேனைக் கடைக்கணித்து, தேவரீருடைய திருவடித் தீராமரைகளைத் தந்தருளிய உமது திருப்புகழை ஒதுகின்ற பண்புமிக்க அடியார்களுடன் கூடி, நல்ல பண்பினைப் பெற்று உய்ய “அஞ்சேல்” “அஞ்சேல்” என்று கூறி வந்தருளல் வேண்டும்.

விரிவுரை

கண்டு மொழி:

பெண் மயல் கொண்டவர் அவர்களது அங்க அடையாளங்களையும், குணவிசேடங்களையும் மிகவும் உயர்வாக எண்ணி உவமை கூறிப்புகழ்ந்து அழிவர். பித்தங்கொண்ட வனுக்கு வெயிலில் விருப்பமும், கற்கண்டில் வெறுப்பும் உண்டாவது போல் மாதர் மயக்கமுற்றானுக்குச் சிவநெறிக் கசந்து, அவநெறி இனிக்கும். கண்டு-கற்கண்டு. பெண்களது மொழியைக் கற்கண்டு என வியந்து கூறுவர்.

கொம்பு கொங்கை:

தனங்கள் யானைக் கொம்புக்கு நிகர் என்று கூறுவர்.

வஞ்சியிடை:

இடை கொடிக்குச் சமானம் என்பர்.

அம்பு நஞ்சு கண்கள்:

கண்கள் கணைக்கும் விடத்திற்கும் சமானம் என்பர் கூர்மையால் கணை என்றும், கருணையால் விடம் என்றும் உவமை கூறுவர்.

குழல் கொண்டல்:

இருண்ட மேகத்தைக் கூந்தலுக்கு உவமை கூறுவர். இறைவனுடைய திருமேனியைப் புகழ்ந்து கூறாமல், அழிவதற்கு ஏதுவாகிய புலால் உடம்பை இவ்வண்ணம் செஞ்சொற்களைத் தேடி வாடிப் பாடி அழிவர்.

பாலென்பது மொழி பஞ்சென்பது பதம் பாவையர்கண்
சேலென்ப தாகத் திரிகின்றநீ செத்திலோன் திருக்கை
வேலென்கிலை கொன்ற மயூரமென்கிலை வெட்கித் தண்டைக்
காலென்கிலை நெஞ்சமே எங்ஙனே முத்தி காண்பதுவே.

அலங்காரம் (30)

பலகாலும் கண்டுளம் வருந்தி நொந்து:

ஒருமுறை கண்டதுடன் திருப்தியுறாமல் பலகாலும் அவைகளையே பார்த்துப் பார்த்து, அவாவினால் உள்ளம் வருந்தி வாடுவார்.

மங்கையர் வசம் புரிந்து:

பெண் மயலால், தன் வசம் அழிந்து, மாதர் வசமாகி, அவர் ஏவலை ஆவலுடன் செய்து, கள்ளுண்ட வண்டுபோல் சுற்றுவார்.

“சதிசெய்தவ ரவர்மகிழ அணைமீ துருக்கியர்கள்
வசமொழுகி யவரடிமை யெனமாத ரிட்டதொழில்
தனிலுழலு மசடனையு னடியே வழுத்த அருள் புரிவாயே”

-(குமரகுருபர முருக குகனே) திருப்புகழ்.

கங்குல் பகலென்று நின்று:

மோக வெறி கொண்டவர்க்கு இரவெல்லாம் பகலாகவும் பகல் எல்லாம் இரவாகவும் இருக்கும். உலகமெல்லாம்

உறங்கும் சமயம் இவர்க்கு உறக்கமின்றியொழியும் இயற்கைக்கு மாறுபடுவர்.

பண்டைவினை கொண்டுழன்று
வெந்து விழுகின்றல் கண்டு:

‘இப்பிறப்பில் இப்படி நல்வினை செய்யாது அலைவது போல், முற்பிறப்பில் நன்மை செய்யாது தீமையே செய்தபடியால், அவ்வினைக்கீடாகவெவ்வினைகளின் பயனை அனுபவித்து, அதனால் வெதும்பி வீணே அழிந்து விழுகின்ற அடியேனை, அருட் பார்வையால் கடைக்கணித்து அருள்புரிதல் வேண்டும்’ என்று இறைவனை அடிகள் வேண்டுகின்றனர்.

பங்கய பதங்கள் தந்து:

இறைவனுடைய திருவடிகள் தாமரைக்கு நிகர் என்பது மரபு. தாமரையில் தேன் துளிக்கும்; இறைவனுடைய திருவடியில் கருணை துளிக்கும்.

“கருணை கூர்ப்பன கழல்க ளார்ப்பன
கால்மேல் வீழேன் வீழ்வார் கால்மீ தினும் வீழேன்

-(கவடுகோத்தெழு) திருப்புகழ்.

தாமரையில் மணம் வீசும்; இறைவனுடைய திருவடியில் ஞான மணம் வீசும். தாமரையில் உள்ள தேனை வண்டுகள் வந்து பருகும்; இறைவனுடைய திருவடியில் துளிக்கும் கருணையை அடியார்கள் பருகிப் பவப்பசியை மாற்றுவர். தாமரை சிவந்திருக்கும், இறைவனுடைய திருவடியும் செம்மைப் பண்புடன் விளங்கும். தாமரை குளிர்ந்திருக்கும்; இறைவனுடைய திருவடியும் பிறவி வெப்பத்தை மாற்றி, பேரின்பந்தந்து குளிர் விக்கும்.

புகழோது பண்புடைய சிந்தையன்பர்:

அடியார்கள் எப்போதும் இறைவனது திருப்புகழை ஒதிக் கொண்டேயிருப்பர். அதனால் அவர்கள், கரப்பண்பும், சிரப்பண்பும், மொழிப் பண்பும், விழிப்பண்பும், மனப்பண்பும் உடையவராவர். பண்பில்லாதவர் மனிதராக மாட்டார்.

“அரம்போலுங் கூர்மையரேனும் மரம் போல்வர்
மக்கட்பண் பில்லாதவர்”

-திருக்குறள்

“பழிபிறங்காப் பண்புடை மக்கள்”

என்ற திருவள்ளுவ தேவருடைய திருவாக்கைச் சிந்திக்க. கரப்பண்பு-அறஞ் செய்தல்; சிரப்பண்பு-ஈசனை வணங்குதல்; மொழிப் பண்பு-உண்மை பேசுதல்; விழிப்பண்பு-பிறன்மனை நோக்காதிருத்தல்; மனப்பண்பு-பிறருக்குத் தீங்கு நினையாது நன்மையை நினைத்தல்.

அன்பர் தங்களினுடன் கலந்து பண்புபெற:

பண்பு பெற்ற அடியார்களுடன் கூடி அவர்களது குறிப்பின் வழி ஒழுகினால் அப்பண்பு பெற்று உய்யலாம். ஆதலின் அரிதின் முயன்று நல்ல அடியாருடன் கலந்து ஒழுகவேண்டும்.

“மனநல நன்குடைய ராயினும் சான்றோர்க்
கினநல மேமாப் புடைத்து.

-திருக்குறள்.

“துரும்பனே னென்னினும் கைவிடுதல் நீதியோ
தொண்டரொடு கூட்டு கண்டாய்”

-தாயுமானார்.

அஞ்சலஞ்ச லென வாராய்:

ஆபத்தில் அஞ்சேலென்ற பெருமானும், ஏழு கடலும், எண்சிலம்பும், நிசிசரரும் அஞ்ச, அஞ்சும் இமையவரை அஞ்சல் என்ற பெருமானும் ஆகிய முருகவேள், உயிர்கள் துன்புற்று முறையிட்ட போது, அச்சமகற்றும் பச்சை மயிலில் வந்து தோன்றி அருள்புரிவீர்.

தொங்கல் கொண்டற நெருங்கியிண்டு:

ஞானாம்பிகையாகிய வள்ளிநாயகியின் தனங்கள் இரண்டும் பரஞானம் அபரஞானம் என்ற இருஞானங்களாம். அது நெருங்கியிருக்கும். பரஞானத்திற்கும் அபரஞானத் திற்கும் மிகுந்த நெருக்கம் உண்டல்லவா? ஈண்டு என்பது குறுகல் விகாரம் பெற்று இண்டு என வந்தது.

வஞ்சியை முனிந்த:

வஞ்சி-கொடி. கொடி போன்ற இடையைத் தெரிவிக்கிறது உவம ஆகுபெயர்; இது அஞ்ஞானத்தைத் தெரிவிக்கிறது. ஞானமாகிய தனம் அஞ்ஞானமாகிய இடையை முனிகின்றது.

கருத்துரை

வள்ளி மணவாளா! திருச்செந்திலாண்டவா! அடியேன்
அவநெறி சென்று அலையாமல் அடியாருடன் கலந்து சிவநெறி
பெற அருள்புரிவாய்.

21

களப மொழுகிய புளகித முலையினர்
கடுவு மமிர்தமும் விரவிய விழியினர்
கழுவு சரிபுழு கொழுகிய குழலினர் எவரோடும்

கலக மிடுகய லெறிகுழை விரகியர்
பொருளி லிள்ளஞரை வழிகொடு மொழிகொடு
தளர விடுபவர் தெருவினி லெவரையு நகையாடிப்

பிளவு பெறிலதி லளவள வொழுகியர்
நடையி லுடையினி லழகொடு திரிபவர்
பெருகு பொருள்செறில் அமளியி லிதமொடு
குழைவோடே

பிணமு மணைபவர் வெறிதரு புனலுணு
மவச வநிதையர் முடுகொடு மணைபவர்
பெருமை யுடையவ ருறவினை விடஅருள் புரிவாயே

அளையி லுறைபுலி பெறுமக வயில்தரு
பசுவி னிரைமுலை யமுதுண நிரைமகள்
வசவ னொடுபுலி முலையுண மலையுடன் உருகாநீள்

அடவி தனிலுள உலவைகள் தளிர்விட
மருள மதமொடு களிறுகள் பிடியுடன்
அகல வெளியுயர் பறவைகள் நிலம்வர விரல்சேரேழ்

துளைகள் விடுகழை விரல்முறை தடவிய
இசைகள் பலபல தொனிதரு கருமுகில்
சுருதி யுடையவன் நெடியவன் மனமகிழ் மருகோனே

துணைவ குணதர சரவண பவநம
முருக குருபர வளரறு முககுக
துறையி லலையெறி திருநகர் உறைதரு பெருமானே.

பதவுரை

அளையில் உறைபு லிபெறு மகவு-மலைக்குகையில் வாழ்கின்ற புலி பெற்ற குட்டி, அயில் தரு-குடிக்கின்ற, பசுவின் நிரை முலை அமுது உண-பசுக்கூட்டத்திற் சென்று பசுவின் மடியில் வாய் வைத்துப் பாலை உண்ணவும், நிரைமகள்-பசுவின் பெண்கன்று, வசவனொடு புலிமுலை உண-ஆண் கன்றுடன் புலியின் முலையில் வாய் வைத்துப் பால் குடிக்கவும், மலை உடன் உருகா-(மண், மரம் முதலிய பொருளும்) மலையும் அப்படியே உருகவும், நீள் அடவிதனில் உள உலவைகள் தளிர்விட-நீண்ட கானகத்திலேயுள்ள (உலர்ந்த) மரங்கள் தளிர்விடவும், மருள-உயிர்கள் எல்லாம் திகைக்கவும், மதமொடுகளிறுகள் பிடியுடன் அகல-மதங்கொண்ட ஆண் யானைகள் பெண் யானையுடன் ஒருபுறம் போகவும், வெளி உயர் பறவைகள் நிலம் வர-ஆகாயத்தில் உயரத்தில் உள்ள பறவைகள் நிலத்தில் வந்துசேரவும், விரல்சேர்-விரல்களால் தடவுகின்ற, ஏழ்தொளைகள் விடுகழை-ஏழு தொளைகள் விட்டுள்ள புல்லாங்குழலில், விரல்முறை தடவிய-தமது திருவிரலால் தடவுவதால் எழுகின்ற, இசைகள் பல பல தொனிதரு-பல்வேறு இசைகளை இனிய நாதத்துடன் உண்டாக்குகின்ற, கருமுகில்-கரியமேகம் போன்ற கண்ணபிரான், சுருதி உடையவர்-வேதப் பொருளாக உடையவர், நெடியவன்-நீண்டவராகிய திருவாகதேவன், மனம் மகிழ் மருகோனே-திருவுள்ளம் மகிழ்கின்ற மருகரே! துணைவ-அடியேனுக்கு அரிய துணைவரே! குணதர-குணத்தை அணிகலமாகத் தரித்தவரே! சரவணபவ-சரவணபவா, நம-வணங்கத் தக்கவரே! முருக-முருகப்பெருமானே! குருபர-குருமூர்த்தியே! வளர் அறுமுக-புகழ் என்றும் வளர்கின்ற ஆறுமுகக் கடவுளே! குக-ஆன்மாக்களின் இதய'குகையில் வசிக்கின்றவரே! துறையில் அலை எறி திருநகர் உறை தரு-கரையில் அலைகள் வீசுகின்ற திருச் செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையில் மிகுந்தவரே! களபம் ஒழுகிய புளகித முலையினர்-கஸ்தூரி சந்தனம் முதலிய கலவைச் சாந்து ஒழுகிய பூரித்த தனங்களையுடையவரும், கடுவும் அமிர்தமும் விரவிய விழியினர்-நஞ்சும் அமிர்தமும் கலந்த கண்களையுடையவர்களும், கழுவு சரி புழுகு ஒழுகிய குழலினர்-கழுவி எடுத்த நல்ல வாசனைத் தைலம் ஒழுகும் கூந்தலையுடையவரும், எவரோடும் கலகம் இடு-எல்லாரோடும் கலகம் புரிகின்ற, கயல்-கயல்மீன் போன்ற கண்கள் நீண்டு, எறி குழை விரகியர் - மோதுகின்ற குழைகளை அணிந்துள்ள உபாயம் உடையவர்களும், பொருள் இல் இளைஞரை-பணம் இல்லாத இளைஞர்களை, வழிகொடு-தமது வழிப்படுத்தி, மொழிகொடு-இனிய மொழிகளால், தளரவிடுபவர்-தளர்ச்சியடையச் செய்பவரும், தெருவினில்

எவரையும் நகையாடி-வீதியில் கண்டவர்களுடன் நகைத்துப் பேசி, பிளவு பெறில் அதில் அளவு அளவு ஒழுகியவர்-பிரிவு ஏற்பட்டால் அதற்குத் தக்கவாறெல்லாம் ஒழுகுகின்றவரும், நடையில் உடையினில் அழகொடு திரிபவர்-நடையினாலும் உடையினாலும் அழகாகத் திரிபவர்களும், பெருகு பொருள் செறில்-நிரம்பப் பணம் கிடைத்தால், அமளியில் இதமொடு குழைவோடே-படுக்கையில் இன்பத்துடனும் உருக்கத்துடனும், பிணமும் அணைபவர்-பிணம் போன்றவர்களையும் தழுவுபவர்களும், வெறிதரு புனல் உணும்-வெறியைக்கொடுக்கும் கள்ளை உண்ணும், அவச வநிதையர்-மயக்கமடையும் பெண்களும், முடுகொடும் அணைபவர்-வேகத்துடன் அணைபவர்களும், பெருமை உடையவர்-அகந்தையுடையவருமாகிய பொது மகளிரின், உறவினைவிட-நட்பை விடுமாறு, அருள் புரிவாயே-திருவருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

மலைக் குகையில் வாழ்கின்ற புலியின் குட்டி பசுக்களின் மடியில் பால் குடிக்கவும், பசுவினுடைய ஆண் பெண் கன்றுகள் புலியின் முலையில் வாய் வைத்துப் பால் குடிக்கவும், மலை முதலியன இசையைக் கேட்டு உருகவும், நீண்ட கானகத்தில் உள்ள உலர்ந்த மரங்கள் தளிக்கவும், எல்லா உயிர்களும் அந்த இசையைக் கேட்டு உள்ளம் மயங்கவும், மதங்கொண்ட யானைகள் பெண்யானையுடன் ஒருபுறம் போகவும், உயரத்தில் பறக்கும் பறவைகள் நிலத்தில் இறங்கி வரவும், விரல் வைத்து வாசிக்கக் கூடிய ஏழு தொளைகள் விட்டுள்ள புல்லாங்குழலை விரல்களினால் முறையே தடவி, பலப்பல விதமான இன்னிசைகளை உண்டாக்கிய நீலமேகம் போன்றவரும், வேதத்தின் பொருளாக விளங்குபவரும், நீண்ட வடிவினரும் ஆகிய திருமாலின் மருகரே! அடியேனுக்கு அருந்துணையானவரே! அருட் குணங்களையுடையவரே! சரவணபவரே! வணக்கத்திற்கு உரியவரே! மருகக் கடவுளே! குருமூர்த்தியே! புகழ் வளர்கின்ற ஆறுமுகக் கடவுளே! உயிர்களின் இதய குகைகளில் வாழ்பவரே! கரையில் அலைகள் மோதுகின்ற திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! சந்தனக் கலவை ஒழுகும் பூரித்த தனங்களை உடையவரும், நஞ்சும் அமிர்தமும் சேர்ந்த கண்களையுடையவரும், கழுவிய நல்ல புனுகு என்ற வாசனை ஒழுகிய கூந்தலையுடையவரும், எல்லோரிடமும் கலகம் புரியும்

கயல் போன்ற கண்கள் மோதுகின்ற குழைகள் அணிந்த தந்திரக்காரரும், பொருள் இல்லாத இளைஞர்களைத் தமது வழிபடுமாறு இன்மொழிகளைப் பேசியும் தளர்ச்சியடையச் செய்பவரும், வீதியில் கண்டவர்களுடன் புன்னகை புரிந்து பேசி, உறவு கொண்டவர் பிரிவாராயின் அவர்களுக்குத் தக்கபடியெல்லாம் ஒழுகுபவரும், நடையாலும் உடையாலும் அழகோடு உலாவுபவரும், நிரம்பப் பொருள் பெற்றால் படுக்கையில் இனிமையாகவும் உள்ளம் குழைந்தும் பிணம் போன்றவர்களையும் தழுவுபவர்களும், செருக்கு உடையவரும் ஆகிய, பொதுமகளிருடைய உறவைவிட்டு நீங்கத் திருவருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

களபம்:

சந்தனம், கஸ்தூரி முதலியவைகள் சேர்ந்த கலவை.

கடுவு மமிர்தமும் விரவிய விழியினர்:

கடு-நஞ்சு, பெண்கள் பார்வை நஞ்சாகவும், அதுவே அமுதமாகவும் இருக்கும். அப் பார்வை சிலரை நஞ்சாகிக் கொல்லும், சிலரை அமுதாகிக் காக்கும்.

இருநோக் குவளுண்கண் உள்ள தொருநோக்கு
நோய்நோக் கொன்றந்நோய் மருந்து.

-திருக்குறள்.

எவரோடும் கலகமிடு கயலெறி குழை:

கயல்-மீன். இது ஆகுபெயராகக் கண்ணைத் தெரிவித்தது. கண்கள் நீண்டு காதுடன் மோதி நிற்கும். இக்கண்களால் பலரையும் விழித்து நோக்கிக் கலகமிடுந்தன்மையுடையவர் விலைமகளிர்.

பொருளில் இளைஞரை....தளரவிடுபவர்...

பொருள் இல்லாத வாலிபர்களை தங்கள் அழகு முதலியவைகளைக் கண்டு ஏங்குமாறு சாகசம் புரிபவர்.

வெறிதரு புனலுணும் அவச வநிதையர்:

வெறிதரு புனல்-கள், மது அருந்தி மதிமயங்கி நிற்பர்.

உறவினை விட அருள் புரிவாயே:

“மோகாந்தகாரந் தீர்த்து வேதாந்த தீபங் காட்டும் பரம் பொருள்” முருகன் ஆதலின், அப் பரமனை நோக்கிப் பரத்தையர் உறவு நீங்க அருள்புரியுமாறு அடிகளார் வேண்டுகின்றார்.

அளையில் உறைபுலி பெறுமக வயிறரு பசுவினிரை முலையமுதுண:

கண்ணபிரான் புல்லாங்குழலை ஊதி கானம் புரிந்த போது, உலகமே மயங்கி உருகி நின்றது. கொடுமை மறைந்தது. எங்கும் ஒரே இன்பவெள்ளம் ஓடியது.

கொடிய புலிகள் குகையில் படுத்திருந்தன; அவைகளின் குட்டிகள் கண்ணபிரானுடைய வேய்ங்குழல் இசையில் மயங்கி ஓடிவந்து, தமக்கு நேர் விரோதிகளாக்கிய பசுக்களின் மடியில் வாய் வைத்துப் பால் அருந்தலாயின.

நிரைமகள் வசவனொடு புலி முலையுண:

பசுவினுடைய கன்றுகள் சென்று புலியின் மடியில் வாய் வைத்துப் பால் குடிக்கின்றன. புலியைக் கண்டால் நடுங்கி ஓடுங்கி ஓடி ஒளியும் பசுவின் கன்றுகள் சிறிதும் பயமின்றிப் புலிப்பால் குடிக்கின்றன. எத்துணைப் பெரிய மாறுதல்.

மலையுடன் உருகா:

கானத்தின் இனிமையால் அங்கு, மண், மலை, மரம். எல்லாம் உருகி நின்றன.

நீண்ட கானகத்தில் உலர்ந்த மரங்கள் தளிர்விட்டுத் தழைத்தன. என்ன அற்புதம்! சராசரங்கள் யாவும் இன்புற்றன!

மதமொடு களிறுகள் பிடியுடன் அகல:

மதங்கொண்ட ஆண் யானைகள் பெண் யானையுடன் கூடி மகிழ்கின்றன.

வெளியுயர் பறவைகள் நிலம்வர:

எட்டாத தொலைவில் பறக்கும் பட்சிகள் இந்த கானத் தைக் கேட்டு உருகி நிலத்திற்கு இறங்கிவந்து கேட்டு மகிழ்கின்றன.

ஏழுதுளைகள் விடுகழை:

மூங்கில் குழுவில் ஏழு தொளைவிட்டு ஏழு சுரங்களை அமைத்து கோபாலகிருஷ்ணர் உலகம் உய்ய இன்னிசைத் தேனை வழங்கியருளினார்.

புல்லாங்குழல்

இது இயற்கையான வாத்தியம். கானகத்தில் ஒங்கி வளர்ந்த மூங்கில்களில் தீப்பிடித்துத்தொளை உண்டாகும். அத் தொளையின் வழியே காற்று வீசும் பொழுது இயற்கையில் நாதம் எழும். ஆகவே இயற்கை வாத்தியம் புல்லாங்குழல்.

இது யாழினும் முந்தியது. அதனால் “குழலினிது” என்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

மலையில் சமநிலத்தில் இளமையும் முதுமையின்றி ஒரு புருடாயுசு உடைய மூங்கிலை வெட்டி, அதனை நிழலிலே ஆற விடவேண்டும். ஓராண்டு சென்றபின் இலக்கண விதியின்படி குழல் செய்யவேண்டும். இருபது விரல் நீளமும், சுற்றளவும் நாலரை விரல் அமைக்கவேண்டும். துளை இடும் போது ஓர் நெல்லரிசியில் பாதி மரம் நிறுத்தி வெண்கலத்தால் அணைசு பண்ணி இடமுகத்தை அடைத்து வலமுகம் வெளியாக விட வேண்டும். இருபது விரல் உள்ள குழலிலே தலைப்புறம் இரண்டு விரல் நீக்கி முதல் தொளைவிடவேண்டும். அத் துளையிலிருந்து ஏழுவிரல் விடுத்து, கடைவாயிலும், வெளி வாயிலும் இரண்டு நீக்கி நடுவிலுள்ள ஒன்பதுவிரல் நீளத்தில் எட்டுத்துளையும் இடவேண்டும். மிகுந்த நின்ற இவற்றில் ஒன்று முத்திரை என்று கழித்து ஏழினும், ஏழு விரல் வைத்து ஊதவேண்டும்; தொளைகளின் இடப்பரப்பு ஒரு விரல் அகலம்.

ஏழு விரல்களாவன: இடக்கையில் பெருவிரலும், சிறு விரலும் நீக்கிய மற்றைய மூன்று விரல்களும், வலக்கையில் பெரு விரல் நீங்க மற்றைய நான்கு விரல்களும் என உணர்க. இவற்றுள் சட்சமம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்திபம், பஞ்சமம், தைவதம், நிஷாதம் என்ற ஏழு சுரங்கள் பிறக்கும்.

இத்தகைய அருமையுடையது புல்லாங்குழல். இதனை முதன் முதலாக வாசித்தவர் முருகப் பெருமான். “குழலன்

கோட்டன் குறும்பல்லியத்தன்” என வரும் திருமுருகாற்றுப்
படைத் திருவாக்கால் அறிக.

துணைவ:

முருகன், அடியார்கட்கு எப்போதும் அருந்துணையாக
இருந்து உதவுகின்ற கருணாமூர்த்தி.

குணதர:

அருட்குணங்களைத் தரித்தவர். “எண்குண பஞ்சரணே”

துறையில் அலையெறி திருநகர்:

கரையில் அலைமோதி நிற்க, அக் கடற்கரையில் மிக
மிக அழகாக விளங்கும் திருத்தலம் திருச்செந்தூர். இயற்கை
வளமும் செயற்கை எழிலும் பொருந்திக் காண்பார் கண்ணுங்
கருத்தும் ஒருங்கே கவர்ந்து, பிறவிப் பெருங்கடலுக்குத் துறை
முகமான புண்ணியப்பதி.

கருத்துரை

கண்ணபிரானுடைய திருமருகரே! செந்தில்கடவுளே
மாதருறவு நீங்க அருள் புரிவீர்.

22

கனங்கள் கொண்ட குந்த ளங்க ளங்கு லைந்த லைந்து விஞ்ச
கண்க ளஞ்சி வந்த யர்ந்து களிகூரக்
கரங்க ளங்கு விந்து நெஞ்ச கங்க ளங்க சிந்தி டுங்க
றங்கு பெண்களும்பி றந்து விலைகூறிப்
பொனின்கு டங்க ளஞ்ச மென் தனங்க ளம்பு யங்க
ளும்பொ ருந்தி யன்பு நண்பு பண்பு முடனாகப்
புணர்ந்து டன்பு லர்ந்து பின்க லந்த கங்குழைந்த வம்பு
ரிந்து சந்த தந்தி ரிந்து படுவேனோ
அனங்க னொந்து நைந்து வெந்து குந்து சிந்த அன்று
கண்தி றந்தி ருண்ட கண்டர் தந்த அயில்வேலா
அடர்ந்த டர்ந்தெ திர்ந்து வந்த வஞ்ச ரஞ்ச வெஞ்ச
மம்பு ரிந்த அன்ப ரின்ப நண்ப உரவோனே

சினங்கள் கொண்டி லங்கை மன்சி ரங்கள் சிந்த வெஞ்ச ரந்தெ
 ரிந்த வன்ப ரிந்த இன்ப மருகோனே
 சிவந்த செஞ்ச தங்கை யுஞ்சி லம்பு தண்டை யும்புனைந்து
 செந்தில் வந்த கந்த எங்கள் பெருமானே.

பதவுரை

அனங்கன் நொந்து-மன்மதன் நொந்து, நைந்துவெந்து உகுந்து சிந்த-
 உடம்பு நலிந்து வெந்து சாம்பலாகி உதிர்ந்து போகுமாறு, அன்று-
 அந்நாளில், கண் திறந்து-நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தவரும், இருண்ட
 கண்டர்-நீலகண்டரும் ஆகிய சிவபெருமான், தந்த-பெற்றருளிய,
 அயில்வேலா-கூரிய வேலாயுதத்தை உடையவரே! அடர்ந்து அடர்ந்து
 எதிர்ந்து வந்த-கூட்டம் கூட்டமாக நெருங்கி எதிர்த்து வந்த, வஞ்சர் அஞ்ச-
 வஞ்சகர்களாகிய அசுரர்கள் அஞ்சுமாறு, வெம்சமம் புரிந்த-வெப்பமான
 போர் செய்த, உரவோனே-வலிமையுடையவரே! அன்பர் இன்ப நண்ப-
 அன்புடையார்கட்கு இன்பத்தை அருளும் நண்பரே! சினங்கள் கொண்டு-
 கோபங்கொண்டு, இலங்கை மன் சிரங்கள் சிந்த-இலங்கை அரசனாகிய
 இராவணனுடைய தலைகள் விழுமாறு, வெம் சரம் தெரிந்தவன் பரிந்த -
 வெப்பமான கணைவிடுத்த ஸ்ரீராமபிரான் அன்பு கொள்ளும், இன்ப
 மருகோனே-இன்பத்தைச் செய்யும் திருமருகரே! சிவந்தசெம் சதங்கையும்-
 சிவந்த பொன்னாலாகிய அழகிய சதங்கையும், சிலம்பு-சிலம்பும்,
 தண்டையும்-தண்டையும், புனைந்து-தரித்து செந்தில்வந்த-திருச்செந்தூரில்
 எழுந்தருளியுள்ள, கந்த-கந்தப்பெருமானே! எங்கள் பெருமானே-
 அடியேங்களுடைய பெருமை மிகுந்தவரே! கனங்கள் கொண்ட-மேகம்
 போன்ற, குந்தளங்களும் குலைந்து அலைந்து-கூந்தல் குலைந்து அசைந்து,
 விஞ்ச கண்களும் சிவந்து அயர்ந்து-அழகில் மிகுந்த கண்கள் சிவந்து
 சோர்வுற்று, களிகூர-மகிழ்ச்சி மிகுந்து, கரங்களும் குவிந்து-கரங்களைக்
 கூப்பி, நெஞ்சகங்களும் கசிந்திடும் கறங்கும்-நெஞ்சத்தினுள்ளே இரக்கங்
 கொண்டு திரியும், டெண்களும் பிறந்து-பெண்களும் தோன்றி, விலை கூறி-
 அவர்களுடன் பொருள் இவ்வளவு என்ற உரை செய்து, பொனின் குடங்கள்
 அஞ்சும் என்-தங்கக் குடங்கள் அஞ்சும் என்று கூறுமாறு, தனங்களும்-
 கொங்கைகளையும், புயங்களும்-தோள்களையும், பொருந்தி-தழுவி,
 அன்பு நண்பு பண்பும் உடனாக-அன்பும் நட்பும் குணமும் ஒன்று
 கூடுமபடி, புணர்ந்து-கலந்தும், உடன் புலர்ந்தும்-உடனே பிணங்கியும், பின்
 கலந்து அகம் குழைந்து-பின்னர் இணங்கியும் உள்ளம் உருகி, அவம்
 புரிந்து-பயனற்ற கருமங்கள் செய்து, சந்ததம் திரிந்து-நாள்தோறும் வீணாக
 உலாவி, படுவேனா-அழிவேனோ?

பொழிப்புரை

மன்மதன் உளம் நொந்து உடல் வெந்து அழிந்து விடுமாறு அந்நாளில் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தவரும், இருண்ட நீல கண்டத்தையுடையவரும் ஆகிய சிவபெருமான் பெற்ற கூரிய வேலாயுதத்தை உடையவரே! கூட்டமாக நெருங்கி எதிர்த்து வந்த வஞ்சகராகிய அசுரர் அஞ்சும்படி வெம்மையான போர் புரிந்த வலிமை மிக்கவரே! அன்பர்கட்கு இன்பத்தைச் செய்யும் நண்பரே! கோபங் கொண்டு இலங்கை வேந்தனாகிய இராவண னுடைய சிரங்கள் அற்று விழுமாறு, வெய்ய கணையைவிடுத்த ஸ்ரீராமருடைய அன்புக்கு உகந்த இன்பமுடைய திருமருகரே! செம்பொன்னாலாகிய அழகிய சதங்கை, சிலம்பு, தண்டை என்ற அணிகலன்களை அணிந்து, திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தக் கடவுளே! எமது பெருமிதமுடையவரே! மேகம் போன்ற கூந்தலை குலைந்து அலைந்து, அழகுமிக்க கண்கள் சிவந்து சோர்ந்து, மகிழ்ச்சி மிகுந்து, கைகளைக் குவித்து நெஞ்சினுள் இரக்கங் கொண்டு திரியும் பெண்கள் தோன்றி, அவருடன் பொருள் இவ்வளவு என்று கூறத்தக்க விலைபேசி, பொற்குடங்களும் அஞ்சம் என்று கூறத்தக்க தனங்களையும் தோள்களையும் தழுவி, உடனே அவருடன் ஊடியும், பின் கூடியும் மனம் குழைந்து வீண் செயலைச் செய்து நாள் தோறும் திரிந்து அழிவேனோ?

விரிவுரை

கனங்கள் கொண்ட குந்தளம்:

மகளிருடைய கூந்தல் கருமையால் மேகத்தையொத்துள்ளது. இங்ஙனமே இப்பாடலில் மூன்று அடிகளில் அடிகளார் அம்மகளிரது அவயவ நலன்களைக் கூறுகின்றனர்.

புணர்ந்துடன் புலர்ந்து கலந்து:

பொதுமகளிர் தம்மிடம் வரும் ஆடவர்கட்கு இன்பம் அதிகரிக்கும் பொருட்டு அடிக்கடி ஊடுவர், ஊடுவது-பிணங்கிப் பிரிவது. அவ்வாறு சிறிது பிணங்கிப் பிரிந்துப் பின்னர் இணங்கிக் கூடுவதனால் காமுகர்க்கு இன்பம் அதிகப் படும். நன்கு பசித்து உண்பதனால் உணவின் சுவை அதிகப் படுவது போல என உணர்க.

இத்தகைய மகளிருடன் கலந்து நாடோறும் வீணை திரிந்து அழிதல் கூடாது எனக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

அனங்கன்:

மன்மதன் சிவபெருமானை மயக்கும் பொருட்டு ஐங்கணைகளைச் சொரிய, இறைவன் நெற்றிக் கண்ணைச் சிறிது திறந்து நோக்கினார். கரியவேள் கரிந்து சாம்பரானான்.

அடந்தடர்ந்து எதிர்ந்து வந்த வஞ்சர்:

சூராதிரி யவுணர்கள் கூட்டமாக வந்து கந்தவேளை எதிர்த்துப் போர்புரிந்து அழிந்தனர். கொசுக் கூட்டங்கள் நெருப்பு மலையை அணுகி அழிவதுபோல் ஆயினர்.

சினங்கள் கொண்டு இலங்கை மன் சிரங்கள் சிந்த:

பரதார கமனம் என்பது பாவங்களில் தலையாயது. அப்பாவத்தை அழிக்க வந்தது இராமவதாரம். பரதார கமனம் புரிந்த காரணத்தால் வாலியையும் இராவணனையும் இராமர் வதைத்தனர். ஏகபத்தினி விரதத்தின் உயர்வைத் தாமே நடந்து காட்டியருளினார்.

காமம் மனத்தில் தங்கி எழுகின்றது. மனம், மெய், வாய், கண், நாசி, செவி, வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபத்தம் என்ற பத்து இந்திரியங்களையும் பற்றி நிற்கின்றது.

எனவே, மனமாகிய இராவணனுக்குத் தசேந்திரியங்கள் என்ற பத்து தலைகள் இருந்தன. ஆத்மாவாகிய இராமர் ஞானமாகிய பாணத்தால் அப் பத்து இந்திரியங்களை அறுத்து அருளினார். இராமர் பரிந்துமுருகவேளைக் கொண்டாடுகின்றார் என்பதன் குறிப்பு, தச இந்திரியங்களை வென்றவன் மெய்ஞ்ஞானத்தை விரும்புவான் என்பது ஆகும். மெய்ஞானானந்தம் முருகன். அஞ்ஞானத்தால் விளைவது துன்பம் ஞானத்தால் விளைவது இன்பம். இன்பவடிவினன் முருகன். “ஆனந்தாய நம” என்றே ஒரு மந்திரம் உண்டு. அது முருகனுடைய அஷ்டோத் தரசத நாமங்களில் ஒன்று.

கருத்துரை

காம தகனஞ்செய்த சிவகுமாரரே! சூரகுலகாலரே! மால்
மருகரே! செந்திற் கந்தக்கடவுளே! மாதராசையினின்று நீங்கி
உய்ய அருள் புரிவீர்.

23

கன்றிலுறு மானை வென்றவிழி யாலே	
கஞ்சமுகை மேவு	முலையாலே
கங்குல்செறி கேச மங்குல்குலை யாமை	
கந்தமலர் குடு	மதனாலே
நன்றுபொருள் தீர வென்றுவிலை பேசி	
நம்பவிடு மாத	ருடனாடி
நஞ்சுபுசி தேரை யங்கமது வாக	
நைந்துவிடு வேளை	யருள்பாராய்
குன்றிமணி போல்வ செங்கண்வரி போகி	
கொண்டபடம் வீச	மணிகூர்வாய்
கொண்ட மயிலேறி அன்றசுரர் சேனை	
கொன்றகும் ரேச	குருநாதா
மன்றல்கமழ் பூக தெங்குதிரள் சோலை	
வண்டுபடு வாவி	புடைசூழ
மந்தி நடமாடு செந்தினகர் மேவு	
மைந்தஅம் ரேசர்	பெருமாளே.

பதவுரை

குன்றி மணி போல்வ-குண்டுமணிபோன்ற, செம் கண் வரி போகி-
சிவந்த கண்களையும் கோடுகளையும் உடையபாம்பு, கொண்ட படம்
வீசும்-தனது அழகிய படத்தை வீசமாறு, அணி கூர்வாய் கொண்ட-
அழகியதும் கூர்மையுள்ளதுமான வாயில் அப்பாம்பினைக் கொண்ட,
மயில் ஏறி-மயிலின்மீது ஏறி, அன்று அசுரர் சேனைகொன்ற- அந்நாளில்
அசுரர்களுடைய சேனைகளைக் கொன்றருளிய, குமர ஈச-குமாரக்
கடவுளே! குருநாதா-குருநாதரே! மன்றல் கமழ் பூக-வாசனை வீசும் பாக்கு,
தெங்கு திரள் சோலை-தென்னை முதலியவைகள் நெருங்கியுள்ள

சோலைகளும், வண்டு படு வாவி-வண்டுகள் ஒலிக்கும் குளங்களும், புடைகுழ-அருகில் சூழ்ந்திருக்க, மந்தி நடமாடும்-குரங்குகள் நடனம் புரிகின்ற, செந்தில்நகர் மேவு-திருச்செந்தூரில் வீற்றிருக்கின்ற, மைந்த-வீரரே! அமர ஈசர்-தேவர் தலைவர்களுக்கும், பெருமாளே-பெருமையில் மிகுந்தவரே! கன்றில் உறுமானை வென்ற விழியாலே-மான் கன்றை வெற்றி பெற்ற அழகிய கண்களாலும், கஞ்ச முகை மேவு முலையாலே-தாமரை மொட்டு போன்ற தனங்களாலும், கங்குல்செறி கேசம்-இருள் நிறைந்த கூந்தல், மங்குல்-மேகம் போன்று விளங்கி, குலையாமை-அது குலையாத வண்ணம், கந்த மலர் சூடும் அதனாலே-மணங்கமழும் மலரை முடிக்கும் வகையாலும், நன்று பொருள் தீர-நல்லபடியே பொருள் முழுதும் வரும்படி, வென்று விலை பேசி-வெற்றியுடன் விலை பேசிக் கொண்டு, நம்பவிடு மாதர் உடன் ஆடி-தம்மை நம்புமாறு புரியும் விலைமகளிருடன் விளையாடி, நஞ்சு புசி தேரை அங்கம் அது ஆக-நஞ்சையுடைய பாம்பு உண்ணும் தேரையின் உடல்போல், நைந்து விடுவேனை-நலிந்து போகின்ற அடியேனை, அருள்பாராய்-அருட் கண்ணால் பார்த்தருளுவீர்.

பொழிப்புரை

குண்டுமணி போன்ற சிவந்த கண்களும் கோடுகளும் உடையதும், படம் வீசுவதும் ஆகிய பாம்பைக் கூர்மையும் அழகும் உடைய வாயில் கவ்விக்கொண்டுள்ள மயிலின்மீது ஆரோகணித்து, அந்நாளில் அசுரருடைய சேனைகளை அழித்த குமாரக் கடவுளே! குருமூர்த்தியே! நறுமணங் கமழும் பாக்கு தென்னை முதலியன நெருங்கியுள்ள சோலைகளும், வண்டுகள் நிறைந்துள்ள குளங்களும் அருகில் சூழ, குரங்குகள் நடனம் புரிகின்ற திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள வீரரே! தேவேந்திரர்கட்கும் பெருமை மிகுந்தவரே! மான்கன்றை வென்ற கண்களாலும், தாமரையரும்புபோன்ற தனங்களாலும், மேகம் போல் இருண்ட கூந்தலில் அது கலையாவண்ணம் மலர் சூடியிருக்கின்றவகையாலும், நல்லபடியே பொருள் முழுவதும் வரும்படி வெற்றியுடன் விலை பேசித் தம்மை நம்புமாறு புரிகின்ற விலை மகளிருடன் விளையாடி, விடங்கொண்ட பாம்பின் வாய்த் தேரையைப்போல் மெலிந்து உடல் நலிகின்ற சிறியேனைத் தேவரீர் அருள் திருக்கண்களால் நோக்கி அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

நம்பவிடு மாதர் உடனாடி:

தங்கள் பால் வரும் ஆடவர்களைத் தங்களை உண்மை அன்புள்ளவர்களாகவே நினைந்து நம்புமாறு செய்வர். இத்தகைய வஞ்சனை நிறைந்த பொதுமகளிருடன் விளையாடி விழலுக்கிறைத்த வீணர்போல் கெடுவர்.

நஞ்சு புசி தேரை:

நஞ்சையுடைய பாம்பு தேரையைப் பிடித்து விழுங்கும். “பாம்பின் வாயில் உள்ள தேரை எத்துணைப் பெரிய இடரில் ஏங்குமோ அத்துணை இடரை அடைந்தேன்” என்று கூறுகிறார்.

நைந்து விடுவேனை அருள்பாராய்:

“தேரைபோல் மெலிந்து நலிந்து கெடுகின்ற அடியேனை ஆண்டவனே! உனது அருள் பார்வையால் நோக்கிக் காத்தருள் வாய்” என்று சீவாமிகள் வேண்டுகிறார்.

ஆண்டவனுடைய அருட்பார்வை விழுமாயின் எல்லாத் தீமைகளும் நீங்கி, எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகும்.

அருணகிரிநாதரை முருகப் பெருமான் தமது அருள் கண்ணால் நோக்கியாட்கொண்டருளினார்.

“கனகத்தினு நோக்கினி தாயடி
யவர்முத்தமி ழாற்புக வேபர
கதிபெற்றிட நோக்கிய பார்வையு மறவேனே”

-(சதுரத்த) திருப்புகழ்.

“ஆணவ வழுக்கடையு மாவியை விளக்கியநு
பூதியடை வித்ததொரு பார்வைக் காரனும்”

-திருவகுப்பு (4)

குன்றிமணி போல்வ செங்கண் வரி போகி:

பாம்புகளின் கண்கள் குண்டுமணிபோல் சிவந்திருக்கும். காரணம்? கோபம் உள்ள கண்கள் சிவந்திருக்கும். கண்களின் சிவப்பு சினத்தைக் குறிக்கும். அதன் உடம்புகளில் வரிகள் இருக்கும்.

கொண்ட படம் வீசு பணிகூர்வாய் கொண்ட மயில்:

நல்ல நாகம் படம் விரித்து ஆடும். அத்தகைய நாகத்தை மயில் தனது வாயில் எடுத்துக்கொண்டு ஆடும். இங்கே பாம்பு என்பது குண்டலினி சக்தி, மயில் என்பது ஓங்காரம். குண்டலினியை எழுப்பப் பிரணவம் மேல் எழுந்து விளங்கும். இந்தக் குறிப்பை இது உணர்த்துகின்றது.

கருத்துரை

மயில் வாகனரே! அசுரகுல காலரே! செந்திலாண்டவரே! விலைமகளிர் வலைப்பட்டு நலியாமல் அடியேனை அருள் நோக்கால் நோக்கியருள்வீர்.

24

குரர மேவுமெய்த் துறவினின் மறவாக்	
கும்பிட் டுந்தித்	தடமூழ்கிக்
குமுத வாயின்முற் றமுதினை நுகராக்	
கொண்டாற் கொண்டைக்	குழலாரோ
டகரு தூளிகர்ப் புரதன இருகோட்	
டன்புற் றின்பக்	கடலூடே
அமிழு வேனைமெத் தெனவொரு கரைசேர்த்	
தம்பொற் றண்டைக்	கழல்தாராய்
ககன கோளகைக் கணவிரு மளவாக்	
கங்கைத் துங்கப்	புனலாடும்
கமல வாதனற் களவிடமுடியாக்	
கம்பார்க் கொன்றைப்	புகல்வோனே
சிகர கோபுரத் தினுமதி ளினுமேற்	
செம்பொற் கம்பத்	தளமீதும்
தெருவி லேறித் திலமெறி யலைவாய்ச்	
செந்திற் கந்தப்	பெருமானே.

பதவுரை

ககன கோளகைக்கு-ஆகாய முகட்டின், அணவு இரும் அளவா-
பொருந்திய பெரிய அளவுக்கு அடங்காத, கங்கை துங்கப் புனல் ஆடும்-

தூய்மையான கங்கை நீர் சடையில் அசைந்து ஆடும்படி விளங்குபவரும் கமல ஆதனற்கு-தாமரை மலரில் இருக்கும் பிரம தேவனால், அளவிட முடியா-அளக்க முடியாதவரும் ஆகிய, கம்பர்க்கு-தாணுவாகிய சிவ பெருமானுக்கு, ஒன்றை புகல்வோனே-ஒரு மொழியாகிய பிரணவப் பொருளை உபதேசித்தவரே! சிகரகோபுரத்தினும்-கலசங்களையுடைய கோபுரத்தின்மீதும், மதிளினும்-மதில் மீதும், மேல் செம்பொன் கம்ப தள மீதும்-மேலான சிவந்த பொன்னாலாகிய தூண்கள் மீதுள்ள தளங்களின் மாடிவீடு மீதும், தெருவிலேயும்-வீதிகளிலும், நித்திலம் எறி-முத்துக்களை எறிகின்ற, அலைவாய்-கடல் அலைகளின் கரையில் உள்ள, செந்தில் கந்த-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தக் கடவுளே! பெருமானே-பெருமையில் சிறந்தவரே! குகர மேவு மெய்த்துறவினின் - மலைக் குகையில் இருக்கும் உண்மையான துறவிகளைப் போல், மறவா-துறவிகள் பரம் பொருளை மறவாதிருப்பதுபோல் நானும் விலைமகளிரை மறவாத மனத்துடன், கும்பிட்டு-அம்மாதர்களை வணங்கி, உந்தி தடம் மூழ்கி-கொப்பூழ் என்ற குளத்தில் மூழ்கி, குமுதவாயின் முற்று அமுதினை நுகரா-குமுத மலர் போன்ற வாயில் பெருகும் அமுதினைப் பருகி, கொண்டல் கொண்டை குழலாரோடு-மேகம் போன்ற கூந்தலில் கொண்டையிட்ட மகளிருடன், அகருதூளி-அகிற் பொடி, கர்ப்புர-பச்சைக் கற்பூரம் இவைகளை யணிந்த, தன இரு கோட்டு-தனங்களாகிய இரு மலைகளில், அன்பு உற்று இன்ப கடலூடே-அன்பு மேலிட்டு இன்ப சமுத்திரத்தி னிடையே, அமிழுவேனை-அமுந்திவிடுகின்ற அடியேனை, மெத்தென-பக்குவமாக, ஒரு கரை சேர்த்து-ஒப்பற்ற முத்திக் கரையில் சேர்த்து, அம்பொன் தண்டைக்கழல் தாராய்-அழகிய பொன்னாலாகிய தண்டையணிந்த திருவடியைத் தந்து அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

ஆகாய வெளியின் பெரிய அளவுக்கும் அடங்காத தூய கங்கை நீர் சடையில் அசைந்து ஆடுமாறு செய்தவரும், தாமரை மலரில் வாழுகின்ற பிரமதேவனால் அளக்க முடியாத வரும் ஆகிய சிவபெருமானுக்கு, ஒரு மொழியாகிய பிரணவப் பொருளை உபதேசித்தவரே! கலசங்களையுடைய கோபுரத் தின் மீதும், திருமதில்கள் மீதும் மேலான செம்பொன் மயமான தூண்களின் மீதுள்ள மாடிகளின் மீதும், வீதிகளிலும், முத்துக்களை எறிகின்ற அலைகளின் கரையில் விளங்கும் திருச்செந்தூர் என்ற திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தப் பெருமானே! பெருமிதம் உடையவரே! மலைக்குகைகளில் வாழுகின்ற உண்மைத் துறவிகள் பரம் பொருளை மறவாது

நாடுவது போல், நானும் விலை மகளிரை மறவாது நாடி, அவர்களைத் தொழுது, உந்தியென்கினற் கடலில் மூழ்கி குமுத மலர் போன்ற அதரத்தில் பெருகும் அமுதைக் குடித்து, மேகம் போன்ற கரிய கூந்தலைக் கொண்டையாக முடிக்கும் அம் மகளிரோடு அகில் பொடி பச்சைக் கர்ப்பூரம் முதலிய வாசனைகளையணிந்துள்ள இரு மலைகளைப் போன்ற தனங்களில் அன்புற்று, இன்பமாகிய கடலில் முழுகி அழுந்து கின்றேன்; அடியேனைப் பக்குவமாக ஒப்பற்ற முத்தியாகிய கரையில் சேர்த்து, அழகிய பொன்னாலாகிய தண்டை சூழ்ந்த திருவடியைத் தந்து அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

குகர மேவுமெய்த் துறவினின் மறவா கும்பிட்டு....

மூழ்கி:

குகரம்-மலைக் குகை. மலைக் குகைகளில் முனிவர்கள் நாடு நகரம் வீடுவாசல் மனைவி மக்கள் செல்வம் உற்றார் பெற்றார் சுகம் ஆகிய அனைத்தையும் துறந்து இறைவனையே நினைந்து அசைவற்று இருப்பார்கள். அதுபோல் நானும் விலைமகளிரை நினைந்து, ஏனைய எனது உறவு மனைவி மக்கள் முதலிய எல்லாவற்றையும் துறந்து, அவர்கள் பற்றில் உறுதியுடன் இருக்கின்றேன் என்று அடிகளார் துறவிகளை உவமை கூறினார்.

ஒரு தூர்த்தன், பக்தி ஞானம் ஒழுக்கம் சீலம் உறுதி தவம் ஆகிய நற்குணங்களில் ஒன்றும் இல்லாதவன், தன் காமக் கிழத்தியுடன் ஆடியும் பாடியும் கூடியும் ஒருசோலை வழியே சென்று கொண்டிருந்தான். அங்கே ஒரு மரத்தடியில் ஒரு சிறந்த மாதவ முனிவர் பெருமான் அமர்ந்திருந்தார். அவருக்கு அவன்மீது இரக்கம் உண்டாயிற்று. “அந்தோ! அருமையாகக் கிடைத்த இந்த மானுடப் பிறப்பை இவன் வறிதே கழிக்கின்றானே. காமதேனுவின் பாலைக் களரில் விடுவது போல் விலை மதிக்க ஒண்ணாத ஆயுள் நாளைக் காமச் செருக்கில் கழிக்கின்றானே. இவனுக்கு இதஞ் சொன்னால் ஏறாதே. ஓட்டைக் குடத்தில் தண்ணீரை நிரப்ப முடியாதே. இவனை எப்படித் திருத்தலாம்? இவனுக்கு உய்வு தேடவேணும். அதற்கு என்ன வழி?” என்று சிந்தித்தனர்.

எழுந்தார், அந்தக் காழுகன் முன் சென்றார். அவனை வலம் வந்தார். அடியற்ற மரம்போல் அப்பாதகன் பாதத்தின் மீது விழுந்து வணங்கினார். பெரிய மகானுடைய சடை முடி அவன் அடியில் தீண்டியது. வெள்ளை வெளேர் என்று வெள்ளிக் கம்பிபோல் நீண்ட தாடியும், சிவந்த சடையும், கருணை பொழியும் முகமும், அருள் வழியும் விழிகளும், அறிவின் சிகரம் போன்ற திருமேனியும் உடைய அத்துறவி, ஒழுக்கங்கெட்ட தன்னை வணங்கியதைக் கண்டு அவன் நாணினான்; நடுங்கினான்.

“சுவாமீ! நான் ஈனத் தொழில் புரிபவன். பக்தி ஞானம் அணுவுளவும் இல்லாதவன். பாவியாகிய நாயேனை தேவரீர் வணங்கலாமா? இது என்ன அநியாயம்?” என்றான்.

துறவி, “அன்பனே! வருந்தற்க. நீதான் என்னைக் காட்டிலும் பெரிய துறவி. கடுகளவு இன்பம் சிற்றின்பம்; மலையளவு இன்பம் பேரின்பம். பேரின்பம் தெவிட்டாதது; பரிசுத்தமானது; ஒளிமயமானது; ஞானத்தில் விளைவது. சிற்றின்பம் நோய் செய்வது; அசுத்தமர்னது; இருள் நிறைந்தது; அஞ்ஞானத்தால் விளைவது.

நான் மலைபோன்ற பேரின்பத்தை நாடி மனைவி மக்களையும் நாடு நகரங்களையும் வீடு வாசல்களையுந் துறந்தேன். நீ அணுவுளவான சிற்றின்பத்தை நாடி மலையளவான பேரின்பத்தையும் அதனையளிக்கும் ஆண்டவனையும் அவனையடையும் சாதனைகளாகிய பக்தி ஞான பலவிரதங்களையும் துறந்தனை. பெரியதை விரும்பிச் சிறியதை துறந்தவன் நான்; சிறியதை விரும்பிப் பெரியதைத் துறந்தவன் நீ.

சிற்றின்பம் வேப்பெண்ணெய்போன்றது. பேரின்பம் அமுதம் போன்றது. நான் அமுதத்தை நாடி வேப்பெண்ணெயைத் துறந்தேன். நீ வேப்பெண்ணெயை விரும்பி அமுதத்தைத் துறந்தவன். ஆகவே, என் துறவைக் காட்டிலும் உன்னுடைய துறவே பெரியது. நீயே பெரிய துறவி. நான் இந்த மண்ணுலகத்தைத் துறந்தவன். நீ முத்தியுலகையே துறந்தவனாயிற்றே. ஆதலால் என்னிலும் நீ பெரிய துறவி என்பதில் அணுவுளவும் ஐயமுண்டோ?” என்று கூறி, மீண்டும் ஒருமுறை கால்மீது வீழ்ந்தார்.

இந்தப் பொருள் பொதிந்த திருமொழிகளைக் காழுகன் கேட்டான். அவன் மனதில் பசுமரத்தின் ஆணி போல் அவ்வற வுரை பதிந்தது. அருகில்நின்ற தன் காமக்கிழத்தியை மறந்தான். தனது அறியாமையை நினைந்து வருந்தினான். அக்கணமே அத்தீயவன் தூயவனானான். அம் மகானுடைய பாதமலர் மீது பணிந்தான்.

“ஐயனே! என்னை ஆட்கொள்ள வேண்டும். அந்தோ! என் மதியிருந்தவாறு என்னே! நான் மூடரில் மூடன். உய்வு நெறியை உபதேசிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினான். அவன் கண்களில் நீர் பெருகியது. உள்ளம் உருகியது; வினை கருகியது.

துறவரசர் அவனுக்கு சட்சு தீட்சையும், மானசதீட்சையும், பரிசு தீட்சையும் வழங்கியருளினார்.

“விட்டேன் உலகம் விரும்பேன் இருவினை வீணருடன்
கிட்டேன் அவருரை கேட்டுமிரேன் மெய் கெடாதநிலை
தொட்டேன் சுகதுக்கம் அற்றுவிட்டேன் தொல்லை நான்
மறைக்கும்

எட்டேன் எனும்பரம் என்னிடத்தை வந்திங்கு எய்தியதே.”

என்ற பட்டினத்து சுவாமிகள் பாடலுக்கு இலக்கியமானான்.

கருணை நிறைந்த மகான் அவனை அடிவணங்கி இவ்வாறு அருளால் ஆட்கொண்டார்.

இத்திருப்புகழின் முதலடியைப் படிக்கின்றபோது, இந்த வரலாறு நினைவுக்கு வருகின்றது. “துறவிகள் பரத்தை மறவாதது போல் நானும் பரத்தையரை மறவாது அவரைக் கும்பிட்டு உந்தித் தடாகத்தில் முழுகினேன்” என்று கூறி, அருணை முனிவர் நயமாக நம்மைத் திருத்துகின்றார்.

“உந்தி யென்கின்ற மடு விழுவேனை”

-(மன்றலங்) திருப்புகழ்.

குமுத வாயின்முற் றமுதினை நுகரா:

குமுத மலர் போன்ற வாயில் அமுதம் ஊறுகின்றதென்று பெண்மயல் கொண்ட பித்தர்கள் எண்ணி, அதர பானத்தை விரும்பி, கானல் நீரை நாடியலையும் மான்போல் திரிந்து கெடுவார்கள்.

இன்பக் கடலூடே அமிழவேனை:

“இன்பம்போல் தோன்றி துன்பத்தைத் தரும் மையல் கடலில் வீழ்ந்து மடிகின்ற அடியேனை, அதில் மடியாவண்ணம் உமது அடிமலராகிய புணையினால் காப்பாற்றியருளும்” என்று வேண்டுகின்றனர்.

மெத்தென ஒருகரை சேர்த்து:

“கவலைப்பட்டு நோய்வாய்ப்பட்ட பலவீனமான சிறு மகவை அதன் தாய் மெத்தென எடுத்து ஆதரிப்பதுபோல், சிறியேன் பலநோயால் துடித்து அறிவீனமுற்றேன். என்னை மெல்ல எடுத்து உமது பாதமாகிய தொட்டிலில் இட்டு ஆதரிக்கவேணும்” என்று உள்ளம் குழைந்து உருகித் துதிக் கின்றனர்.

கமல வாதனற் களவிட முடியா:

பிரமதேவன் தேடியும் காணாத தகைமையுடையவர் சிவபெருமான். கலைமகள் நாயகன் பிரமன். கல்வியறிவால் காண முடியாதவன் ஆண்டவன். கலையறிவு அபரஞானம் எனப்படும். அபர ஞானத்தால் அறியவொண்ணாதவன்.

“வாசித்துக் காணொணாதது”

-திருப்புகழ்

கம்பர்க்கு:

சிவபெருமானுக்குக் கம்பர் என்று ஒரு பேருண்டு. வீட்டையும் மண்டபத்தையும் தாங்குவது கம்பம். அதுபோல் அகில உலகங்களையும் கம்பத்தைப்போல் நின்று சிவமூர்த்தி தாங்குவதனால் கம்பர் என்ற பேர் பெற்றார். வடமொழியில் தாணு என்ற பேரும் இதே பொருளில் வழங்கப் பெறுகின்றது. தாணு-தூண் போன்றவர்.

சிறந்த தமிழ்ப் புலவராகிய ஒருவர், கம்பர் என்ற பேருடையவராக இருந்தார் என்பதையும் இங்கு நினைவு கூரவும். கம்பர் என்பது சிவபெருமானுடைய பேர். கம்பர் தமது மகனுக்கும் அம்பிகாபதி என்று சிவநாமத்தையிட்டார்.

“சயிலாங் கனைக்குருகி இடப்பக்கங்

கொடுத்த கம்பர்”

-திருப்புகழ்.

கம்பராகிய கண்ணுதற் கடவுளுக்கு நம்பர் என்றும் ஒரு பேருண்டு. கம்பத்தைப் பற்றிப் பிள்ளைகள் சுற்றிச் சுற்றி ஆடுவதுபோல், கம்பனாகிய இறைவனை நம்பி உலகில் சுற்றி உலாவவேண்டும். பற்றுதற்குரியவன் கம்பன்; நம்புதற்கு உரியவன் நம்பன்.

“சதிதாண்டவத்தர் சடையிடத்துக் கங்கை
வைத்த நம்பர்”

-(சயிலாங்கனைக்கு) திருப்புகழ்.

ஒன்றைப் புகல்வோனே:

ஒன்று-ஒருமொழி. பிரணவம், ப்ர-விசேடம்; நவம்-புதிய ஆற்றலையளிப்பது; நினைப்பார்க்குப் புதிய புதிய சிறந்த ஆற்றலையளிப்பது பிரணவம். அது ஒரெழுத்து ஒருமறை. இதன் உட்பொருளை உம்பரறியாக் கம்பருக்கு எம்பெருமான் உபதேசித்தார்.

“கொன்றைச் சடையார்க் கொன்றைத் தெரியக்
கொஞ்சித் தமிழைப் பகர்வோனே”

-(அம்பொத்தவிழி) திருப்புகழ்

சிகர கோபுரத்திலும்....தெருவிலும் நித்திலம் எறி
அலைவாய்:

தென்கடல் முத்து விளைவது. இன்றும் முத்தெடுக்கின்றார்கள் தூத்துக்குடிக் கடலில். திருச்செந்தூர், கடற்கரையில் விளங்குகின்ற அருமையான திருத்தலம்.

“ஒரு கோடி முத்தந்
தெள்ளிக் கொழிக்குங் கடற்செந்தில் மேவிய சேவகனே”

-அலங்காரம் (106)

“கடற்கரையில் வளர்ந்திருக்கின்ற தென்னை மரங்களில் தங்கும்படி கடல் அலைகள் முத்துக்களை வீசுகின்றன” என்பதை,

“திரளுமணி தரளமுயர் தெங்கிற் றங்கிப்
புரள எறி திரைமகர சங்கத் துங்கத்
திமிரசல நிதிதழுவு செந்திற் கந்தப் பெருமானே”

-(அமுதுததி) திருப்புகழ்.

இப்பாடலில், கோபுரத்தின்மீதும், திருமதில்களின் மீதும், மாடிகளின்மீதும், வீதிகளிலும் முத்துக்களைக் கடல் அலைகள் வீசி எறிகின்றன என்று அழகாக சுவாமிகள் கூறுகின்றனர்.

கருத்துரை

சிவகுருவே! செந்தில் கந்தவேளே! மாதர் மயல் கடலினின்றும் முத்திக்கரை சேர உமது திருவடியாகிய தோணியைத் தந்தருளும்.

25

குடர்நிண மென்பு சலமல மண்டு

குருதிந ரம்பு

குலவு குரம்பை முருடு சுமந்து

குனகிம கிழந்து

சீயூன் பொதிதோல்

நாயேன் தளரா

அடர்மத னம்பை யனையக ருங்க

ணரிவையர் தங்கள்

அறிவழி கின்ற குணமற வுன்றன்

அடியிணை தந்து

தோடோய்ந் தயரா

நீயாண் டருள்வாய்

தடவியல் செந்தி லிறையவ நண்பு

தருகுற் மங்கை

சரவண கந்த முருகக டம்ப

தனிமயில் கொண்டு

வாழ்வாம் புயனே

பார்குழ்ந் தவனே

சுடர்படர் குன்று தொளைபட அண்டர்

தொழுவொரு செங்கை

துரிதப தங்க இரதப்ர சண்ட

சொரிகடல் நின்ற

வேல்வாங் கியாவ

சூராந் தகனே.

பதவுரை

தடவியல் செந்தில் இறையவ-விசாலமான பெருமையுடைய திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள தலைவரே! நண்பு தரு குறமங்கை வாழ்வாம் புயனே-அன்புடைய வள்ளியம்மையாருக்கு வாழ்வாக விளங்கும் திருப்புயத்தையுடையவரே! சரவண-சரவணப் பொய்கையில் தோன்றியவரே! கந்த-கந்தப் பெருமானே! முருக-முருகவேளே!

கடம்ப-கடப்பமாலை தரித்தவரே! தனிமயில் கொண்டு-ஒப்பற்ற மயில்மீது ஏறிக்கொண்டு, பார்ப்புந்நவனே-உலகை வலம் வந்தவரே! சுடர் படர் குன்ற தொளைபட-ஒளிபரந்த கிரவுஞ்ச மலை தொளைபடவும், அண்டர் தொழ-தேவர்கள் வணங்கவும், ஒரு செங்கை வேல் வாங்கியவா-ஒப்பற்ற சிவந்த திருக்கரத்தினின்றும் வேலாயுதத்தை விடுத்தவரே! துரித பதங்க இரத ப்ரசண்ட-வேகமாகச் செல்லும் பறவையாகிய மயிலைத் தேராகக்கொண்ட பெரிய வீரரே! சொரிகடல் நின்ற-அலை வீசுகின்ற கடலுக்கு நடுவே நின்ற, சூர அந்தகனே-சூரபன்மனுக்கு முடிவைச் செய்தவரே! குடர்-குடல், நிணம்-கொழுப்பு, என்பு-எலும்பு, சலம்-நீர், மலம்-மலம், மண்டு குருதி-நிரம்பியுள்ள உதிரம், நரம்பு-நரம்பு, சீ-சீழ், ஊன்-மாமிசம், பொதிதோல்-மூடியுள்ள தோல், குலவு குரம்பை-இவைகள் கூடிய சிறு குடிலாகிய, முருடு சுமந்து-இந்தக் கட்டையைத் தூக்கிச் சுமந்து, குனகி மகிழ்ந்து-கொஞ்சிப் பேசியும் மகிழ்ந்தும், நாயேன் தளரா-நாயினேன் தளர்ச்சியுற்றும், அடர் மதன் அம்பை அனைய கருங்கண் அரிவையர் தங்கள்-நெருங்கிவரும் மன்மதனுடைய கண்ணையொத்த கரிய கண்களுடைய பெண்களின், தோள் தோய்ந்து அயரா-தோளில் முழுகி அயர்ச்சியுற்றும், அறிவு அழிகின்ற குணம் அற-அறிவு அழிந்து போகின்ற தீய குணம் அற்றுப் போக, உன்றன் அடியிணை தந்து-தேவரீரது இரண்டு திருவடிகளைக் கொடுத்து, நீ ஆண்டு அருள்வாய்-அடியேனை நீ ஆட்கொண்டு அருள் புரிவீராக.

பொழிப்புரை

விசாலமான பெருமையுடைய திருச்செந்தூரில் எழுந்த தருளியிருக்குந் தலைவரே! அன்பு மிகுந்த வள்ளியம்மைக்கு வாழ்வாக விளங்கும் திருத்தோள்களையுடையவரே! சரவண பவரே! கந்தக் கடவுளே! முருகப் பெருமானே! கடப்ப மலர் மாலை அணிந்தவரே! ஒப்பற்ற மயில்மீது ஆரோகணித்து உலகத்தை வலம் வந்தவரே! ஒளி வீசுகின்ற கிரவுஞ்ச மலை தொளைபடவும், தேவர்கள் வணங்கி வழிபடவும், ஒப்பற்ற சிவந்த திருக்கரத்தில் வேலாயுதத்தை எடுத்து ஏவியவரே! வேகமாகப் பறக்கும் மயில் பறவையாகிய தேரின் மீது உலாவும் வீரரே! அலை வீசுகின்ற கடலில் நின்ற சூரபன்மனுக்கு முடிவைச் செய்தவரே! குடல், கொழுப்பு, எலும்பு, நீர், மலம், நிறைந்த உதிரம், நரம்பு, சீழ், மாமிசம் இவைகளின் மீது போர்த்து வைத்துள்ள தோல் என்ற சிறு குடிலாகிய இந்த உடம்பு என்ற கட்டையைச் சுமந்து கொஞ்சிப் பேசி மகிழ்ந்தும், அடியேன்

தளர்ந்தும், நெருங்கிவரும் மன்மதனுடைய பாணம் போன்ற கரிய கண்களையுடைய பெண்களுடைய தோளைத் தழுவி அயர்ச்சியுற்றும் அறிவு அழிகின்ற தீயகுணம் நீங்குமாறு, தேவரீருடைய இரண்டு திருவடிகளைத் தந்து அடியேனை ஆட்கொண்டருளுவீர்.

விரிவுரை

குடர்நிணமென்பு....குலவு குரம்பை:

குரம்பை-சிறு வீடு. இந்த உடம்பு சிறு வீடு போன்றது. இந்த வீட்டிலுள்ள பண்டங்கள், அத்தர் புனுகு சவ்வாது என்ற வாசனைகள் அல்ல; குடல் கொழுப்பு எலும்பு சலம் மலம் உதிரம் நரம்பு சீழ் முதலியவைகள். இவை தெரியாவண்ணம் தோல்போட்டு மூடி மறைத்திருக்கிறது. இந்த அசுத்தமான உடம்பில் வாழ்வது மிகவும் அருவருப்பானது. அன்றியும் இந்த உடம்பு கனமானது. நாலு பேர் சுமக்கும் உடம்பை நாம் தனியே தூக்கிச் சுமக்கின்றோம்.

மானார் விழியைக்கடந் தேறிவந்தனன் வாழ்குருவும்
கோனாகி என்னைக் குடியேற்றிக் கொண்டனன் குற்றமில்லை
போனாலும் பேறுஇருந் தாலும் நந் பேரிது பொய்யன்றுகாண்
ஆனாலும் இந்த உடம்போ டிருப்ப தருவருப்பே.

-பட்டினத்தார்

“கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே”

-திருவாசகம்

“குரம்பை மலசலம் வழுவளு நிணமொடு
எலும்புஅணி சரி தசையிரல் குடல்நெதி
குலைந்த செயிர்மயிர் குருதியோ டிவைபல கசுமாலக் குடில்”

-திருப்புகழ்.

குனகி மகிழ்ந்து நாயேன் தளரா...

குனகுதல்-கொஞ்சிப் பேசுதல். மனைவி மக்களுடன் கொஞ்சிப் பேசி மகிழ்ந்து, பின்னர் தளர்ச்சியடைவர்.

அடர் மதனம்பை யனைய கருங்கண் அரிவையர்:

மதன்-மன்மதன். மன்மதன்-உள்ளத்தை உடைப்பவன். இவன் திருமாலின் சித்தத்தில் பிறந்ததனால் சித்தஜன்

எனப்படுவான். இவன் அசுரர் மீது செல்லுங்கால் இரும்பு வில்லும், மாநுடர் மீது செல்லுங்கால் கரும்பு வில்லும், தேவர் கள்மீது செல்லுங்கால் மலர்வில்லும் கொண்டு போர் புரிவான். இவனுக்குக் கணைகள் ஐந்து மலர்கள். அம் மலர் போன்ற கண்களையுடையவர்கள் பெண்கள். மன்மதனுடைய கணைகள் மயக்கத்தைப் புரிவதுபோல் பெண்களின் கண்களும் ஆடவர் மனத்தை மயக்கும் வலிமையுடையவை.

அறிவழிகின்ற குணமற:

மாதர் மயல் அறிவை அழிக்கும்.

போதந் தனங் கல்வி பொன்றவருங் காலத்து
மாதர்மே லாகும் மனம்.

மேலும் நல்ல குணங்களை மாற்றி தீய குணங்களை நல்கும்.

தடவியல் செந்தில்:

தடம்-விசாலம். இயல்-பெருமை. அளவற்ற பெருமையுடையது திருச்செந்தூர். “பரமபதமாய் செந்தில்” “கயிலை மலையனைய செந்தில்” என்றும் சுவாமிகள் கூறுகின்றனர்.

தனிமயில் கொண்டு பார்சூழ்ந்தவனே:

முருகப் பெருமான் திருமயிலின்மீது ஆரோகணித்து அகில உலகங்களையும் ஒரு நொடிப் பொழுதுக்குள் வலம் வந்தனர். அவர் அருட்ஜோதி மயமானவர். சூரியன் உதித்தால், சூரிய ஒளி எங்கும் ஒரு கணத்தில் பரவுவது போல், சிவஞான சூரியனாகிய முருகன் தன் அருள் ஒளியை எங்கும் ஒரு கணத்தில் பரப்பினார்.

“உருகுமடியவர் இருவினை யிருள்பொரும்

உதய தினகர இமகரன் வலம்வரும்

உலக முழுதொரு நொடியினில் வலம்வரு பெருமானே”

-(பகிர நினைவொரு) திருப்புகழ்.

சுடர்படர் குன்று தொளைபட:

கிரவுஞ்சமலை பொன்மயமானது. “சொன்னக் கிரவுஞ்ச கிரி” “பொன்னஞ் சிலம்பு” என்று கந்தரலங்காரத்தில் வருவதைக் காண்க. அதன் பொன்னொளி நன்கு பரந்து நின்றது;

வெம்பிணியு ழன்றபவ சிந்தனைநி னைந்துனது

மின்சரண பைங்கழலொ

டண்டஆளாய்

சங்கமுர சந்திமிலை துந்திமித தும்பவளை

தந்தனத னந்தவென

வந்தசூரர்

சங்கைகெட மண்டிதிகை யெங்கிலும் டிந்துவிழ

தண்கடல்கொ ளுந்தநகை

கொண்டவேலா

சங்கரனு கந்தபரி வின்குருவெ னுஞ்சுருதி

தங்களின்ம கிழ்ந்துருகு

மெங்கள்கோவே

சந்திரமு கஞ்செயல்கொள் சுந்தர குறம்பெண்ணாடு

சம்புகழ் செந்தில்மகிழ்

தம்பிரானே.

பதவுரை

சங்கமுரசம்-கூட்டமான முரசு வாத்தியமும், திமிலை-திமிலை என்னும் பறையும், துந்துபி ததும்ப-போரிகையும் ஒலிக்கவும் வளை-சங்குகள், தந்தன தனந்த என-தந்தன தனந்த என்ற ஒலிக்கவும், வந்த சூரர்-போருக்கு வந்த சூராதியவுணர்கள், சங்கை கெடமண்டி-அவர்களின் எண்ணிக்கை கெடுமாறு நெருங்கி, திகை எங்கிலும் மடிந்துவிழ-எல்லாத் திசைகளிலும் இறந்து விழவும், தண்கடல் கொளுந்த-குளிர்ந்த சமுத்திரம் எரிபட்டு ஒழியவும், நகை கொண்ட வேலா-சிரித்தருளிய வேலாயுதக் கடவுளே! சங்கரன் உகந்த பரிவின் குரு எனும்-சிவபெருமான் மகிழ்ந்து அன்புடன் கொண்ட குருநாதர் என்று கூறி, சுருதி-வேதங்கள், தங்களின் மகிழ்ந்து உருகும்-தமக்குள் மகிழ்ச்சியுற்று உள்ளம் குழையும். எங்கள் கோவே-எமது தலைவரே! சந்திர முகம்-சந்திரனைப் போன்ற குளிர்ந்த முகமும், செயல்கொள்-குளிர்ந்த செயலையும் கொண்ட, சுந்தர குறம்பெண்ணாடு-அழகிய வள்ளியம்மையுடன், சம்பு புகழ்-சிவபிரான் புகழ்கின்ற, செந்தில் மகிழ்-திருச்செந்தூரில் மகிழ்ந்து எழுந்தருளியுள்ள, தம்பிரானே-தனிப்பெருந் தலைவரே! கொங்கைகள் குலுங்க-தனங்கள் அசையவும், வளை செங்கையில் விளங்க-சிவந்த கரங்களின் வளையல்கள் ஒளி செய்யவும், இருள் கொண்டலை அடைந்த குழல் வண்டு பாட-இருளும் மேகமும் போன்ற கூந்தலில் வண்டுகள் இருந்து பாடவும், கொஞ்சிய வன குயில்கள்-கொஞ்சுகின்ற சோலைக் குயில்களும், பஞ்ச நல் வன கிளிகள்-நல்ல பஞ்சவரணக் கிளிகளும், கொஞ்சியது எனும் குரல்கள்-கொஞ்சுகின்றனவோ என்று கூறுமாறு இனிய குரலும், கெந்துபாயும் வெம்கயல் மிரண்ட விழி-தாண்டித் தாண்டிப்பாயும் வெம்மையானமீன் போல மிரளும் கண்களும், அம்புலி அடைந்த நுதல்-பிறைச்சந்திரன்

போன்ற நெற்றியையும் படைத்த, விஞ்சையர்கள் தங்கள் மயல் கொண்டு மேலாய்-மாய வித்தையுடைய பொதுமாதர் மீது மையல் கொண்டு மேன்மேலும் பித்தாகி, வெம்பிணி உழன்ற-வெய்ய நோயால், உழன்ற பவசிந்தனை-பிறவிக் கடலில் வீழ்ந்த அடியேனை, நினைந்து-கடைத் தேறவேண்டும் என்று தேவரீர் திருவுளத்தில் கருதி, உனது மின் சரண பைங்கழலொடு அண்ட-உமது ஒளி மிக்க இனிய வீரக்கழல் ஒலிக்கும் திருவடியில் பொருந்துமாறு ஆளாய்-ஆண்டருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

கூட்டமான முரசு வாத்தியங்களும், திமிலை என்ற பறை வாத்தியமும், பேரிகையும் ஒலிக்கவும், சங்குகள் தந்தனதனம் என்று முழங்கவும், போருக்கு வந்த சூராதியவுணர்கள், எல்லாத் திசைகளிலும் அவர்களுடைய எண்ணிக்கை குறைந்து நெருங்கி விழுந்து மடியவும், குளிர்ந்த சமுத்திரம் எரிபட்டு அழியவும், சிரித்தருளிய வேலாயுதரே! சிவபெருமான் மகிழ்ந்து அன்பு செய்யும் குருவே! என்று வேதங்கள் கூறி தமக்குள் மகிழ்ச்சி கொண்டு குழையும்படி பெருமை கொண்ட எமது தலைவரே! சந்திரனைப் போல் குளிர்ந்த முகமும் குளிர்ந்த செயலும் கொண்ட அழகிய வள்ளியம்மையுடன் சிவபிரான் புகழ்கின்ற திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளி மகிழ்கின்ற தனிப்பெருந்தலைவரே! தனபாரங்கள் அசையவும் சிவந்த கைகளில் வளையல்கள் விளங்கவும் இருளும் மேகமும் போன்ற கூந்தலில் வண்டுகள் பாடவும், கொஞ்சுகின்ற சோலைக்குயிலும், அழகிய பஞ்ச வண்ணக் கிளியும் கொஞ்சுகின்றனவோ என்று ஐயுறக் கூடிய குரலும், தத்திப்பாயும் வெண்மையான மீன்போன்ற மிரண்ட கண்களும், பிறைச் சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியும் படைத்த மாயவித்தையில் வல்ல பொதுமாதர்களிடம் மயக்கங் கொண்டு மிகுதியாக வெய்ய நோய் கொண்டு வேதனையுற்று பிறவிப் பெருங்கடலில் வீழ்ந்த அடியேனை, உய்யவேண்டும் என்று தேவரீர் திருவுளத்தில் கருதி, ஒளி மிகுந்த வீரக்கழல் அணிந்த உமது திருவடியில் சேருமாறு அடியேனை ஆட்கொண்டு அருள்புரிவீர்.

மயல்கொண்டு மேலாய் வெம்பிணியுழன்ற:

பொதுமாதர் மீது மயல்கொண்டு அவருடன் உறவாடிய பயன், பற்பல நோய்களையடைந்து துன்புறுதல்.

“அரிய பெண்கள் நட்பைப் புணர்ந்து
பிணியுழன்று”

-(கருவடைந்து) திருப்புகழ்.

பவ சிந்தனை:

சிந்து-சமுத்திரம்.

பவசிந்தன்-பவக்கடலில் விழுந்தவன். பிறவிப் பெருங் கடல் என்பார் திருவள்ளுவர். ஆன்மாக்கள் பல்லாழி காலமாக அப்பெருங்கடலில் அழுந்தி அல்லலுறுகின்றன.

நினைந்துனது மின்சரண பைங்கழலொ டண்ட ஆளாய்:

நினைந்து-“முருகா! உன் அடிமையாகிய என்னை, உனது அடிமை என்றும், நான் ஈடேற வேண்டும் என்றும், உனது திருவுள்ளத்தில் சற்று நினைத்தருள வேண்டும்” என்று சுவாமிகள் வேண்டுகின்றார்.*

“என்னை நினைந்தடிமை கொண்டென் இடர்கெடுத்துத்
தன்னை நினையத் தருகின்றான்”

-நம்பியாண்டார் நம்பி

“ஆதார மிலேன் அருளைப் பெறவே
நீதான் ஒரு சற்றும் நினைந்திலேயே”

-கந்தரநுபூதி (26)

இறைவன் திருவடியில் ஞானவொளி இடையறாது வீசுவதனால் “மின்சரணம்” என்றனர்.

வீரர்கள் புனைவது வீரக்கழல். வீரர்க்கெல்லாம் சிறந்த வீராதி வீரராகிய வெற்றி வீர முருகன் திருவடியில் வீரக் கழல் விளங்குகின்றது. “கழலணிந்த திருவடி நிழலில் என்னைச் சேர்த்து ஆட்கொள்வாய்” என்று விண்ணப்பம் புரிகின்றனர்.

சங்க முரசம்:

சங்கம்-கூட்டம்; முரசம்-முரச வாத்தியம். முரசு என்பது வெற்றிக்கு அறிகுறியாக வாசிக்கும் வாத்தியம். இசையால் விளையும் பயன் பல; போர்க்களத்தில் பேரிகை சங்கு முதலிய வாத்தியங்களை ஒலித்தால் நாடி நரம்புகள் முறுக்கேறி வீர உணர்ச்சியுண்டாகும். போரில் பெரும் ஊக்கம் உண்டாகும். இவைகட்குச் “செருப்பறை” என்று பேர். சூரன் முதலியோர்

போருக்கு இந்தப் போர்ப்பறைகளை முழக்கிக்கொண்டு வந்தனர்.

கொளுந்த நகைகொண்ட வேலா:

ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களில் நிறைந்து வந்த அசுர சேனைகள் வெந்து சாம்பராகவும் கடல் எரிந்து வற்றவும் முருகவேள் சிறிது சிரித்தருளினார்.

“தளத்துடன் நடக்கும் கொடுஞர்

சினத்தையும் உடற்சங் கரித்த மலைமுற்றும்

சிரித்தெரி கொளுத்தும்

கதிர்வேலா”

-(சினத்தவர் முடிக்கும்) திருப்புகழ்.

சங்கரனுகந்த பரிவின் குருவெனுஞ் சுருதி தங்களின் மகிழ்ந்துருகும்:

சுருதி-வேதம். வேதம் எழுதாக் கிளவி. காது வழியே கேட்டுக் கேட்டு வருவதால் சுருதி எனப்பட்டது.

ஆதிசூருவாகிய சிவபெருமானும் மகிழ்ந்து தனக்குக் குரு நாதர் என்று முருகப்பெருமானைக் கொண்ட அதி அற்புதத் தைக் கூறி வேதங்கள் உவந்து உருகுகின்றன.

சந்திரமுகஞ் செயல்கொள் சுந்தரகுறம் பெண்:

வள்ளிநாயகியின் திருமுகம் சந்திரனைப் போல் குளிர்ந்த தன்மையுடையது. அன்றியும் அவருடைய செயல்களும் குளிர்ந்தவை. அத்தகைய உத்தம பத்தினியுடன் முருகன் செந்திலம் பதியில் எழுந்தருளியுள்ளான்.

சம்பு புகழ் செந்தில்:

சம்பு-சுககாரணன். திருச்செந்தூர் தென் கயிலாயம். அதற்கு நிகரான திருத்தலம் யாண்டும் இல்லை. “கயிலைமலையனைய செந்தில்” என்று திருப்புகழில் அருணகிரிநாதரே கூறுகின்றார். அதனால் சிவமூர்த்தி திருச்செந்தூரைப் புகழ்கின்றார்.

கருத்துரை

சூர குல காலரே! செந்திற் குமாரரே! பிறவிக் கடலினின்றும் கரையேற்றி உன் பாதத்தில் சேர்த்து அருள்வாய்.

27

கொம்பனை யார்காது மோதிரு கண்களி லாமோத சீதள
 குங்கும பாடர பூஷண நகமேவு
 கொங்கையினீராவிமேல்வளர் செங்கழு நீர்மாலைசூடிய
 கொண்டையி லாதார சோபையி ல் மருளாதே
 உம்பர்கள் ஸ்வாமீ நமோ நம எம்பெரு மானே நமோநம
 ஒண்டொடி மோகா நமோநம எனநாளும்
 உன்புகழேபாடி நானினி அன்புட னாசார பூசை செய்
 துய்ந்திட வீணாள்ப டாதருள் புரிவாயே
 பம்பர மேபோல ஆடிய சங்கரி வேதாள நாயகி
 பங்கய சீபாத நூபுரி கரகூலி
 பங்கமி லாநீலி மோடிப யங்கரி மாகாளி யோகினி
 பண்டுசு ராபான சூரனொ டெதிர் போர்கண்
 டெம்புதல் வாவாழி வாழியெ னும்படி வீறான வேல்தர
 என்றுமு ளானேம னோகர வயலூரா
 இன்சொல் விசாகாக் ருபாகர செந்திலில் வாழ்வாகி யேயடி
 யென்றனை யீடேற வாழ்வருள் பெருமாளே.

பதவுரை

பம்பரமே போல ஆடிய சங்கரி-(அம்பலத்தினில் இறைவன் நிர்த்தனஞ் செய்யுங்கால்) பம்பரத்தைப் போலவே சுழன்று ஆடிய சங்கரியும், வேதாள நாயகி-வேதாள பூத கணங்களுக்குத் தலைவியும், பங்கய சீபாத நூபுரி-தாமரைக்கு நிகரானதும் சிறப்பு வாய்ந்ததுமான திருவடிகளில் சிலம்புகளை அணிந்துகொண்டிப்பவரும், கரகூலி-கூலத்தைக் கரத்திலே தாங்கிக்கொண்டிருப்பவரும், பங்கம் இலா நீலி-குற்றமில்லாத நீலநிறத்தையுடையவரும், மோடி-துர்க்கையும், பயம்ஹரி-அடியார்களது பயத்தை அகற்றுபவரும், மாகாளி- மகா காளியும், யோகினி-யோகினியென்னுந் தேவதையாக இருப்பவரு மாகிய உமாதேவியார், பண்டு சுராபான சூரனொடு - முன்னாளில் கள்ளருந்தும் அசுரகூலத்திற் பிறந்த சூரபன்மனோடு எதிர் போர் கண்டு- எதிர்த்துப் போர் செய்வதைக் கண்டு, எம்புதல்வா வாழிவாழி எனும்படி- “எனது குமாரனே! நீ நீடுழி வாழ்வாயாக” என்று உன்னை வாழ்த்தும்படி, வீறான வேல்தர-வெற்றியையுடைய வேலாயுதத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பவரே! என்றும் உளானே-எந்நாளிலும் அழிவின்றி நித்திய

பரவஸ்துவாகவுள்ளவரே! மனோகர-விருப்பப்படுந் தன்மையினரே! வயலூரா-வயலூர் என்னும் புண்ணியத் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரே! இன்சொல் விசாகா-இனிய சொற்களைப் பேசும் விசாகமூர்த்தியே! க்ருபை ஆகர-கருணைக்கு உறைவிடமானவரே! செந்திலில் வாழ்வு ஆகி - அடியேனை உய்யுமாறு நல்வாழ்வை யருளிய, பெருமானே - பெருமையிற் சிறந்தவரே! கொம்பு அனையார் - கொம்பைப் போல் ஒல்குந்தன்மையுடைய (விலை) மகளிரது, காதுமோது இரு கண்களில் - காதுகள் வரையிலும் சென்று மோதுகின்ற நீண்ட இருகண்களின் அழகிலும், ஆமோத - மகிழ்ச்சியை விளைவிப்பதும், சீதள-குளிர்ந்துள்ள, குங்கும-குங்குமக்கலப்புகளையும், பாடர - சந்தனக் குழம்பையும், பூஷண-ஆபரணங்களையும் அணிந்துள்ளதும், நகம் மேவும் - மலை போன்றதுமாகிய, கொங்கையில்-தனபாரங்களின் அழகிலும், நீர் ஆவி மேல் வளர் - நீர் நிலைகளில் பூத்த, செங்கழுநீர் மாலை சூடிய கொண்டையில்-செங்கழுநீர் மலர்கள் முடித்துள்ள கூந்தலின் அழகிலும், ஆதார சோபையில் - உடம்பின் அழகிலும், மருளாதே - மனமயக்கம் அடையாமல், உம்பர்கள் ஸ்வாமி நமோ நம - தேவர்களுக்குத் தலைவரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், எம்பெருமானே நமோநம - அடியேங்களாகிய எமக்கு நாயகரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், ஒண்தொடி மோகா நமோநம-பிரகாசமான வளையல்களை அணிந்துள்ள வள்ளிநாயகியார்மீது மோக முடையவரே! நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம், என நாளும் - என்று நாள்தோறும், உன் புகழே பாடி - தேவரீரது திருப்புகழையே பாடி, நாம் இனி அன்புடன் ஆசார பூசை செய்து - அடியேன் இனிமேல் தேவரீரிடத்து மெய்யன்போடு தூய்மையாக இருந்து உம்மைப் பூசித்து, நாள் வீண்படாது உய்ந்திட - அடியேனுடைய வாழ்நாள் வீணாகாது உய்யுமாறு, அருள்புரிவாய் (ஏ-அசை) திருவருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

(சிவபெருமான் சிற்றம்பலத்தில் இன்ப நடனம் புரியுங்கால் அந்த நடனத்திற்கிசைய) பம்பரத்தைப்போல் திருநடனம் புரிந்த சங்கரியும், பூத வேதாள கணங்களுக்குத் தலைவியும், தாமரை மலரையொத்த சிறப்பு வாய்ந்த திருவடிகளில் சிலம்புகளை அணிந்து கொண்டிருப்பவரும், திரிசூலத்தைக் கரமலரில் தரித்துக்கொண்டிருப்பவரும், குற்றமில்லாத நீல நிறத்தை யுடையவரும், தூர்க்கையும், அடியார்களது அச்சத்தை அகற்று பவரும், மகாகாளியும், யோகினியென்னுந் தேவதையாக இருப்பவரும் ஆகிய உமாதேவியார், முன்னாளில் மதுபானஞ் செய்யும் அசுரனாகிய சூரபன்மனோடு எதிர்த்துப் போர்

புரியக்கண்டு, “எமது குமாரனே! நீ நீடுழி வாழ்வாயாக” என்று வாழ்த்துமாறு வெற்றி பொருந்திய வேற்படையைத் தரித்தவரே! என்றும் அழியாத நித்திய சொருபரே! விரும்பப்படுந் தன்மையினரே! வயலூரில் எழுந்தருளியிருப்பவரே! இனிய சொல்லை யுடைய விசாக மூர்த்தியே! கருணைக்கு உறைவிடமானவரே! திருச்செந்தூரில் வாழ்ந்துகொண்டு அடியேன் ஈடேறுமாறு திருவருள் செய்யும் பெருமை மிக்கவரே! பூங்கொம்பைப் போல் அழகாக ஒல்குந் தன்மையுடைய விலைமகளிரது, காது வரை நீண்டுள்ள இருகண்களிலும், குளிர்ந்த குங்குமக்கலப்பையும் சந்தனக் குழம்பையும் அணிந்து கொண்டு மகிழ்ச்சியைத் தருவதும் மலைக்கு நிகரானதுமாகிய தனபாரங்களிலும், நீர் நிரம்பிய தடாகங்களில் பூத்துள்ள செங்கழுநீர் மாலையை முடித்துள்ள கூந்தலிலும், உடலின் அழகிலும், அடியேன் மனத்தை வைத்து மயக்கத்தை யடையாமல், ‘தேவர்களுக்குத் தலைவரே! நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம்; எமது பெருமானே! நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம்; ஒளியுள்ள வளையலையணிந்துள்ள வள்ளிபிராட்டியார்மீது மோகத்தையுடையவரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்’ என்று, தினந்தோறும் தேவரீரது திருப்புகழ்ப் பாமாலைகளையே பாடி, அடியேன் (அவமே சென்ற நாள் சென்றாலும்) இனியாவது அன்புடனும் ஆசாரத்துடனும் தேவரீரது திருவடிக்கமலங்களைப் பூசித்து, நாள் வீண் படாது உய்யுமாறு திருவருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

கொம்பனையார்:-

பெண்கள் இடை சிறுத்து இளங்கொடிபோல் அசையுந்த தன்மையுடையோர் ஆதலால், கொம்புக்கு நிகரானவர் என்று கூறுவது கவிகளின் மரபு. பிறரும் இவ்வாறு கூறுமாறு காண்க.

“பூத்தவிளங் கொம்பனைய பூவை முகங்கோடாமல்”

- மகாபாரதம்

காதுமோது இரு கண்களில்:-

கண்கள் நீண்டிருப்பது மாதர்க்குச் சிறந்த இலக்கணமாம். அங்ஙனம் நீண்டிருப்பதால் அக் கண்களிலுள்ள கருவிழிகள்

பிறழ்வது காதுகளுடன் போர்புரிய வருவது போலத் தோன்றுகிறது என்பது கவிநயம். இதனை, மன்மதனது கொலைசெய்யும் நஞ்சு பூசப்பட்ட கொடிய வேல்போல் அஞ்சனமெழுதிய விழியானது தன்னோடு போர் செய்ய வருதலினாலே அக்கண்ணின் பகையாகிய குவளை மலரைத் தான் படைத்துணையாகச் சேர்த்து வைப்பது போல் குவளை மலரை ஒரு பெண் அழகிய காதின் மிசை சூடினாள் என்னும் பொருள் தரும் அடியில் கண்ட அழகிய செய்யுளிலுங் காண்க.

வேனலம்பதி கொலைவிட மூட்டிய வெவ்வேல்
மான அஞ்சன மெழுதிய விழிபொர வரலால்
தானதன் கை தனைத்துணை கொண்டுநுந் தகைபோல்
பானலஞ்செவி மிசையணிந் தனளொரு பாவை.

-பிரபுலிங்கலீலை

நகமேவு:-

நகம்-மலை. நகக்குறி பொருந்தின தனம் என்ற கூறுவாரு முளர்.

உம்பர்கள் ஸ்வாமி:-

மூவர் தேவாதிகள் தம்பிரானாதலால் முருகப் பெருமான் தேவர்கள் யாவருக்கும் தலைவராவர்.

“தேவதேவ தேவாதி தேவப் பெருமானே”

-(பேரவாவறா) திருப்புகழ்.

தேவர் நாயக னாகிய யென்மனச் சிலைதனி லமர்ந்தோனே
மூவர் நாயக னெனமறை வாழ்த்திடு முத்தியின் வித்தேயிங்
கேவ ராயினு நின்றிருத் தணிகைசென் நிறைஞ்சிடி

னவரேயென்

பாவ நாசஞ் செய் தென்றனை யாட்கொள்ளும் பரஞ்சுடர்

கண்டாயே

-திருவருட்பா.

ஒண்டொடி மோகா:-

வள்ளியென்பது ஜீவான்மா; அதனை யாட்கொள்ள வேண்டுமென்ற மோகம் தையயினால் முருகப்பெருமானுக்குளது.

“தணியா அதிமோக தயாபரனே”

-அநுபூதி. (6)

நாளும் உன்புகழே பாடி:-

பிரமனது கையெழுத்தை அழித்து இனி, தாயுதரத்திற்
பிறக்கவொட்டாத வேலாயுதனது திருப்புகழையே பாடுதல்
வேண்டும். பிற புகழ்க்கவிகளைக் கற்றுப் பாடுதல் கூடாது.
பிறப்பிறப்பற்ற பெம்மானாகிய முருகன் புகழொன்றே இம்மை
மறுமை நலன்களை நல்கும்.

“அழித்துப் பிறக்கவொட்டா அயில்வேலன் கவியை யன்பால்
எழுத்துப் பிழையறக் கற்கின்றீர்” - அலங்காரம். (2)

“கிழியும் படியடற் குன்றெறிந்தோன் கவி கேட்டுருகி
இழியுங் கவி கற்றிடை திருப்பீர்”

-அலங்காரம். (56)

நாகமலையில் வாழும் கந்தசுவாமியே! உன் திருப்புகழை
யான் கேட்டறிந்த மாத்திரத்தில் நினைது கோழிக் கொடி என்
ஆத்மாவை அபயங் கொடுத்து ஆண்டு கொண்டது; உன்
வேலாயுதம் பிறப்புக்கிடமான பேராசையை ஒழித்துவிட்டது;
உன் தேவிமாரது திருவடியுங் கிடைத்தது, இனி யான் தேட
வேண்டியது என்ன இருக்கிறது? என்னும் பொருள் தரும்
அருணைக்கோனது அருள் வாக்கையும் உன்னுக.

செவிக்குன்ற வாரண நல்கிசை பூண்டவன் சிந்தை யம்பு
செவிக்குன்ற வாரண மஞ்சலென் நாண்டது நீண்ட கன்மச்
செவிக்குன்ற வாரண வேலாயுதஞ் செற்ற துற்றன கட்
செவிக்குன்ற வாரண வள்ளிபொற்றாண் மற்றென் றேடுவதே.
-கந்தரந்தாதி. (26)

ஆதலால், “யார் வேண்டினாலும் கேட்ட பொருளீயுந்
தியாகாங்க சீலனாம்” முருகப்பெருமானது தெய்வீகம் பொருந்
திய திருப்புகழையே அன்புடன் ஓதி, அப்பரம பிதாவினது
திருவளைப் பெறுவார்களாக.

“கருப்புகழைக் கேட்குமோ கானமயில் வீரன்
திருப்புகழைக் கேட்குஞ் செவி”

அன்புடனாசார பூசை:-

பூஜா என்னும் வடசொல் ஆகார ஈறுகெட்ட பூசை
யென்று மருவியது. பூ-கன்மங்களைப் பூர்த்திசெய்து; ஜா-

சிவஞானத்தை உதிக்கச் செய்வது என்பது பொருள். இப் பூசை ஒவ்வொருவரும் செய்யற்பாலது. பூசைக்கு ஆசாரமும் அன்பும் சிறந்த அங்கங்களாம். மனவாக்குகட் கெட்டாத ஆண்டவனைப் பூசிப்பதற்கு நமது கரங்களும் ஏனைய உறுப்புகளும் “என்ன மாதவஞ் செய்தனவோ” என்று இடையறாத அன்புடனும், தீய எண்ணங்களை எண்ணாமல் மனோசுத்தமுடனும், அவமொழி களைப் பேசாமல் வாக்கு சுத்தமுடனும், அசுத்தப் பொருள் களைத் தொடாமல் காய சுத்தமுடனுமாக இருந்து இறை வனைப் பூசிக்க வேண்டும்.

வீணாள் படாது அருள் புரிவாயே:-

கிடைத்தற்கரிய வாழ்நாளை அவத்தொழில்களிலும் களியாடல்களிலும் வீண் சிந்தனைகளிலுமாக வாளா கழிக் காமல், “இரைதேடுவதோடு இறையுந்தேடு” என்ற அமுதவசனப் படி உடம்பை வளர்ப்பதற்காக உழைப்பதோடு உயிரை வளர்ப்பதற்கும் பாடுபடவேண்டும். சிவசிந்தனையும், சிவ வழிபாடுமே உயிருக்கு உறுதி பயப்பனவாம்.

“வீணே நாள் போய்விடாமல் ஆறாறுமீதில்
ஞானோப தேசம் அருள்வாயே”

-(மாலாசை) திருப்புகழ்.

எம்புதல்வா வாழிவாழி எனும்படி:-

குரபன்மாவோடு தமது குமாரராகிய குகப் பெருமான் போர் புரியுங்காலை, உமாதேவியார் தமது புதல்வருக்கு வெற்றி யுண்டாமாறு, “வாழி வாழி”யென்று வாழ்த்துகிறார். ஆணவ மலமாகிய குரபன்பமன் காமக்குரோதாதி துர்க்குணங்களாகிய அசுரர்களுடன் அறநெறி பிறழ்ந்து, சமதமாதி சற்குணங்களாகிய அமரர்களுக்குத் துன்பம் புரிந்தபோது, மறத்தை அழித்து அறத்தை நிலைநாட்டுமாறு ஞான பண்டிதராகிய எந்தை கந்தவேள், அசுத்த போகமாகிய கள்ளைக் குடித்து மயங்கி யுள்ள அவ்வாணவ மலமாகிய குரனோடு எதிர்த்துப் போர் புரிந்து ஆணவமலத்தை அழிப்பதைக்கண்ட அருட்சத்தியாகிய அம்பிகை மனமகிழ்ந்து, “சத்து வடிவாகிய சிவபெருமானுக்கும், சித்து வடிவமாகிய எனக்கும் தோன்றிய ஆனந்தவடிவமாகிய அண்ணலே! நீ ஆன்மாக்களின் ஆணவமலத்தை அழிப்பதற் காகவே வெளிப்பட்டுத் தோன்றினை. ஆதலால் ஆன்மாக்க

களது மலத்தைக் கெடுத்து ஆனந்தத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு நீடுழி வாழ்வாயாக” என்று வாழ்த்துகிறார் என்பது அதன் தத்துவம்.

என்றுமுளானே:-

நம் குமரக் கடவுள் மாறுபாடின்றி என்றும் ஒரு படித்தாக விளங்குகின்ற நித்திய வடிவினர்.

மனோகர:-

இளங் குமாரமூர்த்தியாய்த் திகழும் இன்ப வடிவின் ராதலால், எல்லோராலும் விரும்பப்படுகின்றார்.

வயலூரா:-

அருணகிரியாரைத் திருவருணையில் ஆண்டுகொண்டு “நம் வயலூருக்கு வா” என்று ஆறுமுகப்பெருமான் அருளிச் செய்து, திருப்புகழில் “இன்ன இன்ன வைத்துப் பாடு” என்று திருவருள் புரிந்த தெய்வீகம் பொருந்திய திவ்விய சேஷத்திர மாதலால், அருணகிரியார் தன்னையாட்கொண்ட வயலூரின் மீதுள்ள அளவற்ற அன்பின் பெருக்கால், அடிக்கடி அநேக பாசுரங்களில் “வயலூரா” “வயலூரா” என்று அருளிச் செய்தனர்.

இன்சொல்:-

கருணைக்கு உறைவிடமாகிய கந்தப்பெருமான் இன் சொல்லை உடையவராக இருக்கின்றனர். ஒவ்வொருவரும் வன்சொல்லை அறவே ஒழித்து, இன் சொல்லையே எஞ்ஞான்றும் யாரிடத்தும் உரைக்கவேண்டும. நம்மைப் பார்த்துப் பிறர் கடுமையாகப் பேசினால் நமக்கு எத்துணை வருத்தம் உண்டாகிறது. இனிமையாகப் பேசினால் எத்துணை மகிழ்ச்சி யுண்டாகிறது. அதனை உற்று நோக்கி நாமும் பிறரிடத்துப் பேசும்போது கடுஞ் சொற்களை மறந்தும் பேசாது, இனிய சொற்களையே பேசுவோமாக.

இன்சொ லினிதீன்றல் காண்பா னெவன்கொலோ
வன்சொல் வழங்கு வது.

-திருக்குறள்.

கருத்துரை

உமாதேவியார் வாழ்த்துக் கூற 'வெற்றிவேலைத் தாங்கி
யுள்ளவரே! நித்தியரே! மனோகரமானவரே! வயலூரில்
எழுந்தருளியவரே! விசாகரே! கிருபாகரரே! திருச்செந்தூரரே!
விலைமகளிரது கண்கள், தனங்கள், கரிய கூந்தல், அழகிய உடல்
என்பனவற்றைக்கண்டு மருளாமல், தேவரீரது திருப்புகழையே
பாடி, தேவரீரரை அன்புடனும் ஆசாரத்துடனும் பூசித்து,
வீணாள் படாமல் உய்ந்திடத் திருவருள் புரிவீராக.

28

கொலைமத கரியன ம்ருகமத தனகிரி

கும்பத்

தனமானார்

குமுதஅ முதஇதழ் பருகியு ருகிமயல்

கொண்டு

றிடுநாயேன்

நிலையழி கவலைகள் கெடவுன தருள்வழி

நின்று

றிடவேதான்

நினதிரு வடிமல ரிணைமன தினிலுற

நின்பற்

றடைவேனோ

சிலையென வடமலை யுடையவ ரருளிய

செஞ்சொற்

சிறுபாலா

திரைகட லிடைவரு மசுரனை வதைசெய்த

செந்திற்

பதிவேலா

விலைநிகர் நுதலிப மயில்குற மகளும்வி

ரும்பிப்

புணர்வோனே

விருதணி மரகத மயில்வரு குமரவி

டங்கப்

பெருமானே,

பதவுரை

சிலை எனவடமலை உடையவர் - வடதிசையின்கணுள்ள மகாமேரு
கிரியை வில்லாகக் கொண்டருளிய சிவபெருமான், அருளிய-பேரருளோடு
தோற்றுவித்தருவிய, செம் சொல் சிறுபாலா-செவ்விய தமிழ்மொழிக்கிறை
வராகிய இளங்குழுவியே! திரைகடல் இடைவரும் - அலைகளை வீசும்
சமுத்திரத்தின் மத்தியில் மாமரமாகத் தோன்றி எதிர்த்து வந்த, அசுரனை
வதை செய்த - அசுரனாகிய சூரபன்மனை சங்கரித்தருளிய, செந்தில் பதி

வேலா - திருச்செந்தூர் என்னும் திருப்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள வேலாயுதக்கடவுளே! விலை நிகர் நுதல் - வில்லைப்போல் வளைந்து அழகுடன் விளங்கும் புருவங்கள் உடையவர்களாகிய, இபமயில் -மயில் போன்ற தெய்வகுஞ்சரியம்மையாரையும், குறமகள் உம்-குறவர் குலத்திற்றோன்றிய வள்ளியம்மையாரையும், விரும்பிப் புணர்வோனே - விருப்பங்கொண்டு (அவர்கள் செய்த தவங்காரணமாகக்) கலந்து கொள்பவனே! விருது அணி மரகத மயில் வரு-வெற்றியைத் தெரிவிக்கும் கொடி, வீர கண்டாமணி இவைகளுடன் கூடிய மரகதம் போன்ற நிறத்தையுடைய மயில்வாகனத்தின்மீது எழுந்தருளி வருகின்ற, குமர-குமார்க் கடவுளே! விடங்க-அழகின் மிக்கவரே பெருமாளே-பெருமையின் மிக்கவரே! கொலை மத கரி அ(ன்)ன!-கொல்லுங்குணமுடைய மத யானையின் மஸ்தகத்திற்கு நிகரானவையும், ம்ருகமத-கஸ்தூரியை யணிந்தவையும், தனகிரி - பொன்மலைக்கு சமமானவையும், கும்ப - கும்பத்தை யொத்தவையுமாகிய, தனமானார்-பயோதரங்களையுடைய மகளிரது, குமுத அமுத இதழ் பருகி-செவ்வாம்பல் மலரையொத்த இதழ்களிற் பெருகும் அமிர்தத்தைப் பானஞ் செய்து, உருகி-அதனால் மிகவும் உருகி, மயல் கொண்டு உற்றிடும் நாயேன் - காம மயக்கத்தைக் கொண்டு மேலும் மேலும் அவ்வாசை வழியிலேயே பொருந்தியுள்ள நாய்க்குச் சமானமாகிய அடியேன், நிலை அழி கவலைகள் கெட-அடியேனை நிலைகலங்கச் செய்யும் கவலைகள் அறவே அழிந்து போகவும், உனது அருள்விழி நின்று உற்றிட (ஏ தான் - அசை) தேவரீரது திருவருள் பார்வையிலேயே உறுதியுடன் நின்று அச் செந்நெறியில் மேலும் மேலும் பொருந்தியிருக்கவும், நின் திருவடிமலர் இணை மனதினில் உற-தேவரீரது திருவடிமலர்கள் இரண்டும் அடியேனது மனத் தாமரையின் கண் வந்து பொருந்தி விளங்கவும், நின் பற்று அடைவேனோ-தேவரீரது பற்றை அடியேன் அடைய மாட்டேனோ?

பொழிப்புரை

மகாமேருகிரியை வில்லாகவுடைய சிவபெருமான் தமது பேரருளால் தோற்றுவித்தருளிய செந்தமிழ் மொழிக்குத் தலைவராகிய இளம்பூரணரே! அலைகளையுடைய கடலின் நடுவில் மாமரமாகத் தோன்றி எதிர்த்துப் போர்புரிந்து கொண்டு வந்த சூரபன்மனை மறக் கருணையால் சங்கரித்தருளிய செந்திலம்பதியில் வாழும் வேற்படை நாயகரே! வில்லைப்போன்ற புருவங்களையுடையவர்களாகிய மயில் போன்ற தெய்வகுஞ்சரி அம்மையாரையும் அன்னார்கள் அரிதிற் செய்த தவங் காரண

மாக விருப்பத்துடன் புணர்ந்து அருள்பவனே! வெற்றியின் அறிகுறிகளாகிய விருது, வீரக்கழல் முதலியவைகளையுடைய அழகிய பச்சை மயில் வாகனத்தின்மீது அடியார் பொருட்டு எழுந்தருளி வருகின்ற குமாரக் கடவுளே! கட்டழகரே! பெருமையின் மிக்கவரே! கொல்லுந் தொழிலையுடையதும், மதத்தை உடையதுமாகிய யானையின் மஸ்தகத்தையும், பொன் மலையையும், கும்பத்தையும் ஒத்து கஸ்தூரியணிந்துள்ள தனபாரங்களையுடைய மாதர்களது செவ்வாம்பலை நிகர்த்த இழைகளின் அமிர்த ரசத்தைப் பருகி, அதனால் மனமுருகி, மோகாந்தகாரமாகிய மயக்கத்தையுற்று, அத்துறையிலேயே உழலும்படியான அடியேன், நிலைகுலையச் செய்யும் கவலைகள் நீங்கவும், தேவரீரது திருவருட் பார்வையில் உறுதியுடன் நின்று அவ்வழியிலேயே பொருந்தியிருக்கவும், தேவரீரது அருணசரணாரவிந்தங்களிரண்டும் அடியேனது மனதில் வந்து சேரவும், தேவரீரது பற்றை அடியேன் அடைய மாட்டேனோ?

விரிவுரை

கொலை மதகரி:-

தனத்திற்கு யானையின் மஸ்தகத்தை நிகரென்று கூற வந்த நம் பரமாசிரியர் “கொலை மதகரி” என்று குறிப்பிட்டுள்ளதை ஊன்றி நோக்குக. யானை எவ்வாறு கொல்லுந் தொழிலையுடையதோ, அவ்வாறு மானார் நட்பும் நமது அறிவையும், ஆக்கத்தையும், ஆயுளையும், ஏனைய நலன்களையும் கொல்லுந் தன்மையுடையதாம். யானை எவ்வாறு மதங்கொண்டு வரம்பு மீறித் திரியுமோ, அவ்வாறே அவ் விலைமகளிரும் நாணம் முதலியன இன்றி வரம்புகடந்து திரிவர். மதங்கொண்ட யானையை அறிவுடையவர்கள் அங்குசத்தால் அடக்குவது போல், மகளிரது விழைவையும், வைராக்கியம் என்னும் அங்குசத்தால் அறிவுடையார் அடக்கக் கடவர்.

“வனமுலை

சயிலமல கொலையமனென.....

..... உணர்வொடு புணர்வதும் ஒருநாளே”

-(விடமுமமுதமு) திருப்புகழ்.

கும்பத்தனம்:-

தலைகீழாகக் கவிழ்க்கப்பட்டுள்ள கும்பமே தனத்திற்கு உவமையாதலால், அக் கும்பத்தைப்போல் தனமும், மனிதர்களைத் தலைகீழாக நரகம் முதலிய துன்பத்தில் கவிழ்க்குந் தன்மையுடைத்து.

அமுத இதழ் பருகி உருகி:-

மகளிரது அதராமிர்தத்தை நாடோறும் பருகி, அதனால் மிகவும் உருகிக் கெடுகின்றனர்.

“அருவ மிடையென வருபவர் துவரிதழ்

அமுது பருகியு முருகியும்”

-திருப்புகழ்..

நிலையழிகவலை...மனதினிலுற:

மேற்கூறிய அற்ப சுகமாகிய மின்னல் வாழ்வைப் பெரிதென எண்ணி மயங்கி, அறிவு குன்றி, மனம் விழைந்தவாறு கங்குல்பகலாக அலைந்து, கவலைக்காளாகின்றனர். அக் கவலைகள் அறவே நீங்குவதற்கு வழி இறைவன் பற்றையடைவதாம். அப்பற்றின் முதிர்ச்சி இறைவனது திருவருள் நெறியில் அசைவற்று நிற்பதாம். அவ்வாறு நின்றவர் மனத்தில் இறைவனது திருவடித் தாமரை மலரும்; ஆதலால் இறைவன் பற்றை அடைந்தோர்க்குத் துன்ப நீக்கமும், அதனால் இன்ப ஆக்கமும், திருவருணெறியின் திறமும், இறைவன் திருவடிப் பேறும் முறையே உண்டாகுமென்பது தேற்றம்.

நின்பற்று அடைவேனோ:

மேற்காட்டியபடி இறைவன் பற்றை அடைந்தவர்க்கு ஏனைய பற்றுக்கள் தூங்கியோன் கைப்பொருள் போல் தாமே நீங்கும். இதனைப் பொய்யிற் புலவரும் கூறுமாறு காண்க.

பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்

பற்றுக பற்று விடற்கு.

இறைவன் பற்றைப்பற்றி பற்றுவிட்டு, அவன் அருணசரணாரவிந்தங்களைத் தம் மனத்தில் வைக்கப் பெற்றோர்க்கு, அணுத்துணையேனும் கவலைகள் வாரா; இறைவன் திருவடியைச் சாராதவர்க்கு, ஒருபோதும் மனக்கவலையை மாற்ற முடியாது.

தனக்குவமை யில்லாதான் நாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்

மனக்கவலை மாற்றலரிது.

-திருக்குறள்

ஏனைய பற்றுக்களை விட்டு, எம்பிரானுடைய திருவடியைப் பற்றப் பெறுநாள் என்றோ, அன்றுதான் நாம் பிறந்த வராவோம்; அப்பொழுதுதான் பிறவாத் தன்மையும் பெறுவோம்.

“மற்றுப் பற்றெனக் கின்றி நின்றிருப் பாதமே மனம்

பாவித்தேன்

பெற்றலும் பிறந் தேனினிப் பிறவாத தன்மைவந்த

தெய்தினேன்”

-சுந்தரர்

“உன்பற்றொழிய ஒரு பற்றுமில்லை யுடையவனே”

-திருவெண்காடர்

செஞ்சொல்:

“செஞ்சொல்” என்பதற்குப் பிரணவமொழியென்று பொருள் கொள்வாருமுளர்; “செஞ்சொன் மாதிரை வடதிசை குடதிசை விஞ்சு கீழ்திசை” என்று நம் அருணகிரிநாதரே பிறிதோரிடத்தில் தென்திசையைக் குறிக்க வந்தபோது தமிழ் மொழியையுடைய திசை என்பதற்கு செஞ்சொல் மாதிரை” என்று கூறியுள்ளாராதலால், “செஞ்சொல்” என்பதற்கு, தமிழ் மொழி என்பதே ஆசிரியர் கருத்தாகும். மொழிகளிலே தமிழ் மொழியே இனிய சொற்களையுடைய தென்பதும் போதரும்.

சிறுபாலா:

விநாயகமூர்த்திக்கு இளையோன் என்பதையும், என்றும் இளையோனாக இருப்பேன் என்பதையும் உணர்த்துகின்றார்.

“என்று மகலாத இளமைக்கார” -(சந்தனசவாது) திருப்புகழ்

“என்றும் இளையாய் அழகியாய்”

-நக்கீரர்

திரைகடலிடை வரு மசுரன்:

சமுத்திரத்திற்கு மத்தியில் மாமரமாகத் தோன்றி, ஆயிரத் தெட்டண்டங்களும் நிழல்படுமாறு, இரும்பின் மயமான

இலைகளையுடைய கிளைகளை அசைப்பதால் உயிர்களுக்குப் பெருந் துன்பத்தை விளைத்தான் சூரபன்மன்.

இபமயில் குறமகளும் விரும்பிப் புணர்வோனே:

தெய்வயானையாகிய கிரியாசக்தியையும், வள்ளியம்மையாகிய இச்சாசக்தியையும், ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு இறைவன் விரும்பிச் சேர்கின்றனன்.

விருதணி மரகத மயில்:

எம்பெருமான் எழுந்தருளிவரும் பச்சைப்ரவாள மயில், துரக கஜரத கடக விகடதட நிருதர்குல துஷ்டர் நிஷ்டீரமுடையதும் நெடியமுது ககனமுக றுறவீசி நிமிருமொரு நீலக்கலாப முடையதும் படர் சக்ரவாளகிரி துகள்பட வையாளி வருந்திறமுடையதுமாகத் திகழ்வதால், விருதுகளை அணிந்து வெற்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு வருகிறது.

குமர விடங்க:

திருச்செந்தூரிலுள்ள உத்சவ மூர்த்திக்குக் 'குமரவிடங்கர்' என்று திருநாமம். விடங்கர்-உளிபடா மூர்த்தி என்றும் பொருள்.

கருத்துரை

மலைவில்லாரருளிய செந்தமிழ் குமாரரே! சூரபன்மனை வதைத்தருளிய செந்திலதிபரே! வல்லீதேவசேனா காந்தரே! மரகதமயில் மிசைவரும் குமரவிடங்கப்பெருமானே! விலைமகளிரது மயக்கத்தையுடைய அடியேன் கவலைகள் நீங்கவும், திருவருள் நெறியில் நிற்கவும், தேவரீரது திருவடி எனது மனதின்கண் பொருந்தவும், தேவரீருடைய பற்றை அடைய மாட்டேனோ!

29

சேமக் கோமள பாதத் தாமரை

சேர்தற் கோதும

தீதத் தேயவி ரோதத் தேகுண

சீலத் தேமிக

காமக் ரோதவு லோபப் பூதவி

காரத் தேயழி

நந்தவேதா

அன்புறாதே

கின்றமாயா

காயத் தேபசு பாசத் தேசிலர்

காமுற் றேயும

தென்கொலோதான்

நேமிச் சூரொடு மேருத் தூளெழ

நீளக் காளபு

யங்ககால

நீலக் கீபக லாபத் தேர்விடு

நீபச் சேவக

செந்தில்வாழ்வே

ஓமத் தீவழு வார்கட் கூர்சிவ

லோகத் தேதரு

மங்கைபாலா

யோகத் தாறுப தேசத் தேசிக

வூமைத் தேவர்கள்

தம்பிரானே.

பதவுரை

நேமி-கடலும், சூரொடு-சூரபன்மனும், மேருதூள் எழ-மேரு மலையும் தூளாகுமாறு, நீளக் காள புயங்க கால-விஷமுள்ள நீண்ட பாம்பைக் காலில் இடுக்கிக் கொண்டுள்ள, நீல க்ரீப-நீல நிறமுள்ள கழுத்தையுடைய, கலாபத் தேர்விடு-மயிலாகிய பறவையைத் தேர்போல் செலுத்துகின்ற, நீப-கடப்ப மலரையணிந்த, சேவக-வீரரே! செந்தில் வாழ்வே-திருச்செந்தூரில் வாழ்கின்றவரே? ஓம தீ-ஓம அக்கினியை; வழுவார்கட்டு ஊர்-தவறாமல் வளர்ப்பவர்கட்கு உறைவிடத்தை, சிவலோகத்தே தரும்-சிவலோகத்தில் தந்தருளுகின்ற, மங்கை பாலா-உமையம்மையாருடைய திருக்குமாரரே! யோகத்து ஆறு-யோக வழிகளை, உபதேசத் தேசிக-உபதேசிக-உபதேசிக்கின்ற குருநாதரே! ஊமை தேவர்கள் தம்பிரானே-ஊமைபோல் வாயில்லாதவர்களாகிய தேவர்கட்குத் தலைவரே! சேமக் கோமள பாதத் தாமரை-இன்பந்தருகின்ற இளமையான திருவடிக் கமலத்தில், சேர்தற்கு ஓதும்-சேர்வதற்குரிய நெறியை ஓதுகின்ற அநந்த வேத அதீதத்தே-எண்ணில்லாத வேதங்களைக் கடந்த நிலையிலும், அவிரோதத்தே-பகை என்பதே இல்லாத சாந்த நிலை மீதும், குணசீலத்தே-நற்குண நல்லொழுக்கத்திலும், மிக அன்பு உறாதே-மிகுந்த அன்பைக் கொள்ளாமல், காம-காமத்தாலும், க்ரோத-க்ரோதத்தாலும், உலோப-உலோப குணத்தாலும், பூத விகாரத்தே-ஐம்பெரும் பூதங்களின் கலகத்தாலும், அழிகின்ற மாயா காயத்தே-அழிந்துபடுகின்ற மாயமான இந்த உடம்பின் மீதும், பசு பாசத்தே - சீலாத்துமாவாகிய உயிர் இச்சைப்படும் உலகப் பற்றுக்களின் மீதும், சிலர் காமுற்று ஏயும் அது என் கொலோ தான்-சிலர் ஆசை வைத்துள்ள நிலை என்னோ? தெரியவில்லையே!

பொழிப்புரை

கடலும் குரனும் மேருமலையும் பொடிபடுமாறு, நஞ் சுடைய நெடிய பாம்பைக் காலில் கொண்டுள்ளதும், நீல நிறம் பொருந்திய சுழுத்தையுடையதும் ஆகிய-மயிலைச் செலுத்திய வரே! வேள்வித் தீயைத் தவறாது வளர்க்கும் சான்றோர்க்குச் சிவலோகத்தில் இடந்தருகின்ற உமையம்மையாரது திருக்குமாரரே! யோக வழிகளை உபதேசிக்கின்ற குருமூர்த்தியே! ஊமைகள்போல் வாயற்ற தேவர்களது தலைவரே! இன்பந்தருவதும், இளமையானதுமாகிய பாதார விந்தங்களைச் சேர்தற்கு உரிய வழிகளை ஒதுகின்ற எண்ணற்ற வேதங்களின் முடிவு நிலையிலும், பகையில்லாத சமாதான நிலையிலும், நற்குண நல்லொழுக்கத்திலும், மிகுந்த அன்பு கொள்ளாமல், காமத்திலும், குரோதத்திலும், லோபத்திலும் ஐம்பெரும் பூத வேறுபாட்டிலும், அழிகின்ற மாயமாகிய உடம்பிலும், உயிர்கள் விரும்புகின்ற உலகப் பொருள்களிலும் ஆசைவைத்துச் சிலர் அலைவது என்ன காரணமோ?

விரிவுரை

சேமக் கோமள பாதத் தாமரை:

சேமம்-இன்பம், கோமளம், இன்ப ஊற்று இறைவன் திருவடியில் இருக்கின்றது. அது நினைக்குந் தோறும் காணுந் தோறும் பேசுந்தோறும் தித்திக்குந் திறனுடையது. இன்பத் தேன்சொறிகிறது. சேமம் என்பதற்கு காவல் எனவும் பொருளுண்டு. அடியார்களுக்குக் காவல் புரிவது. அத்திருவடி இளமை மாறாதது.

சேர்தற் கோது மநந்த வேதாதீதத்தே:

இறைவன் திருவடியைச் சேரும் நெறியை இனிது எடுத்துக் கூறும் வேதத்தின்மீது பற்றுவைக்க வேண்டும். வேதம் எல்லா நூல்களுக்கும் ஆதியானது. இறைவன் அருளிச் செய்தது.

அவிரோதத்தே:

யாரையும் பகைக்கக்கூடாது. பகையே உலகில் இருக்கக் கூடாது. எவரும் யாதும் யானாக நோக்கும் பெருஞான நிலையைப் பெற்று விட்டால் உறவு யார்? பகைவர் யார்? எல்லாம்

தானேயாகிவிடும். அங்கே சாந்த நிலையன்றி வேறு இல்லை. அந்நிலை மீது பற்று வைக்க வேணும்.

குணசீலத்தே:

நற்குணத்தால் வருவது சீலம்; சீலம் என்பது பண்பின் சிகரம். ஒழுக்கத்தின் உயிர். சிவபெருமானைச் 'சீலமே' என்று அழைக்கின்றனர் திருஞானசம்பந்தரும், அப்பரும்.

“ஆலமே அமுதமாக உண்டுவா னவர்க் களித்துக்
காலனை மார்க்கண் டர்க்காகக் காய்ந்தனை அடியேற்கின்று
ஞாலம்நின் புகழேயாக வேண்டும் நான் மறைகள் ஏத்தும்
சீலமே ஆலவாயிற் சிவபெருமானே” என்றார்.

-பெரிய புராணம்.

ஞாலமேவிசும் பேநலந் தீமையே
கால மேகருத் தேகருத் தாற்றெழுள்
சீல மேதிரு வீழி மிழலையுள்
கோல மேஅடி யேனைக் குறிக்கொளே.

-அப்பர்.

சீலம் உள்ள இடத்தில் தருமம் இருக்கும்; தருமம் இருக்குமிடத்தில் சத்திம் இருக்கும்; சத்தியம் இருக்குமிடத்தில் ஒழுக்கம் இருக்கும்; ஒழுக்கம் இருக்குமிடத்தில் பலம் இருக்கும்; பலமுள்ள இடத்தில் லட்சுமியிருப்பாள். சீலம் இல்லையானால் இத்தனையும் இருக்கமாட்டா. ஆகவே சீலத்தை யாவரும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

சீலத்தின் சிறப்பு

இந்திரன் சீலத்தைப் பெற விரும்பினான். பிரமதேவரிடம் சென்று சீலத்தையருள வேண்டும் என்று கேட்டான். பிரமதேவர் “இந்திரனே! சீலம் மிகவும் உயர்ந்தது. அது பிரகலாதரிடம் தங்கியிருக்கின்றது. அவரிடம் சென்று பெறக்கடவாய்” என்றார்.

இந்திரன் பிரகலாதரிடம் வந்து, பலகாலம் பணிவிடை புரிந்தான். அவன் பணிவிடையால் மனம் மகிழ்ந்த பிரகலாதர், “இந்திரனே! உனக்கு என்ன வேண்டும் கேள். தருகிறேன்” என்றார். இந்திரன் அவரைப் பணிந்து, “ஞானசீலரே! தங்களிடம் சீலம் என்ற ஒன்றை யாசிக்கிறேன்” என்றான்.

பிரகலாதர் உடனே “நல்லது, சீலத்தைக் தந்தேன்” என்றார். பிரகலாதரிடம் இருந்து ஒரு ஒளியுருவம் புறப்பட்டு இந்திரன் மேனியில் அடங்கியது அந்த ஒளியுருவத்தை பிரகலாதர் பார்த்து, “நீ யார்? என்று கேட்டார்; “நான் சீலம்” என்று கூறியது அது.

பின்னர் பிரகலாதர் உடம்பிலிருந்து மற்றொரு உருவம் புறப்பட்டது. “நீ யார்?” என்றார் நான்தருமத்தின் அதி தேவதை; சீலமில்லாத இடத்தில் இருக்கமாட்டேன்” என்று கூறி, அவ்வொளியுருவம் இந்திரன் பால் சென்று மறைந்தது.

அடுத்து ஒரு ஒளியுருவம் அவர் மேனியிலிருந்து புறப்பட்டது. “நீ யார்?” என்று வினவினார். “நான் சத்தியம். தருமம் இல்லாத இடத்தில் என்னால் இருக்க முடியாது” என்று கூறி இந்திரன் மேனியில் அடங்கியது.

அதற்குப்பின் பிரகலாதரிடமிருந்து மற்றொரு ஒளியுருவம் புறப்பட்டது. “நீ யார்?” என்று அவர் கேட்டார். “நான் ஒழுக்கம்; சத்தியத்தைவிட்டு நான் பிரிந்திருக்க மாட்டேன்” என்று கூறி மறைந்தது.

அடுத்து ஒரு ஒளியுருவம் புறப்பட்டது. கண் கூசும் படியான அதனைப் பார்த்து பிரகலாதர், “நீ யார்?” என்றார் “நான் பலம்; ஒழுக்கமில்லாத இடத்தில் பலமாகிய நான் இருக்க மாட்டேன்” என்றது.

பின்னர், ஒரு அழகிய பெண் உருவம் ஒளிமயமாகப் புறப்பட்டது. “அம்மா! நீ யார்?” என்று கேட்டார். “நான் மகாலட்சுமி; பலமில்லாத இடத்தில் நான் இருப்பதில்லை” எனக் கூறி மறைந்தது.

ஆகவே, லட்சுமியுள்ள இடத்தில் வலிமையும், வலிமையுள்ள இடத்தில் ஒழுக்கமும், ஒழுக்கமுள்ள இடத்தில் சத்தியமும், சத்தியமுள்ள இடத்தில் தருமமும், தருமமுள்ள இடத்தில் சீலமும் இருக்கும். இத்தனைக்கும் சீலமே ஆணிவேர்.

மிக அன்புறாதே:

மேலே கூறிய வேதமுடிவிலும், அவிரோத ஞானத்திலும், குணசீலத்திலும் மிகுந்த அன்பு வைக்கவேணும்.

காமக்ரோத உலோபப் பூத விகாரத்தே:

மேலேகூறிய நலன்களில் அன்பு வைக்காமல், காமத்தின் மீதும், குரோதத்தின் மீதும், ஐம்பூத பரிணாமங்களின் மீதும், மிக்க ஆசை வைக்கின்றனர். காமம்-ஆசை, குரோதம்-ஒருவர் மீது தீராத வெறுப்பும் பகையும் கொள்ளுதல்.

அழிகின்ற மாயா காயத்தே:

ஒரு கணத்தில் அழிகின்ற இந்த உடம்பின்மீது ஆசை வைக்கின்றனர். உடம்பு இருப்பதுபோல் மாயமாய் மறைந்து விடும் இயல்புடையது.

நேற்றுளார் இன்று மாளா நின்றனர் அதனைக் கண்டும்
போற்றிலேன் நினை அந்தோ போக்கினை வீணே காலம்
ஆற்றிலேன் அகண்டானந்த அண்ணலே அளவில் மாயைச்
சேற்றிலே இன்னம் வீழ்ந்து திளைக்கவோ சிறிய னேனே.

-தாயுமானவர்.

பசுபாசத்தே:

பசுக்களாகிய உயிர்கள் பொருள்கள் மீது சதா மனதைச் செலுத்துகின்றன.

“உலக பசுபாச தொந்த	மதுவான
உறவுகிளை தாயர் தந்தை	மனைபாலர்
மலசல கவாச சஞ்ச	லமதாலென்
மதிநிலை கெடாம லுன்றன்	அருள்தாராய்”

-திருப்புகழ்.

உலகத்தார் உயிருக்கு உறுதி தரும் நலங்களை நாடாமல் இறுதி தரும் இன்னல்களை விரும்பி உழல்வது குறித்து சுவாமி கள் இரங்குகின்றனர். வேறு ஒரு திருப்புகழிலும் இவ்வாறு சுவாமிகள் இரங்கிக் கூறுகின்றனர்.

“.....சிலர் தாமே
உளநெகிழ்ந்த சத்தான உரைமறந்து சத்தான
உணை யுணர்ந்து கத்தாரி மணநாளும்
உபய பங்க யத்தாளில் அபயமென் றுணைப்பாடி
உருகி நெஞ்சு சற்றோதில் இழிவாமோ?”

-(களவுகொண்டு) திருப்புகழ்.

நேமிச் சூரோடு மேருத் தூளெழ:

நேமி-கடல்.

முருகவேள் கடலையும், சூரனையும், மேருமலையையும் பொடி படுத்தினார். எம்பெருமான் சரவணப் பூந்தொட்டிலில் சிறிது அமுதருளலும், இனி நமக்கு வாழ்வில்லை என்று கருதி, கடலும், சூரும், குன்றும் அமுதன என்று கந்தரலங்காரத்திலும் கூறுகின்றார்.

“கடலழக் குன்றழச் சூரழ விம்மியமும் குருந்து”

-அலங்காரம் (5)

நீலகரீப:

மயிலுக்குக் கழுத்து நீலமாக இருக்கும். அதனால் அதற்கு நீலகண்டம் என்றும் ஒரு பேருண்டு.

ஓமத் தீ வழுவார்கட் கூர்சிவ லோகத்தே தரு மங்கை:

அந்தணர்கள், சிவ பூசையில் சிவாக்கினி வளர்க்க வேண்டும். அதனால் கலியின் கொடுமை நலியும் அவ்வாறு அப்பூதி நாயனார் நித்தியாக்கினி வளர்த்தார். “கலிநலியத் தழலோம்பும் அப்பூதி” என்கிறார் அப்பரடிகள்.

அவ்வண்ணமே அழல் ஓம்பும் அந்தணர்கட்கு அரக்கர் இடர் விளைவிப்பர். அவ்வேளையில் முருகன் அரக்கரையழித்து வேள்விக் காவல் புரிவார்.

“மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ

அந்தணர் வேள்வி ஓர்க்கும்மே ஒருமுகம்”

-திருமுருகாற்றுப்படை.

“அந்தண் மறைவேள்வி காவற்கார”

-(முந்துதமிழ்) திருப்புகழ்.

இத்தகைய சிவாக்கினி வளர்த்தவர்கட்கு, அம்பிகை சிவ லோகத்தில் இடந்தந்து அருள்புரிவர்.

யோகத் தாறுபதேசத் தேசிக:

சிவயோகத்தின் நெறியை முருகவேள் தமது அடிய வார்க்கு உபதேசிப்பர். அருணகிரியார்க்கு அதனை உபதேசித்

தருளினார். அருணகிரியார் சிவயோக நிலையைப் பல இடங்களில் விளக்கிக் கூறுகின்றார்.

“....மலமாயை

செனித்த காரியோபாதி ஒழித்து ஞான ஆசார
சிரத்தையாகி யான்வேறெ னுடல்வேறு
செகத்தியாவும் வேறாக நிகழ்ச்சியாமனோதீத
சிவச்சொருப மாயோகி என ஆள்வாய்”

-(அனித்தமான) திருப்புகழ்.

ஊமைத் தேவர்கள்:

தேவர்கள் சிறந்த வேதாகம பண்டிதர்கள். அங்ஙனம் இருந்தும், முருகன் திருமுன் ஊமைகளைப் போல், தமது கலையாற்றல் குன்றி வாய்பேசாது நிற்கின்றனர். இரவில் நட்சத்திரங்கள் மின்னும். பகலில் சூரியன் முன் உருத்தெரியாமல் மறைந்து போம். அதுபோல், ஏனைய இடங்களில் வாசாம கோசரமாகப் பேசும் தேவர்கள், முருகவேள் திருமுன் வாயடங்கி மூகர்போல் நிற்கின்றனர்.

கருத்துரை

மயில் வாகனரே! செந்திற் கந்தவேளே! உமைபாலரே! தேவதேவரே! உலகத்தார், உறுதிப் பொருள்களைப் பற்றாது அவமே திரிந்து கெடுவது என்னோ?

30

தகரநறை பூண்ட விந்தைக்

குழலியர்கள் தேய்ந்த இன்பத்

தளருமிடை யேந்து தங்கத்

தனமானார்

தமைமனதில் வாஞ்சை பொங்கக்

கலவியொடு சேர்ந்து மந்தர்சு

சமயஜெப நீங்கி இந்தப்

படிநாளும்

புகலரிய தாந்த்ரி சங்கத்

தமிழ்ப நுவ லாய்ந்து கொஞ்சிப்

புவியதனில் வாழ்ந்து வஞ்சித்

துழல்முடர்

புதிதமிலி மாந்தர் தங்கட்

புகழ்புகாதல் நீங்கி நிற்பொற்

புளகமலர் பூண்டு வந்தித்

திடுவேனோ

தகுடதகு தாந்த தந்தத்

திகுடதிசு தீந்த மிந்தித்

தகுகணக தாங்க ணங்கத்

தனதான

தனன தன தாந்த னந்தத்

தெனநடன மாந்த துங்கத்

தனிமயிலை யூர்ந்த சந்தத்

திருமார்பா

திகையசுரர் மாண்ட முந்தத்

திறலயிலை வாங்கு செங்கைச்

சிமயவரை யீன்ற மங்கைக்

கொருபாலர்

திகழ்வயிர மேந்து கொங்கைச்

குறவனிதை காந்த சந்தர்ச்

சிகரமுகி லோங்கு செந்திற்

பெருமானே.

பதவுரை

‘தகுடதகு தாந்த தந்த திசுடதிசு தீந்தமிந்தித் தகுகணக தாங்கணங்கத் தனதான தனனதன தாந்தனந்தத்தென’ இந்த ஒலிக்குறிப்புடன், நடனம் ஆர்ந்த-நடனம் நிறைந்த, துங்கத் தனி மயிலை ஊர்ந்த-பரிசுத்தமுடைய ஒப்பில்லாத மயிலின் மீது ஆரோகணித்து வரும், சந்தத் திருமார்பா-சந்தனம் அணிந்த அழகிய மாம்பையுடைவரே! திசை அசுரர் மாண்டு அழுந்த-திசையில் உள்ள அசுரர்கள் இறந்து ஒழியும்படி, திறல் அயிலைவாங்கு செங்கை-வலிய வேலை விடுத்தருளிச் சிவந்த திருக்கரத்தையுடையவரே! சிமயவரை ஈன்ற மங்கைக்கு-இமயமலை பெற்ற உமாதேவியாருக்கு, ஒரு பாலா-ஒப்பற்ற புதல்வரே, திகழ்வயிரம் ஏந்து கொங்கை-விளங்குகின்ற வைரமணிமாலை தரித்த தனபாரங்களையுடைய, குறவனிதை காந்த-வள்ளியம்மையாருடைய கணவரே! சந்தர் சிகரமுகில் ஒங்கு - சந்திரன் தவமும் கோபுரத்தின் மீது மேகங்கள் உலாவும், செந்தில் பெருமானே-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! தகரநறை பூண்ட விந்தைக் குழலியர்கள்-மயிர்ச்சாந்தின் நறுமணங் கொண்ட அழகிய கூந்தலையுடையவர்களும், தேய்ந்த இன்பத் தளரும் இடை ஏந்து-மெலிந்ததும் இன்பத்தைத் தருவதும் ஆகிய தளர்ந்த இடைதாங்குகின்ற, தங்கத் தனமானார் தமை-பொன்னிறம் பொருந்திய

கொங்கைகளை உடையவர்களுமான பெண்களை, மனதில் வாஞ்சை பொங்க - மனத்தில் ஆசை மேல் எழ, கலவியொடு சேர்ந்து-கலவி இன்பத்துடன் கூடி, மந்திர சமயஜெபம் நீங்கி-சமய நெறி, மந்திர ஜெபம் ஆகிய இவைகளை விட்டு விலகி, இந்தப்படி நாளும்-இவ்வாறாக நாள்தோறும், புகல அரியதாம் சொல்லுதற்கு அரியதாகிய, த்ரி சங்க தமிழ் பநுவல்-முச்சங்கத் தமிழ் நூல்களை, ஆய்ந்து கொஞ்சி-ஆராய்ந்து பேசியும், புவியதனில் வாழ்ந்து வஞ்சித்துத் உழல் மூடர்-பூமியில் வாழ்ந்து அநேகரை வஞ்சித்துத் திரிகின்ற மூடர்களும், புனிதம் இலி மாந்தர் தங்கள்-தூய்மையில்லாதவர்களும் ஆகிய மனிதர்களிடம் போய் அவர்களை, புகழ் பகர்தல் நீங்கி-புகழ்ந்து பேசுதலை விடுத்து, நின்-தேவாரூடைய, பொன் புளகமலர் பூண்டு-அழகுடையதும் இன்பந்தருவமாகிய பாதமலரைச் சிந்தையிலும் சென்னியிலும் தரித்து, வந்தித்திடுவேனோ-துதிக்க மாட்டேனோ?

பொழிப்புரை

தகுடதகு தாந்த தந்தத் திகுடதிசு தீந்தமிந்தித் தகுசுணக தாங்குணங்கத் தனதான தனனதன தாந்தனந் தத்தென என்ற ஒலிக் குறிப்புடன் நடனஞ் செய்கின்ற, பரிசுத்தம் உடைய ஒப்பற்ற மயில் வாகனத்திலிமீது எழுந்தருளிவரும், சந்தனந் தரித்த அழகிய திருமார்புடையவரே! திசைகளில் வாழ்ந்த அசுரர்கள் மாண்டு அழியுமாறு வலிய வேலாயுதத்தை விடுத்த திருக்கரத்தையுடைய வரே! இமயவரை வேந்தன் ஈன்ற பார்வதி தேவியின் திருக்கு மாரரே! ஒளி வீசுகின்ற வைரமணி மாலை தரித்த தனபாரங் களையுடைய வள்ளிநாயகியின் கணவரே! சந்திரன் தவழ்கின்ற கோபுரத்தின்மீது மேகம் உலாவுகின்ற திருச்செந்தூரில் எழுந் தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! மயிர்ச்சாந்து பூசிய அழகிய கூந்தலையுடையவர்களும், தேய்ந்ததும், இன்பத்தைத் தருவதும் ஆகிய தளர்ந்த இடையானது ஏந்துகின்ற பொன்னிற முடைய கொங்கைகளையுடையவர்களும் ஆகிய பெண்களை, மனதில் ஆசை மிகுந்து கலவியொடு கூடி, சமய சம்பந்தமான மந்திர ஜெபம் முதலியவைகளை விடுத்து, இவ்வாறு நாள் தோறும், சொல்லுதற்கு அரிய மூன்று சங்கங்களின் தமிழ் நூல் களை ஆராய்ந்து பேசி, பூதலத்தில் வாழ்ந்து பலரையும் வஞ் சித்துத் திரிகின்ற மூடர்களும் தூய்மையில்லாதவர்களுமாகிய மனிதர்களிடம் போய், அவர்களைப் புகழ்ந்து பேசுவதை விடுத்து, இன்பந்தரும் அழகிய உமது திருவடி மலரைச் சிந்தை யிலும் சென்னியிலும் தரித்துப் புகழ்ந்து உய்ய மாட்டேனோ?

விரிவுரை

தகர நறை பூண்ட விந்தைக் குழலியர்:

தகரம்-மயிர்ச் சாந்து-வாசனைப் பண்டம்; இதனைக் கூந்தலில் பெண்கள் அணிந்துகொள்வர்.

“தகர நறுமலர் பொதுளிய குழலியர்”

-திருப்புகழ்.

தேய்ந்த இன்பத் தளருமிடை:

பெண்களுடைய அழகிய லட்சணங்களுள் சுருங்கிய இடை ஒன்று. நூல் போன்று மெல்லிய இடையிருத்தல் வேண்டும். “தெரியாதனவும் வரிவளையார் தங்கள் மருங்கே” என்பது நள வெண்பா. தன பாரங்களைத் தாங்கமாட்டாமல் இடை தளர்கின்றது என்கிறார்.

மந்திர சமய ஜெப நீங்கி:

மனிதனுக்கும், விலங்குகளுக்கும், உண்பதும், உறங்குவதும், உலாவுவதும், மக்களைப் பெறுதலும் பொதுவானவை. ஆகவே, மனிதனுக்கும் விலங்குகளுக்கும் இடையில் உள்ள எல்லைக்கல், தெய்வவுணர்ச்சி ஒன்றே. மனிதனாகப் பிறந்த தனால் மட்டும் மனிதனாகிவிட முடியாது. மனிதத் தன்மையிருத்தல் வேண்டும். மனிதப் பண்பினை நமக்குத் தெளிவாக உணர்த்துவது சமயம்.

மந்-நினைப்பு. த்ர-காப்பாற்றுவது. நினைப்பவரைக் காப்பாற்றுவது மந்தரம். மந்திர ஜெபத்தால் ஆத்மசக்தி வளரும். நல்லவுணவினால் உடல் வளரும். நல்ல நூல்களினால் உணர்வு வளரும். திருஐந்தெழுத்தோதிய ஆத்ம சக்தியால் அப்பரடிகள் “நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்” என்றார். அன்றிக் கல்லைத் தெப்பமாக்கிக் கடலில் மிதந்து கரை சேர்ந்தார். திருஐந்தெழுத்தை ஒதும் சிவனடியார்கள் திருமடத்தில் சமணர்கள் ஏவிய மந்திரத் தீ செல்லவில்லை.

“ஆதிமந்திரம் அஞ்செழுத் தோதுவார் நோக்கும்

மாதிரத்தினும் மற்றை மந்திரவிதி வருமே!”

-சேக்கிழார்

சாமானியமானவர்கள், சாமானியமான சில மந்திரங்களைச் செபித்து, பாம்பு, தேள் முதலிய விஷபயங்களைப்

போக்குவது கண்கூடு. மந்திர ராஜாவாகிய திருவைந்தெழுத்துக்கு எத்துணைப் பெருமையென்பதை உய்த்துணர்மின்.

த்ரி சங்கத் தமிழ்ப் பநுவல்:

மூன்று சங்கம். முதற்சங்கம், இடைச் சங்கம், கடைச் சங்கம், முதற் சங்கம் கடலால் அழிக்கப்பட்டதாகிய கபாட புரத்தில் இருந்தது. அதில் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பது புலவர்கள் இருந்தார்கள். இடைச்சங்கம், கடலால் அழிக்கப்பட்ட தென்மதுரையில் இருந்தது. அதில் நானூற்று நாற்பத்தொன்பது புலவர்கள் இருந்தார்கள். கடைச்சங்கம் இப்போதுள்ள மதுரையில் இருந்தது. அதில் நாற்பத்தொன்பது புலவர்கள் இருந்தார்கள்.

இந்த மூன்று சங்கத்தார்கள் அநேக செந்தமிழ் நூல்களை இயற்றினார்கள். முதற்சங்க நூல்களும் இடைச் சங்க நூல்களும் கடற் கோளால் அழிந்தொழிந்தன. இந்த முச்சங்க காலத்தில் எழுந்த தமிழ் நூல்களையெல்லாம் ஆராய்ந்து, அவற்றைப் பற்றிப் பேசிப் புலவர்கள் நல்வழிப்பட வேண்டும்.

வஞ்சித்துழல்.....மாந்தர் தங்கள் புகழ் பகர்தல் நீங்கி:

பிறரை மோசஞ் செய்து உழல்கின்ற மூடர்களும், தூய்மை இல்லாதவர்களும் ஆகிய மனிதர்களைப் புகழ்ந்து பாடுவது கூடாது. உயர்ந்த தமிழை அவர்கட்குப் பயன்படுத்துவது காம தேனுவின் பாலைக் களரில் சிந்துவது போலாகும். பழங்காலத்தில் பல புலவர்கள் இங்ஙனம் உழன்றனர்.

ஒரு புலவன், ஒரு லோபியிடம்போய் இல்லாத பெருமைகளை உண்டென்று பாடினான். அந்த லோபி இல்லை இல்லை என்றான்.

கல்லாத ஒருவனையான் கற்றாயென்றேன்
காடெறியும் அவனைநா டாள்வா யென்றேன்
பொல்லாத ஒருவனை நான் நல்லாய் என்றேன்
போர் முகத்தை யறியானைப் புலியேறு என்றேன்
மல்லாரும் புயம் என்றேன் சும்பல் தோளை
வழங்காத கையனையான் வள்ளால் என்றேன்
இல்லாது சொன்னேனுக்கு இல்லை யென்றான்
யானும் என்றன் குற்றத்தால் ஏகின்றேன்.

எனவே, இன்றிருந்து நாளை மாளுகின்ற மனிதர்களைப் புகழ் தல் கூடாது.

‘நின்பொற் புளகமலர் பூண்டு வந்தித் திடுவேனோ?’

முருகனுடைய சரணாம்புயத்தைப் புகழ்ந்து கவிபாடித் துதிக்க வேண்டும்.

“முகே மே பவித்ரம் சதா தச் சரித்ரம்”

“மே-என்னுடைய, முகம்-வாயானது, சதா-எப்பொழுதும், தத்-அவருடைய (முருகனுடைய) பவித்ரம் சரித்திரம்-புனிதமான சரித்திரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்” என்று ஆதிசங்கரர் கூறுகின்றார்.

“பாடும் பணியே பணியா அருள்வாய்” - அநுபூதி.(1)

நடனமார்ந்த துங்கத் தனிமயில்:-

அறுபத்து நான்கு கலைகளில் உயர்ந்தது நடனக்கலை; அதில் வல்லவர் நடராஜப் பெருமான். எண்பத்து நான்கு நூறாயிர யோனி பேதங்களில் மயில் ஒன்று; இயற்கையில் நடனஞ் செய்யவல்லது. நடராஜப் பெருமானுக்கு நீலகண்டர் என்று பேர். மயிலுக்கும் நீலகண்டம் என்று பேருண்டு. க்ரீவம் என்றால் கழுத்து. “நீளக்காள புயங்ககால நீலக்ரீவ கலாபத்தேர் விடு நீபச் சேவக” என்று அருணகிரிநாதர் மற்றொரு திருப் புகழிலும் பாடுகின்றார்.

சிமய வரை யீன்ற மங்கை:-

அகிலவுலகங்களுக்கும் அன்னையாகிய ஆதிபராசக்தி, இமவான் செய்த அளவற்ற தவத்தினால், ஒரு தாமரை மலரில் திருக் குழந்தையாகத் தோன்ற இமவான் எடுத்து வளர்த்தான். அதனால் மலையரையன் மகள் என்று அம்பிகை, அளவற்ற கருணையினால், அவன்பால் வளர்ந்து அவனை மகிழ் வித்தனர்.

கருத்துரை

மயில் வாகனரே! வள்ளி மணாளரே! செந்திற்கந்தப் பெருமானே! மனிதர்களைப் பாடாது தேவரீரையே பாடி உய்ய அருள் புரிவீர்

31

தந்த பசிதனைய நிந்து முலையமுது	
தந்து முதுகுதட	வியதாயார்
தம்பி பணிவிடைசெய் தொண்டர் பிரியமுள	
தங்கை மருகருயி	ரெனவேசார்
மைந்தர் மனைவியர்க டும்புகட னுதவு	
மந்த வரிசைமொழி	பகர்கேடா
வந்து தலைநவிர விழ்ந்து தரைபுகம	
யங்க ஒருமகிட	மிசையேறி
அந்த கனுமெனைய டர்ந்து வருகையினில்	
அஞ்ச லெனவலிய	மயில்மேல்நீ
அந்த மறலியொடு கந்த மனிதனம்	
தன்பென மொழிய	வருவாயே
சிந்தை மகிழ்மலை மங்கை நகிலிணைகள்	
சிந்து பயமயிலு	மயில்வீரா
திங்க ளரவுநதி துன்று சடிலரருள்	
செந்தி னகரிலுறை	பெருமானே

பதவுரை

மலைமங்கை-மலையரசனது புதல்வியாகிய பார்வதியம்மையாரது, சிந்தை மகிழ-உள்ளங்களிக்க, நகில் இணைகள் சிந்து-இரு தனங்களினின்றும் பொழியும், பயம்-பாலமுதத்தை, அயிலும்-உண்டருளிய, அயில் வீரா-வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய வீரரே! திங்கள்-சந்திரனும், அரவு-சர்ப்பமும், நதி-கங்கா நதியும், துன்று சடிலர்-நெருங்கியுள்ள சடாபாரத்தையுடைய சிவபெருமான், அருள்-அருளிய, செந்தில் நகரில் உறை-திருச்செந்தூர் என்னும் புனிதக்ஷேத்திரத்தில் வசிக்கின்ற, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! தந்த பசிதனை அறிந்து-வருத்தத்தைத் தந்த பசியைக் குறிப்பாலுணர்ந்து, முலை அமுது தந்து-தனங்களினின்றும் பெருகும் பாலமுதத்தை ஊட்டி, முதுகு தடவிய தாயார்-மகவின் மீதுவைத்த அளவுகடந்த அன்பால் முதுகைத் தடவிய தாயர், தம்பி-தம்பி, பணிவிடை செய் தொண்டர்-குற்றேவல்களைச் செய்யும் வேலைக்காரர்கள்,

பிரியம் உள தங்கை-அன்புடைய தங்கை, மருகர்-மருகர்கள், உயிர் எனவே சார்-உயிரேபோல் மிகவும் அன்புடன் சார்ந்துள்ள, மைந்தர்-பிள்ளைகள், மனைவியர்-பத்தினிகள், கடும்பு-உறவினர் முதலியோர், கடன் உதவும்-உடலுக்கு வேண்டிய கடன்களை அவரவர்கள் தமக்குத் தக்கவாறு செய்வர், அந்த வரிசை மொழிபகர்-அழகிய உபசார வார்த்தைகளைக் கூறுவ தெல்லாம், கேடாவந்து-அழியும்படியாக வந்து, தலை நவிர் அவிழ்ந்து-தலைமயிர் அவிழ்ந்து, தரைபுக-தரையில் வீழ்ந்து புரள, மயங்க-மயங்கும் வண்ணம், ஒரு மகிட மிசை ஏறி-ஒப்பற்ற எருமைக்கிடாவின் மீதுர்ந்து, அந்தகன் (உம்-அசை) - கூற்றுவன், எனை அடர்ந்து வருகையினில்-அடியேனை நெருங்கி உயிரைப் பற்ற வருங்காலத்தில், அஞ்சல் என-பயப்படாதே என்று சொல்லி அடியேனுக்கு அபயங்கொடுக்க, அந்த மறலியொடு-அடியேனுடைய உயிரைப் பற்றவருகிற அந்தக் கூற்றுவனோடு, உகந்த மனிதன்-சம்பந்தப்பட்ட இவன் நமது அன்பன் என மொழிய-நமது அன்பிற் சிறந்தவன் என்கூறியருளுவதற்கு, வலிய-(அடியேன் ஆன்மா பிரியுங்கால் அழைக்க வலியற்று அறிவு மயங்கி விழுந்திருந்தாலும் இப்போது தந்த மனுவை நினைந்து) வலிய, மயில் மேல் நீ-தேவரீர் மயில் மிசை ஊர்ந்து, வருவாயே-வந்தருளவேணும்.

பொழிப்புரை

மலையரசனாகிய இமவானது புதல்வியாரென அவதரித்த பார்வதிதேவியின் சிந்தை மகிழ், இரு தனங்களினின்றும் பெருகும் ஞானப் பாலை உண்டருளிய வேல் வீரரே! சந்திரன், அரவு, சுங்காநதி இவைகள் நெருங்கியுள்ள சடை முடியுடைய சிவபெருமானது திருக்குமாரரே! திருச்செந்தூரில் வாழ்கின்ற பெருமையிற் சிறந்தவரே! வருத்தத்தைத் தந்த பசியினது குறிப்பைக் குறிப்பாலுணர்ந்து முலைப்பாலைத் தந்து, மகவின் மீதுள்ள முடிவில்லாத அன்பின் பெருக்கால் பலகாலும் முதுகைத் தடவிய தாயார், தம்பி, ஏவல் செய்யும் பணியாளர். அன்புடைய தங்கை, மருகர், உயிரையொத்த மைந்தர், மனைவியர், சுற்றத்தார் முதலியோர் அவரவர்கள் உடலுக்கு வேண்டிய கடமைகளைச் செய்வர். அவர்கள் அழகிய உபசார வார்த்தைகளைக் கூறுவதெல்லாம் ஒழியுமாறு வந்து, தலைமயிர்

அவிழ்ந்து தரையிற் புரளுமாறு மயங்க, ஒரு எருமைக் கிடாவின் மீது ஏறி, அந்தகன் என்னை நெருங்கி வருகின்ற காலத்தில் ‘பயப்படாதே’ என்று சொல்லி எனக்கு அபயங்கொடுக்க அந்தக் கூற்றுவனிடத்தில் “இவன் நமது அன்பன்” என மொழிவதற்காக (யான் மயங்கியுள்ளதால் அழைக்காதிருக்கினும்) வலிய மயில்வாகனத்தின்மீது வந்தருள வேண்டும்.

விரிவுரை

தந்தபசி..... வருவாயே :-

அந்தகன் வருகின்ற சமயத்தில், தாய், தம்பி, மனைவி, மைந்தர் முதலியோர் அனைவரும் உடலைக் காப்பாற்றுங் கடன்களைத் தருவாரே யன்றி, உயிரைக் காப்பாற்ற ஒருவராலும் முடியாது. கூற்றுவனை ஒருவரும் தடுக்க வலியற்று, வாளா வருந்தவர்.

என்பெற்ற தாயாரு மென்னைப் பிணமென் நிகழ்ந்துவிட்டார்
பொன்பெற்ற மாதரும் போவென்று சொல்லிப் புலம்பிவிட்டார்
கொன்பெற்ற மைந்தரும் பின்வலம் வந்து குடமுடைத்தார்
உன்பற்றொழிய ஒருபற்று மில்லை உடையவனே.

- பட்டினத்தார்

மரணம் நேருகையில் பொறிகலங்கி, புலனழிந்து, மயங்கி யிருப்பராதலால், அறிவுடைய காலத்திலேயே அழைத்து விண்ணப்பம் கொடுக்கின்றனர். அம் மரணபக்குவகாலத்தில் வலிய மயில் மிசைவரவேணும் என்றனர். முருகனடியார் என்று தெரிந்தவுடன் கூற்றுவன் பயந்தோடுவன்; ஆதலால் அந்தக் கூற்றுவனிடத்தில், “இவன் நமது நண்பன்” என்று கூறுமாறு வரவேணும் என்றனர்.

திங்களரவு.....பெருமானே! :-

மார்க்கண்டேயரைப் பற்றவந்த மறலியை உதைத்து என்றும் மாளாத வரத்தை நல்கிய மகாதேவரது மகவான படியால், முருகனும் அந்த இயமபயத்தை நீக்கி இன்னருள் புரிவார் எனக் குறிக்கப்படுகின்றனர். அருள் சக்தியாகிய உமாதேவியாரது முலைப்பாலையுண்டவரும், ஞான சக்தியைத் தாங்கிய வீரருமானபடியால், அப்பெருமான் அடியார்க்கு நிச்சயமாக மரணபயம் நீக்கி, தமது கந்தவுலகத்தை தருவார்.

கருத்துரை

உமாதேவியாரது ஞானப்பாலையுண்ட வேல் வீரரே! சந்திர மௌலீசரது திருக் குமாரரே! செந்திலம்பதியில் வாழும் பெருமானே! அந்தகன் வருகின்ற சமயத்தில், “இவன் நமது அன்பன்” என்று சொல்லுவதற்காக மயில்மிசை வர வேணும்.

32

தரிக்குங்கலை நெகிழ்க்கும்பர	
தவிக்குங் கொடி	மதனேவில்
தகைக்குந்தனி திகைக்குஞ்சிறு	
தமிழ்த் தென்றலி	னுடனேநின்
றெரிக்கும்பிறை யெனப்புண்படு	
மெனப் புன்கவி	சிலபாடி
இருக்குஞ் சிலர் திருச்செந்திலை	
உரைத் துய்ந்திட	அறியாரே
அரிக்குஞ்ச தூர் மறைக்கும்பிர	
மனுக் குந்தெரி	வரிதான
அடிச்செஞ்சடை முடிக்கொண்டிடு	
மரற் கும்புரி	தவபாரக்
கிரிக்கும்ப நன் முநிக்குங்க்ருபை	
வரிக்குங்குரு	பரவாழ்வே
கிளைக்குந்திற லரக்கன்கிளை	
கெடக் கன்றிய	பெருமானே.

பதவுரை

அரிக்கும்-நாராயணருக்கும், சதுர் மறைக்கும்-நான்கு வேதங்களுக்கும், பிரமனுக்கும்-பிரம தேவனுக்கும், தெரிஅரிது ஆன-தெரிந்துகொள்வதற்கு அரியதான, அடி-திருவடியையும், செஞ்சடை முடி கொண்டிடும்-சிவந்த சடை முடியையும் கொண்டுள்ள, அரற்கும்-சிவபெருமானுக்கும், புரி தவ பார-செய்துள்ள தவம் நிறைந்த, கிரிக் கும்ப நல் முநிக்கும்-பொதிய மலையில் வாழும் அகத்திய முனிவருக்கும், க்ருபை வரிக்கும்-

கருணை புரிந்த, குருபர வாழ்வே-மேலான குருமூர்த்தியே! கிளைக்கும்-சுற்றத்துடன் பெருமையிற் சிறந்தவரே! தரிக்கும் கலை நெகிழ்க்கும்-அணிந்துள்ள ஆடை அவிழ்ந்துபோம்; பரதவிக்கும்-விரகவேதனைப்படும் கொடி-கொடி போன்ற இப்பெண், மதன் ஏவில்-மன்மதனுடைய பாணத்தினால், தகைக்கும் - தடையுண்ணும், தனி திகைக்கும்-தனியாக நின்று திகைப்புண்ணும், சிறு தமிழ்த்தென்றலின் உடனே நின்று-மெல்லிய இனிய தென்றல் காற்றுடனே வந்து நின்று, எரிக்கும் பிறை என-இந்த சந்திரன் கொளுத்துகின்றது என்று கூறி, புண்படும் என-மனம் புண்ணாகின்றது என்றும் கூறி, புன்கவி சிலபாடி - மனிதர்கள்மீது கீழான பாடல்கள் சிலவற்றைப்பாடி, இருக்கும் சிலர்-(அவலநிலையில்) இருக்கின்ற சிலபேர், திருச்செந்திலை-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பிரான் மீது, உரைத்து உய்ந்திட அறியாரே-பாடிக்கடைத்தேற அறிய மாட்டாரோ?

பொழிப்புரை

திருமாலுக்கும், நான்கு வேதங்களுக்கும், பிரமதேவருக்கும் காணமுடியாத திருவடியையும் சிவந்த சடைமுடியையும் உடைய சிவமூர்த்திக்கும், நிறைந்த தவம் புரிந்தவரும் பொதிய மலையில் உள்ளவரும், கும்பத்தில் பிறந்தவரும் ஆகிய அகத்தி யருக்கும் கருணையுடன் உபதேசித்த மேலான குருமூர்த்தியே! சுற்றுப் பெருக்குடன் வந்த சூரபன்மன் உறவுடன் மாண்டு அழியுமாறு கோபித்த பெருமிதம் உடையவரே! (அகப்பொருள் துறையில் பாடுகின்ற புலவன் தன்னைப் பெண்ணாகப் பாவித்து பொருள் தருகின்றவனைத் தலைவனாக அமைத்து) உடுத்தி யுள்ள ஆடை அவிழ்கின்றது; விரக வேதனையால் தவிக்கின்றேன்; கொடி போன்ற யான் மன்மதனுடைய பாணங்களினால் தடைபடுகின்றேன்; தனியே நின்று திகைக்கின்றேன்; மெல்லிய இனிய தென்றல் காற்றினுடன் வந்து நின்று சந்திரன் கொளுத்து கின்றான் என்றும், மனம் புண்படுகின்றேன் என்றும் கூறி, புன்மையான கவிகள் சிலவற்றை மனிதர்கள் மீது பாடி, சில புலவர்கள் வீணே இருக்கின்றார்கள்; திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள முருகா! இவர்கள் உன்னைப்பாடி உய்யுந்தன் மையை அறிந்திலரே! (இது என்ன பாவம் அந்தோ!)

விரிவுரை

இப் பாடலில் அருணகிரிநாத சுவாமிகள் கற்றறிந்த புலவர்கள் இறைவனைப் பாடாது, தனவந்தர்களிடம் போய் அவர்களைப் பாடி அலையும் அவல நிலையைக் குறித்து வருந்தி இரங்குகின்றனர்.

தரிக்குங்கலை நெகிழ்விக்கும்:-

அகப் பொருட்டுறையில், புலவன் தன்னைப் பெண்ணாக அமைத்து, தனவந்தனைத் தலைவனாக அமைத்து, “ஏ அழகனே! உன் மீதுள்ள மோகத்தால் எனக்கு ஆடை நெகிழ்கின்றது. நான் விரக வேதனையால் பரதவிக்கின்றேன்” என்று பாடுவான்.

மதனேவில் தகைக்கும் :-

மன்மதனுடைய மலர்க் கணைகளால் புண்ணாகி நான் தடைப்படுகின்றேன்.” ஏ-கணை (அம்பு)

தனி திகைக்கும் :-

“உன்னைப் பிரிந்து தன்னந்தனியில் இருந்து நான் திகைக்கின்றேன்; என்னை வந்து அணைவாய்” என்றெல்லாம் புலவர்கள் பாடுவார்கள்.

தமிழ்த் தென்றலினுடனே நின்றெரிக்கும் பிறை :-

தமிழ்த் தென்றல் - தமிழ் வழங்கும் திசை தென் திசை. அத் திசையில் இருந்து வரும் மெல்லிய காற்று தென்றல். இனிமையும் நீர்மையும் தமிழெனலாகும் என்பது நிகண்டு. இனிய காற்று தென்றல். “தமிழ் மாருதமே” என்று சேக்கிழாரும் கூறுகின்றனர்.

தலைவனைப் பிரிந்திருக்கின்ற தலைவிக்குக் குளிர்ந்த தென்றல் காற்று நெருப்பை அள்ளி வீசுவதைப் போல் துன்பத்தைத் தரும்.

பரவையாரைப் பிரிந்து வருந்தும் சுந்தரரைத் தென்றல் மாருதம் வருத்தியது. அப்போது அப்பெருமான் கூறுகின்றார்: “ஏ தென்றல் காற்றே! உயர்ந்த இடத்தில் பிறந்தவர்க்கு நற்குணம் தானேயமையும். நல்லவரைச் சார்ந்தவர்க்கும் அவ்வாறே நல்ல பண்புகள் உண்டாகும். தமிழ் மாருதமே! நீ எம்பிரானுடைய பொதிய மலையில் பிறந்தனை; பரமன் இருந்து அரசாண்டதும்,

தடாதகைப் பிராட்டியார் திருவவதாரம் புரிந்ததுமாகிய சிறந்த பாண்டி நாட்டின் வழியே, அருள் நிறைந்த சோழவள நாட்டைச் சார்ந்தும் தவழ்கின்றனை. இவ்வாறிருக்க, நீ பிறரை வருத்தும் இத் தீமைக் குணத்தை எங்கே கற்றுக் கொண்டாய்?”

“பிறந்த தெங்கள் பிரான்மலயத் திடைச்
சிறந்த ணைந்தது தெய்வ நீர் நாட்டில்
புறம்ப ணைத்திடம் பொங்குமூல் வீசிட
மறம்ப யின்ற தெங்கோ தமிழ்மாருதம்” - பெரியபுராணம்.

எல்லோருக்கும் குளிர்ந்திருக்கின்ற சந்திரன் காதலனைப் பிரிந்திருக்கின்ற காதலிக்கும், காதலியைப் பிரிந்திருக்கின்ற காதலனுக்கும் மிகுந்த வெப்பத்தை வீசுகின்ற நெருப்பைப் போல் துன்பத்தைச் செய்யும்.

இராமர் மீது வேட்கை கொண்ட சீதாதேவியைத் திங்கள் சுடுகின்றது. அப்போது அம்மை கூறுகின்றாள்: “ஏ சந்திரனே! நீ திருப்பாற் கடலிலே பிறந்தனை. நீ கொடியவனுமல்லன். இது வரை யாரையும் நீ கொன்றதில்லை. குற்றமில்லாத அமிர்தத் தோடு பிறந்தனை. அன்றியும் இலக்குமியாகிய பெண்ணுடன் தோன்றினையே. பெண்ணாகிய என் மீது ஏன் உனக்கு இத்தனை சினம்? என்னை ஏன் சுடுகின்றாய்?”

கொடியை யல்லைநீ யாரையுங் கொல்கிலாய்
வடுவில் இன்னமு தத்தொடும் வந்தனை
பிடியின் மென்னடைப் பெண்ணொடென் றாலெனைச்
சுடுதியோ கடல் தோன்றிய திங்களே.

- கம்பர்.

புன்கவி சிலபாடி :-

புலவர்கள் இவ்வாறு தனமுடையவர் பால் சென்று அருமையினும் அருமையான இனிய தமிழை, ஈசனுக்கு அர்ப்பணியாமல் அழிந்து போகின்றவர்களும், பரமலோபிகளும், மகா மூடர்களுமாகிய பாவினைப்பாடிப் பரதவிக்கின்றார்கள். இந்த அவல நிலையைக் கண்டு அருணகிரிநாதர் இத் திருப் புகழில் வருந்துகின்றனர். அந்தோ! இவர்கட்கு என்ன மதி? கேட்டதெல்லாம் தரும் பரம கருணாநிதியாகிய முருகனைப் பாடினால் இகம்பரம் இரண்டு நலன்களையும் வழங்குவானே?

அப் பரமனை வாழ்த்தக்கூடவேண்டாம். தமிழால் வைதாலும் வாழவைப்பானே?

மூடர்களாகிய உலோபிகளை, “தந்தையே! தாயே! தெய்வமே! ஆதரிக்கின்ற வள்ளலே! ஆண்மை நிறைந்த அர்ச்சனனே!” என்று, என்ன என்ன விதமாகப் புகழ்ந்து பாடினாலும் மனமிரங்கி அரைக்காசும் உதவமாட்டார்கள்.

செந்தமிழ்த் தெய்வமாகிய முருகப்பெருமானை இலக்கண இலக்கிய கற்பனை நயங்களோடு ஒன்றும் அழகாகப் பாட வேண்டாம். “பித்தன் பெற்ற பிள்ளை; நீலிமகன்; தகப்பன் சாமி; பெருவயிற்றான் தம்பி; பேய் முலையுண்ட கள்வன் மருமகன்; குறத்தி கணவன்” என்று ஏசினாலும் இன்னருள் புரிவான். அத்துணை கருணைத் தெய்வம்.

அத்தனீ எமதருமை அன்னைநீ தெய்வநீ

ஆபத்தகற்றி அன்பாய்

ஆதரிக்குங் கருணை வள்ளல்நீ மாரன்நீ

ஆண்மையுள விசயன்நீ என்

நெத்தனை விதஞ்சொலி உலோபரைத் தண்டமிழ்

இயற்றினும் இரக்கஞ் செயார்

இலக்கண இலக்கியக் கற்பனைக் கல்வியால்

இறைஞ்சியெனை ஏத்த வேண்டாம்

பித்தனோடு நீலியும் பெறுதகப்பன் சாமி!

பெருவயிற்றான் தம்பியப்

பேய்ச்சிமுலை யுண்டகள் வன்மருகன் வேடுவப்

பெண்மணவன் என்றேசினும்

சித்தமகி ழருள்செய்யும் என்றே முழக்கல்போல்

சிறுபறை முழக்கி யருளே!

செம்பொன் நகருக்கினிய கம்பைநகருக் கிறைவ

சிறுபறை முழக்கி யருளே!

- கம்பை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடுகின்றார்.

நலமிலாதானை நல்லனே என்றும் நரைத்த மாந்தரை

இளையனே

குலமிலாதானைக் குலவனே என்று கூறினுங் கொடுப்பாரிலை

புலமெலாம்வெறி கமழும் பூம்புகலூரைப் பாடுமின் புலவீரர்கள்
அலமரா தமருலகம் ஆள்வதற் கியாதும் ஐயுற வில்லையே.

இருக்குஞ் சிலர் திருச்செந்திலை
உரைத்துய்ந்திட அறியாரே :-

முன்னே தெரிவித்தபடி மனிதர்களைப் பாடி அல்லல்
படுகின்ற புலவர்கள், பூலோக கைலாயமாகிய திருச்செந்தூரைப்
பாடி உய்யுமாறு உணர்ந்திலரே! இது என்ன பாவம்? இந்த
நாவும் அவன் தந்தது. அவன் தந்த நாவால் அவனைப் பாடாது
அழிகின்றார்களே!

நீ நாளும் நன்னெஞ்சே நினைகண்டாய் யாரறிவார்
சா நாளும் வாழ்நாளும் சாய்க்காட்டெம் பெருமாற்கே
பூ நாளும் தலைசுமப்பப் புகழ்நாமம் செவிகேட்ப
நா நாளும் நவின்றேத்தப் பெறலாமே நல்வினையே.

- சம்பந்தர்.

முருகப் பெருமானுடைய திருத்தலங்களுள் தலையாயது
திருச்செந்தூர். “கயிலை மலையனைய செந்தில்”, “பரமபதமாய
செந்தில்” என்ற திருப்புகழ் வாக்கியங்களால் அறிக.

அரிக்குஞ் சதுர் மறைக்கும் பிரமனுக்குந் தெரிவரிதான:-

இறைவனுடைய சொருபத்தை மாலும் அயனும் வேதங்
களும் காணவில்லை. அத்துணை அரியவன் இறைவன். இறை
வனை மாலும் அயனும் மலர்கொண்டு வணங்குகின்றார்கள்;
வெறும் மலர் அல்ல; தொடுத்த மலர்; மேலும் தூபமும்,
சந்தனமும் கொண்டு வணங்குகின்றார்கள். காலை மாலை மட்டு
மன்று; எப்பொழுதும் வணங்குகின்றார்கள். தொலைவில்
இருந்து வணங்குகின்றார்களில்லை. அடுத்து வணங்குகின்
றார்கள். அப்படி வணங்கியும், அந்த மாலுக்கும் அயனுக்கும்
அவன் காண்பரியனாக இருக்கின்றான்.

கொடுத்த மலரொடு தூபமும் சாந்துங்கொண் டெப்பொழுதும்
அடுத்து வணங்கும் அயனொடு மாலுக்குங் காண்பரியான்
பொடிக் கொண்டணிந்து பொன்னா கியதில்லைச்

சிற்றம்பலவன்

உடுத்த துகில்கண்ட கண்கொண்டு மற்றினிக் காண்பதென்னே.

- அப்பர்

புரிதவபாரக் கிரிக்கும்ப நன்முதி :-

அகத்திய முனிவர் அளவற்ற தவமுடையவர். குடத்தில் தோன்றிய காரணத்தால் கும்ப முனிவர் எனப்படுவார். குறுகிய உருவத்தினால் குறுமுனி எனவும் பெறுவர். முருக னிடம் நேரே பிரணவ உபதேசம் பெற்றவர். தவவலிமையால் விந்த கிரியை பாதாலத்தில் அழுத்தியவர், கடலை ஆசமனஞ் செய்து உண்டவர். தென்கோடு உயர்ந்தபோது பொதியையில் எழுந்தருளி உலகை சமமாகச் செய்தார்.

கருத்துரை

சிவபெருமானுக்கும் அகத்தியருக்கும் குருநாதரே! செந்தில் முருகவேளே! புலவர்கள் திருச்செந்தூரைப் பாடி உய்ய அருள்புரிவீர்.

33

துன்பங்கொண் டங்க மெலிந்தற	
நொந்தன்பும் பண்பு மறந்தொளி	
துஞ்சும்பெண் சஞ்சல மென்பதி	லணுகாதே
இன்பந்தந் தும்பர் தொழும்பத	
கஞ்சந்தந் தஞ்ச மெனும்படி	
என்றென்றுந் தொண்டு செய்யும்படி	அருள்வாயே
நின்பங்கொன் றுங்குற மின்சர	
ணங்கண்டுந் தஞ்ச மெனும்படி	
நின்றன்பின் றன்படி கும்பிடு	மிளையோனே
பைம்பொன்சிந் தின்துறை தங்கிய	
குன்றெங்குஞ் சங்கு வலம்புரி	
பம்புந்தென் செந்திலில் வந்தருள்	பெருமாளே.

பதவுரை

நின்பங்கு ஒன்றும், தேவரீருடைய பக்கத்தில் பொருந்தி நிற்கும், குறமின்-வள்ளியம்மையின், சரணம் கண்டு-பாதத்தைப் பார்த்து, தஞ்சம் எனும்படி நின்று-புகலிடம் என்றுகூறி நின்று, அன்பின் தன்படி கும்பிடும்-அன்பின் முறைப்படி கும்பிட்ட, இளையோனே-இளம்பூரணரே! பைம் பொன் சிந்தின் துறை

தங்கிய - பசுமைப் பொலிவுடன் விளங்கும் கடற்கரையில் உள்ள, குன்று எங்கும்-குன்றுகளிலெல்லாம், வலம்புரி சங்கு பம்பும்-வலம்புரிச்சங்குகள் நிறைந்துள்ள, தென் செந்திலில் வந்தருள்-அழகிய திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! துன்பம் கொண்டு-துன்பத்தை யடைந்து, அங்கம் மெலிந்து-உடம்பு மெலிவுற்று, அற நொந்து-மிகவும் நலிந்து, அன்பும் பண்பும் மறந்து-அன்பையும் பண்பையும் மறந்து, ஒளி துஞ்சம்-உடம்பின் ஒளி குறைந்து போகமாறு செய்கின்ற, பெண் சஞ்சலம் என்பதில் அணுகாதே-பெண்களால் வருந் துன்பத்தில் அடியேன் சிக்கி வருந்தாமல், இன்பம் தந்து-இன்பத்தைத் தந்தருளி, உம்பர் தொழும்-தேவர்கள் பணிகின்ற, பதஞ்சம்-பாத தாமரையே, தம் தஞ்சம் எனும்படி-நமது புகலிடம் என்று கொண்டு, என்றென்றும்-எந்த நாளிலும், தொண்டு செய்யுமாறு-தேவர்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்யுமாறு, அருள்வாயே-அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

தேவர்களுடைய பக்கத்தில் பொருந்தியுள்ள, வள்ளியம்மை யாருடைய பாத மலரைக் கண்டு இதுவே புகலிடம் என்று கூறி நின்று, அன்பின் முறைப்படி வணங்கிய இளங் குமாரரே! பசுமை நிறப் பொலிவுடைய கடற்கரையின் கண்ணுள்ள குன்று களிலெல்லாம் வலம்புரிச் சங்குகள் நிறைந்துள்ள இனிமையான திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! துன்பத்தையடைந்தும், தேகம் மெலிந்தும், மிகவும் நொந்தும், அன்பையும் பண்பையும் மறந்தும், உடல் ஒளி குறைந்து போகும் படியும் புரியும் பெண்கள் மயக்கத்தில் அணுகி வீணாகாமல், பேரின்பத்தை வழங்கி, தேவர்கள் தொழுகின்ற உமது பாதத் தாமரையே நமது புகலிடம் என்று நினைத்து, எந்த நாளிலும் தேவர்களுக்கே தொண்டுசெய்து உய்யுமாறு அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

துன்பங் கொண்டு :-

உலகிலே வருகின்ற துன்பங்களுக்கெல்லாந் தலையான துன்பம் பெண்மயலால் விளைவதுவே யாகும். வலிமையில் சமானமில்லாத வாலியும் இந்திரபோகம் பெற்ற இராவணனும்;

சந்திரன், இந்திரன் நகுஷன் முதலியோர்களும் அழிந்தது இப்பெண் மையலால் என அறிக.

இராமன் சுகர்வனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்:

மங்கையர் பொருட்டால் எய்தும் மாந்தர்க்கு மரணம் என்றல்
சங்கையின் றுணுர்தி வாலி செய்கையால் சாலும் இன்னும்
அங்கவர் திறத்தி னானே அல்லலும் பழியும் ஆதல்
எங்களில் காண்டி யன்றே இதற்குவே நேதி யாதோ!

அங்கம் மெலிந்தற நொந்து :-

மாதர் நலத்தை மிகுதியாக விரும்பி அநுபவிப்பார்க்கு,
உடல் மெலிவும், உளநலிவும் உண்டாகும். அன்றி ஆரோக்கியம்
குறையும்; ஆற்றல் கெடும்; மேலும் நோய்கள் மலியும்.

அன்பும் பண்பும் மறந்து :-

உயிர் வாழ்க்கைக்கு அன்பு மிகச் சிறந்தது. அன்பின்
முடிவில் அதன் சிகரமாக விளங்குவது பண்பு.

அன்பின் வழிய துயிர்நிலை அஃதிலார்க்கு
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு.

பண்பு என்பது மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது
பண்புடைமை என்று ஒரு அதிகாரமே வகுத்துரைத்தார்
திருவள்ளுவதேவர். அதுவும் சான்றாண்மைக்கு அடுத்த
அதிகாரமாக அமைத்தனர்.

“பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகல்”

என்று புறநானூறு புகல்கின்றது.

பண்பில்லாதவர், கூரிய அறிவுடையவர்களாக இருப்
பினும், அவர்கள் மனிதர்கள் அல்லர் மரத்துக்குச் சமான
மாவார் என்கின்றார் தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர்.

அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்
மக்கட்பண் பில்லா தவர்.

கெடுதலான பாத்திரத்தில் விட்ட பால் கெட்டு விடுவது
போல், பண்பில்லாதானிடம் அமைந்த பெருஞ் செல்வமும்
பயன்படாது ஒழியும் என்கின்றார்.

பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் நன்பால்
கலந்தீமை யால்திரிந் தற்று.

ஒளி துஞ்சும் :-

மிகுந்த ஆசையாளராய் அரிவையர் மயலில் வீழ்ந்து
உழன்றோர்க்கு உடல் ஒளி குன்றும். அன்றியும் அறிவின் ஒளியும்
குறையும்.

பெண் சஞ்சல மென்பதில் அணுகாதே :-

மாதரை அணைதல் வேண்டும் என்றும், அவருக்கு ஆடை
அணிகலன்கள் அளிக்க வேண்டும் என்றும், அவருடைய
உற்றாரை ஓம்புதல் வேண்டும் என்றும் சதா மனதில் துயரமே
உண்டாகும். அறிவுடையவர்கள், துயரங்களுக்கு மூல காரண
மாகவுள்ள மாதராசையை வேருடன் களைதல் வேண்டும்.

தூம கேது புவிக் கெனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கைய ரால்வரும்
காம மில்லை யெனிற்கடுங் கேடெனும்
நாம மில்லை நரகமும் இல்லையே.

- கம்பராமாயணம்.

இன்பந் தந்து :-

உலகிலேயுள்ள சுகங்கள் யாவும் திணையளவாகும். இந்த
அற்ப சுகத்தைப் பெரிதெனக் கருதி ஆன்ம கோடிகள் இங்கும்
அங்கும் அலைகின்றன. அந்தோ! பரிதாபம்.

மன்னர்கள், சிறந்த அரண்மனையில் வாழ்ந்து அநுபவிக்கின்ற
சுகமும், இந்திரன், அமராவதியில் சுற்பகத்தருவின்
கீழ்வீற்றிருந்து அநுபவிக்கின்ற சுகமும், பிரம்மதேவர் சத்திய
வுலகில் தாமரைத் தவிசின் மீது அமர்ந்து துயர்க்கின்ற பெரிய
சுகமும், திருமால் வைகுண்டத்தில் இருந்து சீதேவி பூதேவி
யுடன் இனிதமர்ந்து நித்தியசூரிகள் சேவிக்க அநுபவிக்கின்ற
பரமபத வாழ்வின் சுகமும், நாகவுலகில் மணிவிளக்கு எரிய
நாகர்கள் அநுபவிக்கின்ற சுகமும், ஏனைய குபேரன், வசுக்கள்
முதலியோர் அநுபவிக்கின்ற சுகமும், சிவத்திடம் விளைகின்ற
பெருஞ்சுகத்தின் கோடியில் ஒரு பாகத்திற்கும் இணைவராது
எனத் தெளிக.

மன்னராவார் உறுசுகமும் வானோர் மகிழ்ந்து பெறுசுகமும்
 மணிப்பைந்நாகத் தவர்சுகமும் மற்றையோர்க
 ளடைசுகமும்
 பன்னுமிடத்தில் சிவத்தெழுந்த பரமானந்த லேசமெனப்
 பகர்ந்தாய் குருவாய் எழுந்தருளிப் படிநேன் மறந்திங்
 குழல்கின்றேன்
 கன்னல் எழுந்த தெளிசாநே கட்டுமாவின் தீங்கனியே
 கதலிக்கனியே நற்பும்பலவின் கனகச்சுளையே
 கதிமுளையே
 பொன்னம்பொருப்பே என்விருப்பே போதச் சுகமே
 கிஞ்சுகமே
 புராண வெளியே உள்ளொளியே போரூர் முருகப்
 பெருமானே
 - சிதம்பர சுவாமிகள்.

ஒரு பெரிய பூஞ்சோலை; அதன் இடையே பளிங்கு
 மானிகை. வசந்த காலம்; மாலை நேரம்; முழுநிலா தன் குளிர்ந்த
 கிரணத்தை அள்ளித் தெளித்துக்கொண்டிருக்கின்றது; தென்
 றல் காற்று மென்மையாக வீசுகின்றது; நறுமணம் கமழ்கின்றது.
 பளிங்குமானிகையின் முற்றத்தில் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்
 திருக்கின்றார் ஒருவர். இனிய வாத்தியநாதம் ஒலிக்கின்றது.
 பெண்மணிகள் பன்னீர் தெளிக்கின்றனர். அமுதம் போன்ற
 இளவனியை அமுதத்தை எடுத்து ஊட்டுகின்றார்கள். ஆகிய
 இந்தவகையால் விளைகின்ற சுகங்கள் யாவும் தோல்வியுறு
 மாறு, உடம்பு, உணர்வு, உள்ளம், உயிர் ஆகிய அனைத்தும்
 இன்புறுமாறு அருளின்பத்தை ஆண்டவன் அருளுகின்றான்.

உம்பர் தொழும்பதம் :-

மூவர் தேவாதிகள் தொழும் தம்பிரான் முருகப் பெரு
 மான். அவருடைய திருவடியை மூவர்களும், தேவர்களும்,
 முனிவர்களும், முத்தர்களும், சித்தர்களும் தொழுது இன்புறு
 கின்றார்கள்.

“ஆலமுண்டகோன் அகண்ட லோகமுண்ட மால் விரிஞ்சன்
 ஆரணங்கள் ஆகமங்கள் புகழ்தாளும்”

- (தோலெலும்புத்) திருப்புகழ்.

“வேதாமுதல் விண்ணவர் சூடுமலர்ப் பாதா”

- அநுபூதி (36)

தஞ்சமெனும்படி :-

முருகனுடைய கஞ்சமலர்ப்பாதமே ஆன்மாக்களுக்குத் தஞ்சமாகும். அப் பரமகருணாநிதி, தஞ்சம் என்பவரை ஆட்கொள்கின்றான். தஞ்சம்-புகலிடம்.

“தஞ்சந் தஞ்சஞ் சிறியேன்மதி
கொஞ்சங் கொஞ்சந் துரையேயருள்
தந்தென் நிற்பந்தரு வீடது தருவாயே” (வஞ்சங்) திருப்புகழ்.
“தஞ்சத் தருள் சண்முகனுக்கு” - கந்தராநுபூதி.

என்றென்றுந் தொண்டு செய்யும்படி அருள்வாயே :-

முருகப் பெருமானுக்கு எந்த நாளும் இனிய திருத் தொண்டு புரியவேண்டும் அதுவே உய்யும் நெறியாகும். தொண்டு புரிபவர் தொண்டர்; இத் தொண்டர் தம் பெருமை சொல்வதற்கு அரிது. அது பெரிது என்று கூறுவர் ஓளவையார். திருத் தொண்டர் புராணமே பெரிய புராணம் எனப் பெற்றது. எனவே, நமது கருவி கரணங்கள் அத்தனையையும் அப்பரமனுடைய தொண்டிலேயே அர்ப்பணித்துவிட வேண்டும்.

சிந்தனைநின் றனக்காக்கி நாயி னேன்றன்
கண்ணினைநின் திருப்பாதப் போதுக் காக்கி
வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி வாக்குள்
மணிவார்த்தைக் காக்கி ஐம்புலன்க ளார
வந்தனையாட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை
மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே உன்னைத்
தந்தனை செந்தாமரைக் காடனைய மேனித்
தனிச் சுடரே இண்டுமிலித் தனியனேற்கே.
- திருவாசகம்.

நிற்பங் கொன்றுங் குறமின் சரணங்..... கும்பிடும் :-

அருணகிரிநாதர், அநேக இடங்களில் வள்ளியம்மையாரை முருகவேள் கும்பிட்டதாகக் கூறுகின்றார்.

“குறப்பொற் கொம்பைமுன் புனத்திற் செங்கரங்
குவித்துக் கும்பிடும் பெருமாளே” - (தடக்கைப்) திருப்புகழ்.

“பணியாவென வள்ளி பதம் பணியும்”

- அநுபூதி (6)

இவ்வாறு கூறுவதன் கருத்து யாது?

முருகவேள் காமனை எரித்த கனற் கண்ணிலிருந்து அருட் பெருஞ்சோதியாக வந்தவர். ஞானந்தான் உருவாகிய நாயகன். அப் பரமனடியார்கள் பார்த்தருளும் பக்கத்திலேயே ஆசா பாசம் அணுகாது, அப்படியாயின் முருகவேள் வள்ளி பிராட்டியை வணங்கினார் என்பது ஆசையாலன்று, அந்த ஆன்மாவை உய்விக்கக் கருதி, அத்துணை எளியனாகி வேண்டியும், தொழுவும் ஆட்கொண்டருளினான் எனக் கொள்க.

ஒரு மகன் உணவு உண்ணாது வெய்யிலில் விளையாடுகின்றான். தாய் அவனைத் தொழுது ‘அப்பா! உன் காலுக்குக் கும்பிடு; வெய்யிலில் ஆடாதே வந்து சாப்பிடு’ என்று வேண்டுகின்றாள். அது அவள் கருணையைக் குறிக்கும். அதே நியாயந்தான் இங்கே.

குன்றெஞ்சுச் சங்கு வலம்புரி பம்பும் :-

தென் திசைக் கடலில் இன்றும் சங்கும் முத்துக்களும் உற்பத்தியாகின்றன.

“வாலுமீது வண்ட லோடிய காலில் வந்து
குல்நிறை வான சங்கு மாமணி யீன வுந்து
வாரிதி நீர்பாந்த சீரலை வாயுகந்த பெருமானே”

(பூரணவார) திருப்புகழ்.

கருத்துரை

வள்ளி மணவாளரே! செந்தில் மேவிய கந்தநாயகரே! மாதர் மயக்குறாது பேரின்பம் தந்து உமது திருவடித் தொண்டு புரிந்து உய்யுமாறு அருள் புரிவீர்.

34

தெருப்பு றத்துத் துவக்கியாய்

முலைக்கு வட்டைக் குலுக்கியாய்

சிரித்து ருக்கித் தருக்கியே பண்டைகூள மெனவாழ்

சிறுக்கி ரட்சைக் கிதக்கியாய்
 மனத்தை வைத்துக் கனத்தபேர்
 தியக்க முற்றுத் தவிக்கவே கண்டு பேசியுடனே
 இருப்ப கத்துத் தளத்துமேல்
 விளக்கெடுத்துப் படுத்துமேல்
 இருத்தி வைத்துப் பசப்பியே கொண்டுகாசு தணியா
 திதுக்க துக்குக் கடப்படா
 மெனக்கை கக்கக் கழற்றியே
 இளைக்கவிட்டுத்தூர்த்துவார்தங்கள்சேர்வை தவிராய்
 பொருப்பை யொக்கப் பணைத்ததோ
 ரிரட்டி பத்துப் புயத்தினால்
 பொறுத்த பத்துச் சிரத்தினால் மண்டுகோப முடனே
 பொரப்பொ ருப்பிற் கதித்தபோ
 ரரக்கர் பட்டுப் பதைக்கவே
 புடைத்து முட்டத் துணித்தமா லன்புகூரு மருகா
 வரப்பை யொட்டிக் குதித்துமே
 லிடத்தில் வட்டத் தளத்திலே
 மதர்த்தமுத்தைக்குவட்டியேநின்று சேலினினம்வாழ்
 வயற்பு றத்துப் புவிக்குள்ளீள்
 திருத்த ணிக்குட் சிறப்பில்வாழ்
 வயத்த நித்தத் துவத்தனே செந்தில்மேவு குகனே.

பதுவரை

பொருப்பை ஒக்க பணைத்த-மலையை நிகர்த்துப் பருத்தனவாம் ஓர்
 இரட்டி பத்து புயத்தினால்-ஒப்பற்ற இருபது தோள்களினாலும், பொறுத்த
 பத்து சிரத்தினால்-தாங்கியுள்ள பத்துத் தலைகளினாலும், மண்டு கோபம்
 உடனே-மூண்டெழுந்த கோபத்துடன், பொர-போர் செய்ய, பொருப்பில்
 கதித்த போர் அரக்கர்-மலைபோல் கொதித்து எழுந்து போர்புரியும்
 அசுரர்கள் அனைவரும், பட்டுப்பதைக்கவே புடைத்து-சிறைத்து பதை
 பதைக்குமாறு அடித்து, முட்டத்துணித்த மால்-எல்லோரையும் வெட்டி
 ஒழித்த ஸ்ரீராமர், அன்பு கூரு மருகா-அன்பு மிகவுங் கொண்டுள்ள
 திருமருகரே! வரப்பை ஒட்டிக்குதித்து-வயலின் வரப்பின்மீது தாவிக்
 குதித்து, மேலிடத்தில் வட்டதளத்திலே-வயலின் மேல்பகுதியில்
 வட்டமான நிலப்பரப்பில், மதர்த்த முத்தைக் குவட்டியே நின்று-செழித்த

முத்துக்களை ஒன்றுபடக் குவித்துக்கூட்டி நின்று, சேலின் இனம் வாழ்-சேல் மீன் கூட்டங்கள் வாழும், வயல் புறத்து-வயல் புறங்களைக் கொண்ட, புவிக்குள் நீள்-இப் பூதலத்தில் புகழால் ஓங்கிய, திருத்தணிக்குள்-திருத்தணிகை என்ற திருத்தலத்தில், சிறப்பில் வாழ்-சிறப்புடன் வாழ்கின்ற, வயத்த-வெற்றியினரே! நித்தத் துவத்தனே-என்றும் உள்ளவரே! செந்தில் மேவு குகனே-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள குகப்பெருமானே! தெரு புறத்துத் துவக்கியாய்-தெருவின் வெளிப்புறத்திலேயே எப்போதும் கட்டுண்டவர்போல் நிற்பவராய், முலைக்குவட்டை குலுக்கியாய்-மலைபோன்ற தனங்களை அசைப்பவராய், சிரித்து-ஆடவரை மயக்கும் பொருட்டு புன்னகை புரிந்தும் உருக்கி-ஆண்களின் உள்ளத்தை உருக்கியும், தருக்கியே-நம்மினும் உயர்ந்தவர் இல்லை என்று அகங்கரித்தும், பண்டை கூளம் என வாழ்-பழைய குப்பை என்று வாழ்கின்ற, சிறுக்கி-இளம் பருவமுள்ளவிலை மகளிர், ரட்சைக்கு இதக்கியாய்-தம்மை விரும்புவோரைக் காத்தளிப்பவரைப்போல இனிய மொழிகளை மொழிகின்றவராய், மனத்தை வைத்து-செல்வத்தின்மீது மனத்தைவைத்து, கனத்த பேர் தியக்கமுற்று தவிக்கவே-பலமான பேர்வழிகள்கூட மயக்கங் கொண்டு தவிக்குமாறு, கண்டுபேசி-அவர்களைப் பார்த்து பேசியும், உடனே இருப்பு அகத்து தளத்துமேல் - உடனே அந்த ஆடவரைத் தமது இருப்பிடமான வீட்டின் மேல் தளத்திற் கொண்டுபோய், விளக்கு எடுத்து-விளக்கை எடுத்துவிட்டு, படுத்துமேல் இருத்தி வைத்து-சயனித்து மேலே இருக்குமாறு, வைத்து, பசப்பியே கொண்டு-பசப்பு நடிப்புகளை நடித்துக் கொண்டு, காசு தணியாது-கொடுத்தபணம் போதாது, இதுக்கு அதுக்கு- “இதற்கு வேண்டும் அதற்கு வேண்டும்” என்றுகூறி, கடபடாம் என-கடபடம் என்று ஐகஜாலப் பேச்சுக்களைப் பேசி, கை கக்க கழற்றியே கையில் உள்ள பொருள்களைக் கக்குமாறு செய்து பிடுங்கி, இளைக்கவிட்டுத் துரத்துவார்-பின்னர் சோர்வுற்றுப் போகும்படி துரத்துகின்ற பொது மாதர்களின், தங்கள் சேர்வை தவிராய்-அவர்களுடைய நட்பை அகற்றி அருளுவீர்.

பொழிப்புரை

மலையை நிகர்த்துப் பருத்துள்ள இருபது புயங்களாலும், (மகுடத்தை) தாங்கியுள்ள பத்துத் தலைகளாலும், மிகுந்த கோபத்துடன் (இராவணன்) போர் புரிய, அவனுடன் மலை போல் கொதித்து எழுந்து போர் புரிந்த அசுரர்கள் சிதைந்து பதைபதைக்குமாறு அடித்து, எல்லோரையும் வெட்டியழித்த திருமாவின் அவதாரமாகிய ஸ்ரீராமர், அன்பு மிகவும் கொண்

டுள்ள திருமருகரே! வயலின் வரப்பின்மீது தாவிக் குதித்து மேல் பகுதியில் வட்டமாகவுள்ள நிலப்பரப்பின் மீது வளமையாகவுள்ள முத்துக்களைக் குவித்து விளையாடுகின்ற மீன் கூட்டங்கள் வாழ்கின்ற வயற்புறங்களைக் கொண்ட, பூதலத்தில் புகழால் நீண்ட திருத்தணியில் சிறப்புடன் வாழ்கின்ற வெற்றியாளரே! என்றும் உள்ளவரே! திருச்செந்தூரில் வாழுகின்ற குகப் பெருமானே! நடுத் தெருவிலேயே கட்டுண்டு நிற்பவராய், மலைபோன்ற தனங்களை அசைப்பவராய், (ஆடவர் மயங்கு மாறு) சிரிப்பவராய், அவருடைய உள்ளத்தை உருக்கி, தருக்கி பழைய குப்பை என உதவாக்கரையாக வாழ்கின்ற இளம் பொதுமகளிர், காத்து ரட்சிப்பவர் போல் இனிய சொற்களைப் புகல்பவராய், செல்வத்தில் மனத்தை வைத்து, பலமான பேர்வழிகளையும் தியங்க வைத்துப் பரதவிக்குமாறு, அவர்களைக் கண்டு பேசி, உடனே தாங்கள் இருக்கும் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய், மேல்மாடியில் வைத்து, விளக்கை நிறுத்தி சயனித்து, ஆடவரை இருத்திப் பசப்புரை பகன்று, அவர்கள் தந்த பணம் போதாது என்று கூறி, கடம்படம் என்று உருட்டிகைப்பணத்தைக் கக்குமாறு செய்து, அவர்கள் இளைத்தவுடன் அவர்களை வீட்டைவிட்டு விரட்டியடிக்கும் விலைமாதர்களின் நட்பைத் தவிர்த்து அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

தெருப்புறத்து... சிரித்துருக்கித் தருக்கியே:-

விலைமகளிர் தமது தெருவழியே வரும் இளைஞர்களைக் கண்ணெனும் வலைவீசிப் பிடித்துப் பொருள் பறிக்கும் நோக்கமுடன் சதா தெருவிலேயே நின்று கொண்டிருப்பர். அடிக்கடி ஆடவரை நோக்கிக் காரணமின்றியே சிரித்து மனத்தை உருக்குவர்.

“நகைகொளு மவர்கள் உடைமை மனமுடனே பறிப்பவர்கள்.”

“முலையிலுறு துகில்சரிய நடுவீதி நிற்பவர்கள்”

- (குமரகுருபர முருகுகுணே) திருப்புகழ்.

தருக்கு-அகங்காரம், நம்மினும் அழகுடையார் ஒருவரும் இல்லையென்று கருதி அகங்கரித்திருப்பர்.

பண்டை கூளம் எனவாழ் சிறுக்கி:-

கூளம்-குப்பை, பழமையான குப்பைபோன்று மிகவும் சீர்கேடானவர் அம்மகளிர் என உரைக்கின்றார்.

ரட்சைக்கிதக்கியாய் :-

தம்மிடம் வரும் ஆடவரைத், தாமே எந்நாளும் இனிது காத்தருள்பவரைப்போல் நடித்து, இன்னுரை புகன்று இதம் பதமாக நடப்பர்.

மனத்தை வைத்து :-

இங்கே செல்வத்தின்மேல் மனத்தை வைப்பவர் எனப் பொருள் செய்யப்பெற்றது. செல்வம் என்பதை அவாய் நிலையாகக் கொள்க.

கனத்தபேர் தியக்கமுற்றுத் தவிக்கவே:-

மிகவுஞ் சமத்தரான பேர்வழிகளும், அப் பொது மகளிரின் சாகசத்தில் மயங்கி அறிவு தியங்கித் தவிப்பர். அத்துணை மாய வித்தையை அம்மகளிர் புரிவர்.

இருப்பகத்துத் தளத்துமேல் :-

தம்மைக் கண்டு மதிமயங்கி, கதிகலங்கி நின்ற ஆடவர் களை “ஏன் இங்கு நிற்க வேண்டும்; உங்கள் பாதம் பட்டால் போதும் வாருங்கள்; இதோ என் வீடு; இன்று உங்களைக் கண்டதனால் என மனம் அளவற்ற மகிழ்ச்சி யடைகின்றது. இன்று நான் கடைத்தேறும் நாள். தாமதிக்கவேண்டாம். வாருங்கள்” என்று கனியமுதம் போன்ற இனியவுரை கூறி அழைத்துச் செல்வர்.

கொண்டு காசு தணியாது:-

எவ்வளவு காசு தந்தாலும், மேலும் மேலும் பறிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையாளராயிருப்பர். நெருப்பில் எத்துணை நெய் விடினும் அது தணியாது மேலும் கொழுந்து விட்டு எரிவது போல, அவர்கள் ஆசை நெருப்புக்குப் பொருள் நெய் போல ஆகும்.

இதுக்கதுக்கு :-

“புடவை எடுக்கவேண்டும், நகை வாங்க வேண்டும், வீடு வாங்கவேண்டும், கடன் தீர்க்கவேண்டும்” என்றெல்லாம் கூறி,

தம்பால் தரும் தனவந்தரிடம் மெல்ல மெல்லப் பொருளைப் பறிப்பர்.

கடபடா மென:-

கடபட மென ஒலித்து உருட்டிப் பேசுதல்-இப்படிச் சில புலவர்களும் உருட்டிப் பேசுவர்.

“கற்றதுங்கேட்டதுந்தானே ஏதுக்காகக்
கடபடமென் றுருட்டுதற்கோ கல்லால் எம்மான்
குற்றமறக் கைகாட்டும் கருத்தைக் கண்டு
குணங்குறியற் றின்பநிலை கூடவன்றோ?”

- தாயுமானார்

கை கக்கக் கழற்றியே :-

கையிலேயுள்ள காசுகளை எப்படியும் கக்குமாறு புரட்டுகள் புரிவர். அவர்கள் மயலில் சிக்கிய மாந்தர் மதி மயங்கி உள்ள பொருள் எல்லாவற்றையும் தந்துவிட்டு, ஓட்டாண்டியாவார்.

இளைக்கவிட்டுத் துரத்துவார் :-

கை வரண்டு போனவர்களை அதிர்வெடி வைத்து முடுக்கி விரட்டித் துரத்தியடிப்பார்கள்.

நாவாரவேண்டும் இதஞ்சொல்லுவார் உனை

நான்பிரிந்தால்

சாவேன் என்றேயிருந் தொக்க உண்பார்கள் கைதான்

வரண்டால்

போய்வாரும் என்று நடுத்தலைக்கே குட்டும் பூவையருக்

கீவார் தலைவிதியோ இறைவா கச்சி ஏகம்பனே.

- பட்டினத்தார்.

தங்கள் சேர்வை தவிராய் :-

“இத்தகைய பொதுமகளிருடைய நட்பு இம்மை மறுமை இரண்டையும் அழிக்கும். ஆதலால் முருகா அவருடன் சேரும் தீமையிலிருந்து என்னை விலக்கிக் காப்பாற்றி அருள்வீர்” என்று அருணகிரிநாதர், மன்மதனை எரித்த கனற் கண்ணில் வந்த ஞான பண்டிதனை வேண்டுகின்றார்.

பொருப்பை யொக்கப் பணைத்ததோர்..... துணித்தமால் :-

5வது 6வது அடிகளில் இராவண சங்காரத்தைப் பற்றிச் சுவாமிகள் கூறுகின்றார். இராவணன் பிறன்மனை நயத்தல் என்ற பெரும்பிழை செய்தான். அதனால் குலத்தோடும் பிற நலத்தோடும் மாய்ந்து ஒழிந்தான்.

அறன்கடை நின்றாரு ளெல்லாம் பிறன்கடை
நின்றாரிற் பேதையா ரில். - திருக்குறள்.

பத்தினியிருக்க, அவளைப் புறக்கணித்து, மற்றொருவன் பத்தினியை விரும்பி அவள்பால் ஏக்குற்று நிற்பவனே மூடர்கள் கூட்டத்திற்குத் தலைவன்.

இதனைக் கும்பகர்ணன் தன் தமயனை நோக்கி அழகாக இடித்து அறவுரை பகர்ந்தான்.

நன்னக ரழிந்ததென நாணினை நயத்தால்
உன்னுயி ரெனத்தகைய தேவியர்கள் உன்மேல்
இன்னகை தரத்தர ஒருத்தன் மனையுற்றாள்
பொன்னடி தொழத்தொழ மறுத்தல் புகழ் போலாம்.

மாரீசன் இராவணனை நோக்கி யுரைக்கின்றான்.

நாரங் கொண்டார் நாடுகவர்ந்தார் நடை யல்லா
வாரங் கொண்டார் மற்றொருவர்க்காய் மனைவாழும்
தாரங் கொண்டார் என்றறிவர் தம்மைத் தருமந்தான்
ஈருங் கண்டாய் கண்டகர் உய்ந்தார் எவரையா?

புவிக்குள் நீள் திருத்தணி :-

திருத்தணி உலகுக்கு உயிர் போன்றது. தெரிசிப்பார் வினைகளைத் தணிப்பது. அதனால் தணிகை எனப் பெயர் பெற்றது. “வரையிடங்களில் சிறந்தது தணிகை மால்வரையே” என்ற கந்த புராணத்திருவாக்காலறிக.

அத் தலத்தின் வளத்தை 7-வது அடியால் மிக அழகாகச் சுவாமிகள் கூறுகின்றனர்.

வயத்த :-

வயம்-வெற்றி, வெற்றியை உடையவன் முருகன், வெற்றி வேற்பரமன்.

நித்தத்துவனே :-

நித்தம்-அழிவில்லாதது. நித்தத்துவன்-அழிவில்லாதவன்; என்றும் உள்ள பரம்பொருள் குமரவேள். அப்பரமனையன்றி ஏனைய அனைத்தும் அநித்தமானவை. ஆகவே நித்தப் பொருளாகிய இறைவனைச் சார்தல் வேண்டும்.

“நிதியே நித்தியமே என் நினைவே”

- (மதியால்) திருப்புகழ்.

நாம் அழிகின்ற பொருளைச் சார்ந்தால் அழிவைப் பெறுவோம், அழிவற்ற பொருளைச் சார்ந்தால் அழிவின்மையைப் பெறுவோம்.

சார்புணர்ந்து சார்பு கெடஒழுகின் மற்றழித்துச்

சார்தரா சார்தரு நோய்.

-திருக்குறள்.

ஆகவே எல்லா ஆன்மாக்களும் நித்தப் பொருளாகிய நிமலனைச் சார்ந்து நித்தத்துவத்தைப் பெறுவார்களாக.

கருத்துரை

திருமால் மருகரே! தணிகாசலபதியே! செந்திலாண்டவரே! மாதர் நட்பை நீக்கி அருள்புரிவீர்.

35

தொந்திசரிய மயிரே வெளிறநிரை

தந்தமசைய முதுகே வளைய இதழ்

தொங்கவொருகை தடிமேல்வர மகளிர்

நகையாடி

தொண்டுகிழவ னிவனாரென இருமல்

கிண்கிணெனமு னுரையே குழறவிழி

துஞ்சுருடு படவே செவிடுபடு

செவியாகி

வந்தபிணியு மதிலே மிடையுமொரு

பண்டிதனுமெ யுறுவே தனையுமிள

மைந்தருடைமை கடனே தெனமுடுகு

துயர்மேவி

மங்கை யழுது விழவே யமபடர்கள்

நின்றிசருவ மலமே யொழுகவுயிர்

மங்குபொழுது கடிதே மயிலின்மிசை

வரவேணும்

எந்தவருக ரகுநா யகவருக

மைந்தவருக மகனே யினிவருக

என் கண்வருக எனதா ருயிர்வருக

அபிராம

இங்குவருக அரசே வருகமுலை

யுண்கவருக மலர்கு டிடவருக

என்றுபரிவி னொடுகோ சலைபுகல

வருமாயன்

சிந்தைமகிழு மருகா குறவரிள

வஞ்சிமருவு மழகா அமரர்சிறை

சிந்த அசுரர் கிளைவே ரொடுமடிய

அடுதீரா

திங்களரவு நதிசூ டியபரமர்

தந்தகுமர அலையே கரைபொருத

செந்தி னகரி லினிதே மருவிவளர்

பெருமாளே.

பதவுரை

எந்தை வருக-என் அப்பனே வா! ரகுநாயக வருக-ரகு குலத்திற்கு நாயகனே வா! மைந்த வருக-வலிமையுடையவனே வா மகனே இனி வருக-என் புதல்வனே தாமதியாது இனி வருவாய், என் கண் வருக-எனது கண்ணே வா! எனது ஆர்உயிர் வருக-எனது அருமையான உயிருக்கு நிகரானவனே வா! அபிராம இங்கு வருக-அழகிற் சிறந்தவனே இவ்விடம் வா! அரசே வருக-இராஜாவே வா! முலை உண்க வருக-பால் உண்ணவா! மலர்குட்ட வருக-மலர்களை குட்டிக் கொள்ள வா! என்று பரிவினொடு கோசலை புகல-என்று அன்புடன் கௌசலாதேவி சொல்லி அழைக்குமாறு, வரும் மாயன்-இராமபிரானாக அவதரித்து வந்த மாயா சொரூபராகிய நாராயணமூர்த்தி, சிந்தை மகிழும் மருகா-உள்ளங்களிக்கும் படியான மருகரே! குறவர் இள-குறவர் குலத்தில் தோன்றியவரும் இளமையுடைய வரும், வஞ்சி மருவும்-அழகா-வஞ்சிக்கொடி போன்ற இடையையுடைய வருமாகிய வள்ளிநாயகியார் அணைகின்ற அழகிற் சிறந்தவரே! அமரர் சிறை-தேவர்களது சிறைச்சாலைத் துன்பமானது, சிந்த-நீங்குமாறு, அசுரர்கிளை-இராக்கதர்களுடைய சுற்ற முழுவதும், வேரொடு மடிய-வேருடன் (அடியோடு) அழிந்து போகுமாறு, அடுதீரா-போர்புரிந்து கொன்ற தீரரே! திங்கள்-சந்திரனையும் அரவு-பாம்பையும், நதி-கங்கையையும், குடிய-சடாபாரத்தில் தரித்துள்ள, பரமர் எப்பொருட்கும் இறைவரும் பெரிய பொருளுமாகிய சிவபெருமான், தந்த குமர-பெற்றருளிய குமாரக்கடவுளே! அலை (ஏ-அசை) கரை பொருத-கடலில் எழும் அலைகள் ஒழியாது கரையில் மோதப்பெற்ற, செந்தில் நகரில்-திருச்சீரலை வாய் என்னும்

திருச்செந்தூரில், இனிதே மருவி வளர்-இனிமையாகப் பொருந்தி வாழ்கின்ற, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! தொந்தி சரிய-வயது அதிர்ச்சியால் வயிறு சரிந்து தொங்கவும், மயிர் (ஏ-அசை) வெளிற-கருத்திருந்த தலைமயிரானது (கொக்கைப்போல்) வெளுத்து நரைக்கவும், நிரை தந்தம் அசைய - வரிசையாக இருந்த பற்கள் அசையவும், முதுகு (ஏ-அசை) வளைய - நிமிர்ந்திருந்த முதுகானது வளையவும், இதழ் தொங்க-உதடுகள் தொங்கவும், ஒருகை தடிமேல் வர-(கூனுடன்) ஒருகரம் தடியின் மேல் பொருந்திவர (தடியூன்றித் தள்ளாடி நடந்து வருகின்ற சமயத்தில்), மகளிர்-பெண்கள், நகையாடி-(கிழவனாகிய என்னை நோக்கி) ஏளனமாகச் சிரித்து, தொண்டு கிழவன் ஆரென-பழைய கிழவனாகிய இவன் ஆர் என்று பரிகசிக்கவும், இருமல்கின் கிண் என-கிண் கிண் என்ற ஒலியுடன் இருமல் வரவும், முன் உரை (ஏ-அசை) குழற-முன்னர் திருத்தமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த சொற்கள் குழறவும், விழிதுஞ்சு குருடுபட (ஏ-அசை)-கண்கள் எக்காலத்தும் தூங்குவதுபோல் ஒளி குன்றி குருட்டுத் தன்மையடையவும், செவிடு படுசெவியாகி-காதுகள் செவிட்டுத் தன்மையடையவும், வந்த பிணியும்-உடலுக்கு வந்த நோயும், அதிலே மிடையும்-அந்த நோயை அகற்றுதற் பொருட்டு நெருங்கிய, ஒரு பண்டிதனும்-ஒரு வைத்தியனும், மெய்உறு வேதனையும்-சரீரத்திற்கு வந்த நோயாலாகிய துன்பமும் துன்புறுத்த, இளமைந்தர் உடைமை கடன் ஏது என-இளம் பருவத்தையுடைய மக்கள் சொத்து எவ்வளவு இருக்கிறது என்றும் கடன் எவ்வளவு இருக்கின்றது என்றும் கேட்கவும், முடுகு துயர் மேலி-இதனாலாகிய துன்பங்களை நான் அடையவும், மங்கை அழுது விழவே-என் பத்தினி ஒவென்று கதறி அழவும் யமபடர்கள் நின்று சருவ-யமதூதர்கள் என் உயிரைப்பற்றுமாறு வந்து நெருங்கி நிற்கவும், மலம் (ஏ-அசை) ஒழுக-மலம் தண்ணீர் போல் ஒழுகவும், உயிர் மங்குபொழுது-அடியேனது உயிர் மங்குந்தன்மை யடையும் போது, கடதே மயிலின் மிசை வரவேணும்-விரைவாக மயில்வாகனத்தின்மீது வந்தருள்புரிய வேணும்.

பொழிப்புரை

என் அப்பனே வா! இரகு குலத்திற்கு நாயகனே வா! வலிமையுடையவனே வா! என் மகனே இனி வருவாயாக! என் கண்ணே வா! எனது ஆருயிரே வா! அழகிற் சிறந்தவனே இவ்விடம் வா! ராஜாவே வா! பால் குடிக்கும் பொருட்டு வா! மலரைச் சூடிக் கொள்ளுவதற்காக வா! என்று அன்புடன் கௌசலா தேவி அழைக்குமாறு மண்ணுலகில் அவதரித்து வந்த இராமபிரானும், மாயா சொருபியுமாகிய மகாவிஷ்ணு உள்ளம் மகிழ்ச்சியடையும் மருகரே! குறவர் குலத்திற் பிறந்தவரும்,

இளமையுடையவருமாகிய வள்ளியம்மையார் மருவுகின்ற கட்டழகுடையவரே! தேவர்களது சிறைவாசம் ஒழிய அசுரர்களது வமிசம் அடியோடு அழியப் போர்புரிந்த தீரரே! சந்திரனையும், சர்ப்பத்தையும், நதியையும் சடையிற் சூடிக் கொண்டுள்ள சிவபெருமான் பெற்ற குமார மூர்த்தியே! கடலின் அலை கரையில் மோதுகின்ற திருச்செந்தூர் என்னும் புனிதத் தலத்தில் வாழ்கின்ற பெருமையிற் சிறந்தவரே! முதுமையடைந்ததனால் தொந்தி சரியவும், கருமை நிறம் பொருந்திய மயிர்கள் வெளுத்து நரையடையவும், வரிசையாகிய பற்கள் அசையவும், முதுகு வளையவும், உதடுகள் தொங்கவும், ஊன்று கோலின்மீது ஒரு கரம் பொருந்துமாறு தள்ளாடி நடந்து வரும்போது, பெண்கள் “பழைய கிழவனாகிய இவன் யார்?” என்று எள்ளி நகையாடவும், ‘கிண் கிண்’ என்ற ஒலியுடன் இருமல் வரவும், அழுத்தமாகவும் திருத்தமாகவும் முன் பேசிக் கொண்டிருந்த வார்த்தைகள் குழறவும், கண்கள் எப்போதும் தூங்குவது போல் ஒளிகுன்றிக் குருட்டுத்தன்மையடையவும், செவிகள் செவிட்டுத் தன்மையடையவும், உடலுக்கு வந்த நோயும், அதனை நீக்குதற்கென நெருங்கி வந்த வைத்தியனும், சரீரத்திற்கு உற்ற பிணியின் துன்பமும் (ஒருங்கே வருத்த), இளம் பிள்ளைகள் சொத்து (ஆஸ்தி) எவ்வளவு இருக்கிறது? கடன் எவ்வளவு இருக்கிறது? என்று கேட்கவும், இதனாலான துன்பமானது மிகவும் விரைந்து வரவும், என் பத்தினி ஒவென்று சுதறி அழவும், யம தூதர்கள் என் உயிரைப் பற்றுமாறு வந்து நெருங்கி நிற்கவும், மலம் ஒழுகவும் ஆகிய மரண வேதனை அடைந்து உயிர் மங்குகின்ற காலத்தில், தேவரீர், மயில் வாகனத்தின் மீது விரைவாக வந்து அடியேனைக் காத்தருள வேண்டும்.

விரிவுரை

தொந்தி சரிய :-

வயது முதிர்ந்த காலத்தில் ஆலிலை போலிருந்த வயிறு பெருத்துச் சரிந்துவிடும்.

மயிரேவெளிற :-

கருமை நிறத்துடனிருந்த மயிர்கள் கொக்குபோல் நரைத்து வெளுத்துவிடும். “தலைமயிர் கொக்குக் கொக்க நரைத்து” என்ற

திருவாக்கையும் உன்னுக. ஒவ்வொரு உரோமம் நரைக்குந்
தோறும் ஒவ்வொரு பொருளில் உள்ள அவாவை விடுதல்
வேண்டும்.

நிரைதந்தம் அசைய :-

முத்தைப்போல் வரிசையாயிருந்த பற்கள் அசைந்து
உதிரும்.

“வயது சென்றது வாய்ப்பல் உதிர்ந்தது”

- (முனையழிந்தது) திருப்புகழ்

பற்கள் உதிர்ந்தவுடனே சொற்கள் கெட்டுவிடுமாதலால்,
இறைவனை வாயார வாழ்த்துவதற்கு இயலாது போகும்.
ஆதலால் பற்கள் விழுமுன் இறைவனைத் துதித்தல் வேண்டும்.
பற்கள் உதிர்ந்தபின், மந்திரம் ஜெபிப்பார்க்குச் சித்தியுறா
தென்னும் மந்திர சாத்திரத்தையும் உய்த்துணர்க.

முதுகே வளைய :-

“நிமிர்ந்த முதுகுங் குனிந்து” என்றபடி முதுகு பல்லக்குக்
கொம்பு போல் வளைந்துவிடும். அங்ஙனம் கூன் வளைந்தபின்
இறைவன் திருவடியை மனத்தின்கண் நினைத்து தியான சமாதி
செய்தற்கியலாது. முதுகுத் தண்டிலுள்ள சுழிமுனை என்னும்
வெள்ளை நரம்பிலுள்ள தாமரைத் தண்டின் நுண்ணிய வழியில்
பிராண வாயுவைக் கபாலம் வரைக்கும் ஏற்றும் சிவயோக
சாதனம், முதுகு வளைந்துவிட்டபின் செய்ய முடியாது. எனவே
இடுப்பும் முதுகும் சிரமும் நேரே நிறுத்திச் சித்திரப் பதுமை
போல் இருந்து தியானித்தல் வேண்டும். ஆதலால் முதுகு
வளையாமுன் சிவயோகத்தை முயலல் வேண்டும்.

மகளிர் நகையாடி :-

முதுமைப் பருவம் வந்த காலத்தில் பெண்களும் இளைஞர்
களும் பரிசுசித்து நகையாடுவர்.

“வருத்த முந்தர தாய்மனை யாள்மக
வெறுத்தி டங்கிளை யோருடன் யாவரும்
வசைக்கு றுஞ்சொலி னால்மிக வேதினம் நகையாட”

- (மனத்திரைந்) திருப்புகழ்.

விழிதுஞ்சு குருடு படவே :-

கண்கள் முதுமையில் ஒளிகுன்றிக் குருடுபடும். அங்ஙனம் கண்ணொளி இழந்தபின், இறைவனது திவ்யமங்கள திருமேனியின் பொலிவைக் கண்டு, “ஐந்து பேரறவுங் கண்களே கொள்ள” என்ற பேரானந்தத்தையடைய முடியாது. ஆதலால் கண்கள் ஒளியுடன் விளங்கும்போதே கண்ணினாலாகிய பயனைப் பெற வேண்டும்.

செவிடுபடு செவியாகி :-

முதுமையில் கண்கள் குருடுபட்டதோடு காதுகளும் கேட்கும் தொழிலை இழந்துவிடும். அங்ஙனம் செவிட்டுத் தன்மையடைந்த பின், இறைவனது அருட்பெருங் குணங்களைக் கேட்டு மகிழ்முடியாது. செவிபடைத்ததன் பயன் இறைவனது சீர்கேட்டு சிந்தை மகிழ்தலே.

“செவ்வேளின் சீர்கேளாச் செவியென்ன செவியே”

வந்த பிணியும் :-

உதிரம் வற்றி உடல் தளர்ந்துவிடுவதால், முதுமையில் பல நோய்கள் வந்து துன்புறுத்தும்.

“சூலை சொறி யீளைவலி வாதமொடு நீரிழிவு
சோகை கள மாலைசுர மோடுபிணி தூறிருமல்
சூழலுற மூலகசு மாலமென நாரியுடல் அழிவேனோ”

- (வாலவய) திருப்புகழ்.

இள மைந்தர் உடைமை கடன் ஏதென :-

தொந்தி சரிந்தும், மயிர் நரைத்தும், பற்கள் கழன்றும், முதுகு வளைந்தும், இதழ்தொங்கியும், தடியுன்றியும் வருகின்ற “இந்தக் கிழவன் யார்” என்று பெண்கள் பரிசுசித்து நகையாடவும், இருமல் வரவும், மொழி குழறவும், குருடு படவும், செவிடுபடவும், பற்பல நோய்கள் வரவும், வைத்தியர் வந்து பணங்கேட்கவும், உடலில் வேதனையும் ஏற்பட, இவை முதலான பல துன்பங்களால் துன்புற்று ஆவி பிரியுங் காலத்தில், இளம் பிள்ளைகள் மரணாவஸ்தைப் படுவோனுடைய வருத்தத்தைக் கண்டு மனம் துடியாமல், ‘ஆஸ்தி எவ்வளவு? கடன் எவ்வளவு? எங்கெங்கு கொடுத்திருக்கிறீர்?’ என்று கேட்டுத் துன்புறுத்து

வார். அவர்களது நன்மையைக் கருதுவார்களேயன்றி, நம்முடைய நன்மையைக் கருதி ஆவியீடேறுகின்ற வழியைத் தேடமாட்டார்கள்.

யமபடர்கள்.....மலமே ஒழுக :-

யம தூதர்கள் வந்து பாசக்கயிற்றால் உயிரைக் கட்டி யீர்க்கின்ற சமயத்தில் மலம் நீர்போலே நெகிழ்ந்து ஒழுகும்.

உயிர் மங்குபொழுது கடிதே மயிலின்மிசை வரவேணும் :-

ஆவி மயங்குகின்ற காலத்தில் முருகனுடைய தெரிசனம் உண்டாயின், இயமதூதர்கள் வெருவி ஓடுவார்கள். ஆதலால் விரைவாக மயில் வாகனத்தின் மிசை வந்து காப்பாற்ற வேண்டுமென்றனர்.

எந்தைவருக.....ரகுநாயகவருக :-

பகவானாகிய நாராயணர், அளவற்ற தவம்புரிந்த கௌசலாதேவி அன்புடன் பற்பல வகையாக அழைக்க அவளது திருவுதரத்தில் தோன்றி மகனாக வந்தனர்.

“மன்னுபுகழ் கௌசலைதன் மணிவயிறு வாய்த்தவனே”

-பெருமாள் திருமொழி.

மைந்த வருக மகனே இனி வருக :-

மைந்த-பல குடும்பங்களைப் போஷிப்பவர்.

மைந்தன், மகன் என்ற இரு சொற்களும் ஒரே பொருளைக் கொடுப்பன அல்ல.

1. தனக்கு உரிய வயது வந்ததும், தந்தைக்கு என்ன வருவாய்? எப்படிக் குடும்பம் நடைபெறுகின்றது? பிற்காலத்தில் நாம் எப்படி வாழ்வது? என்ற சிந்தனையும், அறியும் ஆற்றலும் இன்றி தாய் தந்தையர் பாதுகாப்பிலேயே இருக்கின்றவன் பாலன்.
2. வயது முதிர்ந்த தந்தை வேலை செய்ய, தனக்கு உரிய பருவம் வந்ததும், தந்தைக்கு உதவி செய்யாது மேற் கொண்டும் செலவு செய்து கொண்டும், ஆடல், பாடல் களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டு இருப்பவன் பிள்ளை.

3. தந்தைக்கு ஞானம் உரைக்கும் அளவுக்கு உயர்ந்த அறிவு பெற்றவன் குமாரன்.
4. தந்தைக்கு நற்கதி தருகின்றவன் புத்திரன்.
5. தந்தைக்கு நன்மையைச் செய்கின்றவன் புதல்வன்.
6. தான் பிறந்த குடும்பத்தைக் காத்து, ஆலமரத்தின் விழுது அந்த மரத்தைத் தாங்குவது போல் நிற்பவன் மகன்.
7. தந்தையின் குடும்பம், தாயின் குடும்பம், குருவின் குடும்பம், நண்பரின் குடும்பம், இப்படிப் பல குடும்பங்களைக் காப்பாற்றுபவன் மைந்தன்.

முலையுண்க வருக :-

இராமர், தன் குடும்பம், குகனுடைய குடும்பம், சுக்ரீவனுடைய குடும்பம், ஆகிய பல குடும்பங்களைக் காத்தலினால், மைந்தன் என்றும், தான் பிறந்த குடும்பத்தையும் காத்தலினால் மகன் என்றும் அழைக்கப் பெற்றார்.

ஒரு குழந்தைக்குத் தாயே பால் தந்தால், தாயின் அரும் பெருங் குணங்கள் அம்மகவுக்கு உண்டாகும். அரசமாதேவியே பால் தரவேண்டும் என்ற குறிப்பை இது உணர்த்துகிறது.

• **சிந்தை மகிழு மருகா :-**

ஷண்முகப் பெருமான் அளவற்ற கருணையும், முடிவில்லாத ஆற்றலும், ஞானமேயொரு திருமேனியும் உடையவராக இருந்து, கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவர்களுக்கும் மகனாகி, அன்னார் பலவாறு அழைக்க அவர்களுக்கு அருள்புரிந்தமையால், நாராயணர் சிந்தை மகிழுகின்றார்.

குறவரிள வஞ்சி மருவும் அழகா :-

முருகப்பெருமான், வள்ளி நாயகியார் மருவுகின்ற அழகிற் சிறந்தவர்; முருகப்பெருமானுடைய வடிவே அழகு; அழகில் அவரின் மிக்காரும், ஒப்பாரும் இல்லை.

“முழுது பழகிய குமரா”

(விழையுமணி) திருப்புகழ்.

அமரர் சிறை சிந்த.....-அடுதீரா :

தேவர்களைச் சூரபன்மன் சிறையிட்டுப் பல யுகங்களாகத் துன்புறுத்த, இனி நமக்கு உய்வில்லை என்று நிர்க்கதியாக இருந்த தேவர்களது சிறையை மீட்டு, சூராதிரி அசுரர்களது குலத்தை அடியோடு அழித்து, முருகப் பெருமான் அறத்தை நிலைபெறச் செய்தனர். ஒருவராலும் வெல்லவொண்ணாத சூரன் முதலியோரை வென்றதனால் தீரன் என்றனர்.

தேவர்கள் என்பது:- சத்துவம் முதலிய நற்குணங்கள்; அசுரர்கள் என்பது:- தாமசம் முதலிய தீய குணங்கள். தீய குணங்களை அழித்து நற்குணங்களை நிலைபெறச் செய்தனர் என்பதும் அதன் தத்துவம்.

திங்கள் அரவு... தந்த குமர:-

அபயமென்று வந்த சந்திரனையும், கொல்லவந்த அரவம் முதலியவைகளையுங் காப்பாற்றிச் சடாபாரத்தில் சூடிக்கொண்ட கருணாமூர்த்தியாகிய கண்ணுதற் கடவுளது மைந்தனானபடியால், இயம்பயம் நேருங்கால் மயில்மிசைவந்து காத்தருளல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் புரிகின்றனர்.

அலையே கரை..... பெருமாளே:-

அலைகள் வந்து தமது திருவடியில் ஓய்வுறுமாறு கடற்கரையில் முருகன் உறைகின்றனர். அலைகள் என்பது பல வகையான எண்ணங்கள். அவைகள் எம்பெருமானது திருவடியில் ஓயுமாறு செந்திலம்பதியில் வாழ்கின்றனர். செந்திலாண்டவனை நினைப்பார்க்குத் துன்பங்கள் இல்லை.

கருத்துரை

மாயவனது மருகரே! வள்ளிநாயகியின் மணாளரே! அசுரரையழித்த அதிதீரரே! சிவபெருமானது புதல்வரே! செந்திலாண்டவரே! பற்பலவிதமாகத் துன்புற்று ஆவி பிரியுங்கால் மயில்மிசைவந்து காப்பாற்ற வேண்டும்.

36

தோலொடு மூடிய கூரையை நம்பிப்
 பாவையர் தோதக லீலைநி ரம்பிச்
 சூழ்பொருள் தேடிட வோடி வருந்திப் புதிதான
 தூதொடு நான்மணி மாலைப் பந்த
 கோவை யுலாமடல் கூறிய முந்தித்
 தோமுறு காளையர் வாசல்தொ றும்புக் கலமாருங்
 காலனை வீணனை நீதிகெ டும்பொய்க்
 கோளனை மானமி லாவழி நெஞ்சக்
 காதக லோபவ்ரு தாவனை நிந்தைப் புலையேனைக்
 காரண காரிய லோகப் பஞ்சச்
 சோகமெ லாமற வாழ்வுற நம்பிற்
 காசறு வாரிமெய்ஞ் ஞானத வஞ்சற் றருளாதோ
 பாலன மீதும னான்முக செம்பொற்
 பாலனை மோதப ராதன பண்டப்
 பாரிய மாருதி தோள்மிசை கொண்டுற் றமராடிப்
 பாவியி ராவண னார்தலை சிந்திச்
 சீரிய வீடணர் வாழ்வுற மன்றற்
 பாவையர் தோள்புணர் மாதுலர் சிந்தைக்கினியோனே
 சீலமு லாவிய நாரதர் வந்துற்
 நீதவள் வாழ்புன மாமென முந்தித்
 தேமொழி பாளித கோமள இன்பக் கிரிதோய்வாய்
 சேலொடு வாளைவ ரால்கள்கி ளம்பித்
 தாறுகொள் பூகம ளாவிய இன்பச்
 சீரலை வாய்நகர் மேவிய கந்தப் பெருமானே.

பதவுரை

பால்அன மீதுமன்-பால்போன்ற வெண்ணிறமுடைய அன்ன
 வாகனத்தின் மீது நிலைபெற்றவனும், நான்முக-நான்குமுகங்களை
 யுடையவனும், செம்பொன் பாலனை-சிவந்த இலக்குமிதேவியின்
 குமாரனுமாகிய பிரமதேவனை, மோது அபராதன-(பிரணவப் பொருள்
 வினவி அது கூறாது விழித்தமையால்) கரங்களால் மோதித் தண்...

னையைப் புரிந்தவரே! பண்டு-முன்னாளில், அபாரிய மாருதி தோள்மிசை கொண்டு உற்று-பருத்த வடிவுடைய அந்த அநுமனது தோள்மிசை யூர்ந்து (இலங்கையை) அடைந்து, அமர் ஆடி-போர் புரிந்து, பாவி இராவணனார் தலை சிந்தி-கொடும் பாவியாகிய இராவணனது தலைகள் பத்தையும் அறுத்துக் கீழே வீழ்த்தி, சீரிய வீடணர் வாழ்வுற-சிறப்புடைய விபீஷணர் இலங்கைக்கு அரசனாகி இன்புற்று வாழ்வுறச் செய்து, மன்றல் பாவையர் தோள்புணர்-வாசனை தங்கிய சீதை என்னும் திருமகள், ஜெயத்தால் வந்த ஜெயமகளெனும் இரு மகளிரது புயத்திற்சேர்ந்த, மாதுலர் சிந்தைக்கு இனியோனே-திருமாமனாகிய நாராயணமூர்த்தியினது உள்ளத்திற்கு இனிமையான மருகோனே! சீலம் உலாவிய நாரதர்-நல்லொழுக்கத்திற் சிறந்த நாரதமுனிவர், வந்து உற்று-தணிகைமாமலையில் வந்தடைந்து (முருகவேளை அழைத்தேகி), ஈது அவள் வாழ்புனமாம் என-வள்ளியம்மையார் வாழ்கின்ற தினைப்புனம் இதுதான் என்று காட்ட, முந்தி-முன்னாளில், தேமொழி-தேன்போன்ற இனிய மொழியை யுடையவரும், பாளித-சந்தனக் குழம்புகளை யணிந்தவரும், கோமள-இளமை யுடைவரும், இன்ப கிரி தோய்வாய்-இன்பமலை போன்றவருமாகிய வள்ளிநாயகியைப் பொருந்தியவரே! சேலொடு வாளை வரால்கள் கிளம்பி-சேற் கெண்டைகளும், வாளை மீன்களும், வரால் மீன்களுந் துள்ளி யெழுந்து, தாறுகொள் பூகம் அளாவிய-குலைகளையுடைய, சீரலைவாய் நகர்-திருச்சீரலைவாய் என்னும் செந்திலம்பதியில், மேவிய-விரும்பி யுறைகின்ற, கந்த-கந்தமூர்த்தியே! பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே, தோலொடு மூடிய கூரையை-தோலாலே மூடி வைத்துள்ள சிறுகுடிலை (உடம்பை), நம்பி-நிலைத்திருக்குமென நம்பி, பாவையர்-பெண்களது, தோதகலீலை நிரம்பி-வஞ்சகத்தையுடைய காமலீலை மிகுந்து, சூழ்பொருள் தேடிட-நிலையின்றி சுற்றுகின்ற செல்வத்தை யீட்டுதற் பொருட்டு, ஓடி வருந்தி-பல திசைகளிலும் ஓடி மிகவும் வருத்தமுற்று, புதிதான-நூதனமான, தூது ஓடு நான்மணிமாலை ப்ரபந்த கோவை உலா மடல் கூறி-தூது ஓடு நான்மணிமாலை, கோவை, உலா மடல் முதலிய பிரபந்தங்களை அந்நரர்களமீது பாடி, அமுந்தி-அந் நரத்துதியிலேயே அமுந்திய மனத்தையுடையனாகி, தோம்உறு காளையர்-குற்றம் நிறைந்த ஆடவருடைய வாசல்தொறும் புக்கு-வீடுகள் தோறும் புகுந்து, அலமாரும்-அலைந்து திரியும், காலனை-கால்களையுடையவனை, வீணனை-வீணை நாள்போக்குபவனை, நீதி கெடும் பொய்க் கோளனை-நீதிநெறிக்கெட்ட பொய்யே பேசும் தன்மையுடைய கோள் சொல்லுபவனை, மானம் இலாவழி-பெருமையில்லாத தீய வழியிற் செல்லும், நெஞ்ச-உள்ளத்தையுடைய, காதக-கொலைத் தன்மையும், லோப-உலோபத் தன்மையுமுடைய, விருதாவனை-விருதாவாகக் காலங்கழிப்பவனை,

நிந்தை புலையேனை-உலகத்தோர்கள் நிந்தித்தற்குரிய புலைத்தொழி லுடையவனை, காரண காரியலோக ப்ரபஞ்ச-காரண காரியங்களால் வந்த உலக வாழ்க்கையின், சோகம் எலாம் அற-துன்பங்கள் முழுவதும் அறவே நீங்கப்பெற்று, வாழ்வு உற-முத்திப்பேற்றை யடைந்து இன்ப வாழ்வை யடைய நம்பில்-விரும்பினால், காசு அறு-குற்றமற்ற, வாரி-கடல்போன்ற, மெய்ஞான தவம்-உண்மை ஞானத்தோடு கூடிய தவநிலையை, சற்று அருளாதோ-(அடியேனுக்கு நினைது திருவருள்) சிறிது அருள் புரியாதோ?

பொழிப்புரை

பால்போன்ற வெண்ணிறமுடைய அன்னவாகத்தின் மீது நிலைபெற்றுள்ளவனும், நான்கு முகங்களையுடையவனும், சிவந்த இலக்குமியின் குமாரனுமாகிய பிரமதேவனைப் பிரண வார்த்தங்கேட்டு அதனை உரைக்காது விழித்தமையால், கரங்களால் மோதித் தண்டனை புரிந்தவரே! முன்னாளில் பெரிய வடிவத்தோடு நின்ற அநுமனது தோள்மிசை யூர்ந்து, வந்து போர் புரிந்து, பாவத்தொழிலை மேற்கொண்ட இராவணனது தலைகள் பத்தும் சிந்துமாறு அறுத்துத்தள்ளி, நல்லொழுக்கமுடைய விபீஷணர் (இலங்காபுரி அராட்சியைப் பெற்று) இன்புற்று வாழுமாறு, மணம் பொருந்திய சீதையாகிய திருமகள், ஐயத்தாலுண்டாகிய ஜெயலட்சுமி ஆகிய இரு பாவையரது தோள் புணர்ந்த திருமாமனாகிய நாராயண மூர்த்தியினது சிந்தைக்கினிய மருகரே! ஒழுக்கத்தால் மிக்க நாரத முனிவர் (தணிகைமாமலை) வந்தடைந்து வள்ளிநாயகியார் வாழுகின்ற தினைப்புனம் இதுதான் என்று காட்ட, முன்னாளில், தேன் போன்ற மதுர மொழியுடையவரும், சந்தனமணிபவரும், இளமையுடையவரும், இன்ப மலையணையவருமாகிய வள்ளிப் பிராட்டியாரை அணைபவரே! சேல், வாளை, வரால் முதலிய மீன்கள் நீர்ப்பெருக்கால் துள்ளியெழுத்து குலைகளோடு கூடிய கமுகு மரங்களின்மேல் தாவி விளையாடும் இன்பத்தை நல்கும் திருச்செந்திலம்பதியில் விரும்பி வாழுகின்ற கந்தக் கடவுளே! பெருமையின் மிக்கவரே! தோலால்மூடிய கூரை வீட்டிற்கு நிகராகிய இவ்வுடம்பை நிலைத்திருக்குமென நம்பி, பெண்களது வஞ்சனையோடு கூடிய காமலீலையில் மிகவும் ஈடுபட்டு, நிலையின்றிச் சுற்றுகின்ற பொருளைத் தேடும் பொருட்டு திசைகள் தோறும் ஓடி வருத்தமுற்று, நாதனமான தூது நான்

மணி மாலை கோவை உலா மடல் முதலிய பிரபந்தங்களை நரர்கள் மீது பாடி, அந்நரத்துதியிலேயே அமுந்திக் குற்ற முடைய மனிதர்களது வீடுகள் தோறும் சென்று அலைந்து சுழலுகின்ற கால்களையுடையவனை, வீண்பொழுது போக்கு பவனை, பெருமையில்லாத் தீய நெறியில் நின்ற நெஞ்சத்தை யுடைய கொலை உலோப முதலிய தீயகுண மிக்கவிருதாவனை, எல்லோராலும் நிந்திக்கப்படுகின்ற புலையனை, காரண காரிய உலக வாழ்வாலாகிய துன்பங்களெல்லாம் அறவே நீங்கப் பெற்று இன்ப வாழ்வுறுமாறு விரும்பினால், குற்றமற்ற கடல்போன்ற மெய்யுணர்வுடன் கூடிய தவநிலை அடியேனுக்கு உண்டாகத் தேவரீரது திருவருள் சிறிது அருள் புரியாதோ?

விரிவுரை

தோலொடு மூடிய கூரையை நம்பி :-

இந்த உடம்பு கூரை வீட்டிற்கு நிகரானது; கூரை வீட்டை ஓலையால் மூடியுள்ளதை போல் அவ்வுடம்பைத் தோலால் மூடியுள்ளது. ஒரு மனிதன் கல்வீடு, ஒட்டுவீடு, மாடி வீடு இவைகளில் வாழ்ந்தால் நெருப்பு பயம் அதிகமின்றி ஒரு சில நாளாவது அந்த வீட்டில் சுகமே வாழலாம். கூரைவீட்டில் இருப்பவன் நெருப்பு, காற்று, மழை முதலியவைகளுக்கு மிகவும் அஞ்சி வாழ்வான். கூரை வீட்டிற்கு விரைவில் அழிவு நேரும். கூரை வீடு என்றும் நிலைத்திருக்குமென நம்புதற்கில்லை; அதுபோல் கூரைவீடனைய இவ்வுடம்பிற்கும் விரைவில் அழிவுநேரும். பிணி, முதுமை முதலியவைகள் உண்டாகிக் கெடும். இதனை நம்பியிருத்தல் பெருந்தவறு. யாக்கை நிலையற்ற தென்றுணர்ந்து ஆன்மலாபத்தை விரைந்து தேடவேண்டும். 'புல்லின் நுனியினுள்ள நீர் எப்படி நிலைக்காதோ, அதுபோல் இவ்வுடம்பும் நிலையற்றதென்றுணர்ந்து இப்பொழுதே அறவினையைச் செய்க; நாம் பார்த்திருக்கும் போதே, ஒருவன் பிறந்து நின்று, இருந்து, கிடந்து சுற்றத்தார்கள் அலற இறந்து படுகின்றான்; இதனைக் கண்கூடாகக் காண்கின்றோமாதலால் இதனை நம்பியிராதே' என்று கூறும் நாலடியாரின் நல்வாக்கை யுன்னுக.

புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை யென்றெண்ணி
இன்னினியே செய்க வறவினை-யின்னினியே

நின்றா னிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளறலச்
சென்றா னெனப்படுத லால்.

இத்தகைய சரீரமாகிய கூரைவீடு இடிகின்ற காலத்தில்
குமாரக் கடவுளது திருவடியே துணை செய்யும்.

பாவையர் தோதக லீலை நிரம்பி :-

கூரை வீட்டிற்கு நெருப்பு எப்படி அழிவை உண்டாக்க
குமோ, அப்படி உடம்பிற்கு அழிவை உண்டாக்குவது பொது
மகளிரது போகம். ஆவியீடேறும் நெறியை வேண்டுவார்,
வரைவின் மகளிரை விழையாதொழிக.

சூழ் பொருள் தேடிட ஓடி வருந்தி :-

மேற்கூறிய விலைமகளிர் பொன் கொடுத்தாலன்றி விரும்
பாராதலால், பொருள் தேடும் பொருட்டு பல ஊர்களிலும்
சென்று வருந்த நேரும். சிறிது கை வரண்டால் விலைமாதர்
வெறுத்து விரட்டுவர்; ஓயாமல் பொருள் கொடுத்த வண்ண
மாகவே இருத்தல் வேண்டும். விளக்கும் வேசையர் நட்பும்
ஒன்று; விளக்கு நெய் வற்றிவிட்டால் அணைந்துவிடும். அது
போல் வேசையர் நட்பு பொருள் வற்றிவிட்டால் ஒழியும்.
இதனை நாலடியார் கூறுமாறு காண்க.

விளக்கொளியும் வேசையர் நட்பு மிரண்டுந்
துளக்கற நாடினவே றல்ல-விளக்கொளியு
நெய்யற்ற கண்ணே யறுமே யவரன்புங்
கையற்ற கண்ணே யறும்.

தூது :-

பாணன் முதலிய உயர்திணையோடும், கிள்ளை முதலிய
அஃறிணையோடும், ஆண்பாலும் பெண்பாலும் அவரவர்
காதலைச்சொல்லித் தூதுபோய் வாவெனக் கூறுவது. கிள்ளை
விடு தூது, வண்டுவிடு தூது, நெஞ்சு விடு தூது, பணவிடு தூது,
தமிழ்விடு தூது முதலியவற்றில் காண்க.

நான்மணி மாலை :-

வெண்பாவும், கலித்துறையும், விருத்தமும், அகவலுமாக
அந்தாதித் தொடையாகப் பாடுவது. நாற்பது கவிகளால்
செய்யப்படுவது. கோயில் நான்மணிமாலை, திருவாரூர்

நான்மணிமாலை, நால்வர் நான்மணிமாலை முதலியவற்றில் காண்க.

கோவை :-

இருவகைப்பட்ட முதற்பொருளும், பதினான்கு வகைப் பட்ட சுருப்பொருளும், பத்து வகைப்பட்ட உரிப்பொருளும் பொருந்தி, கைக்கிளை முதலுற்ற அன்புடைக் காமப் பகுதிய வாம் களவொழுக்கத்தினையும் சுற்பொழுக்கத்தினையும் கூறுதலே எல்லையாகக் கட்டளைத் துறை நானூற்றால் திணைமுதலாகத் துறையீறாகக் கூறப்பட்ட பன்னிரண்டாகப் பாட்டுறுப்பும் வழுவின்றித் தோன்றப்படுவது, இது வெண்பா, அகவல், கலி, வஞ்சி, வண்ணம் இவற்றாலும் வழங்கப்படும். திருக்கோவையார், திருவெங்கைக் கோவை, கோடசுரக் கோவை முதலியவற்றில் காண்க.

உலா :-

இளமைப் பருவமுதல் தலைமகனைக் குலங் குடிப் பிறப்பு மங்கலப் பரம்பரை இவற்றால் இன்னான் என்பது தோன்றத் தலைமையாய் மாதர் நெருங்கிய வீதியிடத்து அவன் பவனி வரப் பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் ஆகிய ஏழுவகைப்பருவமடந்தையர்களும் கண்டு காழ்ந்துத் தொழுததாக நேரிசைக் கலிவெண்பாவாற் கூறுவது.

மடல் :-

கனவில் ஒரு பெண்ணைக் கண்டு கலவியின்பம் நுகர்ந் தோன் விழித்தபின் அவள் பொருட்டு மடலூர்வேன் என்பதைக் கலிவெண்பாவினால் முற்றுவிப்பது.

இத்தகைய பிரபந்தங்களைப் பொருள் பெறும் பொருட்டு நற்குணமில்லா நரர்களை, மட்டின்றிப் புகழ்ந்து பாடியலைவது சில புலவரது தொழில். அங்ஙனம் அலைந்து நரத்துதி செய்து சேகரித்த பொருளைக் கொண்டுவந்து, தாம் இச்சித்த போக மாதரிடந் தந்து உழல்வர்.

காலனை :-

பல உயிர்களையுங் கருணையின்றிக் கொல்வதால் இயமனுக்கு நிகரானவனை என்றனர்.

“எவ்வுரு மறிவென்றிராதவ் வுயிர்க்கெலாம்
எமனாயிருந்த துட்டன்”

-பாம்பன் சுவாமிகள்

வீணனை :-

நமது ஆயுளில் ஒவ்வொரு கணமும், விலைமதிக்க முடியாத மாணிக்கமாம். இத்தகைய அருமையான காலத்தை இழந்து விட்டால் மீளவும் பெற முடியாது. எத்தனை கோடி பொன் கொடுத்தாலும் கழிந்த நாள் வாராது. அதனை வறிதே கழிக்காமல் ஒவ்வொரு கணமும் தெய்வ சிந்தனையுடன் தவப்பொழுதாகக் கழிக்க வேண்டும்.

“நாளாய போகாமே நஞ்சணியுங் கண்டனுக்கே
ஆளாவோம்”

- ஞானசம்பந்தர் தமிழ்மறை.

“போதவமே யிழந்து போனது மான மென்ப தறியாத
பூரியன்”

- (பூரணவார கும்ப) திருப்புகழ்.

நிந்தைப் புலையேனை :-

புலாலுண்பவர்கள் புலையார்கள்; புலையார்கள் என்பது பிறப்பினாலன்று; புலைப் புசிப்புடையோர்கள் யாவராயினும் புலையரே.

“மாமிசம் தின்போரெல்லாம் மானிடப் புலையர்தாமே”

என்றார் வள்ளலார். புலாலையுண்ணும் புலையரை யாவருங் காண இயம தூதர்கள் துன்பமிகுந்த தீவாய் நரகில் மல்லாக் காகத் தள்ளி வருத்துவர்.

பொல்லரப் புலாலை நுகரும் புலையரை
எல்லாருங் காண இயமன்றன் தூதுவர்
செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகத்தின்
மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்து வைப்பாரே.

திருமந்திரம்.

புலாலை உண்பவன் எத்துணைச் சிறந்தவனாயினும் எவ்வளவு புண்ணியத்தைப் புரியினும் பயனில்லை.

கங்கையிற் படிந்திட்டாலுங் கடவுளைப் பூசித்தாலு
மங்குல் போற் கோடி வானம் வள்ளலாய் வழங்கினாலும்

சங்கை யில்லாத ஞான சாத்திர முணர்ந்திட்டாலும்
பொங்குறு புலால் புசிப்போன் போய்நர கடை வனன்றே.

- வள்ளலார்.

இதுவுமேயன்றி கருணையென்பது ஒரு சிறிதுமின்றி, ஒரு தீங்குமியற்றாது உபகாரம் புரியும் ஆடு கோழி பன்றி மீன் முதலிய ஏழைப் பிராணிகளைக் கொன்று, அவற்றின் புலாலையுண்ணும் கொடியவர், அவர் கொன்ற பிராணிகளின் உடலிலுள்ள மயிர்கள் எத்துணையளவோ அத்துணைக்காலம் வெப்பமான நரகங்களையனுபவித்து, மிகவும் துன்புற்று, புழுக்களோடு கூடிய வாயுடையவராய், தொழுநோய் முதலிய பிணிகளை அடைந்து உழலுவர்.

கொன்று விலங்கின்தசைநுகருங்

கொடுமையோரவ்விலங்கினுடல்

துன்று மயிரெத் துணையாமத் துணைய காலம் வெந்நரகி

னொன்றி நுகர்வாய் புழுவொழுக் வுலப்ப ரென்கை

யுணர்ந்தேயோ

கன்று சினவெங் கொடு விலங்கும் புலவூன் நின்னக்

கருதாவால்.

- சிவதருமோத்தரம்

காரண காரியலோக :-

உலகம் காரணம் காரியம் என இருவகைத்து, உயிர்கள் புரியும் நல்வினை தீவினைக் காரணத்தால் காரியப் படுவது காரிய உலகம். இவைகட்குக் காரணமாவது காரண உலகம். இவ்விரு உலகங்களின் துன்பங்களும் நீங்க வேண்டுமாயின் மெய்ஞ்ஞான தவம் அவசியம் வேண்டும்.

பாலனமீது.....அபராதன:-

அயனைத் தண்டித்த வரலாற்றைத் திருப்புகழ் விரிவுரை முதல் தொகுதி 127-வது பக்கத்திற் காண்க.

பாரிய மாருதி :-

விஸ்வரூபத்தை எடுத்து அரும்பெருங் காரியத்தைப் புரிந்தோராதலால் அநுமாரைப் பாரிய மாருதி என்றனர்.

பாவி யிராவணன் :-

“அறன்கடை நின்றாரு ளெல்லாம் பிறன் கடை
நின்றாரிற் பேதையா ரில்” - திருக்குறள்.

அயலானுடைய பத்தினியைக் கரவாகக் கொண்டு
போனவனாதலால் பாவி யென்றனர்.

சீரிய வீடணர் :-

சீலம், தவம், பொறை, இறையன்பு முதலிய நற்குண நல்
லொழுக்கமுடையவர் விபீஷணர்.

சீலமுலாவிய நாரதர் :-

நாரதர் சுப்ரமண்ய பக்தியிற் சிறந்தவர்: கந்த புராணத்துத்
தக்ஷகாண்டத்துக் கந்தவிரத படலத்தில் உள்ளவாறு, கார்த்திகை
மாதத்தில் வருங் கார்த்திகை நக்ஷத்திரம் முதல் நாளாகிய பரணி
நாள் உதயத்தில் யாவனொருவன் நித்தய கரும முடித்துப்
பரிசுத்தனாய், ஒருவேளையுண்டு, மறுநாள் கார்த்திகை
தினத்தன்று அதிகாலையெழுந்து புண்ணிய நதியில் நீராடி, தூய
ஆடையுடுத்தி முருகவேளை அலங்கரித்து அருச்சித்து, நீர்
சந்தன புஷ்ப தூப தீப நிவேதனங்களால் வழிபாடு செய்து,
முருகவேள் சரித்திரத்தைப் பக்தியுடன் கேட்டு, உபவாசமிருந்து,
பகல் முழுவதும் குகசிந்தையுடன் இருந்து, இரவில் தருப்
பையைப் பரப்பி அதன் மீதிருந்து அரிவையரை அணுவளவும்
நினையாது அறுமுக வள்ளலின் அடிமலரையுன்னி, துயில்
புரியாது தியானம் புரிந்த நிலையில் இருந்து, விடிந்த உரோ
கணி நக்ஷத்திரத்தில் விடியற்காலத்தில் நீராடி நித்திய கரும
முடித்து, கந்தவேளை முன்போல் வழிபட்டு, அடியார்
களுடனிருந்து பாரணைபண்ணி, அப்பகல் உறங்காது வைகி,
மாலைக் கடன் முடித்து அன்றிரவு உறங்கவேண்டும். இவ்விதம்
கந்தவிரதத்தை விநாயகமூர்த்தி பணித்தவாறு, நான்முகன்
மகனாராகிய நாரத முனிவர், பன்னிரண்டாண்டு ஆற்றிக்
கந்தவேளைத் தரிசித்துத் தேவ இருடிகளில் முதன்மைப்பேறு
பெற்றனர். இவர் வள்ளி நாயகியை மணம் புணருமாறு விண்
ணப்பம் புரிய, அவரை வழி காட்டுமாறுசெய்து, வள்ளி
நாயகியை, வரைபக வெறிந்த வடிவேலண்ணல் மணம்புரிந்து
கொண்டனர்.

இதன் தத்துவம்

வள்ளியென்பது ஜீவான்மா; முருகன் பரமான்மா; நாரதர் வள்ளியினது தபோசக்தி; தபோசக்திதான் ஆண்டவனை அருள்புரிய அழைத்துவரும். வள்ளிநாயகியார் திருமண தத்துவத்தைப் பின்னர் விரிவாக விளக்குவோம்.

சேலொடு.....சீரலைவாய்

திருச்செந்தூரில் நீர்வளம் மிகுந்திருப்பதால் வயல்களில் வாழும் வாளை முதலிய மீனினங்கள் துள்ளிக் குதித்து கமுகுகளில் தாவி விளையாடுகின்றன.

கருத்துரை

நான்முகனைத் தண்டனை புரிந்தவரே! இராவண சம்மாரம் புரிந்த இரகு வீரரது மருகரே! நாரதனார் புகல வள்ளிபிராட்டியை மணந்தவரே! செந்திமாநகரத்தில் வாழும் கந்தமூர்த்தியே! பெருமையின் மிக்கவரே! தோலால் முடிய சிறுகுடிலை நம்பி, மாதர் மயலுற்று, பொருள் தேடுமாறு நரதுதிசெய்து அலையும் தீயவனாகிய அடியேன் விரும்பினால், உலக துன்பமற மெய்ஞ்ஞான தவத்தைத் தமது திருவருள் சிறிது உண்டாக்கச் செய்யாதோ?

37

நாலு மைந்து வாசல் கீறு தூறு டம்பு கால்கையாகி
 நாரி யென்பி லாகு மாக மதனுடே
 நாத மொன்ற ஆதி வாயில் நாடகங்களான ஆடி
 நாட நிந்தி டாம லேக வளராமுன்
 நூல நந்த கோடி தேடி மால்மி குந்து பாரு ளோரை
 நூறு செஞ்சொல் கூறி மாறி விளைதீமை
 நோய்க லந்த வாழ்வு றாமல் நீக லந்து ளாகுஞான
 நூல டங்க வோத வாழ்வு தருவாயே
 காலன் வந்து பால னாவி காய வென்று பாசம் வீசு
 காலம் வந்தவோலமோல மெனுமாதி
 காமனைந்து பாணமோடு வேமினென்று காணுமோனர்
 காள கண்ட ரோடு வேத மொழிவோனே

ஆல மொன்று வேலை யாகி யானை யஞ்சல் தீரு மூல
 ஆழி யங்கை ஆயன் மாயன் மருகோனே
 ஆரணங்கள் தானை நாட வார ணங்கை மேவுமாதி
 யான செந்தில் வாழ்வ தான பெருமாளே.

பதவுரை

காலன் வந்து-இயமன் வந்து, பாலன் ஆவி காய என்று-
 இளைஞராகிய ய மார்க்கண்டேயருடைய உயிரை வருத்தவேண்டும் என்று,
 பாசம் வீச காலம் வந்து-பாசக் கயிற்றை வீசிய சமயத்தில் வெளிப்பட்டு,
 ஓலம் ஓலம் எனும்- “அஞ்சேல் அஞ்சேல்” என்ற ஆதி முதல்வரும்,
 காமன்-மன்மதன், ஐந்துபாணமொடு வேமின் என்று-ஐந்து கணைகளுடன்
 வெந்தமிழ் என்று, காணும் மோனர்-நெற்றிக் கண்ணால் பார்த்த மோன
 மூர்த்தியும், காளகண்டரோடு-திருநீல கண்டரும் ஆகிய சிவபெரு
 மானுடன், வேதம் மொழிவோனே-வேதமுதலாகிய பிரணவத்தின்
 உட்பொருளைக் கூறியவரே! ஆலம் ஒன்று வேலை ஆகி - ஆலகாலம்
 தோன்றிய கடலில் பள்ளிகொண்டு, ஆனை அஞ்சல் தீரும் மூல-
 கஜேந்திரனுடைய அச்சத்தைத் தீர்த்த ஆதிமூலப் பொருளும், ஆழி
 அங்கை-சக்ராயுதத்தைத் தாங்கிய அழகிய கரமுடையவரும், ஆயன்-
 ஆயர்குலத்தில் அவதரித்தவரும், மாயன்-மாயையில் வல்லவருமாகிய
 திருமாலின், மருகோனே-திருமருகரே! ஆரணங்கள் தானை நாட-
 வேதங்கள் திருவடியைத் துதிக்க, வாரணம் மேவும்-சேவற்கொடியைத்
 திருக்கரத்தில் ஏந்தும், ஆதியான-ஆதிபரம்பொருளாகியும், செந்தில்
 வாழ்வு அது ஆன-திருச்செந்தூரில் வாழ்கின்றவரும் ஆகிய, பெருமாளே-
 பெருமையின் மிக்கவரே! நாலும் ஐந்து வாசல்கீறு - ஒன்பது வாயில்களைப்
 பிளந்து வைத்த, தூறு உடம்பு - அவதூறுக்கு இடமான இவ்வுடம்பு, கால்
 கையாகி-கால்களும் கரங்களுங்கொண்டு, நாரி என்பில் ஆகும் ஆகம்-
 நாணி போன்ற நரம்பு எலும்பு இவைகளால் ஆகிய சரீரம்; அதனுடே-
 அந்த உடம்பினுள், நாதம் ஒன்ற-ஒலி இந்திரியம் பொருந்த, ஆதிவாயில்-
 தொழில்களுக்கு மூலமாகிய ஐம்பொறிகளினால், நாடகங்களான ஆடி-பல
 வகையான கூத்துக்களையாடி, நாடு அறிந்திடாமல் ஏக-இவ்வாறு உயிர்
 போயிற்று என்று உலகம் அறியாவகையின் செல்ல, வளராமுன்-இவ்வுடம்பு
 வளர்வதற்கு முன், நூல் அநந்த கோடிதேடி-கருவி நூல்களை பலகோடி
 தேடிப் படித்து, மால்மிருந்து-மயக்கத்தையடைந்து, பாருளோரை-உலகில்
 உள்ள செல்வரை, நூறு செஞ்சொல் கூறி-நூற்றுக்கணக்கான செவ்வையான
 சொற்களால் துதித்துப்பாடி, மாறி-புத்திதடுமாறி, வினை தீமை-அதனால்
 தீமை விளைந்து, நோய் கலந்த வாழ்வு உறாமல்-பலவகையான
 பிணிகளுடன் சேர்ந்து துன்ப வாழ்வை அடையாமல், நீ கலந்து-தேவரீர்

அடியேனுடைய அறிவில் கலந்து, உள்ஆகு ஞானநூல் அடங்க ஓத - உள்ளுக்குள் பொருந்தும் ஞான சாத்திரங்கள் முழுவதும் ஒதியுணரும், வாழ்வு தருவாயே-பேரின்ப வாழ்வைத் தந்து அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

பாலராகிய மார்க்கண்டேயருடைய உயிரை வருத்த வேண்டும் என்று இயமன் வந்து பாசக்கயிற்றை வீசும் சமயம் வெளிப்பட்டு, “அஞ்சேல் அஞ்சேல்” என்று அருள் புரிந்த ஆதி முதல்வரும், மன்மதன் ஐந்து கணைகளுடன் வெந்து அழிய நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்த மோன தேசிகரும், திருநீல கண்டரும் ஆகிய சிவமூர்த்தியுடன், வேதமுதலாகிய பிரண வத்தின் பொருளைப் பேசியவரே! ஆலகாலவிடந் தோன்றிய திருப்பாற் கடலில் பள்ளி கொண்டிருந்து, கஜேந்திரன் ஆதி மூலம் என்று அழைக்க, அதன் அச்சத்தைத் தீர்த்த சக்கராயுத பாணியும், ஆயர்குலக் கொழுந்தும், மாயா விநோதருமாகிய நாராயண மூர்த்தியின் திருமருகரே! வேதங்கள் திருவடியை துதிக்க, சேவற்கொடியைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தி, திருச்செந்தூரில் வாழுகின்ற அநாதி மூலமாகிய பெருமையின் மிக்கவரே! ஒன்பது வாசல்களைப் பிளந்துவைத்த பழிப்புக்கிடமாகிய இவ்வுடம்பு கால் கைகளைக் கொண்டு, நரம்பு எலும்புகளால் ஆகும் சரீரம். இவ்வுடம்புக்குள் நாதம்பொருந்தி, தொழில் களுக்கு மூலமாகிய மெய், வாய், கண், நாசி, செவியென்ற ஐம்பொறிகளினால் பலப்பல கூத்துக்களையாடி, உயிர் எப்படி போயிற்று என்று உலகம் அறியாத வகையில் இவ்வுடம்பு வீணில் வளர்ச்சியடையா முன்னும், பலகோடி நூல்களைப் படித்து மயக்கமுற்று செல்வர்களை நூற்றுக்கணக்கான செம்மையான சொற்களைக்கொண்டு துதித்துப்பாடி, புத்தி தடுமாறி, அதனால் தீமையுற்று, நோய்களுடன் கூடிய வாழ்வையடையா முன்னம், தேவரீர் என் உணர்வில் கலந்து, ஞானசாத்திரங்கள் யாவும் ஒதி உணரும் பேரின்ப வாழ்வைத் தந்து அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

நாலுமைந்து வாசல் கீறு :-

ஒன்பது வாசல்களோடு கூடியது இந்த உடம்பு.

“நவ தொளையுடைய குரம்பை”

- (நிணமொடு) திருப்புகழ்.

தூறுடம்பு :-

தூறு-அவதூறு; பழி ஆன்றோர்கள் பழிப்பதற்கு இடமான சரீரம்.

நாறுமுடலை நரிப்பொதி சோற்றினை நான் தினமும்
சோறுங் கறியும் நிரம்பிய பாண்டத்தைத் தோகையர்தம்
கூறும் மலமும் இரத்தமுஞ் சோரும் குழியில் விழா
தேறும் படி அருள்வாய் இறைவா கச்சி யேகம்பனே.

ஊற்றைச் சரீரத்தை ஆபாசக் கொட்டிலை ஊன் பொதிந்த
பீற்றல் துருத்தியைச் சோறிடுந் தோற்பையைப் பேசிய
காற்றில் பொதிந்த நிலையற்ற பாண்டத்தைக் காதல் செய்தே
ஏற்றுத் திரிந்து விட்டேன் இறைவா கச்சி யேகம்பனே.

- பட்டினத்தடிகள்.

நாரி என்பிலாகும் ஆகம் :-

நாரி-நாண், நரம்பாலாகியது. நாரி-நார் போன்ற நரம்பு.
இனி, நாரி-பெண், பெண்பாலாகிய தாயாருடைய உடம்பி
லிருந்து உண்டாகிய உடம்பு எனினும் அமையும்.

இந்த உடம்பு தாய் தந்தையர்களால் உண்டாகியது.

நாடியும் நாளமும் நவில் இள எலும்பும்
வெள்ளை நீரும் வெள்ளிய பற்களும்
தலைமயிர் நகமும் தந்தையின் கூறாம்.

சிறிய குடலும் சிவப்பு நீரும்
மருவிய கொழுப்பும் மன்னும் ஈரலும்
நுவல் நுரை ஈரலும் நோக்கு மிதயமும்
தசையும் நிணமும் தாயின் கூறாம்.

- உடல் நூல்.

நாதம் ஒன்ற :-

நாதம்-ஒலி. ஒலிக்கு வாயிலாக வாக்குகள் பொருந்த
அன்றியும் நாதம் - இந்திரியம் எனவும் பொருள்படும்.

ஆதிவாயில் :-

வாயில்-பொறி; தொழில்கள் நிகழ்வதற்கு முதன்மை
யான ஐம்பொறிகள்; கண், காது, மூக்கு, வாய், மெய்.

நாடகங்களான ஆடி :-

பலவகையான கூத்துக்களை இந்த உயிர் நடிக்கின்றது.

“கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத் தாண்டி”

நாடறிந்திடாமலேக வளராமுன் :-

இந்த உயிர் எவ்வாறு பிரிகின்றது என்று உலகம் அறியாத வகையில் இது பிரிகின்றது. அப்படி உயிர் பிரிவதற்கு ஏதுவான இவ்வுடம்பு வறிதே வளர்ந்து என்ன பயன்?

நூலநந்த கோடிதேடி... பாரு னோரை நூறு செஞ்சொல் கூறி:-

பலப்பல இலக்கண இலக்கியங்களைப் படித்து செல்வர்களைப் பலவாறு புகழ்ந்து பாடி, அக்காலத்துப் புலவர்கள் வீணில் கல்வியறிவைப் பாழ்படுத்தினர். கல்வியையும் இறை வனுக்கே உரியனவாக்குதல் வேண்டும்.

யாமோதிய கல்வியும் எம்மறிவும்
தாமேபெற வேலவர் தந்ததனால்
பூமேன் மயல்போயற மெய்ப் புணர்வீர்
நாமே னடவீர் நடவீர் இனியே.

-அநுபூதி (17)

நோய் கலந்த வாழ்வு :-

இந்த உடம்புடன் கூடி வாழும் வாழ்வு பல்வேறு நோய்களுக் கிடனாயது. சில்லாண்டும் பல்வியாதியும் உடைய இந்த உடம்புடன் கூடி வாழும்போதே, இனி இந்த உடம்பு வரா வகையைத் தேடிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்;

நீ கலந்து :-

இறைவன் உயிரில் கலந்து இருக்கின்றான். ஆனால் பாலில் படுநெய் போல் மறைந்துள்ளான். அப் பரம்பொருளை இடையறாத தியானத்தினால் உணர்வில் கலக்குமாறு புரிந்தவர்க்கு, தயிரில் நெய்போல் விளங்கத் தோன்றுவான்.

ஞான நூலடங்க ஓத வாழ்வு தருவாயே :-

ஞான சாத்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் ஓதுதல் வேண்டும். எதனை உணர்ந்தால் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்ததாக ஆகுமோ அதனை உணருதல் வேண்டும்.

ஞான நூல் என்பவை அறிவுநூல் எனப்படும்; அவையாவன; சிவஞானபோதம் முதலிய சாத்திரங்களாகும். சாத்திரங்கள் 14. தோத்திரங்கள் 12. திருமுறைகள், திருப்புகழ் முதலியவை. இவைகளை நாடோறும் ஒதி உய்வுபெறுதல் வேண்டும். “கற்பவை கற்க” என்பார் திருவள்ளுவர். “அறிவு நூல் கலாமுடர்” என்பார் வேறு திருப்புகழில்.

காலன் வந்தை பாலனாவி காய.....ஓலம் ஓலம் எனுமாதி :-

கடகம் என்ற இடத்தில் வாழ்ந்த குச்சக முனிவருடைய புதல்வர் கௌசிகர்; அவருடைய புதல்வர் மிருகண்டு முனிவர். அவருடைய புதல்வர் மார்க்கண்டேயர். இவருக்கு இறைவர் தந்தது பதினாறு ஆண்டு. ஆயுள் இறுதியில் இயமன் வந்து உயிரைப் பற்றும் பொருட்டு பாசக்கயிற்றை வீச, மார்க்கண்டேயர் ‘அபயம் அபயம்’ என்று இறைவரைத் தஞ்சம் புக, இறைவர் சிவலிங்கத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு, மறலியை யுதைத்து, என்றும் பதினாறாக இருக்குமாறு மார்க்கண்டேயருக்குத் திருவருள் புரிந்தனர். இதன் விளக்கத்தை திருப்புகழ் விரிவுரை முதல் தொகுதி 65 ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

காமனைந்து பாணமோடு வேமினென்று காணுமோனர் :-

கல்லாலின் புடையமர்ந்து, கண்ணுதற் கடவுள் சனகாதி நால்வருக்கும், எல்லாமாய் அல்லவுமாய், இருந்ததனை இருந்த படி இருந்து காட்டி மோனநிலையில் அமர்ந்தனர். அதனால் உலகில் உள்ள உயிர்கள் யாவும் இணைவிழைச்சு இன்றியும் உயிர்கள் உற்பத்தியின்றியும் வாளாகிடந்தன. அதனாலும், குமரோற்பத்தி குறித்தும், மாலயனாதி வானவர், இறைவருடைய மோன நிலையை மாற்றும் பொருட்டு மன்மதனை ஏவினார்கள். நெருப்பு மலையிடம் ஒரு சிறு ஈ சென்றதுபோல் பரஞ்சுடர் முன்னே மதனன் சென்று, கரும்பு வில்லை வளைத்து சுரும்புநாண் மாட்டி மலர்க்கணைகளைப் பொழிந்தான். தென்முகப் பரமாசிரியர் சிறிதே நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தனர். அதினின்றுந் தோன்றிய சிறு நெருப்புப் பொறியால் மதனன் சாம்பற்குவியலாக ஆனான். மாரனையெரித்த அக்கண்ணினின்றும் குமாரன் தோன்றினார். நிக்கிரகம் அநுக்கிரகம் இரண்டையும் அத்திருவிழியே புரிந்தது.

சிவபெருமானை வழிபடுவோருக்குக் காலபயமில்லை
என்பதும் ஒருதலை.

காலன் றனையுதைத்தான் காமன் றனையெரித்தான்
பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை-ஞாலமெச்சப்
பின்னே நடக்கவிட்டான் போருளை நாடாதார்க்
கென்னே நடக்கை யினி - தாயுமானார்.

பிறவிக்குக் காரணமான அவாவை உண்டுபண்ணுபவன்
மன்மதன். இறப்பை உண்டுபண்ணுபவன் மறலி. இந்த
இருவரையும் இறைவர் உதைத்தும் எரித்துந் தண்டித்தனர்.
ஆதலின் இறை வழிபாடு அன்புடன் புரிபவர்க்கு இறப்பு பிறப்பு
என்ற இடர் எய்தாது.

“மரணப்ரமாதம் நமக்கில்லையாம்” அலங்காரம் (21)

“நமனையஞ்சோம்” - அப்பர்.

என்ற திருவாக்குகளையெல்லாம் உன்னி உறுதி பெறுக.

ஆனையஞ்சல் தீரும்.....மருகோனே :-

ஆதிமூலம் என்று அழைத்த ஆனைக்கு அருள்சுரந்த
அரிமுகுந்தனுடைய மருகர் முருகர். இவர் அநாதிமூலம்.

கருத்துரை

சிவகுருவே! திருமால் மருகரே! செந்திலாண்டவரே,
இந்த உடம்புடன் கூடித் துன்புறாமல் ஞான வாழ்வை
அருள்வீர்.

38

நிதிக்குப் பிங்கலன் பதத்துக் கிந்திரன்	
நிறந்திற் கந்தனென்	றினைவோரை
நிலத்திற் றன்பெரும் பசிக்குத் தஞ்சமென்	
றரற்றித் துன்பநெஞ்	சினில்நாளும்
புதுச்சொற் சங்கமொன் றிசைத்துச் சங்கடம்	
புகட்டிக் கொண்டுடம்	பழிமாயும்
புலத்திற் சஞ்சலங் குலைத்திட் டுன்பதம்	
புணர்க்கைக் கன்புதந்	தருள்வாயே

மதித்துத் திண்புரஞ் சிரித்துக் கொன்றிடும்

மறத்திற் றந்தைமன்

நினிலாடி

மழுக்கைக் கொண்டசங் கராக்குச் சென்றுவண்

டமிழ்ச்சொற் சந்தமொன்

றருள்வோனே

குதித்துக் குன்றிடந் தலைத்துச் செம்பொனுங்

கொழித்துக் கொண்டசெந்

திலின்வாழ்வே

குறப்பொற் கொம்பைமுன் புனத்திற் செங்கரங்

குவித்துக் கும்பிடும்

பெருமானே

பதவுரை

மதித்து-மனத்தில் எண்ணி, திண்புரம்-வலிமை நிறைந்த முப்புரங்களை, சிரித்துக் கொன்றிடும்-புன்னகை புரிந்து எரித்துவிட்ட, மறத்தில் தந்தை-வீரமுள்ள பிதாவும், மன்றினில் ஆடி-அம்பலத்தில் ஆனந்த நடனம் புரிபவரும், மழு கை கொண்ட-மழுவைத் தமது திருக் கரத்தில் கொண்டவரும் ஆகிய, சங்கரற்குச் சென்று-சிவபெருமானுக்குக் குருவாகச் சென்று, வண் தமிழ் சொல்சந்தம் ஒன்று அருள்வோனே-வளமையான செந்தமிழ்ச் சொற்களால் வேதப் பொருளை உபதேசித்தவரே! குதித்து குன்று இடந்து அலைத்து-அலைகள் குதித்து குன்றுகளைத் தோண்டி அலைத்து, செம்பொனும் கொழித்து கொண்ட-சிவந்த பொன்னையும் (மணியையும்) கொழித்துத் தள்ளுகின்ற, செந்திலின் வாழ்வே-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ளவரே! குறப்பொன் கொம்பை-குறவர் குலத்தில் வளர்ந்த பொற் கொம்பு போன்ற வள்ளிநாயகியை, முன்-முற்காலத்தில், புனத்தில்-தினைக்கொல்லையிலே, செம் கரம்குவித்து கும்பிடும்-செம்மையான திருக் கரங்களைக் கூப்பிக் கும்பிட்ட, பெருமானே-தனிப்பெருந் தலைவரே! நிதிக்கு-செல்வத்துக்கு, பிங்கலன்-குபேரன் என்றும், பதத்துக்கு-நல்ல பதவிக்கு, இந்திரன்-தேவர் கோமான் என்றும், நிறத்தில்-பொன் போன்ற நிறத்துக்கு, கந்தன் என்று-கந்தப்பெருமான் என்றும் புகழ்ந்து கூறி, இனைவோரை-கொடுப்பதற்கு வருந்துகின்ற தனவந்தரிடம்போய், நிலத்தில்-இப்பூதலத்தில், தன் பெரும் பசிக்குத் தஞ்சம் என்று அரற்றி-எனது பெரிய பசியை மாற்றுதற்கு நீயே புகலிடம் என்று கூறி முறையிட்டு, துன்ப நெஞ்சினில்-துன்பங் குடிகொண்ட மனதினில், நாளும் புதுசொல் சங்கம் ஒன்று இசைத்து-புதிய சொற்களின் கூட்டத்தால் கவி ஒன்றைப் பாடி, சங்கடம் புகட்டிக் கொண்டு-சங்கடத்தில் மாட்டிக்கொண்டு, உடம்பு அழி மாயும்-சிறந்த இந்த உடம்பு அழியும்படி மாய்கின்ற, புலத்தில் சஞ்சலம் குலைத்திட்டு - புலன்களால்

வருகின்ற துன்பங்களைத் தொலைத்து, உன்பதம்புணர்க்கைக்கு-
தேவரீருடைய திருவடியைச் சேர்வதற்கு உரிய, அன்பு தந்து அருள்வாயே-
அன்பினை வழங்கி அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

திருவுளத்தில் சிந்தித்து வலிய முப்புரத்தைப் புன்னகை
யால் எரித்து அழித்த வீர மூர்த்தியாகிய தந்தையும், பொன்னம்
பலத்தில் ஆனந்த நடனம் புரிபவரும், மழுவைத் திருக்கரத்தில்
ஏந்தியவரும், சுகத்தைச் செய்பவரும் ஆகிய சிவபெருமானுக்குக்
குருவாகச் சென்று, வளமையான தமிழ்மொழியால் வேதத்தின்
உட்பொருளை உபதேசித்தவரே! அலைகள் குதித்துக் குன்று
களைத் தோண்டிலயலைத்து, முத்து மணியையும், செம்
பொன்னையுங் கொழிக்கின்ற திருச்செந்தூரில் வாழ்கின்றவரே!
குறவர் குலத்தில் வளர்ந்த பொற்கொம்பு போன்ற வள்ளிப்
பிராட்டியாரை முற்காலத்தில் சிவந்த திருக்கரங்களைக் கூப்பிக்
கும்பிட்ட தனிப்பெருந் தலைவரே! பொருள் கொடுக்க
வருந்துவோரிடம் போய், பொன்னுக்குக் குபேரன் என்றும்,
பதவியின் சிறப்புக்கு தேவேந்திரன் என்றும், அழகுக்கு முருகப்
பெருமான் என்றும் புகழ்ந்து கூறி, இப்பூதலத்தில் என் பெரும்
பசியை மாற்றப் புகலிடம் நீயே என்றும் முறையிட்டு, துன்பங்
கொண்ட மனதில் ஆய்ந்து புதிய புதிய சொற்களின் கூட்டத்
தால், ஒரு பாடலை அமைத்துச் சொல்லும் சங்கடத்தில்
கிடந்து, உடல் அழிகின்றவனாகி, புலன்களால் வரும் துன்பங்
களைத் தொலைத்துத் தேவரீருடைய திருவடியைச் சேர்வ
தற்கு வேண்டிய அன்பினை, அடியேனுக்குத் தந்து அருள்
புரிவீர்.

விரிவுரை

நிதிக்குப் பிங்கலன் :- பிங்கலன்-குபேரன்.

இந்தப் பாடலிலும், தனவந்தர்களைப் புகழ்ந்து பாடும்
செயலையே அடிகளார் மீட்டுங் கூறுகின்றார். அக்காலத்தில்
புலவர்கள் மாட்டு இந்தச் செயல் மிகுதியாக இருந்தது.
கொடாதவனைக் காமதேனு என்றும் கற்பகத் தரு என்றும்
கூறித் திரிந்தனர். தனவந்தனிடம் போய், “நீ செல்வத்தில்
குபேரனுக்குச் சமானம்” என்று கூறுவர்.

பதத்துக் கிந்திரன் :-

பதத்தில் சிறந்தது இந்திர பதம். பொன்னுலகம்; கற்பக நிழல்; காமதேனு; சிந்தாமணி; உச்சைஸ்ரவம்; ஐராவதம்; இந்திராணி, அரம்பை முதலிய அரமகளிர்; தேவாமிர்தம் முதலிய உயர்ந்த பொருள்களை நுகர்ந்து இன்புறுகின்ற பதவி. ஆனால், இதனை ஆன்றோர்கள் விரும்புவதில்லை.

“மேலையிந்திரன் அரசினைக் கனவிலும் வெஃகேன்!”

- கந்தபுராணம்

இந்திர லோகமானும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்.”

- பிரபந்தம்

எனவே, பதவி படைத்தவரை, ‘நீ இந்திரன்’ என்று புகழ்ந்துரைப்பர். “இந்திரராகிப் பார்மேல் இன்பமுற்றினிது மேவி” என்பது கந்தபுராணம்.

நிறத்தில் கந்தன் :-

“ஒளி அழகு முதலிய சிறப்பில் நீ முருகப் பெருமான்” என்று கூறுவர். தனக்குவமை இல்லாத தனிப் பெருந்தலைவனை உவமித்து, உலோபரைப் புகழ்வர். என்னே மதி?

இனைவோரை:- இனைதல்-வருந்துதல்;

இனைவோர்-வருந்துவோர். யாசகர் வந்துவிட்டால் “ஐயோ, இவன் வந்துவிட்டானே! என்ன செய்வது? எப்படித் தப்பித்துக் கொள்வது?” என்று மனவருத்தங் கொள்வர். உலோபத்தனத்தால் செல்வம் இருந்தும், மனம் வராமல் யாசகரைக் கடிந்து பேசுவர்; ஒளிந்து கொள்வர். இப்படிப் பல்வேறு நிலையடைவர் உலோபர்.

உலோப குணம் மனிதனுடைய நல்ல குணங்கள் எல்லா வற்றையும் மறைத்துவிடும். தீய குணங்களை எல்லாம் ஒருங்கே மறைக்கும் தரும குணம். தாடகை தன் வனத்தின் வளமை களையெல்லாம் ஒரே நாளில் மரம் செடி கொடி முதலிய அனைத்தையும் பொடி செய்து அடியுடன் அழித்துவிட்டாள். கம்ப நாடர் கூறுகின்றார்.

“உளப்படும் பிணிப்புறா உலோபம் ஒன்றுமே

அளப்படும் குணங்களை அழிக்குமாறு போல்

கிளப்பரும் கொடுமைய வரக்கி கேடிலா
வளப்பரும் மருதவைப் பழித்து மாற்றினாள்”

நிலத்தில் தன்பெரும் பசிக்குத்
தஞ்சமென்.....நெஞ்சினில் :-

மேலும் அப் பொருளாரைப் புலவர், “ஏ! தரும குண
சீலரே! எனக்குப் பெரும் பசி. இப்பசியை மாற்ற நீயே தஞ்சம்”
(புகலிடம்) என்று வாய்விட்டு முறையிடுவர். அப்படி முறை
யிட்டும் அவர் உதவி செய்யாமையால் நெஞ்சில் துன்பமுற்றுத்
தவிப்பர்.

புதுச்சொற் சங்கமென் நிசைத்து :-

புதிய புதிய அழகிய சொற்களை ஒன்று கூட்டி சதுரப்
பாடாகக் கவி பாடுவது.

சங்கடம் புகட்டிக் கொண்டுடம் பழிமாயும் :-

இதனால் துன்பமெய்தி, திரிந்து திரிந்து, உடல் தேய்ந்து
மாய்ந்து ஒழிவர்.

ஒரு சமயம், இரட்டைப் புலவர்கள் மலையும் காடுமாக
நடந்து வெயில், மழை, காற்று, பனி முதலிய இடர்களைத் தாங்கி
அலைந்தபோது, ஒருவர் கூறினார். “இவ்வாறு நாம் குன்றும்
வனமும் குறுகி நடந்து திரிகின்ற இவ் விடர்ப்பாடு விலகாதோ?”
மற்றொருவர் கூறுகின்றார். “இந்த இடர் என்றும் நம்மை
விட்டு அகலாது. ஏன் எனில்? ஒரு அணுவளவுந் தராதவனைக்
காமதேனு என்றும், சங்க நிதி என்றும் புகழ்ந்து பொய்யுரை
புகல்கின்றோம்; அப் பொய்யே நம்மை வாட்டுகின்றது” என்றார்.

குன்றும் வனமுங் குறுகி வழிநடந்து
சென்று திரிவதென்றுந் தீராதோ-ஒன்றுங்
கொடாதவனைச் சங்கென்றுங் கோவென்றும் சொன்னால்
இடாதோ அதுவே இது.

புலத்தில் சஞ்சலம் :-

சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற ஐம்புலன்களால்
துன்பம் விளைகின்றது.

“ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை”

-சிவஞானபோதம்

“ஐம்புல மகற்றி வளர் அந்தி பகல் அற்ற நினைவு
அருள்வாயே” - (ஐங்கரனை) திருப்புகழ்.

ஐம்புலன்கள் நம்மைப் படுத்தும் பாடு கொஞ்சமல்ல.

ஓரவொட்டார் ஒன்றை யுன்னவொட்டார் மலரிட்டு னதாள்
சேரவொட்டார் ஐவர் செய்வ தென்யான்? சென்று தேவருய்ய
சோர நிட்டுரனைச் சூரனைக் காருடல் சோரி கக்கக்
கூரகட் டாரியிட் டோரிமைப் போதினில் கொன்றவனே.

- கந்தரலங்காரம்.

சுவை ஒளி ஊறோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே உலகு. - திருக்குறள்.

ஆதலால், ஞானமென்ற அங்குசத்தால், ஐம்புலன்களாகிய
மதயானைகளை அடக்குவார் துன்புறாது, இன்புறுவர்.

உன் பதம் புணர்க்கைக் கன்புதந் தருள்வாயே :-

இறைவனுடைய பாதம் இன்பமயமானது. அதனை
அடைந்தால் அல்லது ஆன்மாவுக்கு ஆறுதல் இல்லை.

தனக்குவமை யில்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது.

- திருக்குறள்.

அத் திருவடியைச் சேரும் நெறி அன்பு நெறியேயாகும்.
அன்புடையவர்களாக ஆகவேண்டும்.

மதித்து :- மதித்தல்-நினைத்தல்,

முப்புராதிகள் அமரரை அல்லல் படுத்தினர். மாலயனாதி
வானவர்கள் சிவபெருமானிடம் வந்து முறையிட்டார்கள்.
திரிபுராதிகள் சிவ பக்தியுடையவர்கள். ஆதலின், சிவபெருமான்
அவர்களை அழிக்க இணங்கவில்லை.

அப்போது நாரதரைச் சீடராக்கிக் கொண்டு, திருமால்
புத்தாவதாரங்கொண்டு, திரிபுராதிகளின் நகரில், வீதிவீதியாகச்
சென்று ‘கடவுள் பற்று வேண்டா’ என்று பிரசாரம் புரிந்தனர்.
அதனால் தலைவர்களாகிய கமலாட்சன், தாரகாட்சன்,
வித்யுன்மாலி என்ற மூவரைத் தவிர ஏனையோர் யாவரும்
சிவபக்தி குலைந்து உறுதியிழந்தனர்.

பின்னர் தேவர்கள் சிவபெருமானிடஞ்சென்று முறையிட்டனர். அன்றியும் சிவபிரானுடைய ஆற்றலை அறியாது அவர் போருக்குப் புறப்படும் பொருட்டுத் தேரில் அம்பு முதலியவற்றை ஆயத்தஞ்செய்து தந்தார்கள். திருமால் அம்பு; பிரமன் தேர்ப்பாகன்; வாயு அம்பின் குதை; அக்கினி அம்பின் வாய்; தேவர்கள் தேர்ப்பதுமைகள்; சந்திர சூரியர் தேர்ச் சக்கரங்கள். ஒவ்வொரு தேவரும் நாம் துணை செய்வதனால் தான் திரிபுரவதம் நடைபெறப் போகின்றது என்று கருதிச் செருக்குற்றனர்.

இதனைச் சிவபெருமான் மதித்தனர். இந்த இடத்தைக் குறிக்கின்றது மேலேயுள்ள “மதித்து” என்ற சொல். சிவமூர்த்தி “நமக்குத் தேரும் வில்லும் அம்பும் வேண்டுமோ?” எனக் கருதிச் சிறிது சிரித்தனர். சிவபக்தி மாறாத அந்த மூன்று தலைவர்கள் நீங்க ஏனையவருடன் திரிபுரம் சாம்பராயிற்று.

மழுக்கை கொண்ட சங்கரன் :-

இறைவன் ஒரு திருக்கரத்தில் மானும், ஒரு திருக்கரத்தில் மழுவும் ஏந்திக் கொண்டிருக்கின்றனன். சம்-சுகம்; கரன்-செய்கின்றனன். சுகத்தை ஆன்மாக்களுக்குச் செய்கின்றனன் சங்கரன்.

வண்டமிழ்ச்சொற் சந்தமொன் றருள்வோனே :-

வண்-வளமை. சந்தம்-வேதம். வளமையான தமிழ்ச் சொற்களால் வேதத்தின் முதலெழுத்தாகிய பிரணவத்தின் உட் பொருளை முருகன் சிவபிரானுக்கு உபதேசித்ததனர்.

“கொன்றைச் சடையர்க் கொன்றைத் தெரியக்
கொஞ்சித் தமிழைப் பகர்வோனே”

- (அம்பொத்தவிழி) திருப்புகழ்.

குதித்துக் குன்றிடந் தலைத்துச் செம்பொனும் கொழித்துக் கொண்ட செந்திலின் வாழ்வே :-

திருச்செந்தூர் கடற்கரையில் உள்ள திருத்தலம். கடல் அலைகள் ஒழியாது அருகில் உள்ள குன்றுகளின் அடியில் வந்து மோதி அதனைத் தொளைக்கின்றன. சங்கும் முத்தும் பொன்னும் கொழிக்கின்றன.

கடலில், பொன், மணி முதலியன அடங்கியிருக்கின்றன. அதனால் சமுத்திரம் ரத்னாகரம் எனப்படும்.

கருத்துரை

சிவகுருவே! செந்தில்நாயகரே! வள்ளிமணவாளனே! மனிதரைப் பாடாது உமது பாதத்தில் அன்பினை வைக்கும்படியருளுவீர்.

39

நிலையாப் பொருளை உடலாக் கருதி	
நெடுநாட் பொழுது	மவமேபோய்
நிறைபோய்ச் செவிடு குருடாய்ப் பிணிகள்	
நிறைவாய்ப் பொறிகள்	தடுமாறி
மலநீர்ச் சயன மிசையால் பெருகி	
மடிவேற் குரிய	நெறியாக
மறைபோற் றரிய ஒளியாய்ப் பரவு	
மலர்தாட் கமல	மருள்வாயே
கொலைகாட் டவுணர் கெடமாச் சலதி	
குளமாய்ச் சுவற	முதகுதம்
குறிபோய்ப் பிளவு படமேற் கதுவு	
கொதிவேற் படையை	விடுவோனே
அலைவாய்க் கரையின் மகிழ்சீர்க் குமர	
அழியாப் புநித	வடிவாகும்
அரனார்க் கதித பொருள்காட் டதிப	
அடியார்க் கெளிய	பெருமாளே.

பதவுரை

கொலை காட்டு அவுணர் கெட-கொலையே புரிகின்ற அசுரர்கள் அழியவும், மா சலதி குளமாய் சுவற-பெருங்கடல் குளம்போல் வற்றிப் போகவும், முதுகுதம் குறிபோய் பிளவுபட-முதிர்ந்த மாமரமானது குறியின்படி பட்டு பிளந்து அழியவும், மேல்கதுவு கொதி வேல்படையை விடுவோனே-மேலே பற்றும்படியாக எரிவீசும் வேலாயுதத்தை விடுத்தவரே! அலைவாய் கரையின் மகிழ்-கடல் அலைக்கரையில் (திருச்செந்தூரில்) மகிழ்ச்சியுடன் வீற்றிருக்கின்ற, சீர் குமர-சிறப்பு வாய்ந்த

குமாரக் கடவுளே! அழியாத புதித வடிவு ஆகும் அரணார்க்கு-அழியாத பரிசுத்த வடிவுடைய சிவபெருமானுக்கு, அதித பொருள்காட்டு அதிப-எல்லாங் கடந்த பொருளை விளக்கிக் காட்டி உபதேசித்த தலைவரே! அடியார்க்கு எளிய பெருமானே-அடியவர்க்கு எளியவராய் இருந்து அருள்புரியும் பெருமையின் மிகுந்தவரே! நிலையப் பொருளை உடலாக் கருதி-நிலையில்லாத பொருள்களைப் பொன்போல் நினைத்து, நெடுநாள் பொழுதும்-அந்த அழிகின்ற பொருளை ஈட்டும் பொருட்டு நெடுங் காலமாகவும், அவமேபோய்-வீணாகக் காலத்தைத் தொலைத்து, நிறைபோய்-மனத்தின்மை நீங்கி, செவிடு குருடாய்-செவிடாகியும், குருடாகியும், பிணிகள் நிறைவாய்-நோய்கள் நிறைந்தும், பொறிகள் தடுமாறி-ஐம்பொறிகளும் தடுமாற்றத்தை அடைந்தும், மல நீர் சயன மிசையாய் பெருகி-மலமும் நீரும் படுக்கை மீதிலேயே பெருகி, மடிவேற்கு-இறந்துபடுகின்ற அடியேனுக்கு, உரிய நெறியாக-உரிய முத்தி நெறியாக, மறைபோற்ற அரிய-வேதங்களால் போற்றுதற்கு அரிதான, ஒளியாய் பரவு-ஞான ஒளிவீசி விரிந்துள்ள, மலர்தாள் கமலம் அருள்வாயே-உலகத்தை மலர்தலைப் புரியும் உமது திருவடியை அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

கொலையே புரிகின்ற அவுணர்ர்கள் அழியவும், பெரிய சமுத்திரம் குளம்போல் வற்றிவிடவும், முதிர்ந்த மாமரமானது குறிதவறாது பிளந்து போகவும், கொதிக்கின்ற வேலாயுதத்தை விடுத்தவரே! கடற்கரையில் மகிழ்ச்சியுடன் எழுந்தருளியிருக்கம் சிறந்த குமாரக் கடவுளே! அழிவில்லாத பரிசுத்தமான வடிவுடைய சிவபெருமானுக்கு உயர்ந்த பிரணவ மந்திரப் பொருளை உபதேசித்த தலைவரே! அடியவர்க் கெளியவரே! பெருமிதம் உடையவரே! நிலையில்லாத பொருள்களைப் பொன்போல் கருதி, நெடுங்காலமாக வீண்காலம் போக்கி, மனத்தில் நிறைவும் அற்று, செவிடாகியும், குருடாகியும், நோய்கள் பல நிறைந்தும், ஐம்பொறிகள் தடுமாற்றத்தை யடைந்தும், படுக்கைமீது மலமும் நீரும் பெருகி மாள்கின்ற அடியேனுக்கு, முத்திநெறி உரியதாகுமாறு, வேதங்கள் போற்றுதற்கு அரிய, எங்கும் ஒளிமயமாய் விரிந்துள்ள, உலகத்தை மலர் தலைப் புரியும் தாமரை போன்ற திருவடிகளை அருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

நிலையாப் பொருளை உடலாக் கருதி :-

நில்லாது அழிகின்ற பொருளை நிலையானது என்று அறிகின்ற அறிவே மிகவும் தாழ்மையானது.

நில்லா தவற்றை நிலையின என்றுணரும்
புல்லறி வான்மை கடை.

- திருக்குறள்

உடல்-பொன், அழிகின்ற அற்பமான பொருள்களை யெல்லாம் பொன்னே போல் உயர்வாகக் கருதி மாந்தர் மலைந்து மயங்கித் திரிகின்றனர்.

அரச செல்வமெல்லாம், ஓடுகின்ற நீரில் எழுதிய எழுத் துக்கு நிகராகும்.

“தேரில் கரியில் பரியில் திரிபவர் செல்வ மெல்லாம்
நீரில் பொறியென் றறியாத பாவி நெடுநெஞ்சமே”

- அலங்காரம். (49)

நெடுநாட் பொழுது மவமே போய் :

ஆன்ம யீடேற்றத்துக்கு உரிய வழி யாது என்று அறிந்து அதன்படி நின்று உய்யாமல், இறைவன் தந்த விலைமதிக்க முடியாத வாழ்நாளை அவமே கழித்து மடிகின்றனர் பலர்.

நிறைபோய் :-

மனத்தில் உள்ள திட்பம் கழிந்து மனவலிமையின்றி நின்றல்.

செவிடு குருடாய் :

வயது முதிர்வதால் செவி கேட்குஞ் செயல் அற்றும், கண் காணும் ஆற்றலற்றும் பெருந்துன்பம் எய்தும். அந்நிலை வருமுன் நன்னிலை பெறவேணும்.

பிணிகள் நிறைவாய் :

அப்பொழுது பல்வேறு நோய்கள் வந்து உறவாடும். ஒரு நோய்க்கு மருந்து கொடுத்துத் தணித்தால், மற்றொரு நோய் தலை நீட்டும். “பல நோயும் நிலுவை கொண்டது” என்கின்றார் பிறிதொரு திருப்புகழில்.

பொறிகள் தடுமாறி :

மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்ற ஐம்பொறிகளும் தமது நிலையினின்றும் தடுமாற்றத்தை யடையும்.

“புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிந்திட்டு” என்பது திருஞானசம்பந்தர் திருவாக்கு.

மடிவேற்குரிய நெறியாக :

“சலமங்களின் நாற்ற மிகுந்து, வீணை அழிகின்ற அடியேனுக்கு, முத்தி நெறி உரிமையாக அருள்புரிவீர்” என்று அடிகளார் முருகனை வேண்டுகின்றார்.

மறை போற்றரிய ஒளியாய்ப் பரவு :-

இறைவனுடைய திருவடியின் பெருமையை வேதங்களாலும் போற்றுதற்கு ஒண்ணாது.

“ஆரணங்கள் ஆகமங்கள் புகழ்தாளும்”

- (தோலெலும்பு) திருப்புகழ்.

திருவடியின் ஒளி நூறுகோடி சூரியப் பிரகாசம் போன்றது.

உததியிடை கடவு மரகத வருண குலதுரக
உபலளித கனகரத சதகோடி சூரியர்கள்
உதயமென”

- சீர்பாத வகுப்பு.

மலர் தாட் கமலம் :

மலர் தாள் என்பதற்கு மலரைப் போன்ற தாள் என்று பொருள் செய்தல் பொருந்தாது. ஏன்? மலர் போன்ற தாள் என்பது உவமைத் தொகையாகும். அங்ஙனமானால் வல்லின மெய் சேர்ந்து ‘மலர்த்தாள்’ என்று வரவேண்டும். ஆதலின் உலகத்தை மலர்விக்கும் பாதம் எனப் பொருள் செய்யப் பெற்றது. ‘மலர் சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்’ என்ற சேக்கிழார் திருவாக்கினாலும் அறிக.

“போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்”

- திருவாசகம்.

சூதம் :-

சூதம்-மாமரம். சூரபன்மன் இறுதியில் உறுதியிழந்து, கடல் நடுவில் இரும்பு மயமான மாமரமாகித் தலைகீழாக நின்றான். முருகனுடைய வேற்படை அம்மாமரத்தைப் பிளந்தழித்தது.

“கவிழ் இணர்

மாமுதல் தடிந்த மறுவில் கொற்றத்து

எய்யா நல்இசைச் செவ்வேல் சேஎய்” - திருமுருகாற்றுப்படை

அலைவாய்க் கரையில் மகிழ்சீர்க் குமர :-

அலைவாய் என்பது திருச்செந்தூர். இது திருச்சீரலைவாய் எனப்பெறும் அருமை பெருமை நிறைந்த திருத்தலம். இயற்கை வளம் செறிந்தது. சகல கவலைகளையும் தீர்க்க வல்லது. ஒரு காலத்தில் இத்தலத்தில் சங்கப் புலவர்கள் இருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தார்கள். புலவர்கட்கு உறைவிடமான செந்தமிழ்ப்பதி செந்திலம்பதி.

“செஞ்சொற்புலவர்கள் சங்கத் தமிழ்தெரி

செந்திற் பதிநகர் உறைவோனே” (வஞ்சத்து) திருப்புகழ்

அழியாப் புதித வடிவாகும் அரணர் :

சிவபெருமானுடைய திருவுருவம் திருவருளேயாகும். அது தூயவடிவம். ஏனோர்க்குள்ளது மாயவடிவம். இறைவனுடைய அருள் வடிவம் என்றும் அழியாதது.

அதித பொருள் காட்டதிப :

முருகவேள் முக்கட் பெருமானுக்கு மொழிந்த பொருளே எல்லா வேதாகமங்களுக்கும் மேலானது. கந்தக் கடவுள் எல்லாத் தேவர்கட்கும், மூவர்கட்கும் தலைவர்.

“அகரமுமாகி அதிபனுமாகி அதிகமுமாகி அகமாகி”

- திருப்புகழ்.

கருத்துரை

சூரனைத் தடிந்த வீரமூர்த்தியே! சிவமூர்த்திக்கு உப தேசித்த தவமூர்த்தியே! செந்திலம்பதியுறை செவ்வேளே! உமது திருவடியைத் தந்தருள்வீர்.

40

பஞ்ச பாதக முறுபிறை யெயிறெரி குஞ்சி கூர்விட மதர்விழி பிலவக பங்க வாண்முக முடுகிய நெடுகிய	திரிகுலம்
பந்த பாசமு மருவிய கரதல மிஞ்சி நீடிய கருமுகி லுருவொடு பண்பி லாதொரு பகடது முதுகினில்	யமராஜன்
அஞ்ச வேவரு மவதர மதிலொரு தஞ்ச மாகியெ வழிவழி யருள்பெறும் அன்பி னாலுன தடிபுக ழடிமையெ	னெதிரேநீ
அண்ட கோளகை வெடிபட இடிபட எண்டி சாமுக மடமட நடமிடும் அந்த மோகர மயிலினி லியலுடன்	வரவேணும்
மஞ்ச போல்வள ரளகமு மிளகிய ரஞ்சி தாம்ருத வசனமு நிலவென வந்து தூயவெண் முறுவலு மிருகுழை	யளவோடும்
மன்றல் வாரிச நயனமு மழகிய குன்ற வாணர்த மடமகள் தடமுலை மந்த ராசல மிசைதுயி லழகிய	மணவாளா
செஞ்சொல் மாதிரை வடதிரை குடதிரை விஞ்சுகீழ்திரை சகலமு மிகல்செய்து திங்கள் வேணியர் பலதளி தொழுதுயர்	மகமேரு
செண்டு மோதின ரரசரு ளதிபதி தொண்ட ராதியும் வழிவழி நெறிபெறு செந்தில் மாநக ரினிதுறை யமரர்கள்	பெருமாளே.

பதவுரை

மஞ்சபோல்வளர்-மேகத்தைப்போல் கரியநிறத்துடன் வளர்ந்துள்ள, அளகமும்-கூந்தலும், இளகிய-(கேட்டவுடனே) மனதை இளகச் செய்யும் மேன்மையானதும், ரஞ்சித-இனிமையுடையதும், அம்ருத-அமிர்த்தத்தையொத்ததுமாகிய, வசனமும்-இன்மொழியும், நிலவு என வந்த-சந்திரனது ஒளியைப்போல் விளங்கியதும், தூய வெண்-பரிசுத்தம்

பொருந்தியதும் வெண்ணிறத்தோடு அழகுசெய்வதுமாகிய, முறுவலும்-இளநகையும், இருகுழை அளவு ஓடும்-(காதுகளில் அணிந்துள்ள) இரண்டு தோடுகள் வரை நீண்டுள்ளதும், மன்றல் வாரிச-வாசனைதங்கிய தாமரை மலரையொத்ததுமாகிய, நயனமும்-கண்களும், அழகிய-(மேற்கூறிய அவயவங்கள் முழுவதும்) அழகுடைய, குன்றவாணர் தம்-குன்றுகளில் வாழும் வேடர்களது, மடமகள்-மடமைத்தன்மைபொருந்தியகுமாரியாகிய வள்ளி நாபகியாரது, தடமுலை-பெருத்த தனங்களாகிய, மந்தர அசல மிசை-மந்தரகிரிகளின் மீது, துயில்-நித்திரை செய்கின்ற, அழகிய-கட்டழகிற் சிறந்த, மணவாளா-நாயகரே! செஞ்சொல் மாதிரை-செம்மையுடைய தமிழ் மொழியாற் சிறந்து விளங்கும் தென்திசை, வடதிசை-வடதிசை, குடதிசை-மேல்திசை, விஞ்சு கீழ்திசை-பெருமை மிகுந்த கீழ்திசை, சகலமும் இகல்செய்து (அக்கினி, நிருதி, வாயு, ஈசானன், மேல், கீழ் என்னும்) ஏனைய திசைகளிலும் போர்புரிந்து (வெற்றி புனைந்து), திங்கள் வேணியர் - சந்திரனைச் சூடிய சடைமுடியராகிய சிவபெருமானது, பல் தனி தொழுது - ஆலயம் பலவுஞ் சென்று வழிபாடு செய்து, உயர் மகமேரு-உயர்ந்துள்ள மகா மேருகிரியை, செண்டு மோதின-செண்டால் எறிந்த, அரசருள் அதிபதி-அரசர்களுக்கெல்லாந் தலைவரே! தொண்டர் ஆதியும்-அடியார் முதலானவர்களும், வழிவழி நெறிபெறு-வழிவழியாக என்று வழியா இன்ப நெறியைப் பெறும்படியான, செந்தில் மாநகர்-பெருமை பொருந்திய செந்திலம்பதியில், இனிது உறை-இனிமையாக வாழுகின்ற, அமரர்கள் பெருமானே-தேவர்களுக்குத் தலைவராக விளங்கும் பெருமை யுடையவரே! பஞ்ச பாதக-கொலை களவு கள் காமம் சூது என்னும் ஐந்து பாதகங்களையும், உறு-தாக்கும் (இயமன்), பிறை எயிறு - பிறைத் திங்களை யொத்த பற்களும், எரி:குஞ்சி-கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கினிபோன்ற சிவந்த மயிரும், கூர் விட மதர் விழி-கூர்மையானதும் விடத்தைப்போல் வெப்பத்தைச் செய்வதும் செருக்குள்ளதுமான கண்களும், பிலவக-குரங்கு போன்ற, பங்கவாள்முக-பங்கமுடைய ஒளிவீசும் முகமும், முடுகிய நெடுகிய திரிகுலம்-வல்லபத்துடன் நீண்டுள்ள திரிகுலமும், பந்த பாசமும்-கட்டும்படியான பாசக்கயிறும், மருவிய கரதல-பொருந்தியுள்ள கைகளும், மிஞ்சி நீடிய-வலிமிகுந்து நீண்டுள்ளதும், கருமுகில் உருவொடு-கரியமேகத்தை ஒத்ததுமாகிய பெரிய ரூபத்துடன், பண்பு இலாது-குணமில்லாத ஒரு பகடு அதுமுதுகினில்-ஓர் எருமைக்கிடா வாகனத்தின் டிடரிமேல், யமராஜன்-இயமன், அஞ்சவேவரும் அவதரமதில்-அடியேன் பயப்படுமாறு கோர ரூபத்துடன் வருகிற சமயத்தில், ஒரு தஞ்சம் ஆகியெ-ஓப்பற்ற துணையாகி, வழிவழி அருள்பெரும்-வழிவழியாக அருள் பெறுகின்ற, அன்பினால்-பக்தியினால், உனது அடிபுகழ்-தேவரீரது திருவடிகளைப் புகழ்ந்து துதிக்கும், அடிமை என்-அடிமையாகிய

நாயேனது, எதிரே-எதிராக, அண்ட கோளகை-வட்ட வடிவான அண்டகடாகங்களெல்லாம், வெடிபட-அதிர்ச்சியால் பிளந்துபோகவும், எண்திசாமுகம் இடிபட-எட்டுத் திக்குகளும் இடிந்து தூள்படவும், மட மட நடமிடும்-மடமட என்னும் ஒலியுண்டாகுமாறு நடனம் புரியும், அந்த மோகர-அந்த உக்கிரமான, மயிலினில்-மயில் வாகனத்தின் மீதுர்ந்து, இயலுடன் நீ வரவேணும்-அருட்குணத்துடன் தேவரீர் வந்து அருள்புரிய வேண்டும்.

பொழிப்புரை

காருண்ட மேகம்போல் கரியநிறத்துடன் வளர்ந்த கூந்தலும், மெல்லிய தன்மையும் இனிமையும் உடையதும் அமிர்தத்தை யொத்ததுமாகிய இனிய மொழியும், சந்திர ஒளி போல் குளிர்ச்சியும் பரிசுத்தமும் பொருந்தியதும் வெண்ணிற முடையதுமாகிய இள நகையும், இரு காதுகளிலுமணிந்துள்ள தோடுகள் வரை நீண்டுள்ளதும் வாசனை பொருந்திய தாமரை மலரை நிகர்த்ததுமாகிய விழிகளும், அழகிற்சிறந்து விளங்கும் வேடர் மகளாகிய வள்ளிநாயகியாரது மந்தர மலைபோல் பருத்துள்ள தனங்களின்மேல் துயில்புரியும் அழகிய மணவாளரே! கனத்த செந்தமிழ் மொழியால் சிறப்புறும் தென்திசை வடதிசை மேல்திசை பெருமைமிகுந்த கீழ்த்திசை முதலிய எல்லாத்திசைகளிலும் போர்செய்து வெற்றியடைந்து, சந்திரசேகர ராகிய சிவபெருமானது திருவாலயங்கள் தோறும் வழிபாடு செய்து, உயர்ந்த மகாமேருகிரியைச் செண்டாலெறிந்த அரசர்க்கரசரே! தொண்டர் முதலியோர்களும் வழிவழியாக இன்ப நெறியைப் பெறும் புனிதக் க்ஷேத்திரமாக விளங்கும் திருச்செந்தூரில் இனிமையாக வாழும் அமரர் போற்றும் பெருமையுடைய வரே! பஞ்ச பாதகங்களைத் தாக்கியழிக்கும் கூற்றுவன் பிறைச் சந்திரனை யொத்த வக்கிர தந்தங்களுடனும், அக்கினிபோற் சிவந்து விரித்த தலைமயிருடனும், கூர்மையான விடங்களைப் பொழியும் செருக்குடைய கண்களுடனும், குரங்கு போன்ற பங்கமுடைய ஒளிவீசும் முகமுடனும் வலிமிகுந்த நீண்ட திரிகுலத்தையும், கட்டுகின்ற பாசக்கயிற்றையுந் தாங்கிய கரதலங்களுடனும், மிக உயர்ந்து கருமேகம்போற் பயங்கரத்தைத் தருவதாகிய சரீரத்துடனும் (இத்தகைய கோர வடிவத்துடன்), குணமில்லாத எருமை வாகனத்தின்மேல் அடியேன் அஞ்சு மாறு வருகின்ற சமயத்தில், வழிவழியாக அருள்பெறும்

அன்பினால் தேவரீரது திருவடிகளைப் புகழும் அடிமையாகிய நாயேனது எதிராக, அண்டகடாகங்கள் அதிர்ச்சியால் பிளந்து போகவும், எட்டுத் திசைகளும் இடிபடவும், மடமட என்ற ஒலியுடன் நடம்புரியும் உக்கிரம் பொருந்திய அந்த மயில் வாகனத்தின் மீது தேவரீர் எழுந்தருளி வரவேண்டும்.

விரிவுரை

பஞ்சபாதக :-

கொலை, சூது, கள்ளுண்ணல், களவு, குருநிந்தை என் பாரும் உண்டு. இம் மகா பாதகங்களை அறவே ஒழிக்க வேண்டும். பஞ்ச பாதகரை எமன் மிகக் கோபத்துடன் வருத்து வன். பஞ்ச பாதகத்தின் விரிவையும் அவற்றைப் புரிந்தார்க்குக் கழுவாயும் சூதசம்மிதையிற் காண்க.

பிலவக :-

பிலம்-குகை, அகம்-உப்புறம், குகையின் உப்புறம் போன்ற முகம் எனினும் பொருந்தும்.

கருமுகில் உரு :-

பாவஞ் செய்தார் முன் கூற்றுவன் பெரிய கருமேகம் போல் பயங்கரமான கோர ரூபத்துடன் எதிர்ப்படுவன். புண்ணியஞ் செய்தார் முன் சுந்தர வடிவுடன் தோன்றுவன்.

தஞ்சமாகி :-

கூற்றுவன் சூலத்தையும், பாசத்தையும் ஏந்தி உயிரைப் பற்றுவதற்கு வரும் அந்த பயங்கரமான சமயத்தில், முருகப் பெருமான் திருவடிதான் நற்றுணையாயிருந்து நல்லருள் புரியும்.

“படிக்குந் திருப்புகழ் போற்றுவன் கூற்றுவன் பாசத்தினால் பிடிக்கும் பொழுதுவந் தஞ்சலென்பாய்”

-அலங்காரம்(50)

அண்டகோளகை.....நடமிடும் :-

மயிலின் நடனச் சிறப்பை விளக்குகிறார். மயில் நடனம் புரியுங்கால் அண்ட கோளங்கள் பிளந்து உதிரவும், எண் திசைகள் வெடிபடவும் உலகங்கள் நடுங்கும். அத்தகைய

உக்ரமான மயில். வாகனத்தின் நடனப் பெருமையை மயில் விருத்தத்திலும் காண்க.

“சக்ரப்ர சண்டகிரி முட்டக் கிழிந்துவெளி
பட்டு க்ரவுஞ்ச சயிலம்
தகரப் பெருங்கனக சிகரச் சிலம்புமெழு
தனிவெற்பு மம்புவியு மெண்
டிக்குத் தடங்குவடு மொக்கக் குலுங்கவரு
சித்ரப் பதம் பெயரவே
சேடன்முடி திண்டாட ஆடல்புரி வெஞ்சூரர்
திடுக்கிட நடிக் கு மயிலாம்”

-மயில் விருத்தம்.

மயிலினது சிரத்திலுள்ள பீலி சிறிது அசைந்தது. அந்த அசைவினால் ஏற்பட்ட காற்றினால் மேருகிரி இடம் விட்ட சைந்தது. மயில் சிறிது அடியெடுத்து வைத்த உடனே எட்டுக் குலகிரிகளும் தூள் பட்டன. அத்தூளால் சமுத்திரம் மேடு பட்டது.

குசைநெகிழா வெற்றிவேலோ னவுணர் குடர்குழம்பக் கசையிடு வாசி விசைகொண்டு வாகனப் பீலியின்கொத் தசைபடு கால்பட் டசைந்தது மேரு அடியிடவெண் டிசைவரை தூள்பட்ட அத்தூளின்வாரி திடர்பட்டதே.

-கந்தரலங்காரம். (11)

இயலுடன் வரவேணும் :-

மறைகள் முழங்க, தேவதுந்துபிகள் முழங்க, அடியார் குழங்கள் சூழ, பலகோடி வெண்மதிபோல் ஆறுமுகப் பரஞ்சுடர் தோன்றியவுடனே, மறலிபடை பயந்து பிறகிட்டு ஓடுமாதலால், கூற்றுவன் வரும்போது எம்பயம் நீங்க இளம்பூரணனாம் எம்பெருமானை வரவேண்டுமெனத் துதிக்கின்றனர்.

ஆவி துறக்குங்கால் ஆறுமுக வள்ளலின் அடிமலரே சிறந்த துணையாகும். அவன் இருதாளன்றி வேறு துணை இல்லை.

தோலால் சுவர்வைத்து நாலாறுகாலில் சுமத்தியிரு காலாலெழுப்பி வளைமுது கோட்டிக்கைந் நாற்றிநரம்

பாலார்க்கை யிட்டுத் தசைகொண்டு வேய்ந்த அகம்பிரிந்தால்
வேலாற்கிரி தொளைத்தோன் இருதாளன்றி வேறில்லையே.

-கந்தரலங்காரம். (44)

இளகிய ரஞ்சிதாம்ருத வசனமும் :-

வள்ளிநாயகியாரது இனிய குரல் அமிர்தத்தினு மதூர
முடையது என்பதுஇதனால் விளங்குகிறது. “தேமொழிப்பாளித
கோமள இன்பக்கிரி” என்றார். பிறிதோரிடத்திலும், சென்னான்
மகளது குரலுக்கு உவமையாக தேனையும் பாகையும் கூற
வொண்ணாது என்றார்.

“தேனென்று பாகென் றுவமிக் கொணாமொழித்
தெய்வ வள்ளிக் கோன்”

-அலங்காரம். (9)

மடமகள் தடமுலை.....துயில் :-

குறமகளாகிய வள்ளிவிராட்டியாரது இரு தனங்களின்
மிசை முருகன் துயில்புரிகிறார் என்பதன் தத்துவம், வள்ளி
பிராட்டியார் ஞானாம்பிகை, ஞான சொருபி, அந்த அம்மை
யின் ஆதனமும் ஞானமே.

“ஞான குற மாதத்தினை காவில்மண மேவு புகழ் மயில் வீரா”

-(வாலவய) திருப்புகழ்.

“சுந்தர ஞான மென்குற மாது தன்திருமார்பி லணைவோனே

-(விந்ததி) திருப்புகழ்.

“திருமா லளித்தருளு மொருஞான பத்தினி”

-(இருநோய்)-திருப்புகழ்.

“எனல் மங்கை சுசிஞான ரம்பை”

-(தேனிருந்த) திருப்புகழ்.

“மூலான மங்கை அமுதஞ் சொருபி”

-(மார்புரம்) திருப்புகழ்.

எனவே, ஞானமங்கையாகிய வள்ளியம்மையாரது இரு
தனங்களும் பரஞானம் அபரஞானம் என்பவைகளாம். அந்த
இரு ஞானங்களின்மேல் முருகர் ஆனந்த நித்திரை புரிகிறார்
என்பது கருத்து.

அழகிய மணவாளா :-

முருகு என்றால் அழகு என்பது ஒரு பொருள். அழகே வடிவாகக் கொண்டது நமது குமாரதெய்வமாதலால் அவரை அழகிய மணவாளனென்றனர். அவருடைய அழகிலிருந்து சிறிது பாகந்தான் மன்மதன் அடைந்தனன். உலகிலுள்ள அழகிய பொருளெல்லாம் முருகவேளது சொருபமே. அப்பெருமானது முழுவடிவத்தையும் ஞானவிழியால் தெரிசித்த சூரபன்மன், “ஆயிரங்கோடி மன்மதர்கள் ஒருங்குகூடினும் குமாரக் கடவுளது திருவடியழகுக்கு இணையாகாது என்றால், அவரது வடிவிற்கெல்லாம் யாரே உவமை கூறவல்லார்” என்று வியந்துரைக்குமாறு காண்க.

ஆயிர கோடிகாமர் அழகெலாந் திரண்டொன் றாகி
மேயின வெணினுஞ் செவ்வேள் விமலமாஞ் சரணந் தன்னின்
தூயநல் லெழிலுக் காற்றா தென்றிடி லினைய தொல்லோன்
மாயிரு வடிவிற் கெல்லாம் உவமையார் வகுக்க வல்லார்.

-கந்தபுராணம்.

செஞ்சொல் மாதிரை :-

தீந்தமிழ் மொழியின் தெய்வ மணம் வீசும் சிறப்பு தென்திசைக்கே உரியதாதலின் செஞ்சொல் மாதிரை என்று வாயார வாழ்த்தினர். செம்மையான சொற்கள் தமிழிலேயே நிறைந்திருப்பதால் தமிழ் என்று கூறாமல் செஞ்சொல் என்றனர். இந்திரன் முதலிய இமயவரும் தமக்கு இடையூறு நேர்ந்த போது இத்தமிழ் நாட்டில் வந்தன்றோ இடர்தீர்ப் பெற்றனர். வில்லிப் பூத்தூராரும் அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரை புரிந்து கொண்டு தென்னாட்டினை அணுகுங்கால்,

“சித்திக்கொரு விதையாகிய தென்னாட்டினை யணுகி”

என்று விதந்தோதினர்.

சிவபெருமான் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களை அயர்ந்ததும், சமயாசாரியர் நால்வரும் அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களும் அவதரித்ததும், உமாதேவியார் இடப் பாகம் பெற்றதும், இத்தமிழ் நாட்டிலன்றோ? என்னே தமிழ் நாட்டின் பெருமை? முழுமுதற் கடவுளாம் முக்கட் பெருமான் எந்நாட்டிற்கும் பொதுவாக இறைவனாக இருப்பினும்,

சிறப்பாகத் தென்னாட்டிற்கே உடையவனாக விளங்குகின்றான்.

“தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி”

-மணிவாசகனார்.

காணுமிடந்தோறுஞ் சிவாலயமும், பேசுமிடந்தோறும் தமிழ் வேதமும் விளங்குவது நந்தமிழ் நாட்டிலன்றோ? இத் தமிழ் நாட்டிற் பிறத்தற்கு என்ன மாதவஞ் செய்தோமோ? தமிழன்பர்களே? சிந்தித்துப் பாருங்கள். தமிழ் நாட்டின் பெருமையை விளக்கும் மற்றொரு செய்தியையும் உற்று நோக்குங்கள் :

சுகர்வன் கிட்கிந்தையிலிருந்து அனுமாரை இலங்கைக்குச் சீதாபிராட்டியாரைத் தேடுமாறு அனுப்புகிறான். அக்கால் அனுமாரை நோக்கி, “மாருதி! நீ சீதையைத் தேடிச் செல்லுங்கால் பொதியமலைக்கு அருகில் செல்லவேண்டாம். அங்ஙனம் சென்றால் அங்கு தமிழ்ச் சங்கம் பேசும், பாடும், படிக்கும், பயிலுந் தீந்தமிழ்ச் சுவை உன் செவி வழியே சென்று நீ அத் தமிழின் சுவையில் இலயமாகி, அவ்விடத்தை விட்டு நீங்க மனமின்றி அவ்விடத்திலேயே தங்குமாறு நேரும்; சீதையைத் தேடும் வேலையை மறந்து விடுவாய். ஆதலால் அத் தமிழோசை நின் செவியிற் படாத தொலைவிற் செல்லுதி” என்று தமிழின் இனிமையையும், அவ்வினிய தமிழைக் கேட்டவுடனே அதன் மயமாக ஆவார் என்பதையும், அத் தமிழ் மொழியைப் பயிலும் பெரும் புண்ணியம் படைத்த தமிழ் நாட்டின் சிறப்பையும் நன்கு எடுத்துக் கூறினர்.

“தென்றமிழ்நாட் டகன்பொதியிற் றிருமுனிவன்
றமிழ்சங்கஞ் சேர்கிறீரேல்
என்றுமவ னுறைவிடமா மாதலான்
அம்மலையை யிடத்திட் டேகி”

-கம்பராமாயணம்.

செண்டு மோதினர் :-

மேருவை உக்கிர குமாரர் செண்டாலெறிந்த வரலாற்றை திருப்புகழ் விரிவுரை முதல் தொகுதி 80-ம் பக்கத்திற் காண்க.

செந்தில் மாநகர் :-

இத்திருத்தலம் இரண்டாவது படை வீடாகும். சுவாதிஷ்டான சேஷத்திரம், திருச்சீரலலைவாய், ஐயந்திபுரம், திருச்செந்தூர், செந்தில் எனப் பல பெயர்களுள்ளன. திருநெல்வேலியிலிருந்து கிழக்கே 35 மைல் தூரம். கடற்கரையில் உள்ள கண்ணுங்கருத்துங் கவரும் கட்டழகுடைய திருத்தலம். முருகப் பெருமானது தலங்களுக்கெல்லாந் தலையாயது. அலைகள் சுவாமி கோயிலின் திருமதிலில் மோதும்படி விளங்குகிறது. இத்திருத்தலஞ் சென்றோர் திரும்ப மனமெழாது பலநாள் தங்குமாறு செய்யும்; அத்துணை மகிமையுடையது. அதனாலன்றோ நம் அருணகிரியார் இச்செந்திலம்பதியை,

“பரமபதமாய செந்தில் முருனென வேயுகந்து”

(அவனிதனி) திருப்புகழ்.

“கயிலைமலை யனைய செந்திற் பதிவாழ்வே”

(இயலிசை) திருப்புகழ்

“ஒருகோடி முத்தந் தெள்ளிக் கொழிக்குங்கடந்

செந்தில் மேவிய சேவகனே”

-அலங்காரம் (106)

என்று துதித்தனர். மகா புனிதந் தங்கும் செந்திலம்பதியின் பெருமையைச் சங்கரர் திருவாக்காலுமுணர்க.

யதா ஸந்திதானம் கதாமானவாமே

பவாம் போதிபாரம் கதாஸ்தே ததைவ

இதிவ்யஞ்ஜயன் ஸிந்துதீரே ஆஸ்தே

தமீடே பவித்ரம் பராசக்தி புத்ரம்.

பொருள் :-

மக்கள் எனது சந்திதியை அடைந்த மாத்திரத்திலேயே அபாரமாகிய சம்சார சாகரத்தின் மறுகரையையடைந்து முத்தியின்பத்தை நுகர்கின்றனர் என்னும் உண்மையை உணர்த்தும் பொருட்டு, கருணைக் கடலாகிய யாதொரு கடவுள் கடற்கரையில் (செந்திலில்) வசிக்கின்றாரோ, பரிசுத்தனும் பராசக்தியின் புத்திரனுமான அவரைத் துதிக்கின்றனன்.

கருத்துரை

வள்ளிநாயகியாரது மணாளரே! திசைமுழுதும் வென்று மேருவைச் செண்டாலெறிந்த பாண்டியர் தலைவரே! செந்திலம்

பதியில் வாழும் பெருமையிற் சிறந்தவரே! இயமன் கோர
 ரூபத்துடன் பாசத்தையும் திரிகுலத்தையும் தாங்கி அடியேனைப்
 பற்றி வருங்கால், தேவரீர் அழகிய சித்திரமயிலின் மிசைவந்து
 திருவருள் புரியவேண்டும்.

41

படர்புவியின் மீது மீறி வஞ்சர்கள்
 வியனினுரை பானு வாய்வி யந்துரை
 பழுதில்பெறு சீல நூல்க ளுந்தெரி சங்கபாடல்

பனுவல்கதை காவ்ய மாமெ ணெண்கலை
 திருவளுவ தேவர் வாய்மை யென்கிற
 பழமொழியை யோதி யேயு ணர்ந்துபல் சந்தமாலை

மடல்பரணி கோவை யார்க லம்பக
 முதலுளது கோடி கோள்பர பந்தமும்
 வகைவகையி லாச சேர்பெ ருங்கவி சண்டவாயு

மதுரகவி ராஜ னானென் வெண்குடை
 விருதுகொடி தாள மேள தண்டிகை
 வரிசையொடுலாவு மால கந்தைத விர்ந்திடாதோ

அடல்பொருது பூச லேவி னைந்திட
 எதிர்பொர வொணாம லேக சங்கர
 அரஹர சிவாம ஹாதெ வென்றுனி அன்றுசேவித்

தவனிவெகு கால மாய்வ ணங்கியு
 ளுருகிவெகு பாச கோச சம்ப்ரம
 அதிபெல கடோர மாச லந்தர னொந்துவீழ

உடல்தடியு மாழி தாவெ னம்புய
 மலர்கள்தச நூறு தாளி டும்பக
 லொருமலரி லாது கோவ ணிந்திடு செங்கண்மாலுக்

குதவியம கேசர் பால இந்திரன்
 மகளைமண மேவி வீறு செந்திலி
 லுரியஅடி யேனை யாள வந்தருள் தம்பிரானே.

பதவுரை

அடல் பொருது-வலிமையுடன் எதிர்த்து, பூசலே விளைந்திட-
அசுரர்கள் போர் புரிந்திட, எதிர்ப்பொர ஓணாமல் ஏக-எதிர் நின்றோர் புரிய
மாட்டாதவராகி புறந்தந்து சென்ற திருமால், சங்கர - சுகத்தைச் செய்பவரே!
அரஹர-பாவத்தைக் கொடுப்பவரே! சிவ சிவ சிவா! மஹாதேவ-பெரிய
தேவரே, என்று உன்னி-என்று நினைத்து, அன்று சேவித்து-அந் நாளில்
ஆராதனை புரிந்து, அவனி - மண்ணுலகில், வெகு காலமாய் வணங்கி-
அநேக காலமாய் வழிபாடு செய்து, உள் உருகி-உள்ளம் உருகி, வெகு பாச-
அநேகபாசம் என்ற ஆயுதமும், கோசம்-கவசமும், சம்ப்ரமம்-சிறப்பும்,
அதி பெலம்-மிகுந்த வலிமையும், கடோரம்-கொடுமையும், மா-
பெருமையும் உடைய, சலந்தரன்-சலந்தராசரன், நொந்து வீழ-துன்புற்று
மாண்டு விழுமாறு! உடல் தடியும்-அவனது உடம்பைப் பிளந்த, ஆழி-
சக்ராயுதத்தை, தானை-தந்தருளுவீர் என்றுவேண்டி-தசநூறு அம்பு
மலர்கள்-ஆயிரம் தாமரை மலர்களை, தாள் இடும்பகல்-திருவடியில் அருச்
சனை செய்து வர ஒரு நாள், ஒரு மலர் இலாது-ஒரு மலர் குறைந்து
போக, கோ அணிந்திடு-கண்ணை எடுத்துத் திருவடியில் அருச்சித்து,
செங்கண்மாலுக்கு-சிவந்த கண்களையுடைய நாராயணருக்கு, உதவிய
மகேசர் பால-அந்தச் சக்ராயுதத்தைக் கொடுத்தருளிய சிவபெரு
மானுடைய திருக்குமாரரே! இந்திரன் மகளை மணம்மேவி-இந்திர
னுடைய புதல்வியாகிய தெய்வயானை அம்மையைத் திருமணம்
செய்துகொண்டு, வீறு செந்திலில்-பெருமை நிறைந்த திருச்செந்தூரில், உரிய
அடியேனை ஆள வந்து அருள்-தங்கட்கே உரிய அடியவனாகிய என்னை
ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு வந்து அருளிய தம்பிரானே-பெருந்தலைவரே!
படர் புவியின்மீது மீறி-விசாலமான பூதலத்தின் கண் உச்சியடைந்து,
வஞ்சர்கள் வியனின் உரை பானுவாய் வியந்து-வஞ்சனையாளர்கள்
வியப்பாகக் கூறுமுறையில் கல்வியில் சூரியனே என்று புகழ்ந்து
சொல்லவும், உரை பழுதில் பெறு சீல நூல்களும்-நல்ல உரைகளுடன்
கூடிய குற்றமில்லாத ஒழுக்க நூல்களையும் தெரிசங்க பாடல் பனுவல்-
தெரிய வேண்டிய சங்க நூல்களையும், கதை-வரலாற்று நூல்களையும்,
காவ்யம்-காவியங்களையும், ஆம் எண் எண் கலை-ஆகிய அறுபத்து
நான்கு கலைகளையும், திருவள்ளுவதேவர் வாய்மை என்கிற பழ
மொழியை ஓதியே உணர்ந்து-திருவள்ளுவ தேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய
பொய்யமொழியாகிய பழைய மொழி என்கின்ற திருக்குறளையும் ஓதியும்
உணர்ந்தும், பல் சந்த மாலை-பலவிதமான சந்தங்களுடைய மாலை, மடல்-
மடல், பரணி-பரணி, கோவையார்-கோவை, கலம்பகம்-கலம்பகம், முதல்
உளது கோடி கோள் ப்ரபந்தமும்-முதலாக உள்ள கோடி கொள்கை

களையடைய நூல்களையும், வகை வகையில்-வகை வகையாகக்கற்று, ஆசுசேர் பெருங்கவி-விரைந்து பாடுகின்ற பெரிய கவியென்றும், சண்டவாயு-சண்ட மாருதம் என்றும், மதுர கவிராஜன் நான் என்-மதுரகவி ராஜன் நான் என்றும், வெண்குடை-வெண்மை நிறமுடைய குடையும், விருது-விருதுகளும், கொடி-கொடிகளும், தாளம் மேளம்-தாளம் மேளங்களும், தண்டிகை-பல்லக்கும், வரிசையோடு உலாவும்-இந்த வரிசையோடு புலவர்கள் உலாவுகின்ற, மால் அகந்தை-மயக்கத்துடன் கூடிய செருக்கு, தவிர்ந்திடாதோ-தவிராதோ?

பொழிப்புரை

வலிமையுடன் எதிர்த்துப் போர் நிகழ, அப்போரில் எதிர்த்துப் போரிட முடியாமையால், திருமால் அந்நாளில் சிவபெருமானை வழிபாடு செய்து, “சங்கரா! அரஹர்! சிவ சிவ! மஹா தேவா” என்று துதிசெய்து பூதலத்தில் நெடுங் காலமாகப் பூசித்து உள்ளம் உருகி, பாசக் கயிறுகளும் கவசமும் சிறப்பும் மிகுந்த வலிமையும் கொடுமையும் பெருமையும் உடைய சலந்தராசரனுடைய உடம்பைப் பிளந்த சக்கராயுதத்தைத் தந்தருள வேண்டும் என்று, சிவபெருமானுடைய திருவடியில் ஆயிரம் தாமரை பூக்களால் நாடோறும் அருச்சனை புரிந்து வந்த போது, ஒருநாள் ஒரு மலர் குறைந்தது கண்டு, உடனே தன் கண்ணை எடுத்து அர்ச்சித்தலும், அவருக்குச் சக்கரத்தை உதவிய சிவபெருமானுடைய திருக்குமாரரே! இந்திரனுடைய புதல்வியாகிய தெய்வயானையைத் திருமணம் புரிந்துகொண்டு, பெருமை பொருந்திய திருச்செந்தூரில், அருள் பெறுவதற்கு உரிய அடியேனை ஆட்கொள்ளுமாறு எழுந்தருளிய பெருமை மிகுந்தவரே! பரந்த உலகிலே மேம்பட்டு பெற்று, வஞ்சகர்கள் புகழ்ந்துரையாக ‘சூரியன் போன்றவர்’ என்று வியந்துரைக்க, குற்றமில்லாத உரையுடன் கூடிய ஒழுக்க நூல்களையும், தெரிய வேண்டிய சங்க நூல்களையும், வரலாற்று நூல்களையும், காவியங்களையும் அறுபத்துநான்கு கலைகளையும், திருவள்ளுவ தேவர் கூறிய பொய்யா மொழியாகிய திருக்குறளையும் ஒதியுணர்ந்து, பல சந்தங்களுடன் கூடிய மாலை, மடல் பரணி, கோவையார், கலம்பகம் முதலிய அநேக நயங்களைக் கொள்ளுகின்ற நூல்களை வகைவகையாகப் பாடி பெரிய “ஆசுகவி,” “சண்டமாருதம்,” “மதுரகவி ராஜன்” என்று புலவர்கள் (தம்மைத் தாமே கூறிக்கொண்டு) வெண்குடை, விருது, கொடி,

தாளம், மேளம், பல்லக்கு முதலிய வரிசைகளோடு உலாவுகின்ற, மயக்கத்துடன் கூடிய அகந்தை அவர்களை விட்டு அகல மாட்டாதோ?

விரிவுரை

படர்புவியின் மீது மீறி :-

விசாலமான இந்த மண்ணுலகத்திலே சிலர் பல வகையான சிறப்புகளால் மேம்பாட்டை அடையர்; அப்படி அடைந்தவர் களைக் கண்டு சிலர் வஞ்சனையாக அவர்களைப் புகழ்வர்.

வஞ்சர்கள் வியனினுரை பானுவாய் வியந்து :-

ஆ! தாங்கள் “ஞானபானு” “கல்விக்கதிர்” என்றெல்லாம் வெறுமையாக வியந்து கூறுவர் வஞ்சகர்.

உரை பழுதில் பெறு சீல நூல்கள் :-

குற்றமில்லாத சொற்களைப் பெற்ற ஒழுக்க நூல்கள். பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்ற நூல்கள் இந்த வரிசையைச் சேர்ந்தவை.

சங்க பாடல் பநுவல் :-

சங்ககாலத்தில் எழுந்த நூல்கள்; அவைகளில் பல கடல் கோளால் அழிந்துபட்டன. எஞ்சி நின்ற நூல்கள் சில. இப்போது உள்ளவை பத்துப் பாட்டு எட்டுத் தொகை முதலிய நூல்கள்.

கதை காவ்யம் :-

கதை-வரலாற்று நூல்கள், காவ்யம்-சிந்தாமணி, நைடதம் முதலியவை காவியங்களாகும்.

எண்ணெண் கலை :-

அறுபத்து நான்கு கலைகள்

அக்கர இலக்கணம், இலிகிதம், கணிதம், வேதம், புராணம், வியாகரணம், நீதிசாத்திரம், ஜோதிட சாத்திரம், தரும சாத்திரம், யோக சாத்திரம், மந்திர சாத்திரம், சகுன சாத்திரம், சிற்ப சாத்திரம், வைத்திய சாத்திரம், உருவசாத்திரம், இதிகாசம்,

காவியம், அலங்காரம், மதுரபாடனம், நாடகம், நிருத்தம், சத்தப் பிரமம், வீணை, வேணு, மிருதங்கம், தாளம், அத்திர பரீட்சை, கனக பரீட்சை, இரத பரீட்சை, கசபரீட்சை, அசுவ பரீட்சை, இரத்னபரீட்சை, பூமிபரீட்சை, சங்கி ராமவிலக்கணம், மல் யுத்தம், ஆகருடணம், உச்சாடணம், வித்துவேடணம், மதன சாத்திரம், மோகனம், வசீகரணம், இரசவாதம், காந்தருவவாதம், பைப்பீல வாதம், கௌத்துகவாதம், தாதுவாதம், காருடம், நட்டம், முட்டி, ஆகாயப் பிரவேசம், ஆகாயகமனம், பரகாயப் பிரவேசம், அதிரிசியம், இந்திரசாலம், மகேந்திரசாலம், அக்கினித்தம்பம், சலத்தம்பம், வாயுத்தம்பம், திட்டித்தம்பம், வாக்குத்தம்பம், சுக்கிலத்தம்பம், கன்னத்தம்பம், சுட்கத்தம்பம், அவத்தைப் பிரயோகம்.

திருவள்ளுவதேவர் :-

மனிதர்களில் விலங்கு உண்டு; மனிதர்களில் மனிதர் உண்டு; மனிதர்களில் தேவர் உண்டு. ஆசையுள்ளம் படைத்தவன் விலங்கு. அன்பு உள்ளம் படைத்தவன் மனிதன். அருள் உள்ளம் படைத்தவன் தேவன். திருவள்ளுவர் அருள் உள்ளம் படைத்தவர். 1330 திருக்குறள் அமுதத்தால் உலகில் உள்ள மன்பதைகளை வாழச் செய்தார். அதனால் அவர் மனித உலகில் தேவர்.

“தேவர் குறளும் திருநாள் மறையும்”

என்ற பாடலாலும் அறிக.

“ஆமுயிர் கொல்லாமேலோர் அறிவினை யறிந்த நல்லோர்
தீமனம் அடக்கவல்லார் இவர்களே தேவராவார்”

வாய்மையென்கின்ற பழமொழி :-

திருவள்ளுவர் பாடியருளிய திருக்குறள் எப்போதும் மாறுபாடு-அழிவு இல்லாத ஒரு பெரிய சத்தியமறை. பொய்யா மொழி எனப்படும். அதற்கு ஈடு அதுதான். அதுபோன்ற ஒரு நூல் எந்த நாட்டிலும் எம்மொழியிலும் இல்லை என்பது உறுதி. சுருங்கிய சொற்களால் விரிந்த கருத்துக்களைத் தன்ன கத்தே கொண்ட அறிவுக் கருவூலம் அது.

ஓதியே உணர்ந்து :-

படிப்பது வேறு; ஓதுவது வேறு. ஆழமாகப் பதிவு பெறாமல் மேல்வாரியாக ஒரு நூலைப் பயில்வதற்குப் படிப்பது

என்று பேர். ஆழ்ந்து நுணுகி அறிவிற்செறிந்து அநுபவத்துக்கு வரும் அளவில் பயில்வது ஒதுவது ஆகும்.

“ஓதியுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும்”

- திருக்குறள்

“காதல் நான்முகனாலும் கணிப்பரிய கலையனைத்தும்
ஓதினான் கதிரோன்முன் சென்று”

“மறையெலாம் ஓதியுணர்ந்தீர்”

- கம்பராமாயணம்.

ஆகவே திருக்குறளைப் படிக்கக் கூடாது. ஒதுதல் வேண்டும். ஓதியுணர்தல் வேண்டும்.

பல்சந்த மாலை :-

பிரபந்தவகை 96. அவற்றுள் ஒன்று மாலை. பல்சந்த மாலை, பண்மணிமாலை, மணிமாலை, புகழ்ச்சிமாலை, பெருமகிழ்ச்சி மாலை, வசந்த மாலை, தாரகைமாலை, உற்பவமாலை, தானைமாலை, மும்மணி மாலை, தண்டகமாலை, வீரவெட்சி மாலை, நாமமாலை, நான்மணிமாலை, நவமணிமாலை, இணைமணிமாலை, இரட்டைமணிமாலை, அநுராக மாலை எனப் பல மாலைகள் உண்டு. ஒவ்வொரு மாலை நூலும் அதனதற்குரிய விதிப்படி பாடப்பட வேண்டும்.

மடல் :-

மடல் ஊர்வது பற்றிப் பாடும் நூல். உலாமடல், வளமடல் என்பன.

பரணி :-

போரில் ஆயிரம் யானைகளை வென்ற வீரன் மீது பாடுவது. கலிங்கத்துப்பரணி, மேகவதைப் பரணி, அஞ்ஞவதைப் பரணி, அண்டத்துப்பரணி, வீரபத்திரப்பரணி என வரும் நூல்களைக் காண்க.

கோவை :-

இருவகைப்பட்ட முதற்பொருளும், பதினான்குவகைப்பட்ட கருப்பொருளும், பத்துவகைப்பட்ட உரிப் பொருளும் பொருந்திக் கைக்கிளை முதலுற்ற அன்புடைக் காமப்பகுதி

யவாங் கள வொழுக்கத்தினையுங் கற்பொழுக்கத்தினையுங் கூறுதலே எல்லையாகக் கட்டளைக் கலித்துறையால், நானூறு பாடல்களால், திணை முதலாகத் துறையீறாகக் கூறப்பட்ட பன்னிரண்டு அகப்பாட்டுறுப்பும் வழுவின்றித் தோன்றப் பாடுவது.

திருக்கோவையார், தஞ்சைவாணன் கோவை, வெங்கைக் கோவை, கோடச்சுரக் கோவை, ஒருதுறைக் கோவை, அம்பிகா பதிக் கோவை, திருவாரூர்க் கோவை, காழிக் கோவை முதலிய வற்றைக் காண்க.

கலம்பகம் :-

ஒருபோகும், வெண்பாவும், முதற்கலியுறுப்பாக முற்கூறப் பெற்றுப், புயவகுப்பு, மதங்கம், அம்மானை, காலம், சம்பிர தம்கார், தவம், குறம், மறம், பரண், களி, சித்து, இரங்கல், சைக்கிளை, தூது, வண்டு, தழை, ஊசல் என்னும் இப்பதி னெட்டு உறுப்புக்களும் இயைய, மடக்கு, மருட்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, ஆசிரிய விருத்தம், கலிவிருத்தம், கலித் தாழிஞ்சு, வஞ்சி விருத்தம், வஞ்சித்துறை, வெண்துறை என்னும் இவற்றால், இடையே வெண்பா கலித்துறை விரவ, அந்தாதித் தொடையால் பாடுவது கலம்பகம்.

தில்லைக் கலம்பகம், மறைசைக் கலம்பகம், மதுரைக் கலம்பகம், காசிக் கலம்பகம், அருணைக்கலம்பகம், கதிர் காமக் கலம்பகம், கச்சிக் கலம்பகம், வெங்கைக்கலம்பகம், புள்ளிருக்கு வேளூர்க் கலம்பகம், திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகம் முதலிய நூல்களைக் காண்க.

ஆசுசேர் பெருங்கவி :-

கவி நான்கு வகைப்படும். ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரகவி, வித்தார கவி, ஆசு-விரைவு. விரைந்து பாடுவது ஆசுகவி.

(1) பொருளடி, பாவணி முதலியன தந்து மற்றொருவன் பாடுக என்ற உடனே பாடுவோன் ஆசுகவி.

(2) பொருட்செல்வம், சொற் செல்வம், தொடை விகற்பம் செறிய, உருவகம் முதலிய அலங்காரத்தோடு இன்னோசைத் தாய் அமுதமுறப் பாடுவோன் மதுரகவி.

(3) மாலைமாற்று, சுழி குளம், ஏகபாதம், சக்கரம், எழு கூற்றிருக்கை, காதை கரப்பு, கரந்துரை, தூசங்கொளல், வாவனாற்று, பாதமயக்கு, பாவின் புணர்ப்பு, கூட சதுக்கம், கோழுத்திரி, ஒரெழுத்தினம், ஒற்றெழுத்துத் தீர்ந்த ஒரு பொருட் பாட்டு, சித்திரப்பா, விசித்திரப்பா, வினாவுத்தரம், சருப்பதோ பத்திரம், எழுத்து வருத்தனம் இவை முதலிய மினிரக் கவி பாடுவோன் சித்திரக்கவி.

(4) மாலை, யமகம், கலம்பகம், தசாங்கம், புராணம் முதலிய விரித்துப் பாடுவோன் வித்தாரகவி.

புலவர்களில் பலர் தங்களை ‘நாற்கவி வலவன்’ “சண்ட மாருதம்” முதலிய பட்டங்களைத் தம்பட்டம் அடித்துச் செருக் குற்றிருப்பர்.

விருது :-

அப்புலவர்கள் மற்ற புலவர்களை வென்று அதற்கு அடையாளமாக அமைத்து வைக்கும் வெற்றிச்சின்னம் விருது.

கொடி தாளம் மேளம் தண்டிகை :-

கொடிகள், மேளதாளங்கள், பல்லக்கு, பரிசனங்கள் முதலியன சூழ்ந்துவர ஆடம்பரமாகப் போதல்.

வரிசையொ டுலாவு மாலகந்தை தவிர்ந்திடாதோ :-

மேற்கூறிய வரிசைகளுடன் சிறிதாவது பக்தியும் ஞானமு மின்றி, உய்யவேண்டும் என்ற அருள்தாகம் இன்றி கேவலம் நான் என்ற மமதையுடன் உலாவித்திரிகின்ற இந்த அகந்தை அகன்று புலவர்கள் நல்வழிப்படமாட்டார்களா?

எதிர்பொர வொணாமலேக :-

ஒருசமயம் வலிமை மிகுந்த அசுரர்கள் திருமாலுடன் போர் புரிய, அவர்களை வெல்லும் ஆற்றல் இன்றி அவர் வாட்ட முற்றனர். அப்போது சிவபெருமானிடம் சலந்தரனைக் கொன்ற சக்கரம் இருந்தது. அதனைப் பெற்று அசுரர்களை அழிக்க வேண்டும் என்று திருமால் விரும்பினார்.

சலந்தரன் கங்கை வயிற்றில் சமுத்திரராசனுக்குப் பிறந்தவன். அளவிட முடியாத ஆற்றல் படைத்தவன். இவன் மனைவி

பிருந்தை. இவன் மிக்க இளமையிலேயே தன் கைக்கு அகப் பட்ட பிரமதேவரைக் கழுத்திற் பிடித்து வருத்தி விட்டவன். இந்திரன் முதலிய இமையவர் இவனிடம் போர் புரிந்து தோற்றுப் புறங் கொடுத்து ஓடி ஒளிந்தார்கள். திருமால் இவனிடம் அமர்புரிந்து ஆற்றல் தேய்ந்து அல்லல்பட்டுத் தோற்றோடினார்.

இறுதியில் சலந்தரன் திருக்கைலாயமலைக்குச் சென்றான். அங்கே சிவபெருமான், ஒரு முதுமறையவர் உருவில் கோபுர வாசலில் இருந்தார். “அப்பா, எங்கே போகின்றாய்?” என்று வினவினார். “சிவனுடன் போர்புரியப்போகிறேன்” என்றான். “அப்படியா! நல்லது” என்று அக்கிழவர் கூறி தன் இடக்காலால் நிலத்தில் வட்டமாகக் கீறி, “இதை உன்னால் எடுக்க முடியுமா?” என்றார்.

“ஓய்! இந்த உலகத்தையே எடுக்கும் ஆற்றல் படைத்த என்னால் இதனை எடுக்க முடியாதா?” என்று சலந்தரன் கூறி, வட்டமான அதனைப் பேர்த்துத் தலையில் வைத்தான். அது கூரிய சக்ராயுதமாகி அவன் உடம்பைப் பிளந்துவிட்டது.

இந்தச் சக்ராயுதம் சிவபெருமானிடம் இருந்தது. இதனைப் பெறுதல் வேண்டும் என்று கருதிய திருமால், திருவீழிமிழலை என்ற திருத்தலஞ் சென்றார். தாமரைக் குளம் அமைத்து, நாள்தோறும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் சிவமூர்த்தியை மிகுந்த அன்புடன் உள்ளம் குழைந்து உருகி வழிபட்டு வந்தார்.

சிவபெருமான் ஒருநாள் அவருடைய அன்பை மற்றவர் கட்டுக் காட்டும்பொருட்டு ஒருமலரைக் காணாமல் செய்து விட்டார். அர்ச்சனை புரிந்துகொண்டு வந்த திருமால் ஒரு மலர் குறைவதைக் கண்டார். ஆயிரம் மந்திரங்களால் ஆயிரம் மலர்கள் அருச்சிப்பது அவருடைய நியதி. உடனே தமது அழகிய கண்ணைப் பிடுங்கி அரனார் அடி மலர் மீது அருச்சித்தார். உடனே சிவபெருமான் வெளிப்பட்டுத் தோன்றி, அவருடைய அளவற்ற அன்புக்கு மகிழ்ந்து சக்ராயுதத்தையும், கண்ணையும், கண்ணன் என்ற பெயரையும் வழங்கி அருள் புரிந்தனர்.

ஒரே ஒரு மலரைப் பிய்த்துப் பிய்த்து அர்ச்சிப் போரும், நான்கு, ஐந்து மந்திரங்கட்கு ஒரு மலரையிட்டு

அர்ச்சிப்போரும், இந்த வரலாற்றை ஊன்றி நோக்கி உய்வு பெறுக.

பங்கயம் ஆயிரம் பூவினிலோர் பூக்குறையத்
தங்கண் இடந்தரன் சேவடிமேற் சாத்தலுமே
சங்கரன் எம்பிரான் சக்கரமாற் கருளியவாறு
எங்கும் பரவிநாம் தோணோக்கம் ஆடாமோ.

சலமுடைய சலந்தரன்றன் உடல்தடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா நென்னே
நலமுடைய நாரணன்றன் நயனமிடந் தரனடிக் கீழ்
அலராக இடஆழி அருளினன்காண் சாழலோ

- திருவாசகம்.

கருத்துரை

மாலுக்குச் சக்ரமருளிய மகேசருடைய மதலையே!
செந்திற்குமாரரே! புலவர்கள் அகந்தை தீர்ந்து அறநெறி நிற்க
அருள் புரிவீர்.

42

பதும இருசரண் கும்பிட் டின்பக்
கலவி நலமிகுந் துங்கக் கொங்கைப்
பகடு புளகிதந் துன்றக் கன்றிக் கயல்போலும்
பரிய கரியகண் செம்பொற் கம்பிக்
குழைகள் பொரமருண் டின்சொற் கொஞ்சிப்
பதற விதமுறுங் கந்துக் கொந்துக் குழல்சாயப்
புதுமை நுதிநகம் பங்கத் தங்கத்
தினிது வரையவெண் சந்தத் திந்துப்
புருவ வெயர்வுடன் பொங்கக் கங்கைச் சடைதாரி
பொடிசெய் தருள்மதன் தந்தரப் பந்திக்
கறிவை யிழவிடும் பண்புத் துன்பப்
பொருளின் மகளிர் தம் மன்புப் பண்பைத் தவிரேனோ
திதிதி ததததந் திந்தித் தந்தட்
டிடிடி டட்டடண் டிண்டிட் டண்டத்
தெனன தனதனந் தெந்தெத் தந்தத் தென்னானா

திருத்தி தகிர்ததிந் திந்தித் திந்தித்
 திரிரி தரரவென் நென்றொப் பின்றித்
 திமிலை பறையறைந் தெண்டிக் கண்டச் சுவர்சோரச்
 சதியில் வருபெருஞ் சங்கத் தொங்கற்
 புயவ சுரர்வெகுண் டஞ்சிக் குஞ்சித்
 தலைகொ டடிபணிந் தெங்கட் குன்கட் க்ருபைதாவென்
 சமர குமரகஞ் சஞ்சற் றுஞ்செய்ப்
 பதியில் முருகமுன் பொங்கித் தங்கிச்
 சலதி யலைபொருஞ் செந்திற்கந்தப் பெருமானே.

பதவுரை

திதிதி ததததந் திந்தித் தந்தட் டிடிடிட்டட்டண் டிண் டிட்டண் டத் தெனன த்னதனந் தெந்தத் தெனனானா திருத்தி தகிர்ததிந் திந்தித் திந்தித் திரிரி தரர என்று-திதிதி.....தரர என்ற ஒலியுடன் பன்முறை, ஒப்பின்றி திமிலை பறை அறைந்து-ஒப்பில்லாத முறையில் திமிலை என்ற பறை வாத்தியத்தை முழக்கி, எண்திக்கு-எட்டுத் திசைகளும், அண்ட சுவர்சோர-அண்டத்தின் சுவர்களும் சோருமாறு, சதியில்வரு பெரும் சங்க-வஞ்சனை எண்ணத்துடன் வருகின்ற பெரிய கூட்டமான, தொங்கல்புய அசுரர்-மாலையணிந்த புயங்களையுடைய இராக் கதர்கள், வெகுண்டு-கோபித்தும், அஞ்சி-பின்னர் பயந்தும், குஞ்சி தலைகொடு அடிபணிந்து-குடுமியுடைய தலையுடன் திருவடியில் பணிந்து, எங்கட்கு உன் கட்க்ருபை தா என்-எங்களுக்கு உனது திருவருளைத் தரவேண்டும் என்று கேட்கும் படி, சமரகுமர-போர்செய்த குமாரக் கடவுளே! கஞ்சம் சுற்றும்-தாமரைக் குளங்கள் சூழ்ந்துள்ள, செய்ப்பதியில் முருக-வயலூரில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப் பெருமானே! முன் பொங்கி தங்கி-எதிரில் பொங்கியும் தங்கியும், சலதி அலைபொரும் செந்தில்-கடலின் அலைகள் கரையில் மோதுகின்ற திருச் செந்தூரில் வாழுகின்ற, கந்த-கந்தக் கடவுளே! பெருமானே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! பதும இருசரண் கும்பிட்டு-தாமரை போன்ற இரண்டு பாதங்களையும் கும்பிட்டு, இன்ப கலவி நலமிகும்-இன்பமான கலவிச்சுகம் மிகுந்துள்ள, துங்க கொங்கை பகடு புளகிதம் துன்ற-உயர்ந்த தனங்களின் பரப்பு புளகம் கொள்ள, கன்றி கயல்போலும் பரிய கரிய கண்-சினக் குறிப்புள்ள

மீன் போன்ற விசாலமான கருமை நிறம் பொருந்திய கண், செம்பொன் கம்பி குழைகள் பொர-சிவந்த பொற்கம்பியுடன் கூடிய தோடுகளைத் தாக்க, மருண்டு இன்சொல் கொஞ்சி பதற-மருட்சியுடன் இனிய மொழிகள் கூறிப் பதற, விதமுறும் கந்து கொந்து குழல் சாய-விதவிதமாகத் தொடுத்துள்ள பூங்கொத்துக் கள் கொண்ட கூந்தல் சரிய, புதுமை நுதிநகம் பங்கத்து அங்கத்து இனிது வரைய-புதிய வகையில் நுனி நகத்தால் விகாரப்படும்படி உடலில் அடையாளம் இனிதாகச் செய்ய, எண் சந்தத்து இந்து புருவவெயர்வுடன் பொங்க-மதிக்கத்தக்க அழகிய பிறைபோன்ற புருவத்தில் வியர்வை எழுமாறு, கங்கை சடைதாரி-சடையில் கங்கையைத் தரித்த சிவபெருமான், பொடி செய்து அருள் மதன் - பொடியாக்கிய மன்மதனுடைய, தந்த்ர பந்திக்கு-சேனையாகிய மகளிர் கூட்டத்திற்கு, அறிவை இழவிடும் பண்பு-அறிவைத், தொலைக்கும் மனப்பான்மையையும், துன்ப பொருளின் மகளிர் தம் அன்பு பண்பை-துன்பந் தரும் பொருட் பெண்டிர் மீது அன்பு செய்யும் மனப்பான்மையையும், தவிரேனோ-விட்டு ஒழிக்கமாட்டேனோ?

பொழிப்புரை

திதிதி ததத்தந் திந்திந் தந்தட் டிடிடி டட்டட் டுண்டி டட்டத் தெனன தனதனந் தெந்தத் தந்தத் தென்னானா திகுர்தி தகிர்த திந் திந்தித் தித்தித்திரி தரர என்ற ஒலிக்குறிப் புடன், ஒப்பில்லாத வகையில் திமிலை என்ற பறைவாத்தியத்தை முழக்கி, எட்டுத்திசைகளும், அண்டச் சுவர்களும் சோரும்படி, வஞ்சனை எண்ணத்துடன் வந்த பெருங்கூட்டமான மாலைகள் யணிந்த புயங்களையுடைய அரக்கர்கள், முதலில் கோபித்தும், பின்னர் அச்சமுற்றும், தங்கள் குடுமியுடன் கூடிய தலை கீழே படுமாறு பாதத்தில் பணிந்து, எங்களுக்கு உனது அருளைத் தரவேண்டும் என்று வேண்டுமாறு போர்செய்த குமார மூர்த்தியே! தாமரைக் குளங்கள் சூழ்ந்துள்ள வயலூரில் வாழ் கின்ற முருகவேளே! எதிரில் பொங்கியும் தங்கியும் கடல் அலைகள் கரையில் மோதுகின்ற திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தக் கடவுளே! பெருமிதம் உடையவரே! விலை மகளி ருடைய தாமரை போன்ற இரண்டு பாதங்களையும் தொழுது, இன்பமான கலவி நலம் மிகுந்துள்ள உயர்ந்த தனங்களின் பரப்பு

புளங்கொள்ளவும், கோபக்குறியுள்ள கயல்மீன் போன்ற பெரிய கரிய கண்கள் பொற்கம்பியுடன் கூடிய குழைகளைத் தகர்க்கவும், மருட்சியுடன் இனிய சொற்களைக் கொஞ்சிப் பேசிப் பதறவும், பலவிதமாகப் பிணைத்துள்ள பூங்கொத்துக் களை யுடைய கூந்தல் சரியவும், புதிய வகையில் நகநுனியால் விகாரப்படும்படி உடலில் இனிதாக அடையாளங்களைச் செய்யவும், மதிக்கத்தக்க அழகிய பிறைபோன்ற புருவங்களில் வியர்வை தோன்றவும், கங்கையை சடையில் தரித்த சிவ பெருமான் பொடி செய்த மன்மதனுடைய சேனைகளாகிய மாதர் கூட்டத்துக்கு அறிவைத் தொலைக்கும் மனப் பான்மையையும், துன்பம் தரும் பொருட் பெண்டிர் மேல் அன்பு கொள்ளும் மனப்பான்மையையும் அடியேன் விட மாட்டேனா?

விரிவுரை

இப் பாடலின் பாதி, விலைமகளிரால் விளையும் தன்மை களைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. மற்றப் பாதியில் ஆறு வரிகளில் சூராதியவுணர்களது போரில் பறை முழக்கத்தின் தாள வரிசையை அழகாகக் கூறுகின்றார்.

பதும இருசரண் கும்பிட்டு :-

மாதர் மீதுமோகமுற்றவர்கள், அவர்கள் ஊடலுற்ற போது அவர்களைப் பணிந்து தணிந்து ஆறுதல் புரிவர்.

அசுரர் வெகுண்டு அஞ்சி :-

அசுரர்கள் போரில் முதலில் சினமுற்றார்கள்; பின்னர் அஞ்சினார்கள்.

குஞ்சித்தலை கொட்டி பணிந்து :-

குஞ்சி---ஆண்பால் மயிர். அவர்களது குடுமியுடன் கூடிய சென்னியை நிலத்தில் வைத்து வணங்கினார்கள்.

எங்கட்குன்கட் க்ருபை தா :-

“முருகா! எங்களுக்கு உமது கருணையைத் தந்தருள வேண்டும் என்று கூறி, அந்த அசுரர்களில் சிலர் முறையிட்டார்கள்.

செய்ப்பதி :-

செய் - வயல், பதி-ஊர். செய்ப்பதி-வயலூர். இத்தலம் அருணகிரிநாதருக்கு மிகுந்த விருப்பமானது. இங்கேதான் அவருக்குத் திருப்புகழ் பாடும் திறம் கிடைத்தது.

கருத்துரை

அசுர குல காலரே! வயலூர் வள்ளலே! செந்திற் கடவுளே! மாதர் மீதுள்ள மயக்கந் தவிர அருள் புரிவீர்.

43

பரிமள களபசு கந்தச் சந்தத்	தனமானார்
படையம படையென அந்திக் குங்கட்	கடையாலே
வரியளி நிரைமுரல் கொங்குக் கங்குந்	குழலாலே
மறுகிடு மருளனை யின்புந் றன்புந்	றருள்வாயே
அரிதிரு மருக கடம்பத் தொங்கந்	றிருமார்பா
அலைகுழு குழுவென வெம்பக் கண்டித்	தெறிவேலா
திரிபுர தகனரும் வந்திக் குஞ்சந்	குருநாதா
ஜெய ஜெய ஹரஹர செந்திற் கந்தப்	பெருமாளே.

பதவுரை

அரி திரு மருக-திருமாலின் திருமருகரே! கடம்ப தொங்கல் திருமார்பா-கடப்ப மலர் மாலையணிந்த திருமார்புடையவரே! அலை குழுகுழு என வெம்ப-கடலின் அலைகள் குழுகுழு என்று கொதிப்புறுமாறு, கண்டித்து எறிவேலா-கண்டனம் புரிந்து வேலை எறிந்தவரே! திரிபுர தகனரும்-முப்புரத்தை எரித்த சிவபெருமானும், வந்திக்கும்-கும்பிடுகின்ற, சற்குருநாதா-உத்தமமான குருமூர்த்தியே! ஜெய ஜெய-வெற்றியை யுடையவரே! ஹர ஹர-பாவத்தை நீக்குபவரே, செந்தில் கந்த-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தக் கடவுளே! பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! பரிமள களப-இனிய மணமுள்ள கலவைச் சாந்தினின்றும், ககந்த-நறுமணம் வீசுகின்ற, சந்த-அழகிய, தனமானார்-தனங்களுடையபெண்களின், படை யமபடைஎன-படைகளுள் யமனுடையபடையென்று கூறும்படியான, அந்திக்கும் கண்கடையாலே-சந்திக்கும் கடைக்கண் பார்வையாலும், வரி அளி நிரை முரல்-கோடுகள் உள்ள வண்டுகளின் வரிசை ஒலிக்கின்ற, கொங்கு-வாசனையுள்ள, கங்குல் குழலாலே-இருண்ட கூந்தலாலும், மறுகிடு மருளனை-மனம்

சுழன்று மயங்குகின்ற அடியேனை, இன்புற்று-இன்பத்துடனும், அன்புற்று-அன்புடனும், அருள்வாயே-ஆட்கொண்டு அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

நாராயணருடைய திருமருகரே! கடப்ப மலர் மாலையை அணிந்த திருமார்பை உடையவரே! கடலின் அலைகள் குழுகுழுகு என்ற ஒலியுடன் கொதிப்புறுமாறு கண்டித்து வேலை எறிந்தவரே! முப்புரங்களை எரித்த சிவபெருமானும் வணங்கிய உத்தமமான குருநாதரே! ஜெய ஜெய! ஹரஹர! திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளிய கந்தக் கடவுளே! பெருமிதம் உடையவரே! மணம் வீசுகின்ற அழகிய தனங்களையுடைய பெண்களின், படைகளுள் யமனுடையபடை என்று சொல்லும்படியாகச் சந்திக்கும் கடைக்கண்களாலும், கோடுகள் உள்ள வண்டுகளின் கூட்டம் ஒலிக்கின்ற வாசனையும் கருமையுமுடைய கூந்தலாலும், மனம் சுழன்று மருளுகின்ற அடியேனை, இன்புடனும், அன்புடனும், ஆட்கொண்டு அருளுவீர்.

விரிவுரை

பரிமளகளப சுகந்தச் சந்தத் தனமானார் :-

சந்தனம் ஒரு சிறந்த வாசனைப் பொருள். அதனை அணிவதனால் உடலுக்குப் பல நலன்கள் உண்டு. சந்தனத்தை உணவுக்குப் பின் பூசிக்கொள்வதனால் ஜீரண சக்தி மிகுதிப் படும். நம் நாட்டில் எல்லாச் சிறப்பு நாட்களிலும் சந்தனத் தந்து தாம்பூலத் தரும் வழக்கம் தொன்று தொட்டு இருந்து வருகிறது.

“களபமணிந்திடு மணிமார்பா” - (பரவு நெடுங்) திருப்புகழ்.

தகுதியுடைய பெண்கள் சந்தனக் குழம்பை உடம்பிலும் தமது மார்பிலும் அணிந்துக் கொள்வர்.

மகளிர் மான்போன்று மருண்ட பார்வையும், அச்சமு முடையவர்களாதலின் “மானார்” என்றனர்.

படையம படையென அந்திக்குங் கட்கடையாலே :-

படை என்ற சொல்லை தனமானார் படைத்த என்று கூட்டிப் பொருள் செய்து கொள்ளலாம்.

பெண்களுடைய கண்கள் ஆடவரை மிகவும் மயங்கச் செய்து கேடு விளைக்கும். இங்கே விலைமகளிரைப் பற்றி இது குறிக்கின்றது. சுற்புடைய மகளிரையன்று என்று தெளிக.

வரியளி நிரைமுரல் கொங்குக் கங்குற் குழலாலே :-

வரி-கோடு; அளி-வண்டு; நிரை-கூட்டம்; கொங்கு வாசனை; கங்குல்-இருள்.

கூந்தலில் பூக்களை முடித்திருப்பதனால், வண்டுகள் தேனைப் பருகும் பொருட்டு, இனியநாதமுடன் ஒலிக்கும், பெண்களின் கூந்தலும் ஆடவரை மயக்கும்.

மறுகிடு மருளனை :-

மறுகல்-சுழலல்.

“வையகம் மறுகுறும் என்பதோர் மறுக்கமுண்டரோ”

- கம்பர்.

“மறப்பன் கொலோ என்று என் உள்ளங்கிடந்து மறுகிடும்”

- அப்பர்.

இன்புற் றன்புற் றருள்வாயே :-

அவாவற்று, பற்றினை விட்டு, பரம் பொருளைப் பற்றி நின்றபோது உண்மையான இன்பம் விளைகின்றது- இன்பத்தை அன்பினாலேயே பெறவேண்டுமாதலின், இன்புற அன்புற்று அருள்வாய் என்றனர்.

அரி திருமருக :-

அரி-பாவத்தை நீக்குபவர்.

அலை குமுகுமுவென வெம்பக் கண்டித் தெறிவேலா :-

இறுதிப் போரில் உறுதியிழந்த சூரன் கடலில் ஒளிந்தான். முருகவேள் வேற்படையைக் கடலின்மீது விடுத்தருளினார்.

“சூரனுடலற வாரி சுவறிட வேலை விடவல பெருமாளே”

- (பாதிமதி) திருப்புகழ்.

“வேலை வற்றி வறண்டு சுறில் சுறிலென”

- (-ஓலமிட்ட) திருப்புகழ்.

இது உக்கிரப் பெருவழுதி மூலம் கடல்மீது வேல் விட்ட வரலாற்றையும் குறிக்கும்.

கருத்துரை

திருமால் மருகரே! கடல்மீது வேலை எறிந்தவரே! சிவகுருவே! செந்திலாண்டவரே! மாதர் மயக்கில் வீழ்ந்து தவியாது அடியேன் உய்வு பெற்று இன்புற அருள் புரிவீர்.

44

பாத நூபுரம் பாடகம் சீர்கொள்நடை
யோதி மோகுலம் போலசம் போகமொடு
பாடி பாளிதங் காருகம் பாவையிடை வஞ்சிபோலப்
பாகு பால்குடம் போலிரண் டானகுவ
டாட நீள்வடஞ் சேரலங் காரகுழல்
பாவ மேகபொன் சாபமிந் தேபொருவ ரந்தமீதே
மாதர் கோகிலம் போல்கரும் பானமொழி
தோகை வாகர்கண் டாரைகொண் டாடிதகை
வாரும் வீடெயென் றோதிதம் பாயல்மிசை
யன்புளார்போல்
வாச பாசகஞ் சூதுபந் தாடஇழி
வேர்வை பாயசிந் தாகுகொஞ் சாரவிழி
வாகு தோள்கரஞ் சேர்வைதந் தாடுமவர் சந்தமாமோ
தீத தோதகந் தீத்திந் தோதி திமி
டுடு டுடுடுண் டுடுடுண் டுடுடுடு
டிகுடிகுகம்போல வொண் பேரிமுர சங்கள்வீறச்
சேடன் மேருவுஞ் சூரனுந் தாருகனும்
வீழ ஏழ்தடந் தூளிகொண் டாடமரர்
சேசெ சேசெயென் றாடநின் றாடிவிடு மங்கிவேலா
தாதை காதிலங் கோதுசிங் காரமுக
மாறும் வாகுவுங் கூரசந் தானசுக
தாரி மார்பலங் காரியென் பாவைவளி யெங்கள்மாதைத்

தும்பிரானே

தீத தோதகந் தீததிந் தோதிதிமி டீடு டீடுடுண் டீடுடுடு டீடு
டீடுகும்போல-தீதடீடுகும் போன்ற ஒலிகளைச் செய்து, ஒண்பேரி
முரசங்கள் வீற-ஒலிபெற்ற முரசு வாத்தியங்களும் பேரிகைளும்
பெரிய முழக்கஞ் செய்ய, சேடன்-ஆதிசேடனும், மேருவும்-
மகாமேரு மலையும், சூரனும்-சூரபன்மனும், தாருகனும் வீழ்-
தாருகாசுரனும் அயர்ந்து விழவும், ஏழ்தடம் தூளிகொண்டாட-
ஏழுமலைகளும் பொடிபட்டுதிரவும், அமரர் சேசெ சேசெ
என்று ஆடநின்று-தேவர்கள் “ஜேஜேஜேஜே” என்று ஆடவும்
அவர் முன்நின்று, ஆடிவிடும்-நடனம் செய்து விடுத்த, அங்கி
வேலா-நெருப்பு மயமான வேலாயுதத்தை யுடையவரே! தாதை
காதில் அங்கு ஒது-தந்தையின் செவியில் அங்கே பிரணவப்
பொருளை ஒதிய, சிங்கார முகம் ஆறும்-அழகிய திருமுகங்கள்
ஆறும், வாகுவும் கூர-(பன்னிரு) தோள்களும் பூரிக்குமாறு,
சந்தான சுகதாரி-வழிவழி இன்பம் தருபமனும், மார்பு
அலங்காரி-திருமார்பில் அலங்காரம் கொண்டவனும், என்
பாவை-எனது அரிய பதுமை போன்றவனும், வளி எங்கள்
மாதை-வள்ளிப்பிராட்டியாகிய எங்கள் பெண்மணியை, தாரு-
மரச் சோலையினிடையே, பாளிதம் சோர-பட்டாடை சோரும்
படி, சிந்தாமணிகள் ஆட அணிந்துள்ள சிறந்த மணிகள்
அசைய, புணர்ந்து-கலந்து, ஆடி-அவருடன் விளையாடி,
வங்காரமொடு-செப்பமாக வளர்ந்த, தாழை வான் உயர்ந்து ஆடு-
தென்னை மரங்கள் வானளாவி உயர்ந்து அசைகின்ற, செந்தூரில்
உறை-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள, தம்பிரானே-தனிப்
பெருந் தலைவரே! பாத நூபுரம்-பாதத்தில் அணிந்துள்ள
சிலம்பு, பாடகம்-பாடகம் என்ற நகைகளுடன், சீர்கொள் நடை-
சிறப்புடைய நடை, ஒதிமோகலம் போல-அன்னப் பறவை
களின் கூட்டம்போல விளங்கி, சம்போகமொடு-கலவியின்பங்
கொண்டு, பாடி பாளிதம் காருகம் பாவை இடை-நன்றாக
பாவை அமைத்து நெய்த பட்டாடையுடன் கூடிய இடை
யானது, வஞ்சிபோல-வஞ்சிக் கொடிபோல் விளங்கவும்,
பாகுபால்குடம்போல்-அழகிய பாற்குடம்போன்ற, இரண்டு

ஆன குவடு ஆட-இரு மலைபோன்ற தனங்கள் அசையவும், நீள் வடஞ் சேர்-நீண்ட இரத்தினமணி ஆரஞ்சேர்ந்த, அலங்கார குழல் பா அமேக அலங்கரித்த கூந்தல் பரந்த அம் மேகத்தை நிகர்க்கவும், பொன்சாபம்-அழகிய வில் (புருவத்தையும்), இந்து பொருவர்-சந்திரன் (நெற்றியையும்) நிகர்த்தவை யென்று கூறவும், அந்த மீதே-அழகு மிகுதியாகக் கொண்டு, மாதர் கோகிலம் போல் கரும்பானமொழி-அழகிய குயில் போலவும், கரும்பு போலவும் மொழியையும், தோகை வாகர்-மயில் போன்ற அழகையும் கொண்டவரும், கண்டாரை கொண்டாடி-கண்டவர் களைப் புகழ்ந்து பேசி, தகை-அவர்களை மறித்து நிறுத்தி, வாரும் வீடெ என்று ஒதி தம்-எமது வீட்டுக்கு வாருங்கள் என்று கூறி அழைத்துப் போய்; பாயல்மிசை அன்புளார் போல்-படுக்கையின் மீது அன்புள்ளவரைப்போல் நடித்து, வாசபாசு அகம்-மணமும் பசுமையுமுடைய மார்பில், சூது பந்து ஆட-சூதாடு கருவிபோன்ற தனங்கள் பந்துபோல் அசையவும், இழிவேர்வை பாய-வேர்வை வழிந்து பாயவும், சிந்து ஆகு கொஞ்ச ஆரவிழி-கடல் போன்றதும் கொஞ்சதல் நிறைந்தது மான கண்களும், வாகுதோள் கரம்-அழகிய தோள்களும் கரங்களும், சேர்வை தந்து ஆடும் அவர்-ஒன்றுபடத் தந்து விளையாடுகின்ற விலை மகளிரது, சுந்தம் ஆமோ-உறவு ஆகுமோ?

பொழிப்புரை

தித்தோதகந் தீததிந் தோதிதிமி டுடு டுடுடுண் டுடுடுண் டுடுடுடு டுகு டுகுகம் என்ற ஒலிகளை யுண்டாக்கி ஒளிபெற்ற முரசு வாத்தியமும் பேரிகையும் முழக்கஞ் செய்ய, ஆதிசேடனும் மேருமலையும், சூரபன்மனும் தாருகாசுரனும் அயர்ந்து விழுமாறும், ஏழு மலைகள் பொடிபட்டு உதிரவும், ஜேஜே ஜேஜே என்று அமரர்கள் ஆடவும், போர்க்களத்தில் நடனஞ் செய்து விடுத்த நெருப்பு மயமான வேற்படையை உடையவரே! தந்தையாரது செவியில் அங்கு ஒங்கார மந்திரத்தின் உட் பொருளை ஒதிய ஆறுமுகமும் பன்னிரு தோள்களும் பூரிக்கு மாறும், உயிர்கட்குவழிவழியே இன்பத்தை நல்குபவரும், அலங்கரித்த மார்பை யுடையவரும் எனது பதுமைபோன்றவரும் ஆகிய எங்கள் மாதாவாகிய வள்ளி நாயகியை மரச்சோலையில், பட்டாடை சோருமாறும் இரத்தின மணியாரங்கள் அசையு

மாறும் கலந்து விளையாடி, வளமையுடன் வானளாவி வளர்ந்து தென்னை மரங்கள் சூழ்ந்துள்ள திருச்செந்தூரில் உறைகின்ற பெருமிதம் உடையவரே! பாதத்தில் சிலம்பும் பாடகமும் அணிந்து அன்னப் பறவைகள் போன்ற நடையும், கலவியின் பங்கொண்டு நன்கு நெய்யப்பட்ட பட்டாடை சூழ்ந்துள்ள வஞ்சிக் கொடி போன்ற இடையும் விளங்கவும், அழகிய பாற்குடம் போன்ற-இரண்டு மலை போன்ற தனங்கள் அசையவும், நீண்ட மணியாரஞ் சேர்ந்துள்ள அலங்கரித்த கூந்தல், பரந்த அம்மேகத்தை நிகர்க்கும் என்று கூறுமாறு மிகுந்த அழகைக் கொண்டு, அழகான குயிலையும், கரும்பையும், ஒத்த மொழியையும், மயில் போன்ற சாயலையும் கொண்டு, கண்டவர்களைக் கொண்டாடி நிறுத்தி, இதோ எமது வீட்டுக்கு வாருங்கள் என்று இதவசனம் புகன்று அழைத்துச் சென்று படுக்கைமீது அன்புள்ளவர்கள் போல் நடித்து, மணமும் பசுமையுமுள்ள மார்பில் சூதுக்கருவி போன்ற தனங்கள் பந்துபோல் அசைய, வேர்வை சிந்த, கடல் போல கொஞ்சுகின்ற கண்கள், தோள்கள், கரங்கள் இவைகளை ஒன்றுபடத் தந்து விளையாடுகின்ற வேசையரது உறவு ஆகுமோ? ஆகாது.

விரிவுரை

பாதநூபுரம்.....:-

இப்பாடலில் பாதிவரை விலைமகளிரது அலங்காரத்தைக் கூறுகின்றனர்.

பாடி பாளிதம் காருகம் பாவை :-

பாடி-என்பது பாடி என சந்தத்தை நோக்கி நீண்டு வந்தது படி-குணம், பாளிதம்-பட்டாடை, காருகம்-நெய்யுந் தொழில். பாவு ஐ-பாவை (ஐ சாரியை) பட்டுப்பாவில் நன்றாக நெய்த அழகிய ஆடை.

பாகு பால் குடம் :-

பாகு-அழகு. அழகிய பால்குடம் போன்ற தனம்.

வாசபாசகம் :-

பாச-பசுமை. அகம்-மார்பு. மணமும் பசுமை நிறமும் உடைய மார்பு.

சூதுபந்தாட :-

தனங்களுக்கு சூதுக் கருவியையும் பந்தையும் உவமிப்பது மரபு.

சந்தம் ஆமோ :-

விலைமகளிரது உறவு கூடாது என்கின்றனர்.

தீத தோதகம்.....பேரி முரசங்கள் வீற :-

போர்க்களத்திலே போரிடுவோர்க்கு வீரவுணர்ச்சி உண்டாகுமாறு செருப்பறைகளை ஒலிப்பர். அந்த முழக்கங்களைப் பற்றி இந்த அடியில் கூறுகின்றனர்.

ஏழ்தடந் தூளி கொண்டாட :-

தடம்-மலை. முருகப் பெருமானுடைய வேலால் ஏழு மலைகளும் துகளாயின.

“ஒரெழு குலகிரி யடைய இடிந்து தூளெழு”

- (நிணமொடு) திருப்புகழ்.

“எழுமலை பொடித்த கதிரிலை நெடுவேல்”

-கல்லாடம்

சந்தான சுகதாரி :-

சந்தானம்-வழிவழியாக வரும் மரபு. உயிர்கட்கு வழி வழியாக இன்பத்தை தருகின்ற சக்தி இச்சா சக்தி. வள்ளியம்மை இச்சா சக்தியாதலின் சந்தான சுகதாரி என்றருளிச் செய்தனர்.

எங்கள் மாதை :-

தமிழகத்திலே, தமிழ்க்குடியில் அவதரித்த அம்மை வள்ளி பிராட்டியாதலின் எங்கள் மாது என்று உரிமையுடன் கூறினார்.

தாரு-மரச்சோலை, பாளிதம்-பட்டாடை, வங்காரம்-வளப்பம், தாழை-தென்னை மரம்.

தென்னையின் மலருக்கு மடல் கனமாக இருக்கும். ஆனால் வாசனை துளிகூட இராது. இதனை நோக்கியே, “மடல் பெரிது தாழை மகிரினிது கந்தம்” என்று ஒளவையார் கூறினார்.

தாழை என்ற சொல்லுக்குத் தென்னையென்று பொருள் கொள்வதுதான் சிறப்பு. சிலர் தாழை மலர் என்றே கூறுவர். தாழை மலருக்கும் மணம் உண்டு. ஆதலின் அப்பொருள் சிறக்காது என உணர்க.

கருத்துரை

சூர சங்காரஞ் செய்த வேலவரே! வள்ளி மணவாளரே! செந்திற் கந்தவேளே! விலை மகளிர் உறவு நீங்க அருள் புரிவீர்.

45

பூரண வாரகும்ப சீதப டீர கொங்கை
 மாதர்வி கரர வஞ்ச லீலையி லேயு ழன்று
 போதவ மேயி ழந்து போனது மான மென்ப தறியாத
 பூரிய னாகி நெஞ்சு காவல்ப டாத பஞ்ச
 பாதக னாய றஞ்செ யாதடி யோடி றந்து
 போனவர் வாழ்வு கண்டு மாசையி லேய முந்து மயல்தீர்க்
 காரண காரி யங்க ளானதெ லாமொ ழிந்து
 யானெனு மேதை விண்டு பாவக மாயி ருந்து
 காலுட லாடி யங்கி நாசியின் மீதி ரண்டு விழிபாயக்
 காயமு நாவு நெஞ்சு மோர்வழி யாக அன்பு
 காயம்வி டாம லுன்ற னீடிய தாள்நி னைந்து
 காணுதல் கூர்த வஞ்செய் யோகிக ளாய்வி ளங்க
 அருள்வாயே

ஆரண சார மந்த்ர வேதமெ லாம்வி ளங்க
 ஆதிரை யானை நின்று தாழ்வனெ னாவ ணங்கு
 மாதரவால்வி ளங்குபூரணஞான மிஞ்சு முரவோனே
 ஆர்கலி யூடெ முந்து மாவடி வாகி நின்ற
 சூரனை மாள வென்று வானுல காளு மண்ட
 ரானவர் கூர ரந்தை தீரமு னாளம் கிழ்ந்த முருகேசா
 வாரண மூல மென்ற போதினி லாழி கொண்டு
 வாவியின் மாடி டங்கர் பாழ்பட வேயெ றிந்த
 மாமுகில் போலி ருண்ட மேனிய னாமு குந்தன்
 மருகோனே

வாலு க மீது வண்ட லோடிய காலில் வந்து

சூல்நிறை வான சங்கு மாமணி யீன வந்து

வாரிதி நீர்ப ரந்த சீரலை வாயு காந்த

பெருமானே.

பதவுரை

ஆரண சார மந்தர-வேதத்தின் சாரமாகிய பிரணவ மந்திரப் பொருளால், வேதம் எலாம் விளங்க-வேதத்திலுள்ள இரகசியங்கள் முழுவதும் நன்றாக விளங்கும்படி, ஆதிரையான்-(ஐ-சாரியை) திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திற்கு உரித்தானவராகிய சிவபெருமான், நின்று தாழ்வன் எனா வணங்கும்-வாய் பொத்தி எதிரில் நின்று “நின்னைப் பணிகின்றேன்” என்று, கூறி வணங்கும்படியான, ஆதரவால் விளங்கு-அன்பினால் விளங்குகின்ற, பூரண ஞான மிஞ்சும் உரவோனே-நிறைந்த ஞானம் ததும்பிய அறிவாற்றலுடையவரே, ஆர்கலி யூடு எழுந்து மா வடிவு ஆகிநின்ற-சமுத்திரத்தின் நடுவில் மாமரத்தின் வடிவத்தைக் கொண்டு நின்ற, சூரனை மாளவென்று-சூரபன்மனை இறக்கச் செய்து வெற்றிபெற்று, வான் உலகு ஆளும் அண்டர் ஆனவர் கூர்-தேவலோகத்தை ஆள்கின்றவர்களான தேவர்கள் அடைந்த, அரந்தை தீர-துன்பமானது அகலும்படி செய்து, முன் நாள் மகிழ்ந்த முருக ஈசா-முன்னொரு காலத்தில் மகிழ்ச்சியடைந்த முருகப் பெருமானே! வாரணம் மூலம் என்ற போதினில்-கஜேந்திரமென்ற யானை “ஆதி மூலமே” என்று அழைத்தபோது, ஆழிகொண்டு-சக்ராயுதத்தைக் கொண்டு, வாவியின் மாடு-மடுவிலிருந்த, இடங்கர்-முதலையானது, பாழ்படவே எறிந்த-அழிந்துபோகுமாறு அதை எறிந்தருளியவரும், மாமுகில் போல் இருண்ட மேனியன் ஆம்-சிறந்த மேகத்தைப்போல் கரிய திருமேனியை யுடையவருமாகிய, முகுந்தன்-நாராயண மூர்த்தியினுடைய, மருகோனே-மருகரே! வாலு க மீது-(நதியின் முகத் துவாரத்தில் சமுத்திரக்கரையிலுள்ள) மணலின் மீது, வண்டல் ஓடிய காலின் வந்து-வண்டல் ஓடி படியப்பட்ட கிளைநதி வழியாக வந்து, சூல் நிறைவான சங்கு-நிறைந்த கருப்பமுற்ற சங்கினங்கள், மாமணி ஈன-சிறந்த முத்துக் களைப் பெறும்படி, உந்து வாரிதி நீர்பரந்த-அலைகளையுடைய சமுத்திரத்தின் நீர்எங்கும் பரந்துள்ள, சீரலைவாய் உகந்த-திருச்சீரலைவாய் என்னும் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளிய, பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! பூரண வாரகும்ப-பூரணமாக வளர்ந்துள்ள வையும் அன்பைப் பெருக்குபவையும் குடத்திற்கு நிகரானவையும், சீத பஹு கொங்கை-குளிர்ந்த சந்தனக்குழம்பு பூசப் பெற்றவையுமாகிய தனங்களையுடைய, மாதர்-லிலை பெண்களது, விகார வஞ்ச லீலையிலே உழன்று-விகாரத்தை உண்டுபண்ணுவதும் வஞ்சத்தையுடையதுமாகிய கலவி லீலையிலே ஈடுபட்டு அதனிடத்திலேயே மயங்கிச் சுழன்று,

போதுஅவமே இழந்து-பொழுதை வீணாகக் கழித்து, மானம் போனது என்பது அறியாத-மானம்போய் விட்டது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாத, பூரியன் ஆகி-கீழ் மகனாகி, நெஞ்சு காவல் படாத-இன்னதைத் தான் நினைக்கவேண்டும் இன்னதை நினைக்கப்படாது என்ற நியதிக்காக நெஞ்சத்தில் நல்லுணர்வாகிய காவலை வைக்காத, பஞ்ச பாதகனாய்-ஐம் பெரும் பாதகங்களைச் செய்பவனாய், அறஞ்செயாது-தருமத்தைச் செய்யாமல், அடியோடு இறந்துபோனவர் வாழ்வு கண்டும்-இருந்த சுவடேயின்றி அறவே இறந்தவர்கள் மாயவாழ்வைக் கண்டும், ஆசையிலே அழுந்தும்-ஆசையாகிய கடலில் அழுந்துகின்ற, மயல்தீர-மயக்கம் நீங்கும் வண்ணம், காரண காரியங்கள் ஆனது எலாம் ஒழிந்து-வினைகளின் காரணமாக இருப்பதும் காரியமாக வருவதுமாகிய அனைத்தும் நீங்கப்பெற்று, யானெனும் மேதை விண்டு-நான் என்கின்ற தற்போதத்தை விட்டு, பாவகமாய் இருந்து-குஹோஹம் பாவனையில் அசைவற்று இருந்து, கால் உடலாடு இயங்கி-பிராணவாயுவானது இரேசக பூரக கும்பமாகிய சாதனையால் உடலில் வியாபிக்கப்பெற்று, நாசியின் மீது இரண்டு விழி பாய-நாசி முனையில் இரு விழிகளின் பார்வையைச் செலுத்தி, காயமும் நாவும் நெஞ்சும் ஓர் வழியாக-உடலும் உரையும் உள்ளமும் ஒருவழிப்பட்டு நிற்க, அன்பு காயம் விடாமல்-அன்பானது உடம்பைவிட்டு நீங்காத வண்ணம், உன்றன்-தேவரீரது, நீடிய தாள் நினைந்து-நித்தியமான திருவடிக் கமலங்களைச் சிந்தித்து, காணுதல் கூர்தவஞ்செய்-அத்திருவடிக் தாமரைகளைப் பார்ப்பதற்கு விரும்பித் தவம் புரியும். யோகிகளாய் விளங்க-சிவயோகிகளைப் போல் அடியேன் நிருவிகற்ப சமாதியில் நிலைபெற்று விளங்க, அருள்வாயே-அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

வேதத்தின் சாரமாகிய குடிலை மந்திர உரையால், அவ்வேதத்திலுள்ள இரகசியப் பொருள் யாவும் நன்றாக விளங்கும்படி, திருவாதிரை நட்சத்திரத்திற்கு உரித்தானவராகிய சிவமூர்த்தி, வாய்பொத்தி நின்று, (நாதாகுமாரா) “உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேன்” என்று கூறி வணங்கும்படியான தன்மையால், உயர்ந்துவிளங்குகின்ற பரிபூரண ஞானமிகுதியுடைய உர வோனே! முன்னொரு காலத்தில் சமுத்திரத்தின் மத்தியில் மாமர வடிவு கொண்டு நின்ற குரபன்மன் மாளும்படி வெற்றிபெற்று வானுலகத்தையாளும் தேவர்கள் அடைந்ததுன்பம் நீங்கும் படியருள் புரிந்து மகிழ்ச்சியடைந்த முருகப்பெருமானே! சுஜேந்திரன் என்ற யானை “ஆதிமூலமே” என்று அழைத்த

போது, மடுவிலிருந்த முதலையழியுமாறு சக்ராயுதத்தை விடுத்தருளியவரும், பெருமையுடைய நீலமேகவண்ணருமாகிய திருமாலினது மருகரே! (நதியின் முகத்துவாரத்தில் சமுத்திரக் கரையிலுள்ள) மணற்குன்றின் மீது, வண்டல் வந்து படியப்பட்ட கிளைநதி வழியாக வந்து பூரண கருப்பமான சங்குகள் சிறந்த முத்துக்களை பெறும்படி செலுத்துகின்ற அலைகளையுடைய சமுத்திரத்தின் நீர் எங்கும் பரந்துள்ள திருச்சீரலைவாய் என்னும் செந்திலம்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமையிற் சிறந்தவரே! நன்றாக வளர்ந்துள்ளவையும், ஆசையைப் பெருக்குபவையும், குளிர்ந்த சந்தனக்குழம்பு பூசப்பெற்றவையும் குடத்திற்கு நிகரான வையுமான தனபாரங்களையுடைய விலைமாதர்களது, விகாரத்தையுண்டாக்குவதும், வஞ்சகமுடையதுமாகிய கலவிலீலையிலே ஈடுபட்டு மயங்கிச் சுழன்று, அரிய வாழ்நாளை அவமேகழித்து மானம் அழிந்து விட்டது என்பதையுணராத கீழ்மகனாகி, இன்னதைத்தான் நினைக்கவேண்டும் இன்னதை நினைக்கப்படாது என்ற நியதிக்காகநெஞ்சத்தில் நல்லுணர்வாகிய காவலை வைக்காத பஞ்சபாதகனாகி, தருமத்தைச் செய்யாது, தாமிருந்த அடையாளமேயின்றி அடியோடு அழிந்து போனவர்களை கண்டு ('நாமும் இப்படியே யழிவோ'மென்ற உணர்ச்சியின்றி) ஆசையாகிய சமுத்திரத்தில் அழுந்துகின்ற மயக்கந்தீரும்படி, உடல் எடுப்பதற்குக் காரண காரியங்களாயுள்ளவையனைத்தும் நீங்கப்பெற்று நான் என்ற தற்போதத்தையொழித்து, குஹோஹம் பாவனையில் அசைவற்று இருந்து, இரேசக பூரக கும்பகமென்னும் சாதனையால் உடலில் பிராணவாயு வியாபிக்கப் பெற்று, நாசிமுனையில் விழிகளின் பார்வையைச் செலுத்தி உடலும், உரையும், உள்ளமும் ஒரு வழிப்பட்டு நிற்க, உடலில் அன்பு என்னும் தத்துவம் நீங்காத வண்ணம், தேவரீருடைய நித்தியமான திருவடித் தாமரைகளைச் சிந்தித்து அத்திருவடித் தாமரைகளைப் பார்ப்பதற்கு விரும்பித் தவம் புரியும் சிவயோகிகளைப் போல் அடியேன் விளங்கத் திருவருள் புரிவீர்.

விநீவுரை

போதவமே யிழந்து :

உலகத்தில் அரிய பொருளாகக் கருதப்படுகின்றவை அனைத்திற்கும் அரியது வாழ்நாளேயாம். ஒவ்வொரு நிமிஷமும்

விலை மதிக்க முடியாததாம்; கழிந்துபோன ஒரு நிமிஷத்திற்கு எத்தனை கோடி செல்வத்தைக் கொடுத்தாலும் திரும்ப வராது; அதன் அருமை நுனித்துணர்வார்க்குப் புலனாகும். அத்தகைய அருமையான நாட்களை வீணே கழித்துவிடுகின்றோம். ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் நல்ல விஷயத்திலேயே கழிக்கவேண்டும்.

“வீணேநாள் போய்விடாமல் ஆறாறுமீதில்
ஞானோபதேசம் அருள்வாயே”

- (மாலாசை) திருப்புகழ்.

நெஞ்சு காவல்படாத :-

வீட்டு வாயிலில் தக்கவனை விடு; தகாதவனை விடாதே. என்று காவல் வைப்பதுபோல, நெஞ்சில் நல்லுணர்வு என்ற காவல் வைக்க வேண்டும். அதனால் தீய எண்ணங்களை எண்ணுதற்கு இடமிராது, நல்லெண்ணங்களே தோன்றும்.

அடியோ டிறந்துபோனவர் வாழ்வு கண்டும் :-

பெருமையுடன் வாழ்ந்தவர்களும் தமது அடையாளமே இன்றி இறந்து போவதைக் கண்டாவது, “நாமும் இறந்து போவோம்” என்று எண்ணித் தெளிவடைய வேண்டும்.

யானெனும் மேதை விண்டு :-

நான் என்கின்ற எண்ணம் ஒழிந்தால்தான், பரம சுகம் தலைப்படும்.

“நானென்ப தற்றுயிரொ டுனென்ப தற்றுவெளி
நாதம் பரப்பிரம ஒளிமீதே”

- (தேனுந்து) திருப்புகழ்.

பாவகமாயிருந்து :-

குஹோஹம் பாவனையில் அசைவற்றிருப்பது. குஹமூர்த்தி யாகத் தன்னைப் பாவிப்பது; விடமேறியவன் கருடனாகத் தன்னைப் பாவிப்பதாகிய கருடோஹம் பாவனையால் விட நீங்கப் பெறுவது போல், குஹோஹம் பாவனையால் மல நிவர்த்தி உண்டாகும்.

காயமு நாவு நெஞ்சும் ஓர்வழியாக :-

மனம், வாக்கு, காயம் என்ற திரிகரணங்களும் ஒரு வழிப்படுதலே இன்பத்திற்குக் காரணமாம். இறைவனை நினைக்குங் காலையிலும் ஒருவழிப்பட்டு நிற்கவேண்டும்.

“வாயுந் தனுவு மனமுமொரு வழிநின் றிடநின்

மகிமைதனை

ஆயுந்திறமை வரவிலையே ஐயோ இதற்கென்

செய்வேன்நான்”

- மாம்பழக்கவி.

வாரண மூலமென்ற.....யெறிந்த :-

கஜேந்திரன் வரலாறு

திருப்பாற் கடலாற் சூழப்பட்டதாயும், பதினாயிரம் யோசனை உயரமுடையதாயும், பெரிய ஒளியோடு கூடியதாயும், திரிகூடமென்ற ஓர் பெரிய மலையிருந்தது. சந்தனம், மந்தாரம், சண்பகம் முதலிய மலர்த்தருக்கள் நிறைந்து எப்போதும் குளிர்ந்த காற்று வீசிக்கொண்டிருந்து அம்மலையில் குளிர்ந்த நீர் நிலைகளும் நவரத்தினமயமான மணற் குன்றுகளும் தாமரை ஓடைகளும் பற்பல இருந்து அழகு செய்தன. கந்தரு வரும், இந்திரர் முதலிய இமையவரும், அப்சர மாதர்களும் வந்து அங்கு எப்போதும் நீராடி மலர் கொய்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். நல்ல தெய்வமணம் வீசிக்கொண்டிருக்கும். அவ்வழகிய மலையில், வளமைதங்கிய ஒரு பெரிய தடாகமிருந்தது. அழகிய பூந்தருக்கள் சூழ அமிர்தத்திற்கு ஒப்பான தண்ணீருடன் இருந்தது அத்தடாகம். அந்தத் திரிகூட மலையின் காடுகளில் தடையின்றி உலாவிக்கொண்டிருந்த கஜேந்திரமென்கின்ற ஓர் யானையானது, அநேக பெண் யானைகளாலே சூழப்பட்டு, தாகத்தால் மெலிந்து, அந்தத் தடாகத்தில் வந்து அதில் முழுகித் தாகந்தணிந்து தனது தும்பிக்கை நுனியால் பூசப்பட்ட நீர்த்துளிகளால் பெண் யானைகளையும் குட்டிகளையும் நீராட்டிக்கொண்டு மிகுந்த களிப்புடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அப்போது ஒரு முதலை அந்த யானையின் காலைப் பிடித்துக் கொண்டது. அக் கஜேந்திரம் தன்னால் கூடியவரைக்கும் முதலையை இழுக்கத் தொடங்கிற்று. முதலையை வெற்றி பெறுஞ் சக்தியின்றித்

தவித்தது. கரையிலிருந்த மற்ற யானைகள் துக்கப்பட்டு அந்த யானையை இழுக்க முயற்சி செய்தும் காப்பாற்ற முடியவில்லை; யானைக்கும் முதலைக்கும் ஆயிரம் ஆண்டுகள் யுத்தம் நிகழ்ந்தது; கஜேந்திரம் உணவின்மையாலும் முதலையால் பல வாண்டுகள் துன்புற்றமையாலும் எலும்புமயமாயிளைத்தது. யாதும் செய்யமுடியாமல் அசைவற்றிருந்தது. பின்பு தெளிந்து துதிக்கையை உயர்த்தி, பக்தியுடன் “ஆதிமூலமே!” என்று அழைத்தது. திக்கற்றவர்க்கு தெய்வமே துணையென்று உணர்ந்த அந்த யானை அழைத்த குரலை, பாற்கடலில் அரவணை மேல் அறிதுயில் செய்யும் நாராயணமூர்த்தி கேட்டு, உடனே கருடாழ்வான்மீது தோன்றி, சக்கரத்தைவிட்டு முதலையைத் தடிந்து, கஜேந்திரத்திற்கு அபயந்தந்து அருள் புரிந்தனர். சிவபெருமான் தமக்குத் தந்த காத்தற்றொழிலை மேற்கொண்ட நாராயணர் காத்தற் கடவுளாதலால், உடனே ஓடிவந்து கஜேந்திரனுடைய துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தை நல்கினர்.

“மதசிகரி கதறிமுது முதலை கவர் தரநெடிய
மடுநடுவில் வெருவியொரு விசையாதி மூலமென
வருகருணை வரதன்”

- திருவகுப்பு. (1)

யானை பொதுவாக அழைத்தபோது நாராயணர் வந்து காத்தருளிய காரணம், நாராயணர் தமக்குச் சிவபெருமான் கொடுத்தருளிய காத்தற்றொழிலைத் தாம் செய்வது கடமையாதலால் ஓடி வந்தனர். ஒரு தலைவன் நீ இந்த வேலையைச் செய்யென்று ஒருவனுக்குக் கொடுத்துள்ளபோது, ஒருவன் தலைவனையே அழைத்தாலும் தலைவன் கொடுத்தவேலையைச் செய்வது அப்பணியாளன் கடமையல்லவா? தலைவனைத் தானே அழைத்தான்? நான் ஏன் போகவேண்டுமென்று அப்பணியாளன் வாளாவிருந்தால், தலைவனால் தண்டிக்கப்படுவானல்லவா? ஆதலால், சிவபெருமான் தனக்குத் தந்த ஆக்ஞையை நிறைவேற்ற நாரணர் வந்தார் என்பது தெற்றென விளங்கும்.

கருத்துரை

பரமசிவமூர்த்திக்கு குடிவை மந்திரத்தை உபதேசித்த ஞான தேசிகரே! சூரனைக் கொன்று வானவர் துன்பத்தை நீக்கிய

முருகப் பெருமானே! கஜேந்திரவரதராகிய கருமுகில் வண்ண ரது மருகரே! செந்திலாதிப! மாதர் மயக்கத்தில் அடியேனுழ லாது, தற்போதத்தை விட்டு, விழிநாசி வைத்து ஒரு வழிப்பட்டு சிவயோகியாக அடியேன் அசைவற்று இருக்கத் திருவருள் புரிவீர்.

46

மங்கை சிறுவர் தங்கள் கிளைஞர்	
வந்து கதற	உடல்தீயின்
மண்டி எரிய விண்டு புனலில்	
வஞ்ச மொழிய	விழ ஆவி
வெங்கண் மறலி தன்கை மருவ	
வெம்பி இடறு	மொருபாச
விஞ்சை விளையு மன்று னடிமை	
வென்றி யடிகள்	தொழவாராய்
சிங்க முழுவை தங்கு மடவி	
சென்று மறமி	னுடன்வாழ்வாய்
சிந்தை மகிழ அன்பர் புகழு	
செந்தி லுறையு	முருகோனே
எங்கு மிலகு திங்கள் கமல	
மென்று புகலு	முகமாதர்
இன்பம் விளைய அன்பி னணையு	
மென்று மிளைய	பெருமானே.

பதவுரை

சிங்கம்-சிங்கங்களும், உழுவை-புலிகளும், தங்கும் அடவி சென்று-வாழுகின்ற கானகத்தில் சென்று, மறமின் உடன் வாழ் வாய்-வேடப் பெண்ணாகிய வள்ளி தேவியுடன் வாழ்கின்றவரே! சிந்தை மகிழ அன்பர் புகழு-உள்ளம் மகிழ்ச்சியுடன் அன்பர்கள் துதி செய்கின்ற, செந்தில் உறையும்-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள, முருகோனே-முருகக் கடவுளே! எங்கும் இலகு-எவ் விடத்திலும் விளங்குகின்ற, திங்கள்-சந்திரனையும், கமலம் என்று-தாமரையையும் ஒத்தது என்று, புகலும் முகமாதர்-உவமை கூறி புலவர்கள் புகழ்கின்ற திருமுகத்தையுடைய, தெய்வயானை

யையும், வள்ளியையும், இன்பம் விளைய அன்பின் அணையும்-
உயிர்களுக்கு இன்பம் விளையுமாறு அன்புடன் தழுவுகின்ற,
என்றும் இளைய-எக்காலத்தும் இளமையுடன் இருக்கின்ற,
பெருமானே-பெருமை மிகுந்தவரே! மங்கை-மனைவி, சிறுவர்-
மக்கள், தங்கள் கிளைஞர்-தமது உறவினர், வந்து கதற-வந்து கதறி
அழ, உடல் தீயில் மண்டி எரிய-உடம்பானது நெருப்பில்
சுடர்விட்டு எரிந்துகொண்டிருக்க, விண்டு -உறவினர்கள்
சுடலையை விட்டு நீங்கி, புனலில் வஞ்சம் ஒழிய விழ - பந்தம்
என்கின்ற மாயம் ஒழியுமாறு நீரில் குளிக்க, ஆவி வெம்கண்
மறலி தன் கை மருவ-உயிரானது கொடிய கண்களையுடைய
இயமனுடைய கரத்தில் சிக்கிக் கொள்ள, வெம்பி இடறும் -
மனம் புழுங்கித் துன்பப்படும், ஒரு பாச விஞ்சை விளையும்
அன்று-ஒரு பற்று எனப்படும் மாயக்கூத்து நிகழ்கின்ற அந்த
நாளில், உன் அடிமை-தேவரீருடைய அடிமையாகிய சிறியேன்,
வென்றி அடிகள் தொழ-வெற்றி பொருந்தும் உமது திருவடி
மலர்களைத் தொழுது உய்யும்படி, வாராய்-வந்தருளவீராக!

பொழிப்புரை

சிங்கம், புலி முதலிய கொடிய விலங்குகள் உறைகின்ற
கானகத்தில் சென்று, வேடவர் குல மகளாகிய வள்ளி பிராட்டி
யுடன் வாழ்கின்றவரே! அடியார்கள் உள்ளம் உவகையுறப்
புகழ்ந்து பாடத்திருச்செந்தூரில் உறைகின்ற முருகக் கடவுளே!
எங்கும் விளங்குகின்ற சந்திரனையுந் தாமரையையும் ஒத்தது
என்று உவமை கூறிப் புலவர்கள் புகழ்கின்ற குளிர்ந்த திரு
முகத்தையுடைய வள்ளி தெய்வயானை என்ற இரு சக்தி
களையும், உயிர்கள் தழைத்து இன்புறும் பொருட்டுத் தழுவு
கின்ற என்று மகலாத இளமையுடைய பெருமிதமுடையவரே!
மனைவி மக்கள் உறவினர் முதலியோர் வந்து கதறியழுது புலம்ப,
உடம்பு தீயில் நன்கு எரிந்து கொண்டிருக்க, உறவினர் அச்
சுடலையைவிட்டு அகன்று பந்தம் ஒழியுமாறு நீரில் முழுக,
உயிரானது கொடுங்கண்களையுடைய இயமனுடைய கையிற்
சிக்கிக்கொள்ள, மனம் புழுங்கி இடர்ப்படும் ஒரு பாசமாகிய
மாய நாடகம் நிகழ்கின்ற அந்நாளில், உமது அடியேனாகிய
நாயினேன் வெற்றி பொருந்தும் திருவடிகளைத் தொழுது
உய்யுமாறு, தேவரீர் வந்தருள வேண்டும்.

விரிவுரை

மங்கை :-

மங்கை என்பது இங்கே மனைவியைக் குறிக்கின்றது. உயிர் பிரிகின்றபோது, மனைவி பெரிதும் துன்பமுற்றுப் பதறிக் கதறி அழுது மேல் விழுந்து புலம்புவாள். ஏன் எனில், அவள் ஒருத்தியே மஞ்சளும் குங்குமமும் மலரும் இழக்கின்றாள்; ஆதலின் கணவனார் பிரிந்தபின் மனைவி உயிர் இல்லா உடம்பு போல் ஆகின்றாள். “மங்கையழுது விழவே” என்று வேறொரு திருப்புகழிலும், “ஏழை மாதராள் மோதி மேல் விழ!” என்று திருவிடைமருதூர்த் திருப்புகழிலும் அடிகளார் கூறுகின்றனர்.

சிறுவர் :-

சிறுவர்-புதல்வர்கள். ஆவி பிரியும்போது புதல்வர்களும், புதல்விகளும் மனம் வருந்திக் கண்ணீர் சிந்தி கலங்கியமூவார்கள். “இரு கைத் தலைமேல் வைத்தமும் மைந்தர்” என்கிறார் பட்டினத்துப் பிள்ளையார்.

தங்கள் கிளைஞர் வந்து கதற :-

அங்கும் இங்குமாகப் பரவியுள்ள மாமன் மைத்துனன் சகலன் முதலிய நெருங்கிய உறவினர்கள், உயிர் பிரிகின்ற செய்தியையறிந்து ஓடோடியும் வந்து, மிக்க பரிதாபத்துடன் தலையில் அடித்துக்கொண்டு ஓ என்று வாய்விட்டுக் கதறி அழுவர்.

உடல் தீயின் மண்டி எரிய :-

மிகவும் இனிய உணவுகளைக் காலந் தவறாது தந்து, நெடுங்காலமாக இந்த உடம்பை வளர்க்கின்றோம் ஆனால், இந்த உடம்பு உணவினால் நிலைபெறுவதில்லை. உண்ட உணவைச் செரிக்கச் செய்து அவ்வுணவின் சத்தை உடம்புக்குத் தந்து உடம்பைப் பாதுகாக்கும் தன்மையுடையது உடம்பில் மறைந்துள்ள அக்கினியாகும். அந்த அக்கினிக்கு ஜாடராக்கினி என்றுபேர். இந்தத் தீயால் உடம்பு நிலைக்கின்றது. இந்தத் தீ அவிந்தால் உடம்பு பனிக்கட்டிபோல் குளிர்ந்துவிடும். உயிர் பிரிந்துவிடும்.

எனவே தீயினால் நிலைபெற்று வாழ்ந்த உடம்பை முடிவில் அந்நெருப்புக்கே உணவாக (ஆகுதியாக)த் தந்துவிடுவது. இதற்கு, “அந்தியேஷ்டி;” என்று பேர். அந்திய-இஷ்டி எனப்படும், அந்திய -இறுதி. இஷ்டி-யாகம். முடிவில் உடம்பையே நெருப்பிலிட்டுப் புரியும் யாகம். இப்படித் தகிக்கப்படுவதனால் இந்த உடம்பு தேகம் எனப் பேர் பெறுகின்றது.

விண்டு புனலில் வஞ்சமொழிய விழ :-

உடம்பு நெருப்பில் வேகின்றபோதுதான், உறவினருக்குத் துன்பம் மிகுதியாகப் பொங்கி எழும். கண்ணீர் அருவிபோல் வழியும்.

“அருங்கான் மருங்கே எடுங்கோள் சுடுங்கோள்
அலங்கார நன்றி தெனமூழ்கி
அகன்றாசையும் போய் விழும் பாழ் உடம்பால்
அலந்தேனை யஞ்சல் எனவேணும்”

- (பெருங்காரியம்) திருப்புகழ்.

நீரில் படிந்துவிடு பாசத்தகன்று”

- (இத்தாரணி) திருப்புகழ்.

எனவே, சுற்றத்தார் நீரில் முழுகியவுடன் பாசத்தையும் நேசத்தையும் விட்டு அவரவர் இருப்பிடம் போவார்கள்.

ஆவி வெங்கண் மறலி தன்கை மருவ :-

இவ்வாறு உடல் எரிய, உறவினர் நீரில் முழுகி இருப்பிடம் ஏக, நமது உயிரை இயமன் கொண்டு போகிறான். அவன் கண்கள் நெருப்புப்பொறி ஏந்திக் கொண்டு கொடுமையாக இருக்கும்.

“விழித்துப் புகையெழப் பொங்கு வெங்கூற்றன்”

- அலங்காரம் (2)

வெம்பி இடறு மொருபாச விஞ்சை விளையுமன்று :-

இதனால் “அடியேன் உள்ளம் வெதும்பித் துன்புறுகின்ற பாச நிலையில் மாய நாடகம் நிகழ்கின்ற நாள் என்றோ அன்று, பெருமானே என்னைக் காத்தருள வேண்டும்” என்கிறார்.

வென்றி யடிகள் தொழ வாராய் :-

முருகா! மூவர் முதல்வா! அடியேன் காலன் வாய்ப்
பட்டுக் கலங்குகின்றபோது, வெற்றி பொருந்திய உமது திரு
வடியைத் தொழுது உய்யுமாறு எனக்குமுன் தோன்றியருள
வேண்டும்.

சிங்க முழுவை தங்கு மடவி சென்று
மறமி னுடன் வாழ்வாய்

வள்ளியம்மையார் இருந்த காட்டில் இரவு பகலாக இரை
தேடிக் கொண்டு கொடிய விலங்குகள் உலாவி வாழும்.

“எறுழிபுலி கரடியரி கரிகடமை வருடையுழை
இரலைமரை இரவு பகல் இரைதேர் கடாடவியில்”

- திருவகுப்பு. (1)

“கரடிபுலி திரிகடிய வாரான கான்”

- (உறவின் முறை) திருப்புகழ்.

இத்தகைய பொல்லாத காட்டிற்குச் சென்றார் முருக
வேள்; ஏன்? வள்ளியம்மைக்கு அருள் புரியும் பொருட்டு.

கற்பக நாட்டில் வாழ்ந்த தெய்வானையம்மையை மணந்த
எம் பெருமான், காட்டில் வாழ்ந்த வள்ளியம்மையையும்
மணந்தருளினான். நாட்டையும், காட்டையும் ஒன்றாக பார்க்க
வேண்டும் என்பதை நமக்கு உணர்த்துகின்றான். அன்றியும்
சுரமகளை மணந்ததேவாதிதேவன், நரமகளையும் மணந்தான்.

“நரர்களுக்கும் சுரர்களுக்கும் நலம் கொடுக்கும் நலமே”

என்கின்றார் வள்ளல் பெருமானார்.

இந்தத் தத்துவத்தை உலகம் அறியும் பொருட்டு
காமனைக் கடிந்த கனற்கண்ணிலே யிருந்து வந்த பிரமமாய்
நின்ற சோதிப் பிழம்பாகிய முருகப் பெருமான் வள்ளியுடன்
வாழ்கின்றான்.

“தினை வனங்கிளி காத்த சவுந்தரி

அருகு சென்றடிபோற்றி மணஞ் செய்து

செகம நிந்திட வாழ்க்கை புரிந்திடும்

இனையோனே”

- (முனை யழிந்தது) திருப்புகழ்.

சிந்தை மகிழ அன்பர்புகழு செந்திலுறையு முருகோனே :-

அன்பர்கள் தங்கள் உள்ளம் உவக்க உருகி அன்பு பெருகி வேலவனைப் புகழ்கின்றார்கள். அங்ஙனம் அன்பர்கள் புகழு மாறு, கடற்கரையில், பிறவிப் பெருங்கடலில் நெடுங்காலமாகத் தத்தளிக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்கு இதுவே உய்வு பெறுவதற்குத் துறைமுகப் பட்டினம் என்று மக்கள் உணர்ந்து உய்யுமாறு, எம்பெருமான் அங்கு எழுந்தருளியுள்ளான். ஆதிசங்கரர், “யதாசந்நிதானம்” என்ற தொடங்கும் பாடலில் புஜங்கத்துதியில் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

எங்கு மிலகு திங்கள் கமல மென்று புகலு முகமாதர் :-

வள்ளியம்மை தெய்வயானையம்மை என்ற இரு அம்மைகளின் திருமுகங்கள் சந்திரனைப்போலவும், அன்றலர்ந்த தாமரைபோலவும் குளிர்ந்திருக்கின்றன. பெரும் புலவர்கள் அத்திருமுகங்களை எங்குமிலகும் திங்கள் என்றும், பங்கயம் என்றும் புகழ்ந்து புகல்கிறார்கள்.

இன்பம் விளைய அன்பின் அணையும் :-

முருகவேள் வள்ளி தெய்வயானையைத் தழுவுவது, தான் இன்புறும் பொருட்டன்று; அவன் ஞானத்தின் திருவுருவம். மன்மதனை எரித்த நெருப்புக் கண்ணிலிருந்து வந்தவன்.

எனவே, இறைவன் கருணையம்பிகையுடன் வாழ்வது உயிர்கள் இன்புறும் பொருட்டு. கண்ணாடியில் தெரியும் நிழல் அசையுமாறு தானே அசைகின்றான் ஒருவன். அதுபோல் இறைவன் உயிர்கள்; நல்லறமாகிய இல்லறத்தில் வாழ்ந்து இன்புறும் பொருட்டு, தான் தேவியுடன் வாழ்கின்றான். மாணவனுக்குக் கணக்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுக்கின்ற கணக்கு ஆசிரியர் தனது விரல்விட்டு கணக்கைச் சொல்வது போல் எனவுணர்க.

தென்பா லுகந்தாடுந் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் கானேட
பெண்பா லுகந்திலனேல் பேதா யிருநிலமும்
விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ.

- திருவாசகம்

என்றுமிளைய பெருமாளே :-

என்றும் இளமையுடன் இருக்கும் தெய்வம் எந்தை கந்தவேள்; அதனால் அப்பரமனுக்கு இளம்பூரணன் என்று ஒரு திருப் பெயருண்டு. ‘என்றுமகலாத இளமைக்கார’ என்கின்றார் மற்றொரு திருப்புகழில்.

எல்லோரும் விரும்புவது இளமையைத்தானே? முதுமையை ஒருவரும் விரும்புவதில்லை. விரும்பாதது மட்டும் அன்று; வெறுக்கவுஞ் செய்கின்றார்கள். அந்த இளமையை நமக்கு வழங்குகின்ற தெய்வம் முருகவேள்.

ஒரு மனிதனுக்குப் பெருந் துன்பத்தைத் தருவது முதுமைப் பருவம். முதுமையில் கிண்கிண் என்று இருமல் வந்து, மனித வாழ்க்கைக்கு இளைப்பாற்றி வைக்கும் துயிலைத் துறக்க வைக்கும். “இருமல் வந்தது தூக்க மொழிந்தது” என்கின்றார் மற்றொரு திருப்புகழில். கிழப்பருவத்தில் எல்லோரும் வெறுத்து இகழ்வார்கள். எனவே முதுமைப் பருவம் மிகப் பெருங் கொடுந் துன்பத்தை விளைப்பது. அப் பருவம் வருமுன் இறைவன் இணையடி சேர்தல் வேண்டும்.

“இளமை கிழம்படுமுன் பதம் பெற உணர்வேனொ”

- (கரதலமுங்) திருப்புகழ்.

இந்த இளமையே ஒரு உருவாகக் கொண்டு திகழும் ஆனந்த மூர்த்தி முருகன்.

கருத்துரை

வள்ளி மணவாளா! செந்திலாண்டவா! இளம்பூரணா! மரண வேதனையுறும்போது உன் சரணத்தைத் தந்து அருள வேண்டும்.

47

மஞ்செ னுங்குழ லும்பிறை யம்புரு

வங்க ளென்சிலை யுங்கணை யங்கயல்

வண்டு புண்டரி கங்களை யும்பழி

சிந்துபார்வை

மண்ட லஞ்சுழ லுஞ்செவி யங்குழை

தங்க வெண்டர ளம்பதி யும்பலு

மண்ட லந்திக முங்கமு கஞ்சிறு

கண்டமாதர்

கஞ்சு கங்குர லுங்கழை யம்புய
 கொங்கை செங்கிரி யும்பவ ளம்பொறி
 கந்த சந்தன மும்பொலி யுந்துகில் வஞ்சிசேரும்
 கஞ்சு மண்டுளி னின்றிர சம்புகு
 கண்ப டர்ந்திட ரம்பையெ னுந்தொடை
 கண்கை யஞ்சர ணஞ்செயல் வஞ்சரை நம்புவேனோ
 சஞ்ச சஞ்சக ணஞ்சக டுண்டு
 டுண்டு டிண்டிமி டண்டம டுண்டு
 தந்த னந்தன திந்திமி சங்குகள் பொங்குதாரை
 சம்பு வின்கும ரன்புல வன்பொரு
 கந்த னென்றிடு துந்துமி யுந்துவ
 சங்க ளங்கொளி ருங்குடை யுந்திசை விஞ்சவேகண்
 டஞ்ச வஞ்சசு ரன்திர ளங்குவ
 டன்ற டங்கலும் வெந்துபொ ரிந்திட
 அண்ட ரிந்திர னுஞ்சர ணம்புக வென்றவேளே
 அம்பு யந்தண ரம்பைகு நிஞ்சியின்
 மங்கை யங்குடில் மங்கையொ டன்புடன்
 அண்ட ருந்தொழு செந்திலி லின்புறு தம்பிரானே.

பதவுரை

சஞ்ச சஞ்சகணம் சகடுண்டு டுண்டு டிண்டிமி டண்டம டுண்டு
 தந்த னந்தன திந்திமி சங்குகள்-சஞ்ச சஞ்சகணம் சகடுண்டு டுண்டு
 டிண்டிமி டண்டம டுண்டு தந்தனந்தன திந்திமி என்ற ஒலியை யுண்டாக்கி
 சங்குகளும், பொங்குதாரை-ஒலிக்கின்ற ஊது குழல்களும், சம்புவின்
 குமரன்-சுககாரணராகிய சிவபெருமானுடைய குமாரன் என்றும், புலவன்-
 அறிவினன் என்றும், பொருகந்தன் என்றிடு துந்துமியும்-போர் வல்ல கந்தக்
 கடவுள் என்றும், ஒலிக்கின்ற பேரிகையும், துவசங்கள்-கொடிகளும், அங்கு
 ஒளிரும் குடையும்-அவ்விடத்தில் ஒளி செய்கின்ற வெண் கொற்றக்
 குடையும், திசை விஞ்சவே கண்டு, அஞ்ச-திசைகளில் மிகுந்து விளங்க,
 அக்காட்சியைப் பார்த்து அஞ்சுமாறு, வஞ்ச அசுரன் திரளும்-வஞ்
 சனையைச் செய்யும் சூரபன்மனுடைய சேனையும், குவடு-கிரவுஞ்ச
 மலையும், அன்று அடங்கலும் வெந்து பொரிந்திட-அந்நாளில் எல்லாம்
 வந்து சாம்பராகுமாறும், அண்டர்-தேவர்களும், இந்திரனும்-தேவர்

கோமானும், சரணம் புக-தஞ்சம் புகுமாறும், வென்றவேளே-வெற்றி பெற்ற செவ்வேட் பரமனே! அம்புயம் தண்அரம்பை-தாமரையும், குளிர்ந்த வாழையும் உடைய, குறிஞ்சியின் மங்கை-வள்ளியம்மையுடனும், அம்குடிச் மங்கையொடு-அழகிய விண்ணுலக மாதாகிய தெய்வயானையுடனும், அன்புடன் அண்டரும் தொழு-அன்போடு தேவர்களும் வணங்குகின்ற செந்திலில் இன்புறும்-திருச்செந்தூரில் மகிழ்கின்ற, தம்பிரானே-தனிப்பெருந்தலைவரே! மஞ்ச எ(ன்)னும் குழலும்-மேகத்தையொத்த கூந்தலும், பிறை அம் புருவங்கள் என் சிலையும்-பிறைச் சந்திரனைப் போன்ற அழகிய புருவங்களாகிய வில்லும், கணை-அம்பு, அம் கயல்-அழகிய மீன், வண்டு-வண்டு, புண்டரிகங்களையும் பழி-தாமரை என்ற இவைகளைப் பழித்து, சிந்து பார்வை-கடல் போன்ற அகன்ற கண்களும், மண்தலஞ் சுழலும் செவி அம்குழை-மண்ணுலகத்தவர் கலங்கும்படியான காதில் உள்ள அழகிய குழைகளும், தங்கு அ வெண்தரளம் பதியும் பலும்-தங்கியுள்ள அந்த வெளுத்த முத்துக்கள் பதித்தாற் போன்ற பற்களும், மண்டு அலம் திகழும் கமுகு-நெருங்கிய கலப்பையால் உழுது வளர்த்த பாக்கு போன்ற, அம் சிறு கண்டம்-அழகிய கழுத்தும், மாதர் கம் சுகம் குரலும்-அழகிய நீர் போன்ற குளிர்ச்சியும், கிளிபோன்ற மழலையும் உடைய குரலும், கழை அம்புய-மூங்கில் போன்ற அழகிய தோளும், கொங்கை செம்கிரி-செவ்விய மலைபோன்ற தனங்களும், பவளம்-பவளமாலையும், பொறி-தேமலும், கந்த சந்தனமும்-நறுமணச் சந்தனமும், பொலியும் துகில்-விளங்குகின்ற ஆடையும், வஞ்சி-கொடி போன்ற இடையும், சேரும் கஞ்சம் மண்டு உளின் இரசம் புகுகண்-பொருந்திய தாமரையின் நிறைந்த உள்ளில் வெளிப்பட்ட இரசம் புகுந்த இடமும், படர்ந்த அரம்பையெனுந் தொடை-பரந்துள்ள வாழை போன்ற தொடையும், கண் கை அம்சரணம் செயல்-கண்கள் கரங்கள் அழகிய கால்கள் இவைகளையுங் கொண்டு மயக்கச் செயல் புரிகின்ற, வஞ்சரை நம்புவேனோ-பொது மகளிரை அடியேன் நம்பியலையக் கடவேனோ?

பொழிப்புரை

சஞ்ச சஞ்சக ணஞ்சக டுண்டு டுண்டு டிண்டிமி டண்டம டுண்டு தந்தனந்தன திந்திமி என்ற சத்தத்துடன் சங்குகளும் தாரைகளும் “சிவகுமாரன், புலவர் கோமான், போரில் வந்த கந்தப்பெருமான்” என்று கூவியொலிக்கும் பேரிகைகளும், கொடிகளும், ஒளி செய்கின்ற குடைகளும் திசைகளில் மிகுதியாக விளங்க, அவைகளைக் கண்டு அஞ்சிய வஞ்சனை மிக்க சூரனுடைய சேனைக் கூட்டங்களும், கிரவுஞ்சமலையும், மற்றயாவும் அந்நாளில் வெந்து பொடியாகுமாறு தேவர்களும்

இந்திரனும் அபயம் புக வென்று அருளிய செவ்வேட்பரம்! தாமரையும் குளிர்ந்த வாழையும் உள்ள மலையில் வாழ்கின்ற வள்ளியம்மையுடனும், விண்ணுலக மங்கையாகிய தெய்வ யானையம்மையாருடனும், திருச்செந்தூரில் தேவர்களும் வணங்கும்படி, இன்புற்று எழுந்தருளியுள்ள தனிப்பெருந்தலைவரே! மேகம் போன்ற கூந்தலும், பிறைமதி போன்ற அழகிய புருவங்களும், அம்பு, அழகிய மீன், வண்டு, தாமரை இவைகளை அழகினால் இசுழ்கின்ற கடல் போன்ற கண்களும், உலகிலுள்ளோர் கண்டு மனஞ் சுழலுமாறு செய்கின்ற காதி லுள்ள அழகிய குழைகளும், பொருந்திய அந்த வெண்முத்துக் கள் போன்ற பற்களும், நெருங்கிய கலப்பையால் உழுது பயிர் செய்த பாக்குபோன்ற அழகிய கழுத்தும், அழகிய நீர் போன்ற குளிர்ச்சியும், கிளி போன்ற மழலையும் உடைய குரலும், மூங்கில் போன்ற தோளும், மலை போன்ற தனங்களும், பவளமாலை, தேமல், மணம் பொருந்திய சந்தனம், அழகிய ஆடை இவைகளும், கொடி போன்ற இடையும் பொருந்திய தாமரையின் உட்புறத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட இரசம் புகுந்துள்ள இடமும், அகன்ற வாழைபோன்ற தொடையும், கண் கை பாதம் இவைகளும் கொண்டு செயல் புரிகின்ற வஞ்சனை நிறைந்த பொது மாதரை அடியேன் நம்பியுழலலாமோ?

விரிவுரை

இத் திருப்புகழில் விலைமகளிருடைய முடி முதல் அடிவரையுள்ள அங்கங்களின் வர்ணனைகளை நான்கு அடிகளில் அடிகளார் கூறி, அவைகளைக் கண்டு மயங்குதல் கூடாது என்று அறிவுறுத்துகின்றனர்.

வஞ்சனா நம்புவேனோ? :-

நம்புதல்-விரும்புதல். வஞ்சனை புரிகின்ற பொது மகளிரை விரும்புதல் கூடாது. அதுபிறப்பிறப்பை யுண்டு பண்ணும்.

சம்புவின் குமரன் :-

சம்பு-சுககாரணன். இது சிவபெருமானுடைய நாமங்களில் சிறந்தது. ஆன்மாக்கள் எல்லாம் விரும்புவது துக்க நீக்கமும் சுகப்பேறுந்தானே. அவ்வாறு துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தை அருளவல்லான் சிவபெருமான்.

புலவன் :-

முருகப்பெருமான் புலவர்களுடைய தலைவன். “அருமறை தமிழ் நூல் அடைவே தெரிந்துரைக்கும்புலவோனே” என்று கூறுகின்றார் அருணகிரிநாதர். “அருங்கலாவிநோதன்.” நக்கீரர், ஓளவையார், பொய்யாமொழி முதலிய புலவர்கட்கு அருள் புரிந்து அவர்களுடன் ஆடல் புரிந்த அண்ணல் புலமையில் தலைமைபெறவிரும்புவோர் அப் பரமனை வழிபட்டால் அவன் திருவருளால் புலமை நிறையும். வரகுசி என்ற ஒருவர் முருகனை வழிபட்டு வடமொழிப் புலமை பெற்றார் என்று அவருடைய வரலாறு கூறுகின்றது.

கந்தனென்றிடு துந்துமி :-

பேரிகையின் ஒலி, “சிவகுமாரா! புலவரேறே! கந்தவேளே!” என்று எழுகின்றது.

அடங்கலும் வெந்து பொரிந்திட :-

சூரபன்மனுடையசேனைகள் கணக்கில் அடங்காதவை. “அலகிலவுணரைக்கொன்ற தோள்” என்கின்றார் மதுரை திருப்புகழிலே. அவை ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் நிறைந்து வந்தன. முருகவேள் அச் சேனைகள் சிலவற்றைக் கணைகளால் கொன்றார். உதிர வெள்ளம் ஆறு போல் ஓடியது; பிணமலைகள் குவிந்தன. மேலுள்ள அண்டங்களிலிருந்து சேனைகள் வந்து கொண்டேயிருந்தன. அவ்வாறு வருகின்ற அசுர சேனைகளையும் பிணமலைகளையும் முருகப்பெருமான் கண்டு புன்னகை புரிந்தார். அந்தச் சிரிப்பிலே தோன்றிய ஒரு சிறு நெருப்புப் பொறிபட்டு அத்தனையும் வெந்து சாம்பராயின.

“சினத்தையு முடற்சங் கரித்த மலைமுற்றும்

சிரித்தெரி கொளுத்தும் கதிர்வேலா”

- (சினத்தவர் முடிக்கும்) திருப்புகழ்.

அம்புயந்தணரம்பை குறிஞ்சியின் மங்கை :-

அம்புயம் தண் அரம்பை என்று பதம் பிரித்துக் கொள்க. அம்புயம்-தாமரை, தண் அரம்பை-குளிர்ந்த வாழை. இவைகள் நிறைந்துள்ள மலையின் கண் வாழ்கின்ற வள்ளிநாயகியின் கணவன்.

குடில் மங்கை :-

குடில்-ஆகாயம். விண்ணுலக மங்கை தெய்வயானை முருகவேள் மண்மகளையும் விண்மகளையும் ஒன்று போல் கருகி இருவரையும் மணந்து வாழ்கின்றார், வள்ளிதேவி-இச்சா சக்தி; தெய்வயானை-கிரியா சக்தி; வேல்-ஞான சக்தி. இம் மூன்றையும் இறைவன் கொண்டிருக்கின்றான். கண்ணாடியில் உள்ள நிழல் அசையும் பொருட்டு தான் அசைவதுபோல், அறிவு இச்சை செயல் என்ற மூன்றும் ஆன்மாக்களுக்குப் பொருந்துமாறு இறைவன் அவற்றோடு பொருந்தியுள்ளான் என உணர்க.

கருத்துரை

அசுரகுல காலரே! திருச்செந்தூர் முருகா! மகளிரது மாயையில் விழாது காத்தருள்வீர்.

48

மனைகனக மைந்தர் தமதழகு பெண்டிர்	
வலிமைகுல நின்ற	நிலையூர்பேர்
வளரிளமை தஞ்ச முனைபுனைவ ளங்கள்	
வரிசைதம ரென்று	வருமாயக்
கனவுநிலை யின்ப மதனையென தென்று	
கருதிவிழி யின்ப	மடவார்தம்
கலவிமயல் கொண்டு பலவுடல்பு ணர்ந்து	
கருவில்விழு கின்ற	தியல்போதான்
நினையுநின தன்பர் பழவினைக ளைந்து	
நெடுவரை பிளந்த	கதிர்வேலா
நிலமுதல் விளங்கு நலமருவு செந்தில்	
நிலைபெற இருந்த	முருகோனே
புனைமலர் புனைந்த புனமற மடந்தை	
புளகஇரு கொங்கை	புணர்மார்பா
பொருதுடனெ திர்ந்த நிருதர் மகுடங்கள்	
பொடிபட நடந்த	பெருமாளே.

பதவுரை

நினையும் நினது அன்பர்-உமது திருவடிகையே இடையறாது சிந்திக்கின்ற அடியார்களின், பழ வினை களைந்து-பழமையான சஞ்சித வினைகளை அகற்றி, நெடுவரை பிளந்த-நீண்ட மலையாகிய கிரவுஞ்சத்தைப் பிளந்த, கதிர்வேலா-ஒளி நிறைந்த வேலாயுதரே! நில முதல் விளங்கும்-பூதலத்தில் முதன்மைபெற்று விளங்குகின்றதும், நல மருவு செந்தில்-நன்மையுடையதுமாகிய திருச்செந்தூரில், நிலைபெற இருந்த-என்றும் நிலைமையாக வீற்றிருக்கின்ற, முருகோனே-முருகக் கடவுளே! புனைமலர் புனைந்த-அழகு செய்வதற்குரிய மலர்களை யணிந்திருக்கின்ற, புனமற மடந்தை-தினைப்புனத்தில் இருந்த வேடர் குலமகளின், புளக இருகொங்கை புணர் மார்பா-புளகிதமுடைய இரண்டு தனங்களையுந் தழுவுகின்ற திருமார்பினரே! பொருது உடன் எதிர்ந்த-போர்செய்து எதிர்த்து வந்த, நிருதர் மகுடங்கள்-அசுரர்களுடைய முடிகள், பொடிபட நடந்த-தூளாகுமாறு போருக்கு நடந்தருளிய, பெருமாளே!-பெருமையின் மிகுந்தவரே! மனை கனக மைந்தர்-வீடு, பொன், மக்கள்; தமது அழகு பெண்டிர்-தம்முடைய அழகான மனைவி முதலியோர், வலிமை குலம்-ஆற்றல் குலம், நின்ற நிலை ஊர்பேர்-தாம் நிற்கும் நிலைமை தாம் வசிக்கும் ஊர்ப்பேர், வளர் இளமை-வளர்ச்சியுறும் இளமை, தஞ்சம்-தமக்குள்ள சார்பு, முனை-துணிவு, புனை வளங்கள்-அணிகலன்கள் முதலிய செல்வங்கள், வரிசை-மேம்பாடு, தமர் என்று வரும்-சுற்றத்தார் என்றெல்லாம் சொல்லப் படுகின்ற, மாய கனவு நிலை இன்பம் அதனை-கனவில் கண்டவைபோல் நிலையில்லாத இன்பத்தை, கலவி மயல் கொண்டு-புணர்ச்சியினால் வரும் மயக்கத்தைக் கொண்டு, பல உடல் புணர்ந்து-பல சரீரங்களைத்தழுவி, கருவில் விழுகின்றது இயல்போதான்-மற்றொரு கருவில் விழுகின்றது தக்கது ஆமோ?

பொழிப்புரை

உமது திருவடிகளை மறவாது கருதுகின்ற உத்தம அன்பர் களது, பழ வினையாகிய சஞ்சிதக் குவியலையகற்றி, கிரவுஞ்சமாகிய நீண்ட மலையைப் பிளந்த ஒளி மிகுந்த வேற்படையை யுடையவரே! பூமியின்கண் முதன்மைபெற்று அருள் நலத்தோடு விளங்கும் திருச்செந்தூரில் நிலைபெற்று எழுந்தருளியுள்ள முருகக் கடவுளே! அழகு செய்யத்தக்க மலர்களை முடித்து தினைப்புனத்தில் வாழ்ந்த வள்ளியம்மையாரது, பூரித்த இரு தனங்களை தழுவும் திருமார்பையுடையவரே! போர் புரிந்து எதிர்த்து வந்த அசுரர்களின் மணிமகுடங்கள் தூளாகுமாறு

போருக்கு நடந்தருளிய பெருமிதமுடையவரே! வீடு, பொன், மைந்தர், அழகிய பெண்கள், வலிமை, குலம், தாம் நிற்கும் நிலை, ஊர், பேர், வளர்கின்ற இளமை, சார்புடைமை, துணிவு, அணிகலன், வளமைகள், மேம்பாடு, சுற்றம் என்பனவாதி இவைகளால் வருகின்ற நிலைபேறில்லாத கனவில் கண்ட பொருள் போன்ற இன்பத்தை, எனது என்று எண்ணி, கண்களால் இன்பத்தைத் தருகின்ற பெண்களின் புணர்ச்சி இன்பத்தைக் கொண்டு, பல மாதர்களைச் சேர்ந்து, அதனால் வினைமுண்டு, கருவில் விழுவது தக்கதாமோ?

விரிவுரை

இத் திருப்புகழில் அறித்தமான பொருள்களை, நித்தம் என நினைத்து, மாந்தர் மயங்கித் தியங்குவதைப் பற்றி அடிகளார் கூறுகின்றார்.

மனைகனக.....தமர் :-

வீடு, பொன், புதல்வர், அழகிய மகளிர், வலிமை, குலம், நிலைமை, ஊர், பேர், இளமை சார்பு, துணிவு, அணிகலன், வளமை, வரிசை, சுற்றம் இவைகள் யாவும் நிலைபேறில்லாதவை, உள்ளவைபோல் இருந்து அழிகின்றவை.

மாய கனவுநிலை யின்பமதனை எனது என்று கருதி :-

மாயம்-ஒன்றை மற்றொன்றாகக் காட்டுவது. அதாவது துன்பத்தை இன்பம்போல் காட்டி மயக்கஞ் செய்வது. எனவே மாயையால் மயங்கி, நிலையில்லா இன்பத்தை தனக்குச் சொந்தமாக நினைப்பது பிழை. அது புறப்பற்று. பற்று அற்ற வர்க்கே வீடுபேறு உண்டாகும். இதுபற்றி பரிமேலழகர் திருக்குறள் உரையில் கூறுமாறு காண்க.

ஒழுக்கங்களை வழுவாது ஒழுக அறம் வளரும்; அறம் வளரப் பாவம் தேயும்; பாவம் தேய அறியாமை நீங்கும்: அறியாமை நீங்க, நித்த அறித்தங்களது வேறுபாட்டுணர்வும் அழியுந் தன்மையுடைய இம்மை மறுமை இன்பங்களில் உவர்ப்பும், பிறவித் துன்பங்களும் தோன்றும்; அவை தோன்ற வீட்டின் கண் ஆசையுண்டாம்; அஃதுண்டாகப் பிறவிக்குக் காரணமாகிய பயனில் முயற்சிகளெல்லாம் நீங்கி, வீட்டிற்குக்

காரணமாகிய யோக முயற்சியுண்டாம். அஃதுண்டாக மெய் யுணர்வு பிறந்து, புறப்பற்றாகிய எனதென்பதும், அகப்பற்றாகிய யான் என்பதும் விடும்.

எனவே, கனவு காண்பது போன்று நிலையில்லாதவற்றை நிலைத்தவையாக மாந்தர் கருதி மயங்கி மடிகின்றனர். அப்படி நினைப்பது அறிவின்மையின் சிகரம் என்கின்றனர் திரு வள்ளுவர்.

நில்லாத வற்றை நிலையின என்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை.

இறைவனையன்றி ஏனைய யாவும் அநித்தியமானவையே. ஆதலின், அவைகளை நமது சொந்தம் என்று கருதி யுழலக் கூடாது.

விழியின்ப மடவார் :-

பெண்கள் கண்களால் இனிது பார்த்து ஆடவர்க்கு இன்பம் ஊட்டுவர். மாதர் என்ற சொல்லுக்கு அழகு என்பது பொருள். அழகிய பெண்களுக்கு அது உரியதாயிற்று.

பலவுடல் புணர்ந்து :-

ஆசைக்கு அடிமையான ஆடவர் வாழ்க்கையில் ஒரு மனைவியுடன் வாழும் ஒழுக்கமின்றி, பல மாதர்களைத் தழுவி மயங்கித் தியங்கி மடிவர்.

கருவில் விழுகின்ற தியல்போதான் :-

ஆசையே பிறவியைத் தரும். ஆசையே அல்லலையுந் தரும். ஆசையே அறிவையும் மயக்கும். சகல துக்கத்திற்கும் மூலம் ஆசைதான்.

அவாவென்ப எல்லா வுயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து.

அவாவில்லார்க் கில்லாகுந் துன்பம் அஃதுண்டேல்
தவாஅது மேன்மேல் வரும்.

- திருக்குறள்.

இதனால் ஆகாமிய வினை வளர்ந்து, அதனால் மற்றும் ஒரு தாயாருடைய கருவில் விழுவர். “அங்ஙனம் கருவுற்று

அடியேன் அல்லல்படக்கூடாது. முருகா! கருவுறாத்திருவையருள்வாய்” என்று சுவாமிகள் வேண்டுகின்றனர்.

நினையு நினைதன்பர் :-

இறைவனையே இடையறாது அடியார்கள் நினைப்பார்கள். அந்த நினைவால் வேறு நினைவுகள் வரமாட்டா. விளக்குள்ள இடத்திற்கு இருள் வராதொழியும். எனவே முருகனை நினைந்து உலக நினைவை மறக்கவேண்டும். நினைப்பவருடைய துன்பங்களை ஆண்டவன் களைகின்றான். “நினைவார் கின்னங் களையுங் க்ருபைசூழ் சுடரே!” என்பது அநுபூதி. அன்றியும் இறைவன் இடையறாது நினைப்பவர் மனத்தைத் தனக்கு உறைவிடமாகக் கொள்ளுகின்றான். “நினைப்பவர் மனங் கோயிலாகக் கொண்டவன்” என்று கூறினார் திருநாவுக்கரசு நாயனார்.

இவ்வாறு இறைவனை இடையறாது, பயன் கருதாது, பக்தியுடன் நினைந்து உருகுகின்ற அடியார்களுடைய சஞ்சிதமாகிய பழவினைகளை முருகப்பெருமான் அகற்றுகின்றான். இப்போது புரிகின்ற வினை ஆகாமியம்; நாம் துய்க்கின்ற வினை பிராப்தம்; முற்பிறவிகளில் செய்து காலமும் கருவியும் கை கூடப்பெறாது குவிந்து கிடக்கும் வினைக் குவியல் சஞ்சிதம். இது பழவினை எனப்படும். “திருநெறிய தமிழ் வல்லவா தொல்வினை தீர்தல் எளிதாமே” என்று திருஞானசம்பந்தர் கூறியருளியதையும் இங்கு நோக்குக. ஆகவே, முருகனை உருகிய உள்ளத்துடன் நினைத்து பழவினைகளை அகற்றுவோம்.

“பக்தி நெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும் வண்ணம்”

- திருவாசகம்.

நெடுவரை பிளந்த கதிர்வேலா :-

நெடுமை-நீளம்; வரை-மலை; கிரவுஞ்ச கிரி; தாரகனுக்கு மாயையால் துணைபுரிந்து கிரவுஞ்ச மலை வடிவாக நின்ற ஒரு அரக்கன். தாரகனையும், அம்மலையையும், வேலால் குமரவேள் பிளந்தனர்.

நலமருவு செந்தில் :-

செந்தில் என்ற திருத்தலம். ஒரு கோடி முத்தம் தெள்ளிக் கொழிக்கும் கடற்கரையில் விளங்குவது. அத்தலம் இப்பூதலத்

திற்கு முதன்மையானது. கயிலைமலையனையது; பரமபதமாயது.
அருள் நலம் மருவியது.

கருத்துரை

செந்திலமர்ந்த திருமுருகரே! வள்ளிமணவாளரே! அநித்
தியப் பொருள்களை நித்தியமென்று கருதாது பிறவித்துயரை
யகற்ற அருள் புரிவீர்.

49

மாய வாதை மிர்ந்திடு கொங்கையில்
மூடு சிலைதி றந்தம முங்கிகள்
வாசல் தோறுந டந்துசிணுங்கிகள் பழையோர்மேல்
வால நேசநி னைந்தழு வம்பிகள்
ஆசை நோய்கொள்ம ருந்திடு சண்டிகள்
வாற பேர்பொருள் கண்டுவி ரும்பிக ளெவரேனும்
நேய மேகவி கொண்டுசொல் மிண்டிகள்
காசி லாதவர் தங்களை யன்பற
நீதி போலநெ கிழ்ந்தப றம்பிகள் அவர்தாய்மார்
நீலி நாடக மும்பயில் மண்டைகள்
பாளை யூறுக ளுண்டிடு தொண்டிகள்
நீச ரோடுமி ணங்குக டம்பிக ளுறவாமோ
பாயு மாமத தந்திமு கம்பெறு
மாதி பாரத மென்ற பெருங்கதை
பார மேருவி லன்று வரைந்தவ னிளையோனே
பாவை யாள்குற மங்கை செழுந்தன
பார மீதில னைந்து முயங்கிய
பாக மாகிய சந்தன குங்கும மணிமார்பா
சீய மாயுரு வங்கொடு வந்தசு
ரேசன் மார்பையி டந்து பசங்குடர்
சேர வாரிய ணிந்த நெடும்புயன் மருகோனே
தேனு லாவுக டம்ப மணிந்தகி
ரீட சேகர சங்கரர் தந்தருள்
தேவ நாயக செந்திலு கந்தருள் பெருமானே

பதவுரை

பாயு மா மத தந்தி முகம் பெறும் ஆதி-பாய்கின்ற மிகுந்த மதங் கொண்ட யானையின் முகத்தையுடைய முதல்வரும், பாரதம் என்ற பெரும் கதை-மகாபாரதம் என்ற பெரிய இதிகாசத்தை எழுதினவருமான விநாயக மூர்த்தியின், இளையோனே-இளையவரே! பாவையாள்-பதுமை போன்றவளான, குற மங்கை-குறவர் மகள் வள்ளி பிராட்டியின், செழும் தனபார மீதில்-செழித்து கனத்த கொங்கைகளின் மீது, அணைந்து முயங்கிய-தழுவிக்கலந்ததனால், பாகம் ஆகிய சந்தன குங்குமம்-ஒருபாதி யளவில் சேர்ந்த சந்தனம் குங்குமப் பூ இவைகள் மணக்கும், அணிமார்பா-அழகிய திருமார்பை உடையவரே! சீயமாய் உருவம் கொடு வந்து-சிங்கத்தின் உருவத்தைப் பூண்டு வந்து, அசுர ஈசன் மார்பை இடந்து-அசுரர் தலைவனாகிய இரணியனுடைய மார்பைப் பிளந்து, பசங்குடர்-பசிய குடலை, சேரவாரி அணிந்த-ஒரு சேர வாரி மாலையாக அணிந்து கொண்ட, நெடும் புயன்-நீண்ட புயங்களையுடைய நாராயணரது, மருகோனே-திருமருகரே! தேன் உலாவு கடம்பம் அணிந்த கிரீட சேகர-தேன் ஒழுகும் கடப்ப மலர் மாலை தரித்தமகுடத்தையுடையவரே! சங்கரர் தந்து அருள் தேவநாயக-சிவபெருமான் பெற்றருளிய தெய்வ சிகாமணியே! செந்தில் உகந்து அருள்-திருச்செந்தூரில் மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கிற, பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! மாயவாடைதிமிர்ந்திடு-மயக்கத்தைச் செய்யும் வாசனைகள் பூசப்பட்ட, கொங்கையின்மூடு சீலைதிறந்த மழுங்கிகள்-தனங்களில் மூடுகின்ற புடவையைத் திறக்கும் நாணம் அற்றவர்கள், வாசல் தோறும் நடந்து சிணுங்கிகள்-பலருடைய வீட்டு வாசல்கள் தோறும் சென்று சிணுங்குபவர்கள், பழையோர் மேல்-முன்னாள் தங்களுடைய பழகியநேசர் மீது, வால நேசம் நினைந்து அழு வம்பிகள்-இளமையில் வைத்த நேசத்தை நினைத்து அழுகின்ற வம்புக்காரிகள், ஆசை நோய் கொள் மருந்து இடு சண்டிகள்-ஆசை நோயைத் தருகின்ற மருந்தைக் கொடுக்கின்ற கொடியோர்கள், வாறபேர் பொருள் கண்டு விரும்பிகள்-வருகின்றவர்களின் பொருளைப் பார்த்து ஆசைப்படுகின்றவர்கள், எவரேனும் நேயமே கவிகொண்டு சொல் மிண்டிகள்-யாராக இருப்பினும் தங்களின் அன்பைப் பாடல்களின் மூலமாகப் பாடிச் சொல்லுகின்ற கெட்டியான மனத்தினர்கள், காசு இலாதவர் தங்களை-பணம் இல்லாத ஏழைகளை, அன்பு அற-இரக்கம் இன்றி, நீதிபோல நெகிழ்ந்த பறம்பிகள்-நீதியுடன் பேசுவது போல் பேசி நழுவவிட்ட மோசக்காரிகள் அவர் தாய்மார்-அவர்களுடைய தாயார்கள், நீலிநாடகமும் பயில் மண்டைகள்-நீலியின் நாடகம் நடிக்கின்ற வேசியர், பாளை ஊறுகள் உண்டிடு தொண்டிகள்-தென்னம் பனம்பாளையிலு ஊறுகின்ற கள்ளைக் குடிக்கின்ற வேலைக்காரிகள், நீசரோடும்-

இழிந்தவர்களுடனும், இணங்கு கடம்பிகள்-கூடுகின்ற தீயவர்களாகிய விலைமகளிரின், உறவு ஆமோ-நட்பு ஆகுமோ? ஆகாது.

பொழிப்புரை

மிகுந்த மதம் பொழிகின்ற யானை முகமுடைய முதல் வரும், பாரதம் என்ற இதிகாசத்தைப் பெரிய மேருமலையில் அந்நாள் எழுதியருளியவரும் ஆகிய விநாயகப் பெருமானுக்கு இளையவரே! பதுமை போன்ற வள்ளியம்மையின் செழுமை யான தனங்கள்மீது அணைந்து தழுவி அதனால் குங்கும சந்தனங்கள் பொருந்திய அழகிய திருமார்பினரே! சிங்க வடிவங் கொண்டு இரணியன் என்ற அசுரர் தலைவனுடைய மார்பைப் பிளந்து, பசிய குடரை ஒருசேர வாரியெடுத்து மாலையாகத் தரித்த நீண்ட புயத்தையுடைய திருமாலின் திருமருகரே! தேன் பொழிகின்ற கடப்ப மலர் மாலை தரித்த திருமுடியை உடையவரே! சிவபெருமான் பெற்றருளிய தெய்வநாயகரே! திருச்செந்தூரில் மகிழ்ந்து உறைகின்ற பெருமிதம் உடையவரே! மயக்கத்தைப் புரிகின்ற வாசனையணிந்த தனங்கள்மீது மூடிய புடவையை விலக்குகின்ற நாணமற்றவர்களும், பலருடைய வீடுகளுக்கும் போய் மூக்கால் அழுது சிணுங்குபவர்களும், பழமையாகப் பழகியவர்மீது இளமையில் வைத்த அன்பை நினைத்து அழுகின்ற வம்பிகளும், ஆசையாகிய நோயை யுண்டாக்க மருந்தைத் தருகின்ற கொடியவர்களும், வருகின்றவர்களது பொருளைக் கண்டு ஆசைப்படுகின்றவர்களும், யாராக இருந்தாலும் நேசத்தைப் பாடல் மூலம் பாடிச்சொல்லுகின்ற கெட்டி மனத்தினரும், பொருள் இல்லாத வறியவரை அன்பின்றி, நீதிபோல பேசியகற்றுகின்ற மோசக்காரிகளும் அவர்களுடைய தாய்மார் போடுகின்ற நீலி நாடகத்தை நடிக்கின்ற வேசையரும், பாளையில் ஊறுகின்ற கள்ளைக் குடிக்கின்ற வேலைக்காரிகளும், இழிந்தவர்களுடனும் கூடுகின்றவர்களுமாகிய பரத்தையருடைய உறவு ஆகுமோ? ஆகாது.

விரிவுரை

மாயவாடை திமிர்ந்திடு கொங்கை :-

மாயம்-மயக்கம். ஆண்களுக்கு மயக்கத்தைத் தரும் பொருட்டு விலைமகளிர் சிறந்த வாசனைப் பொருள்களைத் தமது மார்பிலணிந்து கொள்வர் எனக்கூறுகின்றனர்.

முடுசீலை திறந்த மழுங்கிகள் :-

இளைஞர்களது உள்ளத்தைக் கவரும் பொருட்டு அம்மகளிர் தமது உடம்பின் மேலுள்ள ஆடை விலகுமாறு செய்து நிற்பர் எனவும் கூறி, அவர்களது சாகசத்தை அறிவுறுத்து கின்றார்.

வாசல் தோறும் நடந்து சிணுங்கிகள் :-

சிணுங்குதல்-மூக்கினால் அழுகின்றாப்போல் பேசி அசைதல். அவர்கள் பலருடைய வாசல்தோறும் சென்று சென்று தமது கண்வலை வீசி மயக்குவர்.

ஆசைநோய்கொள் மருந்திடு சண்டிகள் :-

மருத்துவர்கள் நோயைத் தணிக்க மருந்து தருவார்கள். இதுதான் உலக இயல்பு. இந்த இயல்புக்கு நேர்மாறாக இவ்விலைமகளிர் ஆசையாகிய நோய் உண்டாக்கும்பொருட்டு மருந்தைத் தருவார்கள். அம்மருந்தை உணவிலே கலந்தும், வெற்றிலையில் ஒளித்தும் தந்து தம்மையடைந்தார்கள் மீளா வண்ணம் புரிவார்கள்.

“கருப்பஞ்சாறொ டரைத்துள் உண்டைகள்

நிழற்கண் காண உலர்த்த மணம்பல .

தடவாமேல்

நெருக்கும் பாயலில் வெற்றிலை யின்புறம்

ஒளித்தன் பாக அளித்து”

(நிறுக்குஞ்) திருப்புகழ்.

வாறபேர் பொருள் கண்டு விரும்பிகள் :-

வருகின்ற-என்பது வாற என்று மருவியது. வருகின்ற தனவந்தர்களின் செல்வத்தைக்கண்டு, அச்செல்வம் முழுவதும் கவர்தல் வேண்டும் என்று கருதி, அதற்குரிய வழிவகைகளைச் செய்வர்.

எவரெனும் நேயமே கவிகொண்டு சொல் மிண்டிகள் :-

யாராக இருப்பினும், (மிகக் கேவலமானவரேனும்) தம்பால் வந்தவர்களை இருத்தி, நீர் மன்மதன், இந்திரன் சந்திரன் என்று பதங்களை இன்னிசையுடன் பாடி மயக்கு வர்.

காசிலாதவர் தங்களை அன்பற நீதிபோல நெகிழ்ந்த பறம்பிகள்

பணமில்லாதவர்களைப்பார்த்து, “நீர் இங்கு வருவது முறையன்று; உமது மனைவிக்குத் துரோகம்புரியக்கூடாது. என்ன இருந்தாலும் மனைவிதான் இம்மைக்கும் மறுமைக்குந் துணை. ஆகவே நீர் உமது மனைவியுடன் இருந்து குடித்தனம் புரிவதே நலம்” என்று நீதிநெறிகள் கூறுவதுபோல் கூறியனுப்புவார். இந்த நீதியை முன்பே சொல்லியிருந்தால், உத்தமர்கள் ஆவர். பறம்பிகள்-சிறிய மலைபோன்ற தனங்களுையுடையவர்.

அவர் தாய்மார் நீலி நாடகமும் பயில் மண்டைகள் :-

விலைமகளிரின் தாய்மார்கள் மிகுந்த தந்திரமாக ஒரு நாடகம்போல் நடித்து, வந்தவர்களின் பொருளைப் பறிப்பார்கள். பழையனூரில் நீலி என்ற ஒரு பேய், வணிகனுடைய மனைவி போல் வந்து அவன் உயிரை வாங்கியது. அதைக் குறித்து நீலி நாடகம் என்றனர்.

பாளையூறு களுண்டிடு தொண்டிகள் :-

தென்னை, பனை முதலிய மரங்களின் பாளைகளில் ஊறி வழிகின்ற கள்ளைக் குடித்து மதிமயங்குவார். கள்ளுண்டார் எத்துணைக் கொடிய செயல்களையுஞ் செய்யத் துணிவார். பாவங்கட்கு அஞ்சாத நிலையைக் கள் உண்டாக்கும். நஞ்சு கொல்லுமேயன்றி நரகத்தை நல்காது. கள் அறிவைக் கெடுத்து நரகத்தையும் நல்கும். ஆகவே நஞ்சினுங் கொடியது கள். கள் குடித்தவர்க்கு “இவள் தாய்”, “இவள் மனைவி” என்ற தெளிவு இருக்காதாம். தாய்க்கும் மனைவிக்கும் வேற்றுமை தெரியாது மதியை மயக்கும் கள், வேறு என்னதான் செய்யாது?

“தாயிவள் மனைவி யென்னுந் தெளிவின்றேல்
தருமமென்னாம்”

என்பது கம்பர் வாக்கு.

கள்ளிலே புழுக்களும் வண்டுகளும் கொசுக்களும் வீழ்ந்து மடிந்து கிடக்கும். அவற்றை வடிகட்டியுண்பார். என்னே மதி?

வஞ்சமுங் களவும் பொய்யும் மயக்கமும் மரபில் கொட்டும்
தஞ்சமென் றாரை நீக்குந் தன்மையுங் களிப்புந் தாக்கும்

கஞ்சமெல் லணங்குந் தீரும் கள்ளினால் அருந்தினாரை
நஞ்சமுங் கொல்வ தல்லால் நரகினை நல்காதன்றே.

- கம்பர்

நீசரோடு மிணங்கு கடம்பிகள் :-

குணத்தாலும் குலத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் எத்துணை
இழிந்தவர்களாயிருப்பினும் அவர்களுடன் கலந்து மகிழ்வர்
பொதுமகளிர்.

உறவாமோ :-

இத்தகைய தீயவர்களுடைய உறவு புனிதமான மனித
வாழ்க்கையைக் கெடுக்கும். நரகத்தையும் கொடுக்கும். ஆதலின்
அவர்களது உறவு ஆகாது.

பாயுமாமத தந்தி முகம் பெறும் ஆதி :-

யானையின் முகத்தில் கபாலத்திலும் காதுகளிலும் மதம்
பொழியும்; கபோல மதம்' கன்ன மதம் என்பர். தந்தத்தை
யுடையது தந்தி. விநாயகர் யானை முகம் உடையவர் என்பது
பிரணவ சொரூபர் என்பதைக் குறிக்கும்.

யானை-அஃறிணை, விநாயகருடைய திருமேனியில்
கழுத்துக்குக் கீழ் இடைக்கு மேலுள்ள பகுதி தேவசரீரம்,
இடைக்குக் கீழே உள்ளது பூதசரீரம். இவை உயர்திணை. பூத
கணம், தேவகணம், விலங்குகணம், உயர்திணை, அஃறிணை
ஆகிய எல்லாமான திருவுருவம் விநாயக வடிவம். முதன்மை
யானவர்; முதற்கடவுள்; எந்தக் கருமம் புரிவோரும் வழிபடத்
தக்கவர்.

**பாரதமென்ற பெருங்கதை பார மேருவில் அன்று
வரைந்தவன் :-**

பாரதம் ஒரு பெரிய இதிகாசம். அதற்கு அறம் என்றும்,
ஜயம் என்றும் வேறு பேர்களும் உண்டு. அநேக தருமங்களைத்
தன்னகத்தே கொண்ட ஒரு அறநூல் பாரதம். அரச தருமம்,
மோட்ச தருமம், ஆபத்தருமம், ஆச்சிரம தருமம் முதலிய பலப்
பல தருமங்களை மிக விரிவாகக் கூறுகின்றது. இதனை
ஊன்றிப் படிப்போர் திருத்தமுறுவர். அதனால்தான் வியாச
முனிவர் சொல்ல, விநாயகர் மேருமலையில் எழுதியருளினார்.

நீடாழி யுலகத்து மறைநாலோ டைந்தென்று நிலைநிற்கவே
வாடாத தவவாய்மை முனிராஜன் மாபாரதஞ் சொன்ன நாள்
ஏடாக மாமேரு வெற்பாக வங்கூர் எழுத்தாணி தன்
கோடாக எழுதும் பிரானைப் பணிந்தன்பு கூர்வாமரோ.

- வரந்தருவார்.

கருத்துரை

விநாயகரது இளவலே! வள்ளிமணவாளா! திருமால்
மருகா! செந்திற் கந்தா! விலைமகளிரது உறவு கலவாது ஆட்
கொள்வாய்.

50

மான்போற்கண் பார்வை பெற்றிடு	
மூஞ்சாற்பண் பாடு மக்களை	
வாய்ந்தாற்பொன் கோடு செப்பெனு	முலைமாதர்
வாங்காத்திண் டாடு சித்திர	
நீங்காச்சங் கேத முக்கிய	
வாஞ்சாற் செஞ்சாறு மெய்த்திடு	மொழியாலே
ஏன்காற்பங் காக நற்புறு	
பூங்காற்கொங் காரு மெத்தையில்	
ஏயந்தாற்பொன் சாரு பொற்புண	முதல்நீதா
ஈந்தாற்கன் றோர மிப்பென	
ஆன்பாற்றென் போல செப்பிடும்	
ஈண்டாச்சம் போக மட்டிக	ஞறவாமோ
கான்பாற்சந் தாடு பொற்கிரி	
தூம்பாற்பைந் தோளி கட்கடை	
காண்பாற்றுஞ் சாமல் நத்திடும்	அசுரேசன்
காம்பேய்ப்பந் தாட விக்ரம	
வான்றோய்க்கெம் பீர விற்கணை	
காண்டேர்க்கொண் டேவு மச்சுதன்	மருகோனே
தீம்பாற்கும் பாகு சர்க்கரை	
காம்பாற்செந் தேற லொத்துரை	
தீர்ந்தார்க்கங் காளி பெற்றருள்	புதல்வோனே

தீண்பார்க்குன் போத முற்றுற

மாண்டார்க்கொண் டோது முக்கிய

தேன்போற்செந் தூரில் மொய்த்தருள் பெருமாளே.

பதவுரை

கான்பால்-கானகத்திலே, சந்து ஆடு பொன்கிரி-சந்தனம் பூசிய பொன்மலை போன்ற தனங்களும், தூம்பால் பைந்தொளி-மூங்கில் போன்ற திரண்ட தோள்களும் உடையசீதாதேவியின், கண்கடை காண்பான்-கடைக்கண் பார்வையைப் பெறும் பொருட்டு, துஞ்சாமல் நத்திடும்-தூக்கமேயின்றி ஆசை கொண்டிருந்த, அசுர ஈசன்-அசுரர் தலைவனாகிய இராவணனுடைய, காம்-தலைகளை, பேய் பந்து ஆட-பேய்கள் பந்து போல் எறிந்து விளையாடுமாறு, விக்ரம-வீரமுள்ளதாய், வான்தேசம்-வானத்திலும் தோயவல்லதாய், கெம்பீர-அழகுள்ளதாய் விளங்கும், வில் கணை-வில்லிலிருந்து பாணத்தை, காண் தேர் கொண்டு ஏவும்-அழகிய தேர்மீது இருந்து ஏவிய அச்சதன்-ஸ்ரீராமருடைய, மருகோனே-திருமருகரே! தீம்பால்-இனிய பால், பாசு-காய்ச்சிய வெல்லம், சர்க்கரை-சீனி, காம்பால் செந்தேறல்-மூங்கிலிலிருந்து முற்றிய தேன், ஒத்து-இவைகளை நிகர்த்த இனியவரும், உரை தீர்ந்தார்-சொற்களுக்கு எட்டாதவருமாகிய சிவமூர்த்தியும், கங்காளி-பார்வதியும் பெற்று, அருள்-ஈந்தருளிய, புதல்வோனே-குமாரரே! தீண்பார்க்கு-திண்ணிய பூமியில், உன்போதம் முற்று உற-உமது திருவடிஞானம் முழுதும் பொருந்தப் பெற்ற, மாண்டார் கொண்டு-பெருமையுடையவர்களைக் கொண்டு, ஓது முக்கிய-ஓதப் பெற்ற சிறந்தவரே! தேன்போல் செந்தூரில் மொய்த்து அருள்-அடியார் கூட்டங்கள் வண்டுகள்போல் திருச்செந்தூரில் நெருங்க வைத்து அருள்கின்ற, பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! மான்போல் கண்பார்வை பெற்றிடு மஞ்சால்-மான்போன்ற கண்பார்வையுடைய முக அழகால், பண்பாடு மக்களை வாய்ந்தால்-பண்பாடுடைய ஆண்கள் கிடைத்தால், பொன்கோடு-தங்க மலையையும், செப்புஎனும்-சிமிழையும் ஒத்த, முலை மாதர்-தனங்களையுடைய பொதுமகளிர், வாங்கா திண்டாடு-தம்பால் வந்தவரைப் பிடித்துத் திண்டாட வைப்பதும், சித்திரம் நீங்கா-விசித்திரம் விலகாததும், சங்கேதம்-

ஒரு குறிப்புடன் கூடியது, முக்கியம்-இன்றியமையாததும், வாஞ்சால்-ஆசை தரக்கூடியதும், செம்சாறு-செவ்விய இனிய ரசம் போன்றதும், மெய்த்திடு-மெய் போன்றதுமான, மொழியாலே-சொற்களினால், ஏன் கால் பங்கு ஆக-என்னுடைய பக்கத்தில் வாரும் என்று அழைத்துச் சென்று, நப்புஉறு-நன்மை தரும், பூ கால் கொங்கு ஆரும்-பூவின் காற்றினால் நறுமணம் நிறைந்த, மெத்தையில்-படுக்கையில், ஏய்ந்தால்-பொருந்திய வுடன், பொன்சாரு பொன் பணம் முதல் நீதா-பொன்னாலாகிய காசுகளை முதலில் நீ கொடு, ஈந்தாற்கு அன்றோரமிப்பு என-அப்படி பணங்கொடுத்தவற்குத்தானே கூட்டுறவு என்று, ஆன்பால் தேன்போல செப்பிடும்-பசுவின்பாலும் தேனும் போலக் கூறுகின்றவரும், ஈண்டா சம்போக மட்டிகள்-அருகில் நெருங்காத போக மகளிருமாகி பரத்தையருடைய, உறவு ஆமோ-நப்பு ஆகுமோ? ஆகாது.

பொழிப்புரை

கானகத்திலே இருந்தவரும், சந்தனம் பூசிய தனங்களும், மூங்கில் போன்ற பசிய தோள்களும் உடையவருமான சீதா பிராட்டியாருடைய கடைக்கண் பார்வையின் பொருட்டு, காம வெறி பிடித்து இரவு பசலாகத் தூங்காதிருந்த இராவணனுடைய தலைகளைப் பேய்கள் பந்துபோல் எறிந்து ஆடுமாறு, வீரமும், விண்ணில் தோய்கின்ற கெம்பீரமும் உடைய வில்லினின்று கணையை அழகிய தேரிலிருந்து ஏவிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருமருகரே! இனிய பால், பாகு, சர்க்கரை, மூங்கிலில் இருந்து வழிகின்ற தேன் இவைகள் போன்றவரும், உரைகட்கு எட்டாத வரும் ஆகிய சிவமூர்த்திக்கும் உமாதேவிக்கும் புதல்வரே! திண்ணிய நிலத்தில் உமது மெய்யுணர்வு முழுவதும் பெற்று மேம்பட்டவர்களைக் கொண்டு ஒதப்பெறுகின்ற சிறந்தவரே! வண்டுகள் போல் அடியார்கள் நிறைந்துள்ள திருச்செந்தூரில் உறைகின்ற பெருமிதம் உடையவரே! மான்போன்ற மிரண்ட விழிகளையுடைய முகத்தின் அழகால், தமக்குரிய ஆண்கள் கிடைத்தால், பொன்மலை சிமிழ் போன்ற தனமுடைய பொது மகளிர், அவர்களை வசஞ் செய்து திண்டாட வைப்பதும், விசித்திரமானதும், ஒரு குறிப்பையுடையதும், முக்கியம் போன்றதும், ஆசையை வளர்ப்பதும், இனிய ரசம் போன்றதும்,

உண்மை போன்றதுமாகிய மொழிகளால், என் அருகில் வாரும் என்று அழைத்து, நல்ல மலர்க் காற்றினால், மணம் நிறைந்த சயனத்தில் பொருந்தியவுடன், “முதலில் நீ பொற்காசைக் கொடு, பணம் தந்தவருக்குத்தானே கூட்டுறவு” என்று, பசுவின் பால் தேன்போன்ற சொற்களைச் சொல்லி, நெருங்காமலேயே, மருட்டிடும் போக மாதர்களின் உறவு ஆகுமோ? ஆகாது.

விரிவுரை

இப்பாடலில் சுவாமிகள் முதற் பகுதி நான்கு அடிகளிலும் விலைமகளிருடைய சாகசங்களைக்கூறி, மக்கள் அந்த ஆசை நெறியில் செல்வது பிழை என்று அறிவுறுத்துகின்றனர்.

மூஞ்சால் :-

முகம்-என்பது மூஞ்சு என வழங்குகின்றது.

ஏன் காற் பாங்காக :-

என்-என்பது ஏன் என சந்தத்துக்காக நீண்டது. ஆடவரை என் அருகில் வாரும் என அழைத்து இன்புறுத்துவர்.

பூங்காற் கொங்காரு மெத்தை :-

கால்-காற்று. மலர்க் காற்று. அன்றியும் கால் என்பதைத் தாள் எனக்கொண்டு, பூவின் தாள் என்று கூறினும் அமையும்.

ஆன்பாற் நென் போல :-

ஆன்பால் தென்-இத்தொடரில் தேன் என்பது தென் எனக் குறுகியது.

கான்பால்:- அசோகவனம்.

கட்கடை காண்பான் துஞ்சாமல் நத்திடும் அசுரேசன் :-

சீதாபிராட்டியின் கடைக்கண் பார்வை தன்மீது விழுமோ என்று ஆசைப்பட்டு, மோக வெறியால் தூக்கத்தைத் துறந்து ஏக்கமுற்றுக் கிடந்தான் இராவணன்.

காம் பேய் பந்தாட:-

கம்-தலை. கம் என்பது காம் என நீண்டது.

காண் தேர்:-

காண்-அழகு. அழகிய இந்திரனுடைய தேரின்மீது ஸ்ரீ ராமர் ஆரோகணித்து இராவண வதம் புரிந்தார். இராமாயணத்தில் தேரேறு படலம் என்றே ஒருபகுதி வருகின்றது.

தீம்பார்:- இனிய பால்

காம்பால் செந்தேறல் :-

தேறல்-தேன். காம்பு-மூங்கில். மூங்கிலில் தேன் கூடு கட்டி அதிலிருந்து வழிகின்ற தேன். இறைவன் பாலினும் இனியன். கற்கண்டினும் இனியன்; தேனினும் இனியன். இன்னும் நாம். எதனை எதனை இனிமை என்று கருதுகின்றோமோ அவற்றுக் கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட இனியன் இறைவன்.

கனியினும் கட்டி பட்ட கரும்பினும்
பனிமலர்க் குழல் பாவை நல்லாரினும்
தனிமுடி கவித் தாளும் அரசினும்
இனியன் தன்னடைந்தார்க் கிட மருதனே.

- அப்பரடிகள்.

உரை தீர்ந்தார்:-

உரைப்பார் உரைகட்கு எட்டாதவன் இறைவன். “மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே” என்கின்றார் மணிவாசகர்.

“நால்வேதத் தப்பால் நின்ற
சொற்பதத்தார் சொற்பதமும் கடந்துநின்ற
சொலற்கரிய சூழலாய்”

- அப்பர்.

தீண்பார்:-

திண் என்பது தீண் என நீண்டது. திண்ணிய பூமி.

உன்போத முற்றுற மாண்டார்:-

இறைவனுடைய திருவடி ஞானம் முற்றும் எய்திய பெருமையுடையார். மாண்டார்-மாட்சிமையுடையார்.

கருத்துரை

திருமால் மருகரே! சிவகுமாரரே! செந்திற் கந்தவேளே!
பொதுமகளிரது உறவகல அருள் புரிவீர்.

51

முகிலா மெனு மளகங் காட்டி மதிபோலுயர் நுதலுங் காட்டி முகிழாகிய நகையுங் காட்டி	அமுதாறு
மொழியாகிய மதுரங் காட்டி விழியாகிய கணையுங் காட்டி முகமாகிய கமலங் காட்டி	மலைபோலே
வகையாமிள முலையுங் காட்டி இடையாகிய கொடியுங் காட்டி வளமானகை வளையுங் காட்டி	இதமான
மணிசேர்கடி தடமுங் காட்டி மிகவே தொழி லதிகங் காட்டு மடமாதர்கள் மயலின் சேற்றி	லுழல்வேனோ
நகையால்மத னுருவந் தீத்த சிவனாரருள் சுதனென் றார்க்கு நலனேயரு ளமர்செந் தூர்க்கு	ளுறைவோனே
நவமாமணி வடமும் பூத்த தனமாதெனு மிபமின் சேர்க்கை நழுவாவகை பிரியங் காட்டு	முருகோனே
அகமேவிய நிருதன் போர்க்கு வரலேசமர் புரியுந் தோற்ற மறியாமலு மபயங் காட்டி	முறைகூறி
அயிராவத முதுகின் தோற்றி யடையாமென இனிதன் பேத்து மமரேசனை முழுதுங் காத்த	பெருமாளே

பதவுரை

நகையால்-புன்சிரிப்பால், மதன்-மன்மதனுடைய, உருவம்-உடம்பை, தீத்த-எரித்து அழித்த, சிவனார் அருள் சுதன் என்று-சிவபெருமானுடைய திருக்குமாரர் என்று விளங்கி, ஆர்க்கும் நலனே அருள்-யாவார்க்கும் நன்மையே அருள் செய்து, அமர் செந்தூர்க்குள் உறைவோனே-விரும்புகின்ற திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியிருப்

பவரே! நவமாமணிவடமும் பூத்த-சிறந்த ஒன்பது மணிகளாலாகிய மாலை விளங்கும், தனமாது எனும் இபமின்-தனங்களையுடைய பெண்மணியாகிய தெய்வயானையின், சேர்க்கைநழுவா வகைபிரியம் காட்டு-கூட்டுறவை அகலவிடா வண்ணம் அன்பு செய்யும், முருகோனே-முருகக் கடவுளே! அகம் மேவிய நிருதன்-அகங்காரங்கொண்ட சூரபன்மன், போர்க்கு வர-போருக்கு வந்தவுடன், சமர் புரியும் தோற்றம் அறியாமலும்-அவனுடன் போர் புரியும் தன்மையறியாதபடி, அபயம் காட்டி முறைகூறி-அபயங் காட்டியாளவேண்டும் என்று முறையிட்டு, அயிராவத முதுகின் தோற்றி-வெள்ளை யானை மீது வந்து, அடையாம் என இனிது அன்பு ஏத்தும்-அடைக்கலம் என்று கூறி இனிமையுடனும் அன்புடனும் துதி செய்து, அமரேசனை முழுதும் காத்த-தேவேந்திரனை முழுமையுங் காத்தருளிய, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! முகிலாமெனும் அளகம் காட்டி மேகம் போன்ற கூந்தலைக் காட்டி, மதிபோலுயர் நுதலுங் காட்டி-பிறைச் சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியைக் காட்டி, முகிழாகிய நகையும் காட்டி-முல்லை அரும்பு போன்ற பற்களைக் காட்டி, அமுது ஊறும் மொழி ஆகிய மதுரம் காட்டி-அமுது ஊறுகின்ற சொல்லாகிய இனிமையைக் காட்டி, விழி ஆகிய கணையும் காட்டி-கண்ணாகிய அம்பைக் காட்டி, முகம் ஆகிய கமலம் காட்டி-முகமாகிய தாமரையைக் காட்டி, மலைபோலே வகையாம் இளமுலையும் காட்டி-மலைபோன்று உயர்ந்து ஒழுங்காயுள்ள இளமுலையைக் காட்டி, இடை ஆகிய கொடியும் காட்டி-இடையாகிய கொடியைக் காட்டி, வளம் ஆன கை வளையும் காட்டி - வளப்பம் மிகுந்த கைவளையல்களைக் காட்டி, இதம் ஆனமணிசேர் கடிதடமும் காட்டி-இன்பந்தருவதான அழகிய நாபியின் கீழ்ப்பகுதியைக் காட்டி, மிகவே தொழில் அதிகம் காட்டும்-மிகுதியாகத் தங்கள் சாகசத் தொழிலை அதிகம் காட்டுகின்ற, மட மாதர்கள் மயலின் சேற்றில்-விலைமாதர்களின் மயக்கமாகிய சேற்றிலே, உழல்வேனோ-அடியேன் அலையலாமோ?

பொழிப்புரை

புன்சிரிப்பால் மன்மதனுடைய உடம்பை எரித்த சிவ பெருமானுடைய திருக்குமாரராகத் திகழ்ந்து, அனைவர்க்கும் நலத்தையே நல்கி, திருச்செந்தூரில் விரும்பி உறைகின்றவரே! ஒன்பது மணிகளாலாகிய இரத்தன மாலையுடன் கூடிய தனங்களை உடைய தெய்வயானை அம்மையின் சேர்க்கையை அகல விடாது அன்பைக் காட்டியருளும் முருகவேளே! அகங்கார மிகுந்த சூரபன்மன் போருக்கு வந்தவுடன், அவனுடன் போர்புரியுந்திறம் அறியாது அபயந் தரவேண்டும் என்று

முறையிட்டு, ஐராவத யானைமீது வந்து அடைக்கலம் என்று இனிமையாகவும் அன்பாகவும் துதித்த இந்திரனை முழுவதும் காத்தருளிய பெருமிதம் உடையவரே! மேகம் போன்ற கூந்தலைக்காட்டி, பிறைச் சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியைக் காட்டி, முல்லையரும்புபோன்ற பற்களைக் காட்டி, அமுதம் ஊறுகின்ற மொழியாகிய இனிமையைக் காட்டி, கண்ணாகிய கணையுங் காட்டி, முகமாகிய தாமரையைக் காட்டி, மலை போன்ற ஒழுங்குடைய இளந்தனத்தைக் காட்டி, இடையாகிய கொடியைக் காட்டி, வளப்பமான கைவளையலைக் காட்டி, இனிமை மிகுந்த அழகிய கடிதடத்தைக் காட்டி, மிகுந்த தமது சாகசத் தொழிலை அதிகமாகக் காட்டுகின்ற விலைமாதர்களுடைய மயக்கமாகிய சேற்றில் அடியேன் அலையலாமோ?

விரிவுரை

நகையால் மதனுருவந் தீத்த சிவனார் :-

சிவபெருமானுடைய மோனநிலையைக் கலைக்கும் பொருட்டு மன்மதன் மலர்க்கணை தூவினான். கண்ணுதற் கடவுள் சிறிது புன்னகை புரிந்து தமது நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தார். உடனே மன்மதன் சாம்பலாகி விட்டான். ஆசையை விளைவிக்கின்றவன் மன்மதன்; ஆசைக்கு அவனே மூலப்பொருள், ஆசையாகிய மரத்தின் ஆணிவேர் அவன். அந்த ஆசையின் மூலப் பொருளைப் பெருமான் ஞானாக்கினியால் அழித்து விட்டான். எனவே ஞானத் தீயால் ஆசையை யழிக்க வேண்டும் என்பது விளங்குகின்றது.

ஆர்க்கும் நலனே யருள்:-

முருகவேள் யாவர்க்கும் அருள்புரிகின்ற கருணாமூர்த்தி:

“யார் வேண்டினாலும் கேட்ட பொருளீயும்

த்யாகாங்க சீலம் போற்றி”

-(நாகாங்க)திருப்புகழ்.

வைதாரையும் வாழவைக்கும் வரதன்.

அமரசேனை முழுதுங் காத்த பெருமானே:-

இந்திரன் சூரபன்மனால் நாடிழந்து, வீடிழந்து, அர சிழந்து, ஆண்மையிழந்து, மகனையிழந்து பெருந்துன்ப

முற்றான். முருகக் கடவுள், அவன் பொருட்டு, சூராத்ரி அவுணரை யழித்து, அவனுக்குப் பொன்னுலக வாழ்வைத் தந்து, எல்லா நலன்களையும் அருளியுதவினார். ஆகவே, முழுவதும் காத்தருளினார் என்று அடிகள் கூறினார்.

மயலின் சேற்றில் உழல்வேனோ?

மாதர் மயக்கில், அழகிய சேற்றுக்கு நிகரானது. சேற்றில் விழுந்தவன், நாற்றத்தாலும் வழுக்குதலாலும் துன்புறுவான். இந்தச் சேற்றைவிட்டு விலக அருணகிரியாருக்கு ஆண்டவன் அருள் புரிந்தான். “பிரபஞ்சமென்னும் சேற்றைக் கழிய வழி விட்டவா” என்கிறார் சுவாமிகள் கந்தரலங்காரத்தில். மையலாகிய சேற்றைக் கடக்க முருகன் திருவடி ஊன்று கோலாகும். அத் திருவடித் துணையால் மாதர் மயலை அகற்றி முத்திக்கரை சேரலாம்.

கருத்துரை

திருச்செந்தூரில் மேவு குமாரக் கடவுளே! இந்திரனை ஆண்ட இறைவரே! மாதர் மயலில் விழாவண்ணம் காத்தருள்வீர்.

52

முலைமு கந்தி மிர்ந்த கலவை யுந்து லங்கு	
முறுவ லுஞ்சி வந்த	கனிவாயும்
முருக விழ்ந்து திர்ந்த மலர்க ளுஞ்ச ரிந்த	
முகிலு மின்ப சிங்கி	விழிவேலும்
சிலைமு கங்க லந்த திலத முங்கு ளிர்ந்த	
திருமு கந்த தும்பு	குறுவேர்வும்
தெரிய வந்து நின்ற மகளிர் பின்ச ழன்று	
செயல ழிந்து ழன்று	திரிவேனோ
மலைமு கஞ்ச மந்தபுலவர் செஞ்சொல் கொண்டு	
வழிதி றந்த செங்கை	வடிவேலா
வளர்பு னம்ப யின்ற குறம டந்தை கொங்கை	
மணிவ டம்பு தைந்த	புயவேளே

அலைமுக கந்த வழ்ந்து சினைமு திர்ந்த சங்க

மலறி வந்து கஞ்சு

மலர்மீதே

அளிக லந்தி ரங்க இசையுடன்து யின்ற

அரிய செந்தில் வந்த

பெருமானே.

பதவுரை

மலைமுகம் சுமந்த புலவர்-மலையின் கண்ணுள்ள குகையில் அடைபட்ட புலவராகிய நக்கீரரது, செம்சொல் கொண்டு-செவ்விய சொல்லாகிய திருமுருகாற்றுப்படையை ஏற்றுக்கொண்டு, வழிதிறந்த-மலையைப் பிளந்து வழிதிறந்துவிட்ட, செங்கை வடிவேலா-சிவந்த திருக்கரத்தில் கூரிய வேலையுடையவரே! வளர்புனம் பயின்ற - வளர்கின்ற தினைப்புனத்தில் காவல் புரிந்திருந்த, குறமடந்தை-குறவர் குலமகளாகிய வள்ளியம்மையின், கொங்கை மணி வடம் புதைந்த-தனபாரங்களில் உள்ள இரத்தின மணிமாலை அமுந்திய, புய வேளே-திருப்புயங்களையுடைய குமாரவேளே! அலைமுகம் தவழ்ந்து-கடலின் அலைகளிலே தவழ்ந்து, சினை முதிர்ந்த சங்கம்-கருமுதிர்ந்த சங்குகள், அலறி வந்து-மிக ஒலித்து வந்து, கஞ்சமலர் மீது-தாமரை மலரின் மீது, அளி கலந்து இரங்க-வண்டுகள் மொய்த்து ஒலிக்க, இசையுடன் துயின்ற-அந்த இசையைக் கேட்டுக் கொண்டே துயில் புரிகின்ற, அரிய செந்தில் வந்த-அருமையான திருத்தலமாகிய திருச்செந்தூரில் வந்து எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! முலை முகம் திமிர்ந்த கலவையும்-கொங்கையின் மீது பூசப்பட்ட சந்தனமும், துலங்கு முறுவலும்-விளங்குகின்ற பற்களும், சிவந்த கனிவாயும்-சிறந்த கொவ்வைக் கனியனைய வாயும், முருகு அவிழ்ந்து உதிர்ந்த மலர்களும் சரிந்த முகிலும்-நறுமணம் அவிழ்ந்து உதிர்ந்த மலர்கள் சரிந்துள்ள மேகம் போன்ற கூந்தலும், இன்ப சிங்கி விழி வேலும்-இன்பமும் நஞ்சும் அமைந்த வேல் போன்ற கண்ணும், சிலைமுகம் கலந்த திலதமும்-வில் போன்ற நெற்றியில் உள்ள பொட்டும், குளிர்ந்த திருமுகம் ததும்பு குறுவேர்வும்-குளிர்ந்த அழகிய முகத்தில் நிரம்பி வெளிப்பட்ட சிறு வியர்வையும், தெரிய வந்து நின்ற-தெரியுமாறு வந்துநின்ற, மகளிர் பின் சுழன்று-பொதுமாதர்களின் பின்னே சுழன்று, செயல் அழிந்து உழன்று திரிவேனோ-என்னுடைய செயல் அழிந்து அடியேன் திரியலாமோ?

பொழிப்புரை

மலையின் சுண் குகையில் அடைபட்ட நக்கீரருடைய செவ்விய சொல்லாகிய திருமுருகாற்றுப்படையை ஏற்றுக்

கொண்டு, அம்மலையைப் பிளந்து வழிதிறந்துவிட்ட கூரிய வேலைச் சிவந்த கரத்தில் கொண்டவரே! வளர்கின்ற தினைப் புனத்தில் காவல் புரிந்த குறவர் குலமகளாகிய வள்ளி பிராட்டியின் தனங்களின் மீதுள்ள இரத்தின மணிமாலைகள் அமுந்திய திருப்பயத்தை உடையவரே! கடலின் அலையின்மீது தவழ்ந்து ஒலித்துக் கொண்டு சூல்முதிர்ந்த சங்குகள் வந்து தாமரை மலர் மீது சேர்ந்து, அங்கே வண்டினங்கள் இனிது ஒலிக்க அந்த இசையைக் கேட்டுத் துயில்கின்ற அருமைத் தலமாகிய திருச் செந்தூரில் வந்து எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! கொங்கையின் மீது பூசப்பட்ட சந்தனமும், விளங்குகின்ற பற்களும், சிவந்த கொவ்வைப் பழம் போன்றவாயும், நறுமணம் வெளிப்பட்டு உதிர்ந்த மலர்கள் நிறைந்த கரிய முகில்போன்ற கூந்தலும் இன்பமும் நஞ்சும் ஒருங்கேயமைந்த வேல் போன்ற கண்ணும் வில் போன்ற நெற்றியில் தீட்டிய பொட்டும், குளிர்ந்த அழகிய முகத்தில் ததும்புகின்ற சிறு வியர்வையும் தெரியுமாறு வந்து முன்னே நிற்கின்ற பொதுமகளிரது பின்னே சென்று சுழன்று, என் செயல் அழிந்து, அடியேன் திரியக் கடவேனோ?

விரிவுரை

இத் திருப்புகழில் பொது மகளிரது உறவு அற்று உய்வு பெற்று நலமுறுமாறு அடிகளார் கூறுகிறார்.

இன்ப சிங்கி விழி வேலும்:-

சிங்கி-குளிர்ந்து கொல்லும் நஞ்சு. மகளிருடைய கண் பார்வையில், இரு தன்மைகள் உள; ஒன்று மயக்கமாகிய நோய் செய்யும்; மற்றொன்று அந் நோயைத் தணிக்கும் மருந்தாகி இன்பத்தைத் தரும்.

இருநோக் கிவள் உண்கண் உள்ள தொருநோக்கு
நோய்நோக்கு ஒன்று அந்நோய் மருந்து

-திருக்குறள்.

சிலைமுகங் கலந்த திலதமும்:-

சிலை-வில். இங்கே வில் போன்ற நெற்றியைக் குறிக்கின்றது. உவம ஆகு பெயர். நெற்றியிலேயே அம்மகளிர் பலப் பல நிற

முடன் கூடிய பொட்டினை அழகுறத் தீட்டி நிற்பர்.. அப் பொட்டும் ஆடவரை மயக்கும்.

மகளிர் பின் சுழன்று செயலரிந் துழன்று திரிவேனோ?:-

பிறப்புக்கு விதை அவா; ஒவ்வொரு பிறப்பை நல்கும். பெண்ணவர் பெருந்துன்பத்தைத் தரும். இதிலும் பொது மகளிர் உறவு திருவையும் தெளிவையும் உருவையும் அழிக்கும்.

இருமனப் பெண்டிரும் கள்ளும் கவறும்

திருநீக்கப் பட்டார்தொடர்பு.

-திருக்குறள்.

கள்ளைப்போல், அறிவை மயக்கும் தன்மை விலைமகளிர் உறவு. அதனால் திருவள்ளுவர் “வரைவின் மகளிர்” என்ற அதிகாரத்துக்குப் பின் “கள்ளுண்ணாமை” என்ற அதிகாரத்தை அமைத்தனர். விலைமாதருடைய மெல்லிய தோள்கள், அறிவில்லாத மூடர்கள் அழுந்துகின்ற நரகம் என்றும் வள்ளுவனார் கூறுகின்றார்.

வரைவிலா மாணிழையார் மென்றோள் புரையிலாப்
பூரியர்கள் ஆழும் அளறு.

ஆதலின், அம்மகளிர் பின் சென்று அவமே அலைந்து திரியாது, ஆன்றோர் பின்சென்று மாந்தர் உய்தல் வேண்டும்.

“திகழ்மாதர் பின்செருமி அழிவேனோ”

- (சிவஞான புண்டரிக) திருப்புகழ்.

மலைமுகஞ் சுமந்த புலவர் செஞ்சொல் கொண்டு
வழிதிறந்த செங்கை வடிவேலா:-

இந்த அடி நக்கீருடைய வரலாற்றைத் தெரிவிக்கின்றது. கிரம்-சொல், நக்கீரர்-நல்ல இனிய சொற்களையுடையவர், இவர் கடைச் சங்கத்து நாற்பத்தொன்பது புலவர்களில் தலைமை பெற்றவர். அஞ்சா நெஞ்சம் ஆழ்ந்த அறிவும் உறுதியும் உடைய நல்லிசைப் புலவர்.

சிவ பூசையில் வழுவியவரை ஒன்று கூட்டி ஆயிரம் என்ற எண்ணிக்கையானவுடன் உண்ணுகின்ற ஒரு பெண் பூதம் இருந்தது. அதன் பேர் கற்கிமுகி. அப்பூதம் ஆங்காங்கு பூசையில் மனந்திரிந்து வழுவியவர்களையெல்லாம் கொண்டு போய் ஒரு

பெரிய மலைக்குகையில் அடைத்து வைத்து அவர்கட்கு உணவு தந்து கொண்டிருந்தது. 999 பேர் சேர்ந்திருந்தனர். இன்னும் ஒருவர் குறைவு. அந்தப் பூதம் மற்றொருவரைத் தேடிக் கொண்டிருந்தது.

நக்கீரர் ஒரு சமயம் தலயாத்திரை மேற்கொண்டு சென்றார். ஒரு குளக்கரையில் சிவபூசை செய்துகொண்டிருந்தார். அப்பூதம் அங்கு வந்து சேர்ந்தது. ஒரு இலையை உதிர்த்தது. அந்த இலை பாதி நீரிலும் பாதி நிலத்திலுமாக வீழ்ந்தது. நீரில் வீழ்ந்த பாதி மீனாகவும், நிலத்தில் விழுந்த பாதி பறவையாகவும் மாறியது. பறவை நிலத்துக்கும் மீன் நீருக்குமாக இழுத்துப் போர் புரிந்தன; இந்த அதிசயத்தைக்கண்ட நக்கீரர் பூசையில் மனம் பதியாது அதனையே நோக்கி நின்றார். பூசையில் வழுவிய அவரை எடுத்துக்கொண்டு போய் பூதம் குகையில் அடைத்துவிட்டது. இப்போது ஆயிரம் என்ற எண்ணிக்கை முற்றியது. இனி அவர்களை உண்ணுவதற்குப் பூதம் எண்ணியது. ஆனால் பூதம் குளித்துவிட்டுத்தான் உண்ணும். குளிக்கச் சென்றது பூதம்.

அங்கு முன்னமேயே அடைபட்டிருந்தோர் அனைவரும் “பாவி! நீயல்லவா எங்கட்கு எமனாக வந்தவனை; நீ வராமல் இருந்தால் பூதம் எம்மை இப்போது உண்ணமாட்டாதே; பால் பழம் முதலிய உணவுகளைத் தந்து எம்மைக் கொழுக்க வைத்தது பூதம். இனி அப் பூதம் வந்து எம்மை விழுங்குமே? என் செய் வோம்” என்று கூறி வருந்தி வாய் விட்டுப் புலம்பினார்கள். நக்கீரர் அவர்களுடைய அவல நிலையைக் கண்டு இரங்கினார். “நீவிர் அஞ்சற்க. முன் இலக்கத்தொன்பது பேர் அடைபட்ட கிரவுஞ்சம் என்ற பெருமலையை வேலால் பிளந்த எம்பெருமான் இருக்கிறான். அப்பரமனைப் பாடினால் அவன் வேல் நமக்குத் துணை புரியும்” என்று கூறி, முருகவேளை நினைத்து உருகினார். “மலையைப் பிளந்த சுருணை மலையே! மன்னுயிர்களைக் காக்கும் மயிலேறிய மாணிக்கமே! இப்போது எம்மைக் காத்தருள்வாய்” என்று வேண்டினார்.

‘உலகம் உவப்ப’ என்று தொடங்கித் திருமுருகாற்றுப்படை என்ற இனிய பாடலைப் பானார். தேனும் பாலும் கற்கண்டும் ஒவ்வாத இனிய சுவையுடைய அத்திருப்பாடலைச் செவிமடுத்த செந்தமிழ்க் கடவுளாகிய எந்தை கந்தவேள், தமது திருக்கரத்தில்

விளங்கும் வேலை விடுத்தருளினார். அவ்வேல் மலையையும், கற்கிமுகி என்ற பூதத்தையும் பிளந்து, நக்கீரரையும் அவருடன் சேர்ந்த மற்றையோரையுங் காத்தருளியது.

“அருவரை திறந்துவன் சங்க்ராம கற்கிமுகி
அபயமிட அஞ்சலென் றங்கீரனுக் குதவி” - திருவகுப்பு (6)

ஓராயிரம் பேரை வருடத்தில் ஒருநாளில்

உண்கின்ற கற்கி முகிதான்

ஒன்று குறை யாகிவிடும் அன்று நக்கீர்வர

ஓடிப் பிடித் தவரையும்

காராய குன்றத் தடைத்துரிய நியதிக்

கடன் துறை முடிக்க அகலக்

கருதி முருகா நவர் உரைத்தருள நீலக்

கலாப மயில் ஏறி யணுகிப்

பேரான குன்றந் திறந்திவுளி முகியைப்

பிளந்து நக்கீர் தமையும்

பெரியவேல் கொண்டு புனல் கண்டுசுனை மூழ்கிப்

பிரான் முகலி நதியின் மேவச்

சீராய திருவருள் புரிந்தகர னுராளி

சிறுதேர் உருட்டி யருளே

செய செயென அமரர்தொழ அசுரர்மிடி சிதறுமுனி

சிறுதேர் உருட்டி யருளே.

- திருவிரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்.

அலைமுகந் தவழ்ந்து சினைமுதிர்ந்த சங்கம் அலறி வந்து கஞ்ச மலர் மீதே அளிகலந்திரங்க இசையுடன் துயின்ற:-

திருச்செந்தூரில் கடல் ஒழியாது ஆரவாரத்துடன் அலைகள் வீசிய வண்ணம் இருக்கின்றது, கருமுதிர்ந்த சங்குகள் அந்த அலையினால் எடுத்து எறியப்பெற்று, அதனால் வருந்தின. மெல்லத் தவழ்ந்து வந்து கரையில் உள்ள குளங்களில் மலர்ந்துள்ள தாமரை மலர்களாகிய கட்டிலில் படுத்தன. பாவம்! அவை நிறை கருப்பம் உடையவை. அலைகளால் மோதப்பட்ட வருத்தம். அங்கே தேனையுண்ண வந்த வண்டுகள், இனிது ரீங்காரஞ் செய்தன. அந்த இன்னிசையைக் கேட்டு இசையில் மயங்கி முத்து மணிகளைக் கருவில் கொண்ட சங்குகள் அப்படியே உறங்கி விட்டன.



என்ன அழகான இயற்கை வருணனை! பிறவிப் பெருங் கடலில் நெடுங்காலமாக அலைப்புண்ட ஆன்மாக்களும், திருச் செந்தூர் வந்து முருகன் திருவடித் தாமரையில் அடியவர் படும் இனிய துதிப்பாடலாகிய இன்னோசையைக் கேட்டு இன்பத் துயில் புரிவர் என்ற குறிப்பை இது நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

“கத்துந் தரங்கம் எடுத்தெறியக்
கடுஞ்சூல் உளைந்து வலம்புரிகள்
கரையில் தவழ்ந்து வாலுகத்தில்
கான்ற மணி”

(தரங்கம்-அலை, வாலுகம்-மணல், கான்ற-ஈன்ற) என்று பகழிக்கூத்தரும் கூறுகின்றார்.

கருத்துரை

நக்கீரருக்கு அருளிய வேலாயுதரே! செந்திற் குமாரரே! விலைமாதருடைய உறவு அற அருள்புரிவீர்.

53

மூப்புற்றுச் செவி கேட்பற் றுப்பெரு	
மூச்சுற் றுச்செயல்	தடுமாறி
மூர்க்கச் சொற்குரல் காட்டிக் கக்கிட	
மூக்குக் குட்சளி	யினையோடும்
கோப்புக் கட்டியி னாப்பிச் சேற்றிடு	
கூட்டிற் புக்குயி	ரலையாமுன்
கூற்றத் தத்துவ நீக்கிப் பொற்கழல்	
கூட்டிச் சற்றருள்	புரிவாயே
காப்புப் பொற்கிரி கோட்டிப் பற்றலர்	
காப்பைக் கட்டவர்	குருநாதா
காட்டுக் குட்குற வாட்டிக் குப்பல	
காப்புக் குத்திர	மொழிவோனே
வாய்ப்புற் றத்தமிழ் மார்க்கத் திட்பொருள்	
வாய்க்குச் சித்திர	முருகோனே
வார்த்தைச் சிற்பர தீர்த்தச் சுற்றலை	
வாய்க்குட் பொற்பமர்	பெருமானே

பதவுரை

காப்பு பொன்கிரி கோட்டி-பூமி நிலைத்து நிற்கக் காவலாய் விளங்கும் பொன்மேருகிரியை வில்லாக வளைத்து, பற்றலர்-பகைவராகிய முப்புரத்தாருடைய, காப்பை-அரண்களை, கட்டவர்-அழித்தவராகிய சிவபெருமானுடைய, குருநாத-குருமூர்த்தியே! காட்டுக்குள் குறவாட்டிக்கு-கானகத்தில் வள்ளிபிராட்டிக்கு, பல காப்பு குத்திரம் மொழிவோனே-பலவாறாக என்னைக் காத்தருள் என்று மாய வார்த்தைகளை உரைத்தவரே! வாய்ப்பு உற்ற-நல்ல வாய்ப்புடைய, தமிழ் மார்க்க திண் பொருள்-தமிழின் அகப்பொருள் துறையின் உறுதியான பொருளை, வாய்க்கு உண்மையிதுவே என்று, சித்திர-அழகுறத் தெளிவுபடுத்திய, முருகோனே-முருகக் கடவுளே, வார்த்தை சிற்பர-சொல்லுக்கும் அறிவுக்கும் அப்பாற்பட்டவரே! தீர்த்த சுற்று அலைவாய்க்குள்-புனிதமான தீர்த்தத் துறைகள் சுற்றியுள்ள கடலின் கரையில், (செந்திமாநகரில்) பொற்பு அமர்-அழகாக அமர்ந்துள்ள, பெருமானே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! மூப்பு உற்று-கிழப் பருவத்தைப் யடைந்து, செவி கேட்பு அற்று-காது கேட்கும் தன்மையற்று, பெருமூச்சு உற்று-பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு, செயல் தடுமாறி-செயல்கள் தடுமாற்றத்தை யடைந்து, மூர்க்க சொல் குரல்காட்டி-கொடிய கோபத்துடன் கூடிய சொற்களின் குரலை வெளிப்படுத்தி, கக்கிட மூக்குக்கு உள்சளி இளையோடும்-வெளிப்படுகின்ற மூக்குச் சளியும் நெஞ்சுக் கோழையும், கோப்பு கட்டி-ஒன்று சேர்ந்து, இனா பிச்சு ஏற்றிடு-துன்பமாகிய பித்தத்தை அதிகரிக்கும், கூட்டில் புக்கு உயிர் அலையா முன்-இந்த உடலில் புகுந்து என் உயிர் அலைவதற்கு முன்னம், கூற்ற தத்துவம் நீக்கி-இயமன் வந்து துன்புறுத்தும் உண்மைச் செயலை அகற்றி பொன் கழல் கூட்டி-உமது அழகிய திருமலரடியில் சேர்த்து, சற்று அருள் புரிவாயே-சிறிது அருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

உலகிற்குக் காவலாக அமைந்துள்ள பொன்மேரு கிரியை வில்லாக வளைத்து (தேவர்களுடைய) பகைவராகிய முப்புரத்தாருடைய அரண் மதிலையழித்த சிவபிரானுடைய குருநாதரே! கானகத்தில் வாழ்ந்த வள்ளியம்மையிடம் “என்னைக் காப்பாற்றுவாய்” என்ற குறையிருப்பது போன்ற வஞ்சமொழிகளைப் புகன்றவரே! நலம் பல வாய்த்த தமிழின் அகப்பொருட் குத்திரத்தின் உண்மையுரை இது என்று தெளிவுபடுத்திய அழகிய முருகக் கடவுளே! சொல்லுக்கும் அறிவுக்கும் எட்டாதவரே! புனித தீர்த்தத் துறைகள் சூழ்ந்துள்ள கடற்கரையின்கண்

திருச்செந்தூரில் அழகுடன் அமர்ந்துள்ள பெருமிதம் உடைய வரே! முதுமைப் பருவம் அடைந்து, காது கேளாது, பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, செயல்கள் தடுமாற்றமுற்று, கோபச் சொற்கள் பேசி, மூக்கில் சளியும் நெஞ்சில் கோழையும் ஒன்று கூடி வெளிப்படத் துன்பத்தினால் பித்தம் ஏறச்செய்யும் அவ்வுடம்பில் புகுந்து, உயிர் அலைவதற்கு முன்னம், இயமவாதனையைத் தவிர்த்து உமது பொற்பாத கமலத்துள் சேர்த்துச் சிறிது அடியேற்கு அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

மூப்புற்று :-

உடம்பெடுத்த நமக்கு மிகுந்த துன்பத்தை தருவது முதுமைப்பருவம். அம்மா! அதை நினைத்தால் மனம் பதைக்கும். முதுமையில் கண் பார்வை குன்றும். செவி மந்தமாகும். நடக்கவோ நிற்கவோ இயலாது. உண்ட உணவு செறிக்காது. ஆசையும் வளர்ந்து நிற்கும். வீட்டில் உள்ளவர்கள் அவமதிப்பார்கள். இருமல் முதலிய நோய்கள் வந்து இடர்படுத்தும். கருவி கரணங்கள் யாவும் நம்முடன் ஒத்துழைக்க மாட்டா. உயிர் வாழ்விலேயே, பெருந் துன்பத்தைத் தருகின்ற காலம் அந்த மூப்புப் பருவம்.

ஐவிளக்கு மூப்பு மரணாதிகளை நினைத்தால்
அடிவயிற்றை முறுக்காதோ?"

-வள்ளலார்

அதனால் அடிகளார், ஒரு திருப்புகழில் “இளமை கிழம் படு முன்பதம் பெற அருள்வாயே” என்று ஆண்டவனிடம் விண்ணப்பங் கொடுக்கின்றார். இந்த மூப்பிலே விளையுங் கொடுமைகளைச் சுவாமிகள் அடியில் வரும் திருப்புகழ்ப் பாடலில் சித்திரிக்கின்றார்.

“முனையழிந்தது மேட்டி குலைந்தது

வயது சென்றது வாய்ப்ப லுதிர்ந்தது

முதுகு வெஞ்சிலை காட்டி வளைந்தது

ப்ரபையான

முகமிழிந்தது நோக்கு மிருண்டது

இருமல் வந்தது தூக்க மொழிந்தது

மொழி தளர்ந்தது நாக்கு விழுந்தது

அறிவேபோய்

நினை வயர்ந்தது நிட்டல் முடங்கலும்
 அவசமும்பல ஏக்கமு முந்தின
 நெறிமறந்தது மூப்பு முதிர்ந்தது பல்நோயும்
 நிலுவை கொண்டது பாய்க்கிடை கண்டது
 சல மலங்களி னாற்ற மெழுந்தது
 நிமிஷ மிங்கினி யாச்சதென் முன்பினி தருள்வாயே”

பெருமூச்சுற்று:-

மூப்பிலே இயல்பாகவுள்ள களைப்பினால் பெருமூச்சு வரும்.

செயல் தடுமாறி :-

என்ன என்ன நாம் இயல்பாகச் செயல்கொண்டிருந் தோமோ அச்செயல்கள் யாவும் அக்காலை தடுமாறிவிடும்.

மூர்க்கச் சொற்குரல் காட்டி:-

முதுமைப் பருவம் அடைந்தவர் அடிக்கடி கோபிப்பர். மேலும் நோயின் துன்பமும் அக்கோபத் தீயில் நெய்விட்டு அதிகப்படுத்தும். சினக்கனல் சுடர்விட்டு அடுத்தவர்கள்மீது பாய்ந்து சுடும். அதன் அடையாளமாகச் சுடுசொற்கள் எரிமலை போல் வெளிப்படும்.

மூக்குக்குட் சளியிளையோடும் கோப்புக்கட்டி:-

சளி மூக்கிலும், கோழை நெஞ்சிலும் மிகுந்து, இவை யொன்றுபட்டு கொய் கொய் என்று இரைந்து வெளிப்படும். அருகில் உள்ளார்க்கு மிகுந்த அருவருப்பையுண்டாக்கும். வாயில் வரும் கோழையைத் துப்பினால் அது கீழே விழுந்த துடன் அமையாது, வீணையின் தந்திபோல் வாயில்நீண்டு விகாரப்படுத்தும். ஈளை என்பது இளை என வந்தது.

இனாப்பிச் சேற்றிடும் கூட்டில்:-

இனா பிச்சு ஏற்றிடும் கூடு எனப் பிரிக்க. இனா-இன்னா; துன்பம். பிச்சு-பித்தம். ஏற்றிடும்-அதிகப்படுத்தும். கூடு-உடம்பு; துன்பத்தைத் தரும் பித்தம் ஏறி வருத்தும் இந்த உடம்பு. இதில் உயிர் கிடந்து எப்போது இதைவிட்டுப் போவோம் என்று ஏங்கும். “அவ்வாறு அலையா முன்னம் ஆண்டவனே என்னைக் காத்தருள்வாய்” என்று அடிகளார் வேண்டுகின்றனர்.

கூற்றத் தத்துவ நீக்கிப் பொற்கழல் கூட்டச் சற்றருள்
புரிவாயே:-

தத்துவம்-உண்மை. “இயமன் வருவது தவிர்க்க முடியாத
உண்மை. அதனைத் தவிர்த்து அடியேனை உனது காவிக்கமலக்
கழலுடன் சேர்த்துச் சிறிது அருள்புரிவாய்” என்று முறையிடு
கின்றார்.

காப்புப் பொற்கிரி கோட்டி... குருநாதா:-

பூதலத்துக்கு நடுத்தூணாக ஆதாரமாக இருப்பது மேரு
மலை. அதனை திரிபுர தகன காலத்தில் சிவபெருமான் வில்லாகப்
பிடித்து வளைத்தார்.

“மாமேரு பூதரத் தநுப்பிடித்து”

-(ஆனாதஞான)திருப்புகழ்.

பற்றலர்-பகைவர். தேவருடைய பகைவர்களாகிய முப்புர
அசுரர்கள். கட்டவர்-அழித்தவர், முப்புரத்தைச் சிரித்து எரித்த
சிவபெருமானுடைய குருநாதர் முருகர். முடும்மலங்களை எரித்த
பெருமானுக்கும் குருவானவர்.

காட்டுக்குட் குற வாட்டிக்குப்பல காப்புக் குத்திர
மொழிவோனே:-

ஞானபண்டிதன் வள்ளிபிராட்டியை ஆட்கொள்ளும்
பொருட்டுக் காட்டிற்குச் சென்று, “நான் உன்னை நம்பித்
தஞ்சம் புகுந்தேன்; நீ என்னைக் காத்தருள்” என்பனவாதி
பலப்பல நயமொழிகளைக் கூறினான். அவையத்தனையும்
உண்மையன்று; திருவிளையாடலே. ஆதலால் குத்திரம்-
வஞ்சனை என்று கூறினார்.

வாய்ப்புற்றத் தமிழ் மார்க்கத்திற் பொருள் வாய்க்குச் சித்திர:-

மாரனை எரித்த கனல் விழியிலிருந்து ஞான ஜோதியாக
வந்தவர் குமாரமூர்த்தி. அவர் திருவடியைச் சிந்திப்பார்க்கே
ஆசாபாசம் அகலும். அம்மையை ஆட்கொள்வான் வேண்டி
அம்மையிடம் குறையிரந்து நிற்பார்போல் நடித்து அம்மைக்கு
அருள் புரிந்தார். இதுவே வள்ளித் திருமணத்தின் இரகசியம்.

தமிழ், எல்லாவிதமான நலங்களும் வாய்க்கப் பெற்றது.
மதுரையில் எழுந்தருளிய சொக்கலிங்கப் பெருமான் இத்

மூளும்வினை சேர மேல்கொண்டி டாஐந்து
பூதவெகு வாய மாயங்கள் தானெஞ்சில்
மூடிநெறி நீதி யேதுஞ்செ யாவஞ்சி யதிபார

மோகநினை வான போகஞ்செய் வேனண்டர்
 தேடஅரி தாய ஞேயங்க ளாய்நின்ற
 மூலபர யோக மேல்கொண்டி டாநின்ற துளதாகி
 நாளுமதி வேக கால்கொண்டு தீமண்ட
 வாசியன லூடு போயொன்றி வானின்க
 ணாமமதி மீதி லூறுங்க லாஇன்ப அமுதூறல்
 நாடியதன் மீது போய்நின்ற ஆநந்த
 மேலைவெளி யேறி நீயின்றி நானின்றி
 நாடியினும் வேறுதானின்றி வாழ்கின்ற தொருநாளே
 காளவிட மூணி மாதங்கி வேதஞ்சொல்
 பேதைநெடு நீலி பாதங்க ளால்வந்த
 காலன்விழ மோதுசாமுண்டி பாரம்பொ டனல்வாயு
 காதிமுதிர் வான மேதங்கி வாழ்வஞ்சி
 ஆடல்விடை யேறி பாகங்கு லாமங்கை
 காளிநட மாடி நாளன்பர் தாம்வந்து தொழுமாது
 வாளமுழு தாளு மோர் தண்டு ழாய்தங்கு
 சோதிமணி மார்ப மாலின்பி னாளின்சொல்
 வாழுமுமை மாத ராள் மைந்த னேயெந்தை
 யினையோனே
 மாசிலடி யார்கள் வாழ்கின்ற வூர்சென்று
 தேடிவிளையாடி யேயங்ங னேநின்று
 வாழுமயில் வீரனே செந்தில் வாழ்கின்ற பெருமாளே.

பதவுரை

காள விடம் ஊணி-ஆலகாலம் என்னும் கொடிய விடத்தை
 அருந்தியவரும், மாதங்கி-மதங்க முனிவருக்குப் புதல்வியாக அவதரித்த
 வரும், வேதம் சொல்பேதை-வேதங்களால் புகழப்படுகின்றவரும்,
 நெடுநீலி-பெருந்தகைமையுடைய தூர்க்காதேவியும், வந்தகாலன் விழ-
 (மார்கண்டேயரைப் பற்றுப்பொருட்டு) வந்த இயமன் இறந்துவிழுமாறு,
 பாதங்களால் மோது சாமுண்டி-திருவடிகளால் உதைத்து வீழ்த்திய
 காளியம்மையும், பார்-மண், அம்பொடு-நீருடன், அனல்-தீ, வாயு காற்று,
 காந்தி முதிர்வானம்-(சந்திர சூரியர் உடுக்கள் இருந்து பிரகாசிப்பதால்)
 பேரொளி மிகுந்துள்ள ஆகாயம் ஆகிய ஐம்பெரும் பூதங்களிடத்தில், தங்கி

வாழ் வஞ்சி-அந்தர்யாமியாக இருந்து இயங்கும் கொடியைப் போன்றவரும், ஆடல் விடையேறி-(சிற்பரவியோமத்தில்) அநவரத ஆனந்தத் தாண்டவமியற்றுபவரும் தருமவிடைமேல் வருபவருமாகிய சிவபெருமானது, பாகங் குலா மங்கை-இடப்பாகத்தில் இன்புடன் எழுந்தருளியுள்ளவரும், காளி நடம் ஆடி-பத்ரகாளியாக நின்று சிவமூர்த்திக்கு எதிரில் நிருத்தம் செய்தவரும், நாள் அன்பர் தாம்வந்து தொழுமாறு-நாள்தோறும் மெய்யன்புடைய அடியார்கள் தமது சந்நிதிக்கு வந்து வழிபட்டு வணங்கப் பெறுகின்றவரும், வாளம் முழுது ஆளும்-சக்ரவாளகிரியால் சூழப்பட்டுள்ள உலக முழுவதையும் காத்து அருள் புரியும், ஓர் தண் துழாய்-ஒப்பற்றதும் குளிர்ச்சி பொருந்தியதுமாகிய துளபமாலையும், சோதிமணி-ஒளிவிடும்படியான இரத்தினமணிமாலையும், தங்கு மார்ப-பொருந்தியுள்ள திருமார்பினையுடைய, மாலின் பின்னாள்-திருமாலுக்கு இளையவரும், இன்சொல் வாழும் உமை மாதரால்-இனிய சொற்கள் நிலையாக வாழும் இன்பவடிவுடைய உமாதேவியாருமாகிய பரமேசுவரியாரது, மைந்தனே-திருக்குமாரரே! எந்தை இளையோனே-எமது பிதாவாகிய எண்டோளீசரது இளைய புதல்வரே! மாசு இல் அடியார்கள்-குற்றமில்லாத மெய்யடியார்கள், வாழ்கின்ற ஊர்தேடி சென்று-உறைகின்ற ஊருக்குத் தேடிச்சென்று, விளையாடி-ஆங்கு பற்பல அருள் திருவிளையாடல்களைச் செய்து, அங்ஙனே நின்று வாழும் மயில்வீரனே-அவ்வூரிலேயே நிலையாக எழுந்தருளியிருக்கும் மயில்மிசைவரும் வீரமுடையவரே! செந்தில் வாழ்கின்ற பெருமானே-திருச்செந்திலம்பதியில் (அடியார் பொருட்டு) எழுந்தருளியுள்ள பெருமையிற் சிறந்தவரே! மூளும் வினைசேர-(தீயைப்போல்) மூண்டு பண்டைவினைகள் (பக்குவப்பட்டு) ஒருங்கே வந்துசேர, மேல்கொண்டிடா ஐந்துபூத-(அதனால் உயர்ந்து எழுந்திரா நின்ற, மண் புனல் அனல் காற்று விண் என்ற ஐம்பெரும் பூதங்களின், வெகுவாய மாயங்கள் தாம் நெஞ்சில்மூடி - பற்பலவிதமான மாயைகள் அடியேனது உளத்தில் வந்து நன்கு மூடப்பெற்று, நெறி நீதி ஏதும் செயா-பத்திநெறிக்குரிய அறச்செயல் ஒன்றேனும் செய்யாமல், வஞ்சி அதிபார-பெண் காதலால் மிகுந்த பாரத்தைத் தாங்கி, மோக நினைவான போகம் செய்வேன்-ஆசை மனத்தனாகி அசுத்த போகத்தை நுகருகிற நான், அண்டர் தேடஅரிது ஆய-தேவர்களும் தேடித் தெரிந்துகொள்வதற்கு அரியவாகிய, ஞேயங்களாய் நின்ற-மெய்யுணர்வால் நுணுகி அறியப்படுகின்றவையாய் விளங்கும், மூலபரயோகம் மேல்கொண்டிடா நின்று அது உளது ஆகி-முதன்மையான அனுபவயோகத்தில் முனைந்து நின்று அதனிடத்திலேயே (அசைவற்று) இருப்பதாகி, நாளும் அதிவேக காவல்கொண்டு-நாள்தோறும் மிகவும் வேகமாக எழும் பிராண வாயுவைக் கொண்டு, தீ மண்ட-மூலக்கனல் மண்டி எழுந்திருக்க, வாசி அனலூடு போய்

ஒன்றி-பிராணவாயுவானது (சுழுமுனை, நாடியின் வழிபாய) அவ்வக் கனியுட்சென்று பொருந்தப் பெற்று, வானின்கண்-பிரமரந்திரத்திற்கு அப்பாலுள்ள ஆகாயத்தில், நாம மதி மீதில் ஊறுங் கலா இன்ப அமுதூறல் நாடி-புகழ் பெற்ற பூரண சந்திரனிடத்திலிருந்து பொழியும் அமிர்தகலையென்னும் இனிய அமிர்தப்பொழிவை நாடி, அதன் மீதுபோம்-அச்சந்திர மண்டலத்தில் சென்று, நின்ற ஆனந்த மேலை வெளியேறி-நிலை பெற்றுள்ள ஆனந்தப் பெருவெளியின் மீது ஏறியமர்ந்து, நீ இன்றி நான் இன்றி நாடி-நீ நான் என்ற பிரிவற்றிருக்கும் அத்துவித முத்தியை உணர்ந்து, இ(ன்)னும் வேறுதான் இன்றி வாழ்கின்றது ஒருநாளே- மேலும் பிற பொருள்களும் தோன்றாத மனமிறந்த சுகவாழ்வில் வாழ்கின்ற ஒருநாள் அடியேனுக்கு உண்டாகுமா?

பொழிப்புரை

(திருப்பாற்கடலில் தோன்றி மாலயனாதி வானவர் களுக்குத் துன்பத்தை நல்கிய) ஆலகாலவிடத்தை உண்டவரும், மதங்க முனிவருக்கு (அவர் செய்த தவங்காரணமாக) புதல்வியாகத் திருவவதாரம் புரிந்தவரும், வேதங்களால் புகழப்படுகின்றவரும், பெரிய துர்க்கையாக அவதரித்தவரும், (மார்கண்டேயரைப்பற்ற வந்த) கூற்றுவன் உயிர் துறந்து வீழும் வண்ணம் திருவடியால் உதைத்து வீழ்த்தியவரும், காளியும், பிருதிவி, அப்பு, வாயு (சந்திர சூரியரால்) பிரகாசிக்கின்ற ஆகாயம் என்ற பஞ்ச பூதங்களில் அந்தர்யாமியாக உறைபவரும், கொடியைப் போன்றவரும், (ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டு) ஆனந்தத் தாண்டவம் புரிபவரும், தரும விடையின்மீது எழுந்தருளி வருபவருமாகிய சிவபிரானுடைய இடப்புறத்தில் குலவிக் கொண்டிருப்பவரும், பத்ரகாளியாகி சிவமூர்த்திக்கு எதிராக நின்று நிருத்தஞ் செய்தவரும், நாள்தோறும் அன்பர்களால் தொழப் பெற்றவரும், சக்கரவாளகிரி சூழ்ந்த உலக முழுவதையும் காப்பவரும், ஒப்பற்றதும் குளிர்ச்சியுடையதுமாகிய துளப மாலையைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பவரும், ஒளி வீசுகின்ற இரத்தினமணி மாலைகள் தங்கியுள்ள திருமார்பையுடைய வருமாகிய திருமாலினது சகோதரியும், இனிய மொழிகளுக்கு உறைவிடமாகிய உமாதேவியும் ஆகிய சிவகாமசுந்தரியாரது திருக்குமாரரே! உலகங்களுக்குத் தந்தையாகிய சிவபெருமானுக்கு இளைய புதல்வரே! குற்றமில்லாத மெய்யடியார்கள் வசிக்கின்ற ஊருக்கு அவர்களைத் தேடிச் சென்று அவ்வடி

யாருடன் பற்பல அற்புத அருட்டிரு விளையாடல்களைப் புரிந்து அவ்வூரிலேயே நிலைத்து இருந்து வாழுகின்ற மயில் வீரரே! திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமாளே! (பயனைத் தருவதற்குப் பக்குவப்பட்டு, தீயைப்போல்) மூண்டு பண்டை வினைகள் ஒருங்கே வந்துசேர, அதனால் வலிந்து எழுந்திரா நின்ற ஐம்பெரும் பூதங்களின் அநேக விதமான மாயைகள் அடியேனுடைய உள்ளத்தில் வந்து வந்து நன்கு மூடப்பெற்று செந்நெறிக்குரிய அறச் செயல்களில் ஒன்றேனும் செய்யாமல், பெண்ணாசையால் மிக்க பாரத்தைத்தாங்கி, ஆசை மனத்தனாகி அற்ப சுகத்தை அனுபவிக்கின்றேன்; இத்தகைய அடியேன் தேவர்களுந் தேடியுணர்தற்கரியதும், மெய்யறிவால் உணர்தற் பாலுமாய் விளங்கும் முதன்மையாகிய அனுபவ சிவயோகத்தில் சிறந்து நின்று அசைவற்றிருப்பதாகி, நாள்தோறும் மிக வேகமாக வரும் பிராண வாயுவைக் கொண்டு மூலக்கனலை எழுப்பி (சுழுமுனை நாடி வழியே) சென்று, அந்த சந்திர மண்டலத்திலுள்ள பூரண சந்திரன் பொழியும் அமிர்த இன்பக் கலையின் பொழிவை நாடி, அவ்வமிர்த மண்டலமாகிய மேலை வெளியிலேறி அங்கு “நீ, நான்” என்ற வேற்றுமையின்றி அத்துவிதமாகக் கலந்து இருந்து, மேலும் பிற பொருளும் தோன்றா வண்ணம் பரமசுகப் பெருவாழ்வில் வாழும் நாள் ஒன்று (அடியேனுக்கு) உண்டாகுமோ?”

விரிவுரை

மூளும் வினை :-

முற்பிறப்புகளில் செய்த பழைய வினைகள் பக்குவப் படாமலிருந்து உரிய காலத்தில் அனுபவிப்பதற்குப் பரிபக்குவம் அடைந்து, மிகவும் வேகமாகத் தன்னையுடையவனிடம் விரைந்து வந்து சேரும். அவ் வினையாவது, தீ விரைந்து மூண்டு எரிப்பதுபோல் மூண்டு உடையானை எரிக்கும். அவன் எவ் வழியிருப்பினும் அவனைத் தேடி வந்தடையும். “பல பசுக்களுக்கு இடையில் ஒரு கன்றைவிட்டால் அது எப்படித் தன் தாய்ப் பசுவை விரைந்து நாடியடையுமோ அப்படியே பழவினையும் நன்னைச் செய்தவனைத் தவறாமல் அடையும்.

பல்லாவு ளுய்த்து விடினுங் குழக்கன்று
வல்லதாந் தாய்நாடிக் கோடலைத்-தொல்லைப்

பழவினையு மன்ன தகைத்தே தற்செய்த
கிழவனை நாடிக் கொளற்கு.

-நாலடியார்

‘பிறப்பதற்கு முன்செய்த தீவினையோ
இங்ஙனே வந்து மூண்டதுவே”

-பட்டினத்தார்.

வினை சடம் ஆதலின் தானே வந்தடையாது; இறைவன்
அருளாணை செலுத்த வரும் என்றுணர்க.

ஞேயங்கள்:-

அறியப்படு பொருள்கள்.

பரயோக:-

பொறிபுலன்களின் சேட்டைகளற்று சமாதி மனோலய
முற்று ஜீவபாபமொழிந்து வெறுந்தானாய் நிலைத்து நிற்கின்ற
நிலை.

கால்கொண்டு தீமண்ட :-

அவமே கழிக்கின்ற பிராண வாயுவைக் கழியவிடாமல்,
அஐபா மந்திரத்துடன், கும்பகம் புரியில், மூலக் கனலை
எழுப்பிக்கொண்டு அடைபட்டிருக்கின்ற சுழுமுனை நாடி
வழியே அவ்வாயு செல்லும்.

“சூலம் பெற வோடிய வாயுவை
மூலந் திகழ் தூண்வழியே அளவிட வோடி”

-(மூலங்கிள) திருப்புகழ்.

“நாலுசதுரத்த பஞ்சறை மூலகமலத்தி லங்கியை
நாடியின டத்தி மந்திர பந்தியாலே”

- திருப்புகழ்.

மதிமீதிலூறுங் கலா இன்ப அமுதூறல்:-

சந்திரமண்டலத்தில் சென்று அங்கு சதா ஊறுகின்ற
அமிர்த தாரையை சகோர பட்சியைப் போல் பானஞ் செய்து
பசிதாகமற்று சித்திர தீபம்போல் சிவயோகிகள் அசைவற்றி
ருப்பர்.

ஆனந்தமேலை வெளியேறி:-

சிறிதுகூடத் துன்பமே இல்லாத தூய வெளியில் சென்றவர்
இன்ப மயமாக இருப்பர்.

ஒளியில் விளைந்த வுயர்ஞான பூதரத் துச்சியின் மேல்
அளியில் விளைந்த தோரானந்தத் தேனை யநாதியிலே
வெளியில் விளைந்த வெறும்பாழைப் பெற்ற வெறுந்தனியைத்
தெளிய விளம்பியவா! முகமாறுடைத் தேசிகனே.

- அலங்காரம் (8)

நீயின்றி நானின்றி:-

சீவான்மாவானது இருவினையொப்பு மலபரிபாக
முற்றபோது அருள் பதிந்து சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்து
ஏகப்பெரு வெறுவெளியில் கரை கடந்த இன்பப் பெரு
வெள்ளத்தில் அழுந்தி, ஏக சொரூபமாய் நிற்கும். அந்நிலையில்
சிவமும் சீவனும் வேற்றுமையின்றிக் கதிரொளியும் கண்
ணொளியுங் கலந்தது போல் கலந்து விளங்கும்.

“இருவினையும் மலமுமற இறவியொடு பிறவியற

ஏகபோகமாய் நீயுநானுமாய்

இறுகும் வகை பரமசுக மதனையருள்”

-(அறுகுநுனி) திருப்புகழ்.

சீவன் சிவனாகிப் பூரணமுற்ற அந்நிலையைச் சொல்
லாலும் எழுத்தாலும் விளக்க முடியாது; அனுபவித்துணரற்
பாலது. அந்நிலையை யடைந்த அனுபவ மெய்ஞ்ஞானப்
பெரியார்கள் கூறிய அருட்பாக்களை உற்று நோக்குக.

“நாமொழிந்து சிவமானவாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ

- திருவாசகம்.

சீவ னென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை

சீவனார் சிவனாரை யறிகிலர்

சீவனார் சிவனாரை யறிந்த பின்

சீவனார் சிவ னாயிட் டிருப்பாரே.

நானென்றுந் தானென்றும் நாடிநான் சராவ

தானென்று நானென் றிரண்டிலா தற்பதம்

தானென்று நானென்று தத்துவ நல்கலால்

தானென்று நானென்றுஞ் சாற்றகிலேனே.

- திருமந்திரம்.

அதுவிது வென்றும் அவன் நானே என்றும்

அதுநீயே யாகின்றா யென்றும்-அதுவானேன்

என்றுந் தமையுணர்ந்தா ரெல்லாம் இரண்டாக
ஒன்றாகச் சொல்வாரோ விற்று.

-திருக்களிப்படியார்.

நானெனவும் நீயெனவும் இருதன்மை நாடாமல் நடுவே சும்மா
தானமரும் நிலையெனவே சத்தியம்

-தாயுமானார்.

காளவிடமுணி:-

சிவமும் சக்தியும், பொன்னும் ஒளியும்போல், மலரும்
மணமும் போல் தாதான்மியமாதலால் விடமுண்டதைச்
சத்தியின் மேல் ஏற்றிக் கூறினார்.

மாதங்கி:-

மதங்க ரிஷி சக்தியை மகளாகப் பெறவேண்டிப் பெருந்தவ
மிருந்து அத்தவத்தின் பயனாக அம்பிகையை மகளாகப்
பெற்றார்; அதனால் அம்பிகைக்கு இப் பெயருண்டாயிற்று.

வேதஞ் சொல்:-

வேதங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தவர் என்றும் பொருள்
படும்.

பாதங்களால் வந்த காலன்விழ மோது சாமுண்டி:-

சிவபக்தராகிய மார்க்கண்டேயரைப் பற்றவந்த இயமனை
முக்கட் பெருமான் சக்தியின் பாகமாகிய இடத்திருவடியால்
உதைத்த குறிப்பை உணர்த்துகிறார்.

பாரம்பொ..... வானமே தங்கி வாழ்வஞ்சி:-

பஞ்ச பூதங்களில் நிறைந்து விளங்குவது சத்தியேயாம்;
இதனால் யாவும் சத்திமயமே எனப் புலப்படுத்துகின்றார்,

மாசிலடியார்கள்:-

நெஞ்சிற் கரவைக் கொண்டு, வெளித் தோற்றத்தில் அடி
யார் போல் நடிப்பதாகிய குற்றம் இல்லாத மெய்யடியார்கள்.

வாழ்கின்றவூர்....அங்ஙனே நின்று:-

அத்தகைய மெய்த்தொழும்பர் உறையும் உறைவிடத்
திற்கு, மறைக்கும் எட்டாத மயூரவாகனப் பெருமாள் தாமே

வலிந்து தேடிச் சென்று, அரிதிற்றவம்புரிவார்க்குங் காட்டாத தமது அருள் திருமேனி புலனாமாறு காட்டி, அவ்வடியாருடன் கலந்து பற்பல அற்புத அருள் விளையாடல்களைப் புரிந்து, அவ்வடியருடனேயே புறத்தும் அகத்தும் பிரியா துறைவார்.

“இமைப்பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க”
- மணிவாசகனார்.

திருமாலொடு திசைமுகனும் தேடித் தேடி தெரிவிக்க முடியாத முழுமுதற்கடவுள் அடியாரைத் தேடி வருவது அவரது திருவருளின் எளிமையை உணர்த்துகிறது. அளப்பரிய அருட்கடலாகிய அப் பரமபிதா, தன்னை உள்ளபடியே நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் நெகிழும் நல்லன்பரைத் தேடி வந்து அவருடன் வாழ்கின்றான் என்றால், அப்பிதாவின் கருணையை என்னென்று வியப்பது?

கருத்துரை

உமாதேவியாரது திருக்குமாரரே! சிவ புதல்வரே! அடியாருடன் வாழும் மயில் வீரரே! செந்திலதிப! பண்டை வினையால் அழியும் அடியேன், சிவயோக சாதனையில் நின்று, மூலக் கனலை எழுப்பி, அமிர்தபானஞ் செய்து, ஆனந்த மேலைப் பெருவெளியிற் சென்று, அங்கு நீ நான் என்ற வேற்றுமையின்றி அத்துவித முத்தியை யடைந்து சிவானந்தப் பெருவாழ்வில் சிவபோகத்தைத் துய்க்கும் ஒரு நாள் அடியேனுக்கு உண்டோ?

55

வஞ்சங்கொண் டுந்திட ராவண

னும்பந்தென் திண்பரி தேர்கரி

மஞ்சின்பண் புஞ்சரி யாமென

வெகுசேனை

வந்தம்பும் பொங்கிய தாகள

திர்ந்துந்தன் சம்பிர தாயமும்

வம்புந்தும் பும்பல பேசியு

மெதிரேகை

மிஞ்சென்றுஞ் சண்டைசெய் போதுகு

ரங்குந்துஞ் சுங்கனல் போலவெ

குண்டுங்குன் றுங்கர டார்மர

மதுமவீசி

மிண்டுந்துங் கங்களி னாலெத
 கர்ந்தங்கங் கங்கர மார்பொடு
 மின்சந்துஞ் சிந்திநி சாசரர் வகைசேர
 வஞ்சண்டன் தென்றிசை நாடிவி
 முந்தங்குஞ் சென்றெம தூதர்க
 ளுந்துந்துந் தென்றிட வேதசை நிணமுளை
 உண்டுங்கண் டுஞ்சில கூளிகள்
 டிண்டிண்டென் றுங்குதி போடவு
 யர்ந்தம்புங் கொண்டு வெல் மாதவன் மருகோனே
 தஞ்சந்தஞ் சஞ்சிறி யேன்மதி
 கொஞ்சங்கொஞ் சந்துரை யேயருள்
 தந்தென்றின் பந்துரு வீடது தருவாயே.
 சங்கங்கஞ் சங்கயல் சூழ்தட
 மெங்கெங்குப் பொங்கம் காபுநி
 தந்தங்குஞ் செந்திலில் வாழ்வுயர் பெருமாளே.

பதவுரை

வஞ்சம் கொண்டும்-வஞ்சக நினைவு கொண்டவனாய், உந்திட
 திடஉறுதியுடைய, ராவணனும்-இராவணன், பந்து என் திண் பரி-
 பந்துபோல் வேகமாகச் செல்லுகின்ற வலிமையுடைய குதிரை, தேர்-தேர்,
 கரி-யானை, மஞ்சின் பண்பும் சரியாம் என-மேகம்போல் திரண்டு
 வருகின்ற, வெகு சேனை-மிகுந்த சேனைகளுடன், வந்து-போர்க்களத்திற்கு
 வந்து, அம்பும் பொங்கியதாக-அம்பின் கூட்டம் நிறைந்து எழ, எதிர்த்தும்
 தன் சம்பிரதாயமும்-எதிர்த்துத் தனது ஆற்றலைப் பற்றியும், வம்பும்
 தும்பும் பல பேசியும்-வீண் வார்த்தைகளும் இழிவான சொற்களும் பல
 பேசி, எதிரே கை மிஞ்ச என்றும்-எதிரிகள் சேனைகள் மிகுதி என்று கூறி,
 சண்டை செய் போது-போரிடும்போது, குரங்கும் துஞ்சும் கனல் போலவெ-
 குரங்குகளும் எதிர்த்து அணைகின்ற நெருப்புபோல் சினந்து, குண்டும்
 குன்றும் கரடு ஆர்மரம் அதும் வீசி-கல்குண்டுகளையும் சிறு மலைக
 ளையும் கரடுமுரடான மரங்களையும் பிடுங்கி வீசி, மிண்டும் துங்கங்
 களினாலே-நெருங்கிய அந்த மலைகளினாலே, தகர்ந்து-நொறுங்கி,
 அங்கம்-உடம்பு, கம்-தலை, கரம்-கை, மார்பொடு-மார்பு இவைகள்,
 மின்சந்தும் சிந்தி-ஒளியுடைய உடற் பொருத்தங்களையும் சிதறச் செய்து,
 நிசாசரர் வகை சேரவும்-இரவில் உலாவுகின்ற அசுரர்களுடைய இனங்கள்

முழுவதும், சண்டன் தென்திசையை நாடி விழுந்து-யமனுடைய தென்திசையை நாடி, அங்கும் சென்று எம தூதர்கள்-அந்த இடத்திலும் எமதூதர்கள் போய், உந்து உந்து உந்து என்றிட-தள்ளு, தள்ளு என்று கூறுமாறு, சில கூளிகள்-சில பேய்கள், தசை நிணம் மூளை உண்டும் கண்டும்-மாமிசம் மூளை இவைகளை உண்டும் பார்த்தும், டிண்டிண்டென்றும் குதிபோடவும்-டிண்டிண்டென்ற ஓசையுடன் கூத்தாடவும், உயர்ந்த அம்பும் கொண்டு வெல்-திறந்த அம்புகளைக் கொண்டு வென்ற, மாதவன்-இராமருடைய, மருகோனே-மருகரே! சங்கம்-சங்குகளும், கஞ்சம்-தாமரைகளும், கயல் சூழ்-மீன்களும் நிறைந்த, தடம் எங்கு எங்கும் பொங்க-குளங்கள் பல இடங்களிலும் விளங்குகின்ற, மகாபுரிதம் தங்கும்-மிகுந்த பரிசுத்தம் பொருந்திய, செந்திலில் வாழ்வு உயர்-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளி மேன்மையுடன் வீற்றிருக்கும் பெருமாளே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! தஞ்சம் தஞ்சம்-அடைக்கலம், அடைக்கலம்; சிறியேன் மதி கொஞ்சம் கொஞ்சம்-சிறியேனுடைய அறிவு அற்பம், அற்பம்; துரையே-தலைவரே! அருள் தந்து-உமது திருவருளைப் பாவித்து, இன்பம் தரு வீடு அது என்று தருவாயே-இன்பத்தைத் தருகின்ற முத்தியை அடியேனுக்கு ஏந்நாள் தருவீரோ?

பொழிப்புரை

வஞ்சனையும் திடமும் உடைய இராவணன், பந்துபோல் விரைந்து செல்லும் வலிய குதிரைகள், தேர், யானை, மேகம் எழுந்தது போன்ற பல சேனைகளுடன் வந்து கணைகளைச் சொரிந்து கொண்டு எதிர்த்து, தனது ஆற்றலைப் பற்றியும் வீண் பேச்சும் இகழுரையும் பேசி அவன் எதிரே சேனைகள் மிகுந்து நிற்க நாள் முழுவதும் போர் புரியும் போது, குரங்குகள் மிகுந்து நெருப்பைப் போல் கொதித்து எழுந்து கல் குண்டுகளையும், குன்றுகளையும், கரடுமுரடான மரங்களையும் பேர்த்து எறிந்து, மிகுந்த மலைகளினால் நொறுங்கிய உடம்பு தலை கை இவைகளுடன் ஒளி விடுகின்ற உடற்கீல்களையும் சிதற வைத்து, அந்த அரக்கருடைய கூட்டம் முழுவதும், இயமனுடைய தென்திசையை நாடி விழவும், யமதூதர்கள் அங்குஞ் சென்று தள்ளு தள்ளு என்று கூறும்படி, மாமிசம் மூளை இவைகளை சில பேய்கள் தின்றும் பார்த்தும் டிண்டிண்டென்று கூத்தாட, உயர்ந்த பாணத்தை விடுத்துக் கொன்ற ஸ்ரீராமருடைய திருமருகரே! சங்குகளும், தாமரைகளும் மீன்களும் நிறைந்த தடாகங்கள் சூழ்ந்துள்ள, பெரிய தூய்மையான செந்தில்மா

நகரின் கண் வாழ்ந்து உயர்ந்துள்ள பெருமிதம் உடையவரே! அடியேன் உமக்கே அடைக்கலம்; அடைக்கலம்; சிறியேனுடைய அறிவு மிகவும் அற்பமானது; ஆதலால் அருள் தந்து இன்ப மயமான முத்தி நலத்தை என்று எனக்கு அருளுவீரோ?

விரிவுரை

வஞ்சங் கொண்டு திட ராவணன்:-

இராவணன் வஞ்சனையுடையவன் என்று அருணகிரி நாதர் கூறுகின்றார். இராவணன் சீதையைச் சிறைபிடித்தது பிழையன்று என்றும், தன் தங்கை சூர்ப்பனையை இலட்சுமணன் மூக்கறுத்தபடியால் பழிக்குப்பழி வாங்கும் பொருட்டுச் சீதையைச் சிறை பிடித்தான், ஆகவே அது வீரச் செயல் என்றும், இராவணன் சீதையைச் சிறைப்பிடித்தானேயன்றி பத்து மாத காலமாக அவளைத் தீண்டாமல் இருந்ததுவே அவன் பெருந்தன்மைக்கு அறிகுறி என்றும் வாதிக்கின்றவர்களும் உண்டு.

இராவணன் தன் தங்கை சூர்ப்பனையின் மூக்கரிந்த இராம லட்சுமணரைப் பழிக்குப் பழி வாங்க நினைத்திருப்பானாயின், 'இன்ன நேரத்தில் நான் வருவேன்' என்று ஒரு அறிக்கை மூலம் எச்சரிக்கை தந்து, அதுபடி சென்று போர் புரிந்து, இராம லட்சுமணரை வென்று, சீதையைச் சிறையெடுப்பதல்லவா வீரச் செயல்? அதுதானே வீரர்கட்கு முறை? அப்படிக்கு இன்றி, மான் அனுப்பி, மான் பின்னே இராம லட்சுமணர்கள் சென்ற பின், சன்னியாசி வடிவில் வந்து, அன்னங்கேட்டு, அன்னமிட வந்த சீதையைக் கன்னமிட்டான். இராமர் இல்லாத போது ஒரு பெண்மணியைச் சிறை செய்வது என்ன முறை? ஆகவே, ராவணன் செய்தது வீரச் செயல் அன்று. காம மயக்கத்தால் செய்த வஞ்சனைச் செயல். லட்சுமணரைப் பழிவாங்க நினைத்தால், அவர் மனைவி ஊர்மிளையை அல்லவா கவர்ந்துவர வேண்டும். இவைகளை அன்பர்கள் உணர்க.

பந்தென் திண்பரி:-

பந்து என் திண்பரி-பந்துபோல் விழுந்து எழுந்து பாய்கின்ற வேகமுள்ள குதிரைகள். பரித்தல்-தாங்குதல். போர் வீரனைத் தாங்கிச் செல்வதால் குதிரை பரி என்ற பேர் பெற்றது.

மஞ்சின் பண்புஞ் சரியாமென வெகு சேனை:-

மேகம் பந்தி பந்தியாக எழுவதுபோல், பலவகைப்பட்ட சேனைகள் அணிவகுத்து வந்தன.

தன் சம்பிரதாயமும் வம்புந்தும்பும் பல பேசி:-

இராவணன் சேனைகளுடன் போருக்கு வந்து எதிர்த்து, தனது பராக்கிரமத்தைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசி, வம்பு வார்த்தைகளும் இகழ்ச்சியுரைகளும் பேசித் தனது சிறுமையைப் புலப்படுத்தினான்.

எதிரே கை மிஞ்சென்றும்:-

கை-சேனை. சேனைகள் மிகுதியாக வந்து போர் புரிந்தன.

வெல் மாதவன் மருகோனே:-

திருமால் இராமராக அவதரித்து, இராவணாதி அவுணரை வென்றனர். வெற்றி என்பது ஸ்ரீராமருக்கு மிகவும் உரியது. அவருடைய கணை வெற்றி பெறாது மீளாது. அதனால் ஸ்ரீராம ஜெயம் என்று குறிக்கின்ற வழக்கம் ஏற்பட்டது.

தஞ்சம் தஞ்சம்:-

தஞ்சம்-அடைக்கலம். ஆன்மாக்களாகிய நாம் இறைவனிடம் அடைக்கலம் புக வேண்டும். தஞ்சம் புகுந்தாருக்கு முருகன் அருள் புரிவான். “தஞ்சத்தருள் சண்முகன்” என்று கந்தர நுபூதியில் கூறுகின்றனர்.

சிறியேன் மதி கொஞ்சம் கொஞ்சம்:-

ஆன்மாக்களின் அறிவு அறிவிக்க அறிவது; சிற்றறிவு இறைவன் முற்றறிவுடையவன். கதிரொளி துணை செய்யக் கண்ணொளி ஒரு பொருளைக் காண்பது போல், இறைவனுடைய அருளறிவு துணை செய்தால்தான் ஆன்மா அறிவு பொருளையறியும். ஆன்மா அறிவு தெளிவு இல்லாதது; விட்டு விட்டு அறிவது; ஏகதேச அறிவு. மின்மினி ஒளியைப் போன்றது.

மகா புனிதந் தங்கும் செந்தில்:-

திருச்செந்தூர் கயிலைமலைக்குச் சமானமானது. மிகுந்த பரிசுத்தமானது. பிறவிப் பெருங்கடலில் அழுந்திக் கரை

காணாது பல்லாழி காலமாக உழலும் ஆன்மாக்கட்கு முத்திக்
கரை போன்றது. வந்து வழிபட்டோருக்கு எல்லா நலன்களும்
வழங்குவது.

கருத்துரை

திருமாலின் மருகரே! செந்திலாண்டவரே! அடியேன்
உமது அடைக்கலம். முத்தி வீட்டைத் தந்து அருள் புரிவீர்.

56

வஞ்சத் துடனொரு நெஞ்சிற் பலநினை	
வஞ்சிக் கொடியிடை	மடவாரும்
வந்திப் புதல்வரும் அந்திக் கிளைஞரு	
மண்டிக் கதறிடு	வகைகூர
அஞ்சக் கலைபடு பஞ்சிப் புழுவுடல்	
அங்கிக் கிரையென	உடன்மேவ
அண்டிப் பயமுற வென்றிச் சமன்வரும்	
அன்றைக் கடியினை	தரவேணும்
கஞ்சப் பிரமனை அஞ்சத் துயர்செய்து	
கன்றச் சிறையிடு	மயில்வீரா
கண்டொத் தனமொழி அண்டத் திருமயில்	
கண்டத் தழகிய	திருமார்பா
செஞ்சொற் புலவர்கள் சங்கத் தமிழ்தெரி	
செந்திற் பதிநகர்	உறைவோனே
செம்பொற் குலவட குன்றைக் கடலிடை	
சிந்திப் பொரவல	பெருமானே

பதவுரை

கஞ்ச பிரமனை அஞ்ச-தாமரை மலரிலிருக்கும பிரமனை
அஞ்சுமாறு, துயர் செய்து-துன்பத்தைச் செய்து, கன்ற-அவன்
மனம் நோவ, சிறை இடும்-சிறைச்சாலையில் அடைத்த, அயில்
வீரா-வேலாயுதத்தையுடைய வீர மூர்த்தியே! கண்டு ஒத்தன
மொழி-கற்கண்டுக்குச் சமானமுடைய மொழி பேசும், அண்ட
திருமயில்-தேவகுலத்து அழகிய மயில் போன்ற தெய்வயானை
யம்மையின், கண் தத்து அழகிய திருமார்பா-பார்வை பாய்கின்ற

அழகிய திருமார்பை யுடையவரே! செம் சொல் புலவர்கள் சங்க-
செவ்விய சொற்களையுடைய புலவர்களின் குழுவினது, தமிழ்
தெரி-தமிழை ஏற்று அருள்கின்ற, செந்தில்பதி நகர்-திருச்
செந்தூர் என்ற திருநகரில், உறைவோனே-உறைபவரே! செம்
பொன்குல வட குன்றை-செம்பொன்னாய்ச் சிறந்து வடக்கே
இருந்த கிரவுஞ்ச மலையை கடல் இடை சிந்தி-சமுத்திரத்துக்கு
நடுவில் சிதறுமாறு, பொரவல-போர் செய்யவல்ல, பெருமாளே-
பெருமையின் மிகுந்தவரே! வஞ்சத்துடன்-வஞ்சனையுடன், ஒரு
நெஞ்சில் பல நினை-நெஞ்சமாகிய ஒன்றில் பல வேறு சிந்தனை
களையுடையவரும், வஞ்சி கொடி இடை-வஞ்சிக்கொடிபோன்ற
இடையயுடையவருமாகிய, மடவாரும்-பெண்களும், வந்தி
புதல்வரு-வணங்குகின்ற புதல்வர்களும், அந்தி கிளைஞரும்-
நெருங்கிய சுற்றத்தாரும், மண்டி சுதறிடு வகை கூர-ஒன்றுபட்டு
சுதறியமுகின்ற செயல் மிகுதியாகவும், அஞ்ச கலைபடு-உடலின்
அம்சங்கள் கலைபட்டுப் போகின்ற, பஞ்சிப் புழுவுடல்-
பஞ்சபோன்ற புழுக்கள் நிறைந்த இந்த உடம்பானது, அங்கிக்கு
இரை என உடன் மேவ-நெருப்புக்கு உணவென்று உடனே
செல்லும்படியும், அண்டி பயம்உற-நெருங்கி அஞ்சுமாறும்,
வென்றி சமன்வரும்-வெற்றி பொருந்திய இயமன் வரும்,
அன்றைக்கு-அந்த நாளில், அடியிணை தரவேணும்-தேவரீ
ருடைய சரணகமலங்கள் இரண்டையும் தந்து அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

தாமரை மலரில் உறைகின்ற பிரமன் அஞ்சுமாறு
அவனுக்குத் துயர் புரிந்து அவன் மனம்நோவச் சிறையிலடைத்த
வேலை ஏந்திய வீர மூர்த்தியே! சுற்கண்டையொத்த இனிய
மொழியையுடைய தேவமாதாகிய அழகிய மயில் போன்ற
தெய்வயானையம்மையின் கண்பார்வை பாய்கின்ற திருமார்
பினரே! செவ்விய சொற்களை உடைய புலவர்களின் கூட்டம்
புகல்கின்ற தமிழைச் சூடிக்கொண்டு செந்திலம்பதியென்ற
திருநகரில் உறைகின்றவரே! செம்பொன்னிறத்துடன் வடக்கே
நின்ற கிரவுஞ்சமலையைக் கடலில் சிந்தியழியுமாறு போர்
புரிவதில் வல்ல பெருமிதம் உடையவரே! வஞ்சனையுடன்
நெஞ்சில் பல நினைவுகளுடன் கூடிய வஞ்சிக்கொடி போன்ற
இடையுடைய பெண்களும், வணங்குகின்ற மைந்தர்களும்,
நெருங்கிய சுற்றத்தார்களும் ஒன்றுபட்டுக் சுதறுகின்ற செயல்

அதிகப்படவும், உறுப்புக்கள் பிரியும்படியான பஞ்சபோன்ற இந்தப் புழுத்த உடம்பு நெருப்புக்கு இரையாகும்படி உடனே செல்லவும், நெருங்கியஞ்சுமாளும் வெற்றியையுடைய இயமன் வருகின்ற அந்நாளில், உமது இரு திருவடிகளைத் தந்தருள வேண்டும்.

விரிவுரை

வஞ்சத்துடன் ஒரு நெஞ்சிற் பலநினை வஞ்சிக்கொடியிடை மடவாரும்:-

பெண்களில் சிலர் குடும்பத்தில் பல வஞ்சனைகளைப் புரிவதும், பல்வேறு நினைவுகளைக் கொண்டு உழல்வதுமாக இருப்பர். இதனை இங்கே சுவாமிகள் குறித்தனர்.

வந்திப் புதல்வர்:-

வந்தித்தல்-வணங்குதல். வணங்குகின்ற புதல்வர்கள்.

அந்தி கிளைஞரும்:-

அந்தி-நெருக்கம். நெருங்கிய உறவினர்கள்.

வகை கூர்:-

வகை-செயல்; கூர்-மிகுதிப்பட.

அஞ்சக் கலை படு:-

அஞ்சம்-அம்சம் (உறுப்பு). பல உறுப்புகளும் கலைந்து போகின்றன.

பஞ்சிப் புழுவுடல்:-

பஞ்சபோல் நிலைகுலைவதும், புழுக்கள் நிறைந்ததுமான இந்த உடம்பு முடிவில் எரிக்கப்படும்.

சமன் வரும் அன்றைக் கடியினை தரவேணும்:-

இயமன் வருகின்ற அந்நாள் வந்து அடியேனுக்குத் திருவடிகளைத் தரவேண்டும்.

கண்டொத்தன மொழி:-

தெய்வயானையம்மையாருடைய திருமொழி கற்கண்டைப் போல் இனிக்கும் தன்மையது.

கண்டத் தழுகிய:-

கண் தத்து எனப் பதச் சேதம் செய்க. தத்துதல்-தாவிச் செல்லுதல். தெய்வயானையம்மையாருடைய பார்வை முருக வேள்மீது வேகமாகப் பாய்ந்து செல்லுகின்றது.

செஞ்சொற் புலவர்கள் சங்கத் தமிழ்தெரி செந்தில்:-

செஞ்சொற்களையுடைய சங்கப் புலவர்கள் திருச்செந்தூரைச் சிறப்பித்துப் பாடியிருக்கிறார்கள்.

“உலகம் புகழ்ந்த ஓங்குயர் விழுச் சீரலைவாய்” - நக்கீரர்

“திருமணி விளக்கி னலைவாய்ச் செருமிகு சேய்”

-பரணர்

“வெண்டலைப் புணரி யலைக்குஞ் செந்தில்

நெடுவேள் நிலைஇய காமர் வியன்துறை”

-மதுரை மருதன் இளநாகனார்

“நெடுவேல் திகழ்பூண் முருகன் தீம்புனல் அலைவாய்”

-தொல்காப்பியம்

“சீர்கெழு செந்திலும் நீங்கா இறைவன்”

-இளங்கோவடிகள்

கருத்துரை

பிரமனைச் சிறை செய்த செந்திற்குமரா! இயமன்வரும் நாளில் வந்து தேவரீரது திருவடியிணைத் தந்தருளவேண்டும்.

57

வந்து வந்து முன்த வழந்து

வெஞ்சு கந்த யங்க நின்று

மொஞ்சி மொஞ்சி யென்ற முங்கு

ழந்தையோடு

மண்ட லங்கு லுங்க அண்டர்

விண்ட லம்பி ளந்தெ முந்த

செம்பொன் மண்ட பங்க ளும்ப

யின்றவீடு

கொந்த ளைந்த குந்த ளந்த

ழைந்து குங்கு மந்தயங்கு

கொங்கை வஞ்சி தஞ்ச மென்று

மங்குகாலம்

கொங்க டம்பு கொங்கு பொங்கு
பைங்க டம்பு தண்டை கொஞ்சு
செஞ்சு தங்கை தங்கு பங்கு

யங்கள்தாராய்

சந்த டர்ந்த முந்த ரும்பு
மந்த ரஞ்செ முங்க ரும்பு
கந்த ரம்பை செண்ப தங்கொள்

செந்தில்வாழ்வே

தண்க டங்க டந்து சென்று
பண்க டங்க டர்ந்த இன்சொல்
திண்பு னம்பு குந்து கண்டி

றைஞ்சுகோவே

அந்த கன்க லங்க வந்து
கந்த ரங்க லந்த சிந்து
ரஞ்சி றந்து வந்த லம்பு

ரிந்தமார்பா

அம்பு னம்பு குந்த நண்பர்
சம்பு நண்பு ரந்தரன்த
ரம்ப லும்பர் கும்பர் நம்பு

தம்பிரானே.

பதவுரை

சந்து-சந்தனமரம். அடர்ந்து எழுந்து அரும்பு மந்தரம்-
நெருக்கமாகத் தோன்றி அரும்புவிடும் மந்தாரம். செழும் கரும்பு-
செழுமையான கரும்பு. கந்த அரம்பை-கிழங்குடன் கூடிய வாழை
முதலியவைகள். செண்பதம்கொள்-ஆகாய மட்டும் வளர்ந்து ஓங்கியுள்ள,
செந்தில் வாழ்வே-திருச்செந்தூரில் வாழ்பவரே! தண் கடம் கடந்து
சென்று-குளிர்ந்த கானகத்தைத் தாண்டிப்போய், பண்கள் தங்கு அடர்ந்த
இன்சொல்-பண் இசைகள் தங்கி நெருங்கியுள்ள இனியமொழிகளையுடைய
(வள்ளியம்மையின்), திண்புனம்புகுந்து-வலிய தினைப்புனத்திற் சென்று,
கண்டு இறைஞ்சு கோவே-அவ்வம்மையைக் கண்டு வணங்கிய தலைவரே!
அந்தகன் கலங்க வந்து-இயமன் அஞ்சுமாறு வந்து. கந்தரம் கலந்த-
குகையில் சேர்ந்த, சிந்துரம் சிறந்து வந்து-தெய்வயானை அம்மை
சிறப்புடன் நெருங்கி, அலம்புரிந்த மார்பா-திருப்தியுடன் பொருந்தும்
திருமார்பினரே! அம்புனம் புகுந்த நண்பர்-அழகிய வனத்தில் வாழும்
முனிவர்களும், சம்பு-சிவமூர்த்தியும், நன் புரந்தரன்-நல்ல தேவேந்திரனும்,
தரம்பல் உம்பர்-உயர்ந்த பலதேவர்களும், கும்பர்-அகத்தியரும், நம்பு-
விரும்புகின்ற, தம்பிரானே-தனிப்பெருந்தலைவரே! வந்து வந்து முன்
தவழ்ந்து-அடிக்கடி முன்னே தவழ்ந்து வந்து, வெம் சுகம் தயங்க நின்று-

விரும்பத் தக்க இன்பம் விளங்க நின்று, மொஞ்சி மொஞ்சி என்று அழும்-பாச்சி பாச்சி என்று அழுகின்ற, குழந்தையோடு-குழந்தையும், மண் தலம் குலுங்க-பூதலம் தாங்க முடியாது குலுங்குமாறு, அண்டர்விண் தலம்பிளந்து எழுந்த-தேவர்கள் வாழும் விண்ணுலகம் வரை தாவி எழுந்த, செம்பொன் மண்டபங்களும்-சிவந்த பொன்னாலாகிய மண்டபங்களும், பயின்ற வீடு-பழகிய வீடும், கொந்து அளைந்த குந்தளம் தழைந்து-பூங்கொத்துகள் தழுவிய கூந்தல் தழைத்து, குங்குமம் தயங்கு கொங்கை-குங்குமப் பூவுடன் விளங்கும் தனங்களுடன் கூடிய, வஞ்சி-வஞ்சிக்கொடி யனைய மனைவியும், தஞ்சம் என்று-அடைக்கலம் என்று கூற, மங்கு காலம்-இறக்கும்போது, கொங்கு-கொங்கு மலரும், அடம்பு-அடம்பு என்ற கொடிப் பூவும், கொங்கு பொங்கு பை கடம்பு-வாசனை மிகுந்த பசிய கடப்ப மலரும், தண்டை-தண்டையும், கொஞ்ச செம் சதங்கை-இனிமையாக ஒலிக்கின்ற செவ்விய சதங்கையும், தங்கு-தங்கி அழகு செய்கின்ற, பங்கயங்கள் தாராய்-பாத தாமரை மலர்களைத் தந்து அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

சந்தன மரம், நெருக்கமாக வளர்ந்து அரும்புவிடும் மந்தாரமரம், செழித்துள்ள கரும்பு, கிழங்குடன் கூடிய வாழை முதலிய மரங்கள், ஆகாயம்வரை வளர்ந்துள்ள திருச்செந்தூர் என்னும் திருத்தலத்தில் வாழ்கின்றவரே! குளிர்ந்த வனத்தைக் கடந்துபோய், பலவித பண் இசைகள் தங்கிய இனிய சொற்களைப் பேசும் வள்ளிபிராட்டியிருந்த திண்ணிய தினைப் புனத்தில் சென்று அவ்வம்மையாரைக்கண்டு வணங்கிய தலைவரே! இயமன் கலங்குமாறு வந்து குகையில் சேர்ந்த தெய்வ யானையம்மை சிறப்புடன் நெருங்கிவந்து திருப்தியுடன் தழுவிய திருமார்பையுடையவரே! அழகிய கானகத்தில் வாழும் முனிவர்களும், சிவமூர்த்தியும், நல்ல இந்திரனும், உயர்ந்த பல தேவர்களும், அகத்திய முனிவரும் விரும்புகிற தனிப்பெருந்தலைவரே! அடிக்கடி முன்னே தவழ்ந்துவந்து, விரும்புகின்ற இன்பத்துடன் நின்று, பாச்சி பாச்சி என்று அழுகின்ற குழந்தையும், மண்ணுலகமே குலுங்குமாறு, தேவர்கள் வாழும் விண்ணுலகம்வரை ஒங்கி உயர்ந்த சிவந்த பொன் மண்டபங்களும், பழகிய வீடும் மலர்க்கொத்துக்களுடன் கூடிய கூந்தல் தழைந்து, குங்குமப்பூ பூசிய தனங்களுடன் வஞ்சிக்கொடி போன்ற மெல்லிய மனையாளும் அடைக்கலம் என்று கூறி வந்த, உயிர் பிரியுந்தருணத்தில், கோங்குமலர், அடம்புமலர் நறுமண மிகுந்த பசிய கடப்ப

மலர், தண்டை, இனிது ஒலிக்கும் சதங்கை என்ற இவைகளுடன் கூடிய தாமரைத் தாள்களைத் தந்து அருளுவீர்.

விரிவுரை

வந்து வந்து முன் தவழ்ந்து:-

குழந்தைகள் தாய் தந்தையரது முன்னே தங்கச் சிலை களைப் போல் அழகாகத் தவழ்ந்துவந்து உள்ளத்தில் உவகைத் தேனை ஊட்டும்.

மொஞ்சி மொஞ்சி என்று அழும்:-

மொஞ்சி-முலை. தாய்ப்பாலை விரும்பி குழந்தை அழுவதைக் குறிக்கின்றது.

மண்டலங் குலுங்க.....மண்டபம்:-

சிறந்த மண்டபம் மிக உயரமாகப் புதுக்கி அதில் தனவந்தர்கள் வாழ்வர். அம் மண்டபத்தின் பாரத்தினால் பூதலங் குலுங்குகின்றது என்றும், விண்ணுலகம் கிழிபடுகின்றது என்றும் உயர்வு நவீற்சியாக அடிகள் உரைக்கின்றனர். எத்துணைப் பெரிய வீட்டிலும் அரண்மனையிலும் வாழ்ந்தாலும், அங்கும் இயம தூதுவர் வந்தே தீருவர்.

தஞ்சமென்று மங்கு காலம்:-

மனைவி மக்கள் முதலியோர், “அந்தோ! நீர் போகின்றீரே? எங்களுக்கு வேறு யார் ஆதரவு? நீரே எமக்குத் தஞ்சம்; இனி நாங்கள் எவ்வாறு வாழ்வோம்? எமக்குத் துணையேது?” என்று கூறிப் புலம்பி அழுவார்கள். அவ்விதம் அவர் விம்மிவிம்மி அழுது புலம்ப உயிர் பிரியும்.

கொங்கடம்பு:-

கோங்கு-என்பது கொங்கு என வந்தது. அடம்பு-ஒரு கொடிப்பூ. கொங்கடம்பு என்பது கொங்கு அடம்பு எனப் பிரிக்கப்பட்டது.

கடம்பு:-

முருகனுக்குப் பிரியமான மலர் கடம்பு; நறுமணம் வீசும்.

‘உருள்பூந் தண்தார் புரளு மார்பினன்’ -திருமுருகாற்றுப்படை.
 ‘பரிமள மிஞ்சக் கடப்ப மாலையும் அணிவோனே’
 -(மலரணி) திருப்புகழ்.

சந்தடர்ந்தெழுந் தரும்பு மந்தரம்:-

சந்து அடர்ந்து எழுந்து அரும்பு மந்தரம் எனப் பதச் சேதஞ் செய்க. சந்து-சந்தனம். மந்தாரம் என்பது மந்தரம் என வந்தது.

கந்தரம்பை:-

கந்தம்-கிழங்கு. அரம்பை-வாழை. கிழங்குடன் கூடிய வாழை.

செண்பதங்கொள்:-

சேண் என்பது செண் என்று சந்தத்தை நோக்கி குறுகி நின்றது. சேண்-ஆகாயம். ஆகாயம்வரை ஓங்கி வளமையுடன் வளர்ந்த அழகிய சோலைகள் சூழ அழகாகத் திகழ்கின்றது திருச்செந்தூர்.

தண்கடம்:-

குளிர்ந்த காடு. கடம்-காடு. “கடத்திற் குறத்திப் பிரான்” என வரும் கந்தரலங்காரத்தையும் காண்க.

பண்கடங் கடர்ந்த இன்சொல்:-

பண்கள் தங்கு அடர்ந்த இன்சொல் என்று பதப்பிரிவு புரிக. இனிய பண்கள் தங்கி நெருங்கிய இன்னுரைகள் பேசுகின்றவர் வள்ளியம்மை. அருணகிரிநாதர் வள்ளியம்மையின் இன்சொல்லைக் குறித்துப் பல இடங்களில் பாராட்டிக் கூறியிருக்கிறார்.

“பாகுகனிமொழி மாதுகுறமகள்” - (பாதிமதி) திருப்புகழ்.

“தேனென்று பாகென்று உவமிக்கொணா மொழித்
 தெய்வவள்ளி” - அலங்காரம். (9)

அந்தகன் கலங்க வந்து:-

தெய்வயானையம்மை முருகனை மணக்குமாறு ஐரா வதத்தின்மீது எழுந்தருளித் திருப்பரங்குன்றத்துக்கு வந்த போது, அந்த வேகத்தைக்கண்டு இயமனும் அஞ்சினான்.

கந்தரம் கலந்த சிந்துரம்:-

கந்தரம்-குகை. சிந்துரம்-யானை. திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ள குகையில் தெய்வயானையம்மை வந்தனர். இன்றும் திருப்பரங்குன்றத்தில் குகைக்கோயிலில் ஒருபுறம் நாரதரும் மற்றொருபுறம் தெய்வயானையம்மையும் வீற்றிருக்க முருகவேள் அடியார்கட்குக் காட்சியளிக்கின்றார்.

அலம் புரிந்த மார்பா:-

அலம்-திருப்தி; தெய்வயானையம்மை திருப்தியுடன் தழுவுகின்ற திருமார்பையுடையவர் முருகர்.

அம்புனம் புகுந்த நண்பர்:-

அழகிய வனத்தில் நின்று தவம்புரிகின்ற நட்புடையவர்களாகிய தவ முனிவர்கள்.

சம்பு:-

சம்பு-சுககாரணர்; சிவமூர்த்தி.

புரந்தரன்:-

புரங்களை வென்ற இந்திரன்.

தரம்பலும்பர்:-

தரம்-உயர்வு. உயர்வுடைய பலதிறப்பட்ட தேவர்கள். தேவர்களில் வசுக்கள், மருத்துக்கள், ஆதித்தர்கள், உருத்திரர்கள் இப்படிப் பல பிரிவுகள் உண்டு.

கும்பர்:-

கும்பத்தில் பிறந்தபடியால் அகத்தியருக்கு இப்பெயர் அமைந்தது.

கருத்துரை

செந்திற்குமரா! வள்ளி மணவாளா! தெய்வகுஞ்சரி கணவா! மரணமடையுநாளில் உமது சரணமலர் தந்து ஆண்டருள் வீராக.

58

வரியார் கருங்கண்	மடமாதர்
மகவாசை தொந்த	மதுவாகி
இருபோது நைந்து	மெலியாதே
இருதாளி னன்பு	தருவாயே
பரிபால னஞ்செய்	தருள்வோனே
பரமேசு ரன்ற	னருள்பாலா
அரிகேச வன்றன்	மருகோனே
அலைவா யமர்ந்த	பெருமாளே

பதவுரை

பரிபாலனம் செய்து அருள்வோனே-உலகங்களையெல்லாம் காத்தருள் புரிகின்றவரே! பரமசுவரன் தன் அருள்பாலா-மேலான தலைவராகிய பெருமானுடைய திருக்குமாரரே! அரிகேசவன் தன் மருகோனே-பாவத்தை நீக்குபவரும் கேசி என்ற அரக்கனைக் கொன்றவருமாகிய நாராயணமூர்த்தியின் மருகரே! அலைவாய் அமர்ந்த-திருச்செந்தூரில் விரும்பி எழுந்தருளியுள்ள, பெருமாளே-பெருமையின் மிக்கவரே! வரி ஆர் கருங்கண் மடமாதர்-வரிகளையுடைய கரிய கண் களும் மடமையும் உடைய பெண்களின் மீதும், மகவு-குழந்தைகளின் மீதும், ஆசை தொந்தம் அது ஆகி-ஆசை வைத்து அவர்களுடன் உறவுடையவனாகி, இரு போதும் நைந்து-இரவும் பகலும் உள்ளம் வருந்தி, மெலியாதே-மெலிந்து போகாவண்ணம், இருதாளில் அன்பு தருவாயே-தேவரீருடைய இரண்டு திருவடிகளின் மீது உண்டாகும் அன்பைத் தந்தருள்வீர்!

பொழிப்புரை

எல்லா உலகங்களையும் காத்தருள்பவரே! பெருந்தலைவராகிய சிவமூர்த்தியின் திருக்குமாரரே! பாவநாசகரும், கேசியைக் கொன்றவருமாகிய திருமால் மருகரே! திருச்செந்தூரில் விரும்பி எழுந்தருளியுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! வரிகளையுடைய கரிய கண்களும் மடமையும் உடைய மனைவியர்மீதும், குழந்தைகள்மீதும் ஆசை வைத்து, அவர்களுடன் உறவு கொண்டு, இரவும் பகலும் உள்ளம் நலிந்து, உடல் மெலிந்து, அடியேன் துன்புறா வண்ணம், தேவரீர் திருவடிகளில் வைக்கும் அன்பை அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

வரியார் கருங்கண்.....தொந்தமதுவாகி:-

மனைவி மக்கள்மீது ஆசைகொண்டு அவர்களுடன் நேசம் வைத்து பாசபந்தமுடன் உழல்வர்.

“உலகபசுபாச தொந்த மதுவான

உறவுகிளை தாயர் தந்தை

மனைபாலர்

மலசல சுவாச சஞ்ச லமதாலென்

மதிநிலை கெடாம லுன்ற னருள்தாராய்”

-திருப்புகழ்.

மனைவியிடத்தும் மக்களிடத்தும் ஆசை வைக்கக் கூடாது. ஆனால் வெறுக்கவும் கூடாது. மனைவியிடம் அன்பும் மக்களிடம் கருணையும் இருக்க வேண்டும். ஆசை வேறு; அன்பு வேறு. பயன் கருதி வைக்கும்பற்று ஆசையெனப்படும். கடமை பற்றி வைக்கும் பற்று அன்பு எனப்படும். தோன்றி மறையும் உடம்புக்குச் சிறிது காலம் துணையாக நிற்பவர் மனைவி முதலியோர். உயிருக்கு என்றென்றும் துணையாக நிற்பவர் இறைவர். ஆதலின் அவரைப் பற்றி நின்றாரே உய்வு பெறுவர்.

“மனைமக்கள் சுற்ற மெனுமாயா

வலையைக் கடக்க அறியாதே

வினையிற் செருக்கி யடிநாயேன்

விழலுக் கிறைத்து விடலாமோ”

- திருப்புகழ்.

இருபோது நைந்து மெலியாதே:-

இருபோது-இரவுபகல்; அன்றி இம்மை மறுமை எனினும் அமையும். மனைவி மக்களைக் குறித்து எண்ணி எண்ணி உள்ளம் நொந்து, உடல் மெலிவர். அப்படி மெலியாமல் உயிரினும் இனியனாய், உயிர்க்குயிராய் நின்று உறுதுணைபுரியும் உத்தமனாம் வித்தக வேலாயுதனைக் கருதி உய்வு பெறுவோமாக.

இருதாளினன்பு தருவாயே:-

நான் என்ற அகப்பற்று அற்ற இடம் ஒரு திருவடி. எனது என்ற புறப்பற்று அற்ற இடம் ஒரு திருவடி. ஆன்மாக்கள்

அத்திருவடிகள் இரண்டினையும் பற்றினால் மற்றப் பற்றுக்கள் தாமே விலகும். தூங்கினவன் கைப்பொருள் தானே நழுவுவது போல் என்க.

பரிபாலனஞ் செய்தருள்வோனே:-

உலகங்களையெல்லாம் பரம கருணையால் காக்கும் கடவுள் கந்தவேள். பரிபாலனம்-அரசாட்சி. தேவச் சொர்க்கச் சக்கரவர்த்தியாதலின் அகிலாண்டங்களையெல்லாம் ஆறு முகத்தரசு ஆட்சி புரிகின்றனர்.

“காக்கக் கடவிய நீ காவா திருந்தக்கால்
ஆர்க்குப் பரமாம் அறுமுகவா.

பரமேசுரன்:-

ஈசுரன்-தலைவன்; பரம-பெரிய; மாபெருந்தலைவன்.

கருத்துரை

காக்கும் கடவுளே! அரனார் புதல்வரே! மால் மருகரே! செந்தூர் மேவிய தேவ தேவரே! மனைமக்கள் என்ற பாசபந்தத் தினால் சிறியேன் மெலியாமல் உமது சரணாரவிந்தத்தின்மீது இடையறாது வளரும் அன்பைத் தருவீர்.

59

விந்ததி னூறி வந்தது காயம்	
வெந்தது கோடி	யினிமேலோ
விண்டுவி டாம லுன்பத மேவு	
விஞ்சையர் போல	அடியேனும்
வந்துவி நாச மூன் கலி தீர	
வண்சிவ ஞான	வடிவாகி
வன்பத மேறி யென்களை யாற	
வந்தருள் பாத	மலர்தாராய்
எந்தனு ளேக செஞ்சுட ராகி	
யென்கணி லாடு	தழல்வேணி
எந்தையர் தேடு மன்பர்ச காய	
ரெங்கள் சுவாமி	யருள்பாலா

சுந்தர ஞான மென்குற மாது

தன்றிரு மார்பி

லணைவோனே

சுந்தர மான செந்திலில் மேவு

கந்தசு ரேசர்

பெருமானே

பதவுரை

எந்தன் உள்-அடியேனுடைய உள்ளத்துள், ஏக செம்சுடர் ஆகி-ஒப்பற்ற செழும் சோதியாக விளங்கி, என் கணில் ஆடு-அடியேனுடைய கண்களில் ஆடல் புரிகின்ற, தழல்வேணி-நெருப்பு நிறமான சடைமுடியையுடைய, எந்தையர்-எமது பிதாவும், தேடும் அன்பர் சகாயர்-அன்பினால் தேடுகின்ற அடியவர்க்கு உதவுபவரும், எங்கள் சுவாமி-எமக்கு உடையவருமாகிய சிவபெருமான், அருள்பாலா-அருளிய குமாரரே! சுந்தர-அழகும், ஞான-அறிவும், மென்குறமாது தன்-மென்மையும் உடைய வள்ளி பிராட்டியாரது, திருமார்பில் அணைவோனே-திருமார்பில் தழுவுபவரே! சுந்தரம் 'ஆன செந்திலில் மேவு-அழகிய திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள, கந்த-கந்தப் பெருமானே, சுர ஈசர் பெருமானே-தேவர் தலைவர்களுக்குப் பெருமையின் மிகுந்தவரே! விந்ததின் ஊறி வந்தது காயம்-சுக்கிலத்தில் ஊறி வந்தது உடம்பு, வெந்தது கோடி-நெருப்பில் வெந்தது கோடிக்கணக்கானவை, இனி மேலோ-இனியாவது, விண்டுவிடாமல்-உம்மைவிட்டு நீங்காமல் இருக்கும் பொருட்டு, உன் பதம் மேவும் விஞ்சையர் போல-தேவரீருடைய திருவடியை விரும்புகின்ற புலவரைப் போலே, அடியேனும் வந்து-அடியேனும் நன்னெறிக்கு வந்து, விநாசமுன் கலிதீர-பெரிய அழிவும், பழைய வினையென்ற கேடும் நீங்கும்படி, வண் சிவஞான வடிவு ஆகி-வளமையான ஞானத்தின் வடிவை அடைந்து, வன் பதம் ஏறி-வலிமையான பதவியையடைந்து, என் களை ஆற-எனது பிறப்பாலாகிய களைப்பு தீருமாறு, வந்து அருள்பாத மலர் தாராய்-அடியேன் முன் எழுந்தருளி திருவருள்மயமான உமது திருவடியைத் தந்தருளுவீர்.

பொழிப்புரை

அடியேனுடைய உள்ளத்துள் ஒப்பற்ற செழுஞ்சோதியாய் விளங்கி, எனது கண்களிலும் நடனம் புரிகின்றவரும், பொன் போன்ற சடையையுடையவரும், எமது பிதாவும், தேடுகின்ற

அடியவர்க்கு உதவுபவரும், எங்கள் சுவாமியுமாகிய சிவ பெருமான் பெற்றருளிய குமாரரே! அழகும் அறிவும் மென்மையும் படைத்த வள்ளியம்மையின் திருமார்பில் பொருந்துபவரே! அழகான திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளிய தேவர் தலைவர்கட்கும் பெருமிதமானவரே! சுக்கிலத்தில் ஊறிவந்த சரீரம் நெருப்பில் வெந்தழிந்தது எத்தனையோ கோடிமுறை; இனியாவது உமது பற்றை விடாது, உமது பதமலரை விரும்புகின்ற புலவர்களைப் போல் அடியேனும் நன்னெறிக்கு வந்து, அழிவும் முன்வினையும் தீரும் பொருட்டு, வளமையான ஞானவடிவு பெற்று, நிலைத்த பதவியையடைந்து, எனது பிறப்பிறப்பாலாகிய களைப்பு நீங்குமாறு, அடியேன் முன்வந்து அருள்மயமான பதமலரைத் தந்து அருளுவீராக.

விரிவுரை

விந்ததினூறி வந்தது காயம் வெந்தது கோடி:-

ஆடவனுடைய சுக்கிலத்திலே ஊறி வந்தது இந்த உடம்பு. இது தீயினுள் எரிந்தது எத்தனையோ கோடிமுறை. தகிக்கப் படுவதால் உடம்பு தேகம் எனப்பட்டது. வேளை தவறாமல் உயர்ந்த உணவையுண்டு, உண்டு வளர்ந்த அந்த அரிய உடம்பு முடிவில் நெருப்புக்கு இரையாகின்றது இவ்வாறு வெந்தழியக் கூடிய இந்த வீணுடலை ஒம்பும் பொருட்டு, சூதும், வாதும், பொய்யும், களவும் புரிந்து தடுமாறுகின்றனர் மக்கள்.

விண்டுவிடாமல்:-

இறைவனுடைய நினைவிலிருந்து விலகாமல் இருக்க வேண்டும். இடையறாத தியானத்தை இது குறிக்கின்றது.

உன்பத மேவு விஞ்சையர்:-

விஞ்சையர்-புலவர்; விஞ்சை-வித்தை. வித்தையையுடைய வன் வித்துவான். புலவர்கள் இறைவன் திருவடியையே விரும்பு வார்கள். அதுவே, அறிவு பெற்றதற்குப் பயன்.

வந்து:-

அருள் நெறிக்கு வந்து ஆன்மாக்கள் உய்ய வேண்டும். அவாய் நிலையாக அருள் நெறியைக் குறிக்கின்றது.

விநாச முன்கலி தீர்:-

விநாசம்-மிகுந்த அறிவு. வி என்ற உபசர்க்கம் மிகுதியைத் தெரிவிக்கின்றது. விஞ்ஞானம் என்பது போல். முன்கலி-முற்பிறப்பில்செய்த தீவினை காரணமாக வரும் கேடு. பெரிய அழிவையும், வினைக்கேட்டையும் தீர்க்கும்பொருட்டு, ஆன்மா அறிவு வடிவாக வேண்டும்.

வண்பதமேறி:-

வலிய நிலைத்த பதவியை அடைதல்.

என் களை ஆற:-

இறப்பதும் பிறப்பதுமாக ஓயாது மாறி மாறி வருகின்ற தனால் ஆன்மா களைத்துவிடுகின்றது. அந்தப் பிறவியின் களைப்புத் தீரும்பொருட்டு இறைவனுடைய திருவடி நிழலையடைந்து ஆன்மா இன்புறுதல் வேண்டும்.

“எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன்”

-திருவாசகம்

“மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடு உற்றேன்.

-திருவாசகம்.

எந்தனுள் ஏக செஞ்சுடராகி:-

மாலயனாதி வானவர்க்கும் எட்டாத இறைவன் அருணகிரிநாதருடைய உள்ளத்துள் ஒப்பற்ற ஒளிவடிவாகி நின்று அருள் புரிகின்றார். இதனால் அவருடைய தவவலிமை வெளிப்படுகின்றது.

என் கணிலாடு:-

இறைவன் அருணகிரிநாதருடைய கண்களில் விளங்கி நடம்புரிகின்றாராம். உத்தம ஞானிகள் கண்ணைவிட்டு இறைவனுடைய அருட்காட்சி விலகாது.

“கனத்தகத்தான் கயிலாயத் துச்சியுள்ளான்
காளத்தியான் அவன் என் கண்ணுளானே”

-அப்பர்.

“ஆறு திருஎழுத்தும் கூறு நிலைகண்டு
நின்தாள் புகழுநர் கண்ணுட் பொலிந்தோய்”

-கல்லாடம்

வரங்கொண்ட உமைமுலைப்பால் மணங்கொண்ட செவ்வாயும்
பரங்கொண்ட களிமயிலும் பன்னிரண்டு கண்மலரும்
சிரங்கொண்ட மறையிறைஞ்சும் சேவடியும் செந்தூரன்
கரங்கொண்ட வேலும் என்றன் கண்ணைவிட்டு நீங்காவே.

-திருச்செந்திற்கலம்பகம்.

கற்புடைய மாதர்கட்கும் கணவனார் கண்ணிலே நின்று
காட்சி தருவர். ஒரு பெண்மணியைத் தோழி நோக்கி, “நீ ஏன்
கண்ணுக்கு மை தீட்டுவதில்லை” என்று வினவினாள்.

“என் கணவனார் கண்களில் இருக்கின்றார். மை
தீட்டினால் அவர் மறைவார் என்று மை தீட்டேன்” என்றாள்.

கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக் கறிந்து.

-திருக்குறள்.

அனுமான் சீதையை அசோக வனத்தில் பார்த்துவிட்டு,
ஸ்ரீராமரிடம்போய் “எம்பெருமானே! என் அன்னை ஜானகியின்
கண்ணிலும் நீ இருக்கின்றாய்; அவருடைய கருத்திலும் நீ
இருக்கின்றாய். அவர் வாக்கிலும் நீ இருக்கின்றாய்” என்று
கூறுகின்றார்.

“கண்ணிலும் உளைநீ தையல் கருத்திலும் உளைநீ வாயின்
எண்ணிலும் உளைநீ”

தேடும் அன்பர் சகாயர்:-

ஆண்டவனையே சதா தேடித் திரிகின்ற அடியார்க்கு
உதவி புரிகின்றான் இறைவன்.

எங்கள் சுவாமி:-

சுவாமி-உடையவர். எமக்கே சொந்தமான தெய்வம்
என்கின்றார்.

சுந்தரஞான மென்குறமாத:-

வள்ளியம்மையார் முற்பிறப்பில் திருமாலின் கண்மலரில்
தோன்றிய சுந்தரவல்லி என்பதை இது குறிக்கின்றது. மேலும்
அவள் ஞானாம்பிகை. ‘ஞானகுறமாதை’ என்கின்றார் இராமே
சுரத் திருப்புகழில்.

கருத்துரை

சிவகுமாரரே! வள்ளி மணவாளரே! செந்திலாண்டவரே!
என் பிறவிக் களையாறத் திருவடி மலரைத் தருவீர்.

60

வெஞ்ச ரோருக மோகடு நஞ்ச மோகய லோநெடு
வின்ப சாகர மோவடு வகிரோமுன்
வெந்து போனபு ராதன சம்ப ராரிபு ராரியை
வென்ற சாயக மோகரு விளையோகண்
தஞ்ச மோயம தூதுவர் நெஞ்ச மோவெனு மாமத
சங்க மாதர்ப யோதர மதில்மூழ்கும்
சங்கை யோவிரு கூதள கந்த மாலிகை தோய்தரு
தண்டை சேர்கழ லீவது மொருநாளே
பஞ்ச பாதக தாருக தண்ட னீறெழ வானவர்
பண்டு போலம ராவதி குடியேறப்
பங்க யாசனர் கேசவ ரஞ்ச லேயென மால்வரை
பங்க நீறெழ வேல்விடு மிளையோனே
செஞ்ச டாடவி மீமிசை கங்கை மாதவி தாதகி
திங்கள் சூடிய நாயகர் பெருவாழ்வே
செண்ப காடவி நீடிய துங்க மாமதிள் சூழ்தரு
செந்தில் மாநகர் மேவிய பெருமானே.

பதவுரை

பஞ்பாதக தாருக தண்டன்-ஐம்பெரும் பாதகங்களையும் புரியும்
தாரகாகுரனாகிய எமன், நீறு எழ-பொடியாகப் போகவும், வானவர்-
தேவர்கள், பண்டுபோல் அமராவதி குடி ஏற-முன்னிருந்தபடியே
அமராவதியென்னும் தங்கள் நகரில் குடியேறவும், பங்கயஆசனர்-
தாமரைப் பீடத்தில் வாழும் பிரமதேவனும், கேசவர்-திருமாலும், அஞ்சலே
என-அஞ்சாதீர்கள் என்று (தேவர்கட்குத் துணிவு) கூறவும், மால் வரை பங்க
நீறு எழ-மாயையில் வல்லகிரவுஞ்சமலை பங்கப்பட்டு பொடியாகப்
போகவும், வேல் விடும்-வேலாயுதத்தை விடுத்தருளிய, இளையோனே-
இளங் குமாரரே! செம் சடை அடவி மீமிசை-சிவந்த சடையாகிய
காட்டின்மீது, கங்கை-கங்கா நதியையும், மாதவி-குருக்கத்தியையும், தாதகி-

ஆத்தி மலரையும், திங்கள்-சந்திரனையும், சூடிய நாயகர் பெருவாழ்வே-
தரித்துள்ள தலைவராகிய சிவபெருமானுக்குப் பெரிய வாழ்வாகிய
குழந்தையே! செண்பக அடவி நீடிய-செண்பக வனங்கள் நிறைந்துள்ள,
துங்க மாமதிள் சூழ்தரு-உயர்ந்த சிறந்த திருமதில்கள் சூழ்ந்துள்ள, செந்தில்
மாநகர் மேவிய-திருச்செந்தூர் என்னுந் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள,
பெருமாளே-பெருமையின் மிகுந்தவரே! கண்-பொது மகளிருடைய
கண்கள், வெம் சரோருகமோ-விரும்பத்தக்க தாமரை மலரோ? கடு
நஞ்சமோ-கொடிய விடமோ? கயலோ-கயல் மீனோ? நெடு இன்ப
சாகரமோ-நீண்ட இன்பக் கடலோ? வடுவகிரோ-மாம்பிஞ்சின் பிளவோ?
முன் வெந்து போன-முன் வெந்து சாம்பரானவனும், புராதன
பழமையானவனும், சம்பர அரி-சம்பரன் என்ற அசுரனை யழித்தவனும்
ஆகிய மன்மதன், புராரியை வென்ற சாயகமோ-புரத்தை எரித்த
சிவமூர்த்தியை வெல்லும் பொருட்டு விடுத்த அம்போ? கருவிளையோ-
காக்கண மலரோ? தஞ்சமோ-யாவரும் அடைக்கலம் புகும் இடமோ? யம
தூதுவர் நெஞ்சமோ-இயமனுடைய தூதர்களின் நெஞ்சமோ? என்னும்
மாமத சங்க மாதர்-எனும்படியான அழகும் கர்வமும் உடைய
கூட்டமாகவுள்ள பொதுமகளிரது, பயோதரம் அதில் மூழ்கு-தனங்களில்
முழுகுகின்ற, சங்கை ஓவ-எண்ணங்கள் ஒழிய, கூதள கந்த மாளிகை
நோய்தரு-கூதள மென்கின்ற வாசனை பொருந்திய மாலை சூடியுள்ள, இரு
தண்டை சேர்கழல் ஈவதும்-இரண்டு தண்டைகள் சேர்ந்துள்ள உமது
திருவடி மலரைத் தந்து காப்பதும், ஒருநாளே-ஒருநாள் உளதாகுமோ?

பொழிப்புரை

ஐம்பெரும் பாவங்களைப் புரிகின்றவனும், இயமனைப்
போன்றவனுமாகிய தாரகன் என்னும் கொடிய அசுரன்
சாம்பராகியழியுமாறும், தேவர்கள் முன்போல் தங்களுடைய
அமராவதி நகரில் குடியேறுமாறும், தாமரைப் பீடத்தில்
வாழும் பிரம்மதேவரும், நாராயணனும், அஞ்சுகின்ற அமரரைப்
பார்த்து அஞ்சாதீர்கள் என்று கூறும்படியும், மயக்கத்தை
செய்கின்ற கிரவுஞ்சமலை கெட்டு சாம்பராகுமாறும் வேலா
யுதத்தைவிடுத்தருளிய இளம்பூரணரே! சிவந்த சடை முடியின்
மீது, கங்கா நதியையும் குருக்கத்தி மலரையும் ஆத்தி மலரையும்
பிறைச் சந்திரனையும் முடித்துள்ள தலைவராகிய சிவபெரு
மான் தந்த திருப் புதல்வரே! செண்பக வனங்கள் நிறைந்துள்ள
தும், உயர்ந்த சிறந்த திருமதில்கள் சூழ்ந்துள்ள துமாகிய
திருச்செந்தூர் என்னுந் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பெரு
மிதம் உடையவரே! பொது மாதருடைய கண்கள் விரும்பத்

தகுந்த தாமரைமலரோ? கொடிய நஞ்சமோ? பெரிய இன்பக் கடலோ? மாம்பிஞ்சின் பிளப்போ? முன்னாளில் வெந்துபோன வனும் பழமையானவனும் சம்பரன் என்ற அசுரனையழித் தவனும் ஆகிய மன்மதன் முப்புரம் எரித்த சிவபெருமானை வெல்லுமாறு ஏவிய அம்போ? கருநிறமுள்ள காக்கண மலரோ? யாவரும் அடைக்கலம் புகும் இடமோ? இயம தூதருடைய நெஞ்சந்தானோ? என்று கூறுகின்ற அழகும் கர்வமும் உடைய கூட்டமாக இருக்கும் பொது மகளிருடைய தனங்களில் முழுகுகின்ற எண்ணங்கள் ஓயுமாறு, கூதாள மலரின் வாசனை பொருந்திய மாலையுடன் கூடிய தண்டையணிந்துள்ள உமது இரு திருவடிகளையும் அடியேனுக்குத் தந்தருளுகின்ற நாள் ஒன்று உளதோ?

விரிவுரை

வெஞ்சரோருகமோ?:-

காமுகர்கள், தாம் காதலித்த ஒருத்தியின் கண்களை இன்ன இன்ன பொருளோ? என்று உவமை கூறி இன்புறுவர்.

இங்கே பொதுப் பெண்களுடைய கண்களை அவர்களை விரும்புவோர் கூறும் வகைகளை அடுக்கடுக்காக அடிகளார் கூறுகின்றனர். இவற்றுள் முதலாவதாக எல்லோராலும் விரும்பப்படுகின்ற தாமரை மலரோ? என்றனர். இது குளிர்ச் சியைக் குறிக்கின்றது.

கடுநஞ்சமோ?:-

மேலும் அவர்கள் கண் கொல்லும் கொடுமையும் உடையது. ஆதலின், கொடிய நஞ்சமோ? என்றனர்.

கயலோ?:-

கயல் மீன் நீரில் புரள்வதுபோல் அம்மகளிர் விழியும் இரு புறத்தும் புரண்டு மயக்கத்தைப் புரியும்.

வடுவகிரோ?:-

வடு-மாம்பிஞ்சு. இதனைப் பிளந்தால் உள்ளே அதன் விதை கருமணியையும், அதைச் சூழ்ந்துள்ள பகுதி கண்ணின் வெண்மைப் பகுதியையும் ஒத்து. கண் போல் காட்சி தரும்.

அதனால் பெண்களின் கண்களை, மா வடு என்று புலவர்கள் உவமை கூறுவர்.

‘வடுக்கண் கூர் கூந்தலாளை’

- கம்பர்

முன் வெந்துபோன புராதன சம்பராரி:-

சம்பரன் என்ற அசுரனைக் கொன்றதனால் மன்மதனுக்குச் சம்பராரி என்ற பேர் அமைந்தது. அவன் சிவபிரான் மீது கணைபொழிந்து வெந்து அநங்கன் ஆயினான். அவனுடைய மலர்க் கணையோ? என்றனர்.

தஞ்சமோ?:-

இத்தகைய கண்களையுடைய அம்மகளிர், ஆடவர்கள் அடைக்கலம் புகும் இடமோ? என்று அத்துணை மிகுந்த அன்பு கொள்வர்.

இயம தூதுவர் நெஞ்சமோ:-

இயமனுடைய தூதுவர்கள் தயவு தாட்சண்யம் இன்றி உயிரைப் பறிப்பர்; அது போல் பொது மக்களிடம் ஆடவருடைய பொருளை ஈவு இரக்கமின்றிப் பறிப்பர். அதனால் இயம தூதருடைய நெஞ்சம் போன்றவர் என்றனர்.

மாமத சங்க மாதர்:-

மா-அழகு; மதம்-கர்வம்; சங்கம்-கூட்டம். அழகும் கர்வமும் உடைய கூட்டமான அம்மகளிருடைய உறவில் ஈடுபட்டு ஆடவர் இடர்ப்படுவர்.

சங்கையோவிறு:-

சங்கை ஓவ இரு என்று பதப்பிரிவு செய்க. சங்கியை என்ற சொல் சங்கை என மருவியது. சங்கியை-கணக்கு.

கூதளகந்த மாலிகை தோய்தரு:-

முருகபெருமான் அணிகின்ற மலர்களில் கூதாள மலரும் ஒன்று. “கூதாள” என்று கந்தர நுபுதியிலும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“அடியென முடியிற் கொண்ட கூதள

மென வனசரியைக் கொண்ட மாற்பென

ஆறுமுக மெனநெக் கென்பெலாமுரு கன்புறாதோ”

-(அலகிலவுணரை) திருப்புகழ்.

பஞ்சபாதக தாருக தண்டன்:-

தாரகாசுரன் ஐம்பெரும் பாவங்களையும் புரிந்து, அமரர்களை மிகவும் அல்லற்படுத்தினான். கள், கொலை, சூது, காமம், களவு என்பன ஐம்பெரும் பாதகங்கள்.

“நீதி நெறி யேயழித்த தாருகனை”

-(கேதகைய) திருப்புகழ்.

“பாவ நிறத்தின் தாருக வர்க்கம்”

-(காவியுடுத்தும்) திருப்புகழ்.

தண்டன்-இயமன். தாரகாசுரன் இயமனைப் போன்றவன். வேலினால் எம்பெருமான் அவனைப் பொடியாகச் செய்தருளினார்.

வானவர் பண்டுபோல் அமராவதி குடியேற:-

தேவர்கள் தங்கள் நகரமாகிய அமராவதியில் முன்னிருந்த படி சுகமாகக் குடிபுகுந்து உய்வு பெறச் செய்தருளினார்.

பங்கயாசனர் கேசவர் அஞ்சலே யென:-

சூராதியவுணர்களைக் கண்டு அமரர்கள் அனைவரும் அஞ்சி நடுநடுங்கினார்கள். அப்போது, பிரம்மதேவரும் நாராயணரும் தேவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் அஞ்ச வேண்டாம். கந்தப் பெருமான் இவர்களை அழித்து நமக்கு அருள்புரிவார். அவர் வேலுண்டு. எனவே அஞ்சற்க” என்று தேறுதல் கூறினார்கள்.

திருமால் கூறிய பாடல்:-

சூரனே முதலோர் தம்மை இமைப்பினில் தொலைக்க வுன்னின் மூரலால் அடுவன் கொண்ட முடுனிவினில் அடுவன் வாய்மைச் சீரினால் அடுவன் நாட்டச் செய்கையால் அடுவன் என்றால் நேரிலா முதல்வன் வன்மை யாவரே நிகழ்த்தற் பாலார்.

- கந்தபுராணம்

மால்வரை பங்க நீநெழ வேல்விடும்:-

வரை-மூங்கில். இங்கே மூங்கில் இருக்கின்ற மலையைக் குறிக்கின்றது. இடவாகு பெயர். மால்-மயக்கம். நெடுங்காலமாக முனிவர்கட்கும் தேவர்கட்கும் கிரவுஞ்சன் என்ற அசுரன் மலை வடிவாக நின்று குகைபோல் வழிகாட்டி அதில் நுழைந்தாரை

மயக்கிக் கொல்வான். இவ்வசுரன் தாரகாசுரனுக்கு நண்பன். இந்த அசுரன் கிரவுஞ்சப் பறவை போன்ற வடிவுடைய மலையாக நின்று இலக்கத்தொன்பான் வீரர்களையும் பூத வீரர்களையும் மயக்கினான். கந்தவேள் வேலைவிடுத்து தாருகனையும் கிரவுஞ்ச மலையையும் பொடிப்படுத்தியருளினார். பங்கம்-கேடு.

செஞ்சடாடவி:-

சிவபெருமானுடைய சடை முடி அவருடைய பற்றற்ற நிலையையும் தனிப்பெருந் தலைமையையும் தெரிவிக்கின்றது.

கங்கை:-

கங்கை மாந்தியை முடித்தது அவருடைய ஆற்றலை அறிவிக்கின்றது.

திங்கள்:-

சந்திரனை முடித்தது சுருணையின் மிகுதியைக் குறிக்கின்றது.

கருத்துரை

வேலையுடைய இளங்குமாரமூர்த்தியே! சிவபுத்திரரே! செந்திற் கடவுளே! மாதர் மயக்கத்தினின்று மீளுமாறு உமது திருவடியைத் தந்தருள்வீர்.

61

அமுதுததி விடமுமிழு செங்கட் டிங்கட்

பகவினொளிர் வெளிறெயிறு துஞ்சற் குஞ்சித்
தலையுமுடைய யவனரவ தண்டச் சண்டச்

சமனோலை

அதுவருகு மளவிலுயி ரங்கிட் டிங்குப்

பறைதிமிலை திமிர்தமிழு தம்பட் டம்பற்
கரையவுற வினரலற வுந்தித்

தெருவூடே

எமதுபொரு ளெனு மருளை யின்றிக் குன்றிப்

பிளவளவு தினையளவு பங்கிட் டுண்கைக்
கிளையமுது வசைதவிர இன்றைக் கன்றைக்

கெனநாடா

திடுக்கடி தெனு முணர்வு பொன்றிக் கொண்டிட்

டுடுடுடுடு டுடுடுடுடு டுண்டுட் டுண்டுட்

டெனவகலு நெறிகருதி நெஞ்சத் தஞ்சிப் பகிராதோ

குமுதபதி வகிரமுது சிந்தச் சிந்தச்

சரணபரி புரகருதி கொஞ்சக் கொஞ்சக்

குடிஸசடை பவுரிகொடு தொங்கப் பங்கிற்

பொடியாடக்

குலதடினி அசையஇசை பொங்கப் பொங்கக்

கழலதிர டெகுடெகுட டெங்கட் டெங்கத்

தொகுக்குகு தொகுக்குகு தொங்கத் தொங்கத்

தொகுதீதோ

திமிதமென முழவொலிமு ழங்கச் செங்கைத்

தமருகம ததிர்சதியொ டன்பர்க் கின்பத்

திறமுதவு பரதகுரு வந்திக் குஞ்சற்

குருநாதா

திரளமுணி தரளமுயர் தெங்கிற் றங்கிப்

புரளளறி திரை மகர சங்கத் துங்கத்

திமிரசல நிதிதமுவு செந்திற் கந்தப்

பெருமானே.

பதவுரை

குமுதபதி வகிர்-ஆம்பல் மலருக்கு பதியாகிய சந்திரனது பிறை, அமுது சிந்த சிந்த-தனது அமிர்த கிரணங்களை மிகவும் பொழியவும், சரண பரிபுர-திருவடியிலணிந்துள்ள சிலம்பானது, சுருதி கொஞ்ச கொஞ்ச-வேத வசனங்களை இனிமையுடன் ஒலிக்கவும், குடிஸ சடை-வளைவுடைய சடையானது - பவுரி கொடு தொங்க - அந்தத் திருநடனத்திற்கிணங்க அசைந்து (அழகுடன்) தொங்கவும், பங்கில் கொடியாட - ஒரு பக்கத்தில் கொடியனைய சிவகாம சுந்தரியாடவும், குலதடினி அசைய - மேன்மை பொருந்திய கங்கா நதி அசையவும், இசை பொங்க பொங்க - இனிய பாடல்களின் ஒலியும் வாத்திய ஒலியும் மிகுதியாக சப்திக்கவும், கழல் அதிர - பாதத்திலணிந்துள்ள வீரகண்டாமணி அதிர்ந்து ஒலிக்கவும், டெகு டெகுடெங்கட் டெங்கத் தொகுக்குகு தொங்கத் தொங்கத் தொகு தீ தோ திமிதம் என முழவொலி முழங்க - இத்தகைய தாளவரிசையுடன் மேளவொலிகள் முழங்கவும், செம் கை-சிவந்த கரத்திலுள்ள, தமருகம் அது அதிர் கதியொடு-உடுக்கையானது அதிரும் தாளவோத்துடனும், அன்பர்க்கு இன்ப திறம் உதவம்-(ஆனந்தத் திருநடனம் புரிந்து) அன்பு செய்யும்

அடியார்க்கு என்று மழியாத இன்ப நலனை வழங்கும், பரதகுரு-பரத நாட்டியத்திற்கு ஆசிரியராகிய சிவபெருமான், வந்திக்கும்-வணங்குகின்ற, சற்குருநாதா-ஞானாசிரியரே! திரளு மணிதரளம்-உருட்சியாகத் திரளும் முத்துமணிகள், உயர் தெங்கில் தங்கி புரள-உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள தென்னை மரங்களின் மீது தங்கி புரளுமாறு, எறி திரை-அம்முத்துக்களை வீசி எறிகின்ற அலைகளையுடையதும், மகர சங்க-மகர மீன்களின் கூட்டத்தை யுடையதும், துங்க-தூய்மையுடையதும், திமிர்-இருள்போல் கருநிறத்தை உடையதும் ஆகிய, சலநிதி தழுவு-சமுத்திரமணைந்துள்ள, செந்தில் கந்த-செந்திலம்பதியில் வாழுகின்ற கந்தப்பெருமானே, பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! அமுது உததி விடம் உமிழு-பாற் கடலிற் றோன்றிய ஆலகாலவிடத்தைக் கக்கும், செம்கண்-சிவந்த கண்களையும், திங்கள் பசுவின் ஒளிர்-சந்திரனது பிளவைப் (பிறை) போற் பிரகாசிக்கின்ற, வெளிறு எயிறு-வெண்மையான பற்களையும், துஞ்சல் குஞ்சி தலையும் உடையவன்-சுருளுகின்ற தன்மையுடைய மயிர்க் குடுமியொடு கூடிய தலையையும் உடையவனாகிய, அரவ தண்ட - பேரொலியுடன் வந்து உயிர்களை காலாந்தரத்தில் தண்டிக்கும், சண்ட சமன் ஓலை அது வருகும் அளவில்-வேகத்தையுடைய கூற்றுவனது ஓலையானது வருகின்ற காலத்தில், உயிர் அங்கிட்டு-ஆலி இயமனுலகிற் செல்ல, இங்கு-உடலிருக்கும் இவ்விடத்திலே, பறை-பறை வாத்தியங்களும், திமிலை-பம்பையும், திமிர்த மிகு தம்பட்டம்-ஒலி மிகுந்த தம்பட்டமென்கிற வாத்தியமும், பல் கரைய-பலவிதமாக ஒலிக்கவும், உறவினர் அலற-உறவின் முறையோர் துன்புற்றுக் கதறி அழவும், எமது பொருள் எனும் மருளை இன்றி-எம்முடைய பொருள் என்னும் மயக்கமின்றி, குன்றி பிளவு அளவு-குன்றி மணியிற் பாதியாகிலும், தினையளவு-தினையரிசி யளவாகிலும், பங்கிட்டு உண்கைக்கு இளைய-எழைகளுக்குப் பங்கிட்டுத் தந்து உண்ணவேண்டிய அறவழியில் நின்று இளைத்து, முது வசை தவிர-லோபி என்ற பழமையான வசைச் சொல் நீங்குமாறு, இன்றைக்கு அன்றைக்கு என நாடாது-இன்றைக்கு அறம் புரிவது நாளைக்குப் புரிவது என்று எண்ணாது, இடுக கடிது எனும்-விரைந்து வறிஞர்க்குப் பிச்சை யிடு என்று (அறிஞர்) உரைக்கும் உரைகளால் ஏற்படும், உணர்வுபொன்றிக் கொண்டிட்டு-அறிவு அழிந்துபோய், உந்தி சந்தி தெருவூடே (பிணத்தை) எடுத்துக்கொண்டு பல தெருக்கூடும் சந்திகளின் வழியாக, டுடுடுடு... என அகலும் - டுடுடுடுடு என்ற பறை ஒலியுடன் கொண்டுபோகின்ற, நெறி கருதி-மார்க்கத்தை நினைத்து, நெஞ்சத்து அஞ்சி-மனத்தில் இவ்வாறு நாமும் ஒரு நாளைக்குச் செல்ல வேண்டிவரும் என்று பயந்து, பகிராதோ-ஏழைகளுக்கு என் வருவாயில் பங்கிட்டு தருமம் புரியமாட்டேனோ?

பொழிப்புரை

குமுத மலருக்குப் பதியாகிய சந்திரனது பிறை தனது அமிர்த கிரணங்களை மிகவும் பொழியவும், திருவடியிலணிந்துள்ள சிலம்பானது வேதவொலியைச் செய்யவும், வளைவுடைய சடை அத்திருநடனத்திற்கிணங்க அசைந்து தொங்கவும், ஒரு பக்கத்தில் கொடியிடுடைய சிவகாமசந்தரி ஆடவும், மேன்மை பொருந்திய கங்கா நதி அசையவும், பாடல்கள் வாத்தியங்களின் இனிய ஒலி மிகுதியாகப் பொங்கவும், பாதகமலத்திலுள்ள வீரகண்டாமணி அதிர்ந்து ஒலிக்கவும், டெகுடெகுட டெங்கட் டெங்க தொகுகுக்கு தொகுகுக்கு தொங்கத் தொங்கத் தொகுதீதோ திமிதம் என்று முழவுகள் முழங்கவும், சிவந்த கரத்திலுள்ள உடுக்கையின் தாளவோத்துடனும், ஆநந்தநிருத்தம் புரிந்து, அன்பர்களுக்கு என்றுமகலாத இன்ப வீட்டை வழங்கும் பரத நாட்டியத்திற்கு ஆசிரியராகிய சிவபெருமான், சிஷ்ய பாவ மூர்த்தியாக இருந்து வணங்கி வழிபாடு செய்யும் ஞானாசிரியரே! உருட்சியாகத் திரளும் முத்து மணிகள் உயர்ந்த தென்னை மரத்தில் தங்கிப் புரளுமாறு வீசி எறிகின்ற அலைகளையுடையதும், மகர மீன்களின் கூட்டத்தையுடையதுமாகிய சமுத்திர மணைந்துள்ள திருச் செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள கந்த மூர்த்தியே! பெருமையிற் சிறந்தவரே! பாற்கடலில் தோன்றிய ஆலகாலவிடத்தைக் கக்கும் (கோபத்தினால்) சிவந்த கண்களையும், பிறைச் சந்திரனைப் போல் ஒளிசெய்யும் வெண்ணிறமுடைய பற்களையும், சுருண்டுள்ள மயிர்க்குடுமியுடன் கூடிய தலையையும் உடைய வனும், பேரொலியுடன் வந்து உயிர்களைக் காலாந்தரத்தில் வினைக்கேற்பத் தண்டிப்பவனும், வேகமுடையவனுமாகிய இயமனது ஒலை வருகின்ற காலத்தில் உயிர் இயமலோகஞ் செல்ல, உடல் மட்டுமுள்ள இவ்விடத்தில் பறை, பம்பை, ஒலியுடைய தப்பட்டம் முதலிய பலவிதமான வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும், உறவினர் ஒவென்று கதறியழவும், எமது பொருள் என்ற மயக்கமின்றி, குன்றிமணியில் பாதியாகிலும், தினையரிசி அளவாகிலும் ஏழைகளுக்குப் பகிர்ந்து உண்ணுவதற்கு இளைத்து, லோபி என்ற பழமையான வசைமொழி நீங்குமாறு, இன்று அறஞ் செய்வோம், நாளை செய்வோம் என எண்ணாது விரைந்து தருமஞ் செய் என்று அறிஞர் அறிவுரைகளால்

ஏற்படுகின்ற அறிவு அழிந்து, பிணத்தை எடுத்துக்கொண்டு தெருக்குள் கூடுகின்ற சந்திவழியாக டுடுடுடுடு என்ற பறை ஒலியுடன் வீணை போகின்ற மார்க்கத்தை நினைந்து நினைந்து, இவ்வாறு வறிதே ஒரு நாள் அழிவு வருவது நிச்சயமென்று பயந்து, பொருள் உள்ள போதே சிறிதாவது பகிர்ந்தளிக்க மாட்டேனோ?

விரிவுரை

அமுதுததி விடமுமிழு செங்கண்:-

கூற்றுவனுடைய கண்கள் மிகவும் பயங்கரத்தை விளைவிக்குமாறு கொடியவிடத்திற்கு நிகரான நெருப்புக்களை பொழியும். கூற்றுவனுக்கு இரண்டு உருவம் உள; ஒன்று புண்ணிய சீலர்களுக்கு அருள்மேனி, ஒன்று பாவிகளுக்கு அச்சத்தை தரும் கோர வடிவு. இவ்விரண்டில் பாவமுடையார்க்கு மிகவும் கோர வடிவுடன் தோன்றும் போது அக்கண்களில் அனல் சொரியும்.

“எரிமூண்டதென்ன -

விழித்துப் புகையெழப் பொங்கு வெங்கூற்றன்”

- அலங்காரம் (2)

தண்டம்:-

அறப்பால் மூன்றனுள் ஒன்று; அஃது ஒழுக்கத்தினும் வழக்கத்தினுந் திரும்பினோரை அவற்றின் நெறியே நிற்குமாறு இறைவன் தண்டித்தலாம். இத்தொழிலை இயமன்மேற் கொண்டிருக்கிறான். அறநெறி வழி மறநெறி சென்றோர்க்குக் கூற்றுவன் தனது தூதுவர்களால் பற்பல துன்பங்களை விளைவிப்பன்.

சமன் ஓலை:-

ஆன்ம லாபத்தையடைதற் பொருட்டுத் தோன்றிய நாம் ஆவியீடேறும் வழியைக் கருதாமல், வறிதே வாணானை வீணாக்கிக் கொண்டிருந்ததால், கூற்றுவன் ஓலையை எடுத்துக் கொண்டுவந்து உயிரைக்கொண்டு போகிறான். அவ்வோலை வருவதற்கு முன் இறைவன் திருவருளைப் பெறுவதற்கு மிக மிக விரைந்து முயலுதல் வேண்டும். இயமன் ஓலை காட்டிக்

கொண்டு போவான் என்பதை அடியில்வரும் திருவாக்
காலுணர்க.

“கால மாச்சு வருகென ஓலை காட்டி யமபடர்
காவ லாக்கி யுயிரது கொடுபோமுன்
காம வாழ்க்கை பொடிபட ஞானம் வாழ்த்த கழலிணை
காத லாற்க ருதுமுணர் தருவாயே”
(ஆலமேற்ற) திருப்புகழ்.

பறைதிமிலை... கரைய:-

ஆவிபோன உடம்பை பற்பல பறை வாத்தியங்களுடன்
ஈமதேசங் கொண்டுபோய்ச் சுடுவர். இப்பறை வாத்தியங்களை
ஒருவர் இறந்தவுடன் மூன்று முறை முழக்குவர்.

சென்றே யெறிய வொருகால் சிறுவரை
நின்றே யெறிய பறையினை - நன்றேகாண்
முக்காலைக் கொட்டினுண் மூடித்தீக் கொண்டமுவார்
செத்தாரைச் சாவார் சுமந்து.

-நாலடியார்.

இவ்வளவு அற்ப காலத்திலழியும் நிலயற்ற வாழ்வைப்
பெரிதென்றெண்ணி மதிமயங்கி, இறந்து படுவோரைக் கண்டும்
தெளிவடையாது, மணம் புரிந்துகொண்டு சுகம் உண்டு உண்டு
உண்டு என்னும் சிற்றறிவுடையார்க்கு அறிவைப் புகட்டுவது
போல் ஒலிக்கிறது பறை.

கணங்கொண்டு சுற்றத்தார் கல்லென் றலறப்
பிணங்கொண்டு காட்டுய்ப்பார்க் கண்டு-மணங்கொண்டன்
டுண்டுண்டுண் டென்னு முணர்வினாற் சாற்றுமே
டொண்டொண்டொண் டென்னும் பறை.

-நாலடியார்.

எமது பொருளெனு மருளை யின்றி:-

செல்வமானது நீர்மேற் குமிழிபோல் நிலையற்றதாதலால்,
அதனை உள்ளபோதே அறவழியிற் செல்வழித்தல் வேண்டும்.
செல்வம் வந்தபோது அதன் நிலையாமையை யுணர்தல்
வேண்டும். அருமைப் பத்தினியானவள் அருகிலிருந்து அறு
சுவையுண்டுகளை ஊட்ட, அதனை மறுகவளம் வேண்டா
மென்னும் பெருஞ் செல்வராயிருந்தோறும், ஏழைகளாய்

ஓரிடத்தில்போய் கூழையிரப்பர் என்று சொன்னால் செல்வம் நிலையுடையதென்று எண்ணர்பாலதோ? அநேக செல்வர்கள் தாமும் உண்ணாது பிறருக்கும் உதவி செய்யாது, பணங் காக்கும் பூதம்போல வறிதேயழிவர்; என்னே பேதமை? “நம்மைக் காட்டிலும் அறிவும் ஆற்றலும் உடையவர்களெல்லாம் ஏழையாயிருக்கிறார்களே? நமக்கு மட்டும் செல்வம் உண்டா வதற்குக் காரணமென்ன? கொடுத்து வைத்த புண்ணியவான் என்கிறார்களே? எப்போது கொடுத்து வைத்தோம்? முந்தின பிறவியில் ஏழைகளுக்குக் கொடுத்து வைத்தோம்; அதன் புண்ணியத்தால் இப்போது பெருஞ் செல்வராய் இருக்கிறோம்; இப்போதுங் கொடுத்து வைத்தால்தானே, இனிவரும் பிறவியிலும் சுகமே வாழ்வோம்; நாம் எந்தப் பொருளை ஏழைக்குத் தருகிறோமே அதுதான் நம்முடைய பொருள். எவ்வளவு பொருளை அறவழியில் செலவழிக்கிறோமோ அவ்வளவும் மறுமைக்கு வந்து துணை செய்யும்” என்று ஒவ்வொருவரும் தனியே இருந்து சிறிது நேரம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் பிறக்கும் பொழுது கொண்டு வந்ததில்லை, இறக்கும் பொழுது கொண்டு போவதுமில்லை. எனவே இடையில் வந்த பொருள்; அது சிவபெருமானால் கொடுக்கப்பட்டது; அதனை அரன் பணியிலும், அடியார் பணியிலும் செலவழித்தல் வேண்டும். அங்ஙனஞ் செலவழிக்காது காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தால் செல்வம் விரைவிலழியும். தேனீயானது மிகவும் துன்புற்று அலைந்து சிறிது சிறிதாகத் தேனைச் சேர்த்து வைத்துத் தானும் உண்ணாமல் பிறருக்கும் வழங்காமல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது; பின்னர் என்ன ஆகிறது? பிறரால் அத்தேன் கவரப்பட்டு, தேனீ வீணே வருந்தியழிகிறது. அதுபோல் அறஞ் செய்யாதான் செல்வமழியுமென்றுணர்க.

உடா அது முண்ணாதுந் தம்முடம்பு செற்றுங்
கெடாஅத நல்லறமுஞ் செய்யார் - கெடாஅது
வைத்தீட்டினா ரிழப்பர் வானறைய் மலைநாட
உய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி.

-நாலடியார்.

“சுழித்தோடு மாற்றிற் பெருக்கானது செல்வம்”

-அலங்காரம். (36)

“தேரிற் கரியிற் பரியிற் றிரிபவர் செல்வ மெல்லாம்
நீரிற் பொறியென் றறியாத பாவி நெடு நெஞ்சமே”

-அலங்காரம் (49)

“நில்லாது செல்வம் பார்க்குமிடத் தந்த மின்போலு மென்பர்”

-அலங்காரம் (66)

குன்றிப்பிளவளவு பங்கிட்டு:-

பெருந்தருமங்களைப் புரிவதற்குப் போதிய செல்வமில்லா
தோரும் தமது தகுதிக்குத் தக்கவாறு சிறிதாவது அறம்புரிதல்
வேண்டும் இதனை வலியுறுத்துவதற்காகவே “இயல்வது
கரவேல்” என்ற அமுத மொழி யெழுந்தது. ஒவ்வொரு நாளும்
நமது வருவாயில் சிறிதாவது அறத்திற் செலவழிந்ததா என்று
இரவிற் படுக்கும் போது சிந்தித்தல் வேண்டும்.

ஒல்லும் வகையா னறவினை யோவாதே
செல்லும் வாயெல்லாம் செயல்.

-திருக்குறள்.

“தவிடி சூர்ப்பத மென்னு மேற்பவர்
தாழா தீ யேன்”

- (கவடுகோத்தெழு) திருப்புகழ்.

“வறிஞர்க்கென்றும் நொய்யிற்பிள வளவேனும்
பகிர்மின்கண்”

-அலங்காரம். (18)

“சிறுமிக்குமர நிகர்வீர் பகிரச் சிதையுயிர்த்துச்
சிறுமிக்குமர சரணமென்னீ ருயிர்வீர்”

-கந்தர் அந்தாதி. (97)

இதன் பொருள்:- சிறு-சிறிதான, உமிக்கும் - குற்றுமியை
யாயினும், பகிர மர நிகர்வீர்-பிறர்க்கிட்டுண்ண மனங்கூடாமல்
மரம் போன்றிருப்பவரே! சிதை அழிந்து போவதும், உயிர்-
பிராணனுக்கு, துச்சில்-ஒதுக்கிடமுமாகிய இவ்வுடலின் கண்,
துமி-ஒரு தும்மலுண்டாகுங் காலையிலும், குமர-குமரனே,
சரணம்-உணக்கடைக்கலம், என்னீர்-என்று சொல்வீர், உய்வீர் -
பிழைப்பீர்கள்.

இன்றைக்கு அன்றைக்கு என நாடாது இடுக:-

அறிஞர் அறமொழியைக் கேட்பதனாலும், அறிவு
நூல்களைப் படிப்பதாலும், அறஞ்செய்ய வேண்டுமென்ற

எண்ணம் உண்டாகும். அங்ஙனம் உண்டாயின் உடனே அறத்தைச் செய்யவேண்டும். இன்று புரிவோம் நானை புரிவோம் என்றிருத்தல் கூடாது. ஏனெனில் மறுகணம் இருப்போம் முதுமையில் அறம் புரிவோ மென்னில், இளமையில் அழிதலுங் கண்கூடு. முற்றிய கனியுதிர்வதோடு முதிராத பிஞ்சுகளும் உதிர்ந்து வீழ்வதைக் காண்கிறோமல்லவா? ஆதலால் யாக்கை நிலையாமையை உணர்ந்து, அறம்புரிய வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டான போதே, விரைந்து தருமஞ்செய் என்றனர்.

அன்றறிவா மென்னா தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்காற் பொன்றாத் துணை.

-திருக்குறள்.

இன்றுகொ லன்றுகொ லென்றுகொ லென்னாது
பின்றையே நின்றது கூற்றமென்-றெண்ணி
யொருவுமின் றீயவை யொல்லும் வகையான்
மருவுமின் மாண்டா ரறம்.

-நாலடியார்.

மற்றறிவாம் நல்வினை யாமினைய மென்னாது
கைதுண்டாம் போதே கரவா தறஞ்செய்மின்
முற்றியிருந்த கனியொழியத் தீ வளியால்
நற்கா யுதிர்தலு முண்டு.

-நாலடியார்.

டுடுடுடுடு.....எனவகலு நெறிகருதி நெஞ்சத்தஞ்சிப்
பகிராதோ:-

ஆன்றோர் அறமொழிகள், அறிவு நூல்கள் இவைகளைக் கொண்டு யாக்கை, இளமை, செல்வ நிலையாமைகளை உணர வில்லையெனின், தினந்தோறும் இறந்தவரைப் பறையொலி யுடன் கொண்டு போவதைக் கண்டாவது நெஞ்சம் அஞ்ச வேண்டாமோ? இறந்தோரை அலங்கரித்து அழுகையொலி யுடன் ஈமதேசத்திற்குக் கொண்டுபோகப் போகிறோமல்லவா? அதைக் கண்டும் ஆசையில் அழுந்தலாமா? நாம் நெடு நாளைக் கிருப்போமென்று எண்ணுவது எவ்வளவு மதியீனம்? சற்று சிந்தியுங்கள். நன்கு எண்ணிப் பார்த்து மனம் பதைக்க வேண்டும். “அந்தோ! இதுகாறும் அறஞ்செய்யாதொழிந்தோமே? நாமும் இப்படி ஒருநாள் இறப்போமல்லவா? இத்துணைச் செல்வதையும் விட்டுப் போய் விடுவோமோ? நமக்கு இப்போதிருக்கிற பெயரையொழித்து பிணம் என்ற பெயரிட்டுப் பறையொலி யுடன் கொண்டுபோய்த் தீக்கிரையாக்குவரே? அதற்குள்

விரைந்து தருமஞ்செய்து இகபர செளபாக்கியத்தைப் பெற வேண்டுமென்று” நினைத்து நினைத்து நெஞ்சம் அஞ்சிப் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும்.

குமுதபதி-பரதகுரு:-

சிவபெருமானது திரு நடனத்தின் பெருமை; இதன் வரலாற்றைத் திருப்புகழ் விரிவுரை முதல் தொகுதி 109-ஆம் பக்கத்தில் காண்க.

திரளுமணிதரள.....எறிதிரை:-

செந்திலம்பதி கடற்கரையில் கண்கவருங் கவினுடைய தாகத் திகழ்வதால், ஆங்குள்ள தென்னை மரங்கள் மீது தங்கிப் புரளுமாறு கடலலைகள் மிக உயர்ந்தெழுந்து முத்துக்களைக் கொழிக்கின்றன.

“ஒரு கோடி முத்தம்

தெள்ளிக் கொழிக்குங்கடற் செந்தில் மேவிய சேவகனே”!

- அலங்காரம். (106)

ஆனந்தக் கூத்தாடும் அரனார் வந்திக்கும் குரு நாதரே! செந்தில் மேவிய சுந்தப் பெருமானே! கூற்றுவன் ஓலை வர, அடியேனுயிர் எம்புரமேக, இங்கு பறை முதலிய ஒலிகளுடன் எனதுடலை ஈமதேயத்திற்குக் கொண்டு போகும் மரண யாத்திரையை எண்ணிப் பயந்து, ஏழைகளுக்குத் தருமம் செய்ய மாட்டேனோ?

62

கொடியனைய இடைதுவள அங்கமும் பொங்கஅங்
குமுதஅமு திதழ்பருகி யின்புறுஞ் சங்கையன்
குலவியணை முகிலளக முஞ்சரிந் தன்பினன்

பண்புலாவக்

கொடியவிரல் நகநுதியில் புண்படுஞ் சஞ்சலன்
குனகியவ ருடனினிது சம்ப்ரமங் கொண்டுளங்
குரலழிய அவசமுறு குங்குணன் கொங்கவிழ்ந்
தொன்றுபாய்மேல்

விடமனைய விழிமகளிர் கொங்கையின் பன்புறும்
வினையனியல் பரவுமுயிர் வெந்தழிந் தங்கமும்
மிதமொழிய அறிவில்நெறி பண்பிலண் டுஞ்சகன்
செஞ்செநீடும்

வெகுகனக வொளிகுலவும் அந்தமன் செந்திலென்
றவிழவுள முருகிவரு மன்பிலன் தந்திலன்
விரவுமிரு சிறுகமல பங்கயந் தந்துகந் தன்புறாதோ
படமிலகு மரவினுட லங்கமும் பங்கிடந்
துதறுமொரு கலபிமிசை வந்தெழுந் தண்டர்தம்
பகையசுர ரனைவருடல் சந்துசந் துங்கதம் சிந்தும்
வேலா

படியவரு மிமையவரும் நின்றிறைஞ் செண்குணன்
பழையஇறை யுருவமிலி யன்பர்பங் கன்பெரும்
பருவரல்செய் புரமெரிய விண்டிடுஞ் செங்கணன்
கங்கைமான் வாழ்

சடிலமிசை யழகுபுனை கொன்றையும் பண்புறுந்
தருணமதி யின்குறைசெய் துண்டமுஞ்
செங்கையொண்
சகலபுவ னமுமொழிக தங்குறங் கங்கியும்
பொங்கிநீடும்

சடமருவு விடையரவர் துங்கஅம் பங்கினின்
றுலகுதரு கவுரியுமை கொங்கைதந் தன்புறுந்
தமிழ்விசை வுயர்பரம சங்கரன் கும்பிடுந்
தம்பிரானே.

பதவுரை

படம் இலகும் அரவின் உடல் அங்கம்-படம் விளங்கப் பெற்ற
பாம்பினது உடலின் அவயவங்கள், பங்கு இடந்து-கூறுபடுமாறு பிளந்து,
உதறும்-காலாலும் மூக்காலும் எடுத்து உதறுகின்ற, ஒரு கலபி மிசை வந்து
எழுந்து-ஒப்பற்ற மயிலின்மீது எழுந்தருளி வந்து, அண்டர்தம் பகை-
தேவர்களது பகைவர்களாகிய, அசுரர் அனைவர் உடல்-இராக்கதர்கள்
எல்லோருடைய உடல்களும், சந்து சந்தும் கதம்-கை இடை முதலிய
ஒவ்வொரு சந்துகளும் வேறுபட்டழிய, சிந்தும் வேலா-சிதறச்செய்த

வேற்படையை உடையவரே! படியவரும்-மண்ணுலகத்தார்களும், இமையவரும்-தேவர்களும், நின்று இறைஞ்சும்-தமது சந்நிதியில் பக்தியுடன் நின்று வணங்குகின்ற, எண்குணன்-எட்டு அருட்குணங்களை யுடையவரும், பழைய இறை-முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளாக விளங்குந் தனிப்பெருந்தலைவரும், உருவம் இலி-தனக்கென ஓர் உருவமும் இல்லாதவரும், அன்பர் பங்கன்-தம்முடைய மெய்யன்பர்களுக்கு அருந்துணையாயிருப்பவரும், பெரும் பருவரல் செய்-உலகங்களுக்கு மிகவுந் துன்பத்தைச் செய்த, புரம் எரிய-முப்புரங்களும் வெந்து நீறாகுமாறு, விண்டிடுஞ் செம் கணன்-அக்கினியை வெளியாக்கிய சிவந்த அக்கினி நேத்திரத்தையுடையவரும், கங்கைமான் வாழ்-மானுக்கு நிகரான கங்காதேவி வாழுகின்ற, சடில மிசை-சடை முடியின்மீது, அழகு புனை கொன்றையும்-அழகு பொருந்திய கொன்றைமலரும், பண்புஉறும்-சிறப்பு பொருந்திய, தருண மதியின் குறைசெய் துண்டமும்-இளஞ் சந்திரனது குறைவு பெற்ற துண்டமாகிய பிறையும், ஒண் செங்கை-ஒளிபெற்ற சிவந்த கரத்தில், சகல புவனமும் ஒழிகத-எல்லா உலகங்களையும் நீறாக்கும் வலியுடன், அங்கு உறங்கு அங்கியும், பொங்கி நீடும்-பொலிவுபெற நிலைத்துள்ள, சடம் மருவு விடையர் அவர்-திருமேனியையுடைய இடப வாகனத்தையும் உடையவருமாகிய சிவபெருமானது, துங்க அம்பங்கில் நின்று-தூய்மை பொருந்திய அழகிய இடது பாகத்தில் நிலைபெற்று இருந்து, உலகு தரு-உலகங்களையெல்லாம் ஈன்றருளியவரும், கவுரி-பொன் நிறத்தை யுடையவரும், உமை-உமாதேவிபுமாகிய மலைமங்கை, கொங்கை தந்து அன்பு உறும்-திருமுலைப்பால் தந்து அன்புகொள்ளும், தமிழ் விரக-செந்தமிழிற் சமர்த்தரே, உயர் பரம-உயர்ந்த பெரிய பொருளே! சங்கரன் கும்பிடும்-சிவபெருமான் (பிரணவோபதேசம் பெறும் பொருட்டு) வணங்குகின்ற, தம்பிரானே-எப்பொருட்குமிறைவரே! கொடி அனைய இடைதுவள-கொடியைப்போல் மெலிந்துள்ள இடையானது அசைந்து வாடவும், அங்கமும் பொங்க-உயிரின்புறுவதுடன் சரீரமும் புளக மடையவும், அம் குமுத இதழ் அமுதுபருகி-அழகிய குமுத மலரையொத்த இதழிற் பெருகும் அமிர்தத்தைப் பருகி, இன்பு உறும் சங்கையன்-இன்பமடையும் வழக்கமுடையவன், முகில் அளகமுஞ்சரிந்து-மேகத்தை யொத்த கருங்கூந்தலும் (துகிலும்) சரிந்து, குலவி அணை-கொண்டாடி மருவுதலால் உண்டாகின்ற, அன்பின் பண்பு உலாவ-அன்பின் குணம் மிகுதியாக, கொடிய விரல் நகநுதியில்-கொடுந் தொழிலையுடைய விலைமகளிரது நகநுனியினால், புண்படுஞ் சஞ்சலன்-புண்படுகின்ற துன்பத்தையுடையவன், குணகி அவருடன்-சிணுங்கிப் பேசும் அம்

மாதருடன், இனிது சம்பரமங்கொண்டு-இனிமையாகச் சந்தோஷத்தை யடைந்து, உளம்குரல் அழிய-உள்ளம் மயக்கத்தையும் குரல் தழு தழுத்தலையும் அடைந்து அழிய, அவசம் உறு-மயக்கத்தையடையும், குங்குணன்-குறுகிய குணத்தையுடையவன், கொங்கு அவிழ்ந்து ஒன்று பாய் மேல்-மலர்களின் மகரந்தப் பொடி சிந்திப் பொருந்தியுள்ள பாய்மீது, விடம் அனைய கொடிய-ஆலகால விடத்திற்கு நிகரான, விழிமகளிர்-கண்களையுடைய பொதுமகளிரது, கொங்கை இன்பு அன்பு உறும்-தனங்களின் இன்பத்தையுடைய அன்பு கொள்ளும், வினையன்-தீவினையையுடையவன், இயல்பாகவும் உயிர் அங்கமும் வெந்து அழிந்து-நற்குணம் மிகுதற்குத் தகுதியுடைய உயிரும் உடலும் காமாக்கினியால் வெந்து தன்னிலையினின்றும் அழிந்து, மிதம் ஒழிய-அளவு கெட, அறிவு இல் நெறி பண்பில்-அறிவு இல்லாத தீயவழியின் விதத்தில், அண்டும் சகன்-பொருந்தியுள்ள உலக மாயையுடையவன், செம் செய்நீடும்-செம்மையான வயல்கள் நிலைத்துள்ளதும், வெகு கனக ஒளிகுலவும் அந்தமன்-மிகுந்த பொற்பிரகாசம் வீசும் அழகு நிலை பெற்றதுமான, செந்தில் என்று-திருச்செந் தில் என்று கூறி, அவிழ உளம் உருகிவரும் அன்பு இலன்-கல்போன்ற தன்மை நீங்கி நெகிழ்ந்து உள்ளம் உருகி அச் செந்திமா நகரத்தைத் தெரிசிக்க வருகின்ற அன்பில்லாதவன், தந்து இலன்-பிறருக்குக் கொடுக்கும் இயல்பில்லாதவன் (இத்தகைய அடியேனுக்கு), விரவும் இரு சிறு கமல பங்கயம்-சிவஞானங் கலந்துள்ள இரண்டு சிறிய தாமரைத் திருவடிகளையும், உகந்து தந்து அன்பு உறாதோ-அடியேனுக்கு விரும்பிக்கொடுத்து தேவரீரது திருவுள்ளம் அன்பு செய்யாதோ?

பொழிப்புரை

பணாமகுடத்துடன் விளங்கும் பாம்பினது உடலின் அங்கங்கள் கூறுபட்டுப் பிளக்குமாறு (பாதத்தாலும் மூக்காலும் எடுத்து) உதறுகின்ற ஒப்பற்ற மயிலின் மிசை எழுந்தருளிவந்து, தேவர்களது பகைவர்களாகிய அசுரர்கள் அனைவருடைய உடல்களும் கை கால் கழுத்து முதலிய சந்துகளும் பூட்டுவிட்டுச் சிந்தும்படிச் சிதறச் செய்த வேற்படையை உடையவரே! மண்ணுலகத்தவர்களும் விண்ணுலகத்தவர்களும் சந்திதியில் நின்று வணங்கும் எப்பொருட்கு மிறைவரும், தனக்கென் ஓர் உருவமில்லாதவரும், எட்டு அருட் குணங்களை உடையவரும், அநாதி பரம்பொருளும், உலகிற்குப் பெருந்துன்பத்தைச் செய்த முப்புரங்களும் எரியுமாறு தீப்பொறியைச் சிந்திய சிவந்த

அக்கினி நேத்திரத்தையுடையவரும், மான்போன்ற பார்வையுடைய கங்காதேவி வாழுகின்ற சடாமுடியின்மீது, அழகு பொருந்திய கொன்றை மலரும், குணத்தாலுயர்ந்த இளம்பிறைச் சந்திரனும், ஒளி பெற்ற சிவந்த சுரத்திலே சகல லோகங்களையும் நீறாக்கும் வலியுடன் அமைதியோடிருக்கின்ற அக்கினியும், பொலிவுடன் நிலைபெற்றுள்ள மேனியையுடைய இடப தேவரும் உடைய சிவபெருமானது பரிசுத்தம் பொருந்திய அழகிய வாமபாகத்தில் இருந்துகொண்டு, எல்லா உலகங்களையும் ஈன்றருளியவரும், பொன்னிறத்தை உடையவருமாகிய உமாதேவியார் திருமுலைப்பால் தந்து அன்பு கொள்ளும் தமிழறிவுடையவரே! உயர்ந்த பரம்பொருளே! பிரணவோபதேசம் பெறும்பொருட்டு சிவபெருமான் வணங்குகின்ற தனிப்பெருந் தலைவரே! கொடியையொத்த இடையசைந்து வாடவும், இன்புறுவதுடன் உடல் புளகிக்கவும், அழகிய குமுத மலரையொத்த இதழிற் பெருகும் அமிர்தத்தைப் பருகி இன்பத்தை அடையும் வழக்கத்தையுடையவனும், மேகத்தையொத்த கூந்தலும், துகிலும் சரியக் குலாவியணைகின்றதால், அன்பின் குணம் மிகுதியாக விலைமகளிரது கொடிய விரல் நகநுனியில் புண்படுகின்ற துன்பத்தையுடையவனும், சினுங்கிப் பேசுகின்ற அம்மகளிருடன் இனிமையாக மகிழ்ந்துகொண்டு உள்ளமும் குரலும் மாறுபட்டழிய மயக்கத்தையடையும் குறுகிய குணத்தையுடையவனும், மலர்களின் மகரந்தப்பொடி சிந்திப் பொருந்தியுள்ள பாயின் மிசை, கொடிய விடத்திற்கு நிகரான விழிகளையுடைய மாதர்களின் தனபாரங்களின் இன்பத்தில் அன்புறும் தீவினையை உடையவனும், நற்குண மடைதற்கு யோக்கியமான உயிரும் உடலும் வெந்தழிந்து, தத்தம் நிலைகெட அறிவற்ற வழியிற் சேர்ந்துள்ள உலக மர்மையுடையவனும், செம்மையான வயல்கள் நிலைத்துள்ளதும், மிகுந்த பொன்னொளியை வீசுவதும், அழகு நிலைபெற்றதுமாகிய திருச்செந்தூர் என்று கூறி நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து உருகி, அத்திருத்தலத்தைத் தரிசிக்கவரும் அன்பில்லாதவனும், தருமஞ் செய்யாதவனுமாகிய அடியேனுக்கு, சிவஞானமயமாகிய தேவரீரது இளமையாகிய பாத தாமரைகள் இரண்டையும் விரும்பிக் கொடுத்து தேவரீரது திருவுளம் அன்பு செய்யாதோ?

விரிவுரை

“கொடியனை... பண்பிலண்டுஞ்சகன்”

இம் மூன்றடிகளும் மதன நூலின் செயல்களை உரைக்கின்றன. செஞ்செய்ய என்பது கடை குறைந்து செஞ்செயென்றாயிற்று.

செந்திலென்-றவிழவுள முருகிவரு மன்பிலன்:-

ஆறுமுகப் பெருமான் அடியார் பொருட்டு திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளிய திருத்தலங்களுள் திருச்செந்தூர் தலையாய விளங்குவது. கடற்கரையின் காட்சிக்கினியதாய்க் காண்பார் கண்களையும் கருத்தையும் ஒருங்கே கவருங் கவினுடையது, குமார்க் கடவுள் சூராதியவுணரைக் கொன்றருளுவான் இலக்கத்தொன்பான் வீரர்களுடன் வந்து தங்கி, வீரவாகு தேவரைத் தூது அனுப்பி, தேவர் குழாம் சூழ வீற்றிருந்தருளிய மேன்மையுடையது. பாண்டியன் மகளாகிய அங்க சுந்தரிக்குக் குதிரை முகத்தை மாற்றி மனித முகத்தை நல்கிய மகிமையுடையது: குமரகுருபரருடைய ஊமைத் தன்மையைத் தவிர்த்து தெய்வவாக்கை வழங்கி அவராற் கந்தர் கலிவெண்பாவால் துதிக்கப்பெற்றது.

இத்தகைய பற்பல அற்புதங்களையுடைய இத்திருத்தலத்தின் திருநாமத்தைக் கூறியவுடனே, அத் தலத்தின் பெருமைகளும், அத் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஆண்டவனது அருட்குணங்களும் நினைவுக்கு வர, அதனால் மனங்குழைந்து உருகவேண்டும். நெஞ்சக் கனகல்லு நெகிழ்ந்துருகி வழிபடுவார்க்கே பிறவி நோய் நீங்கி என்றுமழியா இன்பம் எளிதிற் கிடைக்கும்.

“உருகுமடியவர் இருவினை யிருள்பொரும்

உதய தினகர இமகரன் வலம்வரும்

உலகு முழுதொரு நொடியினில் வலம்வரு பெருமாளே”

- (பகிரநினைவொரு) திருப்புகழ்.

“பஞ்சாயுதக் கடவுள் மருகன் மறவர்தார் நினைப்பை

முடிக்குமவன்

உருகுமடியா ரிருவினைத்தொகை யறுக்குமவன்”

-திருவகுப்பு (6)

தந்திலன் :-

சாத்திர ஆராய்ச்சியில்லாதவன் என்று பொருள் கூறு வாருமுளர். தந்திலன்:- தந்து-நூல். அறிவை விசாலப்படுத்தி அஞ்ஞானத்தை நீக்குவது அறிவு நூல்களேயாம். அவ்வறிவு நூல்களாவன: சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார் முதலிய பதினான்கு சித்தாந்த சாத்திரங்களும், தேவார திருவாசக திருப்புகழாதி பன்னிரண்டு திருமுறைகளேயாம். மனிதனாகத் தோன்றிய ஒவ்வொருவரும் இவற்றை வாங்கி பூசைப்பேட கத்தில் வைத்து, தினமும் மலரிட்டுப் பூசித்து அன்புடன் ஒதுதல் வேண்டும்.

படமுலகு மரவினுடல்... உதறுமொரு கலபிமிசை:-

மயில் பாம்பையெடுத்து இரண்டாகக் கிழித்து உதறுகிறது என்பது தத்துவம்; பாம்பு என்பது வினை; மயில் என்பது விந்து; பாம்பு எவ்வாறு ஒருவனை ஒடி வந்து தீண்டுமோ அவ்வாறு வினை அதனைச் செய்தானை எத்தேயத்தும் எக்காலத்தும் எந்நிலையிலும் தொடர்ந்து வந்து தீண்டும். ஆயிரம் பசுக்களின் நடுவில் ஓர் இளங்கன்றை விட்டுவிட்டால் தாய்ப்பசுவை அக்கன்று எவ்வாறு தேடியடையுமோ, அவ்வாறு தொல்லைப் பழவினையும் தன்னைச் செய்த ஒருவனை இறைவன் ஆணையால் வந்து அடையும். மற்றொன்று சூழினும் தான் முந்துறும் பெருவலியுடையது ஊழ்வினை; அது இரு கூறாயுளது; நல்வினை தீவினை எனப்படும். அதனையடக்கியாளும் பெருவலியுடையது விந்து தத்துவம்.

பகையசுரர்... சிந்தும் வேலா:-

வேல் என்பது சிவஞானம். அசுரர் என்பதில், சூரன்-ஆணவம், சிங்கமுகன்-கன்மம், தாரகன்-மாயை; இம்மூவசுரர்களே மும்மலங்கள்; ஏனைய அசுரர்கள் காமம் குரோதம் முதலியவைகளாம். இவைகளை அழிக்கவல்லது சிவஞானம் ஒன்றேயாம். அச் சிவஞானமாகிய வேற்படையையுடையவர் முருகக் கடவுள் ஒருவரேயாம். அதனாலன்றோ அப்பெருமானை “ஞானபண் டித ஸ்வாமீ நமோ நம” என்றார் நம் பரமசிரியர்.

இச்சா ஞான க்ரியா சக்திருப சக்திதரம் பஜே”

-குமார தந்திரம்

எண்குணன் :-

சிவபெருமானுக்கு எட்டு அருட்குணங்களுள். அவையாவன: தன்வயத்தவனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை.

“தன் வயத்தவன் தூயவுடம்பினன்
தானியற்கை யுணர்வின னாகுதல்
பன்னுமுற்ற வுணர்த லியல்பினன்
பாச நீக்குதல் பேரருளாகுதல்
மன்னுமீறில் வாற்றலுடைமையும்
வரம்பி லின்பமுமாகிய வெண்குணம்”.

இவற்றை வடநூலார்.

“ஸ்ரீவஜ்ஞதா த்ருப்தி ரநாதி போத: ஸ்வதந்த்ரத
நித்யமலுப்தசக்தி:
அநந்த சக்திஸ்ச நிராமயாத்மா விசுத்த தேஹஸ்ச சிவத்வ மேதி”
என்பர்.

பழைய இறை :-

சிவபெருமான் ஆதியில்லாத அநாதி பரம்பொருள்; “ஆதிமத்யாந்த விஹீநமேகம்-விபும்” எனத் தெரிவிக்கிறது. பஞ்சருத்ரோப நிஷதங்களில் ஒன்றாய யஜுர் வேத கைவல்யம். இதனைத் தமிழ் வேதம் “ஆதியுமந்தமுமில்லா அரும்பெருஞ்சோதி” என விளக்குகிறது. “முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருள்” என்றதையும் “அநாதியாயைந் தொழிற்கும் அப்புறமாயன்றே மநாதிகளுக் கெட்டா வடிவாய்” என்றதையும் உய்த்துணர்க.

உருவமிலி :-

தனக்கென ஓர் உருவமில்லாதவர் ஆன்மாக்களுக்காக உருவத்தை அடைகின்றனர். உருவமில்லாத முழு முதற்கடவுள் ஆன்மகோடிகளை உய்விக்கும் பேரருட் பெருக்கால் ஆன்மாக்கள் எந்த எந்த வகையாகச் சிந்திக்கிறார்களோ அந்த அந்த உருவத்தை அடைகின்றனர். “சிந்தாமணிக்கு ஒரு நிறமுமில்லை.

அதனருகில் எந்த எந்த நிறப்பொருளுளவோ அந்த அந்த நிறத்தையடைகிறது. அதுபோல் எந்த எந்த ரூபமாகச் சாதகன் நினைக்கின்றானோ அந்த அந்த சமயம் அவனுக்கு அந்த அந்த ரூபத்தைச் சிந்தாமணியைப்போல் சிவபெருமான் அடைகிறார்” என்னும் பொருள்தரும் பிரபல பிரமாணத்தைக் காண்க.

யேந யேநஹி ரூபேன ஸம்ஸ்மரேத் ததா
தஸ்ய தந்மயதாம் யாதி சிந்தாமணிரிவேஸ்வர;

-சர்வசுரோத சாரசங்கிரகம்

“ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாற் காயிரந்
திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ”

-மாணிக்கவாசகனார்.

“ஆரொருவ ருள்குவா ருள்ளத்துள்ளே
அவ்வுருவாய் நிற்கின்ற அருளுந் தோன்றும்”

-அப்பர் தேவாரம்.

இக் கருத்தை நம் காரைக்காலம்மையார் விளக்குவதைக் காண்க.

நூலறிவுபேசி நுழைவுலா தாந்திரிக
நீல மணிமிடற்றா னீர்மையே - மேலுலகத்
தெக்கோலத் தெவ்வுருவா யெத்தவங்கள் செய்வார்க்கும்
அக்கோலத் தவ்வுருவே யாம்.

அன்பர் பங்கன் :-

சிவமூர்த்தி தமது திருவடியை வழிபடும் அன்பர்கட்குத் துணையாக இருந்து அருள்புரிகின்றார் என்பதனை,

“பாண்டியன்முன் சொல்லிவந்த பாணன் பொருட்டடிமை
வேண் விறகெடுத்து விற்றனையே-ஆண்டொருநாள்
வாய்முடியாத் துன்பு கொண்ட வந்திக்கோ ராளாகித்
தூய்முடிமேல் மண்ணுஞ் சுமந்தனையே... ஆய்துயர
மாவகஞ்சேர் மாணிக்க வாசகருக்காய் குதிரைச்
சேவகன்போல் வீதிதனிற் சென்றனையே-மாவிசையன்
வில்லடிக்கு நெஞ்சம் விருமபியதால் லாலொருவன்
கல்லடிக்கு முள்ளங் களித்தனையே-மல்லலுறும்
வில்வக்கிளை யுதிர்த்த வெய்ய முசுக்கலையைச்
செல்வத் துரைமகனாய்ச் செய்தனையே-சொல்லகலின்

நீளுகின்ற நெய்யருந்த நேரெலியை மூவுலகம்
 ஆளுகின்ற மன்னவனா யாக்கினையே-கோளகல
 வாய்ச்சங்கு நூலிழைத்த வாய்ச்சிலம்பி தன்னையுயர்
 கோச்செங்கட் சோழனெனக் கொண்டனையே-ஏச்சுறுநல்
 ஆறடுத்த வாகீசர்க் காம்பசியைக் கண்டுகட்டுச்
 சோறெடுத்துப் பின்னே தொடர்ந்தனையே-கூறுகின்ற
 தொன்மைபெறுஞ் சுந்தரார்க்குத் தோழனென்று பெண்பரவை
 தொன்மைபெறுஞ்சுந்தரார்க்குத் தோழனென்று பெண்பரவை
 நன்மனைக்குந் தூது நடந்தனையே”

-திருவருட்பிரகாசவள்ளல்

மதியின்குறைசெய் துண்டமும் :-

சந்திரனைத் தரித்த வரலாற்றைத் திருப்புகழ் விரிவுரை
 முதல் தொகுதி 10ஆவது பக்கத்திற் காண்க.

தமிழ் விரக :-

முருகப்பெருமான் ஏனைய மொழிகளுக்குப் பொதுக்
 கடவுளாகவும், தமிழ்மொழிக்குச் சிறப்புக் கடவுளாகவும்
 விளங்குகின்றனர். மதுரையில் நாற்பத்தொன்பது புலவர்
 களுடன் தாமுமொருவராயிருந்து தமிழாராய்ந்ததும், அகத்தி
 யருக்குத் தமிழைப் போதித்ததும், நக்கீரருக்கும் அருணகிரி
 நாதருக்கும் தமிழால் அடியெடுத்துக் கொடுத்ததும், இதனை
 விளக்கும். “செந்தில்வாழ் செந் தமிழ்ப் பெருமானே” என்ற
 திருப்புகழாலுந் தெனிக. திருப்புகழாகிய தமிழ் வேதத்தை
 முருகப்பெருமான் மனமகிழ்ந்து தரித்துக்கொள்ளுகின்றார்.

“விரித்தருண கிரிநாதனுரைத்த தமிழெனுமாலை
 மிகுத்தபல முடனோத மகிழ்வோனே!”

(வரிக்கயிலை) திருப்புகழ்.

தெய்வயானையம்மையாரது இனிய கலவியின்பத்
 தினும் நக்கீரதேவர் பாடிய திருமுருகாற்றுப்படையென்னும்
 செந்தமிழ்ப் பிரபந்தத்திலும் மிகவும் பிரியமுடையவரா
 இருக்கின்றனரென அருணகிரியார் சுந்தரந்தாதியில் உரைக்கு
 மாறு காண்க.

கைமா மயில் செவ்வி நக்கீரர் சொற் றித்தித்ததே”

முருகவேள் செந்தமிழ்ப் பிரியர் என்பதனை “முத் தமிழால் வைதாரையும் அங்கு வாழவைப்பேன்” என்ற கந்தரலங்காரத் திருவிருத்தம் உணர்த்துவதையும் காண்க.

“தண்டரள மணிமார்ப செம்பொனெழில் செறிநூப

தண்டமிழின் மிகுநேய முருகேசா”

- (அண்டர்பதி) திருப்புகழ்.

கருத்துரை

மயிலின் மிசை எழுந்தருளிவந்து அசுரரை அழித்த வேலாயுதரே; சிவபெருமானது இடப்புறத்து வீற்றிருக்கும் உமாதேவியார் திருமுலைப்பால் தந்து அன்புகொள்ளும் தமிழ் விரக! பெரிய பொருளே! சங்கரன் கும்படுந் தம்பிரானே! பொது மகளிரது மாயா வலையிற் சிக்கி, அவரது இன்பத்தையே பரம சுகமெனக் கருதி, அறிவில்லாத நெறியில் செல்பவனும், திருச்செந்தூர் என்று உருகாதவனும் ஆகிய அடியேனுக்குத் தேவரீரது சீரடிக் கமலத்தைத் தந்தருளத் தமது திருவுளம் சிந்திக்க வேண்டும்.

63

அம்பொத் தவிழித் தந்தக் கலகத்

தஞ்சிக் கமலக்

கணையாலே

அன்றிற் குமனற் றென்றற் குமிளைத்

தந்திப் பொழுதிற்

பிறையாலே

எம்பொற் கொடிமற் றுன்பக் கலனற்

றின்பக் கலவித்

துயரானாள்

என்பெற் றுலகிற் பெண்பெற் றவருக்

கின்பப் புலியுற்

றிடலாமோ

கொம்புக் கரிபட் டஞ்சப் பதுமக்

கொங்கைக் குறவித்

கினியோனே

கொன்றைச் சடையார்க் கொன்றைத் தெரியக்

கொஞ்சித் தமிழைப்

பகர்வோனே

செம்பொற் சிகரப் பைம்பொற் கிரியைச்

சிந்தக் கறுவிப்

பொரும்வேலா

செஞ்சொற் புலவர்க் கன்புற்ற திருச்
செந்திற் குமரப்

பெருமானே.

பதவுரை

கொம்பு கரி பட்டு அஞ்ச-தந்தங்களையுடைய யானை எதிர்ப் பட்டதைக்கண்டு அஞ்சிய, பதும கொங்கை குறவிக்கு இனியோனே-தாமரை மொட்டு போன்றுள்ள தனங்களையுடைய குறமகளாகிய வள்ளியம்மையாருக்கு இனிமையானவரே! கொன்றை சடையர்க்கு-கொன்றை மலரணிந்த சடைமுடியையுடைய சிவபெருமானுக்கு, ஒன்றை தெரிய-ஒரு மொழியாகிய பிரணவ மந்திரத்தின் உட்பொருள் தெரியுமாறு, கொஞ்சி தமிழை பகர்வோனே-மழலை மொழியுடன் கொஞ்சி தமிழ் மொழியால் எடுத்து உபதேசித்தவரே! செம்பொன் சிகர பைம்பொன் கிரியை-பொன்னாலாகிய கொடுமுடியுடைய பசும்பொன் போன்ற நிறமுடைய கிரவுஞ்ச மலையை, சிந்த கறுவி பொருமவேலா-அது துகள்படுமாறு சினந்து போர் புரிந்து வேலை விடுத்தவரே! செஞ்சொல் புலவர்க்கு அன்புற்ற-செந்தமிழ் பேசும் சிறந்த புலவர்கட்கு அன்பு செய்கின்ற, திருச்செந்தில் குமர -திருச்செந்தூர் எழுந்தருளியுள்ள குமாரக் கடவுளே! பெருமானே - பெருமையின் மிகுந்தவரே! அம்பு ஒத்த விழி-கணைபோன்ற கூர்மையுடைய கண்களையுடைய பெண்கள், தந்தகலக-பேசுகின்ற அவர்மொழிகளால், அஞ்சி-பயந்தும், கமலக் கணையாலே-மன் மதனுடைய தாமரைப் பூங்கணையாலும், அன்றிற்கும்-அன்றிற் பறவைக்கும், அனல் தென்றலுக்கும் இளைத்து-நெருப்பு வீசுவதுபோல் துன்புறுத்தும் தென்றல்காற்றும் இளைப்புற்று, அந்திப்பொழுதில் பிறையாலே-மாலைப்பொழுதில் தோன்றும் சந்திரனாலும் வாடி, எம்பொன் கொடி-எமது பொற்கொடி போன்ற புதல்வி, மன் துன்பகலன் அற்று-பெரிய துன்பத்தைத் தரும் ஆபரணங்களை நீக்கி, இன்ப கலவி துயர் ஆனாள்-இன்பத்தைத் தரும் கலவியைக் கருதிப் பெருந் துன்பத்தையடைந்தார்; பெண் பெற்றவருக்கு-பெண்ணைப் பெற்றவர்க்கு, உலகில் என் பெற்று-உலகத்திலே என்னதான் பெற்றாலும் என்ன பயன்? இன்ப புலி உற்றிடலாமோ-இன்பத்துடன் தேவரீர் அவளைத் தழுவி அணைத்திடலாமோ?

பொழிப்புரை

தந்தங்களையுடைய யானை எதிர்ப்பட்டதைக்கண்டு அஞ்சிய தாமரையரும்பு போன்ற தனங்களையுடைய வள்ளி

யம்மையார்க்கு இனிய கணவரே! கொன்றை மலரணிந்த சிவமூர்த்திக்கு, ஒரு மொழியாகிய ஓங்காரத்தின் உட்பொருளை, மழலை மொழியால் கொஞ்சித் தமிழ்ச் சொற்களால் விரித்து உரைத்து உபதேசித்த குருநாதரே! செய்ய தமிழ் மொழியில் வல்லபுலவர்கட்கு அன்பு செய்யும் திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள குமாரக் கடவுளே! பெருமிதம் உடையவரே! கணை போன்ற கண்களையுடைய பெண்கள் கூறும் வசைமொழியாகிய அலரினால் அஞ்சியும், மதனன்விடும் தாமரைப் பூங்கணையாலும், அன்றில் என்ற பறவைக்கும், அனல் போல் வெப்பமாகின்ற தென்றல் காற்றுக்கும் இளைப்புற்றும், மாலையில் தோன்றும் சந்திரனால் துன்புற்றும், எனது பொற்கொடி மிகத் துன்பத்தைத் தரும் அணிகலங்களைக் கழற்றியெறிந்தும் இன்பத்தைத் தரும் கலவியைக் கருதிக் கவல்கின்றாள்; பெண் பெற்றவர்கட்கு உலகில் என் பெற்று என்ன பயன்? இன்பத்துடன் அவளைக் கலந்து அருள் புரிவீர்.

விநீவுரை

இப்பாடல் நற்றாயிரங்கல் என்ற துறையாக எழுந்தது. பழங்காலத்தில் பண்டைத் தமிழர்களிடையே களவு மணம் நிகழ்ந்த பின்னர் கற்பு மணம் நிகழும். தன் மகள் ஒரு தலைவனைக் காதலித்து, அதனால் எய்திய காதல் நோயால் தென்றலையும் அன்றிலையும் திங்களையும் கண்டு வருந்தி வாடி நின்ற போது, புதல்வியின் நிலைமைக்குத் தாய் வருந்தும் தன்மையில் வருவது “நற்றாயிரங்கல்” என்ற துறை.

அம்பொத்த விழி :-

அம்பொத்த விழி என்பது அன்மொழித் தொகையாக விழியையுடைய மகளிரைக் குறித்தது. பெண்களுடைய கண்கள் மிகவும் கூர்மையாக வாள் போலவும், கணைபோலவும் இருக்கும். எதிர்பட்டார் நெஞ்சத்தை வெட்டிப் பிளக்கும். ஒரு பெண் ஒரு காதலனைக் காதலித்திருக்கும் போது உள்ளத்தை அறியாத ஊர்ப் பெண்கள் பலவாறு அப்பெண்ணைப்பற்றிப் பேசித் தூற்றுவர். அதற்கு அலர் என்று பேர். அன்மொழி காதலியின் உள்ளத்தை வருத்தும்.

அம்பொத்த விழி என்ற சொற்றொடர் இயல்பாக வர வேண்டியது “அம்பொத்த விழித்” என்று சந்தத்தைக் கருதி வல்லொற்று வந்தது.

தந்தக் கலகத் தஞ்சி :-

முன்னே கூறியவாறு ஊரவர் கூறும் பழியுரைக்குத் தலைவி அஞ்சுவள்.

கமலக் கணையாலே :-

மன்மதனுக்கு ஐம்பெருங் கணைகள், தாமரைப்பூ, மாம்பூ, முல்லைப்பூ, அசோகம்பூ, நீலோற்பலப்பூ என்ற மலர்கள், தாமரைப்பூ நினைப்பூட்டும்; மாம்பூ-பசலை நிறந்தரும்; அசோகம்பூ உணர்வை நீக்கும்; முல்லைப்பூ படுக்கச்செய்யும்; நீலோற்பலப்பூ-கொல்லும். தலைவனை நாடிய தலைவிக்கு அந் நினைவை அதிகப் படுத்துவது மன்மதன் விடுகின்ற தாமரைப் பூங்கணை.

நினைக்கும் அரவிந்தம் நீள்பசலை மாம்பூ
அனைத்துணர்வு நீக்கும் அரவிந்தம்-வனத்திலுறு
முல்லை இடைகாட்டும் மாதே முழுநீலம்
கொல்லுமதன் அம்பின் குணம்

-இரத்தினச் சுருக்கம்

அன்றிற்கும் :-

பறவைகளில் அன்றில் சிறந்தது. ஆண் பறவையும் பெண் பறவையும் ஒருபோதும் பிரியாது வாழும் இயல்புடையவை. பிரிந்தால் உயிர் துறந்துவிடும். அதனால் பிரிவுத் துன்பத்திற்கு உவமையாக அன்றிலை உரைப்பர். அவைகள் ஒன்றி வாழ்வதைக் காணும் தலைவி, தான் தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தன்மை குறித்து வருந்துவள்.

அனல் தென்றல் :-

பிரிந்துறையும் தலைவன் தலைவியர்க்குத் தென்றல் மிகுந்த வெப்பத்தைத் தரும். எல்லோருக்கும் இனிமையான தென்றல் காற்று பிரிந்த காதலன் காதலிக்குப் பெருந்துன்பத்தைத் தரும்.

அந்திப் பொழுதில் பிறையாலே :-

மாலையில் தோன்றும் மதி மற்றவர்க்கு மகிழ்ச்சியை தரும்.
காதலர்க்கு வேதனையைத் தரும்.

“ஏ சந்திரனே! நீ கொடியவனல்லவே! யாரையுங் கொன்ற தில்லையே? நீ அமிர்தத்துடன் பாற்கடலில் பிறந்தனையே? அதுவும் ஒரு பெண்ணுடன் பிறந்தனையே? இத்தகைய நலமுடைய நீ என்னை வருத்திச் சுடலாமோ?” என்று அன்னை ஜானகி வருந்துகின்றாள்.

கொடியை யல்லைநீ யாரையுங் கொல்கிலாய்
வடுவிலின்னமு தத்தொடும் வந்தனை
பிடியின் மென்னடைப் பெண்ணொடென் நாலெனைச்
சுடுதியோ கடல் தோன்றிய திங்களே.

என் பொற் கொடிமற்றுன்பக் கலனற்று :-

என்னுடைய பொற்கொடி போன்ற புதல்வி பெரிய துன்பத்தைத்தரும் அணிகலன்களை அகற்றி விட்டாள். கணவனைப் பிரிந்திருக்கின்றபோது அணிகலன்கள் சுமையாகவும் வேதனையாகவும் இருக்கும்.

இன்பக் கலவித் துயரானாள் :-

“முருகா! உன்னை மருவி மகிழும் பேரின்பமாகிய பெரு வாழ்வு கிட்டவில்லையே” என்ற பெருந்துயரால்என் மகள் வாடுகின்றாள்.

என் பெற்றுலகில் பெண் பெற்றவருக்கு :-

பெண்ணைப் பெற்றவர்கட்கு உலகிலே என்ன என்ன நலன்களைப் பெற்றாலும், அவைகளால் மகிழ்ச்சி வரமாட்டா. நல்ல மணவாளன் தன் புதல்விக்கு எய்தினாலன்றி உள்ளம் உவகையுறாது.

இன்பப்புலி யுற்றிடலாமோ :-

புல்லி என்ற சொல் புலி என வந்தது. இன்பத்துடன் என் புதல்வியைத் தழுவி; அவ்வாறு பொருந்தலாமோ?

**கொம்புக்கரிபட்டஞ்சப் பதுமக் கொங்கைக்
குறவிக்கினியோனோ:-**

தந்தங்களையுடைய யானை வடிவுடன் விநாயகர் வந்து நின்றவுடன் வள்ளியம்மை அஞ்சி முருகனைத் தஞ்சம் புகுந்தனர் என்ற வரலாறு உலகறிந்தது. பிரணவ தெரிசனம் பெற்றவுடன் பாசபந்தம் நீங்கிய ஆன்மா சிவத்தை மருவியது என்பது அதன் உட்கிடை.

கொன்றைச் சடையர் :-

கொன்றை ஐந்து இதழ்களுடைய மலர். அது திரு ஐந்தெழுத்தைக் குறிக்கும். பஞ்சாக்கரத்திற்குரிய பரம் பொருள் சிவபெருமான். கொன்றை மலர் அவர் ஒருவரே அணிவதற்கு உரியது. சடையர் என்றமையால் அவர் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதவர் என்பதையும், தவக்கோலமுடையார் என்பதையும் உணர்தல் வேண்டும். “பின்றாழ் சடையான்” என்கின்றார் அப்பர் பெருமான். வணங்கத்தக்கவர் சடைமுடியுடைய சிவபெருமான் எனவுணர்க.

ஒன்றைத் தெரியக் கொஞ்சித் தமிழைப் பகர்வோனே :-

ஒரு மொழியாகிய ஒங்கார மந்திரத்தின் உட்பொருளைக் குமாரச்சுடவுள் தன் தந்தையாருக்கு மழலை மொழியால் கொஞ்சிக் கொஞ்சிச் செந்தமிழ் மொழியால் விரிவுரை செய்து விளக்கியருளினார். எனவே, திருக்கையிலையில் சிவனும் முருகனும் பேசிக்கொள்ளும் மொழி தமிழ் என்பது இதனால் விளங்குகின்றது. தமிழால் என்ற சொல் இரண்டாம் வேற்றுமை பெற்றது. இதனால் தமிழின் பெருமை அளவிடற்கரியது. தெய்வத் தமிழ் தீஞ்சுவையுடையது. அதன் மாண்பு மிகப் பெரியது. அதன் இனிமை கல்லையுங் கரைக்கும்.

செம்பொற் சிகரப் பைம்பொற்கிரி :-

கிரவுஞ்சன் என்ற அசுரன் பொன் மலைபோல் மாயை யால் நின்று தீமைபுரிந்தான். அம்மலையை ஆறுமுகப் பெரு மான் வேலினால் அழித்தனர். “பொன் சிலம்பு புலம்ப வரும் எங்கோன்” என்று அலங்காரத்திலும் கூறுகின்றார்.

செஞ்சொற் புலவர்க் கன்புற்ற திருச்செந்தில் :-

பகழிக்கூத்தர் முதலிய பல புலவர்களை ஆதரித்த தலம் செந்திலம்பதியாகும். தமிழ்மணங் கமழ்வது; தமிழ்த்தெய்வம் தனியரசு புரிவது; திருச்செந்தூரின் பெருமையைப் புலவரே அறிவர்.

கருத்துரை

வள்ளி மணவாளரே! சிவகுருவே! மலை பிளந்த வேல வரே! செந்திலாண்டவரே! தேவாரை நினைத்து வரும் என் புதல்வியை மணந்து அருள்புரிவீர்.

64

கொங்கைப் பணையிற் செம்பொற் செறிவிற்

கொண்டற் குழலிற்

கொடிதான

கொன்றைக் கணையொப் பந்தக் கயலிற்

கொஞ்சக் கிளியுற்

றுறவான

சங்கத் தொணியிற் சென்றிற் கடையிற்

சந்திப் பவரைச்

சருவாதே

சந்தப் படியுற் றென்றன் றலையிற்

சந்தப் பதம்வைத்

தருள்வாயே

அங்கப் படைவிட் டன்றைப் படுகைக்

கந்திக் கடலிற்

கடிதோடா

அந்தப் பொழிலிற் சந்துத் தலையுற்

றஞ்சப் பொருதுற்

றொழியாதே

செங்கைக் கதிருற் றொன்றக் கடலிற்

சென்றுற் றவர்தற்

பொருளானாய்

சிந்தைக் கனிவைத் தந்தப் பொழிலிற்

செந்திற் குமரப்

பெருமானே.

பதவுரை

அங்கு அப்படைவிட்டு-அங்கு அந்தச் சேனைகளைவிட்டு நீங்கி அன்று படுகை அந்தி கடலில் கடிது ஓடா-அந்நாளில் நீர்நிலை யாகிய (வீரமகேந்திரத்திற்கு இடையில்) சந்தியாகவுள்ள கடலைக் கடந்து

விரைந்து சென்று, அந்த பொழிலின் - அந்த நாடாகிய மகேந்திரபுரியில், சந்து தலையுற்று-தூதாகச் சென்று, அஞ்ச பொருது-அவுணர் கள் அஞ்சுமாறு போர் செய்து, உற்று ஒழியாதே-அவர்களுக்கு அஞ்சி நீங்காமல், செங்கை கதிர் உற்று ஒன்ற கடலில் சென்று உற்றவர்-சிவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியனைப்போல் கடல் கடந்து போய் வந்தவரான வீரவாகுதேவருடைய, தற்பொருள் ஆனாய்-ஆன்மார்த்தப் பொருளாக விளங்குபவரே! சிந்தை கனி வைத்து - உள்ளத்தில் கனிவு கொண்டு, அந்த பொழிலில்-அழகிய சோலை சூழ்ந்த, செந்தில் குமர-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள குமாரக் கடவுளே! பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! கொங்கை பணையில்-பருத்த தனபாரங்களுடனும், செம்பொன் செறிவில்-சிவந்த பொன்னாற் செய்த அணிகலன்களுடனும், கொண்டல் குழலில் - மேகம்போன்ற கரியகூந்தலுடனும், கொடிதுஆன கொடுமையுடன், கொன்றை கணை ஒப்பு-வலிமையாகத் தைக்கின்ற அம்புக்கு நிகரானதும், அந்த கயலில்-அழகிய மீன் போன்றதுமாகிய கண்களுடனும், கொஞ்ச கினியுற்று உறவு ஆன கொஞ்சகின்ற கிளிபோல் பேசி அதற்கு உறவு கொண்ட, சங்க தொனியில்-சங்கம் போன்ற இனிய குரலுடனும், இல கடையில் சென்று-தங்கள் வீட்டின் வாயிலிற் சென்று, சந்திப்பவரை சருவாதே-தம்பால் வருபவர்களைச் சந்தித்துக் கலக்கும் பொது மகளிருடன் சேராமல், சந்தபடி உற்று-சுகநிலையைப் பெற்று உய்ய, என்றன் தலையில்-அறியேனுடைய தலைமீது, சந்தப் பதம் வைத்து அருள்வாயே-அழகிய திருவடியைச் சூட்டி அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

அங்கு அச்சேனைகளை விட்டுநீங்கி இடையே நின்ற கடலைக் கடந்து விரைந்து சென்று வீரமா மகேந்திரபுரிக்குத் தூதாகச் சென்று, அங்கள்ள அசுரர் அஞ்சப் போர்செய்து, அவர்களிடம் தோல்வியுறாமல் சிவந்த கதிருடைய சூரியனைப் போல் விளங்கி மீண்டும் கடலைக் கடந்துவந்த வீரவாகு தேவருடைய வழிபடு மூர்த்தமாய் விளங்குபவரே! திருவுள்ளத்தில் கனிவுகொண்டு அழகிய சோலை சூழ்ந்த திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள குமாரக் கடவுளே! பெருமையின் மிக்கவரே! பருத்த தனங்களுடனும், செம்பொன்னாலாகிய ஆபரணங்களுடனும், கரிய மேகம்போன்ற கூந்தலுடனும், கொடுமையான வலிமையுடன் தைக்கின்ற அம்புபோன்றதும் அழகிய மீன் போன்றதுமாகிய கண்களுடனும், கொஞ்சகின்ற கிளிபோல் பேசி உறவுசெய்கின்ற சங்கநாதம் போன்ற இனிய மொழி

களுடனும் தமது வீட்டின் வாயிலின் முன்வந்து நின்று, அங்குவரும் ஆடவரை மயக்கும் விலைமகளிருடன் இணங்காமல் பேரின்ப நிலைபெற்று உய்ய, அடியேனுடைய தலைமீது அழகிய திருவடியை வைத்து அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

கொங்கைப் பணையில்..... சருவாதே :

“தம்பால் நாடிவருபவரை தலைவாயிலில்நின்று இன்னுரை கூறி, கண்கள் கூந்தல் முதலிய அழகிய உறுப்புகளால் இன்புறுத்திப் பொருள் பறிக்கும்பொதுமகளிர் வசப்படாதிருக்க வேண்டும்” என்று இந்த மூன்று அடிகளால் அடிகளார் கூறுகின்றனர்.

சந்தப் படியற்று :-

படி-உலகம், சந்தப்படி-அழகிய இன்ப உலகம்; முத்தியுலகம்.

என்றன் தலையில் சந்தப் பதம் வைத்தருள்வாயே :-

அயனார் நமது தலையில் எழுதும் கையெழுத்து அறு முகனார் திருவடிப்பட்ட மாத்திரத்தில் அழிந்துபோகும்.

“கால்பட் டழிந்ததிங் கென்றலை மேலயன் கையெழுத்தே”

-கந்தரலங்காரம் (40)

இறைவனுடைய திருவடி சென்னியில் சூடப் பெறுவதே பேறுகளுள் சிறந்த பேறு ஆகும். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் விண்ணப்பஞ்செய்ய சிவபெருமான் அவருடைய சென்னியிலே மாலும் அயனுங் காணாத மலரடியைத் திருநல்லூரிலே சூட்டியருள் புரிந்தார்.

நன்மைபெரு கருள்நெறியே வந்தணைந்தும் நல்லூரில் மன்னுதிருத் தொண்டனார் வணங்கி மகிழ்த்

தெழும்போதில்

“உன்னுடைய நினைப்பதனை முடிக்கின்றோம்”

என்றவர்தம்

சென்னிமிசைப் பாதமலர் சூட்டினார் சிவபெருமான்.

-பெரியபுராணம்.

“நனைந்தனைய திருவடியென் தலைமேல் வைத்தார்”

-அப்பர்.

அதுபோல் முருகவேள்பால் அருணகிரிநாதர் ‘என் சென்னிமிசை திருவடி சூட்டியருளும்’ என்று இப்பாடலில் விண்ணப்பஞ் செய்கின்றார். அதுபடி சூட்டினாரோ? எனின், சூட்டியருளினார். அதனை அடியில்வரும் அருணகிரிநாதர் அமுதவாக்குகளினால் அறிக.

“இபமுகவனுக் குகந்த இளையவ மருக்கடம்ப
எனது தலையிற் பதங்கள்
அருள்வோனே”

-(களபமுலை) திருப்புகழ்.

“சாடுந் தனிவேல், முருகன் சரணஞ்
சூடும்படி தந்தது சொல்லுமதோ
வீடுஞ்சுரர் மாமுடி வேதமும் வெங்
காடும் புனமுங் கமழுங் கழலே”.

-அநுபூ(44)

அளவற்ற மாதவத்தின் பயனாக அருணகிரிநாதருக்கு அத் திருவடிப்பேறு கிடைத்தது. முருகன் திருவடி வேதாகமங் களுக்கும் எட்டாதன்றோ? சென்னிமிசைச் சூட்டப்பெற்ற அருணையடிகளின் பெருமை அளவிடற்கரியது.

அங்கப்படை விட்டு :-

திருச்செந்தூரில் திருவேலிறைவன் எழுந்தருளி, அரச தருமத்தின்படி சூரபன்மன்பால் ஒரு தூது அனுப்பி, தேவரைச் சிறை விடுமாறு அறிவுரை பகரவேண்டும்; அவன் அச்சொற் களைக் கேட்டுத் திருந்தவில்லையானால் பின்னர் தண்டிப் போம் என்று கந்தவேள் கருதி, அக்கருத்தினை மாலயனாதி வானவர்பால் உரைத்தருளினார்.

பிரமதேவர் முருகக் கடவுளைத் தொழுது, “எங்களை ஆளவந்த இளம் பூரணரே! வாயுதேவனுங்கூட பேராற்றல் படைத்த சூரபன்மன் வாழும் வீரமகேந்திரபுரிக்குச் சென்று திரும்புதல் முடியாது. நாங்கள் அனைவரும் சூரன்பால் பணி விடை புரிபவர்கள். அஞ்சா நெஞ்சுடன் அவன் எதிர்நின்று அறிவுதர பகரும் ஆற்றல் எமக்கு இல்லை. இதோ இங்கு இருக்கும் வீரவாகுதேவர் ஒருவரே தூதுசென்று திரும்பவல்லவ ராவார்” என்றனர்.

மெல்லென வுலவைக் கோனும் வீரமா மகேந்திரத்தின்
செல்லரி தெனக்கும் அற்றே செய்பணி நெறியா லன்றி
ஒல்லையில் அங்கண் ஏகி ஒன்னலர்க் கடந்து மீள
வல்லவன் இளைய வீர வாகுவே யாகும் என்றான்.

ஆறுமுகப் பெருமான் அதுகேட்டு அது நன்று என்று
“அமரர்களைச் சிறைவிடுமாறு சூரபன்மன்பால் சென்று
அறவுரை பகர்ந்து வருக” என்ற வீரவாகுதேவரைப் பணித்
தருளினார்.

வெற்றிவேற் பெருமான்பால் விடைபெற்ற வீரவாகுதேவர்
இருதோளும் ஒரு வாளும் உடையவராய்ப் புறப்பட்டுக் கடல்
கடந்து பேருருவுடன் செல்வாராயினார். இடையில் இலங்கை
யைக் காவல் புரிந்த வீரசிங்களையும் அதிவீரனையும் அங்குள்ள
சேனைகளையும் அழித்து வீரமகேந்திரம் புகுந்தனர்.

சிறைச்சாலையில் ஆற்றுவாரும் தேற்றுவாரும்மின்றித்
தவித்துக் கிடந்த இந்திரன் புதல்வனாகிய, சயந்தனைத் தேற்றி
சூரபன்மன் வீற்றிருந்த அரசவை புகுந்து, முருகவேள் கருணை
யால் அங்கு வந்த மணித்தவிசின்மீது வீற்றிருந்து, சூரபன்மனை
நோக்கி, அமரர்களைச் சிறைவிடுமாறு நல்லுரைகளும், முருக
வேளின் முழுமுதற்றன்மைகளும் கூறியருளினார். அதுகேட்டு
சூரன் திருந்தினானில்லை. தன்னுடன் போர் புரியவந்த
அசுரர்களையும், சூரபன்மனுடைய கடைசி மகன் வச்சிரவா
குவையும் பிறரையும் கொன்று, அங்குள்ள வேரத்தைப் பிடுங்கி
நகரை அழித்துவிட்டு மீண்டும் கடலைக் கடந்து செந்தில்மா
நகரஞ் சேர்ந்து கந்தநாயகனை வணங்கினார். “மூடர்கள் திருந்
தார்” என மொழிந்தார். (வேரம்-செய்குன்று).

இதனை எட்டு வரிகளில் இங்கு அடிகளார் கூறியரு
ளினார்.

அந்திக்கடல் :-

திருச்செந்தூருக்கும் வீரமகேந்திரபுரிக்கும் இடையிலே
உள்ள கடல்.

அந்தப் பொழில்:- அழகிய வீரமகேந்திரபுரி

சந்து:- தூது சென்று.

அஞ்சப் பொருது:- பகைவர் அஞ்சுமாறு போர் செய்து.

ஒழியாதே:- அவர்கள்பால் தோல்வியுறாமல்.

சென்றுற்றவர்:- வீரவாகுதேவர்.

தற்பொருள் ஆனாய்:- அவர் வணங்குகின்ற ஆன்மார்த்தப் பொருளாக விளங்குவோன்.

கருத்துரை

வீரவாகுதேவர் போற்றும்வேலவரே! செந்திலாண்டவரே! அடியேன் சென்னிமேல் திருவடி சூட்டி அருள்புரிவீர்.

65

புகரப் புங்கப் பகரக் குன்றிற்	
புயலிற் றங்கிப்	பொலிவோனும்
பொருவிற் றஞ்சச் சுருதிச் சங்கப்	
பொருளைப் பண்பிற்	புகல்வோனும்
திகிரிச் செங்கட் செவியிற் றஞ்சத்	
திகிரிச் செங்கைத்	திருமாலும்
திரியப் பொங்கித் திரையற் றுண்டுட்	
டெளிதற் கொன்றைத்	தரவேணும்
தகரத் தந்தச் சிகரத் தொன்றித்	
தடநற் கஞ்சத்	துறைவோனே
தருணக் கொங்கைக் குறவிக் கின்பத்	
தையளித் தன்புற்	றருள்வோனே
பகரப் பைம்பொற் சிகரக் குன்றைப்	
படியிற் சிந்தத்	தொடும்வேலா
பவளத் துங்கப் புரிசைச் செந்திற்	
பதியிற் கந்தப்	பெருமானே.

பதவுரை

தகரத்து அந்த-தகரவித்தாகிய அழகிய, சிகரத்து ஒன்றி-வேத சிரோமுடியாம் பேரிடத்தைப் பொருந்தி, தட நல் கஞ்சத்து உறைவோனே - நல்ல இடமாகிய இதய கமலத்தில் உறைகின்றவரே, தருணகொங்கை

குறவிக்கி-இளமையான தனபாரங்களையுடைய வள்ளியம்மையாருக்கு, இன்பத்தை அளித்து-பேரின்பத்தைவழங்கி, அன்பு உற்று அருள் வோனோ-அவர்மீது அன்பு கொண்டு அருள்புரிந்தவரே! பகர பைம்பொன் சிகர குன்று-ஒளியையுடைய பசும்பொன் சிகரங்களையுடைய கிரவுஞ்ச மலை, படியில் சிந்த-இப்பூமியின் கண் பொடிபடுமாறு, தொடுவேலா-தொடுத்தருளிய வேலாயுதத்தையுடையவரே! பவள துங்க புரிசை-பவளம் போன்ற சிவந்த தூய மதில் சூழ்ந்த, செந்தில் பதியில் கந்த-திருச்செந்தூர் என்ற திருத்தலத்தின்கண் எழுந்தருளிய கந்த, பெருமாளே-பெருமையில் மிகுந்தவரே! புகர-புள்ளிகளையுடையதும், புங்க-தூய்மையுடையதும், பகர-அழகியதுமாகிய, குன்றில்-மலைபோன்ற வெள்ளையானை மீதும், புயலின்-மேகத்தின் மீதும், தங்கிப் பொலிவோனும்-தங்கிப் பொலி கின்ற தேவேந்திரனும், பொருவில்-இணையில்லாததும், தஞ்சம்-எல்லாக் கலைகளுக்கும் புகலிடமானதும் ஆகிய, சுருதி சங்கப் பொருளை-வேதத் தொகுதிகளின் பொருள்களை, பண்பில் புகல்வோனும்-முறையுடன் மொழிபவராகிய பிரம்மதேவரும், திகிரி-மலை போன்றதும், செம்கட் செவியில்-செம்மைப் பண்புடையதுமாகிய ஆசிசேடன்மீது, துஞ்ச-அறிதுயில் புரிகின்ற, அத் திகிரிச் செங்கை திருமாலும்-அந்த சக்ராயுதத்தை ஏந்திய சிவந்த கரமலரையுடைய நாராயண, மூர்த்தியும், திரிய-நமக்க இவ்வுபதேசப் பொருள் கிடைக்கவில்லையே என்று உள்ளம் வருந்தி (இங்குமங்குமாகத்) திரியவும், பொங்கி-உவகை மிகுந்ததும், திரை அற்று-உள்ளத்தில் எழும் பல எண்ண அலைகள் அகன்றும், உண்டு-சிவாநுபவத்தையுட் கொண்டும், உள் தெளிதற்கு-உள்ளம் தெளியுமாறும், ஒன்றைத் தரவேணும்-ஒரு மொழியை அடியேனுக்கு உபதேசித்தருள வேணும்.

பொழிப்புரை

தகர வித்தையும் அழகிய வேத சிரசமாகிய பெரிய இடத்தைப் பொருந்தி இதயகமலமாகிய நல்ல இடத்தில் உறைகின்றவரே! இளமுலை நாயகியாகிய வள்ளிபிராட்டி யாருக்குப் பேரின்பத்தை வழங்கி, அவர்மீது அன்பு வைத்து, அருள் புரிந்தவரே! ஒளியுடைய பசும்பொன் போன்ற சிகரங் களையுடைய கிரவுஞ்சமலை இப்பூமியில் பொடிபடுமாறு வேலாயுதத்தை விடுத்தருளியவரே! பவளம்போல் சிவந்து தூய்மையாக விளங்கும் திருமதில் சூழ்ந்த செந்திலம்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள பெருமை மிக்கவரே! புள்ளிகளையுடையதும் பரிசுத்தமானதும் மலைபோன்றமாகிய ஐராவதம் என்ற வெள்ளை யானை மீதும், மேகத்தின் மீதும் விளங்குகின்ற

இந்திரனும், சமானமில்லாததும், கலைகளுக்குப் புகலிடமானது மான வேதத்தின் தொகுதிக்குப் பொருள் கூறுகின்ற நான்முகக் கடவுளும், மலையையொத்ததும், செம்மைப் பண்புடையதும், கண்ணையே காதாகவுடையதுமாகிய சர்ப்ப அரசின்மீது அறிதுயில் புரிகின்றவரும், சக்கரத்தைத் தாங்கிய செங்கையை உடையவருமாகிய நாராயணரும், (நமக்கு இவ்வுபதேசப் பொருள் கிடைக்கவில்லையே என்று வருந்தித் திரியவும், உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கவும், எண்ண அலைகள் ஓயவும், ஒப்பற்ற ஒரு மொழியை அடியேனுக்கு உபதேசித்து அருள்புரிய வேண்டும்.

விரிவுரை

இப்பாடலில் முருகப்பெருமானை பிரணவ உபதேசம் புரிய வேண்டும் என்று அருணகிரிநாதர் வேண்டுகிறார். ஆனால், அது அத்துணை எளிதாகக் கிடைப்பதன்று; இந்திரனும் பிரமனும் மாலும் அவ்வுபதேசப் பொருளை நாடித்திரிகின்றார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கும் கிடைக்கப் பெறாத அம் மோகன எழுத்தின் பொருளை எளியேனுக்கு உபதேசித்தருளும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

புகர்ப்புங்கப் பகர்க்குன்று :

புள்ளிகளையுடைய தூய ஐராவதம், இது இந்திரனுடைய வாகனம். பாற்கடலில் அமுதத்துடன், தோன்றியது. சிவபெருமானை வழிபட்டது.

புயலில் தங்கிப் பொலிவோனும் :-

இந்திரனுக்கு மேகமும் ஒரு வாகனம். எனவே ஐராவதத்தின் மீதும் மேகத்தின் மீதும் உலாவுகின்ற இந்திரன்.

பொருவில் தஞ்சச் சுருதி :-

சுருதி-வேதம். காதால் கேட்கப்படுவதால் வேதம் சுருதி எனப்பெற்றது. வேதத்தை எழுதிப் படிக்கும் வழக்கம் கிடையாது. எழுதிப் படித்தால் உதாத்த அனுதாத்த சுரங்கள் வரமாட்டா. அதனால் குரு மூலங்கேட்டே படிக்க வேண்டும். தஞ்சம்-புகலிடம். ஏனைய கலைகளுக்கு வேதமே புகலிடமாயது. பொரு-சமானம். வேதம்-சமானமில்லாதது.

பொருளைப் பண்பில் புகல்வோன் :-

வேதத்தின் பொருளை நன்கு உரைப்பவர் பிரமதேவர். அதனால் அவருக்கு வேதன் என்ற பேர் உண்டாகியது.

திகிரி வெங்கட்செவி :-

கட்செவி-பாம்பு. கண்ணையே காதாக உடையது பாம்பு. ஆதலின் இப் பேர் பெற்றது. இங்கு ஆதிசேடனைக் குறிக்கின்றது. மலைபோன்ற பெரு வடிவுடைய சிறந்த அரவம். அவர் நாக ராஜா. அவர் மீது திருமால் பள்ளிகொண்டிருக்கிறார்.

திகிரிச் செங்கைத் திருமால் :-

திருமால் திருவீழிமிழலையில் சிவபெருமானை நாடோறும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் அர்ச்சித்து, ஒருநாள் ஒரு மலர் குறைதலும் கண்மலரை எடுத்து அர்ச்சித்துப்பெற்ற ஆயுதம் சக்ராயுதம். திகிரி-சக்ராயுதம்.

திரிய :-

இந்திரன், பிரமன், திருமால் இம்மூவரும் பிரணவத்தின் பொருள் தெரியாது திகைத்து, அதனைப் பெறும் பொருட்டுத் திரியவும்.

பொங்கி :-

“கிடைக்கப் பெறாத பொருள் கிடைத்ததே என்று உள்ளத்தில் ஆனந்த வெள்ளம் பொங்கி எழ.”

திரையற்று :-

“பற்பல எண்ணங்களாகிய அலைகள் அற்று உள்ளத் தெளிய” உண்டு- “சுகாநுபவமாகிய இன்பத் தேனைப் பருகி”

உள்தெளிய :-

“அதனால் உள்ளத்தில் உள்ள கலக்கம் நீங்கி சுத்தமான பளிங்குபோல தெளிவடைய”

ஒன்றைத் தரவேணும் :-

ஒரு மொழியாகிய ஒம் என்னும் தனி மந்திரத்தினை உபதேசிக்க வேணும்.

தகரத்தந்தச் சிகரத் தொன்றித் தடநற்கஞ்சத்
துறைவோனே:

ஆன்மாக்களின் இதய தாமரைக்கு நடுவே ஞான மயமாக ஒலியுடன்கூடி விளங்கும் ஆகாயம் தகராலயம் தகராகாசம் எனப்பெறும். அதன் நடுவே சுத்த பளிங்கு போன்ற பரமான்மா வசிக்கின்றது; இதையறிகின்ற வித்தை தகர வித்தையெனப்படும். இந்த வித்தையை அறிந்தவரே வீடு பெறுவர். சிவயோகநிலை முழுவதும் கைவந்த ஓளவையார் இதனையே தமது நீதிநூல் முடிகின்றபோது, “வித்தை விரும்பு” “வீடு பெற நில்” என்று குறிப்பாகக் கூறியருளினார்.

அணோரணியாந் மஹதோ மஹீயா
நாத்மாஸ்ய ஜந்தோ : நிஹிதோ குஹாயாம்
தமக்ரதும் பச்யதி வீதசோகோ
தாது: ப்ரஸாதாந் பஹிமாநமீசம்.

“அணுவிலும் அணுவாய்ப் பெரிதிலும் பெரிதாயுள்ள (பரம) ஆன்மா இந்த செந்துவினுடைய இருதய குகையிலுள்ளது; தன்னுடைய மகிமைக்கு ஏதுவாயுள்ள அதனைக் கன்ம நீக்கமுள்ளோன் தனக்கு ஆதாரமான ஈசனது பிரசாதத்தினால் சோகமில்லாதவனாய்க் காண்கின்றனன்” என்பது இதன் பொருள்.

“அத யதிதமஸ்மிந் ப்ரஹ்மபுரே தஹரம் புண்டரீகம்
வேச்ம தஹரோஸ்மிந் பந்தராகாசஸ்
தஸ்மிந் யதந்தஸ் ததந்வேஷ்டவ்யம்
தத்வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்”

என்பது சாமவேத சாந்தோக்ய உப நிததம் (8-1-1)

இதன் பொருள் :- பிரமபுரம் என்னும் இதிலே தகர புண்டரீக வீடுளது. இதிலே தகராகாசமுள்ளது. இந்த ஆகாசத்திற்குள்ளே உள்ளது நாடற்பாற்று; அறியற்பாற்று.

தஹரம் விபாப்மம் பரவேச்மபூதம்
யத்புண்டரீகம் புரமத்ய ஸம்ஸ்தம்
தத்ராபி தஹரம் ககநம் விசோகஸ்
தஸ்மிந் யதந்தஸ்த துபாஸிதவ்யம்.

என்பது தைத்திரீயாருணை சாகை. (12-16)

இதன் பொருள்:- சிறியதாயும், பாவமிலதாயும், பரமான் மாவிற்குச் சிறந்த வீடாயும் இருக்கின்ற இதய கமலம் எதுவோ, அதனில் சோகமிலதாய் தகராகாசமுளது; அதன் உள்ளுளது உபாசிக்கத்தக்கது.

இத்தகைய வேதோபநிடத வாக்குகளினால் உயிர்கள் தோறும் உள்ள இதயபுண்டரீக வீட்டிலுள்ள தகராகாசத்தில் விளங்கும் பரம்பொருள் குமாரமூர்த்தியென உணர்க.

கருத்துரை

தகராலய மூர்த்தியே! வள்ளிமணவாளா! செந்திற் குமரா! மூவரும் அறியாத முதன் மொழிப் பொருளை அடியேனுக்கு உபதேசித்தருளுவீர்.

66

அளக பாரம லைந்துகு லைந்திட
வதனம் வேர்வுது லங்கிந லங்கிட
அவச மோகம் விளைந்துத ளைந்திட அணைமீதே
அருண வாய்நகை சிந்திய சம்ப்ரம
அடர்ந காநுதி பங்கவி தஞ்செய்து
அதர பானம் ருந்திம ருங்கிற முலைமேல்வீழ்ந்
துளமும் வேறுப டும்படி ஒன்றிடு
மகளிர் தோதக இன்பின்மு யங்குதல்
ஒழியுமாறு தெளிந் துளம் அன்பொடு சிவயோகத்
துருகு ஞானப ரம்பர தந்திர
அறிவி னோர்கருதங்கொள்சி லம்பணி
உபய சீதள பங்கய மென்கழல் தருவாயே
இளகி டாவளர் சந்தன குங்கும
களப பூரண கொங்கை நலம்புனை
இரதிவேள்பணி தந்தையும் அந்தண மறையோனும்
இனிது றாதெதிர் இந்திரன் அண்டரும்
ஹரஹ ராசிவ சங்கர சங்கர
எனமி காவரு நஞ்சினை யுண்டவர் அருள்பாலா

வளர்நி சாசரர் தங்கள்சி ரம்பொடி

படவி ரோதமி டுங்குல சம்ப்ரமன்

மகர வாரிக டைந்தநெ டும்புயல்

மருகோனே

வளரும் வாழையு மஞ்சளும் இஞ்சியும்

இடைவி டாதுநெ ருங்கிய மங்கல

மகிமைமாநகர் செந்திலில் வந்துறை பெருமானே.

பதவுரை

இளகி டா வளர் சந்தனம்-தளர்ச்சியின்றி வளர்கின்ற சந்தன மரத்தின் கட்டையைத் தேய்த்து அதனால் வந்த குழம்பும், குங்கும க்ளப பூரண-குங்குமப் பூவின் கலவையும் நிறைந்த, கொங்கை நலம் புனை-தனபாரங்க ளினால் நலம் பெற்ற, இரதிவேள் பணி தந்தையும்-இரதிதேவியின் கணவனாகிய மன்மதன் தொழுகின்ற பிதாவாகிய, திருமாலும் அந்தண மறையோனும்-தணிந்த சிந்தையுடைய பிரமதேவனும், இனிது உறாது எதிர் இந்திரன்-இனிமையடையாது வருந்தி எதிர்வந்த இந்திரனும், அண்டரும்-தேவரும், ஹரஹரா சிவ சங்கர சங்கர என்று துதிசெய்ய, மிகா வரு நஞ்சினை உண்டவர்-மிகுதியாக வந்த ஆலகால விடத்தை உண்ட சிவபெருமான், அருள்பாலா-அருளிய புதல்வரே! வளர் நிராசரர் தங்கள் சிரம் பொடிபட-ஆற்றலினால் வளர்ந்த அசுரர்களுடைய தலைகள் துகளாகும்படி, விரோதம் இடும் குலசம்ப்ரமன்-பகை கொண்டவரும் மேன்மையுடையவரும் பெருஞ் சிறப்புடையவரும், மகரவாரி கடைந்த நெடும்புயல்-மகர மீன்கள் வாழுகின்ற கடலைக் கடைந்த வரும், நீண்ட நீலமேகம் போன்றவருமாகிய நாராயணமூர்த்தியின், மருகோனே-திருமருகரே; வளரும் வாழையும் மஞ்சளும் இஞ்சியும்-வளர்கின்ற வாழையும் மஞ்சள் செடியும் இஞ்சியும், இடைவிடாது நெருங்கிய-எப்போதும் அடர்ந்து திகழ்கின்ற, மங்கல-மங்கல மிக்க, மகிமை மாநகர்-மகிமை நிறைந்த சிறந்த திருநகரமாகிய, செந்திலில் வந்துறை-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! அளகபாரம் அலைந்து குலைந்திட-பெருத்த கூந்தல் இப்படியும் அப்படியுமாக அலைந்து அதன் கட்டு குலைவு பெறவும், வதனம்வேர்வு துலங்கி நலங்கிட-முகத்தில் வேர்வை தோன்றி மாசு பெறவும், அவசமோகம் விளைந்து தளைந்திட-மதிமயங்குமாறு மோகம் பிறந்து கட்டுப்படுத்தவும், அணை மீதே-பஞ்சணை மீதில், அருண வாய்நகை சிந்திய சம்ப்ரம-சிவந்த வாயினின்றும் புன்னகை தோன்றி அதில் வெளிப்பட்ட களிப்புடன் கூடி, அடர் நகாநுதி பங்கவிதஞ் செய்து-

நெருக்கமாக நகனுனியால் குறியுண்டாகுமாறு செய்து, அதரபானம் அருந்தி-
இதழமுதையுண்டு, மருங்கு இற முலைமேல் வீழ்ந்து-இடையற்றுப்
போகுமாறு தனங்களின் மீதுவீழ்ந்து, உளமும்வேறுபடும்படி ஒன்றிடு-
உள்ளமும் திரியும்படி சேர்கின்ற, மகளிர் தோதக இன்பின் முயங்குதல்
ஒழியுமாறு-பொது மாதர்களின் வஞ்சனை நிறைந்த இன்பத்தில் முழுகுதல்
நீங்குமாறு, தெளிந்து உள்ளம்- உள்ளமானது தெளிவு பெற்று, அன்பொடு-
அன்பு மேலிட்டு, சிவயோகத்து உருகு-சிவயோகத்தில் நிலைபெற்று
உள்ளம் உருகுகின்ற, ஞான பரம்பர தந்திர அறிவினோர் கருது-ஞானமும்
மேலான ஆகம அறியும் படைத்த ஆன்றோர்கள் தியானிக்கின்றதும்,
அம்கொள் சிலம்பு அணி - அழகிய சிலம்பை அணிவதுமாகிய, உபய
சீதள பங்கயமென்கழல் தருவாயே-குளிர்ந்த தாமரை போன்ற மெல்லிய
இரு பாதங்களையும் தந்தருளுவீர்.

பொழிப்புரை

தளர்ச்சியின்றி வளர்ச்சியுற்ற, சந்தன மரத்தின் குழம்பும்
குங்கமப்பூவின் கலவையும் நிறைந்த தனபாரங்களினால் நலம்
பெற்ற இரத்திதேவியின் கணவனாகிய மன்மதன் தொழுகின்ற
பிதாவாகிய திருமாலும், தணிந்த சிந்தையுடைய நான்முகக்
கடவுளும், இனிய சுகம் பெறாது கவன்ற இந்திரனும், இமைய
வரும், “ஹர ஹரா! சிவா! சங்கரா! சங்கரா!” என்று துதி செய்ய,
அவர்கள் பொருட்டு மிகுதியாகவந்த ஆலகாலவிடத்தையுண்டு
அருள்புரிந்த சிவபெருமான் அருளிய திருக்குமாரரே! வலிமை
யால் வளர்ந்த அரக்கர்களின் தலைகள் பொடிபடுமாறு
பகைகொண்ட மேன்மையும் சிறப்பும் உடையவரும், மகர
மீன்கள் வாழுங் கடலைக் கடைந்த வரும் நீலமேக வண்ணரும்
ஆகிய நீண்ட மாயவனது மருகரே; வளர்கின்ற வாழையும்
மஞ்சளும் இஞ்சியும் எந்நாளும் நெருங்கி விளங்குகின்ற
மங்கலமும் மகிமையும் மிகுந்த செந்திமா நகரில்வந்து எழுந்
தருளியிருக்கின்ற பெருமிதம் உடையவரே! கூந்தல் அலைந்து
குலையவும், முகத்தில் வேர்வை தோன்றி மாசுறவும், மதி
மயங்குமாறு மோகங்கொண்டு கட்டுப்படுத்தியும், பஞ்
சணைமீதில் சிவந்த வாயில் புன்னகை புரிந்தும் மிக்க மகிழ்ச்சி
யுடன் நகனுனியால் அடையாளங்களை உண்டாக்கியும், இதழ
முதம் அருந்தியும், இடை வருந்த தனங்களின்மீது வீழ்ந்து
உள்ளமும் வேறுபடுமாறு சேர்கின்ற பொதுமகளிரது வஞ்சனை
நிரம்பின இன்பத்தில் முழுகுஞ்செயல் முற்றிலும் ஒழியும்படி,

உள்ளம் தெளிவு பெற்று, அன்புகொண்டு, சிவயோக நிலையில் நின்று உருகுகின்ற ஞானமுடையவரும் மேலான சிவாகமங்களில் தெளிவு பெற்ற அறிஞருமாகிய ஞானிகள் தியானிக்கின்றதும், அழகிய சிலம்பையணிந்திருப்பதும், குளிர்ந்த தாமரை போன்றதுமாகிய மென்மையுடைய இரு சரணங்களையும் அடியேனுக்குத் தந்தருளுவீர்.

விரிவுரை

இத் திருப்புகழில் எட்டு வரிகள் மகளிர் மயலின் தன்மையைக் கூறுகின்றன. அது ஒழியவேண்டுமானால் ஞானபண்டிதனுடைய திருவருள் துணைபுரிய வேண்டும்.

தெளிந்துளம் அன்பொடு :-

காமாதி குற்றங்களால் உள்ளம் கலங்கியுள்ளது. கலங்கிய உள்ளத்தில் உண்மை விளங்காது. கலங்கிய தண்ணீரில் சந்திர சூரிய பிரதிபிம்பம் தெரியாது. கலங்கிய நீரைத் தேற்றாங்கொட்டையிட்டுத் தெளிய வைப்பர். அதுபோல் முருகன் திருவடித் தியானத்தில் உள்ளத்தைத் தெளியவைக்க வேண்டும்.

சிவயோகத் துருகு ஞான பரம்பர தந்திர அறிவினோர் :-

முன் கூறியவாறு தெளிவு பெற்றவர்க்குச் சிவயோக உணர்வுவரும். ஞானிகள் அதில் நிலைத்து நின்று அவிச்சின்ன தாரையாக இடையறாது இறைவன் திருவடியை நினைத்து உருகிய உள்ளத்துடன் திகழ்வார்கள். அவர்கட்கு மிக மேலான சிவாகமவுணர்ச்சியும் உண்டாகும். அதனால் சிவமே பொருள் எனவுணர்ந்து சிவமாந்தன்மையைப் பெறுவர். இத்தகைய அருள் ஞானிகள் கருதுகின்ற திருவடி முருகன் திருவடி.

“திரோத மலமாறு மடியார்க ளருமாதவர்

தியானமுறு பாதம் தருவாயே” -(அவாமரு) திருப்புகழ்.

உபய சீதள பங்கய மென்கழல் :-

இறைவனுடைய திருவடிகள் கிரியாசக்தி ஞானசக்தியெனவுணர்க அதன் நிழல் “மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும் வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும், மூசவண்டறை பொய்கையும்” போல குளிர்ந்திருக்கும் அக் குளிர்ச்சியினால் பிறவிக் கோடை வெப்பந்தணியும்.

இளகிடாவளர்..... நஞ்சினையுண்டவர் :-

மாலயனாதி வானவர்கள் துதிசெய்து வேண்ட, சிவ பெருமான், ஒருவரும் அணுகமுடியாத மிகப்பெரும் வெப்பத் துடன் வெளிப்பட்ட ஆலகால விடத்தையுண்டு அருள்புரிந்தார்.

வளர் நிசாசரர் :-

அசுரர்கள் ஆற்றலினால் வளர்ச்சியுற்றவர்கள்.இரவில் சஞ்சரிப்பவர்கள். அதனால் நிசாசரர் எனப்பட்டனர்.நிசி-இரவு; சரர்-சஞ்சரிப்பவர்.

சிரம் பொடிபட விரோதமிடும் குல சம்ப்ரமன் :-

இந்திராதி இமையவர்க்கு என்றும் இடர்விளைவித்து கொண்டிருந்த முரன், மதுகைடவர் முதலிய பற்பல அசுரர் களுடைய தலைபொடிபடுமாறு திருமால் வதைத்தனர். திருமா லுக்குச் சுரரும் அசுரரும் மக்களேயாயினும், மேலியவராகிய அமரரை வலியவராகிய அசுரர் வருத்தியபோது பாரபட்ச மில்லாத காத்தற்கடவுளாகிய திருமால் அமரர் பொருட்டு அசுரரைப் பகைத்து அவர்களை அழித்தனர்.

மெலிந்த மகனை வலிந்த மகன் அடிப்பானாயின், இரு வருக்கும் பிதா அடிபடுகின்ற புதல்வன் பக்கம் சேர்ந்து அகாரணமாக அடித்த மற்றொரு மகனைத் தண்டிப்பார். அதனால் இருவருக்கும் பிதாவாகிய அவருக்கு பாரபட்ச பாவம் எய்தாது. இந்த நியாயத்தை இங்கு உய்த்து உணர்க.

வளரும் வாழையும் மஞ்சளும் இஞ்சியும் இடைவிடாது நெருங்கிய மங்கல :-

முருகவேள் எழுந்தருளியுள்ள திருத்தலங்கள் நல்ல வளமையுள்ளதாக அமையும். அநேக எல்லா வளங்களும் மங்கலமும் பெருகும்.

கருத்துரை

சிவகுமாரரே! திருமால் முருகரே! செந்திலாண்டவரே! மாதர்மையலில் ஆழாது அடியேனுக்கு ஞானிகள் தியானிக்கும் திருவடியைத் தந்தருள்வீர்.

67

கமல மாதாட னிந்திரை யஞ்சரி
 சொலவொ ணாதம் டந்தையர் சந்தன
 களப சீதள கொங்கையி லங்கையி லிருபோதேய்
 களவு நூல்தெரி வஞ்சனை யஞ்சன
 விழியின் மோகித கப்தசு கந்தரு
 கரிய வோதியி லிந்துமு கந்தனின் மருளாதே
 அமல மாகிய சிந்தைய டைந்தகல்
 தொலைவி லாதஅ றம்பொரு ளின்பமு
 மடைய வோதியு ணர்ந்துத ணந்தபின் அருள்தானே
 அறியுமாறுபெ றும்படி யன்பினி
 னினிய நாதசி லம்புடி லம்பிடு
 மருண வாடக கிண்கிணி தங்கிய அடிதாராய்
 குமரி காளிப யங்கரி சங்கரி
 கவுரி நீலிப ரம்பரை யம்தகை
 குடிலை யோகினி சண்டினி குண்டலி யெமதாயி
 குறைவி லாளுமை மந்தரி யந்தரி
 வெகுவி தாகம சுந்தரி தந்தருள்
 குமர மூஷிக முந்திய ஐங்கர கணராயன்
 மமவி நாயக னஞ்சமிழ் கஞ்சகி
 அணிக ஜானன விம்பனொ ரம்புலி
 மவுலி யானுறு சிந்தையு கந்தரு ளிளையோனே
 வளரும் வாழையு மஞ்சளு மிஞ்சியும்
 இடைவி டாதுநெருங்கிய மங்கல
 மகிமை மாநகர் செந்திலில் வந்துறை பெருமானே.

பதவுரை

குமரி-என்றுமகலாத இளம் பருவத்தையுடைய கன்னிப்
 பெண்ணும், காளி-கரிய நிறத்தையுடையவளும், பயம் ஹரி-அடியவர்
 பயத்தை நீக்குபவளும், சங்கரி-ஆன்மாக்களுக்குச் சுகத்தைச்
 செய்பவளும், கவுரி-பொன்னிறத்தை யுடையவளும், நீலி-நீல நிறத்தை
 யுடையவளும், பரம்பரை-பெரிய பொருள்களுக்கெல்லாம் பெரிய
 பொருளாக வீற்றிருப்பவளும், அம்தகை-உலகமாதாவும், குடிலை-

சுத்தமாயையும், யோகினி-யோகினி என்னுந் தெய்வமாக இருப்பவளும், சண்டினி-பாவிகளுக்குக் கொடியவளாகத் திகழ்பவளும், குண்டலி-குண்டலி சத்தியும், எமது ஆயி-எங்கள் தாயும், குறைவு இலாள்-குறைவில்லாதவளும், உமை-உமாதேவியும்; மந்தரி-சுவர்க்கலோகத்தை அருள்பவளும், அந்தரி-முடிவில்லாதவளும், வெகுவித ஆகம சுந்தரி-பலவகைப்பட்ட சிவாகமங்களால் துதிக்கப்படும் கட்டழகுடைய வளுமாகிய பார்வதி தேவியார், தந்தருள்-பெற்றருளிய, குமர புதல்வரும், மூஷிகம் உந்திய ஐங்கர-பெருச்சாளியின்மீது எழுந்தருளியவரும், ஐந்து கரங்களையுடையவரும், கணராயன்-கணங்களுக்கெல்லாந் தலைவரும், மம விநாயகன்-எமது விநாயகக் கடவுளும், நஞ்சு உமிழ் கஞ்சகி-விஷத்தைக் கக்கும் சர்ப்பத்தை, அணி கஜ ஆனன-ஆபரணமாகத் தரித்துக்கொண்டுள்ள யானை முகத்தை உடையவரும், விம்பன்-ஒளியை உடையவரும், ஒரு அம்புலி மவுலியான்-ஒப்பற்ற பிறைச்சந்திரனைச் சடைமுடியில் தரித்துக் கொண்டுள்ளவருமான விநாயமூர்த்தி, உறு சிந்தை உகந்து அருள்-மிகவும் மனமகிழ்ந்து அருளத்தக்க, இளையோனே-இளைய பிள்ளையாரே! வளரும் வாழையும் மஞ்சளும் இஞ்சியும்-(நீர் வளத்தால்) செழித்து வளர்ந்துள்ள வாழையும் மஞ்சளும் இஞ்சியும், இடைவிடாது நெருங்கிய-இடைவெளியின்றி நெருங்கியுள்ளதும், மங்கல மங்கலத்தை யுடையதும், மகிமை-மகிமையுடையதும், மா நகர்-பெரிய நகரமுமாகிய, செந்திலில்வந்து, உறை-செந்திலம்பதியில் (அடியார் பொருட்டு) வந்து எழுந்தருளியுள்ள, பெருமாளே-பெருமையின் மிக்கவரே! கமல மாதுடன்- தாமரை மீது வாழுகின்ற வாணி தேவியுடன், இந்திரையும்-இலக்குமியையும், சரிசொல ஒணாத-அழகில் நிகரென்று சொல்லுதற்கொணாத பேரழகுடைய, மடந்தையர்-மாதர்களுடைய, சந்தன களபசீதள கொங்கையில்-சந்தனத்தையும் கலவைச் சாந்தையும் பூசிக் கொண்டுள்ள குளிர்ந்த தனங்களின் மீதும், அம் கையில்-அழகிய கரங்களிலும், இருபோது ஏய்-இரவு பகலாகிய இரு வேளைகளிலும் பொருந்தியிருந்து, களவு நூல்தெரி-மதன நூல்களைத் தெரிந்தும், வஞ்சனை-வஞ்சனையைச் செய்வதுமாகிய, அஞ்சன விழியில்-மை தீட்டிய கண்களிலும், மோகித கந்த சுகந்தரு-மோகத்தை உண்டுபண்ணுவதும் வாசனையுடையதும் சுகத்தைத் தருவதுமாகிய, கரிய ஓதியில்-கரிய நிறத்தையுடைய கூந்தலிலும், இந்து முகந்தனில்-சந்திரனைப் போன்ற முகத்திலும், மருளாதே-அவைகளைக்கண்டு மயக்கத்தை யடையாமல், அமலம் ஆகிய சிந்தை யடைந்து, மலம் நீங்கிய பரிசுத்தமாகிய சிந்தையை அடைந்து, அகல் தொலைவு இலாத-விசாலமானதும் அழிவில்லாதது மாகிய, அறம் பொருள் இன்பமும்-அறம் பொருள் இன்பம் என்கின்ற புருஷார்த்தங்களும், அடைய ஓதி உணர்ந்த-என்னை வந்து அடையும்படி

அறிவு நூல்களை ஓதியுணர்ந்து, தணந்தபின்-ஆசைகளின் கட்டு நீங்கியபின், அருள்தானே அறியுமாறு பெறும்படி-தேவரீரது திரு வருளின் எளிமையைத் தானாகவே அறியும் வழியை அடியேன் அடையுமாறு, இனியநாத சிலம்பு புலம்பிடு-இனிமையான ஓசையை யுடைய சிலம்பு சப்திக்கின்றதும், அருண-சிவந்த நிறத்தையுடையதும், ஆடகக் கிண்கிணி தங்கிய-பொன்னாலாகிய சதங்கைகள் அணியப் பெற்றதுமாகிய, அடி அன்பினின் தாராய்-திருவடியை அன்போடு தந்தருளுவீர்.

பொழிப்புரை

என்றும் இளமையாக இருக்கும் கன்னிப்பெண்ணும் துர்க்கையும், அடியவர்களது பயத்தை அகற்றுவவளும், ஆன்மாக்களுக்கு இன்பத்தை வழங்குவவளும், பொன்னிறத்தை உடையவளும், நீல நிறத்தையுடையவளும், பராத்பரியும், உலகமாதாவும், சுத்தமாயையும்; யோகினியென்னுந் தேவதையாக இருப்பவளும், பாவிக்குப் பயத்தையுண்டு பண்ணுபவளும், குண்டலிசக்தியும், ஆன்மாக்களாகிய எங்களுடைய அன்னையும், குறைவில்லாதவளும், உமாதேவியும், சொர்க்கலோகத்தை நல்குபவளும், முடிவில்லாதவளும், பலவகைப்பட்ட சிவாகமங்களால் துதிக்கப்படுகின்ற கட்டமுகுடையவளுமாகிய பார்வதி அம்மையார் பெற்றருளிய குமாரரும், பெருச்சாளியின் மீது எழுந்தருளி வருபவரும், ஐந்து திருக்கரங்களையுடையவரும், கணங்களுக்குத் தலைவரும், எமது விநாயக மூர்த்தியும், விஷத்தைக் கக்கும் பாம்பை ஆபரணமாக தரித்துக் கொண்டவரும், யானை முகத்தையுடையவரும், ஒப்பற்ற பிறைச் சந்திரனைத் தரித்த சடாமவுலியை உடையவருமாகிய மகா கணபதி மிகவும் மகிழ்ந்தருளுகின்ற இளைய பிள்ளையாரே! நீர்வளத்தால் வாழையும் மஞ்சளும் இஞ்சியும் இடைவிடாது நெருங்கியுள்ளதும், மகிமையும் இலக்குமிகரமும் உடையதுமாகிய திருச்செந்தூர் என்னும் பெரிய தலத்தில் அடியார் பொருட்டு வந்து எழுந்தருளியுள்ள பெருமையின் மிக்கவரே! கலைமகளும் மலர்களும் கலைமகளும் மலர்மகளும் நிகரென்று சொல்லுதற் கொண்ணாத பேரமுகுடைய மகளிரது சந்தனக் கலவைச் சாந்துகளையணிந்துள்ள குளிர்ந்த தனபாரங்களிலும், அழகிய கரங்களிலும், இரவு பகலாய்ப் பொருந்தியிருந்து மதன நூல்களை உணர்ந்து வஞ்சனையைச் செய்யும் மைதீட்டிய

கண்களிலும், மோகத்தைத் தருவதும் பரிமளத்தையுடையதும் சுகத்தை தருவதுமாகிய கரிய கூந்தலிலும் சந்திரனையொத்த முகாரவிந்தத்திலும் மயக்கத்தையடையாமல், மலநீங்கிய பரிசுத்தமான சிந்தையை அடைந்து பரந்துள்ளதும் அழிவற்றதுமாகிய அறம் பொருள் இன்பம் என்ற புருஷார்த்தங்களை அடைய அறிவு நூல்களை ஒதியுணர்ந்து (ஆசைக் கட்டுகளினின்றும்) நீங்கியபின், தேவரீர் திருவருளைத் தானாகவே அறியும் வழியை அடையுமாறு இனிய நாதங்களோடு கூடியதும், பொன்னாலாகிய கிண்கணிகளை அணிந்துள்ளதுமாகிய திருவடிகளை அடியேனுக்கு அன்புடன் தந்தருள்வீர்.

விரிவுரை

அமலமாகிய சிந்தை :-

ஆணவ அழுக்கு நீங்கப்பெற்ற படிசும் போன்ற தூய மனத்தை அடைந்தவர்க்கே இறைவன் திருவடிப்பேறு உண்டாகும். அத்தகைய அமலமாகிய சிந்தையடைந்தவர்க்கு அறம் பொருள் இன்பமாகிய புருஷார்த்தங்களுண்டாகும்.

இனிய நாத சிலம்பு :-

முருகப்பெருமான் ஒருவராலும் எதிர்க்கவொண்ணாத சூராதியவுணர்களையழித்த வீரமூர்த்தியாதலால், அவருடைய திருவடிகளில் வீரச்சிலம்புகள் இனிமையாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

குமரி :-

உமாதேவியார் எல்லா உலகங்களையும் ஈன்றும், என்றும் குமரியாகவே விளங்குகின்றனர்.

“அகிலாண்ட கோடி யீன்ற அன்னையே! பின்னையும் கன்னியென மறைபேசும் ஆனந்தரூபமயிலே”

பயங்கரி :-

அடியாரது பயத்தை யகற்றுபவர்.

“இறுகிய சிறுபிறை யெயிறுடை யமபடர் எனதுயிர் கொளவரின் யானேங்குதல் கண்டெதிர் தானேன்று கொளுங்குயில்”

-திருவகுப்பு. (2)

எமதாயி :-

ஆன்மாக்களையெல்லாம் ஒருங்கே ஈன்ற உலக
மாதாவாதலால் எங்கள் தாய் என்றனர்.

“உதரகமலத்தினிடை முதியபுவனத்ரயமும்
உகமுடிவில் வைக்கும் உமையாள்”

-திருவகுப்பு. (1)

வெகு விதாகம சுந்தரி :-

சகல வேதாகம மந்திர வடிவாய் அம்பிகை விளங்கு
கின்றார்.

“தமருக பரிபுர வொலிகொடு நடநவில்
சரணிய சதுர்மறை
தாதாம்புய மந்திர வேதாந்த பரம்பரை”

-திருவகுப்பு. (2)

“அக்ஷர லக்ஷ ஜபத்தர் க்ரமத்திடு
சக்ர தலத்தி த்ரியக்ஷி சடக்ஷரி

சிந்தையுகந்தருள் :-

விநாயகப் பெருமான் தமது தம்பியாகிய குமாரக்
கடவுளை மனமகிழ்ந்துதழுவி இன்புறுவர் என்பதனைத் திருப்
போருர்ச் சந்நிதி முறையில் சிதம்பர சுவாமிகள் கூறுமாறு
காண்க.

ஆதரவா யடியவருக் கருள்சுரக்கு மைங்கரத்தோன் அன்பு
கூர்ந்து மாதவமே எனவழைத்துப் புயத்னைக்கத் திருவுளத்து
மகிழுங் கோவே ஏதமுறா தடியேனைக் காத்தளிப்ப
துன்கடனா யிசைப்ப தென்னே
போதமலர் கற்பகமே போருர்வா ழாறுமுகப் புனித வேளே.

கருத்துரை

உமாதேவியாரருளிய விநாயகப் பெருமானது இளைய
சகோதரரே! செந்தில் வாழும் பெருமானே! பெண்களது
அவயவங்களில் மயங்காது, தூய சிந்தையடைந்து, புருஷார்த்
தங்களைப் பெற்று, தேவரீரது திருவருளை அடையுமாறு
இனியநாத சிலம்பு புலம்பிடுந் திருவடித் தாமரையைத் தந்
தருள்வீர்.

68

அவனிபெ றுந்தோட் டம்பொற் குழையட ரம்பாற் புண்பட் டரிவையர் தம்பாற் கொங்கைக்	கிடையேசென்
றணை தரு பண்டாட் டங்கற் றுருகிய கொண்டாட் டம்பெற் றழிதரு திண்டாட் டஞ்சற்	றொழியாதே
பவமற நெஞ்சாற் சிந்தித் திலகுக டம்பார்த் தண்டைப் பதயுக ளம்போற் றுங்கொற்	றமுநாளும்
பதறிய அங்காப் பும்பத் தியுமறி வும்போய்ச் சங்கைப் படுதுயர் கண்பார்த் தன்புற்	றருள்வாயே
தவநெறி குன்றாப் பண்பிற் றுறவின ருந்தோற் றஞ்சத் தனிமல ரஞ்சார்ப் புங்கத்	தமராடி
தமிழினி தென்காற் கன்றிற் றிரிதரு கஞ்சாக் கன்றைத் தழலெழ வென்றார்க் கன்றற்	புதமாகச்
சிவவடி வங்காட் டஞ்சற் குருபர தென்பாற் சங்கத் திரள்மணி சிந்தாச் சிந்துக்	கரைமோதும்
தினகர திண்டோர்ச் சண்டப் பரியிட றுங்கோட் டிஞ்சித் திருவளர் செந்தூர்க் கந்தப்	பெருமாளே.

பதவுரை

தவநெறி குன்றா பண்பில்-தவநெறியில் குறைவு இல்லாத சிறந்த பண்பினையுடைய, துறவினரும் தோற்று அஞ்ச-துறவிகளும் தோல்வியுற்று அஞ்சுமாறு, தனிமலர் அஞ்ச ஆர் புங்கத்து அமர் ஆடி-ஒப்பற்ற ஐந்து மலர்கள் நிறைந்த குவியலைக்கொண்டு போர்புரிந்து, தமிழ் இனி தென் கால் கன்றில் திரிதரு-தமிழ் போன்ற இனிமையுடைய இளமை

பொருந்திய தென்றல் காற்றின்மீது ஏறி உலாவுகின்றவனும், கஞ்சா கன்றை-
 திருமகள் புதல்வனும் ஆகிய மன்மதனை, தழல்எழ வென்றார்க்கு அன்று-
 நெருப்பு எழ எரித்து வென்ற சிவபெருமானுக்கு அந்நாளில், அற்புதமாக
 சிவவடிவம் காட்டும்-அற்புதமான பேரின்ப உண்மைப் பொருளை
 எடுத்துக் காட்டி உபதேசித்த, சற்குருபர-உத்தமமான குருநாதரே!
 தென்பால்-தென்திசையில், சங்க திரள்மணிசிந்தா சிந்து கரைமோது-
 சங்குகளின் கூட்டங்கள் முத்து மணிகளைச் சிந்துகின்ற கடலானது கரையில்
 மோதுகின்றதும், தினகர திண்தேர்-சூரியனுடைய வலிமை மிக்க
 தேரிலுள்ள, சண்டபரி இடறும் கோட்டு இஞ்சி-வேகமுள்ள குதிரைகள்
 இடறுகின்ற சிரங்களுடைய மதில் சூழ்ந்துள்ளதுமான, திருவளர் செந்தூர்-
 மேன்மை வளர்கின்ற திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள, கந்த-கந்தப்
 பெருமானே, பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! அவனி பெறும்
 தோட்டு அம்பொற்குழை அடர்-பூமியை விலை மதிக்கும்படியான
 உயர்ந்த தோடாகிய அழகிய பொன்குழை விளங்கும் செவிவரை
 நீண்டுள்ள, அம்பால் கொங்கைக்கு இடையே சென்று-பெண்களுடைய
 தனங்களுக்கு இடையில் சென்று, அணைதரு பண்டாட்டம் கற்று தழுவு
 கின்ற பழைய காமலீலைகளைக் கற்றுக்கொண்டு, உருகிய கொண்டாட்டம்
 பெற்று-உள்ளம் உருகிய பெரு மகிழ்ச்சியைப் பெற்று, அழிதரு
 திண்டாட்டம் சற்று ஒழியாதே-பின்னர் அழிவை அடைகின்ற திண்டாட்டம்
 கொஞ்சமும் விலகாமல் இருந்து வருந்துகின்றது; பவம் அற நெஞ்சால்
 சிந்தித்து-பிறப்பு ஒழிய வேண்டி மனதில் நன்கு சிந்தனை செய்து, இலகு
 கடம்பு ஆர்-அழகிய கடப்ப மலர்கள் நிறைந்து, தண்டை-தண்டை
 யணிந்து விளங்கும், பத யுகளம் போற்றும் கொற்றமும்-திருவடிகளை
 வணங்கும் உறுதியும், நாளும் பதறிய அங்காப்பும்-நாள்தோறும்
 (தேவரீருடைய திருவருளை நாடிப்) பதறுகின்ற விருப்பமும், பத்தியும்-
 அன்பும், அறிவும்-அறிவும், போய்-விலகிப்போய், சங்கை படு துயர்
 கண்பார்த்து அன்புற்று அருள்வாயே-அடியேன் துன்பத்தில் வருந்து
 வதைத் தேவரீர் திருக் கண்களால் பார்த்தருளி அன்பு வைத்துக் காப்பாற்று
 வீர்.

பொழிப்புரை

தவநெறியில் தளர்ச்சியில்லாத நற்பண்புடைய துறவிகளுந்
 தோல்வியுற்று அஞ்சுமாறு ஒப்பற்ற ஐந்து வகையான மலர்க்
 கணைகளைப் பொழிந்து போர்செய்து தமிழ் போன்ற இனிய
 தென்றல் காற்றின்மீது ஆரோகணித்து உலாவுகின்ற திருமகள்
 புதல்வனாகிய மன்மதன் நெருப்புற்று எரியுமாறு வென்ற
 சிவபெருமானுக்கு, அந்நாளில் அற்புதமாக, பேரின்பப்

பொருளை எடுத்துக் காட்டி உபதேசித்த நல்ல குருபரரே! தென் திசையில் சங்குகள் முத்துமணிகளைச் சொரிகின்ற கடற் கரையில் மோதுவதும், சூரியனுடைய வலிமைமிக்க தேரில் பூட்டிய வேகமுள்ள குதிரைகள் இடறுகின்ற சிகரங்களோடு கூடிய மதிலையுடையதும் மேன்மை வளர்வதுமாகிய திருச் செந்திலம்பதியில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தக் கடவுளே! பெருமித முடையவரே! பூமண்டலத்தை விலைமதிக்கத்தக்க தோடாகிய அழகிய பொற்குழையுடன்கூடிய காதுவரை நீண்டுள்ள கண்களாகிய கணைகளால் புண்பட்டு, விலைமகளிர்பால் அவர்களுடைய தனங்களுக்கு இடையேசென்று தழுவுகின்ற பழமையான இன்ப லீலைகளைக் கற்று உருகும்படியான மகிழ்ச்சியைப் பெற்று, அதனால் அழிவடைகின்ற துன்பமானது சிறிதும் நீங்காமல், பிறப்பு நீங்கும்படி மனதில் சிந்தித்து, அழகிய கடப்ப மலர் நிறைந்த தண்டையணிந்த உமது திருவடிகள் இரண்டையும் போற்றுகின்ற உறுதியும், நாள்தோறும் திருவருள் பெறுவதில் பெரு விருப்பும், பக்தியும் ஞானமும் இன்றி, துன்புறுகின்ற என் நிலைமையை தேவரீர் திருக்கண்ணால் பார்த்தருளி அன்பு வைத்துக் காப்பாற்றுவீர்.

விரிவுரை

அவனி பெறுந்தோட்டம் பொற் குழை :-

விலைமகளிர் அணிகின்ற தோடு நல்ல விலையுயர்ந்ததாக உலகத்தை விலைமதிக்கத்தக்கதாக இருக்கும் என்று கூறு கின்றது. இது உயர்வு நவீற்சியணி என உணர்க. “அவனிபெறும் தோடு அப் பொன் குழை” எனப் பதப் பிரிவு செய்க. குழை என்பது தானியாகு பெயராகச் செவியைக் குறிக்கின்றது எனினும் பொருந்தும்.

குழையடர் அம்பாற் புண்பட்டு :-

காதுவரை நீண்ட கண்களால் ஆடவர் புண்படுவர். இங்கு அம்பு என்பது உவம ஆகுபெயராகக் கண்ணைக் குறிக்கின்றது.

அழிதரு திண்டாட்டஞ்சற் றொழியாதே :-

பொதுமகளிர் வலைப்பட்டு நிலைகுலையும் தன்மை ஒழிய வில்லையே என்றும் அதையொழிப்பது மிகவும் கடினமானது

என்றும் குறிப்பிடுகிறார்கள். “அநுபவம் இது சற்றும் விடவோ இயலாதியலாதே” என்று ‘உமையெனும்’ என்ற திருப்புகழில் கூறுகின்றார்.

பவமற நெஞ்சாற் சிந்தித்து :-

நாம் எண்ணுகின்ற எண்ணங்கட்கு அளவில்லை. “உண்பது நாழி உடுப்பது நான்கு முழம் என்பது கோடி நினைந்து எண்ணுவன” என்பார் ஓளவையார். எண்ணுகின்ற எண்ணங்களில் தலையாய எண்ணம் பிறவிப் பிணியைத் தொலைக்கும் நெறி இது எனத் தீரக் குறித்து நிற்பதுவேயாகும். இப்படிப் பிறவியகலும் வழியைப் பற்றிச் சிந்திப்பவனே கடைத்தேறுவான்.

பதயுகளம் போற்றுங் கொற்றமும் :-

முருகனுடைய திருவடியையன்றி வேறு ஒன்றையும் பொருளாக எண்ணாத வீரஉணர்ச்சி.

நாளும் பதறிய அங்காப்பும் :-

அங்காப்பு-வாய் பிளத்தல். திருவருளை நாடி அது கிடைக்கும் நாள் என்றோ என்று ஏங்கி வாய் பிளந்து நின்றல். இது திருவருளைப் பெறுவதில் உள்ள ஏக்கத்தைக் குறிக்கின்றது.

பக்தியும் அறிவும் போய் :-

இறைவனை அடைவதற்குரிய நெறிகள் பலவாயினும் அவற்றுள் தலைசிறந்தவை பக்தியும் ஞானமும் என்ப. பக்தி என்பது அன்பு; அறிவு-ஞானம். “உருகுஞ் செயல் தந்து உணர்வு என்று அருள்வாய்” என்பது கந்தரநுபூதி. உருகுவது பக்தி; உணர்வது ஞானம்.

“உறவு கோல்நட் டுணர்வு கயிற்றினால்
முருக வாங்கிக் கடைய முன்னிற்குமே”

-அப்பர்.

இங்கு உறவு என்பது பக்தியைக் குறிக்கின்றது.

பெண்மயல் மீறிய ஒருவனுக்கு இறைவன் திருவடியில் உறுதியும், அருள்தாகமும், பக்தியும், ஞானமும் விலகிப் போகும்.

சங்கைப்படுத்துயர் கண்பார்த்தன்புற் றருள்வாயே :-

இவ்வாறு ஆசை நோய்வாய்ப்பட்டு நற்குணங்கள் நீங்கப் பட்டு வேதனைப்படும் அடியேனை “முருகா! நின் கடைக் கண்ணால் பார்த்தருளல் வேண்டும்” என்று அருணகிரிநாதர் வேண்டுகின்றார்.

நம்மிடத்தில் என்ன என்ன குறைகள் உளவோ அவற்றை எல்லாம் உணர்ந்து இறைவனிடம் கூறி முறையிட்டால் இறைவன் அக்குறைகளை அகற்றி அருள்புரிவான். மண்ணில் விதையிட்டால் முளைப்பதுபோல், இறைவனிடத்தில் விண்ணப் பித்தால் அவ்விண்ணப்பத்தை இறைவன் நிறைவேற்றி வைப்பான். பல்வேறு குறைகளையுடைய ஆன்மாக்கள் எப்படி எப்படி முறையிட வேண்டுமோ அந்தந்த வண்ணமாகப் பற்பல விண்ணப்ப வடிவில் அருணகிரியார் பற்பல பாடல் களைப் பாடியருளினார். அத்தனையும் நம் பொருட்டே எனவுணர்க.

தவநெறி குன்றாப் பண்பில் துறவினர் :-

தவநெறியில் ஒரு சிறிதும் குறைவுபடாத இனிய பண் புடைய துறவிகள், காசிபர், விஸ்வாமித்திரர் போன்ற முனி வர்கள்.

துறவினருந் தோற்றஞ்ச :-

கடுந்துறவிகள்கூட மதிமயங்குமாறும் உறுதியில் வழுவு மாறும் மலர்க்கணைகளைச் சொரிந்து மன்மதன் வெற்றி பெறுவன். தேவரும் முனிவரும் பிறரும் மன்மதனுடைய கணை களுக்கு ஆற்றாது தோற்று அலைந்தனர்.

தனிமலர் அஞ்ச ஆர் புங்கத்து அமர் ஆடி, ஒப்பற்ற மலர்க் கணைகள் ஐந்துங் குவிந்த குவியலைக்கொண்டு மன்மதன் போர் புரிவான். ஆர்-நிறைவு; புங்கம்-கூட்டம்.

தமிழினி தென்காற் கன்றிற் றிரிதரு :-

தமிழ்-இனிமை. இனி-இனிமை. கடைக்குறை. தென்காற் கன்று-இளந் தென்றல் காற்று. மன்மதன் தென்றல் காற்றில் ஆரோகணித்து உலாவுவான்.

“இனிமையும் நீர்மையும் தமிழெனலாகும்” - நிகண்டு

கஞ்சாக் கன்று :-

கஞ்சை-திருமகள். கஞ்சம்-தாமரை; தாமரை மலரில் வாழ்வதனால் இலக்குமி கஞ்சை எனப்பட்டனள். இலக்குமியின் மகன் மன்மதன். இவன் சிவபெருமானது தவநிலையை மாற்றுவதற்கு முயன்றபோது அவருடைய அனற் கண்ணால் எரிந்து, இரதி வேண்ட உய்ந்து அநங்கனாயினான்.

சிந்துக்கரை மோதும் :-

சிந்து-கடல், கடலின் அலைகள் வந்து திருமதிலின் மீதுமோதுவதால் திருச்சீரலைவாய் எனப்படும்.

தினகர திண்டேர்ச் சண்டப் பரியிடறுங் கோட்டிஞ்சி :-

தினகரன்-சூரியன். தினம்-நாள்; கரம்-செய்வது; நாளைச் செய்கின்றனன் சூரியன். சூரியனுடைய தேரில் பூட்டியுள்ள வேகமிக்க குதிரைகள் இடறும் அளவுக்கு உயர்ந்த சிகரங் களுடன் கூடிய திருமதில்.

இஞ்சி-மதில், இது உயர்வு நவிற்கியமணி. உயர்ந்த மதில் என்பது பொருள்.

திருவளர் செந்தூர் :-

திருமகள் கடாட்சம்-மேன்மை-பெருமை முதலிய யாவும் எப்பொழுதும் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும் திருத்தலம் திருச்செந்தூர்.

கருத்துரை

சிவகுருவே! செந்திலாண்டவரே! மாதர் மயலுற்று பக்தி ஞானமின்றி வருந்தும் அடியேனை அருட் பார்வையால் ஆண்டருளுவீராக.

துகில்விழ வுஞ்சேர்த் தங்கத் துளைவிர குஞ்சுழ்த் தண்டித் துயர்விளை யுஞ்சூட் டின்பத்	தொடுபாயற்
கிடைகொடு சென்றீட் டும்பொற் பணியரை மென்றேற் றங்கற் றனையென இன்றோட் டென்றற்	கிடுமாதர்க்
கினிமையி லொன்றாய்ச் சென்றுட் படுமன முன்றாட் கன்புற் றியலிசை கொண்டேத் தென்றுட்	டருவாயே
நெடிதுத வங்கூர்க் குஞ்சற் புருடரும் நைந்தேக் கம்பெற் றயர்வுற நின்றார்த் தங்கட்	கணையேவும்
நிகரில்ம தன் தேர்க் குன்றற் றெரியில்வி முந்தேர்ப் பொன்றச் சிறிதுநி னைந்தாட் டங்கற்	றிடுவார்முன்
திடமுறு அன்பாற் சிந்தைக் கறிவட முஞ்சேர்த் தும்பர்க் கிடர்களை யும்போர்ச் செங்கைத்	திறல்வேலா
தினவரி வண்டார்த் தின்புற் றிசைகொடு வந்தேத் திஞ்சித் திருவளர் செந்தூர்க் கந்தப்	பெருமாளே.

பதவுரை

நெடிது தவம் கூர்க்கும்-நீண்ட தவத்தை மிகுதியாகப் புரியும், சற்புருடரும்-உத்தம மனிதர்களும், நைந்து ஏக்கம் பெற்று அயர்வு உற-உள்ளத்தின் உறுதிநலிந்து ஏக்கமுற்றுத் தளர்ச்சி அடையும்படி, அங்கண் நின்று ஆர்த்து கணை ஏவும்-அவ்விடத்தில் நின்று ஆரவாரம் புரிந்து மலர்க்கணைகளை விடுகின்ற, நிகர் இல் மதன்-சமானமில்லாத மன்மத னுடைய; தேர் குன்று அற்று எரியில் விழுந்து ஏர் போன்ற-மலைபோன்ற தேர் ஒடிந்து நெருப்பில் விழுந்து அழகு அழியுமாறு, சிறுது நினைந்து ஆட்டம் கற்றிடுவர் முன்-சற்று நினைந்து திருவிளையாடலைப்புரிந்த சிவபெருமானுடைய திருமுன், திடமுறு அன்பால்-உறுதியுள்ள அன்புடன், சிந்தைக்கு அறிவிடமும் சேர்த்து-சிவமூர்த்தியின் திருவுள்ளத்தில் (ஓம்

என்னும் தனி மந்திரத்தின் உட்பொருளை) உபதேசித்து; உம்பர்க்கு இடர்களையும் போர்-தேவர்களது துன்பம் நீங்குமாறு போர்புரிந்த, செங்கை திறல் வேலா-சிவந்த திருக்கரத்தில் வேலை ஏந்தியவரே! தினவரி வண்டு ஆர்த்து இன்புற்று-நாடொறும் இசைப் பாட்டுக்களை வண்டுகள் ஒலித்து மகிழ்ச்சியடைந்து, இசை கொடுவந்து ஏத்து-இசையோடு வந்து துக்கிக்கின்றதும், இஞ்சி-திருமதில்கள் சூழ்ந்திருப்பதும், திருவளர்-மேன்மை வளர்கின்றதுமாகிய, செந்தூர் கந்த-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தப் பெருமானே! பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! தொடர் இயமன்போல்-தொடர்ந்து வருகின்ற கூற்றுவனைப்போல், துங்க படையை வளைந்து ஒட்டும்-வெற்றியுடைய (காமனுடைய) ஆயுதங்களை வளைத்துச் செலுத்துகின்ற, துட்டரை-துட்டர்களாகிய மாதர்களும், இளகும் தோள், தழைத்துள்ள தோள்மீதும், கொங்கைக்கு இடு-தனங்களின் மீதும் இட்டுள்ள, மாய துகில் விழவும்-மாயத்தைத்தரும் ஆடை சரிந்து விழவும், அங்கத்து சேர்த்து-மீளவும் அதை எடுத்து உடம்பில் சேர்த்து, உளை விரகும் சூழ்ந்து-வருத்தஞ் செய்கின்ற சூழ்ச்சிகளைச் செய்து, அண்டி துயர்விளையும்-நெருங்கி வந்து துன்பத்தை விளைவிக்கும், சூட்டு இன்பத்தொடு புதிய இன்பத்துடன்; பாயல் கிடைகொடு சென்று-படுக்கையில் கொண்டுபோய், ஈட்டும் பொன் பணியரை-பொன்னா பரணங்களைச் சேர்க்கின்றவர்களும், (தமக்கு இணங்காதவரை நோக்கி), மென்தேற்றம் கற்றனை என-மெல்ல தெளிவு கற்றுவிட்டவனை போலும் என்றுகூறி, இன்று ஓடு என்று-இன்றே ஓடிப்போ என்றும் சொல்லி, அற்கிடு மாதர்க்கு-அன்பு சுருங்குபவருமாகிய விலைமகளிர்க்கு, இனிமையில் ஒன்றாய்ச் சென்று-இனிமையுடன் ஒன்றுபட்டுச் சென்று, உட்படு மனம்-உட்படுகின்ற மனமானது, உன்தாட்கு அன்புற்று-தேவரீருடைய திருவடிகட்கு அன்புகொண்டு, இயல் இசைகொண்டு ஏத்துஎன்று-இயல் இசை என்ற தமிழினைக் கொண்டு துதிப்பாயாக என்று, உள் தருவாயே-உள்ளத்தைத் தந்தருளுவீர்.

பொழிப்புரை

நீண்ட தவத்தை மிகுதியாகச் செய்யும் உத்தம மனிதருங் கூட உள்ளம் நொந்து ஏங்கி உறுதி குலைந்து தளர்வுறுமாறு, அவ்விடத்தில் ஆரவாரித்து நின்று மலர்களை ஏவும் ஒப்பற்ற மன்மதன், மலைபோன்ற தேருடன் அழிந்து நெருப்பில் விழுந்து அழகுடன் அழியும்படி சிறிது நினைந்து திருவிளையாடலைப் புரிந்த சிவபெருமான் திருமுன் உறுதியுடன் அன்போடு அவர் திருவுள்ளம் மகிழ பிரணவோபதேசம் புரிந்து, தேவர்களின் துன்பம் நீங்கும்படி போர்புரிந்த வலிமையுடைய வேலா

யுதத்தைச் சிவந்ததிருக்கரத்தில் ஏந்தியவரே! தினந்தோறும் இசைப்பாட்டுகள் பாடும் வண்டுகள் ஒலித்து இன்பமுடன் இசையோடுவந்து துதிக்கின்றதும், திருமதில்கள் சூழ்ந்ததும் மேன்மை வளர்க்கின்றதுமாகிய திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளிய கந்தக் கடவுளே! பெருமிதமுடையவரே! தொடர்கின்ற இயமனைப்போல் வந்து காமனது ஆயுதங்களை வளைத்துச் செலுத்தும் துட்டர்களும், வளப்பமான தோள்மீதும் தனங்களின் மீதும் உள்ள மாயத்தைச் செய்யும் ஆடையானது அகன்று விழவும், மீளவும் எடுத்து உடம்பில் சேர்த்து, உள்ளம் உளையுமாறு வஞ்சனைச் சூழ்ச்சிகளைச் செய்து நெருங்கி, துன்பத்தை விளைவிக்கும் புதிய இன்பத்துடன் கூடிய படுக்கையிற் கொண்டுபோய்ச் சேகரிக்கின்ற பொன்னாபரணங்களை உடையவர்களும், (தமக்கு இணங்காதவரைப் பார்த்து) “மெல்லதெளிவு பெற்றனை போலும், இன்றே ஓடிப்போ?” என்று கூறி விரட்டி அன்பு சுருங்குபவர்களுமாகிய பொது மகளிரிடம் இனிமையுடன் ஒன்றுபட்டுச் சென்று அவர் வசப்படுகின்ற மனமானது தேவரீருடைய திருவடிகளிடம் அன்புற்று இயலிசைத் தமிழால் ஏத்துக என்று அடியேனுக்கு உளப்பண்பை அருளுவீராக.

விரிவுரை

இப்பாடலில் பொதுமகளிரின் இயல்புகளை எடுத்துக் கூறுகின்றனர்; அவர் வலைப்பட்டார் மீளும் பொருட்டும் மற்றையோர் அவ்வலைப்படாதிருக்கும் பொருட்டும், ஆன்றோர்க்கு அது கடன் என்று உணர்க. திருவள்ளுவரும் தாம் பாடியருளிய சுருங்கிய அறநூலாகிய திருக்குறளிலே “வரைவின் மகளிர்” என்று அதிகாரம் அமைத்து அவர்களது நட்பு ஏற்படா வண்ணம் தடுத்தருளுகின்றார்.

தொடரியமன் போல் :-

இயமன் உயிர்களைத் தொடர்வதுபோல் பொது மகளிர்களும் இளைஞர்களைத் தொடர்வார்கள். இயமன் தொடர்ந்த உயிர்கட்கு உய்வில்லை. அதுபோல் பொது மகளிரால் தொடரப்பட்ட ஆடவர்கட்கும் உய்வில்லை. மிகப் பெரிய அபாயமான தொடர்பு என உணர்க.

துங்கப்படையை வளைந்தோட்டும் துட்டரை :-

துங்கம்-வெற்றி; தங்கள் சாகச வித்தைகளால் மன்மதனுடைய கணைகளைச் செலுத்தி ஆடவரை மயக்குவர். அதனால் துட்டர் என்றார். துட்டருக்கு என்று வருவித்துக் கொள்ளவும், சந்தத்தை நோக்கி நான்காம் வேற்றுமை உருபுமயங்கி இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு பெற்று வந்தது.

எட்டாவது வரியிலும் இதே வண்ணம் “பொற்பணியரை” என்று வருகின்றது. அங்கேயும் இதேபோல் “பொற்பணியற்கு” என்று கொள்ளவும்.

இளகுந்தோட் கொங்கைக் கிடுமாய்த் துகில்விழ :-

பொதுமகளிர் வீதியில் நின்று இளைஞரை மயக்கும் பொருட்டு துகில் சரிய நிற்பர்.

சேர்த்து அங்கத்து :-

அப்படிச் சரிந்த ஆடையை எடுத்து மறைப்பர். இப்படிப் பல மாயம் புரிவர். அதனால் “மாயத்துகில்” என்றார்.

உளைவிரகுஞ் சூழ்த்தண்டி :-

உளைதல்-வருந்துதல். விரகு-வஞ்சனை, சூழ்தல்-ஆராய்ந்து செய்தல். அண்டுதல்-நெருங்குதல், ஆடவர் மனம் வருந்துமாறு பல வஞ்சனைகளைப் புரிந்து நெருங்குவர்.

துயர் விளையுஞ் சூட்டின்பம் :-

மனிதர்களுக்குத் துயரத்தை விளைவிக்கும் புதிய இன்பம். சூடு என்பது புதுமையைக் குறிக்கின்றது. அம் மகளிர் புதுப் புது வண்ணமாக நடந்து தம்மை அடைந்தோர்க்கு இன்பத்தை தருவர்.

பாயற்கிடை கொடு சென்றீட்டும் பொற்பணியரை :-

சயனத்தில் கொண்டுசென்று இங்கிதமாகப்பொருள் பறிப்பர். நல்லறம் புரியாதார் செல்வம் அவ்வழியில் செல்லுமெனவுணர்க. அப்படிச் சேகரித்த செல்வத்தைக் கொண்டு அளவற்ற பொன்னாபரணங்களைப் பூண்டு மேலும் மேலும் பலரை விரும்புவர்.

“நம்பனடியார்க்கு நல்காத் திரவியங்கள்
பம்புக்காம் பேய்க்காம் பரத்தையர்க்காம்”

மென்றேற்றங் கற்றனை என :-

அம்மையலிலிருந்து தெளிந்தவனை அரைக்கணமும் தம்
பால் இருக்கவிடாது, “மெல்லத் தெளிவு பெற்றாய் போலும்;
இன்றே ஓடு” என்று கூறி விரட்டிவிடுவர்.

அற்கிடு மாதர் :-

அற்குதல்-குறைதல். அன்பு சுருங்குவர்.

இனிமையி லொன்றாய் :-

இத்தகைய விலைமகளிரிடம் சென்று அவருடன் கலந்து
ஒன்றுபடுவர்.

உட்படு மனம் :-

அம் மையலில் உட்பட்டு மனம் அலமரும். அவ்வாறு
அலையாவண்ணம் திரும்பி நல்வழிப்பட வேண்டும் என்று
சுவாமிகள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

அன்புற்று இயலிசை கொண்டேத் தென்றுட் டருவாயே :-

இறைவன் திருவடிக்கு அன்புசெய்து, ஆனந்தத் தேன்
சொரிகின்ற இறைவனுடைய இணையடிகளை இயலிசைகள்
என்ற நல்ல தமிழினால் பாடிப் பரவிப் பரகதி பெறவேண்டும்.
“அப்படி உய்யும்படி முருகா அருள்புரிவாய்” என்று உளங்
கனிந்து சுவாமிகள் வேண்டுகின்றனர்.

தமிழ், இயல், இசை, நாடகம் என மூவகைப்படும். இவற்
றுள் முதலில் நிற்கும் இயலிசைகளால் ஏந்தி நலம் பெற
வேண்டும் என்ற குறிப்பிடுகின்றனர். தமிழால் பாடி வழி
படும் அடியவர் உள்ளத்தில் இறைவன் கோயில் கொண்
டிருப்பான்.

“செந்தமிழா மலர் தூவிய வஞ்சமிலாதத போதனர்
சிந்தையொ ராலய மாகிய சீமானே”

-திருவிரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்.

நெடிது தவங்கூர்க்குஞ் சற்புருடர் :-

இந்த ஆறு வரிகளில் சிவபெருமான் மன்மதனை எரித் ததை எடுத்து இயம்புகின்றார். நீண்ட தவஞ்செய்து பலகாலும் பயிற்சியுற்ற மாதவரையும் மதனன் மயக்குவன். அதற்குச் சான்று காசிபர், விஸ்வாமித்திரர் முதலியோர் எனவுணர்க. கூர்தல்-மிகுதல்.

நைந்தேக்கம் பெற்றயர்வுற :-

திடமனம் பெற்றாரும் உறுதியிழந்து நொந்து வெந்து ஏங்கி இளைப்புற மன்மதன் மலர்க்கணைகளைச் சொரி வான்.

நின்றார் தங்கட் கணையேவும் :-

நின்று ஆர்த்து அங்கண் என்று பதப்பிரிவு செய்க. அங்கு நின்று ஆரவாரித்துக் கணைகளை ஏவுவன்.

நிகரில் மதன் :-

மயக்குந் தொழிலில் தனக்கு நிகரில்லாதவன் மன்மதன்.

தோர்க்குன்றற்றெரியில் விழுந்தேர்ப் பொன்ற :-

“தோர்க் குன்று அற்று எரியில் விழுந்து ஏர் பொன்ற”

குன்றம் போன்றதேர் அற்று எரியில் விழுந்து அழகு அழிய மன்மதன் தன் தேருடனும் வில்லுடனும் நெருப்பில் விழுந்து எரிந்தான்.

சிறிது நினைந் தாட்டங் கற்றிடுவார் :-

மதனன் எரியுமாறு சிவபெருமான் சிறிதே நினைந்தரு ளினார். அதுவும் ஒரு திருவிளையாடல் காரணமாக என அறிவிக்கின்றார். கற்றிடுவார் என்பது செய்தார் என்ற பொரு ளில் வந்தது.

திடமுறு அன்பால் சிந்தைக் கறிவிடமுஞ் சேர்த்து :-

தந்தையார்க்கு உபதேசிக்கவந்த குழந்தை திடமுடனும் அன்புடனும் இருந்து தந்தைக்கு ஓங்காரத்து உட்பொருளை அறிவித்து உபதேசித்தது.

தினவரி வண்டார்த்து :-

வரி-பாடல். நாள்தோறும் வண்டுகள் தேனுண்டு நல்ல இனிய ஒலியுடன் பாடும்.

இன்புற் றிசையுகொடு வந்தேத்து :-

வண்டுகள் அப்படி பாடுவதனால் இன்பத்தை அடைந்து கோயிலின் மதில்புறத்தில் வந்து ஏத்துகின்றன.

இசை பாடுகின்றவர்கட்கும் இன்பத்தை நல்கும். கேட்கின்றவர்கட்கும் இன்பத்தை நல்கும். இங்கு வண்டுகள் வந்து பாடுகின்றன என்பது, அடியார்கள் செந்திலில் வந்து பாடிப் பரவுகின்றார்கள் என்பதைக் குறிக்கின்றது.

இஞ்சி:-மதில், செந்தில் மாநகர்த் திருக்கோயில் உயர்ந்த மதில்கள் மிகவும் அழகாக இருக்கும் திறனைக் குறிப்பிடுகிறார்.

திருவளர் செந்தூர் :-

சதா செந்திலில் மேன்மையான அறம் கலை பண்பு முதலியவைகள் மேலும் மேலும் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன.

கந்தப் பெருமானே :-

கந்தனாகிய பெருமானே:-சுப்ரமணிய மூர்த்தம் பதினாறு. அதில் கந்தமூர்த்தம் என்பது ஒன்று. ஒரு திருமுகமும், இரு புயங்களும் கொண்டது. அரையில் கோவணம் கொண்டு, வலக்கரத்தில் தண்டை ஊன்றி, இடக்கரத்தைத் தொடையில் வைத்து செம்மேனியுடன் விளங்குகின்ற திருவுள்ளம். கந்த மூர்த்திக்குத் தியான சுலோகம் வருமாறு:

கல்பத்ருமம் ப்ரணமதாம் கமலாருணாபம்
ஸ்கந்தம் புஜத்வயம் அநாமயம் ஏகவக்த்ரம்
காத்யாயநீ ஸுதமஹம் கடிபத்ததாம் கௌபீன
தண்டதர தக்ஷிணஹஸ்த மீடே.

-குமாரதந்திரம்

கருத்துரை

சிவகுருவே! செந்தில் மேவிய கந்தக்கடவுளே! அடியேன் மாதர் மயக்குறாது இயலிசைத் தமிழால் உம்மைப் பாடி உய்ய அருள் புரிவீர்.

70

அணிச்சங் கார்முகம் வீசிட மாசறு
 துவட்பஞ் சானத டாகம்வி டாமட
 அனத்தின் தூவிகு லாவிய சீறடி மடமானார்
 அருக்கன் போலொளி வீசிய மாமர
 கதப்பைம் பூணணி வார்முலை மேல்முகம்
 அழுத்தும் பாவியை ஆவிந் டேறிட நெறிபாரா
 வினைச்சண் டாளனை வீணனை நீணிதி
 தனைக்கண் டாணவ மானநிர் மூடனை
 விடக்கன் பாய்நுகர் பாழனை யோர்மொழி பகராதே
 விகங்பங் கூறிடு மோக விகாரனை
 அறத்தின் பாலொழு காதமு தேவியை
 விளித்துன் பாதுகை நீதர நானருள் பெறுவேனோ
 முனைச்சங் கோலிடு நீலம கோத்தி
 அடைத்தஞ் சாதஇ ராவண னீள்பல
 முடிக்கன் றோர்கணை யேவுமிராகவன் மருகோனே
 முளைக்குஞ் சீதநி லாவொட ராவிரி
 திரைக்கங் காநதி தாதகி கூவின
 முடிக்குஞ் சேகரர் பேரரு ளால்வரு முருகோனே
 தினைச்செங் கானக வேடுவ ரானவர்
 திகைத்தந் தோவென வேகணி யாகிய
 திறற்கந் தாவளி நாயகி காமுறும் எழில்வேலா
 சிறக்குந் தாமரை யோடையில் மேடையில்
 நிறக்குஞ் சூல்வளை பால்மணி வீசிய
 திருச்செந் தூர்வரு சேவக னேசுரர் பெருமானே.

பதவுரை

முனைச் சங்கு ஒலிடு-போருக்குரிய சங்குகள் ஒவென்று ஒலிக்கும்.
 நீல மகாஉத்தி-நீலநிறத்தையுடைய பெரிய சமுத்திரத்தை, அடைத்து-வாநர
 வீரர்களைக் கொண்டு அணை புதுக்கி, அஞ்சாத இராவணன் நீள் பல
 முடிக்கு-பகைவர்களுக்குப் பயப்படாத இராவணனது உயர்ந்த மணி
 மகுடந்தரித்த பல தலைகளையும் அறுப்பதற்கு, அன்று ஓர் கணை ஏவும்-

அந்நாளில் ஒரே ஒரு அம்பினை விடுத்த, இராகவன்-இரகு வம்சத்தில வதரித்த இராமபிரானது, மருகோனே-மருமகனாக விளங்குபவரே! முளைக்கும் சீத நிலாவொடு-திருப்பாற் கடலிலே தோன்றும் குளிர்ந்த பிறைச் சந்திரனையும், அரா-பாம்பையும், விரிதிரை கங்கா நதி-விசாலமானதும் அலைகளை உடையதுமாகிய கங்காநதியையும், தாதகி-ஆத்திமலரையும், கூவிளம்-வில்வத்தையும், முடிக்கும் சேகரர்-தரித்துக் கொண்டுள்ள சடாமகுடத்தையுடைய சிவபெருமானது, பேர் அருளால் வரு-பெங்கருணையால் அவதரித்த, மருகோனே-முருகப்பெருமானே, தினை செம் கானக-தினைப்பயிர் விளையும் செழிப்பாகிய காட்டகத்தில் வாழுகின்ற, வேடுவர் ஆனவர்-வேடுவர்களானவர்கள், திகைத்து அந்தோ என (ஏ-அசை) - புதிதாக முளைத்ததால் “இது ஏது?” என்று பிரமித்து “ஐயோ! என் செய்வோம்” என்று கூற, கணி ஆகிய-வேங்கை மரமாகி நின்ற, திறல் கந்தா-வலிபொருந்திய கந்தப் பெருமானே! வள்ளி நாயகி காமுறும்-வள்ளி நாயகியார் கண்டு அன்புறும், எழில் வேலா-கட்டழகுடைய வேலாயுதரே! சிறக்கும் தாமரை ஓடையில் - மலர்களுக்குள் சிறப்புற்றிருக்குந் தாம்ரை ஓடைகளிலும், மேடையில்-உயர்ந்த உப்பரிகை களிலும், நிறக்கும் சூல் வளை-நல்ல நிறம் பொருந்திய சினைகொண்ட சங்குகள், பால் மணிவீசிய-பீல் போன்ற வெண்ணிறமுடைய முத்துக்களை எறிகின்ற (கடற்கரையிலுள்ள), திருச்செந்தூர் வரு-திருச்செந்திலம் பதியில் அடியார் பொருட்டு எழுந்தருளிவருகின்ற, சேவகனே-வீரரே! சுரர் பெருமானே-தேவர்களால் வணங்கப்படும் பெருமையிற் சிறந்தவரே! அனிச்சம்-அனிச்ச மலரும், கார்முகம் வீசிட மாசு அறுதுவள் பஞ்சு-பஞ்சடிக்கும் வில்லினாலடிக்க கடினமாகிய குற்றமுடையவைகள் நீங்கப் பெற்ற மெல்லிய பஞ்சம், ஆன தடாகம் விடாமடஅனத்தின் தூவி-அன்பு மிக்கதான தடாகத்தை விட்டு நீங்காத அழகிய (நடையுடைய) அன்னப் பறவையின் மெல்லிய இறகும், குலாவிய சிறு அடி-மிகவும் மிருதுவாக விளங்குவதால் கொண்டாடுகின்ற சிறிய பாதங்களையுடைய, மடமானார்-அழகிய மானைப் போன்ற மகளிரது, அருக்கன்போல்-சூரியனைப் போல், ஒளிவீசிய-பிரகாசிக்கின்ற, மாமரகத பைம்பூண் அணி-சிறந்த மரகத மணிகள் பதித்த பசுமை நிறம் பொருந்திய ஆபரணங்களை யணிந்துள்ள, வார் முலைமேல்-இரவிக்கையோடு கூடிய தனங்களின்மேல், முகம் அழுத்தும் பாவியை-முகத்தையும் பார்வையையும் வைத்து அழுத்திக் களிக்கின்ற பாவியும், ஆவி ஈடேறிட நெறிபாரா-ஆன்மாவானது உய்யும் நெறி இன்னதென்று ஆராய்ந்தறியாத, வினை சண்டாளனை-தீய காரியங்களைப் புரியும் சண்டாளனும், வீணனை-வீண் காரியங்களைப் புரிவோனும், நீள்நிதி தனைக்கண்டு-பெரிய செல்வமுடைமையைப் கண்டு (அதன் பெருக்கத்தை நினைத்து), ஆணவமான நிர்மூடனை-

அகங்காரத்தைக் கொண்ட முழு மூடனும், விடக்கு அன்பாய் நுகர் பாழனை-மாமிசத்தை அன்பாக உண்ணுகின்ற பாழனும், ஓர் மொழி பகராதே-ஒப்பற்ற மொழியான தேவரீரது சடக்கர மந்திரத்தை உச்சரிக்காமல், விகற்பம் கூறிடு-சாஸ்திர விரோதமான வார்த்தைகளையே பேசுகின்ற, மோக விகாரனை-மோகவிகாரத்தை யுடையவனும், அறத்தின்பால் ஒழுகாத மூதேவியை-தரும நெறியில் நின்று ஒழுகாத மூதேவியுமாகிய அடியேனை, விளித்து உன் பாதுகை நீ தர-தேவரீர் கருணையால் அழைத்து உங்களுடைய திருவடி ரட்சையை என் முடிமேல் சூட்ட, நான் அருள் பெறுவேனோ-அடியேன் அந்த அனுக்கிரகத்தைப் பெற மாட்டேனோ?

பொழிப்புரை

போருக்குரிய சங்குகள் ஒவென்று ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் நீல நிறம் பொருந்திய பெரிய சமுத்திரத்தில் அணை கட்டி பகைவர்களுக்கு அஞ்சாத இராவணனது மணிமகுடந்தரித்துள்ள பல தலைகளும் அற்றுவிழ ஒரே ஒரு கணையை ஏவிய ரகுவீரராகிய ஸ்ரீராமபிரானது மருமகராக எழுந்தருளியிருப்பவரே; பாற்கடலில் தோன்றிய குளிர்ந்த பிறைச் சந்திரனையும், பாம்பையும் விசாலமானதும் அலைகளையுடையதுமாகிய கங்கா நதியையும், ஆத்தி மலரையும், வில்வத்தையும் தரித்துக் கொண்டுள்ள சடாமகுடத்தையுடைய சிவபெருமானது பெருங்கருணையால் (உலகம் உய்யும் பொருட்டு) அவதரித்த முருகப் பெருமானே! தினைப்பயிர் விளையும் செழுமையான கானகத்தில் வசிக்கும் (நம்பி முதலிய) வேடுவர்கள் (புதிதாகத் தோன்றியதால்) “இது ஏது” என்று திகைப்புற்று “ஐயோ! இதற்கு என்செய்வோம்” என்று கூறும்படி வேங்கை மரமாகிநின்ற வல்லபமுடைய கந்தமூர்த்தியே! வள்ளி நாயகியார் அன்புறும் கட்டழகிற் சிறந்த வேலாயுதப் பெருமானே! மலர்களுக்குள் சிறந்த தாமரை ஓடைகளிலும் உப்பரிகைகளிலும் நல்ல நிறம் பொருந்திய சினைச்சங்குகள் பால்போன்ற வெண்ணிற முத்துக்களைக் கொழிக்கும் கடற்கரையில் விளங்கும் திருச்செந்தூர் என்னுந் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள வீரரே! தேவர்களுக்குள் பெருமையிற் சிறந்தவரே! (மிகவும் மெல்லியதாகிய). அனிச்சமலரும், பஞ்சடிக்கும் வில்லாலடிக்க கடின பொருள்களாகிய குற்றம் நீங்கிய மெல்லிய பஞ்சம், அன்புடையதான தடாகத்தை நீங்காத அழகிய அன்னப்

பறவையின் மெல்லிய இறகும், தமது மென்மையிலும் மிருதுவாக இருப்பதால் கொண்டாடுகின்ற சிறிய பாதங்களையுடைய அழகிய மானைப்போன்ற மகளிரது சூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கின்ற சிறந்த மரசுத மணிகளிழைத்த பசுமை நிறம் பொருந்திய பொன்னாபரணங்களை யணிந்துள்ள இரவிக்கையோடு கூடிய தனபாரங்களின்மீது முகத்தையும் (பார்வையையும்) ஆசைப் பெருக்கத்தால் அழுத்துகின்ற பாவியும், ஆன்மா ஈடேறுகின்ற நன்னெறியை ஆராய்ந்து பார்க்காது தீய காரியங்களைப் புரியும் சண்டாளனும், வீண் காரியங்களைப் புரிவோனும், பெரிய செல்வமுடைமையைக் கண்டு அகங்கரிக்கும் நிர்மூடனும், மாமிசத்தை அன்பாக உண்ணுகின்ற பாழனும், தேவரீரது ஒப்பற்ற மொழியாகிய சடக்கர மந்திரத்தை அன்புடன் உச்சரிக்காமல் சாஸ்திர விரோதமான குதர்க்கவார்த்தைகளைப் பேசுகின்ற மோக விகாரனும், தரும நெறியில் நின்று ஒழுகாத மூதேவியுமாகிய அடியேனைத் தேவரீர் திருவருட் பெருக்கமுடையவராதலால் வலிந்து அழைத்து தமது திருவடியிலணிந்துள்ள பாதுகைகளை என் முடிமீது சூட்ட அடியேன் அந்த அனுக்கிரகத்தைப் பெவேனோ?

விரிவுரை

அனிச்சம் :-

அனிச்ச மலர் என்பது மிகவும் மென்மையுடைத்து; அது மோந்தால் வாடும்; அத்துணை மெல்லியது. இம் மலரின் மென்மையைப் பற்றி தெய்வப் புலவர்,

“மோப்பக் குழையு மனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து”

என்றதனால் நன்கு புலனாகின்றது. இத்துணை மெல்லிய அனிச்சப் பூவைக் காட்டிலும், மெல்லிய பஞ்சு, அன்னப் பறவையின் மெல்லிய இறகு இவைகளைக் காட்டிலும் மாதரடி மென்மையுடைத்து,

அனிச்சமு மன்னத்தின் தூவியும் மாதர்
அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்

-திருக்குறள்.

ஆவிஈடேறிட நெறிபாரா :-

“ஆன்மா ஈடேறும் நெறி எது?” என்று ஆராய்ந்து பார்த்தல் அவசியம். அந்நெறி பக்தி நெறியேயாகும். அந்நெறியே சென்றால் பழவினைகள் கெட்டு மலநீக்கமுற்று சிவமாந்தன்மையை எளிதில் பெறலாம்.

“பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அத்தனென கருளியவா றார்பெருவா ரச்சோவே”

-மணிவாசகனார்.

வினைச் சண்டாளனை :-

சண்டாளர் என்பது ஒரு தனிப்பட்ட குலமன்று. பிறப் பினாலே சண்டாள குலம் என்பது இல்லை; சண்டாளத்துவம் எவரிடத்தில் இருக்கின்றதோ அவரெல்லாம் சண்டாளரே. பிறப்பினாலேயே உயர்வு தாழ்வைக் குறித்துப் பேசுவதை அறிஞர் வெறுக்கின்றனர்.

பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.

-திருக்குறள்

தொழிலின் உயர்வு தாழ்வாலேயே குலமும் உண்டாகிறது. பிராம்மண உடம்பு, சூத்திரியர் உடம்பு, என்பது இல்லை யாதலால் குலம் உடம்பைப் பற்றியதல்ல; பிராம்மண உயிர், சூத்திரிய உயிர் என்பதும் இல்லையாதலால் குலம் உயிரைப் பற்றியதுமல்ல; ஆதலால் தொழிலைப் பற்றியே ஏற்படுகிறது. மேற்குலத்திற் பிறந்தான் ஒருவன் இழி தொழிலைப் புரிந்தால் மேற்குலத்தான் என்று கூறலாமோ? சகல ஒழுக்கங்களும் பொருந்தியுள்ளவனை இழிகுலத்தான் என்று கூறலாமோ?

நாஹம் மநுஷ்யோ நசதேவ யக்ஷோ
நப்ராஹ்மண சூத்திரிய வைஸ்ய சூத்ரா : |
நப்ரஹ்மசாநீ நக்ருஹீ வநஸ்தே
பிக்ஷுந்நசாஹம் நிஜபோத ரூபம் ||

-நிர்வாணாஷ்டகம்.

(இதன் பொருள்) “நான் மனிதனல்ல; தேவனல்ல; யக்ஷனு மல்ல; பிராம்மணனல்ல; சூத்திரியனல்ல; வைசியனல்ல;

சூத்திரனல்ல; பிரமசாரியல்ல; கிருகஸ்தனல்ல; வானப்ரஸ்தனல்ல; சந்நியாசியுமல்ல; ஆகையால் சத்திய ஞானானந்த சொரூபன் நான்.”

மேற்போந்த திருப்புகழின் கருத்தை நீதி நூலும் வலியுறுத்துமாறு காண்க.

தூஷகஸ்ச க்ரியா சூந்யோ நிக்ருஷ்டோ தீர்க்ககோபந: |
சத்வார : கர்மசண்டாளோ ஜாதிசண்டாள உத்தம: ||

பிறரைத் தூஷிப்பவன், நித்தியகருமானுஷ்டானத்தை விட்டவன், அதிக லோபமுள்ளவன், தீர்க்க கோபமுள்ளவன். இந் நால்வரும் கர்ம (வினைச்) சண்டாளர்கள்; இவர்களைக் காட்டிலும் ஜாதி சண்டாளன் என்பவன் உத்தமன்.

பிரம ஞானமுணர்ந்தவன் பிராமணன்; அழகிய தணிந்த சிந்தையுடையவன் அந்தணன்; வேதமோதுபவன் வேதியன்; இந்திரியங்களுடன் போராடி அவற்றை வென்று பொறிபுலன்களை அடக்கியாள்பவன் அரசன்; புண்ணியபாவங்களை நிறுத்து வாணிபஞ் செய்பவன் வைசியன்; புலன்களுக்கு அடிமைப்பட்டவன் சூத்திரன்; பறை வாத்தியத்தை வாசிப்பவன் பறையன்; புலாலுண்பவன் புலையன்; சண்டாளத்துவ முடையவன் சண்டாளன் எனப் பிரித்துணர்தல் வேண்டும்.

வீணனை :-

கிடைத்தற்கரிய வாழ்நாளை, அவமாயை கொண்டு விருதாவாகக் கழிப்பவர் வீணர் எனப்படுவர். நம்முடைய வாழ்நாளில் ஒவ்வொரு கணமும் மிகவும் விலையுயர்ந்த மாணிக்கத்திற்கு நிகரானது. அதனை வீண் களியாடல்களில் கழித்து விட்டால் யாக்கையும் அழிகிறது. ஆதலால் நம்முடைய காலங்களைச் சிவநெறியில் கழிக்க வேண்டும்.

நாளாய போகாமே நஞ்சணியுங் கண்டனுக்கே
ஆளாய அன்புசெய்வோம் மடநெஞ்சே அரன்நாமங்
கேளாய்நங் கிளைகிளைக்குங் கேடுபடாத் திறமருளி
கோளாய நீக்குமவன் கோளிலியெம் பெருமானே.

-திருஞானசம்பந்தர்.

நிதிதனைக்கண்டு ஆணவமான நிர்மூடனை :-

அழிகின்ற செல்வத்தைக் கண்டு அதன் நிலையாமையை
யுணராது, செருக்குற்று மூடனாக இருத்தல்.

சிறியரே மதிக்குமிந்தச் செல்வம்வந் துற்றனான்று
வறியபுன் செருக்குமுடி வாயுளோர் மூகராவர்
பறியணி செவியுளாரும் பயிறரு செவிடராவர்
குறிபெறு கண்ணுளாருங் குருடராய் முடிவரன்றே.

-குசலோபாக்கியானம்.

விடக்கன்பாய் நுகர்பாழனை :-

விடக்கு-மாமிசம். மோக்ஷ உலகத்திற்கு முதற்படி ஜீவ
காருண்யமேயாம். சகல யாகங்களிலும் செய்யுந் தானமும், சகல
தீர்த்தங்களிலுஞ் செய்யும் ஸ்நானமும், சகல தானங்களின்
புண்ணியமும் அஹிம்சா தருமத்திற்கு சமம் ஆகமாட்டாது.
அஹிம்சா தருமத்தை அனுசரித்து நடக்கிறவனுடைய
தவம் குறைவற்றது. அஹிம்சா தருமத்தை அனுசரித்து நடக்
கிறவன் எப்பொழுதும் யக்ஞம் செய்பவனாக எண்ணப்
படுகிறான்.

ஸர்வ யஜ்ஞேஷு வாதானம் ஸர்வ தீர்த்தேஷு சாப்லுதம்
ஸர்வதான பலம் வாபி நைதத் துல்யமஹிம்ஸயா
அஹிம்ஸ்ரஸ்ய தபோ (அ) ஷயம்
அஹிம்ஸ்ரோ ஜயதே ஸதா ||

-மஹாபாரதம், அநுசாஸன பர்வம்.

ஓர் மொழி :-

பிரணவ மந்திரம் என்றும் சடக்கர மந்திரம் என்றும்
பொருள் கொள்ளலாம்.

விளித்துன்பாதுகை நீ தர :-

பாவியும், சண்டாளனும், வீணனும், மூடனும், பாழனும்,
மோகனும், மூதேவியுமாகிய அடியேனை குற்றம் நோக்கிக்
கைவிடாமல் தேவரீரது திருவருட் பெருக்கால் வலிந்து
அழைத்து பாதுகையைச் சென்னி மேல் வைத்துத் திருவருள்
புரிய வேண்டும்.

தினைச்செங்கானகவேடுவர்.....கணியாகிய :-

மூவர் தேவாதிகள் தம்பிரானாகிய முருகப் பெருமான், மா முனிவன் புணர் மானுதவுந் தனிமானாகிய வள்ளி பிராட்டியாரைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ள வேட வடிவங்கொண்டு, அப் பிராட்டியார் காக்குந் தினைவனம் போந்து, வேடர்குலக் கொடியுடன் உரை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்குங்காலை, வேடர்கள் சூழ நம்பிராஜன் அங்கு வந்ததால், அது கண்ட ஆறுமுகப் பெருமான் பயந்தவரைப் போல இளவேங்கை மரமாக நின்றார். வேதங்கள் வேர்களும் அடியுமாக, சிவாகமங்கள் நடுப் பாகமும், பலவித கலைகள் கவடுகளுமாக மந்திர வடிவான மரமாயினார்.

ஆங்குது காலைதன்னி லடிமுதன் மறைகளாக
வோங்கிய நடுவெணல்லா முயர்சிவ நூலதாகப்
பாங்கமர் கவடுமுற்றும் பல்கலை யாகத் தானோர்
வேங்கையி னுருவமாகி வேற்படை வீரன்நின்றான்

-கந்தபுராணம்.

பெண்களை நேசிப்பவன் எத்துணை வலியுடையோனாயினும் மரம்போல் அசைவற்றுச் செயலற்று நிற்பான் என்பது அதனுடைய தத்துவம்.

குறமறவர் தொடியடிகள் கூசாது போய்வருட
கரடிபுலி திரிகடிய வாரான கானில்மிகு
குளிர்கணியி னிளமரம தேயாகி நீடியுயர் குன்றுலாவி
(உறவின்முறை) திருப்புகழ்.

கருத்துரை

சேதுபந்தனம் புரிந்து, இராவண வதஞ்செய்த இரகு வீரரது மருகரே! மதி, நதி, பாம்பு, ஆத்தி, வில்வம் இவைகளை முடிக்குஞ் சிவமூர்த்தியின் புதல்வரே! வேடுவரஞ்ச வேங்கை மரமாகிய கந்தப் பெருமானே! வள்ளி நாயகி அன்பு கொள்ளும் வேலாயுதரே! செந்திலம்பதியில் வாழும் பெருமானே! மாத ராசையால் மயங்கும் பாவியும், வினைச் சண்டாளனும், செல்வச் செருக்கு மூடிய மூடனும், புலாலுண்ணும் பாழனும், மோகவி காரனும், அறநெறியில் ஒழுகாத மூதேவியுமாகிய அடியேனை

அழைத்து உமது பாதுகையைத் தர அடியேன் அருள் பெறு
வேனோ?

71

உருக்கம் பேசிய நீலியர் காசுகள்
பறிக்குந் தோஷிகள் மோகவி காரிகள்
உருட்டும் பார்வையர் மாபழி காரிகள் மதியாதே

உரைக்கும் பீரிகள் கோளர வாமென
உடற்றுந் தாதியர் காசள வேமனம்
உறைக்குந் தூரிகள் மீதினிலாசைகள் புரிவேனோ

அருக்கன் போலொளி வீசிய மாமுடி
யனைத்துந் தானழ காய்நல மேதர
அருட்கண் பார்வையி னலடியார்தமை மகிழ்வோடே

அழைத்துஞ் சேதிகள் பேசிய காரண
வடிப்பந் தானென வேயெனை நாடொறும்
அதிக்கஞ் சேர்தர வேயருளாலுட னினிதாள்வாய்

இருக்குங் காரண மீறிய வேதமும்
இசைக்குஞ் சாரமு மேதொழு தேவர்கள்
இடுக்கண் தீர்க்கன னேயடி யார்தவ முடன்மேவி

இலக்கந் தானென வேதொழ வேமகிழ்
விருப்பங் கூர்தரு மாதியு மாயுல
கிறுக்குந் தாதகி சூடிய வேணிய னருள்பாலா

திருக்குந் தாபதர் வேதிய ராதியர்
துதிக்குந் தாளுடைநாயக னாகிய
செகச்செஞ் சோதியு மாகிய மாதவன் மருகோனே

செழிக்குஞ் சாலியு மேகம ளாவிய
கருப்பஞ் சோலையும் வாழையு மேதிகழ்
திருச்செந்தூர்தனில் மேவிய தேவர்கள் பெருமானே.

பதவுரை

இருக்கும்-இருக்குவேதமும், காரணம் மீறிய வேதமும்-காரணங்
களைக் கடந்து நிற்கும் (தனிப் பெருஞ்சிறப்புடைய) தமிழ்வேதமும்,

இசைக்குஞ் சாரமும்-அவ்வேதங்களில் மறைந்துள்ள உட்கருத்துக்களைத் தெளிவாக விளக்கிக் கூறும் வேதசாரமாகிய ஆகமங்களும், (ஏ-பிரிநிலை) தொழு-தொழுதுவழிபட நின்றவரும், தேவர்கள் இடுக்கண் தீர் தேவர்களுடைய துன்பத்தைத் தீர்த்தருளியவருமாகிய, கனனே-கண்ணிய முள்ளவரே, தவமுடன் மேவி-தவவொழுக்கத்துடன் வந்து, இலக்கந்தான் என-இலட்சக்கணக்கான, (ஏ-அசை) அடியார் தொழ-அடியார்கள் தொழுது வழிபட, மகிழ் விருப்பம் கூர்தரு-மகிழ்ந்து அவ்வடியார் மீது அன்பு கொள்ளும், ஆதியுமாய்-முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளுமாய், உலகு இறுக்கும் உலகங்களை எல்லாம் (சர்வசங்கார காலத்தில்) சங்கரிக்கும் தனிப்பெருந்தலைவராய், தாதகி சூடிய வேணியர்-ஆத்தி மலரைஅணிந்து கொண்டுள்ள சடைமுடியுடையவராய் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான், அருள்பாலா, அருளிய திருக்குமாரரே! திருக்கும் தாபதர்-அறிவுக் கண்ணுடன் விளங்கும் முனிவர்களும், வேதியர் ஆதியர்-வேதங்களையுணர்ந்த அந்தணர் முதலியோர்களும் துதிக்குந் தாளுடைநாயகன் ஆகிய-தோத்திரம்புரியும் திருவடிகளையுடைய தேவர்களுக்குத் தலைவரும், செகச் செஞ்சோதியும்-ஆகிய மாதவன்-செவ்விய செகச் சோதியாய் விளங்குபவருமாகிய திருமாலினது, மருகோனே-மருகரே! செழிக்கும் சாலியும்-செழிப்புடன் வளர்ந்துள்ள நெற்பயிரும், மேகம் அளாவிய கருப்பஞ்சோலையும்-மேகமண்டலத்தை அளாவிவளர்ந்துள்ள கருப்பஞ்சோலையும், வாழையும்-வாழை மரங்களும், (ஏ-அசை) திகழ்-என்றும் விளங்கப்பெற்றுள்ள, திருச்செந்தூர்தனில் மேவிய-திருச்செந்தூர் எனும் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள, தேவர்கள் பெருமானே-தேவர்களுக்குத் தேவராக விளங்குபவரே! உருக்கம் பேசிய நீலியர்-மனம் உருகும்படி நயமாகப் பேசுகின்ற கொடியவரும், காசுகள் பறிக்கும் தோஷிகள்-பணத்தைப் பிடுங்கும் பாவினரும், மாபழிகாரிகள்-பெரிய பழிகளைக் கூறுபவர்களும், மதியாதே உரைக்கும் பீரிகள்-ஒருவரையும் மதியாமற்படி அலறிச்சத்தமிட்டுப் பேசுகின்றவர்களும், கோள் அரவாம் என-விடத்தையுடைய பாம்பைப் போல், உடற்றும் தாதியர்-வருத்துகின்ற தாசிகளும், காசு அளவே மனம் உறைக்கும் தூரிகள் மீதினில்-அவரவர்கள் தரும் பணத்திற்குத்தக்க-அளவிலேயே மனத்தை வைக்கும் துன்மாக்கருமாகிய விலைமகளிர்மேல், ஆசைகள் புரிவேனோ-இனி அன்பு கொள்வேனோ? (கொள்ளேன்) அருக்கன் போல்-சூரிய பகவானைப்போல், ஒளி வீசிய-பிரகாசிக்கின்ற, மாமுடி அனைத்தும் தான்-பெருமைமிக்க இரத்தின கிரீடங்கள்யாவும், அழகாய் நலமேதர -காண்பவர்களுக்கு அழகாக விளங்கி நன்மையே வழங்க, அருள் கண் பார்வையினால்-கருணை பொழியும் திருக்கண் பார்வையால், அடியார்தமை மகிழ்வோடே அழைத்தும்-அடியார்தமை மகிழ்ச்சியுடன் வலிய அழைத்தும், சேதிகள்

பேசிய காரண-ஞானச் செய்திகளைப் பேசுகின்ற காரணப்பொருளே! வடிப்பம் தான் என (ஏ-அசை)-செப்பம் என்று சொல்லும்படி, நாள்தோறும் அதிகம் சேர்தர-(அடியேன்) தினந்தோறும் மென்மேலும் மேன்மையுடையும் வண்ணம், அருளால் உடன்-உமது திருவருளால் இக்கணத்திலேயே, எனை இனிது ஆள்வாய்-அடியேனை இனிது ஆட்கொண்டருள்வீர்.

பொழிப்புரை

இருக்குவேதமும், காரணங்களைக் கடந்து நிற்கும் பெருஞ் சிறப்புடைய தமிழ் வேதமும், அவ்வேதங்களில் மயங்கக் கூறிய உண்மைப் பொருள்களைத் தெளிவுறக் கூறும் வேத சாரமாகிய ஆகமங்களும் தொழுது வழிபாடு செய்ய நின்ற வரும், தேவர்களது துன்பத்தை நீக்கியருள்பவருமாகிய கண்ணியமுள்ளவரே! தவவொழுக்கத்துடனடைந்து இலட்சக் கணக்கான அடியார்கள் வணங்க மகிழ்ந்து, அவர்கள் மீது அன்பு கொள்ளும் ஆதி பராபரவஸ்துவாக விளங்குபவரும், சர்வ சங்காரகாலத்தில் உலகத்தைச் சங்கரிப்பவரும், ஆத்திமலரைச் சூடிய சடாமுடியை உடையவருமாகிய சிவபெருமானருளிய திருக்குமாரரே! அறிவுக் கண்கள் விளங்கப் பெற்ற முனிவர்களும், வேதியர் முதலியவரும் துதிக்கும் திருவடிக்கமலங்களுடைய தேவ சிரேட்டரும், செகச்செஞ் சோதியுமாகிய நாராயணரது மருகரே! செழிப்புடன் வளர்ந்துள்ள செந்நெற் பயிரும், மேகமண்டலம் வரை வளம்பெற்றோங்கிய கருப்பஞ் சோலையும், வாழையும் நெருங்கி விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் திருச் செந்தூர் என்னும் திவ்யக்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளிய தேவர்களுக்குத் தேவரே! உருக்கமாகப் பேசி மனத்தைக் கவரும் நீலிகளும், பணத்தைப் பறிக்கும் தோஷிகளும், மோகத்தால் விகாரத் தன்மையுற்றவர்களும், மேலும் கீழும் பக்கமுமாக விழிகளை உருட்டிப் பார்க்கும் பார்வையுடையவர்களும், பெரிய பழியைச் சுமத்தும் பழிகாரிகளும் ஒருவரையும் மதியாமற்படி வேகமாகப் பேசுபவர்களும், நச்சுப்பற்களையுடைய அரவத்தைப் போல் பிறரைத் துன்புறுத்தும் தாசிகளும், அவரவர்கள் தரும் பணத்தின் அளவாகவே மனத்தைச் செலுத்தும் துன்மார்க்கிகளுமாகிய பொருட்பெண்டிர் மீது அடியேன் இனி ஆசை வைப்பேனோ? (ஒரு போதும் வையேன்) சூரியனைப் போல் ஒளி வீசுகின்ற பெருமைமிக்க மணி மகுடங்கள் அனைத்துமே அழ

காகப் பார்ப்பவர்களுக்கு நன்மையே வழங்க, திருவருள் பொழியும் திருக் கண்பார்வையால் அடியார்களைச் சந்தோஷத் துடன் வலிய அழைத்து ஞானவுரைகளைப் பேசுகின்ற காரண வஸ்துவே! நடுநிலைமை என்று சொல்லும்படி தினந்தோறும் மென் மேலும் மேன்மையை அடையுமாறு உமது திருவருளால் உடனே அடியேனை இனிது ஆட்கொண்டருள்வீர்.

விரிவுரை

அருக்கன்போல்... நலமேதர :-

முருகப் பெருமானுடைய ஆறு திருமுகங்களிலுமுள்ள எல்லா மணிமகுடங்களும் மிக்க ஒளியுடன் ஆறு இளங்கதிர்களைப் போல் பிரகாசித்துக் கொண்டு தெரிசிப்போர்களுக்கு நலன்களையே வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

அருட்கண் பார்வை :-

குமாரக் கடவுளது பன்னிரண்டு விழிகளிலும் கடலைப் போல் அருள் வெள்ளம் வழிந்து கொண்டேயிருக்கிறது.-

“மறுவறு கடலென மருவுப னிருவிழி

வழிந்த அருளே தொழிந்த பொருபால்” -கொலுவகுப்பு

துங்கநீள் பன்னிரு கருணை விழிமலரும்”

-(விழையுமணி) திருப்புகழ்.

அக் கருணையொழுகுங் கடைக்கண் பார்வை நமது மேல் சற்று பட்டவுடனே மும்மலங்களும் வெந்து நீறாகி விடுகின்றன; மெய்ஞ்ஞானம் மிளிர்கின்றது; அப் பார்வையின் பெருமைதான் என்னே! என்னே! அதனைப் பெற்ற பரமகுருமூர்த்தியாகிய அருணகிரியடிகளின் பாக்கியந்தான் என்னே!

“ஆணவ அழுக்கடையும் ஆவியை விளக்கியது

பூதியடை வித்ததொரு பார்வைக்காரனும்”

-திருவகுப்பு.

“கனகத்தினு நோக்கினி தாயடி

யவாமுத்தமி ழாற்புகழ வேபர

கதிபெற்றிட நோக்கிய பார்வையு

மறவேனே”

(சதுரத்தரை) திருப்புகழ்.

கந்தப்பெருமானுடைய அக்கடைக்கண் அருட்பார்வையால் இவை இவையுண்டாகுமென கடைக்கணியல் வகுப்பில் கூறியதைக் கண்டுமகிழ்க.

“அலைகடல் வளைந்துடுத்த எழுபுவி பரந்திருக்கும்
 அரசென நிரந் தரிக்க வாழலாம்
 அளகையற சன்றனக்கும் அமரர சன்றனக்கும்
 அரசென அறஞ்செலுத்தி யாளலாம்
 அடைபெறுவ தென்றுமுத்தி அதிமதுர செந்தமிழ்க்கும்
 அருள்பெற நினைந்து சித்தி யாகலாம்
 அதிரவரு மென்று முட்ட அலகில்வினை சண்டைநிற்க
 அடலெதிர் புரிந்து வெற்றி யாகலாம்
 இலகியந லஞ்செய்ப்புட்ப கழுமுட னிறம்வெளுத்த
 இபவர செனும் பொருப்பு மேறலாம்
 இருவரவர் நின்றிடத்து மெவரெ ரிருந்திடத்தும்
 ஒருவனிவ னென்றுணர்ச்சி கூடலாம்
 எம்படர்தொ டர்ந்தழைக்கில் அவருட னெதிர்த்துளுட்க
 இடியென முழங்கி வெற்றி பேசலாம்

.....

பாருளீர்.....வேலினான்.....கடைக்கணியலையும்
 நினைந்திருக்க வாருமே”

அடியார்தமை மகிழ்வோடே அழைத்தும் சேதிகன் பேசி :-

கருணைக் கடவுளாதலால், கந்தப்பெருமான் அடியார்களை மகிழ்ந்து வலிய அழைத்து நல்லுரைகளை உபதேசித்து அருள் புரிகிறார்.

“அடியவ ரிச்சையில் எவைஎவை யுற்றன
 அவைதரு வித்தருள் பெருமானே”
 (கலகலெனச்சில) திருப்புகழ்.

காரண :-

உலகங்களுக்கும், சிருட்டியாதி ஐந்தொழில்களுக்கும், பிறவற்றிற்கும் காரணமாய் நின்ற முழுமுதற் கடவுள் முருகப் பெருமானேயாவார். இதனை, அப்பெருமானது திருவருட்டுணை கொண்டு ஞான விழியால் நோக்கிய சூரபன்மன் வாயார வாழ்த்தி வழுத்துதலைக்கண்டு தெளிக.

கோலமா மஞ்ஞை தன்னில் குலவிய குமரன் றன்னைப்
பாலனென் நிருந்தே னந்நாட் பரிசிவை யுணர்ந்தி லேன்யான்
மாலயன் றனக்கு மேனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கு
மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தியிம் மூர்த்தி யன்றோ.

-கந்தபுராணம்.

இருக்குந்.....தொழு :-

குகமூர்த்தி வேதாகமங்களால் தொழப்பட்டனர்.

“ஆலமுண்ட கோன் அகண்ட லோகமுண்ட மால்விரிஞ்சன்
ஆரணங்கள் ஆகமங்கள் புகழ்தாளும்”

-(தோலெலும்பு)-திருப்புகழ்

தேவர்கள் இடுக்கண் தீர்கனனே :-

சூராதியவுணர்களால் நூற்றெட்டு யுகங்களாக தேவர்கள்
துன்புற்று இனி இன்புறுங்காலமும் எய்துமோ என்று ஏங்கி
இளம் பூரணனாகிய எம்பெருமானிடம் தமது குறைகளை
முறையிட, அறுமுகக் கடவுள் போந்து அவுணர்களது மறச்
செயலை அழித்து அறநெறியை வளர்த்து அமரர்கள் அல்லலை
நீக்கி என்றுமழியா இன்பத்தை வழங்கினர்.

“அடியவர் வினையும் அமரர்கள் துயரும்
அறஅரு ளாதவு பெருமானே”

(திரிபுரமதனை) திருப்புகழ்.

“வானாடரசாளும்படிக்கு வாவாவெனவாவென்றழைத்து
வானோர் பரிதாபந் தவிர்த்த பெருமானே”

-(ஆராதன) திருப்புகழ்.

கருத்துரை

வேதாகமங்களால் தொழப்பட்டவரே! தேவர் துயர் தீர்த்த
கனம் பொருந்தியவரே! ஆதிபராபர முதல்வரும் சர்வ சங்கார
கர்த்தரும், ஆத்திமலரணிந்த வேணியருமாகிய சிவகுமாரரே!
முனிவர் மறையோர் முதலியோர் துதிக்கும் செகச்சோதியாகிய
திருமுகள்கொழுநர் மருகரே! திருச்செந்நிலாதிப! தேவதேவரே!
பொருள் பறிக்கும் இருமனப் பெண்டிராகிய விலைமகளிர் மீது
அன்பு கொள்வேனோ? (கொள்ளேன்) மென்மேலும் நன்மை
யுடையுமாறு அடியேனை உடனே ஆட்கொள்வீர்.

72

நிறுக்குஞ் சூதன மெய்த்தன முண்டைகள்
 கருப்பஞ் சாறொட ரைத்துள உண்டைகள்
 நிழற்கண் காணவு ணக்கிம ணம்பல தடவாமேல்
 நெருக்கும் பாயலில் வெற்றிலை யின்புறம்
 ஒளித்தன் பாகஅளித்தபி னிங்கெனை
 நினைக்கின் றீரிலைமெச்சலி தஞ்சொலி யெனவோதி
 உறக்கண் டாசைவ லைக்குள முந்திட
 விடுக்கும் பாவிகள் பொட்டிகள் சிந்தனை
 உருக்குந் தூவைகள் செட்டைகு ணந்தணி லுழலாமே
 உலப்பின் றாறெனு மக்கர முங்கமழ்
 கடப்பந் தாருமு கப்ரபை யுந்தினம்
 உளத்தின் பார்வையி டத்தினி னைந்திட
 அருள்வாயே
 கறுக்குந் தூயமி டற்றன ருஞ்சிலை
 யெடுக்குந் தோளனி றத்தமரெண்கரி
 கடக்குந்தான வனைக்கொல ரும்புயன் மருகோனே
 கனத்தஞ் சாபுரி சிக்கல்வ லஞ்சுழி
 திருச்செங் கோடு இடைக்கழி தண்டலை
 களர்ச்செங் காடுகு றுக்கைபு றம்பயம் அமர்வோனே
 சிறுக்கண் கூர்மத அத்திச யிந்தவம்
 நடக்குந் தேரனி கப்படை கொண்டமர்
 செலுத்தும் பாதகன் அக்கரமன் வஞ்சனை
 யுருவானோன்
 செருக்குஞ் சூரக லத்தையி டந்துயிர்
 குடிக்குங் கூரிய சத்திய மர்ந்தருள்
 திருச்செந்தூர் நகரிக்குள் விளங்கிய பெருமானே.

பதவுரை

கறுக்கும் தூய மிடற்றன்-கரிய நிறம் பொருந்திய தூய்மை மிக்க
 கழுத்தையுடைய சிவபெருமானுடைய, அரும் சிலை-அருமையான

மலையை, எடுக்கும் தோளன்-எடுத்த (வலிமையுடைய) தோள்களையுடையவனும், நிறத்து அமர்-மார்பில் பொருந்திக் குத்திய; எண்கரி-எட்டுத் திசையிலுள்ள யானைகளை, கடக்குந் தானவனை கொல்-வென்ற அசுரனும் ஆகிய இராவணனைக் கொன்ற, அரும்புயல் மருகோனே-அருமை மிக்க மேகம்போன்ற திருமாலின் திருமருகரே! கன தஞ்சாபுரி-பெருமை மிக்க தஞ்சாவூர், சிக்கல்-சிக்கல், வலஞ்சுழி, திருவலஞ்சுழி, திருச்செங்கோடு-திருச்செங்கோடு, இடைக்கழி-திருவிடைக்கழி, தண்டலை-திருத்தண்டலை நீணெறி, களர்-திருக்களர், செங்காடு-திருச்செங்காடு, குறுக்கை-திருக்குறுக்கை, புறம்பயம்-திருப்புறம்பயம் என்ற திருத்தலங்களில், அமர்வோனே-எழுந்தருளி யிருப்பவரே! சிறுகண் கூர்மத அத்தி-சிறிய கண்களையும் மிகுந்த மதத்தையும் உடைய யானைகளும் சயிந்தவம்-குதிரைகளும், நடக்குந்தேர்-ஓட்டப்படுகின்ற தேர்களும், அனிகப்படை கொண்டு-காலாள்களும் அடங்கிய நால்வகைச் சேனைகளைக்கொண்டு, அமர் செலுத்தும் பாதகன்-போர்புரிகின்ற பாவிடும், அக்கரமன்-அநீதியுடையவனும், வஞ்சனை உருவு ஆனோன்-வஞ்சனையே ஒரு வடிவமானவனும், செருக்கும்சூர்-அகங்காரங் கொண்டவனுமாகிய சூரபன் மனுடைய, அகலத்தை இடந்து-மார்பைப் பிளந்து, உயிர் குடிக்கும்-உயிரைப் பருகிய, கூரிய சக்தி அமர்ந்து அருள்-கூர்மை பொருந்திய வேலாயுதம் தங்கி அருள்கின்ற, திருச்செந்தூர் நகரிக்குள் விளங்கிய-திருச்செந்தூர் என்ற திருத்தலத்துள் விளங்குகின்ற, பெருமானே, பெருமையின் மிக்கவரே! நிறுக்கும் சூது அன்ன மெய்தன முண்டைகள்-செல்வத்தை நிறுத்துக் கொடுக்கவைக்கும் சூதுக்கருவி போன்ற கொங்கைகளை உடம்பில் உடைய தீயவர்களாகிய பொதுமகளிர், கருப்பம் சாரொடு அரைத்து உள உண்டைகள்-கரும்புச் சாறுடன் சேர்த்து அரைத்த மருந்து உருண்டைகள்-நிழல் கண்காண உணக்கி-நிழலிலேயே வைத்து உலர்த்தி, மணம்பல மேல்தடவா-அவ்வுருண்டைகளின் மேல் நல்ல வாசனைகள் பலவற்றைத் தடவி, நெருக்கும்பாயலில்-நெருக்குகின்ற படுக்கையில், வெற்றிலையின் புறம் ஒளித்து-அம்மாத்திரைகளை வெற்றிலைச் சுருளில் ஒளியவைத்து, அன்பாக அளித்தபின்-அன்புடன் கொடுத்து அதன் பின்னர், இங்கு எனை நினைக்கின்றீர் இலை-இங்கு என்னை நீர் நினைப்பதே இல்லை, மெச்சல் இதம் சொலி என ஒதி-மெச்சி மகிழ்ந்து இனிய சொற்களையும் சொல்கின்றீரிலை என்று சொல்லி, உற கண்டு-அவன் தன் மையலில் விழுந்ததைக் கண்டு, ஆசை வலைக்குள் அழுந்திட விடுக்கும் பாவிடிகள்-ஆசை வலைக்குள் அவன் விழுந்திடுமாறு செய்கின்ற பாவிடிகள், பொட்டிகள்-வேசிகள், சிந்தனை உருக்கும் தூவைகள்-எண்ணங்களை உருக்குகின்ற புலால் உணவை உண்பவர்கள் ஆகிய விலைமகளிருடைய, செட்டை குணந்தனில் உழலாமே-உலோப

குணத்தில் அடியேன் சிக்குண்டு அலையாதபடிக்கு, உலப்பு இன்று-அழிவு இல்லாத, ஆறெனும் அக்கரமும்-சடக்கர மந்திரத்தையும், கமழ் கடப்பம் தாரும்-மணம் நிறைந்த கடப்ப மலர் மாலையையும், முகப்ரபையும்-திருமுக ஒளியையும், தினம்-நாள்தோறும்! உளத்தின்பார்வை இடத்தில் நினைந்திட-அடியேன் உள்ளக்கண்ணில் கண்டு அவற்றையே தியானிக்குமாறு, அருள்வாயே-திருவருள்புரிவீர்!

பொழிப்புரை

நீலகண்டத்தையுடைய தூய சிவபெருமானுடைய அரிய திருக்கயிலாயமலையை எடுத்து, வலிமையுடைய தோள்களையுடையவனும், மார்பில் கொம்புகளால் குத்திய எட்டுத் திசைகளின் யானைகளை வென்றவனும் ஆகிய இராவணனைக் கொன்ற அரிய நீலமேகவண்ணராகிய திருமாலின் திருமருகரே! பெருமை பொருந்திய தஞ்சாவூர், சிக்கல், திருவலஞ்சுழி, திருச்செங்கோடு திருத்தண்டலை, நீணெறி, திருக்களர், திருச்செங்காடு, திருக்குறுக்கை, திருப்புறம்பயம் என்ற திருத்தலங்களில் உறைபவரே! சிறிய கண்களும் மிகுந்த மதமும் உடைய யானைகள், குதிரைகள், செலுத்துகின்ற தேர்கள், காலாட்கள் என்ற நாற்படைகளைக் கொண்டு போர் புரிகின்ற பாதகனும், அநீதியுடையவனும், வஞ்சனையின் வடிவமானவனும் அகங்காரமுடையவனுமாகிய சூரபன்மனுடைய மாற்பைப் பிளந்து உயிரைப் பருகிய கூரிய வேலாயுதம் தங்கி அருள்கின்ற திருச்செந்தூர் என்ற திருநகரில் எழுந்தருளிய பெருமிதம் உடையவரே! பொன்னை நிறுக்கவல்ல சூதாட்டத்திற்குரிய கருவியை யொத்த தனபாரங்களை உடம்பில் உடைய மௌடிகள், கரும்புச்சாறுடன் சேர்த்து அரைத்து நிழலில் உலர்த்திய மருந்து உண்டைகளின் மீது நறுமணங்களைப் பூசி அதனை நெருங்கிப் படுக்கின்ற படுக்கையில் வெற்றிலைச் சுருளில் மறைத்துக் கொடுத்து, அதனை அவன் உண்டப்பின், “என்னை நீர் நினைப்பதே இல்லை; மெச்சுகின்ற இனிய சொற்களைச் சொல்லுவதுமில்லை” என்று கூறி, அவன் மையல் கடலில் விழுந்ததுகண்டு ஆசை வலை வீசி அதில் அழுந்தும் படிச் செய்கின்ற பாவிகள், வேசிகள், எண்ணங்களை எண்ணுகின்ற உள்ளத்தை உருக்குகின்றவர்கள்; புலாலுண்பவர்களாகிய விலைமகளிரது உலோப குணத்திற்சிக்கி அடியேன் உழலாமல், அழிவில்லாத ஆறெழுத்தாகிய சடக்கர மந்திரத்தையும், மணங்

கமழ்கின்ற கடப்பமலர் மாலையையும் திருமுக ஒளியையும், நாள்தோறும் அகக்கண்ணால் கண்டு தியானிக்கத் திருவருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

நிறுக்குஞ் சூதன மெய்த்தன முண்டைகள் :-

ஆளை நிறுத்து, அதற்கிடைப் பொன் தந்து ஆட்சி செய்யும் வல்லபமுள்ளது சூது. நாடு நகரங்கள் அத்தனையும் இழந்து நளனைக் காடுபோக வைத்தது இச்சூது. பாண்டவர்கள் தம்மையும் மனைவியையும் பணயமாக வைத்து ஆடி நாடிழந்து நலிந்தார்கள். இத்தகைய சூது விளையாடுகின்ற கருவி தனத் திற்கு உவமையாக நிற்பது.

கருப்பஞ்சாறொ டரைத்துள உண்டைகள் :-

தம்பால்வரும் ஆடவரை மயக்கும் பொருட்டு மாத்திரை களை விலைமகளிர் தயாரிப்பார்கள். சில மருந்துப் பொருள் களைக் கரும்புச் சாறுவிட்டு அரைத்து உருண்டை செய்வார்கள்.

நிழற்கண் காண வுணக்கி :-

உணக்குதல்-உலர்த்துதல். மருந்து உருண்டைகளை வெய்யிலில் உலர்த்தினால் அதன் சத்துப்போய்விடும். அதனால் உயர்ந்த மருந்து உருண்டைகளையும், மூலிகைகளையும் நிழலிலே உலர்த்தவேண்டும் என்பது மருத்துவமுறை.

மணம்பல தடவா மேல் :-

அம் மருந்து உருண்டைகளின்மீது, குங்குமப்பூ, ஏலரிசி, பச்சைக் கற்பூரம் முதலிய வாசனைப் பொருள்களை அரைத்து அவற்றைத் தடவி தாம்பூல மாத்திரையாகச் செய்வார்.

தடவாமேல் என்பதனை மேல் தடவா என்று சொல் மாற்றிப் பொருள் செய்யப்பட்டது. செய்யா என்ற வாய்ப்பாட்டின் தடவா என வந்தது.

நெருக்கும் பாயலில் :-

நெருங்கிச் சயனிக்குஞ் சயன மெத்தையில் தம்பால் வரும் ஆடவருடன் இருந்து மயக்குவர்.

வெற்றிலையின்புறம் ஒளிந்து அன்பாக அளித்து :-

தாம்புலச் சுருளில் அம்மாத்திரையை மறைத்து அன்புடன் கொடுத்து தம்மைவிட்டு என்றம் அகலா வண்ணம் மையல் புரிவார்கள்.

இங்கெனை நினைக்கின்றீரிலை மெச்சலிதஞ் சொலி எனவோதி :-

அவ்விலைமகளிர் முன்கூறியபடி அம்மருந்தினையளித்த பின் “மெச்சிப் பேசி இனிது உரையாடுகின்றீர் இல்லை; எம்மை நினைக்கின்றீர் இல்லை” என்று பசப்புரை பகர்வர். மருந்துண்டு மயங்கிய அவர்கள் இனி அவளை நினைக்காது கடவுளையா நினைக்கப் போகிறார்கள்?

ஆசை வலைக்கு அழுந்திட விடுக்கும் பாவிகள் :-

ஆடவரைத் தமது ஆசையாகிய வலையிற் சிக்கி உய்வு பெறாவண்ணம் அதிலேயே அழுந்தியலையுமாறு புரிவர்.

‘பொட்டிகள், :- பொட்டி-வேசை.

‘சிந்தனை உருக்குந் தூவைகள்’ :- சிந்தனை-எண்ணம் இங்கு ஆகுபெயராக மனத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. பற்பல சிந்தனை செய்கின்ற மனதை உருக்குவர்.

தூ-இறைச்சி, இறைச்சியுண்போர் ஆதலின் தூவையர் என்றார்.

“தூப்போலுஞ் சுவையுடைய கனிபலவுந் தரவல்லேன்”

-கம்பராமாயணம்.

செட்டை குணம் :-

செட்டு-உலோபம். விலைமகளிர் பொருள்களைப் பிறரிடமிருந்து நிரம்பவும் பறிப்பர். தாம் அப்பொருளைச் செலவிடாது செட்டாக இருப்பர்.

உலப்பின்றாறெனு மக்கரம் :-

அழிவின்றி விளங்குவது சடக்கரமந்திரம். அழிவற்ற தன்மையும் அருளவல்ல மந்திர வேந்து.

இத்திரு ஆறெழுத்தைச் செபம்புரிவோர் பிறவிப் பெருங் கடலினின்றுங் கரையேறுவர்; ஆபத்து விபத்து என்ற இடர்களையெய்யமாட்டார்.

கறுக்குந் தூய மிடற்றனருஞ்சிலை எடுக்குந் தோளன் :-

ஆலகால விடத்தை யுண்டு, சிவபெருமானுடைய கண்டங் கருமையாக ஆயிற்று. ஆயினும் அது தூயது.

திருக்கயிலாயமலையைப் பெயர்த்து எறியவேண்டும் என்று கருதிய இராவணன் அம்மலையைத் தோள்மீது எடுத்து ஆர்த்தனன். பின்னர் அப்பரமபதி திருவிரல் நகநுனியால் சிறிது அழுத்திய மாத்திரத்தில் பாறையின் கீழ் அகப்பட்ட எலிபோல் நலிவுற்றுக் கதறினான். அதற்குப்பின் பாடி உய்வு பெற்றனன்.

நிறத்தமர் எண்கிரி கடக்குந் தானவன் :-

நிறம்-மார்பு. இராவணன் திக்குவிஜயம் புரிந்து வந்த போது, திக்கஜங்கள் எட்டும் வந்து தேர்மீது அமர்ந்துள்ள இராவணன் மார்பில் குத்தின. ஒவ்வொரு யானைக்கும் நான்கு கொம்புகள். முப்பத்திரண்டு தந்தங்களும் அவன் மார்பில் பதிந்தன. அவன் எழுந்து நின்றான். எட்டு யானைகளும் மறு வட்டைகள்போல் தொங்கின. வாளாயுத்தால் கொம்புகளை வெட்டினான். யானைகள் அஞ்சி அகன்று ஓடின. மார்பில் பதிந்த கொம்புகள் மார் பதக்கம்போல் அழகு செய்தன.

“வாரணம் பொருத மார்பும்”

-கம்பராமாயணம்

அரும்புயன் மருகோனே :-

அரும்புயல் எனக்கொண்டு உரை கூறப்பட்டது. புயல்-மேகம். உவம ஆகு பெயராகத் திருமாலைக் குறிக்கின்றது. இனி புயன் என்றே கொண்டு அருமையான தோளையுடையவர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

கன தஞ்சாபுரி-புறம்பயம் :-

இந்த அடியில் பத்து தலங்களைக் கூறுகின்றார். அடையிலல்லாமலே இத்தலங்களின் பெயர்கள் சந்தத்திற்கு ஏற்ப அமைந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டுதற்குரியது.

‘சிறு கண் கூட்மத அத்தி’ :-கூர்-மிகுதி.

யானைக்குச் சிறிய கண்களும் மிகுந்த மதமும் இருக்கும். யானை நால்வகைப் படையில் சிறந்தது.

‘வேழ நெடும்படை கண்டு விலங்கிடு வில்லாளோ?’

-கம்பர்

‘செருக்கும் சூர்’ :-

சூரபன்மன் பற்பல மாயங்கள் புரிந்தும், வஞ்சனையாகவும் போர் புரிந்தனன். அதனால் “அக்கரமன்” “வஞ்சனை யுருவானோன்” என்றெல்லாம் அடிகளார் கூறுகின்றார். செருக்கு தல் - அகங்கரித்தல். ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் அரசன், தான் என்று அகங்கரித்தான். “கோலமா மஞ்ஞை தன்னில் குலவிய குமரன் தன்னைப் பாலன் என்று” எண்ணினான். “கோலவாலெயிறு இன்னமுந் தோன்றிலாக்குதலைப் பாலன் மேலையாயிரத் தெட்டெனும் அண்டமும் வென்றே ஏலு கின்றதோர் நல்லிறையாகிய என்னை வெல்லவல்லனோ” என்று கூறி இறுமாந்தான். முடிவில் பெருமானால் அடக்கியாளப் பெற்றான்.

கருத்துரை

திருமால் மருகரே! சூரனை வதைத்த செந்திலாண்டவரே! மாதர் மயல் தீர்ந்து, ஆறெழுத்தோதி தேவாரை அகக்கண் கொண்டு காண அருள் புரிவீர்.

73

கரிக்கொம்பந் தனித்தங்கங்

குடத்தின்பந் தனத்தின்கண்

கறுப்புந்தன் சிவப்புஞ்செம்

பொறிதோள்சேர்

கணைக்கும்பண் டுழைக்கும்பங்

களிக்கும்பண் பொழிக்குங்கண்

கழுத்துஞ்சங் கொளிக்கும்பொன்

குழையாடச்

சரக்குஞ்சம் புடைக்கும்பொன்

றுகிறற்றந்தந் தரிக்குந்தன்

சடத்தும்பண் பிலுக்குஞ்சம்

பளமாதர்

சலித்தும்பின் சிரித்துங்கொண்

டமைத்துஞ்சண் பசப்பும்பெண்

தனத்துன்பந் தவிப்புண்டிங்

குழல்வோனோ

சுராச்சங்கந் துதித்தந்தஞ்

செழுத்தின்பங் களித்துண்பண்

சுகத்துய்ந்தின் பலர்ச்சிந்தங்

கசுராரைத்

துவைத்தும்பந் தடித்துஞ்சங்

கொலித்துங்குன் றிடித்தும்பண்

சுகித்துங்கண் களிப்புங்கொண்

டிடும்வேலா

சிரப்பண்புங் கரப்பண்புங்

கடப்பந்தொங் கலிற்பண்புஞ்

சிவப்பண்புந் தவப்பண்புந்

தருவோனே

தினைத்தொந்தங் குறப்பெண்பண்

சசிப்பெண்கொங் கையிற்றுஞ்சஞ்

செழிக்குஞ்செந் திலிற்றங்கம்

பெருமாளே.

பதவுரை

சுரர் சங்கம்-தேவர்களின்கூட்டம், துதித்து-துதி செய்து, அந்த அஞ்செழுத்து இன்பம் களித்து-அந்த திருவைந்தெழுத்தால் வரும் இன்பத்தில் மகிழ்ந்து, உண் பண் சுகத்து உய்ந்து இன்பு அலர்-அமிர்தத்தை உண்டும் இசை பாடியும் சுகத்தில் திளைத்து இன்புறுதலை, அங்கு சிந்து அசுராரை-அவ்விடத்தில் சிந்தும்படிச் செய்து துன்புறுத்திய அசுரர்களை, துவைத்தும்-கசக்கியும், பந்து அடித்தும்-பந்தாடுவதுபோல் தூக்கி எறிந்தும், சங்கு ஒலித்தும்-வெற்றிச் சங்கத்தை ஊதியும், குன்று இடித்தும்-கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்தும், பண் சுகித்தும்-துதிப்பாடலைக் கேட்டும், கண்களிப்புங் கொண்டிடு வேலா-கண்கள் களிக்கின்ற வேலாயுதக் கடவுளே! சிரப்பண்பும்-தலையினுடைய நலனையும், கரப்பண்பும்-கரங்களின் நலனையும், கடப்பம் தொங்கலின் பண்பும்-கடப்ப மலர் மாலையின் நலத்தையும், சிவப்பண்பும்-சிவமாந் தன்மையையும், தவப்பண்பும்-தவநிலையையும், தருவோனே-தந்தருள்பவரே! தினை தொந்தம்-தினைப்புனத்தில் தொடர்புடைய, குறப்பெண்-வள்ளியம்மை, பண் சசிப்பெண்-இசை நிறைந்த இந்திராணியின் மகளாகிய தெய்வ யானை என்ற இரு தேவிகளின், கொங்கையில் துஞ்சம்-தனங்களில் துயில்கின்ற, செழிக்கும் செந்திலில் தங்கும்-வளமை மிக்க திருச்செந்தூரில்

எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! கரிகொம்பு (அம்-சாரியை) யானையின் கொம்பைப் போலவும், தனி தங்க குடத்து-ஒப்பற்ற பொற்குடம் போலவும் திகழ்கின்ற, இன்பத்தனத்தின்கண்-இன்பத்தைத் தருகின்ற கொங்கைகளையும், கறுப்பும் தன் சிவப்பும் செம்பொறி-கருநிறமும் செந்நிறமும் உடைய செவ்வரிகள் படர்ந்ததும், தோள் சேர்-தோள்வரை சேர்வதும், கணைக்கும்-அம்புக்கும், பண்டு உழைக்கும்-பழைமையான மானுக்கும், பங்கு அளிக்கும்-தனது தன்மையில் பங்கு தருவதும், பண்பு ஒழிக்கும்-குணத்தை அழிக்க வல்லதும் ஆகிய, கண்-விழிகளையும் சங்கு ஒளிக்கும் கழுத்து-சங்கு நாணி ஒலிக்குமாறு அழகுடைய கழுத்தையும், பொன்குழை-பொன்னாலாகிய குழைகளையும், ஆடு அசர குஞ்சம் புடைக்கும் பொன் துகில்-அசைந்து சரம்போல் பக்கத்தில் தொங்க விட்டுள்ள அந்த கொய்சகத்துடன் கூடிய பொன்னாடையையும்; தந்தம் தரிக்கும் தன் சடத்தும்-தந்த மணிகளை அணிந்துள்ள சரீரத்தையும் கொண்டு, பண் பிலுக்கும்-நன்கு பகட்டு செய்யும், சம்பள மாதர்-பொருள் பெறும் விலைமாதர்கள், சலித்தும்-பொருள் தராது ஒழியில் சலிப்புற்றும், பின் சிரித்தும்-பிறகு பொருள்தந்தால் புன்னகை புரிந்தும், கொண்டு அழைத்தும்-பொருள்கொண்டு அழைத்தும், சண்பசப்பும் பெண்-சார்ந்து பசப்புகின்ற அப் பெண்களின் தன துன்பம்-தனபாரங்களால் வருந்துன்பத்தை யடைந்து, தவிப்பு உண்டு-தவிப்பை அடைந்து, இங்கு உழல்வேனோ-இங்கு அடியேன் அலைவேனோ?

பொழிப்புரை

இறைவனைத் துதித்தும், பஞ்சாக்கரத்தை நினைத்து இன்புற்றும், அமிர்தத்தையுண்டும் கீதத்தைப் பாடியும் மகிழ்கின்ற தேவர் குழாங்கள் துன்புறுமாறு செய்த அசுரர்களைக் கசக்கியும், பந்துபோல் எடுத்து எறிந்தும், வெற்றிச் சங்கை ஒலித்தும், கிரவுஞ்சமலையைப் பிளந்தும், துதிப் பாடலைக் கேட்டருளியும், கண்களித்த வேலாயுதக் கடவுளே! சென்னியினுடைய நலனையும், கரங்களின் நலனையும், கடப்பமலர் மாலையின் நலனையும், சிவமாந்தன்மையையும், தவநிலையை யும் தந்து அருள்புரிபவரே! தினைப்புனத்தில் வாழ்ந்த வள்ளி அம்மையார், இனிய இந்திராணியின் புதல்வியாகிய தெய்வ யானை என்ற இரு அம்மையார்களின் தனங்களில் துயில் கின்றவரும், செழுமை நிறைந்த செந்திலம்பதியில் எழுந்தருளியிருப்பவரும் ஆகிய பெருமிதமுடையவரே! யானையின் கொம்பையும் ஒப்பற்ற பொற்குடத்தையும் ஒத்து இன்பத்தைத்

தருகின்ற தனங்களையும், கருமை செம்மை நிறமுள்ள வரிகளையுடையதாய், தோள்களில் சேர்வதாய் அம்பையும் மானையும் ஒத்ததாய், குணங்களையழிப்பதாயுள்ள கண்களையும், சங்கு நாணும்படி அழகு செய்யுங் கழுத்தையும், பொன்னாலாகிய குழையையும், அசைகின்ற சரம்போல் தொங்கி அழகுற்று விளங்கும். அந்த கொய்சகத்துடன் கூடிய பொன்னாடையையும், தந்த மணிகளையணிந்த சரீரத்தையும் கொண்டு பகட்டிப் பொருள் பறிக்கும் விலைமாதர், பணத்தை நோக்கிச் சலித்தும், பணம் பெற்றவுடன் புன்னகை புரிந்தும், வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றும் சார்ந்து பசப்புவர். அவர்களுடைய தனபாரங்களினால் துன்புற்றுத் தவித்து வீணில் அலையலாமோ?

கரிக் கொம்பு... தனம் :-

தனபாரத்திற்கு யானையின் கொம்பும். பொற்குடமும் உவமைகளாகும். விலைமகளிர் தனத்தால், இளைஞர் தனத்தைக் கவர்வர்.

கறுப்புந்தன் சிவப்பும் செம்பொறி :-

கண்களில் கருநிற ரேகையும் செந்நிற ரேகையும் படர்ந்திருக்கும். பொறி-வரி. அழகிய வரிகள்.

கணைக்கும் பண்டுழைக்கும் பங்களிக்கும்

பண்பொழிக்குங்கண் :-

பெண்களின் கண்கள் அம்புபோல் கூர்மையாகவும், மான் விழிபோலவும் இருக்கும். ஆடவர்களுடைய பண்பையழிக்கும் தன்மையுடையது அக்கண்கள்.

கழுத்துஞ் சங்கொளிக்கும் :-

கழுத்து சங்கைப்போல் அழகாக இருக்கும். கழுத்தின் அழகை நோக்கி நாணத்தினால் சங்கு தண்ணீரில் ஒளிக்கின்றது என்று தற்குறிப்பேற்றவணியினால் கூறுகின்றனர்.

ஆடச் சரக்குஞ் சம்புடைக்கும் பொன் துகில் :-

ஆடு-அச்சரக் குஞ்சம் எனப் பிரித்துக்கொள்க. விலைமகளிர் புடவையில் ஒரு பகுதியை நன்கு மடித்து ஒருபுறத்தில் தொங்கவிடுவர். அது அசைந்து அசைந்து ஆடும். அதற்கு

கொய்சகம் என்று பேர். விலைமகளிர் நல்ல பொன்னாடைகளை உடுத்து, அதனைப் பற்பலவாறு திருத்தி ஆடவரை மயக்குவர்.

பண்பிலுக்கும் :-

உயர்ந்த ஆடை அணிகலன்களால் ஆடம்பரமாக அலங்கரித்துக் கொள்வர்.

‘சம்பள மாதர்’ - சம்பளம் - கூலி. கைப்பொருள் பெற்று பொருளுக்குத் தக்கப்படி அன்பைக் காட்டுவர்.

சலித்தும் :-

பணம் தராவிடில் சலித்துக் கொள்வர்.

பின் சிரித்தும் :-

பணம் தந்தபின் புன்முறுவல் காட்டுவர்.

கொண்டு அழைத்தும் :-

பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் இல்லத்திற்கு அழைத்துச் செல்வர்.

சண் பசப்புப் பெண் :-

சண்-சண்ணித்தல் (சார்ந்திருத்தல்). தம்பால்வந்து பொருள் தந்தவரைச் சார்ந்திருப்பர்.

சுரர்ச்சங்கம்... அசுராரை :-

தேவர்கள் எப்போதும் இறைவனைத் துதிசெய்தும், திருஐந்தெழுத்தை ஓதியும் இன்புறுவர். அவர்களை சூராதிய வுணர்கள் இடர் படுத்தி சிறையில் அடைத்து உண்ணல் இசை கேட்டல் முதலிய சுகங்களின்றி வருத்தினார்கள். அதனால் சுரர் அசுரர் என்ற இருதிறத்தினருக்கும் பொதுவாகிய இறைவன் அசுரரை அடக்கிச் சுரரை வாழ்வித்தனர்.

சிரப்பண்பு :-

சிரப்பண்பாவது இறைவனுடைய திருவடிகளை வணங்குவதாகும். வணங்காத தலை உயர்வில்லாதது. பயனற்றதுமாகும். காணாத கண்ணும், கேளாத காதும் பேசாத வாயும் இருந்தும் பயனின்றி இழிவு பெறுவது போல் இறைவனை வணங்காத தலையும் இகழ்த்தக்கதாம்.

கோளில் பொறியில் குணமில்வே எண்குணத்தான்
தானை வணங்காத் தலை.

-திருக்குறள்.

அன்றியும் இறைவனை வணங்காத தலை மறுபிறப்பில்
நன்றி மறந்த வினைப்பயத்தால் விறகு சுமந்து வேதனையுறும்.

சும்மாடு சுட்டிச் சுமந்துழலு வார்சிலரை
இம்மா நிலத்தில் எண்ணுங்கால்-அம்மாநின்
பொன்னா ரடிமுடியைப் போற்றாத பேரன்றோ
மன்னா சிதம்பரதே வா.

-குருநமசிவாயர்.

“எங்கள் பெருமான் உன்னை வணங்காத மூடர்தலை
இதழ் விறகு எடுக்குந்தலை”

வீட்டுத் தலைவநின் றாள் வணங்கார்தன் விரிதலைசும்
மாட்டுத் தலைபட்டி மாட்டுத் தலைபுன் வராகத்தலை
ஆட்டுத் தலைவெறி நாய்த்தலை பாம்பின் அருந்தலைகற்
பூட்டுத்தலை வெம்புலைத்தலை நாற்றப் புழுத்தலையே.

-இராமலிங்கர்.

இனி அருணகிரிநாதருடைய சிரத்தில் முருகப்பெருமான்
வேதாகமங்களின் சிரத்தில் விளங்கும் தனது திருவடிமலரைச்
சூட்டினார்.

சாடுந் தனிவேல் முருகன் சரணஞ்
சூடும்படி தந்தது சொல்லு மதோ
வீடுஞ் சுரர் மாமுடி வேதமும் வெங்
காடும் புனமும் கமழுங் கழலே.

-அநுபூதி()

“எனது தலையிற் பதங்கள் அருள்வோனே”

(களபமு)திருப்புகழ்.

கரப்பண்பும் :-

கரத்தின் பண்பாவது, கரத்தைத்தந்த இறைவனைக் கடிமா
மலர் தூவி அர்ச்சித்துக் கைகூப்பித் தொழுவதேயாகும். அவ்
வண்ணம் தொழுத கரங்கள் மறுபிறப்பில் நன்றி பாராட்டிய
புண்ணியத்தால், பொன் வழங்கும் புனிதக் கரங்களாகத் திகழும்.
தொழாத கரங்கள் பிச்சையேற்க நீட்டும் துன்பத்தை அனுப
விக்கும்.

“தோன்றலுன் திருமுன் குவித்த பெரியோர் கைகள்
சுவர்ன மிடுகின்ற கைகள்.”

“பரம நின் திருமுன்னர் குவியாத வஞ்சர்கை
பலியேற்க நீள் கொடுங்கை”

-இராமலிங்கர்.

ஆடு மாடுகட்குக் கரங்கள் இல்லை. மனிதனுக்குக் கடவுள் கரங்களைத் தந்தனர். அவர் தந்த கரத்தால் அவரைத் தொழுதும், அவருடைய ஆலயங்களாகிய வறியவர்க்கு இயன்றதை வழங்கியும் உய்தல் வேண்டும். ஆகவே கரப் பண்பு வணங்குதலும், வழங்குதலும் ஆகும்.

கடப்பந் தொங்கலிற் பண்பு :-

முருகவேளுக்கு உகந்த கடப்பமலர்களைத் தொடுத்து மாலையாக்கி அவருடைய அடிமலரில் புனையவேண்டும்.

சிவப்பண்பும் :-

சிவமீாகுந் தன்மையை சீவர்கள் பெறுவதே முடிந்த முடிபு ஆகும். “சீவன் சிவசொருபமெனத் தேறி” என்கின்றார் பிறிதொரு திருப்புகழில். “சித்தமலமறுவித்து சிவமாக்கி” என்கின்றார் மாணிக்கவாசகர். சீவன் சிவனாகும் இயல்புடையது. சிவம் சாராதது சவம்தானே.

தவப்பண்பு :-

சிவத்தை தவத்தால் அடைய முடியும். தவம் என்றால் சிந்தையை அடக்கிச் செந்நெறி நின்றல் ஆகும்.

கருத்துரை

அசுரகுல காவலரே! சிவாநுபவத்தைத் தருகின்றவரே! செந்திலாண்டவரே! மாதர் வயப்படாது உய்யுமாறு அருள் புரிவீர்.

கருப்பந்தங் கிரத்தம் பொங்

கரைப்புண் கொண் டுருக்கும் பெண்

களைக்கண்டங் கவர்ப்பின்சென்

றவரோடே

கலப்புண்டுஞ் சிலுப்புண்டுந் துவக்குண்டும் பிணக்குண்டுங் கலிப்புண்டுஞ் சலிப்புண்டுந் செருத்தண்டந் தரித்தண்டம் புகத்தண்டந் தகற்கென்றுந் திகைத்தந்திண் செகத்தஞ்சங் தியக்கங்கண் டுயக்கொண்டென் பிறப்பங்கஞ் சிறைப்பங்கஞ் சிதைத்துன்றன் பதத்தின்பந் அருக்கன்சஞ் சரிக்குந்தெண் டிரைக்கன்சென் றரக்கன்பண் பனைத்தும்பொன் றிடக்கன்றும் அணிசங்கங் கொழிக்குந்தண் டலைப்பண்பெண் டிசைக்குங்கொந் தளிக்குஞ்செந் திலிற்றங்குங் புரக்குஞ்சங் கரிக்குஞ்சங் கராக்குஞ்சங் கராக்கின்பம் புதுக்குங்கங் கையட்குந்தஞ் புனக்குன்றந் திளைக்குஞ்செந் தினைப்பைம்பொன் குறக்கொம்பின் புறத்தண்கொங் கையிற்றுஞ்சம்	தடுமாறிச் கொடுமாயும் தருவாயே கதிர்வேலா குமரேசா சுதனானாய் பெருமாளே.
---	--

பதவுரை

அருக்கன் சஞ்சரிக்கும்-சூரியன் உலவுகின்ற, தெண்திரை கண்சென்று-அலைகள் வீசுகின்ற தெளிந்த கடலிடத்தில் சென்று, அருக்கன் பண்பு அனைத்தும் பொன்றிட கன்றும்-குரபன்மனது பெருமைகள் யாவும் அழியுமாறு சினந்த, கதிர்வேலா-ஒளிமிகுந்த வேலாயுதத்தையுடைய கடவுளே! அணிசங்கம் கொழிக்கும்-அழகியசங்குகளைக் கொழிக்கின்றதும், தண்டு அலை-சேனைகள்போல் எழுகின்ற அலைகள், பண்பு எண் திசைக்கும் கொந்தளிக்கும்-பண்புடைய எட்டுத் திசைகளிலும் கேட்குமாறு கொந்தளிப்பதுமாகிய கடல்கூழ்ந்த, செந்திலில்தங்கும்-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள, குமரேசா-குமாரக் கடவுளே! புரக்கும் சங்கரிக்கும்-உலகங்களையெல்லாங் காத்தருள் புரிகின்ற உமாதேவிக்கும், சங்கராக்கும்-

சுகத்தைச் செய்கின்ற சிவபெருமானுக்கும், சங்கரார்க்கு இன்பம் புதுக்கும் கங்கையட்கும்-சிவமூர்த்திக்கு இன்பத்தைத் தரும் கங்கா தேவிக்கும், சுதன் ஆனாய்-புதல்வராக ஆனவரே! புனக் குன்றம் திளைக்கும்-கொல்லை களுடன் கூடிய மலையில் மகிழ்ச்சியுறுகின்ற, செம்தினைபைம்பொன்-செம்மையாகிய தினைப்பயிரைக் காத்த பசும்பொன் சிலைபோன்ற, குறக் கொம்பின்-குறமகளாகிய வள்ளிஅம்மையின் தண்கொங்கை புறத்தில் துஞ்சும்-குளர்ந்த தனபாரங்களின் அருகில் துயில்கின்ற, பெருமாளே-பெருமிதமுடையவரே! கருப்பம் தங்கு இரத்தம் பொங்கு-கருத் தங்குவதற்கு ஏற்றதாய் உதிரம் நிறைந்த, அரை புண்கொண்டு-அரையில் இருக்கும் அல்குலைக் கொண்டு, உருக்கும் பெண்களைக் கண்டு உள்ளத்தை உருக்குகின்ற விலைமாதரைக் கண்டு, அவர்பின் சென்று - அம்மாதர்களின் பின்னே சென்று, அவரோடே கலப்புண்டும்-அவரைக் கூடியும், சிலுப்புண்டும்-ஊடியும், துவக்குண்டும்-மீண்டும் அவர்களைக் கலந்தும், பிணக்குண்டும்-மறுபடியும் வேற்றுமையடைந்தும், சலிப்புண்டும்-இன்ப முற்றும், சலிப்புண்டும்-துன்பமுற்றும், தடுமாறி-தடுமாற்றத்தையடைந்து, செருதண்டம் தரித்து-போருக்கு உரிய தண்டாயுதத்தைத் தாங்கி, அண்டம் புக தண்டு-வேறு உலகம் புகுமாறு உயிர்களைத் துன்புறுத்துகின்ற, அந்தகற்கு என்றும் திகைத்து-இயமனுக்கு என்றும் அஞ்சி, அம் திண் செகத்து-அழகிய திண்ணிய பூமியில், அஞ்சும் கொடுமையும்-ஐம்புலன் களால் அலைந்து அழிகின்ற அடியேனுடைய, தியக்கம் கண்டு-கலக் கத்தைக் கண்டு, உயக்கொண்டு-உய்யுமாறு ஆட்கொண்டு, என் பிறப்பு அங்கம் சிறைபங்கம் சிதைத்து-அடியேன் பிறந்து வந்த உடம்பாகிய சிறையில் கிடந்து வருந்துயரத்தைப்போக்கி, உன்றன் பதத்து இன்பம் தருவாயே-தேவாரூடைய திருவடிஇன்பத்தைத் தந்து அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

சூரியன் உலவுகின்றதும், தெளிந்த அலைகள் வீசுகின்றது மாகிய கடலின்கண் சென்று, சூரபன்மனுடைய பெருமையாவும் அழியுமாறு சினந்த ஒளி மிகுந்த வேலாயுதத்தையுடையவரே! அழகிய சங்குகளைக் கொழித்து, சேனை எழுவதுபோல அலைகள் எழுந்து எண்திசையும் கேட்குமாறு ஆரவாரிக்கின்ற கடற்கரையில் விளங்கும் செந்தில் மாநகரில் எழுந்தருளியுள்ள குமாரக் கடவுளே! உலகங்களையெல்லாம் காத்தருளுகின்ற பார்வதியம்மையாருக்கும், உயிர்களுக்குச் சுகத்தைச் செய்கின்ற சிவமூர்த்திக்கும், அவருக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற கங்கா தேவிக்கும் புதல்வராக விளங்குபவரே! புன்செய்ப் பயிர்களுடன்

கூடிய மலையில் தினைக்கொல்லையில் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்த பொற்சிலை போன்ற வள்ளிபிராட்டியின் குளிர்ந்த தனபாரத்தினிடம் துயில்கின்ற பெருமதிமுடையவரே! கருத் தங்குதற்கு ஏற்றதாய் உதிரம் நிறைந்த அரையில் அல்குலைக் கொண்டு ஆடவர் உள்ளத்தை உருக்கும் விலைமகளிரைக் கண்டு, அவர் பிறகே சென்று, அவர்களைக் கலந்தும் பிரிந்தும், மறுபடியும் ஒருமைப்பட்டும் வேற்றுமைப்பட்டும், இன்புற்றும் துன்புற்றும், தடுமாற்றமடைந்தவனாய், போருக்கு உரிய தண்டாயுதத்தை ஏந்திக்கொண்டு வேறுஉலகம் புகுமாறு உயிர்களை வருத்துகின்ற கூற்றுவனுக்கு அஞ்சி, அழகும், திப்பமும் உடைய பூமியில், ஐம்புலன்களால் அலைந்து அழிகின்ற அடியேனுடைய கலக்கத்தைக்கண்டு, உய்வித்து, பிறந்துவந்த உடலாகிய சிறையில் கிடந்து வருந்தும் இடரை நீக்கி, உமது திருவடியின்பத்தை வழங்கியருள்புரிவீர்.

விநீவுரை

கருப்பந்தங் கிரத்தம் பொங்கு... அவரோடே :-

ஆடவர்களைத் தங்கள் அங்கங்களைக் கொண்டு மயக்கும் விலைமகளிரைக்கண்டு, உள்ளம் உருகி, அவர் சென்ற பக்கமெல்லாம் சென்று, அவர் பின்னே திரிவர்.

கலப்புண்டும் சிலுப்புண்டும் :-

கலத்தல்-கூடல்; சிலுத்தல்-ஊடல்.

காதல் மிகுதியால் கூடுவதும், இன்பம் மிகும்பொருட்டு ஊடுவதும் காதலர் இயல்பு.

உணலினும் உண்ட தறலினிது காமம்
புணர்தலின் ஊடல் இனிது.

ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம் அதற்கின்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின்.

-திருக்குறள்.

துவக்குண்டும் பிணக்குண்டும் :-

பொருள் தந்து அவருடன் கூடியும், பொருள்தர இயலா மையால் பிணங்கியும் ஆடவர் துன்புறுவர். விலைமகளிர் பொன்னையே நோக்குபவர் ஆதலின், அடிக்கடி பிணங்குவர். நிரம்பவும் பொருள்தரின் இணங்குவர்.

கலிப்புண்டும் சலிப்புண்டும் :-

விலைமகளிர் உறவால் மகிழ்ச்சியுற்றும், பிணி வறுமை முதலிய எய்தி துன்புற்றும் தடுமாறுவர். விலைமகளிர் உறவு மிக்க இன்பம்போல் தோன்றி துன்பத்தில் முடியும் என்பதனை இந்த அடியால் அடிகளார் அறிவுறுத்தினார்.

அஞ்சம் கொடு மாயும் :-

ஐந்து புலன்கள் நம்மை ஒருவழிப்பட விடாமல் அலக் கழிக்கின்றன. ‘ஓர்வொட்டார்; ஒன்றையுன்னவொட்டார்; மலர் இட்டு உனதாள் சேர்வொட்டார் ஐவர்; செய்வதென் யார்?’ என்று அடிகளாரே கூறி வருந்துகின்றார்.

“அரிச்சிராப்பகல் ஐவராலாட்டுண்டு
கரிச்சிராது நெஞ்சே ஒன்று சொல்லக்கேள்”

என்கின்றார் அப்பர் அடிகள்.

இவ்வாறு நம்மைப் பன்னெடுங்காலமாக அலைத்து வருந்தும் ஐம்புலன்களை ஒரு வழிப்படுத்தி அவற்றை வெல்லு தல் வேண்டும்.

உரன் என்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்
வரன் என்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து.

-திருக்குறள்.

ஐம்புலவேடரை அடக்காது அவர்வழி சென்றார் விரைவில் கெடுவர். ஆகவே ஐவரை வென்று உயர்வு பெறுவதே உய்ய நெறியாகும்.

பிறப்பங்கஞ் சிறைப்பங்கம் :-

இந்த உடம்பு ஒரு சிறைக் கூடம். நல்வினை தீவினை என்ற இரு விலங்குகளாற்கட்டி நியாயாதிபதியாகிய இறைவன் ஆன்மாவை இதற்குள் அடைத்து வைத்திருக்கின்றனர். தண்டனை காலம் முடிந்தவுடன் மீளவும் இப்பிறப்பில் செய்த வினைகளை ஆய்ந்து அதற்குரிய தீர்ப்பு கூறப்படுகிறது.

“அறம்பாவ மென்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டி
புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுவழுக்கு முடி”

என்கிறார் மாணிக்கவாசகர்.

“ஏழையி னிரட்டைவினை யாயதொ ருடற்சிறையி
ராமல் விடுவித்தருள் நியாயக்காரனும்”

-திருவகுப்பு.(4)

பிறப்புடன்கூடிய இடமாகிய உடம்பு ஒரு சிறையென்பதனை இதில் விளக்கி, அச்சிறையாகிய துன்பத்தை முருகன் தனக்கு அகற்றியருளினார் என்று அடிகளார் கூறுகின்றனர்.

இருவினையொப்பு என்ற தன்மையையெய்தி மலபரிபாகமுற்றோர் அருள் பதிந்து மீட்டிங்கு வாரா நெறியடைவர்.

புரக்குஞ் சங்கரிக்குஞ்... சங்கையட்குந் -

சம்-சுகம்; கரம்-செய்வது. சங்கரன்-சுகத்தை செய்பவன். சுகத்தை ஆன்மாக்களுக்குச் செய்யும் அம்பிகை சங்கரியெனப் பெற்றனர்.

எல்லாவுலகங்களையும் இறைவன் திருவருள் கொண்டே காத்தருளுகின்றனர். அவ்வருளே அம்பிகையாகும். இறைவனும் திருவருளும் ஒன்றே.

அன்றியும் இறைவனிடத்தில் பிரியாதுறையும் நீர்மைக்குணமே கங்காதேவியெனவுணர்க.

ஆகவே சிவம் அம்பிகை கங்கை என்ற சொற்கள் வேறு வேறாயினும் மூர்த்தி ஒன்றே ஏனத் தெளிக. சிவத்தினிடமிருந்து வெளிப்பட்ட ‘ஆனந்தமே முருகன்’. ஆகவே சிவமூர்த்தி வேறு முருகன் வேறு அன்று.

கருத்துரை

சூரசங்கார மூர்த்தியே! செந்திற்குமாரரே! சிவகுமாரரே! வள்ளி நாயகமே! பிறப்பாகிய சிறைத்துயரையகற்றி திருவடி இன்பமருள்வீர்.

75

குழைக்குங்சந் தனச்செங்குங்

குமத்தின்சந் தநற்குன்றங்

குலுக்கும்பைங் கொடிக்கென்றிங்

கியலாலே

குழைக்குங்குண் குமிழ்க்குஞ்சென்
 றுரைக்குஞ்செக் கயற்கண்கொண்
 டழைக்கும்பண் தழைக்குஞ்சிங்

கியராலே

உழைக்குஞ்சங் கடத்துன்பன்

சுகப்பண்டஞ் சுகித்துண்டுண்

டுடற் பிண்டம் பருத்தின்றிங்

குழலாதே

உதிக்குஞ்செங் கதிர்ச்சிந்தும்

ப்ரபைக் கொன்றுஞ் சிவக்குந்தண்

டுயர்க்குங்கிண் கிணிச்செம்பஞ்

சடிசேராய்

தழைக்குங்கொண் றையைச்செம்பொன்

சடைக்கண்டங் கியைத்தங்குந்

தரத்தஞ்செம் புயத்தொன்றும்

பெருமானார்

தனிப்பங்கின் புறத்தின்செம்

பரத்தின்பங் கயத்தின்சஞ்

சரிக்குஞ்சங் கரிக்கென்றும்

பெருவாழ்வே

கழைக்குங்குஞ் சரக்கொம்புங்

கலைக்கொம்புங் கதித்தென்றும்

கயற்கண்பண் பளிக்குந்திண்

புயவேளே

கறுக்குங் கொண் டலிற்பொங்குங்

கடற்சங்கங் கொழிக்குஞ்செந்

திலிற்கொண்டன் பினிற்றங்கும்

பெருமானே.

பதவுரை

தழைக்கும் கொன்றையை-தழைத்துள்ள கொன்றை மலரை, செம்பொன் சடை கண்டு-சிவந்த பொன் போன்ற சடாமுடியில் சேர்த்தும், அங்கியை-நெருப்பை, தங்கும் தரத்து-தங்கும்படியாக, அம் செம்புயத்து ஒன்றும் பெருமானார்-அழகிய சிவந்த திருக்கரத்திலே சேர்த்தும் உள்ளசிவபெருமானுடைய, தனிப்பங்கின்புறத்தின்-ஒப்பற்ற ஒரு பாகத்திலும், செம்பரத்தின்-செவ்விய பரமண்டலத்திலும், பங்கயத்தின்-இதய தாமரையிலும், சஞ்சரிக்கும்-உலாவி நலம்புரிகின்ற, சங்கரிக்கு-உமாதேவிக்கு, என்றும் பெருவாழ்வே-எந்நாளும் பெருவாழ்வாக விளங்கும்புதல்வரே! கழைக்கும்-மூங்கில் போன்ற திரண்ட தோள்களையுடைய, குஞ்சர கொம்பும்-யானையின் மகளாகிய தெய்வயானை

அம்மையும், கலைக் கொம்பும்-மகளாகிய வள்ளியம்மையும், என்றும் கதித்து-எந்நாளும் எழுச்சியுற, கயல் கண் பண்பு அளிக்கும்-மீன் போன்ற அவர்களுடைய கண்களுக்கு இன்பந்தருகின்ற, திண்புய வேளே-வலிய தோள்களையுடையவரே! கறுக்கும் கொண்டலில் பொங்கும்கடல்-கருமையாய் மேகம்போல் பொங்கியெழும் கடலானது, சங்கங் கொழிக்கும்-சங்குகளைக் கொழிக்கும்படியான, செந்திலில் கொண்டு அன்பினில் தங்கும்-திருச்செந்தூரில் அன்புகொண்டு எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே, பெருமையின் மிக்கவரே! குழைக்கும் சந்தனம்-குழைத்துக் கலந்த சந்தனம், செம் குங்குமத்தின்-சிவந்த குங்குமப் பூ முதலிய வாசனைப் பண்டங்கள் பூசப்பட்டுள்ள, சந்த நல் குன்றம் குலுக்கும்-அழகிய நல்ல மலை போன்ற கொங்கைகளைக் குலுக்குகின்ற, பைங்கொடிக்கு என்று இங்கு இயலாலே-பசுங் கொடிபோல் விளங்கி இவ்விடத்தில் தகுதியினால், குழைக்கும்-குழையணிந்துள்ள காதினிடத்து, குண் குமிழ்க்கும்-நிறமுள்ளகுமிழம் பூவைப்போன்ற மூக்கினிடத்தும், சென்று உரைக்கும்-சென்று பேசுவது போன்ற, செம் கயல் கண்கொண்டு அழைக்கும்-சிவந்த மீனையொத்த கண்களைக் கொண்டு அழைக்கின்ற, பண்தழைக்கும் சிங்கியராலே மனத்தில் விஷமத்தையும் நாவில் இனிய சொல்லையும் கொண்ட விஷமிகளாகிய விலைமகளிர் பொருட்டு, உழைக்கும் சங்கடத் துன்பன்-உழைக்கின்றதால் வரும் வேதனையாகிய துன்பத்தில் உழல்கின்ற அடியேன், சுகபண்டம் சுகித்து உண்டு உண்டு-சுகமான பண்டங்களை இனிமையுடன் உண்டு உண்டு, உடல் பிண்டம் பருத்து-உடலாகிய பிண்டம் மிகவும் பருமையடைந்து, இன்று இங்கு உழலாதே-இந்நாள் இப்பூமியில் அலையாமல், உதிக்கும் செம்கதிர் சிந்தும்-உதிக்கின்ற சிவந்த சூரியன் சிந்துகின்ற, ப்ரபைக்க ஒன்றும் சிவக்கும் தண்டு-ஒளிக்கு ஒப்பான சிவந்த தண்டையையும், உயர்க்கும் கிண்கிணி-உயர்ந்த கிண்கிணியையும் அணிந்த, செம்பஞ்சு அடிசேராய்-சிவந்த பஞ்சுபோன்ற மெல்லிய திருவடியிலே அடியேனைச் சேர்த்து அருள்வீர்.

பொழிப்புரை

தழைத்துள்ள கொன்றை மலரைச் சிவந்த பொன் போன்ற சடையில் தரித்து, அழகிய கரத்தில் மழுவை ஏந்தும் சிவபெருமானுடைய ஒரு புறத்திலும், பரமண்டலத்திலும், ஆன்மாத்மாவின் இதயத் தாமரையிலும் உலாவுகின்ற பார்வதியம்மையின் பாலரே! மூங்கில்போல் திரண்ட தோள்களையுடைய தெய்வ யானையம்மை, வள்ளியம்மை என்ற இருவரும் எப்போதும் செழிப்புற, அவர்களுடைய திருக்கண்களுக்கு இன்பத்தை அளிக்கின்ற திருத்தோள்களையுடைய உபகாரியே! சுருத்த

மேகம்போல் எழுந்து அலைகள் சங்குகளைக் கொழிக்கின்ற கடலின் கரையில் விளங்கும் செந்திமாநகரை இடமாகக் கொண்டு அன்புடன் வசிக்கின்ற பெருமிதம் உடையவரே! வாசனை பண்டங்களுடன் குழைத்த சந்தனத்தையும், சிவந்த குங்குமப் பூவையும் பூசப்பட்டுள்ள, அழகிய நல்ல மலைபோன்ற தனங்களைக் குலுக்கும் பசிய கொடி போல் தோன்றி, தகுதியோடு குழையணிந்த செவியிடத்தும், சிவந்த குமிழம் பூப் போன்ற நாசியிடத்தும் சென்றுபேசுவதுபோல் புரண்டு புரண்டு அழகு செய்கின்ற, செம்மீன் போன்ற கண்களைக்காட்டி இளைஞர்களை இசையால் அழைக்கின்ற நஞ்சுபோன்ற பொருட்பெண்டிர் பொருட்டு உழைத்துத் துன்பப்படுகின்ற நாயேன், இனிய உணவுப் பொருள்களை சுவை பார்த்து உண்டு உண்டு உடம்பைப் பருக்கவைத்து, இந்த நாளில், இத்தலத்தில் வீணே உழலாமற்படிக்கு, உதயசூரியன் சிந்துகின்ற செவ்வொளி போன்ற சிவந்த தண்டையையும், உயர்ந்த கிண்கணியையும் அணிந்த செம்பஞ்சுபோன்ற மெல்லிய திருவடிக்கமலத்தில் சேர அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

குழைக்குஞ் சந்தனம் :-

சந்தனத்தில் புனுகு சவ்வாது பன்னீர் முதலிய வாசனைப் பொருள்களை சேர்த்துக் குழைப்பர்.

செங்குங்குமம் :-

சிவந்த குங்குமப் பூவை அரைத்து, சந்தனம் குங்குமப் பூ முதலிய கலவைகளை விலைமகளிர் தனங்களின் மீது அழகுறப் பூசி இளைஞரை மயக்குவர்.

குன்றங் குலுக்குந் பைங்கொடி :-

கொடிபோன்ற விலைமகளிர் தனங்களாகிய மலைகளைத் தாங்கி நிற்கின்றனர். கொடி மலையைத் தாங்குகின்றது என்ற நயம் சுவையுடையது. மலையின் மீது கொடி படர்வது இயல்பு. இங்கே கொடியின் மீது மலைகள் நிற்கின்றன என்று அழகுறக் கூறுகின்றனர். மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழில் குமர குருபரர் “மதுகரம் வாய்மடுக்கும் குழற்காடேந்தும் இளவஞ்சிக்

கொடியே வருக” என்று கூறும் அழகிய நயமும் ஈண்டு சிந்தித் தற்குறியது. காட்டிலே கொடியிருப்பது இயல்பு. இங்கே “கொடியின்மீது ஒரு காடுவிளங்குகின்றது” என்று கூறிய அழகு எத்துணை அரிய சுவை தருகின்றது என்பதைச் சிந்தித்து மகிழ்க.

குழைக்குங்குண் குமிழ்க்குஞ் சென்றுரைக்குஞ் செங்கயற்கண் :-

பெண்மணிகளுடைய கண்கள் மீன்போலவே புரண்டு புரண்டு அழகு செய்யும். அதனால் கயற்கண் என்றார். அக் கண்கள் நீண்டு இருக்கும். அக் கண்ணிலுள்ள கருமணி காதுவரை நீண்டுள்ள கண்களில் இப்படியும் அப்படியும் ஓடுவது நாசியிடமும், காதியினிடமும் ஏதோ ஒரு செய்தியை உரைப்பதன் பொருட்டுப் போவதுபோல் இருக்கின்றது என்று அழகாகச் சுவாமிகள் கூறுகின்றார்கள்.

பண்தழைக்கும் :-

அப் பெண்கள் நல்ல பண்களைப் பாடுவார்கள். இனிய பண்கள் அவர்கள்பால் செழிப்புற்றிருக்கின்றன.

சிங்கியர் :-

சிங்கி-குளிர்ந்து கொல்லும் பாஷாணம். குளிர்ச்சியாகப் பேசி உறவாடி வதைக்கும் தன்மையுடையவர் சிங்கியர் என்றனர்.

உழைக்குஞ் சங்கடத் துன்பன் :-

மேலே கூறிய விலைமகளிருக்கு நிரம்பவும் பொருள் தரும் பொருட்டு, மோகாந்தகாரமுற்று இடையறாது உழைத்து, அதனால் அளவற்ற துன்பத்தையடைவர். ஆனம் ஈடேற்றத்திற்கு என்று உழைக்காமல் விழலுக்கு முத்துலைட்டு இறைக்கும் மூடரைப் போல் வறிதே உழைத்து அரிய மாநுடப் பிறப்பை அழிப்பர்.

அழலுக்குள் வெண்ணெய் எனவே உருகிப் பொன்

அம்பலத்தார்

நிழலுக்குள் நின்றுதவ முஞ்றாமல் நிட்டுரமின்னார்

குழலுக் கிசைந்த வகைமாலை கொண்டு குற்றவேல் செய்து

விழலுக்கு முத்துலை யிட்டிறைத்தேன் என் விதிவசமே.

- பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

சுகப்பண்டஞ் சுகித்துண்டுண்டு :-

இனிய உணவுகளை நாடி நாடி அவற்றிலேயே அதிக விருப்பமுற்று உண்டு உண்டு உவப்பர். அதைத் தவிர அருள் விருப்பமுறாது கெடுவர். உணவு நசையே ஆன்மாதேற்றத்திற்குத் தடை. உணவு நசை கொண்டு சதா நீரில் உழலும் மீன் தூண்டினில் அகப்பட்டு மடிவதையுங் காண்க. தண்ணீரில் வாழும் ஏனைய பிராணிகள் தூண்டிலில் அகப்படுவதில்லை.

சோற்றிலே விருப்பஞ் சூழ்ந்திடில் ஒருவன்
துன்னுநற் றவமெலாஞ் சுருங்கி
ஆற்றிலே கரைத்த புளியெனப் போம்என்
றறிஞர்கள் உரைத்திடல் சிறிதும்
போற்றிலேன் உன்னைப் போற்றிலேன் சுவையில்
பொருந்திய காரசாரஞ்சேர்
சாற்றிலே கலந்த சோற்றிலே ஆசை
தங்கினேன் என்செய்வேன் எந்தாய்

-திருவருட்பா.

நாவினுக்கு அடிமையாகி நலனழியக்கூடாது. நாவை வென்றவர் நானிலத்தை வென்றவராவார்.

ஆகவே முத்திநலம்பெற விழைவோர் உணவாசையை ஒழித்து, ஒருமை நலம் பெறக்கடவர்.

உடற்பிண்டம் பருத்தின்றிங் குழலாதே :-

நன்கு வயிறு புடைக்க உண்டு உண்டு உடம்பைப் பருக்க வைப்பர் சிறியோர். ஊன் சுருங்கினால் தான் உள்ளொளி பெருகும். “ஊனினைச் சுருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி உலப்பிலா ஆனந்தமாய் தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறந் திரிந்த செல்வமே” என்பார் மாணிக்க வாசகப் பெருந்தகையார்.

சிலர் உடம்பைப் பருக்கவைத்து அவ்வுடம்பைக் கண்டு கண்டு மகிழ்வர். சற்று இளைத்தால் அந்தோ! இளைத்துவிட்டோமே என்று கவல்வர். என்னே மதியுடைமை? உடம்பு பருத்தால் மாண்ட பிறகு நால்வருக்கு வருத்தம் தருமே என்று கருதினாரில்லை. இந்த உடம்பினைச் சிலர் அடிக்கடி நிறுத்து நிறை பார்த்துக் கொள்வர். நிலைக்கண்ணாடியில் கண்டு இன்புறுவர்.

புன்புலால் உடம்பின் அசுத்தமும் இதனில்
 புகுந்து நான் இருக்கின்ற புணர்ப்பும்
 என்பொலா மணியே எண்ணிநான் எண்ணி
 ஏங்கிய ஏக்க நீ யறிவாய்
 வன்புலால் உண்ணு மனிதரைக் கண்டு
 மயங்கியுள் நடுங்கி யாற்றாமல்
 என்பெலாம் கருக இளைத்தனன் அந்த
 இளைப்பையும் ஐயநீ யறிவாய்

-திருவருட்பா.

எனவே இந்த உடம்பின்பால் இச்சை வையாது அருள்
 நாட்டம் அடைதல் வேண்டும். பற்றற்றவருக்கு உடம்பு மிகை
 யாகத் தோன்றும்.

மற்றந் தொடர்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க
 லுற்றார்க்கு உடம்பு மிகை.

-குறள்.

நித்திரையிற் செத்தபிணம் நேரும்உடற் கிச்சைவையாச்
 சுத்தர்களே நல்ல துறவோர் பராபரமே. தாயுமானார்.

உதிக்குஞ் செங்கதிர்ச்சிந்தும் ப்ரபைக் கொன்றும் :-

முருகப் பெருமானுடைய திருவடியிலிருந்து அருள் ஞான
 ஒளி இடையறாது வீசும். 'ஓவற இமைக்கும் சேண் விளக்கு
 அவிரொளி' என்பார் நக்கீரர்.

“உததியிடை கடவுமர ககவருண குலதுரக
 உபலளித கனகரத சதகோடி சூரியர்கள்
 உதயமென அதிகவித கலபகக மயிலின்மிசை
 உகமுடிவின் இருளகல ஒருசோதி வீசுவதும்”

-சீர்பாதவகுப்பு

உயர்க்குங் கிண்கிணி :-

பெருமானுடைய திருவடியில் விளங்குங் கிண்கிணி
 வேதநாதத்தைத் தரும் இனிமையுடையது. அதனால் உயர்வு
 பெறுகின்ற கிண்கிணி என்றனர்.

செம்பஞ்சடி சேராய் :-

சிவந்த பஞ்சினைப்போன்று மென்மையானது இறைவ
 னுடைய திருவடி-வன்மை மனமுடைய நாயேனை மென்மை

யான திருவடியிற் சேர்த்து அருள்புரிவீர் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

நாம் நடந்துசென்றால் நமது நிழல் நம்முடன் தொடர்ந்து வந்துகொண்டே யிருக்கும். அந்த நிழல் நம்மை விட்டகலாது. ஆனால் நாம் நிழலில் சென்றால் உடல் நிழல் அகலும். அது போல பிறவி நிழல் நெடுங்காலமாக நம்மைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டே இருக்கின்றது. முருகவேளுடைய திருவடி நிழலை நாம் அடைந்தால், பிறவி நிழல் நிச்சயமாக நீங்கிவிடும். தவ நிலையில் நின்று, திருவடி நிழலை ஒவ்வொருவரும் பெறுமாறு முயலுக.

தழைக்குங் கொன்றையைச் செம்பொன் சடைக்கண்டு :-

சிவபெருமானுக்கு உவந்த மலர் கொன்றை. “நறுங் கொன்றைப் போதினுள்ளான்” என்பது அப்பர் திருவாக்கு. கொன்றை மலரின் ஐந்து இதழ்களும் திருஐந்தெழுத்தைக் குறிக்கும். கொன்றைமலரின் நடுவில் வளைந்துள்ள கோடுகள் ஓங்காரத்தைக் குறிக்கும். ஓம் சிவயநம என்ற பஞ்சாக்கர சொரூபமானது கொன்றை மலர். சிவபெருமான் அதனால் அம்மலரை அன்புடன் திருமுடியிற் சூடியுள்ளார். கொன்றை மலரால் பரம சிவத்தை அர்ச்சிப்பார் அருள் நலம் பெறுவர்.

கொன்றைமலர் மாலையை சயத்ரதன் வளைத்து இட்ட படியால் அதனைத் தாண்டுதற்கு அஞ்சிய அபிமன்யு, மீண்டுஞ் செருக்களம் புகுந்து உயிர் துறந்தனன். சிவபெருமானுடைய கொன்றை மாலையைத் தாண்டுவது பெரும்பாவம் என்று அஞ்சியே அவன் இறந்தனன்.

“மறந்தனையோ எங்களையும் மாலையினால் வளைப்புண்டு
மருவார்போரில்
இறந்தனையோ என்கண்ணே என்னுயிரே அபிமாதின்
நென்செய்தாயால்”

என்று புலம்புகின்றார் தருமர்.

அங்கியைத்தங்குந் தரத்தஞ்செம்புயத் தொன்றும்
பெருமானார் :-

‘அங்கியை தங்குந்தரத்து அம்செம்புயத்து ஒன்றும்’ எனப் பதப் பிரிவு செய்க. இங்கு புயம் என்பது கரம் என்ற

பொருளில் வந்தது. திருக்கரத்தில் அக்கினியை ஏந்தியவர் சிவபெருமான்.

தனிப்பங்கின் :-

இறைவனுடைய இடப்பாகத்தைப்பெற்று உமா தேவியார் பிரியாதிருப்பார். பாகம் பிரியாள் என்று அம்மைக்கு ஒரு பேருண்டு.

செம்பரத்தின் :-

செவ்விய பரமண்டலத்தில் விளங்குபவர். சிவஞான வெளியெனவுணர்க.

பங்கயத்தின் :-

ஆன்மாக்களின் இதயத்தாமரையில் இருப்பவர்.

சங்கரி :-

சம்-சுகம்; கரி-செய்பவர்; உயிர்கட்குச் சுகத்தைச் செய்பவர். ஆதலின் சங்கரி எனப் பேர் பெற்றனர்.

கழைக்கும் :-

கழை-மூங்கில், மூங்கில்போன்ற தோள். என்று, தோள் வருவித்துப் பொருள் செய்யப்பெற்றது.

குஞ்சரங் கொம்பு :-

குஞ்சரம்-ஐராவதம். வெள்ளை யானையால் வளர்க்கப் பெற்ற தெய்வயானை.

கலைக்கொம்பு :-

கலைமானால் பெறப்பட்ட வள்ளியம்மை.

கயற்கண் பண்பளிக்கும் திண்புய வேளை :-

வள்ளி தெய்வயானை யம்மையார்களின் கண்களுக்கு எந்நாளும் இன்பத்தை வழங்கி வீறுபெற்று விளங்குவது வேலவனுடைய தோள்.

கருத்துரை

உமை மைந்தரே! வள்ளி தேவசேனையின் காதலரே!
செந்திலாண்டவரே! மாதராசையைத் தவிர்த்து அடியேன்
உமது திருவடிசேர அருளுவீர்.

76

மனத்தின்பங் கெனத்தங்கைம்

புலத்தென்றன் குணத்தஞ்சிந்

த்ரியத்தம்பந் தனைச்சிந்தும்

படிகாலன்

மலர்ச் செங்கண் கனற்பொங்குந்

திறத்தின்தண் டெடுத்தண்டங்

கிழித்தின்றிங் குறத்தங்கும்

பலவோரும்

எனக்கென்றிங் குணக்கென்றங்

கினத்தின்கண் கணக்கென்றென்

றிளைத்தன்புங் கெடுத்தங்கங்

கழிவாமுன்

இசைக்குஞ்செந் தமிழ்க்கொண்டங்

கிரக்கும்புன் றொழிற்பங்கங்

கெடத்துன்பங் கழித்தின்பந்

தருவாயே

கனைக்குந்தண் கடற்சங்கங்

கரத்தின்கண் தரித்தெங்குங்

கலக்கஞ்சிந் திடக் கண்துஞ்

சிடுமாலும்

கதித்தொண்பங் கயத்தன்பண்

பனைத்துங்குன் றிடச் சந்தங்

களிக்குஞ்சம் பவுக்குஞ்செம்

பொருளீவாய்

தினைக்குன்றந் தனிற்றங்குஞ்

சிறுப்பெண்குங் குமக்கும்பந்

திருச்செம்பொன் புயத்தென்றும்

புனைவோனே

செழிக்குங்குண் டகழ்ச் சங்கங்

கொழிக்குஞ்சந் தனத்தின்பைம்

பொழிற்றண்செந் திலிற்றங்கும்

பெருமானே.

பதவுரை

கனைக்கும்-ஒலி செய்கின்ற, தண் கடல் சங்கம்-குளிர்ந்த கடலிற் பிறந்த பாஞ்சஜன்யம் என்ற சங்கத்தை, கரத்தின்கண் தரித்து-திருக்கரத்திலே தரித்துக்கொண்டு, எங்கும் கலக்கம் சிந்திட-உலகமெங்கும் ஆன்மாக்களின் துயரம் நீங்கும் பொருட்டு, கண் துஞ்சிடு மாலும்-அறிதுயில் கொள்ளுகின்ற திருமாலும், கதித்த ஒண் பங்கயத்தன்-(அத் திருமாலின் உந்திக் கமலத்தில்) தோன்றிய ஒளியுடைய பிரமனும், பண்பு அனைத்தும் குன்றிட-அவர்களுடைய பெருமை யாவும் குறைவுபடுமாறு, சந்தங்களிக்கும் சம்புவுக்கும்-சந்தப்பாடலைக் கேட்டு மகிழும் சிவபெருமானுக்கு, செம்பொருள் ஈவாய் - செம்மைப் பொருளாகிய ஓ மென்னும் உட் பொருளை உபதேசித்தவரே! தினை குன்றம் தனில் தங்கும்-தினைப்பயிர் விளையும் மலையிலே வசிக்கின்ற, சிறுப் பெண் குங்குமக் கும்பம்-இளமையான வள்ளியம்மையின் குங்குமம் பூசியுள்ள குடம்போன்ற தனங்களை, திருசெம்பொன் புயத்து என்றும் புனைவோனே-அழகிய சிவந்த பொன் போன்ற புயாசலங்களில் எக்காலத்தும் தரிப்பவரே! செழிக்கும் குண்டு அகழ்-செழித்து ஆழ்ந்துள்ள கடல், சங்கம் கொழிக்கும்-சங்கங்களைக் கொழிக்கின்றதும், சந்தனத்தின் பைம்பொழில் தண்-சந்தனமரங்களாகிய பசுஞ் சோலைகளால் குளிர்ச்சியை உடையதும் ஆகிய, செந்திலில் தங்கும்-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள, பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! மனத்தின் பங்கு என தங்கு-மனமானது செல்வதற்கு வேறு வேறு வாயிலாகத் தங்கியுள்ள, ஐம்புலத்து என்றன்குணம்-ஐம்புலன் தொடர்பு கொண்டுள்ள அடியேனுடைய குணமும், அஞ்ச இந்திரிய தம்பந்தனை-ஐந்து இந்திரியங்களைக் கட்டியுள்ள தூணாகிய இவ்வுடம்பும், சிந்தும்படி-சிதறிப் போகுமாறு, காலன்-இமயனுடைய அமைச்சன், மலர் செங்கண் கனல் பொங்கும் திறத்தின்-மலர் போன்ற கண்களில் நெருப்புப் பொறி பொங்கி எழு வலிமையுடன், தண்டு எடுத்து-தண்டாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அண்டம் கிழித்து இன்று இங்கு-அண்டத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு, இந்நாள் இங்கு வர, தங்கும் பலவோரும்-குடும்பத்தில் தங்கியுள்ள சுற்றத்தார் பலரும், இங்கு எனக்கு' என்று-இதுஎனக்கு என்றும், அங்கு உனக்கு என்றும்-அந்த இடத்தில் உள்ளது உனக்கு என்றும், இனத்தின் கண் கணக்கு என்று என்று இளைத்து-அந்த இனத்தவர்களுக்குள் கணக்கு என்று பலமுறை கூறி இளைத்தும், அன்பும்கெடுத்தும்-அவர்களுடைய அன்பைக் கெடுத்தும், அங்கம் கழிவு ஆம்முன்-எனது உடம்பு அழிந்துபோகாமுன், இசைக்கும் செந்தமிழ்கொண்டு-புகழ் நிறைந்த செந்தமிழ் மொழியைக்கொண்டு, அங்கு இரக்கும் புன் தொழில்-பொருள்

உள்ள இடந்தோறும்போய் யாசிக்கும் இழிந்த தொழிலானது, பங்கம் கெட-
மிகவும் கேவலமானது; அது நீங்க, துன்பம் கழித்து-துன்பத்தை நீக்கி,
இன்பம் தருவாயே-பேரின்பத்தைத் தந்து அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

ஒலி செய்கின்ற கடலிற் பிறந்த சங்கத்தைத் திருக்கரத்தில்
தரித்து உலகமெல்லாம் உயிர்கள் இடர்நீங்கி உய்யும்பொருட்டு
அறிதுயில் புரியும் நாராயணரும், அவருடைய நாபிக்கமலத்தில்
பிறந்த பிரமனும் பெருமையாவும் குறையுமாறு, சந்தப்
பாடலைக்கேட்டு மகிழ்கின்ற சிவபெருமானுடைய செவியில்
செம்பொருளை உபதேசித்தவரே! தினைப்பயிர் விளையும்
மலையில் வாழ்ந்த இளமையுடைய வள்ளி நாயகியின் குங்குமம்
அணிந்த தனங்களைச் சிவந்த பொன் போன்ற திருத்தோள்
களில் எந்நாளும் தரித்துக்கொள்பவரே! செழிப்புள்ள ஆழ்ந்த
கடற்சங்குகளைக் கடல் கொழிக்கவும், சந்தனப் பசுஞ்சோலை
குளிர்ச்சி செய்யவும் விளங்குகின்ற திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளி
யுள்ள பெருமிதம் உடையவரே! மனஞ் செல்வதற்கு வேறு வேறு
வழிகளாகவுள்ள ஐம்புலன்களுடன் சேர்ந்துள்ள என்னுடைய
குணமும், ஐம்பொறிகள் உள்ள உடம்பாகிய தூணும் அழியு
மாறு, காலன் என்பவன், மலர்போன்ற கண்களில் நெருப்புப்
பொறி சிதற, தண்டாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு அண்டங்
கிழியும்படி இந்நாள் இவ்விடத்தில் வந்தவுடன் என் குடும்
பத்தில் தங்கும் உறவினர் பலரும் இது எனக்கு, அது உனக்கு
என்று என் சொத்துக்களைப் பங்குவைத்து அதில் தகராறுபட்டு
கணக்கு வழக்குகளைப் பார்த்து உடம்பு இளைத்து அன்பையுங்
கெடுத்து இடர்ப்பட்டு என் உடம்பு அழிவடையாமுன், புகழ்
மிக்க செந்தமிழைக் கொண்டு, பொருளாளர்பால் சென்று
யாசிக்கும் இழிதொழிலாகிய துன்பம் தொலைய, இன்பத்தைத்
தந்து அருள்புரிவீர்.

விரிவுரை

மனத்தின்பங் கெனத்தங் கைம்புலம் :-

ஐம்புலன்களின் வழியே மனஞ் சென்று சென்று அலைந்து
அழியும். ஐம்புலன்களால் வரும் அல்லலுக்கு அளவில்லை.
“ஐம்புலவேடரின் அயர்ந்தனை” என்பது சிவஞானபோதம். இப்

படியும் அப்படியுமாக புலன்கள் ஆன்மாவை அலைக்கழிக்
கின்றன. மனம் புலன்வழி சென்று நினைப்பு மறப்புடன் கூடி-
பிறப்பிறப்பை யுண்டு பண்ணுகின்றது.

“ஐங்கரனை யொத்தமனம் ஐம்புலம் கற்றிவளர்
அந்திபக லற்றநினை வருள்வாயே” -திருப்புகழ்.

அதனால் குணம் மாறுபடுகின்றது. “ஐம்புலன்கள்: சுவை,
ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம்.”

அஞ்சிந்திரியத் தம்பம் :-

தம்பம்-தூண், ஐந்து இந்திரியம்; மெய், வாய், கண், நாசி,
செவி இவைகளுடன்கூடிய தூண்போன்றது இவ்வுடம்பு.
ஞானம் என்னும் அங்குசத்தால் ஐம்புலன்களாகிய யானை
களை அடக்கினவன் முத்தி வீட்டினைப் பெறுவான்.

உரன் என்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்
வரன் என்னும் வைப்புக்கோர் வித்து -குறள்

காலன் மலர்ச் செங்கண் கனற் பொங்குந் திறத்தின் :-

காலன் என்பவன் இயமனுடைய அமைச்சன்; காலத்தின்
நுணுக்கத்தை யுணர்ந்தபடியால் அவன் இப்பேர்பெற்றனன்,
ஆன்மாக்கள் சிறந்த மானுட உடம்பைப் பெற்று, அதன்
பயனைப்பெறாது, அவத்தொழில் மேற்கொண்டு மறம் பல
புரிவதால் காலன் சினத்துடன் கதையேந்தி வருகின்றான்.

பலவோரும் எனக் கென்றிங் குனக்கென்றங்கு அன்புங் கெடுத்து

உயிர் பிரியும்போது உறவினர் பலரும் சேர்ந்து மாள்கின்ற
வனைக் குறித்து வருந்தாமல், பொன் பொருள் வீடு நிலம் இவை
களைத் தத்தமக்கு என்று பங்கு வைத்துப் பிரிக்க முயல்வர்.
அதில் கூடுதல் குறைவு என்று மனம் வேற்றுமைப்பட்டு, கலகம்
புரிவர். கணக்கு என்ன? என்று வாதித்துப் பேதித்து இடர்ப்
படுவர். அதனால் கலகஞ்செய்து உடல் இளைப்பர். ஒருவர்மீது
ஒருவர் வைத்திருந்த அன்பையும் விடுவர்.

இசைக்குஞ் செந்தமிழ்க் கொண்டங் கிரக்கும் புன்றொழில் :-

சிறந்த புகழுடைய தமிழ்மொழியைக்கொண்டு இறை
வனைப்பாடி நலனுறவேண்டும் அங்ஙனம் உய்வு பெறாது,

பொருளைநாடி மனிதர்மீது செஞ்சொல் கொண்டு கடி பாடி
காமதேனுவின் பாலைக் கமரில் சொரிவதுபோல் தமிழை
வறிதே கெடுக்கின்றனர். அதனை அடிகளார் வெறுத்து அகற்று
தல் வேண்டும் என வேண்டுகின்றனர்.

எங்குங் கலக்கஞ் சிந்திடக் கண் துஞ்சிடு மால் :-

திருமால் அரவணைமீது அறிதுயில் புரிகின்றனர். அந்த
யோக நித்திரையால் உலகமெல்லாம் உயிர்கள் இன்புறு
கின்றன. ஆகவே அது மற்றவர் உறங்கும் உறக்கமன்று. அவ
ருடைய உலக உபகாரமான துயிலைக் குறித்துச் சுவாமிகள்
இந்த அடியில் அழகாக விளக்கம் புரிகின்றார்.

சந்தங் களிக்கும் :-

சந்தப் பாடல்களைக் கேட்பதில் சிவபெருமான் விருப்ப
முடையவர். அதனாலன்றோ சுந்தரரைப் 'பாடுக' என்றார்.

செம்பொருள் :-

சிவபெருமானுக்கு முருகவேள் பிரணவமாகிய செம்
பொருளை உபதேசித்தனர். அப்பொருளை தாம் அறிவியல்
லையையென மாலும் அயனும் நாணி பெருமிதம் குன்றினர்.

“சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்பதறிவு” -குறள்

குங்குமக்கும்பம்..... புனைவோனே :-

ஞானம்பாளாகிய வள்ளியின் பரஞானம், அபர ஞானம்
என்ற தனங்களை ஞானபண்டிதன் புனைகின்றான் என
வுணர்க.

கருத்துரை

சிவகுருவே! வள்ளி நாயகரே! செந்திற்குமாரரே! வீணே
இறக்காமலும், தமிழால் பிறரைப் புகழ்ந்து பாடாமலும்
உம்மைப் பாடி உய்ய அருள்புரிவீர்.

77

பருத்தந்தத் தினைத்தந்திட்

டிருக்குங்கச் சடர்த்துந்திப்

பருக்கும்பொற் ப்ரபைக் குன்றத்

தனமானார்

பரிக்குந்துற் சரக் கொன்றத் திளைத்தங்குற் பலப்பண்பைப் பரக்குஞ்சக் கரத்தின்சத்	தியைநேரும்
துரைச்செங்கட் கடைக்கொன்றிப் பெருத்தன்புற் றிளைத்தங்குத் துணிக்கும்புத் தியைச்சங்கித்	தறியேனைத்
துணைச்செம்பொற் பதத்தின்புற் றெனக்கென்றப் பொருட்டங்கத் தொடுக்குஞ்சொற் றமிழ்த்தந்திப்	படியாள்வாய்
தருத்தங்கப் பொலத்தண்டத் தினைக்கொண்டச் சுரர்க்கஞ்சத் தடத்துன்பத் தினைத்தந்திட்	டெதிர்கூரன்
சமார்க்கெஞ்சிப் படித்துஞ்சக் கதிர்த்துங்கத் தயிற்கொண்டத் தலத்தும்பர்ப் பதிக்கன்புற்	றருள்வோனே
திருக்கஞ்சத் தனைக்கண்டித் துறக்கங்குட் டிவிட்டுஞ்சற் சிவற்கன்றப் பொருட்கொஞ்சிப்	பகர்வோனே
செயத்துங்கக் கொடைத்துங்கத் திருத்தங்கித் தரிக்கும்பொற் றிருச்செந்திற் பதிக்கந்தப்	பெருமானே.

பதவுரை

தருத் தங்கு அ பொலத்து அண்டத்தினை கொண்டு-கற்பக
மரந்தங்கியுள்ள அந்தஅழகிய பொன்னுலகத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு,
அசுரர்க்கு-அத்தேவர்கட்கு, அஞ்ச-அஞ்சுமாறு, தட துன்பத்தினை
தந்திட்டு எதிர்-பெரிய துன்பத்தைத் தந்து எதிர்த்துப் போர் செய்த, சூரன்-
சூரபன்மன், சமார்க்கு எஞ்சி-போரில் வலிமை குன்றி, படி துஞ்ச-இப்பூமியில்
மடியுமாறு, கதிர் துங்கத்து அயில்கொண்டு-ஒளியும் தூய்மையும் உடைய
வேலாயுதத்தைக்கொண்டு போர்புரிந்து, தலத்து உம்பர்பதிக்கு அன்பு உற்று
அருள்வோனே-அந்த மேலுலகத்தில் தேவர் கோமானுக்கு அன்பு செய்து
அருள் செய்தவனே! திருக் கஞ்சத்தனைக் கண்டித்து-அழகிய தாமரையில்
வாழ்கின்ற பிரம்ம தேவனைக் கண்டனஞ் செய்து, உற-நன்மையுறுமாறு,

கம் குட்டி விட்டும்-தலையில் குட்டிச்சிறையில் விடுத்து, சத்சிவர்க்கு அன்று அப்பொருள் கொஞ்சிப் பகர்வோனே-உத்தமமான சிவமூர்த்திக்கு அந்நாள் அந்தப் பிரணவத்தின் பொருளை மழலை மொழியுடன் கொஞ்சி உபதேசித்தவரே! செய் துங்க-வெற்றித் தூய்மையும், கொடை துங்க-கொடை தூய்மையும், திரு-தெய்வீகமும், தங்கி தரிக்கும் பொன்-நிலைபெற்று விளங்கும் அழகிய, திருச்செந்தில் பதி-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள, கந்த-கந்தக் கடவுளே, பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! பரு தந்தத்தினை தந்திட்டு-பெரிய யானைக் கொம்புபோல் இருந்து கொண்டு, இருக்கும் கச்சு அடர்த்து-தரித்துக்கொண்டுள்ள கச்சைக் கிழித்து, உந்திப் பருக்கும் பொன் ப்ரபை குன்ற தனமானார்-உயர்ந்து பருத்துள்ள பொன் மயமான மலைபோன்றதனங்களையுடையவிலைமகளிர், பரிக்கும் துற்சரக்கு ஒன்ற திளைத்து-கொடுமையைத் தாங்கும் கணைக்கு நிகராக விளங்கி, அங்கு உற்பல பண்பை பரக்கும்-அங்கே நீலோற்பலத் தன்மையையும் தோற்கவைத்து, சக்கரத்தின் சக்தியை நேரும்-சக்ராயுதம் வேலாயுதம் என்ற இரு ஆயுதங்களை யொத்து, துரை செங்கண் கடைக்கு ஒன்றி-வேகமாகப் பாயுந் தன்மையுள்ள சிவந்த கடைக்கண்களுக்கு இலக்காகி மயங்கி, பெருத்த அன்பு உற்று-பெரியஆசை வைத்து, இளைத்து-அதனால் இளைப்புண்டு, அங்கு துணிக்கும் புத்தியைச் சங்கித்து அறியேனை-அவ்விடத்தில் துண்டிக்கப்பட்ட புத்தியைப் பெற்று பலரையும் ஐயங்கொண்டு அறியாமையால் மூடிய நாயேனை, துணை செம்பொன் பதத்து இன்புற்று-தேவரீருடைய சிவந்த பொன்போன்ற இரண்டு திருவடிகளின் இன்பமெய்தி, எனக்கு என்று அப் பொருள் தங்க-அடியேனுக்கு என்று தனிப்பட்ட முறையில் உண்மைப் பொருள் தங்க, தொடுக்குஞ் சொல் தமிழ் தந்த-நல்ல பதங்களை வைத்துத் தொடுக்குத் தமிழ்த் தனி மொழியை எனக்கு வழங்கி, இப்படி ஆள்வாய்-இப்பொழுதே ஆட்கொள்வீர்.

பொழிப்புரை

கற்பகத்தரு தங்கியுள்ள அந்தப் பொன்னுலகத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு தேவர்களுக்கு அச்சத்தை விளைவித்து, பெரிய துன்பத்தைத்தந்து எதிர்த்த சூரபன்மன், போரில் வலிமைகுன்றி பொழியுமாறு, ஒளியும், தூய்மையும் உடைய வேற்படையைக்கொண்டு போர்புரிந்து, அந்த கவர்ச்சலோகத் தில் இந்திரனிடம் அன்புவைத்து அவனுக்கு அருள் புரிந்தவரே! அழகிய தாமரையில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவனைக் கண்டித்து அவன் நன்மையடையும் பொருட்டு தலையில் குட்டிச் சிறையில் விடுத்து, என்றுமுள்ள பொருளாகிய சிவமூர்த்திக்கு அன்று அத்

தனி மொழிப்பொருளை மழலை மொழியுடன் கொஞ்சி உபதேசித்தவரே! வெற்றித் தூய்மையும் கொடைத்தூய்மையும் தெய்வீகமும் பொருந்தி அழகு நிறைந்த திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் கந்தப் பெருமானே! பெருமையின் மிக்கவரே! பெரிய யானை கொம்புபோல் விளங்கி, தரித்துள்ள கச்சினைக் கிழித்துக்கொண்டு உயர்ந்து பருத்து பொன்மலை போல் உள்ள தனபாரங்களையுடைய விலைமாதர்களின், கொடுமையைத் தாங்கியுள்ள கணைக்கு நிகராகநின்று, நீலோற்பலமலரை வென்று, சக்கரத்தையும் வேலையும்போல் வேகமாகச் சென்று வாட்டுகின்ற கடைக்கண் பார்வையால் மருட்சி கொண்டு பெரிய அவாவுற்று அதனால் இளைத்து பிளவுபட்ட புத்தியையுடையவனாய்ப் பலரையும் சந்தேகங்கொண்டு, அறியாமையோடுகூடிய சிறியேனை தேவரீருடைய சிவந்த பொன்போன்ற இரு திருவடிக் கமலங்களில் இன்புறச் செய்து, எவருக்குமில்லாத ஒரு சிறப்புடன், எனக்கென்றே அமைந்துள்ள உயர்பொருள் அமைத்துத்தொடுக்கும் இன்சொற்களுடன்கூடிய செந்தமிழை யீந்து இக்கணத்திலேயே ஆட்கொள்வீர்.

விரிவுரை

பருத்தந்தத்தினை..... தனமானார் :-

யானைத் தந்தம்போல் உயர்ந்து பருத்துக் கச்சினைக் கிழித்துச் சிறந்துள்ள தனங்களையுடைய விலைமகளிர் தம்மை இச்சிப்பவருக்கு அத்தனங்களைத் தந்து பொருள் பெறுவர். மலைபோன்ற தனத்தால் மலைப்போன்ற தனத்தை யீட்டுவர்.

பரிக்குந் துற்சரக்கொன்ற :-

துன்பத்தைத் தாங்கியுள்ள கணைக்கு நிகரானது அவர் கண்கள். “சாரத்துக்கு ஒன்றே” என்ற சொல், அத்துச்சாரியை கெட்டு “சரக் கொன்ற” என வந்தது.

உற்பலப் பண்பைப் பரக்கும் :-

உற்பலம்-நீலோற்பலம் கண்கள் நீலோற்பல மலரினும் அழகாக இருப்பதனால் அதன் பண்பைப் பரந்து போமாறு செய்தது என்றனர்.

சக்கரத்தின் சக்தியை நேரும் :-

மேலும் அக்கண்கள் சக்ராயுதம்போல் வட்டமாகவும் வேலாயுதம்போல் கூர்மையாகவும் இருக்கின்றன. ஆடவர் உள்ளத்தை வெட்டிப் பிளந்து புண்படுத்த வல்லது அக்கண்கள்.

துரை செங்கட் கடை :-

துரை-விரைவு. வேகமாகச் சென்று பாயும் இயல்புடையது அவ்விழி. துரை என்ற சொல் விரைவு என்ற பொருளின்வரும் திருவாசகத்தையும் காண்க.

உரைமாண்ட வுள்ளொளி உத்தமன்வந் துளம்புகலும்
கரைமாண்ட காமப் பெருங்கடலைக் கடத்தலுமே
இரைமாண்ட இந்திரியப் பறவை யிரிந்தோடத்
துரைமாண்ட வாபாடித் தோணோக்கம் ஆடாமோ.

துரை என்ற சொல்லுக்குப் பகுதி “துரு” என்பதாகும். துரு துரு என்று என்னைத் தொளைக்கிறான் என்பது பழமொழி. துருவுதல் தேடுதல். விலைமகளிர் இளைஞரைக் கடைக்கண்ணால் மயக்கி வருத்துவர்.

துணிக்கும் புத்தியை சங்கித்தறியேனை :-

துணிக்கும் புத்தி-வெட்டுப்பட்டுப் பிளப்புண்ட அறிவு. அதாவது பகுப்புண்ட பகுத்தறிவு. அறிவின் முழு உருவம் போய் துணிப்புண்டு அதன் தன்னிலை கெட்டு மயக்கமுறும். அதனால் எல்லாவற்றையும் சந்தேகிப்பான். தொட்டதெற்கெல்லாம் சந்தேகம். பெரியவர்கள் தேர்ந்து தெளிந்து முடிவுகட்டி நிச்சயஞ்செய்யப்பட்ட பொருளிலேயே சந்தேகம். அப்படி சந்தேகிப்பதன் காரணம் அறிவு பகுக்கப் பெற்றதுவே; அதனால் அங்ஙனம் அல்லலுறுகின்றனர்; பாவம் அந்தோ! இத்தகைய அறிவினரைக்கண்டு, நெஞ்சம் இரக்கமுற்று ஏங்குகின்றது. இவர்கட்கு உயர்வு எந்தக் காலமோ என்று உள்ளம் உருகுகின்றது.

பல பிறவிகளில் செய் தவத்தினால் மெய்யுணர்வு பெற்ற திருவள்ளுவர், சமய குரவர் முதலிய ஆன்றோர்கள் கூறியருளிய அறிவுரைகளில் ஐயுறுவாருக்கு நற்கதியுண்டோ? இத்தகைய ஆன்றோரைக் காட்டிலும் நான் அறிவுடையோன் என்று

ஏண்ணுவோரும் உளர்? அவர் ‘என் தாயினும் எனக்கு வயது அதிகம்’ என்னும் அறிஞர் திலகத்திற்கு நிகராவர்.

துணைச் செம்பொற்பதத் தின்புற்று :-

துன்பங்களுக்கெல்லாம் மூல காரணம் பற்றிவிடாமையே எனவுணர்க. அப்பற்று, எனது, யான் என்ற இரு வகைத்து. புறப் பற்று அகப்பற்று என்ற இந்த இரண்டும் அற்ற இடமே இறை வனுடைய திருவடிகளாகும். ஆகவே அப்பதமலர்களைப் பற்றிப் பற்றற்றுப் பரமசுகத்தைப் பெறவேண்டும்.

எனக்கென்று..... சொற்றமிழ்த் தந்திப் படியாள்வாய் :-

“தமிழ்க் கடவுளே! இதுவரை யாரும் பெறாத அளவில் எனக்குத் தமிழ்த் திருவினைத் தந்து, உயர்ந்த பொருளை இனிய தனி நடையிலே தேனிகர் செஞ்சொற்களை அடுக்கித் தொடுத்த தமிழ்பாட அருள்புரிவீர்” என்று அருணகிரிநாதர் இப்பாடலில் வேண்டுகின்றார். வேண்டுவார் வேண்டுவதே வழங்குகின்ற வேலாயுதப் பெருமான், அருணகிரியார்க்கு அப்பெற்றியை அவ்வாறே அருளினார். தமிழ் தோன்றிய காலந்தொட்டு அருணகிரிநாதர் பாடிய திருப்புகழ், திருவகுப்பு போன்ற உயர்ந்த தமிழ்ச் சந்த ஞானப் பாடல்கள் தோன்றவில்லை. அவ்வளவும் வேதாகம சாரமாக அமைந்தவை அதில் சொல்லழகு, பொருளழகு, நடையழகு, தொடையழகு, கருத்தழகு முதலிய எல்லா நலன்களையும் ஒருங்கே காணலாம். அதனால் தமிழ்த் தெய்வமாகிய முருகன் தனது புயமலையில் அருணகிரி யாருடைய சொல்லலரையே புனைந்தான்.

“மல்லேபுரி பன்னிரு வாகுவிலென்
சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வேலவனே”

அநுபூதி(29)

தருத்தங்கப் பொலத்தண்டத்தினை :-

தருதங்கு அ பொலத்து அண்டம் எனப் பிரிவு செய்க. கற்பகம், பாரிசாதம், அரிசந்தனம், மந்தாரம், சந்தனம் என்ற ஐந்து மரங்களுடன் கூடியது பொன்னுலகம். இவைகள் பாற்கடலில் அமுதத்துடன் தோன்றியவை. இத்தகைய சிறந்த மரங்களும், ஐராவதமும், உச்சைஸ்ரவமும், சிந்தாமணியும், காமதேனுவும் பொருந்திய உயர்ந்த உலகம் தேவலோகம். அதனால் அமரரை

வாட்டிச் சிறையில் வைத்து அமரவுலகைச் சூரபன்மன் கவர்ந்து கொண்டான்.

சிறையில் கிடந்து வாடிய இந்திரன் மகன் சயந்தன் கூறுகின்றான்: “சாமானியமான ஒரு மரத்தின் கீழ் நான் வாழ்ந்திருந்தால் இத்துன்பம் நேர்ந்திராது. கற்பக மரத்தின்கீழ் வாழ்கின்ற பெருவாழ்வை விரும்பியபடியால் கவல்கின்றேன்” என்கின்றான்.

தண்டேன் துளிக்குந் தருநிழற்கீழ் வாழ்க்கை வெஃகிக்
கொண்டேன் பெருந்துயரம் வான்பதமுங் கோதென்றே
கண்டேன் பிறர்தம் பதத்தொலைவுங் கண்டனனால்
தொண்டேன் சிவனே! நின் தொல்பதமே வேண்டுவனே.

-கந்தபுராணம்

திருக்கஞ்சத் தனைக்கண்டித் துறக்கங்குட்டி :-

அழகிய தாமரைக் கோயிலில் வாழும் பிரமதேவனைத் தண்டித்து அவன் ஆணவமகன்று நல்லறிவுப்பெற்று, உய்யும் பொருட்டே முருகவேள் சிறையிலிருத்தினார்.

செயத்துங்கம் :-

பகைவரை வெற்றிபெறுவதும் நியாயமான முறையில் அமையவேண்டும். அப்படியமையுமாயின் அது தூய வெற்றி யாகும். அபிமன்யுவை துரியோதனாதியர் வென்றது அநியாய மான முறையிலாகும் ஒருவனைப் பலர் சூழ்ந்து போர்செய்வதும், ஆயுதம் இல்லாதவனை ஆயுதம் உடையவன் எதிர்த்துப் போர் செய்வதும், இளைத்த ஒருவனை வளைத்துநின்று போரிடுவதும் குற்றமாகும்.

அதனாலன்றோ வலிமை குன்றிநின்ற இராவணனை இராமர் கருணையுடன் நோக்கி, “இன்று போய் போருக்கு நாளை வா” என்று உயிர்ப்பிச்சை நல்கியனுப்பினார்.

கொடைத்துங்கம் :-

பயன் கருதாமல் தருவதும், வறியார்க்கு வழங்குவதும், கடமையுணர்ச்சியுடன் தருவதும், அன்போடும் அருளோடும் உதவுவதும் தூய கொடையாகும். அல்லாத கொடை விழுமிய தாகாது.

கருத்துரை

குரசங்கார மூர்த்தியே! சிவகுருவே! செந்திற்கந்தவேளே!
அவாவுற்று அடியேன் அவலமுறாது, சிறந்த தமிழால் நின்னைப்
பாடி உய்ய அருள்புரிவீர்.

78

பெருக்கச்சஞ் சலித்துக்கந்	
தலுற்றுப்புந்தியற்றுப்பின்	
பிழைப்பற்றுங் குறைப்புற்றுங்	பொதுமாதர்
ப்ரியப்பட்டங் கழைத்துத்தங்	
கலைக்குட்டங் கிடப்பட்டம்	
பிணித்துத்தந் தனத்தைத்தந்	தணையாதே
புரக்கைக்குன் பதத்தைத்தந்	
தெனக்குத்தொண் டுறப்பற்றும்	
புலத்துக்கண் செழிக்கச்செந்	தமிழ்பாடும்
புலப்பட்டங் கொடுத்தற்கும்	
கருத்திற்கண் படக்கிடும்	
புகழ்ச்சிக்குங் க்ருபைச்சித்தம்	புரிவாயே
தருக்கிக்கண் களிக்கத் தெண்	
டனிட்டுத்தண் புனத்திற்செங்	
குறத்திக்கண் புறச்சித்தந்	தளர்வோனே
சலிப்புற்றங் குரத்திற்சம்	
ப்ரமித்துக்கொண் டலைத்துத்தன்	
சமர்த்திற்சங் கரிக்கத்தண்	டியகூரன்
சிரத்தைச்சென் றறுத்துப்பந்	
தடித்துத்திண் குவட்டைக்கண்	
டிடித்துச்செந் திலிற்புக்கங்	குறைவோனே
சிறக்கற்கஞ் செழுத்தத்தந்	
திருச்சிற்றம் பலத்தத்தன்	
செவிக்குப்பண் புறச்செப்பும்	பெருமானே.

பதவுரை

தருக்கி-மகிழ்ச்சியடைந்து, கண் களிக்க-அம்மையின் கண்கள் களிக்குமாறு, தெண்டனிட்டு-வணங்கி, தண் புனத்தில்-குளிர்ந்த தினைப் புனத்தில், செம் குறத்திக்கு அன்புஉற-செவ்வையானவுள்ளி பிராட்டியாரிடம் அன்பு வளர, சித்தம் தளர்வோனே-உள்ளந் தளர்ந்தவரே! சலிப்பு உற்று-தேவர்கள் சோர்வடையுமாறு, அங்கு உரத்தில்-அவ்விடத்தில் தனது வலிமையால், சம்ப்ரமித்து-பெருமையுடன் சென்று, கொண்டு அலைத்து-அந்த அமரர்களைப் பிடித்து வருத்தி, தன் சமர்த்தில் சங்கரிக்க தண்டிய சூரன்-தனது ஆற்றலால் அவர்களின் வாழ்வை யழித்துத் தண்டித்த சூரபன்மனுடைய, சிரத்தை சென்று அறுத்து பந்து அடித்து-தலையைப் போர்க்களம் போய் அறுத்து அத்தலையைப் பந்துபோல் அடித்து, திண்குவட்டை கண்டுஇடித்து-வலிமையுடைய கிரவுஞ்ச மலையைப் பார்த்து அம் மலையைப் பொடிபடுத்தி, செந்திலில் புக்கு அங்கு உறைவோனே-திருச்செந்தூரில் சென்று அத்திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரே! சிர்க்கற்கு-மேன்மை யடையும் பொருட்டு, அஞ்ச எழுத்து அத்தம்-திருஐந்தெழுத்தின் பொருளை, திருச்சிற்றம்பலத்து அத்தன் செவிக்கு-திருச்சிற்றம்பலத்தில் திருநடம்புரியும் தந்தையாகிய சிவபெருமானுடைய திருச்செவியில், பண்பு உற செப்பும்-முறையுடன் உபதேசித்த, பெருமானே-பெருமையின் மிக்கவரே! பெருக்க சஞ்சலித்து-மிகுந்த துன்பத்தை யடைந்து, கந்தல் உற்று-ஒழுக்கக் கேட்டையுற்று, புந்தி அற்று-அறிவையும் இழந்து, பின் பிழைப்பு அற்றும்-பின்னர் உய்யும் நெறியும் நீங்கியும் குறைப்பு உற்றும்-குறைவை யடைந்தும், பொது மாதர் ப்ரியப்பட்டு-பொது மகளிர் என்னைக் கண்டு ஆசை கொண்டு, அங்கு அழைத்து-அவர்கள் தங்குமிடத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய், தம் கலைக்குள் தந்திட பட்சம் பிணித்து-தமது காமசாத்திரத்திற்குள் என்னைத் தங்கும்படிச் செய்து ஆசைகாட்டிக் கட்டிப் பிடித்து, தம் தனத்தை தந்து அணையாதே-தங்கள் தனபாரங்களைத் தந்து என்னைத் தழுவா வண்ணம், புரக்கைக்கு-அடியேனைக் காத்தற் பொருட்டு, உன் பதத்தை தந்து-தேவீருடைய திருவடியைத் தந்தருளி, எனக்கு தொண்டுஉற-அடியேன் திருத்தொண்டு நெறியில் நின்று, பற்றும் புலத்துக்கண் செழிக்க-ஆன்றோர்கள் பற்றும் அறிவு நிலையில் அடிமையேன் தழைக்கவும், செந்தமிழ் பாடும் புல பட்டம் கொடுத்தற்கும்-செம்மைப் பண்புடைய தமிழ்பாடும் புலவன் என்னும் பட்டத்தைத் தக்கவர்கள் கொடுப்பதற்கும், கருத்தில் கண்படகிட்டும் புகழ்ச்சிக்கும்-கருத்திலே அறிவுக்கண் விளங்கும்படியான புகழைப் பெறுவதற்கும், க்ருபை சித்தம் புரிவாயே-கருணைத் திருவுளஞ்செய்து அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

வள்ளிநாயகி மகிழ்ந்து கண் களிக்குமாறு வணக்கஞ் செய்து குளிர்ந்த தினைப்புனத்தில் செவ்விய அக்குறமகளின் பால் அன்புகொண்டு உள்ளந் தளர்ச்சியுற்றவரே! தேவர்கள் துன்புறுமாறு வலிமையுடன் வீறுபெற்று அவர்களைச் சிறைப் பிடித்து அலைத்து அவர்கள் வலிமையை அழித்துத் தண்டித்த குரபன்மனது தலையை யுத்தகளம் போய் அறுத்துப் பந்தாடி, கிரவுஞ்சமலையைப் பார்த்து இடித்து, திருச்செந்தூரின் கண் எழுந்தருளியிருப்பவரே! சிறப்புறுமாறு திருச்சிற்றம் பலத்திலே திருநடம் புரியும் தந்தையாருக்கு திருஐந்தெழுத்தின் பொருளை முறைப்படி உபதேசித்த பெருமிதம் உடையவரே! மிகவும் துன்புற்று, ஒழுக்கக்கேட்டை அடைந்து நல்லறிவை யிழந்து பின்னர் உய்யும் தன்மையும் இன்றி குறைவுபட்டழியு மாறு பொதுமகளிர் என்பால் ஆசைவைத்து அவர் உறை விடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, அவர்கள் கற்ற காமநூலில் தங்கும்படி அன்புசெய்து என்னைக் கட்டுப்படுத்தி கொங்கை களைத்தந்து தழுவி மயக்காவண்ணம், சிறியேனை இரட்சித்து உமது திருவடியைத் தந்தருளி என்னைத் தொண்டு நெறியிற் செலுத்தி, ஆன்றோர்கள் பற்றும் அறிவு நிலையில் தழைக்கு மாறு செந்தமிழ் பாடும் புலவன் என்று தக்கவர்கள் பட்டந் தரவும்; கருத்தில் ஞானக்கண் விளங்கும் புகழுக்கு உரியவனாகு மாறும், உமது கருணைநிறைந்த திருவுள்ளம் இரங்கி அருள் புரிவீர்.

விநீவுரை

பெருக்கச் சஞ்சலித்து :-

துன்பம் ஆசையினால் விளைகின்றது; ஆசை மண்ணிலும் பொண்ணிலும் பெண்ணிலும் விரைந்து செல்கின்றது. மண்ணா சையும், பொண்ணாசையும் மனிதப் பிறப்பில் மட்டுந்தான் விளையும். பெண்ணாசை பிறவிகள் தோறும் தொடர்ந்து வந்தது. புழுவுக்கும் பெண்ணாசையுண்டு.

ஆகவே பெண்ணாசைமேலிட்டு அதனால் பெருந்துன் புறுவர் பலர். பெண்ணாசையால் தனது அளவற்ற செல்வத் துடனம் குலத்துடனும் அழிந்தான் இராவணன். உண்டால்

மட்டுங் கொல்லும் நஞ்சு; கண்டாலும் கொல்லும் வலிமையுள்ளது காமம். இராவணன் மாண்டபின் விபீடணன் இரங்கியதாக வரும் கம்பர் கவியும் ஈண்ட நினைவு கூர்ப்பாலது.

“உண்ணாதே யுயிருண்ணா தொருநஞ்சு
சனகியெனும் பெருநஞ் சுண்ணைக்
கண்ணாலே நோக்கவே போக்கியதே
உயிர் நீயுங் களப்பட்டாயே”

எனவே, பெண்ணாசையை விட்டவன் பெருந் துன்பமடையான். அதனால்தான் இராமலிங்க அடிகளாரும், “மருவு பெண்ணாசையைமறக்கவே வேண்டும்” என்றார்.

கந்தலுற்று :-

கந்தல்-ஒழுக்கக்கேடு, உள்ளத்தில் பல ஓட்டையுற்று தீமைகளை நினைந்து, கொடுஞ்செயல்கள் புரிந்து கெடுவது.

புந்தியற்று :-

புத்தியற்று மடமையுறுதல். காமங் கதுவப் பெற்றார்க்கு அறிவு தொழிற்படாது. அறிவின் மயக்கத்தால் நன்மைதீமைகளை யுணராது கெடுவர். நூறு அசுவமேதயாகம் புரிந்து இந்திரபதம்பெற்ற நகுஷன் காலத்தால் அறிவிழந்து, எழு முனிபுங்கவர்கள் பல்லக்குச் சுமக்கச் சென்று அகத்திய முனிவர் சாபத்தால் மலைப்பாம்பாக விழுந்தான்.

பின் பிழைப்பற்று :-

அறிவு மயங்கியபடியால் உய்யுநெறியறியாது உழலும் தன்மையுடையவர்.

குறைப்புற்றும் :-

குறையுற்று என்பது சந்தத்தை நோக்கி வல்லின மெய் பெற்று வந்தது. ஆசையால் அறிவு பொருள் பெருமை முதலிய பல நலங்கள் குறைந்துபோகும்.

பொதுமாதர் ப்ரியப்பட்டங்கழைத்து :-

பொதுமகளிர் நடுவீதியில் நின்று, வீதியிற் செல்லும் இளைஞரை வலிதில் அழைத்து நகைத்து இங்கிதமாகப்பேசி

‘ஏன் இங்கு நின்று பேசவேணும், இதோ இருக்கின்ற என் வீட்டிற்கு வாருங்கள்’ என்று கூறி மாயம் புரிவர்.

தங்கலைக்குட் டங்கிட :-

தமது கலையாகிய இன்ப நூலின் திறத்தால் மயங்கப் புரிவர். கலை என்ற சொல்லுக்கு ஆடையெனப் பொருள் கொண்டு, தமது ஆடைக்குள் அணைத்து மயக்குவர் எனவும் கொள்ளலாம்.

பட்சம் பிணித்துத் தந்தனத்தைத்தந்து :-

பட்சம்-அன்பு, அன்புகாட்டி ஆடவரை வசஞ்செய்து தம் தனமளித்துத் தனம் பெறுவர். “இவ்வாறு மயக்கும் பொது மகளிர் வசப்படாவண்ணம் தடுத்து ஆட்கொள்ளவேண்டும்” என்று பின்னுள்ள இரண்டடிகளில் தெரிவிக்கின்றார்.

புரக்கைக்குன் பதத்தைத் தந்து :-

‘முருகா! அடியேனை ரட்சிக்கும் பொருட்டு உமது கிரியா ஞான வடிவாகிய திருவடிகளைத்தந்து உபசரிக்க வேணும்.’

தொண்டுற :-

உலகில் தொண்டு புரிவதே சாலவும் சிறந்ததாகும். தொண்டு புரிவதனால் தொண்டர் எனப் பெறுவர். நாயன் மார்கள் அனைவரும் தொண்டர்களே. அதனால் அவர் களுடைய புராணம் திருத்தொண்டர் புராணம் எனப்பட்டது. “தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே” என்றனர் ஓளவையார்.

ஆதலால் அன்பர்கள் அனைவரும் தத்தம் தகுதிக்கு ஏற்ப மனவாக்கு காயங்களாலே ஏதாவது திருத்தொண்டு புரிய வேண்டும்.

பற்றும் புலத்துக்கண் செழிக்க :-

புலம்-ஞானம். ஞானமுள்ளவர் புலவர். அறிவு நிலையில் செழிக்கவேண்டும்.

செந்தமிழ்பாடும் புலப்பட்டங்கொடுத்தற்கும் :-

முருகப் பெருமானையே இனிய செந்தமிழ் மொழியால் கவிமாலைபாடி அதனால் புலவர் மணி என்று தக்க

வர்கள் பட்டங் கொடுக்கப் பெறவேணும் என்கின்றார் அடிகளார்.

கருத்திற்கண்படக் கிட்டும் புகழ்ச்சி :-

உள்ளத்தில் ஞானக்கண் திறக்கப்பெற்று அதனால் எல்லாவற்றையும் அறிந்து புகழ்பெறுதல். அது உணர்வு விழி என்று பேர் பெறும்.

“உடலுமுட லுயிருநிலை பெறுதல் பொருளெனவுலக

மொருவிவரு மநுபவன் சிவயோக சாதனையில்

ஒழுகுமவர் பிறிதுபரவசமழிய விழிசெருகி

உணர்வுவிழி கொடு நியதி தமதூடு நாடுவதும்

- திருவகுப்பு.(1)

யுகஇறுதிகளிலும் இறுதியில் ஒரு பொருள்

உள்ளக்கணோக்கும் அறிவுறி

ஒளிதிக முருவுரு வெனுமறை யிறுதியில்

உள்ளத்தை நோக்க அருள்வாயே

-(ககனமு) - திருப்புகழ்.

க்ருபைச் சித்தம் புரிவாயே :-

“கருணை நிறைந்த கடவுளே! அடியேன் உய்யும் பொருட்டு கிருபைச் சித்தம் என்பால் திரும்பி அருள் புரிவீர்” என்று சுவாமிகள் உளங்கனிந்து வேண்டி நிற்கின்றனர்.

“அரியபெண்கள் நட்பைப் புணர்ந்து

பிணியுழன்று சுற்றித்திரிந்த

தமையுமுன் க்ருபைச் சித்தமென்று பெறுவேனோ”

(கருவடைந்து) திருப்புகழ்.

தருக்கிக் கண்களிக்கத் தெண்டனிட்டு :-

வள்ளியம்மையார் மகிழ முருகவேள் வேடவடிவிற் சென்று வணங்கினார் என்ற குறிப்பு, ஆன்மாக்களை இறைவன் எளிமையாகச் சென்று ஆட்கொள்கின்றான் என்பதனை உணர்த்துகின்றது.

குறத்திக்கன் புறச் சித்தந் தளர்வோனே :-

வள்ளிபிராட்டி உய்வு பெறவேண்டும் என்று பெருமான் அவர் விஷயத்தில் எல்லையற்ற கருணையால்

உள்ளம் இரங்குகின்றான். காரணம் வள்ளியம்மை புரிந்த தவமேயாகும்.

சிறக்கற்கு :-

உலகமெல்லாம் குரு நெறியையுணர்ந்து மேன்மையடையும் பொருட்டு முருகன் உபதேசம் புரிந்தருளினார்.

அஞ்செழுத்தத்தம் :-

திருஐந்தெழுத்தின் பொருள் பிரணவத்தின் உட்பொருளேயாகும்.

திருச்சிற்றம்பலத்தத்தன் :-

திரு-சிறு அம்பலத்து அத்தன்-சிவபெருமான்.

சிறு அம்பலம் சிற்றம்பலம். அது ஆன்மாக்களின் இதய புண்டரீகத்துக்குள் விளங்கும் சிறு வெளி. அது ஞானமயமானது. அந்த வெளிக்கு தகராகாசம் எனவும் பேருண்டு. தகரம்-நுட்பம். இதனையே 'மலர்மிசையேகினான்' என்பர் திருவள்ளுவ தேவர்.

கருத்துரை

வள்ளி கணவரே! சூரனாகிய ஆணவத்தை யழித்த செந்திற் குமாரமூர்த்தியே! சிவகுருவே! மாதர் மயக்கிற்படாது தேவரீரைத் தமிழ்பாடி உய்ய அருள்புரிவீர்.

79

காலனார் வெங்கொடுந் தூதர்பா சங்கொடென்

காலினார் தந்துடன்

கொடுபோகக்

காதலார் மைந்தருந் தாயரா ருஞ்சுடுங்

கானமே பின்தொடர்ந்

தலறாமுன்

சூலம்வாள் தண்டுசெஞ் சேல்கோ தண்டமுஞ்

சூடுதோ ளந்தடந்

திருமார்பும்

தூயதாள் தண்டையுங் காண ஆர் வஞ்செயுந்

தோகைமேல் கொண்டுமுன்

வரவேணும்

ஆலகா லம்பரன் பாலதா கஞ்சிடுந்

தேவர்வா ழன்றுகந்

தமுதீயும்

ஆரவா ரஞ்செயும் வேலைமேல் கண்வளர்ந்

தாதிமா யன்றனன்

மருகோனே

சாலிசேர் சங்கினம் வாவி சூழ் பங்கயஞ்

சாரலார் செந்திலம்

பதிவாழ்வே

தாவுசூ ரஞ்சிமுன் சாயவே கம்பெறுந்

தாரைவே லுந்திடும்

பெருமாளே.

பதவுரை

ஆலகாலம்-ஆலகால விடமானது, பரன் பாலது ஆக-பரம் பொருளான சிவபெருமானிடம் போய்ச் சேர்ந்தபின், அஞ்சிடும் தேவர் வாழ-அவ்விடத்தைக் கண்டு பயந்தோடிய தேவர்கள் உய்ந்து இன்புற்று வாழுமாறு, அன்று-பாற்கடலைக் கடைந்த அந்த நாளில், உகந்து-மகிழ்ச்சியுடன், அமுது ஈயும்-அத்தேவர்களுக்கு அமுதத்தைக் கொடுத்தருளியவரும், ஆரவாரஞ்செயும்-பெரிய ஒலியைச் செய்யும், வேலைமேல்-திருப்பாற்கடலின்மிசை, கண்வளர்ந்த-யோக நித்திரை செய்பவரும், ஆதிமாயன் தன்-சிவபெருமானது ஆதிசக்தியாக விளங்கு பவரும் ஆகிய நாராயணமூர்த்தியின், மருகோனே-மருமகனாக எழுந்தருளியவரே! சாலிசேர் சங்கினம்-நெல்வயல்களில் சேர்ந்துள்ள சங்கினங்களும், பங்கயஞ் சூழ்வாவி-தாமரைகள் சூழ்ந்து நிறைந்துள்ள தடாகங்களும், சாரர் ஆர்-அருகே யமைந்துள்ள அருமையான, செந்தில் அம்பதி வாழ்வே-அழகிய திருச்செந்தூர் என்னும் செழும்பதியில் வாழ்கின்றவரே! தாவுசூர்-போர்க்களத்தில் தாவிவந்த சூரபன்மன், அஞ்சிமுன் சாய-முன்னாளில் பயந்து பின்னிட்டு இரியுமாறு, வேகம் பெறு-வேகம் பொருந்திய, தாரை வேல் உந்திடும்-கூர்மையான வேலாயுதத்தைச் செலுத்திய, பெருமாளே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! காலனார்-இயமனது, வெம்கொடும் தூதர்-வெப்பமும் கொடுமையுமுடைய தூதர்கள், பாசம் கொடு-பாசக்கயிற்றைக் கொண்டு வந்து, காலின்-எனது பிராண வாயுவுடன் சேர்த்து ஆர்தந்து-கட்டி, உடன்கொடு போக-தம்முடன் அடியேனுடைய உயிரைக் கொண்டுபோக, காதர் ஆர்-மைந்தரும்-மிகுந்த அன்புடைய பிள்ளைகளும், தாயர் ஆரும்-தாயார் முதலிய அனைவரும் சுடுகானம் (எ-அசை) பின்தொடர்ந்து-சுடுகாடு வரை அடியேனுடைய உடலைப் பின்தொடர்ந்துவந்து, அலறாமுன்-வாய்விட்டு கதறியமும். மரணாவஸ்தை யடையுமுன்னர், சூலம்வாள் தண்டுசெம்

சேவல் கோதண்டமும்-சூலாயுதம் வாளாயுதம் தண்டாயுதம் அழகிய சேவற்கொடி வில் இவைகளை, சூடுதோளும்-அணிந்து கொண்டுள்ள தோள்களையும், தடம் திரு மார்பும்-விசாலமான அழகிய மார்பையும், தூய தாள் தண்டையும்-பரிசுத்தமான பாதங்களையும் அவைகளிலணிந்துள்ள தண்டையையும், காண-அடியேன் தரிசிக்கும் வண்ணம், ஆர்வஞ் செய்யுத் தோகை மேல்கொண்டு-அன்பு செய்கின்ற மயில்வாகனத்தின் மிசை ஊர்ந்து, முன்வரவேணும்-அடியேன் முன்னே வந்து திருவருள் புரிய வேண்டும்.

பொழிப்புரை

ஆலகால விடமானது பரம் பொருளாகிய சிவபெருமானிடஞ் சேர்ந்தபின், அவ்விடத்தைக்கண்டு அஞ்சி ஓடிய தேவர்கள் வாழுமாறு திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த அந்நாளில் மகிழ்ச்சியுடன் அத்தேவர்களுக்கு அமிர்தத்தை நல்கியவரும், ஆரவாரிக்கும் பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டு அறிதுயில் புரியும் சிவபெருமானது ஆதிசக்தியும் ஆகிய நாராயணரது மருகரே! செந்நெல் வயல்களில் சேர்ந்துள்ள சங்கினங்களும், தாமரைகள் நிறைந்துள்ள தடாகங்களும் சேர்ந்துள்ளதும் அருமையும் அழகியதுமாகிய திருச்செந்தூர் என்னும் தலத்தில் வாழ்கின்ற வரே! போருக்குத் தாவிவந்த சூரபன்மன் எதிர் நிற்க முடியாது அஞ்சி பிறகிட்டு இரியுமாறு வேகம் பெற்ற கூரிய வேலாயுதத்தைச் செலுத்திய பெருமையிற் சிறந்தவரே! வெப்பமுங் கொடுமையுங் கோபமும் உடைய காலதூதர்கள் பாசக்கயிற்றைக் கொண்டு வந்து என்னுடைய பிராணவாயுவுடன் சேர்த்துக் கட்டி தங்களுடன் என்னைக் கொண்டுபோக, என்னிடத்தன் புள்ள மைந்தரும் தாயாரும் ஏனைய உறவினரும் என் சடலத்துடன் தொடர்ந்து சுடுகாடு மட்டும்வந்து வாய்விட்டுக் கதறி அலறி அழுகின்ற அந்த மரணாவஸ்தை யடையாமுன், அடியேனைக் காப்பாற்றுவதற்காக சூலம், வாள், தண்டு செஞ் சேவற்கொடி, வில் இந்த ஆயுதங்களைச் சூடுகின்ற பன்னிரு தோள்களையும் விசாலமான அழகியமார்பையும் தூய்மையான திருவடிகளையும் திருவடியிலணிந்துள்ள தண்மையினையும் அடியேன் தெரிசிக்குமாறு தம்மிடத்தில் அன்பு புரியும் தோகை மயிலின்மீது ஊர்ந்து அடியேன் முன்வந்து அருள்புரிய வேண்டும்.

விரிவுரை

‘காலனார்.....அலறாமுன் :-

இயம தூதர்கள் பாசக்கயிற்றால் கட்டி உயிரைப் பற்றிச் செல்லுங்கால், உடலுக்குத் துணைவர்களாகிய உறவினரார் காத்தற்கு இயலாது சுடுகாடு மட்டும் தொடர்ந்து வந்து கதறியழுவார்கள். உயிர்த்துணைவராகிய முருகப்பெருமான் திருவருள் ஒன்றே துணைசெய்து காப்பாற்றும். எனவே இயம தூதுவர் பற்றிக் கொண்டுபோய் நரகத்திலிட்டு வருந்துவர். அவ் விபத்து வருமுன் ஆண்டவனுடைய தெரிசனத்தை விரும்புகிறார்.

சூலம்வாள்.....வரவேணும் :-

காலதூதுவர்கள் வெருவிப்பிறகிட்டு ஒடுதற்பொருட்டு சூலம் முதலிய ஆயுதங்களுடன் வரவேணுமென்றனர்.

ஆலகாலம் பரன் பாலதாக :-

தேவர்கள், நரை திரை மூப்பு மரணம் என்னுந் துன்பங்களால் வருந்தியதால், திருமாலிடம் அத்துன்ப நீக்கத்திற்கு வழியாதென வினவ, திருமால் பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்த முண்டால் அத்துன்பங்கள் அணுகாவென, அமரருடன் பாற்கடலைக் கடைந்த காலத்தில் விநாயக வழிபாடு செய்யாமையால் ஆலகால விடந்தோன்ற, அவ்விடத் தீமையைக் கண்டு நாரண னாதிதேவர் வெருவியோடி முக்கப்பெருமான்பால் முறையிட சிவபெருமான் தேவர்களைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு ஒருவரும் அணுக முடியாத விடத்தை எடுத்து அகத்தேயுள்ள ஆன்மாக்களும், புறத்தேயுள்ள ஆன்மாக்களும் உய்தற்பொருட்டு, புறத்திலும்வைக்காமல், அகத்திலும் வைக்காமல் இரண்டிற்கும் மத்தியமாகிய கண்டத்தில் வைத்து அகத்தும் புறத்தும் உள்ள ஆன்ம கோடிகளைக் காப்பாற்றித் திருநீலகண்டராகத் திகழ்ந்தனர்.

தேவர்வாழ.....அமுதீயும் :-

பின்னர் விநாயக வழிபாடு புரிந்து பாற்கடலைக் கடைய அமிர்தந்தோன்றியது. திருமால் ஜகன்மோகினி வடிவந்தாங்கி அமரர்கள் இன்புற்று வாழுமாறு அமிர்தத்தை அவர்களுக்கு நல்கினார்.

தாவுசூர்.....தாரைவேல் :-

ஒருவராலும் வெல்லுதற்கு முடியாத சூரபன்மன் அஞ்சி
ஒடுமாறு கூரியவேலைச் செலுத்தினர். அதன் தத்துவமாவது,
சூரபன்மன் என்பது ஆணவமலம் அது மிகவும் வலிமையு
டையது. இறைவன் திருவருள் ஞானத்தாலன்றி வெல்லுதற்கு
முடியாதது. ஆணவமலம், நான் எனது என்ற பற்றை விளை
விக்கும். அதனால் சூரபன்மனை இரு பிறவாக வேலாயுதம்
பிளந்தது. வேல் என்பது ஞானம். அந்த ஞானம் ஆழ்ந்தும்
அகன்றும் கூர்மையாகவும் இருத்தல் வேண்டும். வேற்படை
யானது அடித்தண்டு நீண்டு இலையின் நடுப்பாகம் விசாலித்தும்
முனை மிகவும் கூர்மையாகவும் இருப்பதை நுனித்துணர்க.
“ஆழ்ந்த கன்ற நுண்ணியனே” என்பது திருவாசகம். ஞான
பண்டிதராம் குமார்க்கடவுள் கரத்திலே ஞானசக்தியாம் கூரிய
வேலாயுதம் விளங்குவதையும், படையின் வடிவ அமைப்பையும்
உணர்க.

கருத்துரை

தேவர்களுக்கு அமிர்தத்தை நல்கிய அறிதுயிலமர்ந்
தோனது மருகரே! செந்திலம்பதில் வாழ்பவரே! சூரனை வென்ற
வேற்படையை யுடையவரே! காலதூதர்கள் வந்து உயிரைப்
பற்றிச் செல்லுமுன், சூலம் முதலிய ஆயுதங்களுடன் மயில் மிசை
வந்து அருள் புரிய வேண்டும்.

80

சங்குபோல் மென்கழுத் தந்தவாய் தந்தபற்

சந்தமோ கின்பமுத்

தெனவானில்

தங்குசார் பைங்குழற் கொங்கைநீள் தண்பொருப்

பொன்றுதாழ் வொன்றறுத்

துலகோரைத்

துங்கவேள் செங்கைபொற் கொண்டல்நீ யென்றுசொற்

கொண்டு தாய் நின்றுரைத்

துழலாதே

துன்பநோய் சிந்தநற் கந்தவே ளென்றுனைத்

தொண்டிணா லொன்றுரைக்

கருள்வாயே

வெங்கண்வ்யா ளங்கொதித் தெங்கும்வே மென்றெடுத்

துண்டுமே லண்டருக்

கமுதாக

விண்டாநா தன்றிருக்கொண்டல்பா கன்செருக்
குண்டுபேரம்பலத்

தினிலாடி

செங்கண்மால் பங்கயக் கண்பெறாத தந்தரத்

தின்கணாடுந்திறற்

கதிராழித்

திங்கள்வா முஞ்சடைத் தம்பிரா னன்புறச்

செந்தில்வாழ் செந்தமிழ்ப்

பெருமானே.

பதவுரை

வெம் கண் வ்யாளம்-வெப்பமான கண்களையுடைய பாம்பி
னின்றும் வந்த ஆலகால விஷத்தை, கொதித்து எங்கும் வேம் என்று எடுத்து
உண்டு-எங்கும் சூடாகி வேகச் செய்யும் என்று கருதி அதனை எடுத்து
உண்டு, மேல் அண்டருக்கு அமுது ஆக-மேன்மையுடைய தேவர்கட்கு
அமிர்தம் ஆகுமாறு, விண்டநாதன்-வெளிவரச் செய்த தலைவரும்,
திருக்கொண்டல் பாகன்-அழகிய மேகவண்ணராகிய திருமாலைத் தமது
வலப்பாகத்தில் கொண்டவரும், செருக்குஉண்டு பேரம்பலத்தினில் ஆடி-
மகிழ்ச்சியுடன் பெரிய வெளியினில் திருநடனம் புரிபவரும், எம் கண்
மால்-சிவந்த கண்களையுடைய திருமால், பங்கயக்கண் பெறாது-தாமரை
போன்ற கண்களால் காணமுடியாத நிலையில், அந்தரத்தின்கண் ஆடும்
திறல்-அருள் வெட்ட வெளியில் ஆடும் பேராற்றல் படைத்தவரும், கதிர்
ஆழி திங்கள்வாழும் சடைதம்பிரான் அன்பு உற-ஒளிபெற்ற கடலில்
பிறந்த சந்திரன் உறையும் சடையைஉடைய தனிப்பெருந் தலைவரும்
ஆகிய சிவபெருமான் அன்புகொள்ள, செந்தில்வாழ் செந்தமிழ்-
திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள செந்தமிழுக்கே உரிய, பெருமானே-
பெருமையிற் சிறந்தவரே! சங்குபோல் மென்கழுத்து-மெல்லிய கழுத்து
சங்குபோன்றது என்றும், அந்த வாய் தந்த பல்-அழகிய வாயில் உள்ள
பற்கள், சந்த மோக இன்ப முத்து என-இனிய மோகத்தைத் தரும் முத்துக்கள்
என்றும், வலனில் தங்கு கார் பை குழல்-விண்ணில் தங்குகின்ற கரிய பசிய
மேகம் போன்றது கூந்தல் என்றும் கொங்கை-தனமானது, நீள் தண்
பொருப்பு-நீண்ட குளிர்ந்த மலை போன்றது என்றும் கூறி, தாழ்வு ஒன்று
அறுத்து-தாழ்வு என்பதை விடுத்து, உலகோரை-உலகிலுள்ள செல்வரைப்
பார்த்து, துங்கவேள்-அழகில் உயர்ந்த மன்மதனே! செங்கை பொன்
கொண்டல் நீ என்று - சிவந்த கரத்தால் பொன் தருவதின் நீமேகமேயாகும்
என்று புகழ்ந்து, சொல்கொண்டு-தமிழ்ச் சொற்களைக் கொண்டு, தாய் நின்று
உரைத்து உழலாதே-அவர்கள்பால் தாவிச்சென்று நின்று கவிபாடி இங்கும்
அங்குமாக உழன்று திரியாமல், துன்பநோய்சிந்த-பிறவித் துன்பநோய்
அழியுமாறு, நல்கந்தவேள் என்று உனைத் தொண்டினால்-நல்ல கந்தக்

கடவுளே! என்று உம்மைத் துதித்து தொண்டு நெறியில், ஒன்று உரைக்க அருள்வாயே - ஒன்று கூற அருள்புரிவீர்.

பொழிப்புரை

வெவ்விய கண்களையுடைய பாம்பினிடம் தோன்றிய ஆலகால விடத்தை, எங்கும் கொளுத்தியழிக்கும் என்று கருதி எடுத்து உண்டு, மேன்மைபெற்ற அமரர்களுக்கு அமுதம் ஆகுமாறு வெளிப்படுத்தருளிய நாதரும், அழகிய திருமாலைத் தமது வலப் பக்கத்தில் கொண்டவரும், ஆனந்தத்துடன் பேரம் பலத்தில் நடனம் புரிபவரும்; சிவந்த கண்களையுடைய நாராயணர் கண்கொண்டு காணக்கூடாத நிலையில் அருள் வெளியில் ஆடுகின்ற சமர்த்தரும், கடலில் தோன்றிய ஒளிபெற்ற சந்திரன் உறைகின்ற சடைமுடியை உடையவரும் ஆகிய தனிப்பெருந்தலைவர் சிவபெருமான் விரும்புகின்ற திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள செந்தமிழ்க் கடவுளாகிய பெருமிதம் உடையவரே! மெல்லிய கழுத்து சங்கு போன்றது, அழகிய வாயிலுள்ள பல் இனிய மோகத்தைத் தரும் முத்துப்போன்றது, பசிய கூந்தல் வானில் தங்கும் கரிய மேகம், தனங்கள் நீண்டு குளிர்ந்துள்ள மலைகள் என்று வியந்து கூறி, குறைவு என்பதை நீக்கி, செல்வரை நாடிச் சென்று “மன்மதனே! உன் கை மேகம் போன்றது” என்று புகழுரைக்கூறி அவரிடம் தாவி நின்று பாடி (வீணில்) அழியாமல் பிறவித் துன்பமாகிய நோய்விலக நலம் பொருந்திய கந்தவேளே என்று உம்மைத் துதித்துத் தொண்டு புரிந்து ஒரு மொழியாகிய தனி மந்திரத்தைச் செபிக்கத் திருவருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

விடபுருடர்கள் அழிந்துபோகும் மாதர் அவயவங்களை அழகின் கருவூலமாகக் கருதி அவைகட்கு உவமைகள் தேடி நாடிப்பாடி அவமேயழிவர். காலையிலே கவின்பெற இலகும் மலர், மாலையிலே வாடியுதிர்வதும், செவசெவ என்று மின்னி பட்டுத் துணிபோல் விளங்கும் மாந்தளிர் பின்னர் முதிர்ந்து உலர்ந்து உதிர்ந்து காலில் மிதிபட்டு அழிவதும் கண்கூடு. பவுர்ணமியன்று அழகாகத் தோன்றிய முழுநிலா தேய்ந்து போவதும், முத்துபோல் இருந்த நீர்த்துளிகள் சிறிது நேரத்தில்

வற்றி உலர்ந்து போவதையும் பார்க்கின்றோம். ஆகவே இந்த அழகு அனைத்தும் நிலையில்லாதவை. நிலைபேறான அழகு இறைவனிடமே அமைந்திருக்கின்றது. ஆயிரங்கோடி மன்மதர் களுடைய அழகுகள் அனைத்தும் ஒன்று கூடினாலும் முருக வேள் தூய திருவடியின் ஒருபுறத்தில் உள்ள அழகுக்கு இணை வராது என்று நேரிற்கண்ட சூரபன்மன் கூறுகின்றான்.

ஆயிர கோடி காமர் அழகெலாந் திரண்டொன் நாகி
மேயின என்னுஞ் செவ்வேள் விமலமாஞ் சரணந்தன்னில்
தூயநல் எழிலுக் காற்றா தென்றிடில் இனிய தொல்லோன்
மாயிரு வடிவுக் கெல்லாம் உவமையார் வகுக்க வல்லார்.

ஆகவே இத்தகைய அழகின்பிறப்பிடமும் அழகின் சொரூபமும் ஆகிய அழகினைக் கண்டு களிக்காமலும், அவனைக்கை கூப்பித் தொழாமலும், அவனைச் சிந்திக்காமலும், மனிதர் அழகில்லாத மலக் கூட்டை - மலஞ் சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை-நாறுகின்ற தசைப் பொதியைக் கண்டு அதுவே அழகின் இருப்பிடமென்று, விளக்கில் வீழும் விட்டிற் பூச்சியைப் போலே மலத்தை யுருட்டும் கருவண்டைப் போலே, மலவுடம்பை வருணனை செய்து பாடி மாய்வர். அந்தோ! என்னே அறியாமை? இவர் எங்ஙனம் உய்வார்? காமதேனுவின் பாலைக் கமரில் கொட்டுவதுபோல் ஆண்டவனைப் பாடுவதற்கு என்று அமைந்த அரிய தமிழைப் புன்புலால் உடம்பைப் பாடுவதற்குப் பயன்படுத்திப் பரகதி காணாது பரதவிப்பர். அத்தகைய புன்னெறியை விலக்க எழுந்தது இத் திருப்புகழ்.

சங்குபோல் மென் கழுத்து :-

கழுத்து சங்கு போல் படிப்படியாக அழகாக இருக்க வேண்டும் உடலின் சாமுத்ரிகா இலக்கணங்களில் அது ஒன்று. மகளிர் கழுத்து சங்கு போல் அழகியது என்று புகழ்வது மரபு. சிலருடைய கழுத்து குடத்தின் மீது சொம்பு வைத்ததுபோல விகாரமாக இருக்கும். அப்படிக்கின்றி அழகாக அமைந்த கழுத்து வலம்புரிபோல் நலம் பெற விளங்கும்.

அந்த வாய் தந்தபற் சந்த மோகின்ப முத்தென :-

அழகிய மகளிர் வாயிலுள்ள பல் முத்து போன்றது என்று உவமித்து மகிழ்வர். அவர்கள் புன்னகை புரிந்தால்,

காணிக்கையாகப் பொன்னகை தந்து பணிவர் காமுகர். அப் பல் ஒரு காலம் உதிர்ந்து போவதுதான். உதிர்ந்த பல் முத்து போலவா இருக்கும்?

வானில் தங்கு கார் பைங்குழல் :-

உதிர்ந்து போவதும், பஞ்சு போல் நரைத்துப் போவதும், கசக்கவில்லையானால் அழுக்குப் பிடித்து நாறுவதும் சிக்குப் பிடித்துச் சீரழிவதும் ஆகிய கூந்தலை வானில் தங்கும் கரிய மேகம் என்று வியந்து கூறுவர். இன்னும் என்ன என்னவோ உவமை கூறியுழல்வர்.

கொங்கை நீள் தண்பொருப்பென்று :-

ஒரு காலம் திரைத்துத் தொங்கியொழியுந் தனத்தினை நீண்ட மலையென்று மதித்து மதிமயங்குவர். இவையனைத்துங் கானலை நீரெனக் கருதுவது போலாகும்.

“வனமழியு மங்கை மாதர்களின்
நிலைதனை யூணர்ந்து தாளிலுறு
வழியடிமை அன்பு கூருமது சிந்தியாதோ”

(உத்தியறல்) திருப்புகழ்.

உலகோரை.....கொண்டல் நீ யென்று சொற்கொண்டு :-

மகளிரைப் புகழ்ந்து மதிமயங்கி மோகாந்தகாரம் மூடி, அவர்கட்கு அள்ளி வழங்குதற்கெனப் பொருளை நாடி, செல்வரைத் தேடிச்சென்று, அழகில்லாதவரை அநங்கனே என்றும், கொடாத லோபியைக் கொண்டலே என்றும் பொய்மையாகப் புகழ்ந்து பாடி தலைமை சான்ற புலமையை அவமாக்குவர்.

தாய் நின்றுரைத் துழலாதே :-

தாய்-தாவி, அங்குமிங்குமாகத் தாவிச்சென்று உழல்வர். இங்ஙனம் உலகிலுள்ள புலவருட் பலர் வீணில் உழல்வதை அருணகிரிநாதர் தம்மீது ஏற்றிக்கொண்டு, அவர்கள் பொருட்டு இறைவனிடத்தில் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு அங்ஙனம் அவநெறி நிற்கும் புலவர் சிவநெறி நின்று உய்யும் பொருட்டு இதனைப் பாடியருளினார் என உணர்க.

துன்ப நோய் சிந்த :-

இங்கு நோய் என்பது பிறவிநோய் என உணர்க. அந்த நோயை மாற்றும் மருத்துவன் முருகனேயாகும். அது நெடிது காலமாகத் தொடர்ந்து வருகின்ற நோய். அதனை அந்நோய் இல்லாத ஒருவனே மாற்றமுடியும். பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான். ஏனைய தேவதைகள் செத்துப் பிறப்பவை.

“செத்துப் பிறக்கின்ற தெய்வங்கள் மணவாள
செங்கீரை யாடி யருளே”

-குமரகுபார்.

முருகன் அருணகிரியாருக்கு அந்த அருள் நலத்தை அருளினான் என்பதனை அடியில்வரும் அடியால் அறிக.

அநுபவ சித்த பவக் கடலிற் புகா தெனை
வினவி யெடுத்தருள் வைத்த கழற் க்ருபாகரன்”

-திருவகுப்பு.(6)

தொண்டினால் ஒன்றுரைக் கருள்வாயே :-

முருகனுக்கே தொண்டுபட்டு, மறுமொழி புகலாது, ஒரு மொழி புகன்று உய்யவேண்டும். அந்த வரத்தை இதன் மூலம் சுவாமிகள் வேண்டுகின்றனர்.

வெங்கண் வ்யாளம் :-

வியாளம்-பாம்பு. தேவர்கள் பாற்கடல் கடைந்தபோது, மந்தரகிரியை மத்தாகவும், வாசுகி என்ற அரவரசனைத் தாம் பாகவும் பிணித்தனர். பலநாள் கடைந்தபோது அத்துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாத வாசுகி ஆலகால விடத்தைக் கக்கினன். இங்கே பாம்பினிடந் தோன்றிய நஞ்சு என்பதை வருவித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அந்த விடத்தால் உலகமெல்லாம் கொதித்து அல்லலுற்றன. அமரர் ஆற்றாது அஞ்சி அலமர லுற்றனர்.

எடுத்துண்டு :-

இறைவன் அமரரை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு ஆலகால விடத்தையெடுத்து உண்டு அமரர்க்கு அமுதத்தை வரவழைத்து அளித்து அருள்புரிந்தனர். இல்லையேல் வானவர் யாவரும் அன்றே மாண்டிருப்பார்கள்.

மாலெங்கே வேதனுயர் வாழ்வெங்கே இந்திரன்செங்
கோலெங்கே வானோர் குடியெங்கே-கோலஞ்செய்
அண்டங்கள் எங்கே அவனியெங்கே எந்தைபிரான்
கண்டமங்கே நீலமுறாக் கால்.

-வள்ளலார்.

இறைவனுடைய எல்லையில்லாத பெருங் கருணையை
விளக்குவது அவரது நீலகண்டம்.

திருக்கொண்டல் பாகன் :-

உமையம்மையாரை இடப்பாகத்தும் திருமாலை வலப்
பாகத்தும் சிவபெருமான் வைத்திருப்பர். திருமால் புருஷசக்தி
யென அறிக. கூர்ம புராணம் முதலிய நூல்களில் விளக்கமாக
இது பற்றிக் கூறியுள்ளது. இத்திருமால் 'சம்பு பட்சத்தில்'
உள்ள நவந்தருபேதத்தில் உள்ள மூர்த்தியென உணர்க.

இறந்து பிறந்து உழலும் மூவரில் ஒருவராகிய திருமால் என
மயங்கற்க. அடிமலர் தேடியறியாது அல்லலுற்ற திருமால்
'அணுபட்சத்தில்' உள்ளவர் எனவும் அறிக. இந்த விளக்கத்தை
வெகுபேர் அறியாது இரண்டும் ஒன்றென எண்ணி இடர்ப்
படுவர்.

“பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்து” என்று
திருமங்கையாழ்வாருங் கூறுகின்றார். இதுதான் சிவமூர்த்தம்
இருபத்தைந்தில் கேசவார்த்த மூர்த்தம் எனவுணர்க.

தாழ்சடையும் நீள்முடியும் ஒண்மழுவும் சக்கரமும்
குமுரவும் பொன்னாணுந் தோன்றுமால் - வீழும்
திரண்டருவி பாயும்திருமலைமேல் எந்தைக்கு
இரண்டுருவும் ஒன்றாய் இசைத்து.

-ஆழ்வார்.

செருக்குண்டு பேரம்பலத்தினிலாடி :-

செருக்கு-மகிழ்ச்சி. இறைவனுடைய நடனம் ஆனந்த
நடனம். சிற்றம்பலம்-ஆன்மாக்களின் இதய தாமரையிலுள்ள
சிறுமையான நுட்பமான தகராகாசம் ஆகும். பேரம்பலம்
உலகங் கடந்த பெருவெளியாகும்.

செங்கண்மால் பங்கயக் கண்பெறாது :-

புண்டரீகக் கண்ணுடைய திருமால் ஆயிரம் ஆண்டு
தேடியும் அரனார் அடிமலர் காணப் பெற்றாரில்லை.

“மண்வைத்த குக்கி மணிவண்ணன்-அன்றொருநாள்
கண்வைத்துங் காணாக் கழலினையான்”

என்ற அமுத வாக்காலும் அறிக.

அந்தரத்தின் கண் ஆடும் :-

இங்கே அந்தரம் என்பது பகிரண்ட வெளியை உணர்த்தியது. ஆண்டவனுடைய அசைவே அகிலவுலகங்களின் அசைவுக்குங் காரணமாகும்.

செந்தில்வாழ் செந்தமிழ்ப் பெருமானே :-

சிவபெருமானும் அன்பு கொள்ளும் திருத்தலமாகிய திருச்சீரலைவாய் என்னும் திருச்செந்தூரில் தமிழில் தவழ்ந்து வரும் தென்றல் காற்றுடன் செந்தமிழ்த் தெய்வமாகத் திருவேலி றைவன் வீற்றிருக்கின்றான்.

கருத்துரை

சிவபெருமான் மகிழும் செந்தில் மேய திருமுருகவேளே! அவலர்களைப் பாடாமல் உம்மையே பாடி ஒரு மொழி புகன்றுய் அருளுவீர்.

81

பங்கமே வும்பிறப் பந்தகா ரந்தனிற்

பந்தபா சந்தனிற்

றடுமாறிப்

பஞ்சபா ணம்படப் புண்படா வஞ்சகப்

பண்பிலா டம்பரப்

பொதுமாதர்

தங்களா லிங்கனக் கொங்கையா கம்படச்

சங்கை மால் கொண்டிளைத்

தயராதே

தண்டைகுழ் கிண்கிணிப் புண்டரீ கந்தனைத்

தந்துநீ அன்புவைத்

தருள்வாயே

அங்கைவேல் கொண்டரக் கன்பரதா பங்கெடுத்

தண்டவே தண்டமுட்

படவேதான்

அஞ்சவே திண்டிறற் கொண்டலா கண்டலற்

கண்டலோ கங்கொடுத்

தருள்வோனே

திங்களார் கொன்றைமத் தந்துழாய் துன்றுபொற்

செஞ்சடா பஞ்சரத்

துறுதோகை

சிந்தையே தென்றிசைத் தென்றல்வீசம் பொழிற்

செந்தில் வாழ் செந்தமிழ்ப்

பெருமானே.

பதவுரை

அம்கைவேல் கொண்டு-அழகிய திருக்கரத்திலே வேலாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அரக்கன் ப்ரதாபம் கெடுத்து-சூரபன்மனுடைய பெருமையை அழித்து, அண்டவே தண்டம் உள்படவேதான்-அண்டங் களும் மலைகளும் உள்பட யாவும், அஞ்சவே-அஞ்சும்படி, திண்திறன்-திண்ணிய வலிமையுடைய, கொண்டல் ஆகண்டவற்கு-மேகத்தை வாகன மாகவுடைய இந்திரனுக்கு, அண்டலோகம் கொடுத்து அருள்வோனே-தேவலோகத்தைத் தந்து அருள்புரிந்தவரே! திங்கள்-சந்திரனையும், ஆர்-ஆத்திமலரையும், கொன்றை-கொன்றை மலரையும், மத்தம்-ஊமத்தம் பூவையும், துழாய்-துளசியையும், துன்று-நெருக்கமாக அணிந்து, பொன்-அழகுடன் விளங்கும், செம்சடா பஞ்சரத்து உறு தோகை-சிவந்த சடையாகிய கூட்டில் வாழ்கின்ற மயில் போன்ற கங்காதேவியின், சிந்தையே-சிந்தைக்கு உகந்தவரே! தெந்திசை தென்றல் வீசம் பொழில்-தென் திசையிலிருந்து வரும் தென்றல் காற்று வீசுகின்ற மலர்ச் சோலை களையுடைய, செந்தில்வாழ்-திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள, செந்தமிழ் பெருமானே-செம்மைப் பண்புடைய தமிழ்க் கடவுளாகிய பெருமையின் மிகுந்தவரே! பங்கமேவும் பிறப்பு-குற்றம் நிறைந்த பிறவியாகிய, அந்தகாரந்தனில்-இருளிலும், பந்தபாசந்தனில்-கட்டுப் படுத்துகின்ற பாசத்திலும், தடுமாறி-தீடுமாற்றமடைந்து, பஞ்சபாணம் பட-ஐந்து கணைகளும் பட்டதனால், புண்படா-மனம் புண்பட்டு, வஞ்சக பண்பு இல் ஆடம்பர பொது மாதர் தங்கள்-வஞ்சனையுடையவரும், நல்ல பண்பு இல்லாதவரும், ஆடம்பரம் புரிபவருமாகிய பொது மகளிருடைய, ஆலிங்கன கொங்கை-தழுவுவதனால் தனங்கள், ஆகம்பட-என் உடம்பில் பொருந்த, சங்கைமால் கொண்டு இளைத்து அயராது-ஐயமும் மயக்கமும் அடைந்து அதனால் இளைப்புற்று அடியேன் அயர்ச்சி அடையாவண்ணம், தண்டை சூழ் கிண் கிணி-தண்டை யையும் சூழ்ந்துள்ள கிண்கிணியையும் அணிந்துள்ள, புண்டரீகந்தனைத் தந்து-தாமரையனைய திருவடியைத் தந்து, நீ அன்பு வைத்து அருள்வாயே-தேவரீர் அடியவன் மீது கருணை வைத்துத் திருவருள் புரிவீர்.

பொழிப்புரை

வேற்படையை அழகிய கரத்தில் கொண்டு சூரபன் மனுடைய பெருமையை அழித்து, அண்டங்கள், மலைகள் முதலிய யாவும் அஞ்சமாறு செய்து, திண்ணிய வலிமையுடைய மேகத்தை வாகனமாகக் கொண்ட இந்திரனுக்கு தேவலோகத்தைக் கொடுத்து அருள்புரிந்தவரே! சந்திரன், ஆத்திமலர், கொன்றைப் பூ, ஊமத்தம் பூ, துளசி இவைகள் நெருங்கியுள்ள அழகிய சிவந்த சடையாகிய கூண்டின் கண் இருக்கின்ற கங்கா தேவியின் திருவுள்ளத்தில் விளங்கும் பாலகரே! தென் திசையிலிருந்து தவழுகின்ற தென்றல் காற்று வீசுகின்ற பூம்பொழில்கள் சூழும் திருச்செந்தூர் என்ற திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள செந்தமிழ்க் கடவுளாக விளங்கும் பெருமதம் உடையவரே! குற்றம் நிறைந்த பிறவியாகிய இருளிலும், கட்டுப்படுத்தும் ஆசையாகிய சுழலிலும், தடுமாற்றமுற்று, மன்மதனுடைய ஐந்து மலர்க்கணைகளும் பட்டு அதனால் நெஞ்சு புண்பட்டு, வஞ்சனையைச் செய்பவரும், நற்பண்பு இல்லாதவரும், ஆடம்பரமாக வாழ்பவரும் ஆகிய பொது மாதருடைய தனங்கள் தழுவிக்கொள்வதனால் என் உடம்பில் பொருந்த அதனால் ஐயமும் மயக்கமும் அடைந்து இளைப்புற்று, அயர்ந்து போகாவண்ணம், தண்டையும் கிண்கிணியும் சூழ்ந்துள்ள திருவடிக்கமலங்களை அடியேனுக்கு அளித்து எளியேன் மீது தேவரீர் கருணை வைத்துத் திருவருள் புரிவீர்.

விரிவுரை

பங்கமேவும் பிறபந்தகாரம்:-

பங்கம்-குறைவு. பிறப்பு பலப்பல குறைவுகளுடன் கூடியது. குறைவு இன்றி நிறைவுடன் கூடியவர் இறைவர் ஒருவரே! நாம் அனைவரும் குறைவுடன் கூடியே பிறந்திருக்கின்றோம். அறிவிருந்தால் அழகிராது; அழகிருந்தால் அறிவிராது; இரண்டும் இருந்தால் அடக்கம் இராது; செல்வமிருந்தால் கருணையிராது; சிலருக்கு உடல் நலமிராது; மக்களிருந்தால் செல்வம் இராது; தனமிருந்தால் மனமிராது; மக்களிராது; இப்படி ஏதாவது குறைவு இருக்கும்.

இருள், பொருள்களை மறைக்கும். ஆணவ இருள் இருளினும் வலிமையுடையது. இருள் எல்லாவற்றையும் மறைக்குமேயன்றி தன்னை மறைக்காது; ஆணவம் தன்னையுங் காட்டாது மறைத்து, மற்றவற்றையும் மறைத்துக் கொடுமை புரியும். எல்லா வகையான தீமைகட்கும் மூலகாரணம் ஆணவ மலமேயாகும். அது ஆன்மாவுக்கு செம்புக்குக் களிம்புபோல் அநாதியே உண்டு. அதன் வலிமையைக் கெடுப்பதுவே பதிஞானமாகும்.

பந்த பாசம்:-

பந்தம்-கட்டு. மக்கள், மனைவி, உறவு முதலியவர்கள் ஆசைவைத்து அவர்கள் நலத்திற்காகவே பலப்பல முயற்சி செய்து மாந்தர் உழல்வர். மனைவி மீதுள்ள பாசத்தை விடுத்தவர் இயற்பகை முதலியோர். மக்கட் பாசத்தைவிடுத்து வீடு பெற்றவர் சிறுத்தொண்டர். பாச நாசம் ஈசன் நேசத்தால் வரும்.

பஞ்சபாணம்:-

மன்மதன் ஆன்மாக்களை மயக்கி வேட்கைத் தீ முளுமாறு ஐந்து பூங்கணைகளை விடுவான். அக் கணைகளால் அல்லல்படுவோர் பலர். முருகன் அருள் பெற்றார் அக்கணைகளை வெல்வர்.

“மாரன் வெற்றி கொள் பூமுடிக் குழ

லார் வியப்புற நீடு மெய்த்தவர்

வாழ் திருத்தணி மாமலைப்பதி தம்பிரானே”

- (ஏதுபுத்தி) திருப்புகழ்.

வஞ்சகப் பண்பி லாடம்பரப் பொது மாதர்:-

பண்பு என்பது ஒரு உயர்ந்த குணம். அறிவு மனிதனை உயர்த்தும்; அந்த அறிவினும் பல்லாயிரம் மடங்கு உயர்ந்தது பண்பு. அறிவு முளையை உறைவிடமாகக் கொண்டது. பண்பு உள்ளத்தை உறைவிடமாகக் கொண்டது. பண்பில்லாத அறிவுடைய மனிதனை மரத்திற்கு நிகராகக் கூறுகின்றார் திருவள்ளுவர்.

அரம்போலுங் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்

மக்கட்பண் பில்லா தவர்.

இத்தகைய பண்பு பொதுமாதர் பலரிடம் இல்லை. ஆடம்பரமும் அதிகம் புரிவர்.

சங்கைமால் கொண்டு இளைத் தயராதே:-

சங்கை-சந்தேகம். பொதுமகளிர்பால் நட்பு கொள்வோர் அவள் வேறு ஒருவனைக் காதலிக்கின்றாளோ என்று அடிக்கடி ஐயுறுவர்.

மாதவி என்ற கணிகை சிறந்த நெறியும் பண்பும் உடையவள். அவள் கலையில் ஈடுபட்ட கோவலன் அவளுடன் ஒன்றி வாழ்ந்தான். இந்திர விழா நிகழ்ந்தபோது கடற்கரையில் படாம் மனையில் இருவரும் இனிது இன்புற்று உறைந்தார்கள். கானல்வரி என்ற பண்ணை அவள் வீணையில் இசைத்துப் பாடினாள். அவள் உள்ளம் வேறு பட்டனள்போலும் என்று ஐயுற்ற கோவலன் அவளைவிட்டு அகன்றான். எனவே நல் லொழுக்கம் பூண்ட மாதவியையே கோவலன் ஐயுற்றான் என்றால், ஒழுக்கமில்லாத கணிகையரைக் காமுகர் ஐயுறுவதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லைதானே?

இனி ஐயத்துடன் மயக்கமும் அடைவர். காமத்தால் வெகுளியும், வெகுளியால் மயக்கமும் தோன்றும். முருகனுடைய திருவடித் தியானத்தால் இவைகள் நீக்கும்.

காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடும் நோய்.

-திருக்குறள்

தண்டைகுழ் கிண்கிணிப் புண்டரீகம்:-

முருகன் என்றும் மாறாத இளமை நலம் உடையவர். தன்னை வழிபடும் அடியார்க்கு “மணங்கமழ் தெய்வத்து இள நலங்காட்டி” அருள் புரிவார். இளம்பூரணன் ஆதலின் அவர் திருவடியில் தண்டையும் கிண்கிணியும் இலகுகின்றன.

அரக்கன் ப்ரதாபங் கெடுத்து:-

சூரபன்மன் ஆணவமலம். ஆணவமலம் ஒருபோதும் அழியாது. “உள்ளம் சிதையாது; இல்லது தோன்றாது” என்பது சற்காரிய வாதம். ஆணவமலம் வலிகுன்றி அடங்கி நிற்கும். ஆகவே ஆணவமலமாகிய சூரன், தனது வலிமை குன்றி மயிலும்

வேலுமாகிய நன்னெறி நின்றான். எனவே முருகன் குரனைக் கொல்லவில்லை.

“அந்தமில் அவுணர் தங்கள் அடல்கெட முனிந்த செவ்வேற்
கந்தவேள்.” -கந்தபுராணம்

செஞ்சடா பஞ்சரத்துறுதோகை:-

சிவந்த சடையாகிய கூட்டினுள் உறைகின்ற கங்கை. பஞ்சரம்-கூடு. ‘எண்குணபஞ்சரனே’ என்று கந்தரநுபூதி 15-லும் கூறியிருக்கின்றார்.

சிந்தையே:-

கங்கையின் திருவுள்ளத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவரே! என்பது பொருள். ‘சிந்தையாய் நின்ற சிவனே போற்றி’ என அப்பரும், “தெருளிடத் தடியார் சிந்தையுள் புகுந்த செல்வமே சிவபெருமானே” என்று மணிவாசகரும் துதிக்கின்றார்கள்.

கருத்துரை

இந்திரனுக்கு அருளிய செந்திற் கடவுளே! பிறவிச் சுழலில் புகாவண்ணம் எளியேனுக்கு திருவடியைத் தருவீர்.

82

சத்தமிகு மேமுகட லைத்தேனை	
உற்றமது தோடுகணை யைப்போர்கொள்	
சத்திதனை மாவின்வடு வைக்காவி	தனைமீறு
தக்க மணம் வீசகம லப்புவை	
மிக்கவிளை வானகடு வைச்சீறு	
தத்துகளும் வாளையடு மைப்பாவு	விழிமாதர்
மத்தகிரி போலுமொளிர் வித்தார	
முத்துவட மேவுமெழில் மிக்கான	
வச்சிரகி ரீடநிகர் செப்பான	தனமீதே
வைத்தகொடி தானமயல் விட்டான	
பத்திசெய ஏழையடி மைக்காக	
வஜ்ரமயில் மீதிலினி யெப்போது	வருவாயே

சித்ரவடி வேல்பனிநு கைக்கார

பத்திபுரி வோர்கள்பனு வற்கார

திக்கனு நடாவுபர விக்கார

குறமாது

சித்தஅநு ராககல விக்கார

துட்டஅசு ரேசர்கல கக்கார

சிட்டர்பரி பாலலளி தக்கார

அடியார்கள்

முத்திபெற வேசொல்வச னக்கார

தத்தைநிகர் தூயவனி தைக்கார

முச்சகர்ப ராவுசர ணக்கார

இனிதான

முத்தமிழை யாயும்வரி சைக்கார

பச்சைமுகில் தாவுபரி சைக்கார

முத்துலவு வேலைநகர் முத்தேவர்

பெருமானே

பதவுரை

சித்ர வடிவேல் பனிநு கைக் கார-அழகிய கூர்மையான வேலா யுதத்தை ஏந்திய பன்னிரண்டு கரங்களையுடையவரே! பக்திபுரிவோர்கள் பனுவல்கார-அன்பு செய்வோர்களுடைய நூலில் விளங்குபவரே! திக்கினு நடாவு புரவிக்கார-திசைகள் தோறும் நடாத்துகின்ற (மயிலாகிய) குதிரையை யுடையவரே! குறமாது சித்த அநுராக கலவிக்கார-வள்ளியம்மையார் உள்ளன்போடு மருவுகின்ற மணவாளரே! துட்ட அசுர ஈசர் கலகக்கார-கொடிய அசுரர் தலைவர்களுடன் போர் புரிந்தவரே! சிட்டர் பரிபால லளிதக்கார-உத்தமர்களைக் காத்தலையே திருவிளையாட்டாகக் கொண்டவரே! அடியார்கள் முத்திபெறசொல் வசனக்கார-திருத் தொண்டர்கள் முக்திபெறுமாறு உபதேசிக்கின்ற சொற்களை உடையவரே! தத்தை நிகர் தூய வநிதைக்கார-கிளியைப் போன்ற தூய்மை பொருந்திய தெய்வ யானையின் கணவரே! முச்சகர்ப ராவு சரணக்கார-மூன்று உலகங்களும் துதிக்கின்ற திருவடியை யுடையவரே! இனிது ஆன-இனிமை மயமான, முத்தமிழை ஆயும் வரிசைக்கார-மூன்று தமிழையும் ஆராய்கின்ற சிறப்புடையவரே! பச்சை முகில் தாவு புரிசைக்கார-பச்சை நிறமான மேகங்கள் தழுவுகின்ற உயர்ந்த திருமதிலைக் கொண்ட திருக்கோயில்களையுடையவரே, முத்துலவு வேலை நகர்-முத்துக்கள் கரையில் உருளுகின்ற கடற்கரையில் உள்ள செந்திமாநகரில் எழுந்தருளியுள்ள, முத்தேவர்-மூன்று மூர்த்திகளும் தொழுகின்ற, பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! சத்தமிகும் ஏழு கடலை-ஓசை மிகுந்த ஏழுசமுத்திரங்களையும், தேனை-வண்டையும், மது உற்ற தோடு-தேன்

நிறைந்த மலரையும், கணையை-அம்பையும், போர் கொள் சக்தி தனை-போர் புரிகின்ற வேலையும், மாவின் வடுவை-மாவடுவையும், காவி தனை-கருங்குவளையையும், மீறுதக்க மணம் வீசு கமலப்பூவை-மிகுந்த இனிய வாசனையை வீசும் தாமரை மலரையும், மிக்க விளைவான கடுவை-நன்கு முதிர்ந்த நஞ்சையும், சீறு உதத்து உகளும் வாளை-சினத்துடன் நீரில் பாய்ந்து விளையாடும் வாளை மீனையும் நிகர்த்து, அடு-கொல்லுந் தொழிலைக் கொண்டு, மைப்பாவும் விழி மாதர்-மை தீட்டிய கண்களையுடைய பொதுமகளிரினது, மத்தகிரிபோலும்-மதம் பொழிகின்ற (யானை) மலை போலபருத்து, ஒளிர் வித்தார-ஆபரணங்களுடன் கூடி ஒளி செய்து விசாலமுள்ளதாய்! முத்து வடமேவும்-முத்துமாலையுடைய தாய், எழில் மிக்கான வக்கிர கிரீட நிகர்-அழகு மிகுந்த வஜ்ரமணி மகுடத்திற்குச் சமானமுள்ளதாய், செப்பு ஆன-சிமிழ் போன்றதாய் விளங்கும், தனமீதே-தனங்களின் மீது வைத்த, கொடிது ஆன மயல் விட்டு-மனம் வைத்துள்ள தீய மயக்கத்தை விடுத்து, ஆன பக்தி செய-ஆன்மாவுக்கே உரியதான அன்பு செய்யுமாறு, ஏழை அடிமைக்காக-அறிவில்லாத இந்த அடியேன் பொருட்டு, இனி வஜ்ரமயில் மீதில் இனியாவது வஜ்ரம் போல் ஒளி செய்கின்ற மயிலின் மீது, எப்போது வருவாயோ-எந்தக் காலம் வந்து ஆட்கொள்வீர்?

பொழிப்புரை

அழகிய கூரிய வேலையேந்திய பன்னிருகைப் பரமனே; அன்பு புரிவோர்கள் பாடிய நூல்களை யுடையரே! திசைகள் தோறும் நடாத்துகின்ற மயிலாகிய குதிரையையுடையவரே! வள்ளிநாயகி உள்ளம்உவந்து மருவும் மணவாளரே! தீய அசுர வேந்தருடன் போர்புரிந்தவரே! நல்லவர்களைக் காத்து அவர்களுடன் ஆடல் புரிபவரே! அடியவர்கள் முத்திபெறுமாறு உபதேசிக்கின்ற சொற்களை உடையவரே! கிளிபோன்ற தூய தெய்வயானையம்மையின் கணவரே! மூன்று உலகங்களும் துதிசெய்கின்ற திருவடியை உடையவரே! இனிமை நிறைந்த முத்தமிழை ஆராய்கின்ற மேன்மையானவரே! பசிய மேகம் தவழ்கின்ற மதிலையுடைய கோயிலில் விளங்குபவரே! முத்துக்கள் உலாவுகின்ற கடற்கரையுடன் கூடிய செந்திலம் பதியில் எழுந்தருளியுள்ள மும்மூர்த்திகள் போற்றும் பெரு மிதமுடையவரே! ஓசை மிகுந்த ஏமுகடல், வண்டு, தேன் மிகுந்த மலர்க்கணை, போர் புரிகின்ற வாள், மாவடு, கருங்குவளை, சிறந்த மணம் வீசுகின்ற தாமரை மலர், நன்கு முதிர்ந்த நஞ்சு, சீறி நீரில் விளையாடுகின்ற வாளை மீன் இவைகளை நிகர்த்து, கொல்லும்

தன்மையுடன் மை தீட்டிய கண்களையுடைய பொது மகளிரது மதம் பொழிகின்ற மலைபோல் பருத்து ஆபரணங்களுடன் கூடி ஒளி செய்து, விரிந்து முத்துமாலை புனைந்து, அழகிய வஜ்ரமுடி போலவும் சிமிழ் போலவும் திகழ்கின்ற தனபாரங்களின் மீது மனம்வைத்து, அதனால் வந்த கொடிய மயக்கத்தை விடுத்து, உமது திருவடியில் அன்பு செய்யுமாறு, அடியேன் பொருட்டு, வஜ்ரம்போல் ஒளி செய்யும் மயில் வாகனத்தின் மீது வந்து எந்நாள் காட்சி தருவீரோ?

விரிவுரை

சத்தமிகு மேழுகடலை:-

மகளிரது கண்களுக்கு உவமை பல உள. அவற்றில் சில இந்தப் பாடலில் வருகின்றன. கடல் அகலமும் ஆழமும் கருமையும் உள்ளது. அதுபோல் மகளிரது கண்களும் அகலமும் ஆழமும் கருமையும் பொருந்தியவை.

தேனை:-

தேன்-வண்டு; தேனையுண்பதனால் வண்டு இப்பேர் பெற்றது. இது உயர்ந்த வண்டு; இது பசித்தாலும் தேனையன்றி வேறு ஒன்றை உண்ணாது. அதுபோல் ஆன்றோர் என்ன இடர் நேர்ந்தாலும் அறத்தையன்றி மறத்தைச் செய்யார். தூய கேள்வியன்றி தீய சொற்களைக் கேளார். நற்சிந்தனையன்றி துர்ச் சிந்தனை எண்ணார்.

மற்றொரு கருவண்டுளது. அது மலத்தையன்றி வேறு ஒன்றையும் உண்ணாது. அதனையே உருட்டியுழலும். அது போல் சில கீழ்மக்கள் தீமையே நினைத்து தீமையே பேசி தீமையே செய்வர். இவர்களாலும் உலகிற்கு அதிக ஆபத்திராது.

இனி அதிகக் கேடு செய்கிற பிராணி மற்றொன்றுண்டு. அதுதான் ஈ. அது சந்தனத்திலும் அமரும்; சாணத்திலும் மற்றொன்றிலும் அமரும்; அதுதான்கேடு விளைவிக்கும் பிராணி; அதுபோல் சிலர் நல்ல திருக்கூட்டங்களிலும் கலந்து கொள்வர். தெய்வ நிந்தனை, குரு நிந்தனை புரிகின்ற தெருக் கூட்டத்திலும் கலந்துகொள்வர். அவரால் உலகுக்குத் தீமை விளையும். அவர்கள் மிக்க கேடு புரிகின்றவர் ஆவார்கள்.

ஆகவே, தேனை உண்ணுகின்ற வண்டு உயர்ந்தது அதில் அரசவண்டும் உண்டு. “கோத்தும்பீ!” என்பர் மணிவாசகர். அந்த வண்டுக்கு நிகரானது மகளிரது கண்கள்.

உற்ற மது தோடு:-

தோடு-மலர், தேன் துளிக்கின்ற மலர். அம்மலர் போல் விரிந்த கண்கள்.

கணையை:-

கணை உடம்பைப் பிளக்கும் ஆற்றல் படைத்தது. அதுபோல் மகளிரது கண்களும் உயிரைப்பிளக்கும் ஆற்றல் படைத்தவை.

போர்கொள் சத்தி:-

போருக்குரிய வேலைப்போலவும் அக்கண்கள் கூர்மையும், கொடுமையும் படைத்தவை.

மாவின் வடுவை:-

மாம்பிஞ்சைப் பிளந்தால் அதன் இடையில் உள்ள விதையின் பிளப்பு கருமணி போலவும், சூழ்ந்துள்ள பகுதி வெண்மையான விழிபோலவும், காட்சிதரும். ஆகவே மாதர் விழிக்கு மாவடுவை உவமை கூறுவது மரபு.

காவி:-

காவி-குவளை. பெண்களின் கண்கள் குவளை மலர்போல் அழகாக இருக்கும்.

மீறு தக்க மணம் வீசு கமலப் பூவை:-

மலர்களில் தலைமையாவது தாமரைப்பூ. அதுவே இலக்குமியின் கோயில். வாணியும், தேவனும் எழுந்தருளியிருப்பதும் தாமரையே; வள்ளியம்மையாரது திருக்கரத்திலும் தாமரைப்பூ விளங்கும்; கண்கள் தாமரைப் பூவைப்போல் திகழும்.

மிக்க விளைவான கடுவை:-

விலைமகளிரது கண்கள், நஞ்சுபோல், தன்னை விரும்பினவர்க்கு அச்சத்தையும் செய்யும். அந்நஞ்சும் நன்றாக முதிர்ந்தது என்கின்றார்

சீறுதத்துகளும் வாளை:-

சீறு-சினங்கொண்டு; உதத்து உகளும்-தண்ணீரில் புரளுகின்ற; வாளை-வாளைமீன் போன்றது. சினந்து ஒடுகின்ற தண்ணீரில் எதிர்த்துப்போகும் தன்மை உடையது வாளைமீன்.

உதத்து-என்பதற்கு, யுத்தத்துக்கு என்று பொருள் செய்தால், சீறுகின்ற போரில், புரளுகின்ற வாளாயுதம் போன்ற கண் எனினும் பொருந்தும்.

அடு மைப்பாவு விழி மாதர்:-

அடுதல்-கொல்லுதல்; கொல்லும் தன்மையும், மைப்படிந்தும் இருப்பவை மகளிர் விழிகள். கண்களைப் பற்றி இப்படி இத்தனை வர்ணனைகள் செய்கின்றார் அடிகளார்.

மத்தகிரி போலும்:-

இனி அவர்களது தனபாரங்களின் தன்மையைக் கூறுகின்றார். மத்தகிரி-மதம் பொழிகின்ற மலை. மலையில் ஒருவிதமான சத்து வெளிப்படும். அதற்குச் சிலாசத்து என்று பேர். அன்றியும், “மதம் பொழிகின்ற யானை” என்றும் கூறலாம். (உவம ஆகு பெயர்.)

வைத்த கொடிதான மயல் விட்டு:-

விலைமகளிரது புலால் உடம்பின் மீதுவைத்த மயக்கம் மிகவும் கொடியது. அது சகல பாவங்களையும் செய்யத் தூண்டும். அறிவை மயக்குவது கள். அந்தக் கள்ளினும் கொடியது காமம். ஏன்? கள்ளை நினைத்தாலும், கரத்தால் தொட்டாலும், கண்ணால் கண்டாலும் மயக்கந்தராது; உண்டால்தான் அறிவை மயக்கும்; காமம், உள்ளத்தால் நினைத்தாலும் அறிவை மயக்கும்; கண்ணால் கண்டாலும், கைகளால் தொட்டாலும் அறிவை மயக்கும்.

உள்ளக் களித்தலும் காண உவத்தலும்

கள்ளுக்கில் காமத்துக் குண்டு.

-திருக்குறள்.

இத்தகைய கொடிய காம மயக்கத்தை, காமனை எரித்த கனற் கண்ணினின்று, அருட்பெருஞ்சோதியாய் வந்த ஆறுமுகப் பரமன் அருளால் அகற்றுதல் எளிது; பிறர்க்கு அரிது.

பக்தி-அன்பு. முருகனுடைய அன்பினால் எல்லா நலன்களும் உண்டாகும். முருகன் திருவடியில் பக்தி ஏற்பட்டு விட்டால் அதுவே முக்தியாகும்.

“ஆன பயபக்தி வழிபாடு பெறுமுத்தி அதுவாகநிகழ்
பக்த ஜன வாரக் காரணம்” -திருவகுப்பு (4)

ஏழை அடிமைக்காக வஜ்ரமயில் மீதிலினி எப்போது வருவாயே ஏழை-அறிவில்லாதவன். “அறிவிலியாகிய அடியேன் பொருட்டு தேவரீர் வஜ்ரமயில் மீதிலேவந்து ஆட்கொள்ள வேண்டும்” என்று சுவாமிகள் வேண்டுகின்றனர். வஜ்ரம்போன்ற வலிமையுடையது மயில்.

சித்ர வடிவேல் பனிருகைக்கார:-

சித்ர-அழகு; வடி-கூர்மை, அடியார்கட்கு எம்பெருமான் பன்னிரு கரங்களாலும் வாரி வழங்குவான். மேகம் போன்ற கொடையுடைய கரங்கள் என்று திருவகுப்பில் கூறுகின்றார்.

“எழிலியை யணையப னிருகையி லயின்முதல்
இலங்கு படையே துலக ஒருபால்” -கொலு வகுப்பு
எழிலி-மேகம்.

பக்தி புரிவோர்கள் பனுவற் கார:-

பனுவல்-நூல். கல்வி கற்று. அக்கல்வி யறிவால் செய்த நூல்களை, முருகன் ஏற்கமாட்டான். அன்பு நெறி நின்ற பக்தர்கள், அருள் வேட்கையுடன் பாடிய பனுவல்களைப் பரமன் ஏற்று மகிழ்வான். பகழிக் கூத்தர், சிதம்பர சுவாமிகள், குமர குருபரர் முதலியோர் இந்த பக்த வரிசையில் நிற்பவர்கள்.

திக்கினு நடாவு புரவிக்கார:-

புரவி-குதிரை. வாகனத்தில் சிறந்தது குதிரை. அதனால், அருணகிரிநாதர் பல இடங்களில், மயிலை, குதிரையென்றே உருவகம் புரிகின்றார்.

குறமாது சித்த அநுராக கலவிக்கார:-

இச்சா சக்தியை இறைவன் மருவுவதால், உலகில் உயிர்கள் உய்வு பெறுகின்றன.

துட்ட அசுரேசர் கலகக்கார:-

தீமைக்கு மூல காரணமாகிய ஆணவமலம் முதலிய அசுரர் தலைவர்களை இறைவன் ஞான வேலால் அழித்தனர்.

சிட்ட பரிபால லளிதக்கார:-

சிட்டர்-நல்லவர்கள். அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதையே திருவிளையாடலாகக் கொண்டவர் முருகர். முருகவேள் அடியார்களிடம், பல ஆடல்கள் புரிந்து ஆட்கொள்வர்.

அடியார்கள் முத்தி பெறவே சொல் வசனக்கார:-

முருகன், அடியார்கட்குக் குருவாகத் தோன்றி உபதேசம் புரிவர். அருணகிரிநாதருக்கு முருகன் தோன்றி உபதேசித்தனர்.

செம்மான் மகளைத் திருடும் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவானிறவான்
சும்மாவிரு சொல்லற என்றலுமே
அம்மா பொருள் ஒன்றும் அறிந்திலேனே.

-அநுபூதி(12)

ஒரு பூதரு மறியாத் தனிவீட்டில் உரை யுணர்வற்று
இருபூத வீட்டில் இராமல் என்றான் இருகோட்டொருகைப்
பொருபூதர முரித் தேகாசமிட்ட புராந்தகற்குக்
குருபூத வேலவனிடீர சூர குலாந்தகனே

-அலங்காரம் (45)

தத்தை நிகர் தூய வனிதைக்கார:-

தத்தை-கிளி. தூய வனிதை-தெய்வயானை.

முச்சகர் பராவு பரணக்கார:-

மூன்று உலகங்களும், முருகனுடைய திருவடியைத் துதி செய்கின்றன. அப்பரமனே பரம்பொருள்; வேதாகமங்களால் வியந்து ஒதப்பெற்ற விமலன்.

இனிதான முத்தமிழையாயும் வரிசைக்கார:-

தமிழ் மிகவும் இனிய மொழி. இயல், இசை நாடகம் என மூன்று பிரிவுகள் உடைய மொழி தமிழ் ஒன்றேயாகும். இயல்-சத்து; இசை-சித்து; நாடகம்-ஆனந்தம். சத்து சித்து ஆனந்தம்-சச்சிதானந்தம்-தமிழ்.

பச்சைமுகில் தாவு புரிசைக்கார:-

இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயில்களின் திருமதில்கள் உயர்ந்தவை. அதனால், அதன்மீது மேகந் தவழ்கின்றது.

முத்துலவு வேலைநகர்:-

திருச்செந்தூர் தென் கீழ்க்கடற்கரையில் விளங்குகின்றது. தென்கடல்தான் முத்தங்கொழிப்பது; திருச்செந்தூர் அருகிலுள்ள தூத்துக்குடி கடலில்தான் இன்றும் முத்துக்களை எடுக்கின்றனர்.

“.....ஒருகோடி முத்தம்

தெள்ளிக்கொழிக்குங் கடற் செந்தில் மேவிய சேவகனே”

-அலங்காரம். (106)

முத்தேவா பெருமானே:-

ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் என்ற முத்தொழில்களைப் புரியும் அயன், அரி, அரன் என்ற மும்மூர்த்திகட்கும் தலைவன் முருகன்.

கருத்துரை

செந்தில் மேவிய கந்தநாயகனே! மாதர் மயக்கத்தைவிட்டு, பக்தி செய்யுமாறு மயிலின் மீதுவந்து அடியேனை ஆட்கொள்ள வேண்டும்.

83

சந்தனச வாதுநிறை கற்பூர

குங்குமப டீரவிரை கத்தூரி

தண்புழுக ளாவுகள் பச்சீத

வெகுவாச

சண்பகக லாரவகு ளத்தாம

வம்புதுகி லாரவயி ரக்கோவை

தங்கியக டோரதர வித்தார

பரிதான

மந்தரம தானதன மிக்காசை

கொண்டுபொருள் தேடுமதி நீட்டூர

வஞ்சகவி சாரதித யப்புவை

யனையார்கள்

வந்தியிடு மாயவிர கப்பார்வை
 அம்பிலுளம் வீடுமறி வற்றேனை
 வந்தடிமை யாளஇனி எப்போது நினைவாயே

இந்தரபுரி காவல்முதன் மைக்கார
 சம்ப்ரமம் யூரதூர கக்கார
 என்றுமக லாதஇள மைக்கார குறமாதின்

இன்பஅநு போகசர சக்கார
 வந்தஅசு ரேசர்கல கக்கார
 எங்களுமை சேயெனரு மைக்கார மிகுபாவின்

செந்தமிழ்சொல் நாலுகவி தைக்கார
 குன்றெறியும் வேலின்வலி மைக்கார
 செஞ்சொலடி யார்களெளி மைக்கார எழில்மேவும்

திங்கள்முடி நாதர்சம யக்கார
 மந்த்ரவுப தேசமகி மைக்கார
 செந்தினகர் வாழுமரு மைத்தேவர் பெருமாளே.

பதவுரை

இந்தரபுரிகாவல்-தேவேந்திரனுடைய நகரமாகிய அமராவதியைக் காத்தருளுகின்ற, முதன்மைக்கார-தலைமையுடையவரே! சம்ப்ரமம்-மயூர-மிகவும் சிறந்த மயிலை, தூரக்கார-குதிரைபோல் வாகனமாகக் கொண்டவரே! என்றும் அகலாத இளமைக்கார-எக்காலத்தும் நீங்காத இளமையுடையவரே! குறமாதின் இன்ப அநுபோக-வள்ளியம்மையாருடைய இன்ப நுகர்ச்சியில், சரசக்கார-திருவிளையாடல் புரிபவரே! வந்த அசுர ஈசர் கலக்கார-போருக்குவந்த அசுரர் தலைவர்களுடன் போர் புரிந்தவரே! எங்கள் உமை சேய்என-எங்களுடைய உமாதேவியின் குழந்தை யென்று கூறப்பெறுகின்ற, அருமைக்கார-அருமை வாய்ந்தவரே! மிகுபாவின்-மிகுந்த இனங்களையுடைய பாடல்களினால், செந்தமிழ்சொல்-செந்தமிழ் சொல் புலவர்கள் கூறிய, நாலு கவிதைக்கார-நான்கு கவிகளையுடையவரே! குன்று எறியும் வேலின்வலிமைக்கார-கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்த வேலினுடைய ஆற்றலையுடையவரே! செஞ்சொல் அடியார்கள் எளிமைக்கார-இனிய சொற்களையுடைய அடியவர்களுக்கு எளிமையானவரே! எழில்மேவும் திங்கள் முடிநாதர்-அழகு மிகுந்த சந்திரனை முடிமேல் புனைந்த சிவமூர்த்தியினுடைய, சமயக்கார-சைவ சமயத்தை வளர்ப்பவரே! மந்த்ர உபதேச மகிமைக்கார-மந்திரத்தை உபதேசிக்கிற மகிமையையுடையவரே! செந்தில் நகர் வாழும்-திருச்செந்தூரில்

எழுந்தருளியுள்ள, அருமைத் தேவர்-அருமையான தேவர்கள் போற்றும், பெருமானே-பெருமையிற் சிறந்தவரே! சந்தன-சந்தனம், சவாது-சவ்வாது, நிறை கற்பூர-நிறைந்த பச்சைக் கற்பூரம், குங்கும பஃர-குங்குமப்பூவுடன் சேர்ந்த சந்தனம், விரை கத்தூரி-மணமுள்ள கஸ்தூரி, தண்புழுகு-குளிர்ந்த புனுஞ்ச்சட்டம், அளாவுகளப-இவைகளின் கலவை பூசப்பட்டதாய், சீத வெகுவாச சண்பக-குளிர்ந்து மிகுந்த வாசனையை உடைய சண்பக மலரும், கலார-செங்கழுநீர் மலரும், வகுளத்தாம-மகிழும் பூக்களும் அணிந்துள்ளதாய், வம்பு-கச்சம், துகில்-ஆடையும், ஆர-முத்துமாலையும், வயிரகோவை-வயிரமணி மாலையும், தங்கிய-பொருந்தியுள்ளதாய், கடோ-கடினமும், தர-உயரமும், வித்தார-அகலமும், பரிதான-பருமையும் உடையதாய், மந்தரம் அது ஆனதன-மந்தர மலைபோன்ற கொங்கைகளை உடையவராய், மிக்காசை கொண்டு பொருள் தேடும்-மிக்க ஆசை கொண்டு பணம் தேடுகின்றவராய், அதி நீட்டூர-மிகவும் கொடுமையுடைய, வஞ்சக விசார இதய-வஞ்சனைச் செயல்களை ஆராய்கின்ற மனத்தையுடைய, பூவை அனையார்கள்-நாகணவாய்ப் பறவை போன்ற பொது மகளிருடைய, வந்தி இடு-துன்பத்தைத் தருகின்ற, மாய விரக பார்வை அம்பில் உளம் வாடும்-மாயமும் காமமும் நிறைந்த பார்வையாகிய அம்பினால் உள்ளம் வாடுகின்ற, அறிவு அற்றேனை-அறிவு அற்றுப் போன அடியேனிடம், வந்து அடிமை ஆள இனி எப்போது நினைவாயே-எழுந்தருளி வந்து அடிமையாகக் கொண்டு ஆட்கொள்ள இனி எப்போது தேவரீர் நினைப்பீரோ?

பொழிப்புரை

இந்திரனது நகரமாகிய அமராவதியைக் காத்தருளும் முதல்வரே! மிக்க பெருமையுடைய மயிலைக் குதிரை வாகனம் போல் செலுத்துபவரே! எந்நாளும் அகலாத இளமையுடையவரே! வள்ளிநாயகியை (ஆன்மாக்களின் பொருட்டு) மணந்து வாழ்பவரே! போருக்கு வந்த அசுர வேந்தர்களை அழித்தவரே! எங்கள் உமாதேவியின் புதல்வர் என்னும் அருமையுடையவரே! மிகுந்த பாவினங்களையுடைய செந்தமிழ் மொழியால் அடியார்கள் பாடும் நான்கு கவிகளையுடையவரே! கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்த வேலாயுதத்தின் ஆற்றலை உடையவரே! இனிய சொற்களையுடைய அடியார்களிடம் எளிமை பூண்டவரே! அழகிய சந்திரனைச் சூடிய சிவ மூர்த்தியின் சமயத்தைப் பரப்புகின்றவரே! திருச்செந்தூரில் வாழுந் தேவர்கள் போற்றும் பெருமிதம் உடையவரே! சந்தனம், சவ்வாது நிறைந்த பச்சைக்கற்பூரம், குங்குமப்பூ கலந்த சந்தனம்,

கஸ்தூரி, குளிர்ந்த புனுகு, இவைகள் கலந்த கலவைக் குழம்பு பூசப்பட்டதாய், குளிர்ச்சியும், மிகுந்த மணமும் உடைய சண்பக மலர், செங்கழுநீர் மலர், மகிழ் மலர், முதலிய மாலைகளை யுடையதாய், இரவிக்கை, ஆடையுடன் கூடியதாய், முத்துமாலை, வைரமாலை பூண்டதாய், கடினமும் உயர்வும் விசாலமும் பருமையும் உடையதாய், மந்தரமலைபோல் உள்ள தனங்களை உடையவராய், மிக்க ஆசைகொண்டு பணத்தைத் தேடுகின்ற மிகுந்த கொடியவர்களாய், வஞ்சனையான ஆராய்ச்சியுடைய மனமுடையவர்களாய், நாகணவாய்ப்பற்றவை போன்றவர்களாயுள்ள பொதுமாதர்களுடைய, துன்பத்தைத் தருகின்ற மாயமும், காமமும் உடைய கண் பார்வையாகிய அம்பினால் மனம் வாடுகின்ற அறிவற்றவனாகிய அடியேன்முன் எழுந்தருளி வந்து, என்னை ஆட்கொள்ளுமாறு இனி எப்போது நினைப்பேனோ?

விரிவுரை

இந்தரபுரிகாவல் முதன்மைக்கார:-

இந்திரனுடைய நகரமாகிய அமராவதியை சூரபன் மனுடைய மகன் பானுகோபன் இடித்துத் தீக்கு இரையாக்கிப் பொடிசெய்து அழித்துவிட்டான். முருகப் பெருமான் சூராதிய வுணரை யழித்து, இடிந்த அமராவதியைப் புதுப்பித்து, இந்திரனுக்கு முடிசூட்டி, அவனை ஐராவத முதுகில் ஏற்றி பவனி வரச்செய்து மீளவும் அந்நகருக்கு இடர்வரா வண்ணம் பாதுகாவல் புரிந்தனர்.

தேரணியிட்டுப் புரமெரித்தான் மகன் செங்கையில்வேல்
கூரணியிட்டனு வாகிக் கிரௌஞ்சம் குலைந்தரக்கர்
நேரணியிட்டு வளைந்தகடக நெளிந்தது சூர்ப்
பேரணிகெட்டது தேவேந்தர லோகம் பிழைத்ததுவே.

-அலங்காரம் (3)

என்று அருணகிரிநாதர் பிற இடங்களிலும் முருகன் இந்திரபுரியைக் காத்தருளிய கருணைத் திறத்தை வியந்து கூறுகின்றார்.

இந்திராதி தேவர்கள், இளம் பூரணனைச் சரணமடைந்து தொழுது வழிபட்டதனால், இமையவர்கள் நகரை எம்பெருமான் காவல் புரிந்தனர். “தொழுது வழிபடும் அடியர் காவல்

காரப் பெருமானே” எனவரும் பழநிமலைத் திருப்புகழாலும் இதனை அறிக.

சம்பரம மயூர துரகக்கார:-

மயில் மிகவும் பெருமையுடையது ஓங்கார வடிவமானது. அது வாகனத்துக்குரிய குதிரைபோல் எம்பெருமானை என்றும் தாங்கி நிற்பது. அதனால், அருணகிரிநாதர் பல இடங்களில் மயிலைக் குதிரை என்றே உருவகம் புரிகின்கிறார்.

என்று மகலாத இளமைக்கார:-

முருக மூர்த்திக்குரிய அநேக சிறப்புக்களில், முதன்மையும் வேறு எத்தேவுக்குமில்லாத தன்மையும் இந்த மாறாத இளமையேயாகும். அதனால் பாம்பன் அடிகள் அடிக்கடி “இளம் பூரணன்” என்று எம்பெருமானைக் குறிப்பிடுவார்கள். என்றும் குழந்தை வடிவில் நின்று அடியவர்கட்கு இன்ப அருள் பாலிக்கும் தெய்வம் முருகன். தன்பால் காதலித்துவந்த அடிய வர்க்கு முருகன் இளநலங்காட்டி முன்னின்று வேண்டியாங்கு வேண்டிய வரம் கொடுத்து அருள் புரிவன்.

“மணங்கமழ் தெய்வத் திளநலங்காட்டி
அஞ்சல் ஓம்புமதி அறிவல் நின்வரவென
அன்புடை நன்மொழி அளைஇ விளிவு இன்று
இருள்நிற முந்நீர் வளைஇய உலகத்து
ஒருநீ யாகத் தோன்ற விழுமிய
பெறலரும் பரிசில் நல்கும்” -திருமுருகாற்றுப்படை.

குமாரசாமி என்ற திருப்பெயராலும், பாலசுப்ரமணியம் என்ற திருப்பெயராலும் இதனை அறிக.

குறமாதின் இன்ப அநுபோக சரசக்கார:-

இறைவன், திருவருளாகிய அம்பிகையுடன் கூடியிருக்கின்றான் என்பதன் உட்பொருள், உயிர்களை உய்விக்கும் பொருட்டு என்பதே ஆகும்.

தென்பா லுகந்தாடுந் தில்லைச்சிற்றம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடி
பெண்பா லுகந்திலனேல் பேதாய் இருநிலத்தேரர்
விண்பா லியோகெய்தி வீடுவர்காண்சாழலோ. -திருவாசகம்

இங்கே வள்ளியம்மை இச்சாசக்தி. இச்சாசக்தியுடன் முருகன் கலந்திருப்பது, உயிர்கள் இச்சையமைந்து, கன்மங்களைத் துய்த்து, கன்ம நீக்கம்பெற்று, மலபரிபாக முற்று, வீடு பேறு பெரும் பொருட்டே என உணர்க.

வந்த அசுரேசர் கலகக்கார:-

அசுரர்கள் தலைவர்களாகிய குராதி அவுணர்கள், அமரர்களைச் சிறைவிடுமாறு ஆறுமுகப்பெருமான் கூறிய அறிவுரையைக்கேட்டு உய்யாமல், முர்க்கத்தனமேற்கொண்டு போர்க்களத்தில் எதிர்த்து வந்தார்கள்; பலப்பல மாயப்போர் புரிந்தார்கள். இறைவன் அவர்களைத் தண்டித்தது மறக்கருணையாம் என்க. குற்றஞ் செய்கின்ற புதல்வனை அவன் திருந்தி உய்தல்வேண்டும் என்ற கருணையால் தந்தை தண்டிக்கிறார். இதே நியாயந்தான் முருகவேள் அசுரேசரைத் தண்டித்தது என்பதையுணர்க.

எங்களுமை சேயெனருமைக்கார:-

உமா-உமஅ என்ற மூன்று மந்திரங்களின் சேர்க்கையே உமா என்ற மந்திரம் என உணர்க. உ-காத்தல், ம-ஒடுக்கல், அ-ஆக்கல், முத்தொழில்களையும் தனது சந்நிதியில் தனது ஆற்றலைகொண்டு செய்விக்கும் முதல்வி உமாதேவியார். அவளின்றி ஓர் அணுவும் அசையாது. ஞானத்தின் சொரூபம்; சகல லோக ஏகநாயகி அப்பரமநாயகியின் அன்பு நிறைந்த இளங்குழவி முருகவேள். “பார்வதிப்ரிய நந்தனாய நம”, என்பது முருகனுடைய நூற்றெட்டு நாமங்களில் ஒன்று. ஆகவே பார்வதி பாலன் என்ற அருமைக்கும் பெருமைக்கும் உரியவர் முருகர்.

இனி உமை என்பது சித்து; முருகர் என்பது ஆனந்தம். அறிவிலிருந்து ஆனந்தம் தோன்றும். “நானா நந்தம்” “அறிவானந்தம்” “சிதானந்தம்!” என்று வரும் சொற்களை உன்னுக. அஞ்ஞானத்திலிருந்து துன்பம் தோன்றும். ஆகவே அருணகிரி நாதருக்கு அம்பிகையின் பரிபூரண அருள் உண்டு. அவர் பல இடங்களில் அம்பிகையை வாயார வாழ்த்துகின்றார். “எங்கள் தாய்” என்று அவர் கூறும் உரிமையை நோக்குக.

“நாளுமினியகனி எங்களம்பிகை”

-(ஓலமறை) திருப்புகழ்.

“அமுதமதை யருளியெமை யாளு மெந்தைதன்
திருவுருவின் மகிழ்வுனது தாய்பயந்திடும் புதல்வோனே”
-(ஒருவரையும்) திருப்புகழ்.

மிகுபாவின் செந்தமிழ் சொல் நாலு கவிதைக்கார:-

தமிழில் பாவினங்கள் நான்கு; வெண்பா, வஞ்சிப்பா, கலிப்பா, ஆசிரியப்பா என்பன. இனி வெண்பாவில் நேரிசை வெண்பா, சிந்தியல் வெண்பா, ஒருவிகற்ப வெண்பா, இருவிகற்ப வெண்பா, குறள் வெண்பா இப்படிப் பல உட்பிரிவுகள் உண்டு. இவ்வாறே வஞ்சிப்பாவிலும், கலிப்பாவிலும், ஆசிரியப்பாவிலும் பல பேதங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றின் விபரங்களை யாப்பிலக்கணத்தில் அறிக.

இனி நாலு கவிகள்; ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரகவி, வித்தாரகவி என்பவை; ஆசுகவி விரைந்து உடனுக்குடன் பாடுவது. மதுரகவி இனிமையாகப் பாடுவது. சித்ரகவி, ஏகபாதம், நாகபந்தம், தேர்ப்பந்தம், மயூரபந்தம், கோமூர்த்தி முதலியவை. வித்தாரகவி, பலவிதசாங்கோ பாங்கமாகப் பாடுவது. இந்த நாலு கவிகளையும் பாடும் திறத்தைத் தன்னை வழிபட்ட அடியவர்கட்கு அள்ளித் தரும் வள்ளல் முருகன்.

“நாகாசல வேலவ நாலு கவி
த்யாகா சுரலோக சிகாமணியே” -அநுபூதி (11)

இந்த நாற்கவிகளிலும் வல்லவர் நம் அருணகிரி நாதர். இதனை அவரே சீர்பாத வகுப்பில் கூறுகின்றார்.

“முடியவழி வழியடிமை யெனுமுரிமை அடிமைமுழு
துலகறிய மழலைமொழி கொடுபாடும் ஆசுகவி
முதலமொழி வனநிபுண மதுபமுக ரிதமவுண
மகுள பரிமள நிகுல கவிமாலை சூடுவதும்”

குன்றெறியும் வேலின் வலிமைக்கார:-

தாரகனுக்குத் தோழனும், மாயத்தில் வல்லவனுமாகிய கொடிய அசுரன், தேவர்களையும், முனிவர்களையும் வருத்துவதே தொழிலாக உடையவன். பரம சாதுவாகிய பறவை அன்றில். அதற்கு கிரவுஞ்சம் என்று மற்றொரு பேரும் உண்டு. அந்தக் கிரவுஞ்சப் பறவை உருவில் மலைபோல்நின்று அவன் வஞ்சனை செய்வான். அதனால் அந்த அசுரன் கிரவுஞ்சாசுரன்

எனப்படுவான். அகத்தியர் சாபத்தினால், அவன் மலை உருவாகவே நின்று கொடுமை பலசெய்து வந்தான். முருகனுடைய வேல் அக்கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்து அக்கொடுமைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. அதுமுதல் அமரரும், இருடியரும் இடர்தீர்ந்தனர்.

செஞ்சொலடியார்க ளெளிமைக்கார:-

செவ்விய இனிய சொற்களை மொழியும் அடியார்களிடம், மூவருந் தேவருங்காணாத முருகன் மிக எளியவனாக நின்று அருள் புரிவான்.

“மாலயனுக் கரியானே மாதவரைப் பிரியானே”

-(காலனிடத்) திருப்புகழ்.

“அபிநவ துங்க கங்கா நதிக்கு மைந்த
அடியவர்க் கெளியோனே”

-(தமரகுரங்) திருப்புகழ்.

திங்கள் முடிநாதர் சமயக்கார:-

திங்கள் முடிநாதர் சமயம் சிவசமயம். சிவசமயத்திற்குரிய மூர்த்தி குமாரமூர்த்தி. குமார்க்கடவுள் திருஞான சம்பந்தரை அதிஷ்டித்து சிவமயத்தைப் பாதுகாத்தருளினார்.

முருகவழிபாடு வேறு. சிவவழிபாடு வேறு என எண்ணிச் சிலர் மலைவர். சிவமூர்த்தமே முருகமூர்த்தம். நடராஜ வடிவம், தட்சிணாமூர்த்தி வடிவம் என சிவமூர்த்தங்களில் பல காணப்படுவதுபோல் முருகமூர்த்தமும் ஒன்று என உணர்க; இதனையறியாது அழிந்தவன் சூரபன்மன். எனவே சூரபன்மன் செய்த பிழையை மற்றவர்கள் மேற்கொள்ளக்கூடாது. சிவமூர்த்தமே குமாரமூர்த்தம். குமாரமூர்த்தியை வழிபடுவோர் தாம் ஒழுகுவது கௌமார சமயம் எனவும் கூறியிடர்ப்படுவர். இத்தகைய இடர்களை நீக்கவே அருணகிரிநாதர் முருகனைச் சிவசமய மூர்த்தி என விளக்கமாக விளம்புகின்றார்.

“திருமருவு புயனயனொ டயிரா வதக்குரிசில்
அடிபரவு பழநிமலை கதிர்காம முற்றுவளர்
சிவசமய அறுமுகவ திருவேர கத்திலுறை பெருமானே”

-(குமரகுருபர முருககு) திருப்புகழ்.

மந்திரவுபதேச மகிமைக்கார:-

மந்திரங்களை அவரவர் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப, குருவாக நின்று உபதேசிக்கின்ற மூர்த்தி முருகமூர்த்தியாகும். அவரைக் குருவாகக்கொண்டு வழிபட்டால், அவர் நிச்சயமாக ஒரு சமயம் குருவாய் வெளிப்பட்டு அருள்புரிவார்.

அகத்தியருக்கும், அருணகிரிநாதருக்கும், குருமூர்த்தியாக வந்து மந்திரோபதேசம் புரிந்தருளினார். உண்மைத் துறவியாக அண்மையில் வாழ்ந்த பாம்பன் சுவாமிகளுக்கும் குருமூர்த்தி வந்து அருள் புரிந்தனர்.

“முருகன் தனிவேல் முனிநங் குருவென்
றருள் கொண்டறியார் அறியுந்தரமோ
உருவன் றருவன் றுளதன் நிலதன்
றிருளன் றொளியன் றென நின்றதுவே” - அநுபூதி(13)

என்ற அநுபூதியை ஊன்றிப் படித்து உணர்க. மேலும் இறுதியாகிய அநுபூதியிலும் உறுதியுடன் “குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே” என்று சுவாமிகள் பாடி முடிக்கின்றனர். எல்லோருக்கும் அவனே குரு. “ஆதி திருப்புகழை மேவுகின்ற கொற்றவன்” அவனேயாகும். உப-சமீபம்; தேசம்-இடம்; இறை வனுடைய அருகில் ஆன்மாவைச் சேர்ப்பது உபதேசம்.

செந்தினகர்வாமும் அருமைத்தேவர் பெருமானே:-

திருச்செந்தூரில் நினைவுகளாகிய அலைகள்வந்து இறை வன் திருவடியிலே ஓய்ந்து ஒடுங்கிவிடுகின்றன. அதனால் “அலைவாய்” என்று அப்பதிக்கு மற்றொரு பேருமுண்டு. அது பிறவிப் பெருங்கடலின் துறைமுகப் பட்டினம் ஆகும். அங்கு சென்றோர் பிறவிக் கடலினின்று உய்வுபெற்று, முத்திக்கரை சேர்வர். அதனால் அங்கு வந்து தேவர்கள் வழிபடுகிறார்கள். அந்த அருமையையுடையவர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

கருத்துரை

செந்திமாநகரம் மேவிய கந்த நாயகனே! பந்த பாசத்தைத் தரும் மாதர் மயலில் அகப்படாவண்ணம் அடியேனை ஆண்டருள்வீர்.

திருச்செந்தூர்த் திருப்புகழ் விநீவுரை முற்றுப்பெற்றது.



